

கலித்தொகை

மூலமும்

நச்சினூர்க்கினியருரையும்.

நான்காவது மூல்கைக்கலி.

(க0க.) தளிபெறு தண்புலத்துத் தலைப்பெயற் கரும்பின்று

முனிமுதற் பொதுளிய முட்புறப் பிடவமுங்

களிபட்டா விலையேபோற் றடவுபு துடுப்பின்று

ஞெலிபுட னிரைத்த னெகிழிதழ்க் கோடலு

நு மணிபுரை யுருவின காயாவும் பிறவு

மணிகொள மலைந்த கண்ணியர் தொகுபுடன்

மாறெதிர் கொண்டதம் மைந்துட னிறுமார்

சீறரு முன்பினேன் கணிச்சிபோற் கோடுசிஇ

யேறதொழுஉப் புகுத்தன ரியைபுட னெருங்கு;

க0 அவ்வழி, முழக்கென விடியென முன்சமக் தார்ப்ப

வழக்குமாறு கொண்டு வருபுவரு பீண்டி

நறையொடு துகளெழ நல்லவ ரணிநிற்பத்

துறையு மாலமுந் தொல்வளி மராஅமு

முறையுனி பராஅய்ப் பாய்ந்தனர் தொழுஉ;

கநு மேற்பாட் டிலண்டி னிறனெக்கும் புன்குருக்க

னோக்கஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாக்குத்திக்

கோட்டிடைக் கொண்டு குலைப்பதன் றேற்றங்கா

ணஞ்ச ரசையியல் கூந்தற்கை நீட்டியா
 ணஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன்
 வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்;

௨௧ சுடர்விரிந் தன்ன சுரிநெற்றிக் காரி
 விடரியங் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாடிக்
 குடர்சொரியக் குத்திக் குலைப்பதன் றோற்றங்காண்
 படரணி யந்திப் பசங்கட் கடவு
 னிடரிய வேற்றெருமை நெஞ்சிடந் திட்டுக்
 குடர்குளிக் கார்த்துவான் போன்ம்;

௨௭ செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளைக்
 கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி
 நுதிநனைக் கோட்டாற் குலைப்பதன் றோற்றங்கா
 ணுரிரு ளென்னு னருங்கங்குல் வந்துதன்
 றுளிற் கடந்தட்டுத் தந்தையைக் கொன்றானைத்
 தோளிற் றிருகுவான் போன்ம்;
 எனவாங்கு;

௩௪ அணிமலைக் கேள்வற் றருஉமா மாயர்
 மணிமலை யூதுங் குழல்;

௩௬ கடாஅக் களிற்றினுங் கண்ணஞ்சார் வேற்றை
 விடாஅதுநீ கொள்குவை யாயிற் படாஅகை
 யின்றன வாயமக டோள்;

௩௯ பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்
 சுவன்மிசைக் கோலசைத்த கைய னயலது
 கொல்லேறு சாட விருந்தார்க்கெம் பல்லிநுங்
 கூந்த லணைகொடுப்பேய் ஈர்ம்;

௪௩ கோளாள ரென்னொப்பா ரில்லென நம்மானுட்
 டாளாண்மை கூறும் பொதுவ னமக்கொருநாட்
 கோளாள னாகாமை யில்லை யவற்கண்டு
 வேளாண்மை செய்தன கண்;

சௌ ஆங்கு, ஏறும் வருந்தின வாயரும் புண்கூர்ந்தார்
நாறிருங் கூந்தற் பொதுமகளி ரெல்லாரு
முல்லையந் தண்பொழில் புக்கார் பொதுவரோ
டெல்லாம் புணர்சூறிக் கொண்டு.

இஃது “ஆயர் வேட்டுவ ராடேதத் தீணைப்பெய, ராவயின் வநஉங்
கிழவந முனரே” என்னும் (க) துத்திரத்தல் “தீணைநிலைப்பெயராகிய கிழ
வநங் கிழத்தியரும் உளர்” என்னும் விதியாற்கொண்ட அத்தலைவிக்கு
அவள் தோழி ஆயர் ஏறுதழவுகின்றமைகாட்டி அவள் அதுகண்டு வருந்தா
மல் ஆண்டுப் பெற்ற நன்னிமித்தங் கூறித்தெளிவித்து, *அதனை அவ்விதி
யாற்கொண்ட தலைவர்தங்கூறி, மீட்டும் அத்தலைவிக்குத் தீர்த் சுற்றத்தார்
கூறியிருக்குங் கூற்றினையுங் கூறி, தலைவனும் இன்னும் ஒருஞான்று ஏறு
தழவி நம்மை வரைந்துகொள்வுனென்று ஆற்றுவதித்தது.

இதன் பொருள்.

தளிபெறு தண்டலத்துத் (உ)தலைப்பெயற் கரும்பின்று
முனிமுதற் பொதுளரிய (ங்) முட்புறப் பிடவமுங்
களிபட்டா னிலையோமோற் (மு) நடவுபு (நு) துடுப்பின்று
ஞெலிபுட னிரைத்த +ஞெகிழிதழ்க் (கூ)கோடலு

க. தோல். அகத். கு. உக.

உ. “தலைப்பெய மலையு தண்ணறுங் கானத், திருள்படப் பொதுளரிய
பாரை மரஅத்து” முருகு. கூ - ௨௦.

ங். பிடாவென்பதுமுட்காலையுடையதொரு புதல்; மழைக்குத் தளிர்ந்து
அரும்பிக் குலைபாகப் பூப்பது; இதன்பூ நீண்ட காம்பையும் வெண்
ணிமத்தையுமுடையது (அ)“முட்பிடவார்கிறுநெறி” (ஆ)“வான்பிளர்க்
கருவியிற் பிடவுமுறை தகையக், கான்பிளர்கற்பக்கார்தொடங்கின்றே”
(இ) “சிறுகரும் பிடவின் வெண்டலைக் குறும்புதல், கண்ணியின்
மலருந் தண்ணறும்புறவில்” (ஈ) “குறும்புதற்பிடவி னெடுங்காலவரி”
(உ) “நிலவெனத், தொகுமுறை விரிந்த முதுகாற் பிடவின்” எனவரு
தலும் காண்க. பிடாவென ஒரு மாமும் உண்டென்பர்.

ச. “தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்” தோல். உரி. கு. உங்.

டு. (அ) “காந்தட் டுடுப்பிற் கமழ்மடல்” மலை. ஈங்.சு. என்பதும் (ஆ)
கலி. டுக: ஈ - ச வது அடிக்குறிப்பில் காந்தட்டுடுப்பென வந்திருப்
பவையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

க. கோடலென்பது பெரும்பாலும் முல்லைநிலத்துக்குரித்தாகக் கூறப்
படுமொருபூக்கொடி; இதன்குலைக்குப் பாம்பின் படமெடுத்தநிலையும்
(பிரதிபேதம்) * இதனை, + ஞெகிழிதழ்க் கோடலும்.

ரு (க)மணிபுரை யுருவின காயாவும் பிறவு
மணிகொள மலைந்த கண்ணியர் தொகுபுடன்
மாறெதிர் கொண்டதம் மைந்துட னிறுமார்
சீறரு முன்பினேன் (உ)கணிச்சிபோற் கோடுசிஇ
யேறதொழுஉப் புதுத்தன ரியைபுட னெருங்கு

எ - து: மழையைப் பெறுகின்ற குளிர்த நீலத்தே நின்ற கர்காலத்து
முற்பட்ட மழைக்கு * அரும்பினோன்று முன்புஉலர்ந்த முதலிடத்தே தழைத்த
முள்ளைப் புறத்தேயுடைய பிடவம்பூவும், (ங) கள்ளுண்டு களித்தலுற்றவ
னிலைமைபோல அசைந்து † வளைந்து துடுப்புப்போலும் முகையை முன்னர்

இதன்பூவுக்கு விளக்கும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன; இஃது
இடையராம் குடப்படுவது; இது பெரும்பாலும் வெண் கார்தளுக்கே
பெயராய்வுருமென்பர்; இங்குச்செங்காந்தரு வந்திருப்பது புண்டரீக
மென்பது செந்தாமரைக்கு வருவதுபோல அருகியவழக்கு; (அ) “குரு
வுடையன கொடிமிடைவொடு குலைவிரிவன கோடல்” (ஆ) “வெஞ்
சின வரவின் பையணர் தன்ன, தண்கமழ்கோட ருதுபிணி யவழி”
(இ) “அணர்த்தெழு பரம்பின் மலைபோற் புணர்க்கோடல், பூங்குலை
யின்ற புறவு” (ஈ) “கோடலத் தீப மேந்தி” (உ) “வரிவெண்கோடல்
வாங்குருலை வான்பூப், பெரிய சூடிய கவர்காற் கோவலர்” என்பவற்
றால் இவை விளங்கும்; இதுவும் மகளிர்வழியாலும் ஒன்றற்கொன்று
உவமையாதல் இந்துறப்பக்கம் ௬௧: ௧-ஆம் குறிப்பால் அறியலாகும்.
தோன்றி யென்பதும் இதன்வகைபோலும்.

௧. (அ) “மணிக்காயா” பொருந். ௨௦௧. (ஆ) “மணியெனத், தேம்படு
காயா மலர்ந்த” ஐங். ௪௨௦.

௨. கணிச்சி, மழுவின வேரூய தொருபடை; இதனை, “கையது கணிச்சி
யொடு மழுவின மூவாய், வேலு முண்டத் தோலாதோற்றே” என்பது
வலியுறுத்தும்.

ங. (அ) “நாளா தந்து நறவுநொடை தொலைச்சி, யில்லடு கள்ளின் ரோப்பி
பருகி.....தோளோச்சி வலன் வளையூஉப், பகன்மகிழ் தாங்குந்
தாங்கா விருக்கை” பெரும்பாண். ௧௪௧ - ௧௪௨. (ஆ) “தசம்பு
துளங்கிருக்கையென்றது தன் களிப்புமிருதியால் தன்னை யுண்டா
ருடல்போல அத்தசம்பிருந்து ஆடும்படியான இருப்பென்மவாறு
இச்சிறப்பான், இதற்கு, ‘தசம்புதுளங்கிருக்கை’ என்றபெயராயிற்று”
பதிற். ௪௨: ௧௧, ௨௦. (இ) “துழந்தடு கள்ளின் ரோப்பியுண் டயார்து,
பழஞ்செருக் குற்ற வணத்தர்ப் பாணியும்” மணி. ௭: ௭௧ - ௭௨. (ஈ)
“அரிய லார்த்த வணத்தர்” தணிகை. திருநாட்டு. ௧௦௦.

(பிரதிபேதம்) * அரும்பியீடு நின்ற, † களித்தலுற்றவனிலைமை ‡ வளைந்ததுபு.

சுன்று, பின்னர்க்(க)தீயைக் கூடாந்து, அதிம்பிறந்த நெருப்பைச்சேரநிறைத் தாற்போன்ற அலர்ந்த இதழினையுடைய செங்காந்தட்பூவும், நீலமணியை யொக்கும் நிறத்தினையுடையவாகிய(உ)*காயாம்பூக்களும் பிறவும் அழகுக்கொள் ளும்படி சூடிய கண்ணியையுடையவர் சேரத்தொக்கு ஏறுதழுவுவாரோடே மாறுபடுதலை ஏறட்டுக்கொண்ட தம் மைந்தினைச் சேரநிறத்துதற்கு மகட் கொடை நேர்ந்த ஆயர் சேரக்கூடி, பிறரார் சேறுதற்கரிய வலியினையுடைய இறைவனுடைய குந்தாலிப்படைபோலே கூரிதாகக் கொம்புகளைச் சீவி, ஏறு களைச் சேரத் தொழுவிடத்தே புருகவிட்டார். ஏ - று.

தண்புலத்துநின்ற பிடவும் காந்தளும் காயாவும் பிறவுமென்க. இவை (ங)முதற்பொருட்கேற்ற அடையடுத்துநின்ற ஆகுபெயர். ஈன்றென்பதுநிகழ் காலமுணர்த்துஞ் செய்தெனெச்சம். (சு) நெடுகியுடனென்னுது நெடுவிட னென எச்சமாகக்கூறுதலின் இவ்வாறு பொருள் ஈகூறினும். “நெடுவிகோற் கொண்ட பெருவிறன் நெடுகிழி” (ரு)என்பதனாலும் இது வினைச்சொல்லாம்.

க௦ அவ்வழி, முழக்கென விடிபென முன்சமத் தார்ப்ப

வழக்குமாறு கொண்டு வருபுவரு பீண்டி

நறையொடு துகளொழ நல்லவ ரணிநிற்பத்

(கி)துறையு மாலமுந் தொல்லலி மரஅமு

முறையுளி பரஅய்யப் பாய்ந்தனர் தொழுஉ

எ - து: அவ்விடத்து ஏறுகளைத் தழுவிப் போக்கும்படியை உட்கொண்டு வந்து வந்து திரண்டு மழைமுழக்கென்ன இடியென்ன நடுவானநிலத்தின்

க. “தீயி னன்ன வொண்ணெங் காந்தட்,... .. நெருப்பி னன்ன பல்லிதழ்” மலை. கச௫-கசக.

உ. “காயாம்பூக் கண்ணிக் கருந்துவராடையை” கலி. க௦அ: க௦.

ங. ‘தளிபெறு.....பிடவமும்” என்பது பூங்குமிழென்பது முதலாகிய தன் பொருட்கேற்ற அடையடுத்து நின்றமோராகுபெய ரென்பதற்கும் (கோவையார். க: பேர்.) செம்பென்னும் வினை யெச்சத்திற்கு நிகழ்கால வாய்பாடும் சிறுபான்மையுண்டென்பதற்கும் (தொல். வினை. கு. நக. நச.) உகரவீறுசிறுபான்மை நிகழ்காலம் பற்றி வருமென்பதற்கும் (இ - வி. கு. உசக.) மேற்கோள்.

ச. “கொடு மழைக் காற்றா தங்கட் குளிர்பெயன் மாறவெண்ணி, நெடு மலை யெடுத்துக் காட்டு நெட்டிதழ்க் காந்தட் கொள்ளி”

டு. பெரும்பாண். கஎஅ.

க. (அ)“யாறுஞ்ஞானும் வேறுபல் வைப்புஞ், சதுக்கமுஞ் சந்தியும் புதுப் பூங் கடம்பும்” முருகு. உஉச-உஉடு. (ஆ) “ஆலமுங் கடம்பு நல்யாற்று நடுவுந், கால்வழித் துறிலைக் குன்றமும்பிறவு, மல்வவை மேய வேறு

9ரதிபேதம்) * காயாம்பூக்களும்முழுகொளளும்படி, † கூறிற்று, நெடுவிகோற், ‡ போகும் படியை யுடைகொண்டு வந்து வந்து.

முன்னே ஆரவாரமெழும் புகையொடு துகள் எழ ஏறதழுவினார்க்குக் கொடுத்த
தற்குநல்லமகளிர் திரண்டிடுந் * நீர்த்துறையிலும் (க) ஆலமரத்தின்கீழும்
பழையவலியினையுடையமாமரத்தின்கீழும் உறையுந்தெய்வங்கட்குச் செய்யும்
முறைமைகளைப் பரவித் தொழுவிலே பாய்ந்தார். எ - று.

“வளிவழக் கறுத்த வங்கம்” (உ) என்றற்போல வழக்குப் போக்குதன்
மேல்நின்றது. (ங) இடி ஏற்றின் இடிப்பிற்கு உவமம். அவர்பாய்ந்த அளவிலே
தோழி தலைவியை அழைத்துக்காட்டுகின்றாளாக மேற்கூறு.

கரு மேற்பாட் டிலண்டி னிறனெக்கும் புன்குருக்க
ணைக்கஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவீனச் சாக்குத்திக்
கோட்டிடைக் கொண்டு குலைப்பதன் றேற்றங்கா
ணஞ்சீ ரசையியல் கூந்தற்கை நீட்டியா
(சு)னெஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன்
வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்

எ - து: உயர்ந்த கொம்பிடத்தே வைத்த(ரு)உலண்டினது நிறத்தை
யொக்கும் புல்லியநிறத்தைத் தன்னிடத்தேயுடைய எருத்தினது நோக்கை
அஞ்சானாய் அதின்மேலே பாய்ந்த இடையனைச் சாவக்குத்திக் கொம்பிடத்தே
எடுத்துக்கொண்டு உடலைக்குலைக்கின்றதனுடையதோற்றத்தைக்காணும்; அழகிய

“வேறு பெயரோ, யெவ்வயினோயு நீயே” பரி ச: ௬௭ - ௭௦. (இ)

“துறையிசை நினதிரு திருவடி தொடுநா” சீலப். உச. ‘குறமகள்’

க. (அ) “ஆலும் கடம்பு மணிமார் விலங்கிட” கலி. ௧௦௬: உச. (ஆ)

“கடவுளாலத்த” நற். ௩௪௩: ச; புறம். ௧௬௬: க.

உ. புறம். ௩௬௮: கூ.

ங. “உருமி னதிருங் குரல்போற் பொருமூர, ணல்லேறு” கலி. ௧௧௩:

உச - உரு. என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே நோக்கற்பாலன.

ச. “நெஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன், வஞ்சினம் வாய்த்தானும்
போன்ம்” என்பது ‘இட்டு’ என்னு மிடைச்சொல் அசைநிலையாய்

வருதற்கு மேற்கோள். நன். இடை. கு. உஉ. மயிலை; விருத்தி; இரா.

இ - வி. கு. உஎஎ.

இ. உலண்டென்பது தான் வெளிப்படுதற்கு வழியின்றித் தன்னுடம்
பைத் தானுற்கு நூலாற் சுற்றிக் கூடாக்கிக் கொண்டு அதனுளிருந்
திற்கும் இயற்கையையுடையதொரு புழு; அந்நூலியற்ற அதுவே
வல்லது. அது காட்டிலமிர்தென்று சிறப்பிக்கப்படுவது; அதனாலால்
சிறந்த ஆடை நெய்தலுண்டு; இவை (அ) “வரியுடல் குழக்குடம்பை
நூ நெற்றிப், போக்குவழி படையா துள்ளுயிர் விடுத்தலி, னறிவு
புறம் போய வுலண்டது போல” (ஆ) “போக்குவழி கண்டிடை

(பிரதிபேதம்) * நீர்த்தறையும் ஆலத்தின் கீழும்.

தலைமையினையுடைய மனமசைந்த இயல்பினையுடையளாகிய துரோபதையது துய்ய கூந்தலிலே கையை நீட்டிய* துச்சாசனனுடையொஞ்சைப் பிளந்து போகட்டுப் பகைவாருடிலே தான்சொன்ன வஞ்சினத்தை வாய்க்கச்செய்த வீமசேனைப்போலும். † - று.

போலும் போன்மெனத் திரிந்தது. † “னகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும்” (க) என்பதனால் மகரங் கான்மாத்திரையாய் நின்றது. புன்குருக்கண், ஆகுபெயர். சாவக்குத்தியென்பது “சாவ வென்னுஞ் செய்வெனெச்சுத் திறதி வகரங் கெடுத்த ழுமித்தே” (உ) என்பதனால் வகரங்கெட்டது.

உக (௩) சுடர்விரிந் தன்ன சுரிநெற்றிக் காரி
விடரியங் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாடிக்
குடர்சொரியக் குத்திக் குலைப்பதன் றேற்றங்காண்
படாணி யந்திப் பசங்கட் கடவு
விடரிய(சு)வேற்றெருமை நெஞ்சிடந் திட்டுக்
குடர் || கூளிக் கார்த்துவான் போன்ம்

புகாதுறு முலண்ட, மாக்கியிடு கூடதனை யாத்திதல் போல” (இ)
“குடம்பையுளுவண்டிபோலக்கோட்படும்வினையன்” (ஈ) “வாலுலண்டி
கோற்றருக, தேன்புரிந்தி யார்க்குஞ் செயலாகா” (உ) “அரக்குலண்டி
செந்தே னனியிழிவீ, திருத்தகு நாவியோடைந்து” (ஊ) “நூலினு
முலண்டினு நாரினு மியன்மன” என்பவற்றால் அறியப்படுகின்றன;
இங்கே அதனிமம் புற்கென்றநிமமென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்
வகை ஆராய்ச்சியால் இது பட்டுப்பூச்சி யென்பது விளங்கும்.

க. தொல். மொழிமரபு. கு. கக.

உ. சாவ வென்னும் எச்சத்து இறுதிக்கணின்ற வகரஉயிர்மெப் கெட்டு
நின்றற்கு, “கோட்டிடைச் சாக்குத்தினன்” என்பது (தொல். உயிர்
மயங்கு. கு. எ. நச்; இ - வி. கு. அடு) இவற்றிலும், ‘சாக்குத்தினன்’
என்பது (தொல். உயிர்மயங்கு. கு. எ. இளம். நன். உயிரீற்று. கு. கக.
மயிலை. விருத்தி. இரா); இவற்றிலும் மேற்கோளாகக் காணப்படுகின்
றன. ‘சாக்குத்தினன்’ என்பதனை முதனிலைவினை வினைமாத்திரை
யாய் நில்லாது வினையெச்சப் பொருட்டாய் நின்றதென்பர் பிரயோக
விவேக நூலார். பிரயோக. ௩௩.

௩. “வள்ளரு நேமியான் வாய்வைத்த வளைபோலத், தெள்ளிதின்
வினங்குஞ் சுரிநெற்றிக் காரியும்” கலி. ௧௦௩: ௬-௧௦.

ச. (அ) “ஏற்றெருமைநெஞ்சம் வடிம்பினிடந்திட்டு” கலி. ௧௦௩: ௪௨. என
வும் (ஆ) “ஏற்றெருமை யுகைத்தடரு மிருணித்த வெரிக்குஞ்சிக்,

(பிரதிபேதம்) *துச்சவாசனுடைய, † ‘னகாமுன்னர் மகாங்குறுகும்’ ‡ செய்தெனெச்சத்
திறதி, || கூளிக் கார்த்துவான். ,

எ-து: மதிவிரிந்தாற்போன்ற சுட்டியைப் செற்றியிலேயுடைய கரிய எருது முழைஞ்சினையுடைய மலையிற்பூவாற்செய்தஅழகையுடையகண்ணியையுடைய பொதுவனைத் * துகைத்துக் குடர்சரியும்படி குத்திக் கோட்டிடைக் கொண்டு குலைப்பதனுடைய தோற்றரவைக் காண்பு; பல்லுயிரும் வருத்தத்தை அணிகின்ற ஊழிமுடிவிலே (க)பசியநிறத்தைத் தன்பாகத்தேயுடைய உருத்திரன் வருத்தத்தைச்செய்த எருகிய எருமையையேறுகின்ற(உ)கூற்றுவனுடையநெஞ்சைப் பிளந்துபோகட்டு அவன் குடரைக் கூளிக்கிட்டு அவற்றின் வயிற்றை நிறைவிக்கின்றவனைப்போலும். எ -று.

எருமை, † ஆகுபெயராய்க் கூற்றுவனை உணர்ந்திற்று.

உஎ (ங)செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளைக்

கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி

றுதிநனைக் கோட்டாற் குலைப்பதன் றோற்றங்கா

ணரிரு ளென்னு னருங்கங்குல் வந்துதன்

றாளிற் கடந்தட்டுத் தந்தையைக் கொன்றானைத்

தோளிற் நிருகுவான் போனம்

எ -து: செவிமறவாயிருக்கின்ற விளங்கும் நுண்ணிய சிவந்த பொறி களையுடைய ஆயர் நேர்ந்துவிட்ட வெள்ளை யெருத்தினது கோபத்தை † அஞ்சா னாய் அதன்மேலே பாய்ந்த பொதுவனை றுதினைத் துகைத்து முனையினையுடைய கோட்டாலெடுத்துக் குலைப்பதனுடைய தோற்றரவைக் காண்பு; வருத்தகரிய கங்குலிலே அரிய இருளென்று கருதானாய் வந்து துரோண சாரியனைக் கொன்ற (ஈ)சிகண்டியைத் தன்முயற்சியாலே வென்று கொன்று தன் தோளால், கலையைத் திருகும் || அச்சுவத்தாமாவைப்போலும். எ -று

கூற்றம்” னை.ந. பேர்புரி. சுரு. (இ)“கூற்றினெருமை யேறணிந்த கண்டையொலி” காசி. மணிகன்னிகை.கஅ. எனவும் வருதல் காண்க.

க. பசியநிறமென்றது அந்நிறத்தையுடைய உமாதேவிபாரை.

உ. “சுடர்பொதி மூலிலே வேலுடைக் காலனைத் துண்டமதா, வுடறிய சேவடியான்” தேவாரம்.

ங. (அ)“செம்மறு வெள்ளை” (ஆ) “சில்லைச் செவிமறை கொண்டவன்” கலி. ௧௦௦: ௧௨, ௧௦௭: ௬. (இ) “நுண்பொறி வெள்ளை யடர்த்தாற்கே”, “பொற்பொறிவெள்ளை யடர்த்தாற்கே”, “தூநிறவெள்ளை யடர்த்தாற்கு” சிலப். ௧௭: ௪, ௫, ௭.

ச. துரோணரைக்கொன்றவன் திட்டத்துய்மனும்வீடுமரைக்கொன்றவன் சிகண்டியுமாதலால் இங்கே சிகண்டியை யென்பது திட்டத்துய்மனை

(பிரதிபேதம்) * துகைத்து. † ஆகுபெயராய்க், ‡ ‘அஞ்சானாய்த் தன்மேலே பாய்ந்த பொதுவனைத் துகைத்து முன்னினது தனிபோலும் முனையினையுடைய’ என்பது டுங்கிய பதிப்பு. || அச்சுவத்தாமாவைப்போலும்.

நேர்வென்னையென்க. நுதியென்றது முனை ; எனவே, தலை யென்பது தோன்றிற்று. * “நுதிக்கோலஞ்செய்து” (க) என்றும்போல.

எனவாங்கு அசை.

இங்ஙனம் தோழி காட்டக்கண்டு நங்கணவற்கும் இங்ஙனம் மாருமோ வென்று அஞ்சின தலைவியது அச்சத்தை ஆண்டுப்பெற்ற நன்னிமித்தங்கண்டு தோழி † போக்குவானாக மேற்கூறுகின்றாள்.

௩௪ அணிமாலிக் கேள்வற் றருஉமா (உ) ‡ ராயர்

மணிமாலே யூதுங் குழல்

யென்றிருக்க வேண்டியதென்று கோற்றுவித்தது. வியாஸபாரதத்தில் அசுவத்தாமா திட்டத்துய்மனை அவனுறங்குகையில் காலாதுதைத்து நிலத்தில்தேய்த்துத் தன்வீல்லின் நாண்கயிற்றினால் அவன் கழுத்தைக் கட்டி இழுத்து அவனை மிதித்து வருத்தாநிற்க, அவன் வலியற்று, ‘குரவன் காதலா! யான் புண்ணிய வுலகடையுமாறு என்னைப் படைக் கலத்தால் விரைந்து கொல்’ என்று வேண்டவும், ‘குரவனைக்கொன்ற பாவிக்கு நல்லுலகங்கள்கிடையா; ஆதலால் நீ படைக்கலத்தால் கொல்லத் தக்காயவ்லை’ என்று மறுத்து மீட்டும் தன்கால்களால் உயிர் நிலைகளில் உதைத்துக் கொன்றான்” என்று காணப்படுகிற செய்தியும் பின்பு, “வீடுமனைக்கொன்ற சிசுண்டி எதிர்த்துப் புருவங்களுக்கிடையே வில்லால் அடிக்க, அவனைக் கத்தியால் இருதுணியாகத் துணித்தா னென்று காணப்படுகிற செய்தியும் இங்கே அறிதற்பாலன. வில்லிபுத் தூரரும், “பருவாவுகற்றி யிருவர்வீரரையும் பாசறை வாயிலீனிறத்தி, மருவருங் கமல மாலைபாண்கடப்ப மாலைபாணெனமனங் களித்துப், பொருவரு முனைக்குக் குரிசிலா யெல்லாப் போரினும் புறமிடா தடர்த்த, துருபதன் மதலை வரிசிலைத் திட்டத் துய்மனை மணித்தலை துணித்தான்”, “கயில்புரி கழற்காற் றந்தையைச் செற்ற காளையைப் பாளையத் திடையே, துயில்புரி யமையத் திமைக்குமுன் சென்னி துணித்தனன் சுதனெனக் கலங்கி, வெயில்புரி வதன்முன் வல்லிரு ளிடையே புணர்ந்தவர் வெருவுடனாரற்றப், பயில்புரி சிலைக்கைச் சிசுண்டியை முதலோர் பலரும்வந் தனர்கன்பாளு சாலர்”, “உத்தமோ சாவு முதாமனு முதலிட் டென்னவர் யாவரும் பிறருக், தத்த மோ கையினால் வந்தெதிர் மலைத்தோர் தலைகனாற் பலமலையாக்கி” என்று கூறியிருக்கிறார்; வில்லி. பதினெட்டாம். ௨௧௩ - ௨௨௫.

க. கோவையாரி. ௨௬௦.

உ. “அழல்போலு மாலைக்குத் தூதாகி யாயன், குழல்போலுங் கொல்லும் படை” நுநின். ௧௨௨௮.

(பிரதிபேதம்) *, துதிக்கோலஞ் செய்ததென்றும்போல. † போக்குவானாக மேற்கூறுக. அணிமாலிக். ‡ ஆயன்,

எ - து: ஆயர் ஈண்டு ஊதுகின்ற குழல் நீலமணிபோலும் காயாம்பூவாற்
செய்த மாலையினை அணியும் இயல்வினையுடைய கேள்வினை நமக்குத் தருதற்கு
நன்னியித்தமரக இசைத்தது காண்; நீ அஞ்சாதேகொள்ளென்றான். எ - று.

அது, மங்கலமான பண்ணைத் தருதலின் நிமித்தமாயிற்று.

ந.கூ கடாஅக் களிற்றினுங் கண்ணஞ்சா வேற்றை
விடாஅதுநீ *கொள்குவை யாயிற் பட்டாஅகை
ரீன்றன +வாயமக டோள்

எ - து: தோழி, தலைவனிடத்தே சென்று ஆண்டுச்செய்த நிமித்தத்தை
ஆராய்ந்துபார்க்கில், மதத்தையுடைய களிற்றினுங்காட்டிற் தறுகண்மையை
யுடைய ஷற்றை நீ கைகெழிவிடாது கொள்வை; இப்பொழுது இவ்வாய
மகள்+தோள்-வினைமகளிர் தோள்களிற்காட்டில்||வெற்றிக்கொடியை உண்டாக்
கினவாமென்றான். எ - று.

ந.கூ பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்
சுவன்மிசைக் கோலசைத்த கைய நயலது
கொல்லேறு சாட விருந்தார்க்கெம் பல்லிருங்
கூந்த லீணகொடுப்பெம் யாம்

எ - து: பின்னர்த் தலைவியிடத்தே வந்து எம்முடைய பலவான கரிய
கூந்தலினையுடையவளை யாம் கூடுதற்குக் கொடுப்பெம்; கொல்லேற்றைச் சாடி
தற்குச்சமைந்திருந்தவர்களுக்கென்று+நமர்கூறி, கூற்றும் தலைவியொழிந்த
பகற்பொழுதிலேஅலர்ந்த கண்ணியையுடையவன் வருத்தத்தையுடைத்தாகிய
குழலினையுடையவன் x சுவலின்மேலே கோலவைத்தகையையுடையவனாகிய
வினைவலபங்கினோர்க்கு அயலதாயிருக்குங்காணென்றான். எ - று.

அயலதென்றது ஏறு தழுவுதற்கு அரிதென்னும் + பொருட்டு. இம்முன்று
பெயரும் ஏறுதழுவினவர்களை நோக்கிக் கூறிற்று.

ச.ந (க)கோளாள ரென்னொப்பா **ரில்லென நம்மானுட்
டாளாண்மை கூறும் பொதுவ னமக்கொருநாட் .

க. “தாளாள நென்பான் கடன்படா வாழ்பவன், வேளாள நென்பான்
விருந்திருக்க வுண்ணாதான், கோளாள நென்பான் மறவாதா னிம்
மூவர்கேளாக வாழ்த வினிது” (திருக்குறள்.கஉ.) என்னுஞ் செய்யுளி
லும் இப்பகுதியிலுமுள்ள எதுகைச்சொற்கள் ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

(பிதிபேதம்) * கொள்ளுமையாயிற், + ஆயர்மகள், † தோளேமணிர், தோள்வீரமகளிர்,
|| வெற்றிக்கொம்பையுண்டாக்கின, ÷ நமர்கூடிக்கூறுத்தலையின் x சுவன்
மேலேகொண்டவைத்த கையையுடையவனொழிந்தலையால், + பொருட்டா
யிற்று. இம்முன்று, **இல்லே மம்மானுட்.

*கோளா னனாகாமை யில்லை யவற்கண்டு

வேளாண்மை செய்தன கண்

எ - து: யான் முற்கூறிய நிமித்தமேயன்றித் தலைவனைக் கண்டு என் கண்கள் உபகாரத்தைச் செய்கையினாலே ஏறுகொள்ளவல்லார் என்னை யொப்பார் பிறரில்லை யென்று நம்முடைய புகுத்திரளிலே நின்று தனது தானாண்மையைக் கூறுந் தலைவன் பின்பு ஒருநாளிலேயாயினும் ஏறுதழுவி †நம்மைத் தனக்குக் கோளாக ஆளுந் தன்மையையுடையனாகாமை இல்லை யென்றான். எ - து.

தானாண்மை - முயற்சியை.ஆண்டு †போதுவன். நம்மை, நமக்கு; உருபுமயக்கம். கண் வேளாண்மை செய்தலாவது, (க)இடக்கண் துடித்தல்; வலக்கண் || துடிக்கலாதிருத்தலும் நன்னிமித்தமாதலிற் செய்தனவெனப் பன்மையாற் கூறினான்.

சஎ X ஆங்கு, ஏறும் வருந்தின வாயரும் புண்கூர்ந்தார்

(உ)நாறிருங் கூந்தற் பொதுமகளி ரெல்லாரு

(ங)முல்லையந் தண்பொழில் புக்கார் பொதுவரோ

டெல்லாம் புணர்குறிக் கொண்டு

எ - து: அல்லிடத்தில் ஏறுகளும் வருந்தின; இடையரும் புண்மிக்கா யென்று எல்லாம் (விலக்குகையினாலே) தம்மைக் கொள்ளாதற்கு நின்று

க. (அ) “கண்ணகி கருங்கணு மாதவி செங்கணு, முண்ணிறை கரந்தகத் தொளித்தாரீ ருருத்தன, வெண்ணுமுறை யிடத்தினும் வலத்தினுந் துடித்தன” கீலப். இ: ௨௩௭ - ௨௩௯ (ஆ) “போக மகளிர் வலக் கண்க டெத்த” கீலந. ௨௧௭௩. (இ) “நலந்துடிக் கின்றதோ நான் செய் தீவினைச், சலந்துடிக் தின்னடும் தருவ துண்மையோ, பொலத் துடி மருங்குலாய் புருவம் கண்முதல், வலந்துடிக் கின்றில வருவ தோர் கிலேன்” (ஈ) “நஞ்சனை யான்வனத் திழைக்கு நாளிடை, வஞ்சனை யால்வலந் துடித்த வாய்மையா, வெஞ்சல வீண்டுதா மிடந் துடித்ததா, வஞ்சலென் றிரங்குதந் கடுப்ப தியாதென்றான்” கம்ப. காட்சிப். ௩௨, ௩௩. என்பவைகளும் (உ) கலி: ௧௧: ௧௧ - ௨௨. அடிக் குறிப்பில் இடந் துடித்தல் நன்மைக்குறியென்பதை யறிவிக்கும் மேற் கோள்களும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

உ. (அ) “நரந்தரா றிருங்கூந்தல்” (ஆ) “நாறிருங் கூந்தலார்” கலி. இச: இ, ௧௩: ௨.

௩. “முல்லையந் தண்பொழில்” நானி. கு. க. மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) *கோளா னனாகாமை, † நம்மைக்கொள்ளாதையானது, ‡ பொதுவன் தன்மை நமக்கு || துடித்தலாயிருத்தலும், X ஆங்கு.

பொதுவரோடே தாம் புணர்தற்கு வேண்டும் நிமித்தங்களைப் பெற்று நூறு கின்ற கரிய கூந்தலையுடைய பொதுமகளிரெல்லாரும் மூலையையுடைய குளிர்த் பொழிலிடத்தே விளையாடுதற்குப் புக்கார்; நாமும் பொழிலிடத்தே விளையாடுதற்குப் பொதுவாயாகவென்றான். ஏ -று.

அச்சுத்திரத்துட் பொதுவென்னும் பெயர் முதலியனவும் அச் சாதியிற் தலைவற்கு வருதலுங் *கொண்டவாறுணர்க. “புறத்தினை மருங்கிற் பொருந்தி னல்ல, தகத்தினை மருங்கி னளவுத லிலவே” என்னும் (க) குத்திரத்திற் ளுக்கினை பெருந்தினைக்கும் தலைவருந் தலைவியரும் பலராய் வருவரென்றவின், இதன் சுரிதகத்துத் தலைவருந் தலைவியரும் பலராகக் கூறினர். இது சிறப்பில்லா ஆசிரமாதிய கைக்கிளை.

இதனால், தலைவிக்கு * நினைதல் பிறந்தது.

இது கொச்சகம் இரண்டும் வந்தமையிற் கலிவெண்பாவின் †வேறுபட்டு வந்த கொச்சகக்கவி. (க)

(௧0௨.) கண்ணக நிருவிசம்பிற் கதழ்பெயல் கலந்தேற்ற

தண்ணறும் பிடவமுந் தவழ்கொடித் தாவமுந்

வண்ணவண் டோன்றியும் வயங்கிணர்க் கொன்றையு

மன்னவை பிறவும் பன்மலர் துதையத்

நு தழையுங் கோதையு மிழையு மென்றிவை

தைஇணர் மகிழ்ந்து திளைஇ விளையாடு

மடமொழி யாயத் தவரு ளிவன்யா

ருடம்போ டென்னுயிர் புக்கவ ளின்று;

க. ஒலு இவன், பொருபுக னல்லேறு கொள்பவ ரல்லாற்

நிருமாமெய் தீண்டல ரென்று கருமமா

வெல்லாருங் கேட்ப வறைந்தறைந் தெப்பொழுதுஞ்

சொல்லாற் றரப்பட்ட வன் ;

கக. சொல்லுக; பாணியே மென்ற ரறைகென்றார் பாரித்தார்

*மாணிழை யாறுகச் சாறு ;

க. நொல். அகத். கு. கி. இச்சுத்திர வுரையிலும் அகப்புறமாகிய கைக்கிளை பெருந்தினைக்குச் சிறுபான்மை தலைவரும் தலைவியரும் பலராகவருவ ரென்று கூறி, “ஏழம் வருந்தின.....” புணர்குறிக்கொண்டு” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர்; நச்சு.

(பிரதிபேதம்) *நினைத்தல். † வேறுபாட்டுவந்த.

கடு சாற்றுள், பெடையன்னூர் கண்பூத்து நோக்குமவா யெல்லா
மிடைபெறி னேராத் தகைத்து ;

கஎ தகைவகை மிசைமிசைப் பாயிய ரார்த்துட
னெதிரெதிர் சென்றார் பலர் ;

கஊ கொலைமலி சிலைசெறி செயிரயர் சினஞ்சிறந்
துருத்தெழுந் தோடின்று மேல் ;

உக எழுந்தது துக
ளேற்றனர் மார்பு
கவிழ்ந்தன மருப்புக்
கலங்கினர் பலர் ;

உரு அவருள், மலர்மலி புகலெழ வலர்மலிர் மணிபுரை நிமிர்தோள்
பிணைஇ

யெருத்தோ டிமிலிடைத் தோன்றினன் னேன்
வருத்தினான் மன்றவவ் வேறு ;

உஅ ஏறெவ்வங் காணு வெழுந்தா ரெவன்கொலோ
வேறுடை நல்லார் பகை ;

உஓ மடவரே நல்லாயர் மக்க னெருந்
லடலேற் றெருத்திறுத்தார்க் கண்டுமற் றின்று
முடலேறு கோட்சாற்று வார் ;

உஔ ஆங்கினி,

தண்ணுமைப் பாணி தளரா தெழுஉக
பண்ணமை யின்சீர்க் குரவையுட் டெண்கண்ணித்
திண்டோட் டிறலொளி மாயப்போர் மாமேனி
யந்துவ ராடைப் பொதுவனோ டாய்ந்த
முறுவலாண் மென்றோள்பா ராட்டிச் சிறுகுடி
மன்றம் பரந்த துரை.

*இஃது ஐயன் தலைவனாய் ஏறுதழுவின்மை †சுற்றத்தார் கண்டுநீன்று
கூடியது.

இதன் பொருள்.

(பிரதிபேதம்) * இஃ, † சுற்றத்தார்க்கண்டு.

கண்(க)ணக னிருவிசும்பிற் கதழ்(உ)பெயல் *கலந்தேற்ற
தண்ணறும் (௩)பிடவமுந் தவழ்(ச)கொடித் தளவமும்
வண்ணவண் டோன்றியும் (௫)வயங்கிணர்க்.கொன்றையு
† மன்னவை பிறவும் பன்மலர் துதையத்
௫ தழையுங் கோதையு மிழையு மென்றிவை
தைஇனர் மகிழ்ந்து ‡ கிளைஇ விளையாடு
மடமொழி யாயத் தவரு ளிவன்யா
||ருடம்போ டென்னுயிர் புக்கவ ளின்று

எ - து: இடமகன்ற பெரிய விசும்பிலே விரைந்துவருகின்ற மழை தன்
னிடத்தே கலக்கையினாலே அதனை ஏற்றுநின்ற +தண்ணிய நரிய பிடவமும்
படர்கின்ற கொடியினையுடைய முல்லையும் நிறத்தினையுடைய வளவிய
(௬) தோன்றியும் விளங்குகின்ற கொத்தினையுடைய கொன்றையும் இவை

- க. (அ) “அகலிநு விசும்பில்” பெரும்பாண். க. (ஆ) “அகலிநுவானத்து”
மது. உசுஎ; மணி. கக: கக.
உ. “தன்னிளிக் கேற்ற பைங்கொடி முல்லை, முகைதலை திறந்த நூற்றம்
புதன் மிசைப், பூமலர் தளவமொடு தேங்கமழ்பு” குறுந். ௩௮௨.
௩. “தளிபெறு தண்புலத்துத் தலைப்பெயற் கரும்பீன்று, முளிமுதற்
பொதுளிய முட்புறப் பிடவமும்” கலி. ௧௦௧: ௧-௨.
ச. “கொடித்தளவமே” சீவக. ௧௬௫௧.
௫. “கொன்றை யொள்ளிணர்”, “நீசுரி யிணர சுடர்வீக் கொன்றை”
நற். ௨௨௧: ௪; ௩௦௨: ௨.
க. தோன்றி, ஒருபூங்கொடி. மழைக்குத்தளிர்க்கு மியற்கையையுடையது;
அதன் மலர் செந்நிறமானது. அம்மலருக்கு விளக்கும் பவழமும்,
கோழிச்சேவலின் தலைக்கு அம்மலரும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன.
இவற்றை, (அ) “வீடுகொடிப் பிறந்த மென்றகைத் தோன்றி, பவழத்
தன்ன செம்பூத் தாஅய்” (ஆ) “கார்க்கேற், மெரிவனப் புற்றன
|தோன்றி” (இ) “நலமிரு கார்த்திகை நாட்டவ ரிட்ட, தலைநாள்
விளக்கிற் தகையுடைய வாசிப், புலமெலாம் பூத்தன தோன்றி” (ஈ)
“வான்றோன்றி, வில்விளக்கே பூக்கும் விதர்ப்பகாடு” (உ) “மரகதத்
தண்டிற் றோன்றி விளக்கெடுப்ப” (ஊ) “தோன்றி தோன்றுபுதல்
விளக்குருஅ” (எ) “ஒண்குடர்த் தோன்றி” (ஏ) “தோன்றி யொண்
பூ வுன்ன, தொருசெந் நெற்றிக் கணங்கொள் சேவல்” என வருவன
வற்றால் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * கலந்தேற்றத் தண்ணறும், † இன்னவும் பிறவும், ‡ தலைவிளையாடு, || உடம்
போடின்துயிர், + என்னிய.

போவ்வனபிறவும் பூத்த பலமலரீகள் நெருங்கும்படி (க)தழையும் கோதையும் இழையுமென்று சொல்லுகின்ற இவற்றைக் கட்டினராய் அணிந்துமகிழ்ந்து தினைத்து விளையாடும், மடப்பத்தையுடைத்தாகிய மொழியினையுடைய, ஆயத்தாருள்ளே * இன்று உடம்போடே என்னுயிர்க்குள்ளே புக்கவளாகிய இவன் யார்தானென்றான் தலைவன். எ - று.

இழை, பூண்வடிவாகக் கட்டினது.

கூ + ஒஹ இவன், (௨)† பொருபுக னல்லேறு கொள்பவ ரல்லாற்
நிருமாமெய் தீண்டல ரென்று கருமமா
வெல்லாருங் கேட்ப வறைந்தஹர் || நெப்பொழுதுஞ்
சொல்லாற் றரப்பட்ட டவள்

எ - து: அதுகேட்ட பாங்கன், + ஒஹவென வியந்து இவன் பொருகின்ற Xபுகற்சியையுடையதல்ல ஏற்றைத் தழுவுமவரல்லது அழகினையுடைய மாந்தளிர் போலும் = நிறத்தையுடைய மெய்யைச் சேராரென்று எல்லாருங் கேட்டிருப்ப இதுகாரியமாகப் பலகாலஞ் சாற்றிச் சாற்றி எப்பொழுதுஞ் சொல்லிய சொல்லாலே + அடிப்படக் கொண்டுவரப்பட்டவனென்றான். எ - று.

க௩ சொல்லுத

எ - து: அது கேட்ட தலைவன், அச்சற்றத்தைநோக்கி இவன் ஏறுதழுவி இவளைக் கொள்வனென்று அவர்க்குக் கூறுகவென்றான். எ - று.

பாணியே மென்றா றைகென்றார் பாரித்தார்

மாணிழை யாறாகச் சாற்று

க. தழை, பலவகையான தளிர் அரும்பு பூ முதலியவற்றைச் செய்து ஓரங்களை ஒழுங்காகக் கத்தரித்து இளைய மகளிர் உடுக்கும் உடை விசேடம்; “முடித்த குல்லை யிலையுடை நறும்பூச், செங்கான் மராஅத்த வாலிணரிடையிடுபு, சரும்புணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை, திருந்துகாழல்கு நிறைப்ப வுடஇ” முருகு. ௨௦௪-௨௦௫. “அளிய தாமே சிறுவெள்ளாம்ப, விளைய மாதத் தழையா யினவே”, “அணித்தழை நுடங்கவோடி மணிப்பொறிக், குரலங் குன்றி கொள்ளு மிளையோள்”, “அம்பூர் தொடலை யணித்தழை யல்குற், செம்பொறிச் சிலம்பி னிளையோள்” புறம். ௨௫௮: ௧-௨, ௩௫௦: ௧-௨, ௩௫௧: ௨-௩. என வருதல் காண்க.

௨. “கொல்லேற்றுக் கோட்டுஞ் வானை மறுமையும், புல்லாளே யாயமகஞ்” கலி. ௧௦௩: ௬௨-௬௩.

(பிரதிபேதம்) * நின்றஉடம்போடே, † ஒஹவென், ‡ பொருபுகழினல்லேறு, பொருபுகழ்
ல்லேறு, || எப்போதும், + ஒவெனவியந்து, X புதழ்ச்செய்ய. = நிறத்தினையுடைய, + படிபட்ட.

விடிந் நின்னையின்றி *இறையினெல்லெல்லாம்ந் கழன்ற வளையினையுடைய இவட்கு இனிப் பிறையையொக்குந்திருநுதலிற் றேன்றியபசலை ஒருகாலமும் வாராமல் மறையும்படியாகப் போமென வரைவுகடாயினான். ௭ - று.

இதனால், தலைவற்குப் புணர்ச்சியுவகை † பிறந்தது.

இது “பரத்தை மறுத்தல்வேண்டியும்” என்னும் (௧) குத்திரத்தாற் கை கோளிரண்டற்கும் பொதுவாகப் பொருள் கூறவும் பெறும்.

இது தாழிசையல்லா இடைநிலைப் பாட்டுப்பெற்றுப் புல்லாது விடுவா யெனக் குறைந்துவருதலின் யாப்பின்வேறுபட்டகொச்சகம். (௮)

(௧௨௬.) பொன்மலை சுடர்சேரப் புலம்பும் விடனோக்கித்

தன்மலைந் துலகேத்தத் தகைமதி யேர்தரச்

செக்கர்கொள் பொழுதின நெலிநீவி யினநாரை

/முக்கோல்கொ ளந்தணர் முதுமொழி நினைவார்போ

லெக்கர்மே லிறைகொள்ளு மிலங்குநீர்த் தண்சேர்ப்ப;

௬ அணிச்சிறை யினக்குரு கொலிக்குங்கா னின்றிண்டேர்

மணிக்குர லென்னிவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே

யுள்ளான்ற வொலியவா யிருப்பக்கண் டவைகானற்

புள்ளென வுணர்ந்துபிற் புலம்புகொண் டிணையுமே;

௧௦ நீர்நீவித் தனூன்றபூக் கமழுங்கா னின்மார்பிற்

றார்நாற்ற மெனவிவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே

யலர்பதத் தசைவளி வந்தொல்கக் கழிப்பூத்த

மலரென வுணர்ந்துபின் மம்மர்கொண் டிணையுமே;

௧௪ நீணகர் நிறையாற்று ணிணையுநன் வதிந்தக்காற்

றேண்மேலா யெனநின்னை மதிக்குமன் மதித்தாங்கே

கனவெனப் புல்லுங்காற் காணுளாய்க் கண்டது

கனவென வுணர்ந்துபிற் கையற்றுக் கலங்குமே;

எனவாங்கு;

௧. நொல். கற்.சு ௧௭. இச்சுத்திரத்தினுரையிலும் இவர் இச்செய்யுளை இச்செய்திக்கே மேற்கோள்காட்டி, இதனைக் கைகோ ளிராண்டிற்குப் கொள்கவென்பார்.

(புரதிபேதம்) * இனி இறையினெல்ல. † பிறந்தது. இது தாழிசை.....கொச்சகம். இஃ பரத்தை மறுத்தல்வேண்டியும்.

எ - து: அவரும் ஆண்டுச்சென்று தழுவுதற்கு யாங்கள் * தாழ்த்திரே மென்றார்; அதுகேட்டு அவள் சுற்றத்தார் மாட்சிமைப்பட்ட இழையினையுடையான் வழியாக நிகழ்த்தும் ஏறுவிடுகின்ற விழவைப் பரக்கச்செலுத்தி இவனையன்றி மற்றும் ஏறுதழுவுவார் ஁ளராயினும் வருகவென்று பறையறைகவென்றார். எ - று.

கரு † சாற்றுயன், பெடையன்னார் கண்பூத்து ‡ நோக்கும்வா யெல்லா (க)மிடைபெறி னேராத் தகைத்து

எ - து. இந்தவிழவினைப் || பெடையையொப்பார் தங்கண்கள் பொலிவு பெற்று இவ்வழவைப் பார்க்குமிடமெல்லாம் நின்று பார்க்கும் பரணைப் பெறுவார்களாகில் அது தகைமையையுடைத்தென்றார். எ - று.

இதற்குமுன் ஁ள்ளனவும் மேல்வருகின்றனவும் கண்டசுற்றத்தார் கூறியதாகப் பொருளுரைக்க.

கள தகைவகை மிசைமிசைப் = பாயிய ரார்த்துட

× நெதிரெதிர் சென்றார் பலர்

எ - து: அழகினையுடைத்தாகிய வருப்பையுடைய அவ்வேறுகளின்மேலே பாய்கைக்குச் + சேர ஆர்ப்பரித்து ஏறுகளினெதிரேயெதிரே பலருஞ்சென்றார். எ - று.

கக கொலைமலி சிலைசெறி × செயிரயர் சினஞ் †† சிறங் துருத்தெழுந் தோடின்று மேல்

எ - து: அப்பொழுது அவ்வேறுகள் கொலைத்தொழின்மிக்க †† சிலைசெறிந்த குற்றத்தைச்செய்யுஞ் சினமிக்கு வெவ்விதாயெழுந்து அவர்மேலே ஁டிற்று. எ - று.

௨க எழுந்தது துகள்

எ - து: அப்பொழுது துகள் எழுந்தது. எ - று.

|| ஏற்றனர் மார்பு

கவிழ்ந்தன மருப்புக்

கலங்கினர் பலர்

எ - து: அவர்களும் மார்புகளை எதிரே கொடுத்தார்; அவற்றின் கொம்புகளுங் கவிழ்ந்து குத்தின; அதனால், தழுவினவர்கள் பலரும் கலங்கிப்போனார். எ - று.

க. மிடை - பரண்.

பிரதிபேதம்: * தாழ்த்திரென்றார், † சாற்றுயன், ‡ நோக்குவாயெல்லா, || பெடையொப்பார், = பாயப்பார், பாய்மார், × எதிர்சென்றார், + சேர வாரவாரித்து. * * செயிரெனஞ், †† சினந்து, செறிந்து, ‡† செச்செறிந்த, ||| ஏற்றனமார்பு.

கக பலநினைத் திணையும் பைத நெஞ்சி
 நலமா னோயு னுழக்குபென் றேழி
 மதிமருள் வான்முகம் விளங்கப்
 புதுநல மோதரப் பூண்கநின் றேறே.

இது தோழி தலைவியது ஆற்றமை கூறித் தலைவனை வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

பொன்மலை (க)சுடர்சேரப் புலம்பிய விடனேக்கித்
 தன்மலைத் துலகேத்தத் *தகைமதி யோதரச்
 செக்கர்கொள் பொழுதின னெலிநீளி யினநாரை
 முக்கோல்கொ ளந்தணர் முதுமொழி நினைவார்போ
 லெக்கர்மே லிறைகொள்ளு (உ)மில்ங்குநீர்த் தன்சேர்ப்ப

எ-து: (ங)பொன்னையுடைய அத்தகிரியிலே ஞாயிறு சென்றுசேர, அஞ்
 ஞாயிறு †உடனேபட, ஞாயிறின்றி வருந்தின உலகைகோக்கி உலகங்கொண்
 டாடும்படியாகத் தகைமையினையுடைய மதி எழாநிற்க, செக்கர்வானத்தைக்
 கொண்ட அந்திக்காலத்தின்கண்ணே, (சு) முக்கோலைக் கையிலே கொண்ட
 அந்தணர் முதியமொழியை நினைக்கின்றவர்களைப்போலே, இனமான நாரை
 கள் ஆரவாரத்தைக் கைவிட்டு இடுமணன்மேலே இறுத்தலைச் செய்யும்
 இலங்குகின்ற நீரையுடைய சேர்ப்பனே! எ - று.

(ரு)அந்தணர், காஷாயம் போர்த்த குழாங்கன். முதுமொழி - பிரணவம்.

பெரியநாரசிறகுசிவந்திருத்தலானுமூக்குத் தரையிலேசென்று||குத்து
 தலானும் அதனை முக்கோலை ஊன்றியிருத்தஅந்தணரோடு ÷ ஒப்புரைத்தார்.

(கூ)நாரை பகற்பொழுதெல்லாம் பல்லுயிர்க்கு வருத்தஞ்செய்து இரை
 கவர்த்து அந்திக்காலத்து ஓர் ஆரவாரமின்றித் தீங்குசெய்யாதாரைப் போலே

க. “தினகரன்கரந் திகழ்க மண்டலம், பனிகொள் செக்கர்தம் படம
 தாகவே, யினிய வந்தனைக் கெறியும் வேலைசேர், புளித ரொத்ததப்
 புன்கண் மாலையே” வில்லி. குதுபோர். கசஉ.

உ. “இலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப” கலி: கஉரு: கரு.

ங. “அத்தமென்னும், பொன்னஞ் சிலம்பு கதிரோன் மறைதலும்” இறை.
 கு. சுஅ. மேற்கோள்.

ச. இந்நூற்பக்கம் ருஅ: உ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ரு. “சிறுமீன் கவுட்கொண்ட செந்துவி நாராய்” ஐந் - எழு. சுஅ.

க. “கூர்வாய்ப் பறைதபு பெருங்கிழ நாரை, வஞ்சினை தூங்கி யார
 ஊண்ணு, நீங்காப் பழனப் பெருநகர்க் கூடல்” கல். நக: உ - ச.

(பிறிபேதம்) * தகைமதி, † உடனேபட்டு. ‡ தறுவிலே, || குத்துதலானுமூக்கோலை,
 ÷ ஒப்புரைத்தார்.

குவிந்திருக்குச் சேர்ப்பன் என்றதனால், நின்னுட்டின் மகளிர் பிரிந்திருந்தார். உயிர்போதற்கு வேண்டுந் தீங்குகளைப் பதற்பொழுதெல்லாம் கூறி அந்திக் காலத்து ஆரவாரத்தைத் தவிர்த்து நல்ல மகளினைப் போலே ஒதுங்கி உறை கின்றார் என உள்ளுறையுவமங்கூறியவாறு உணர்க.

க. அணிச்சிறை யினக்(க)குரு கொலிக்குங்கா னின்றிண்டேர்
மணிக்குர லெனவிவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
யுள்ளான்ற வொலியவா யிருப்பக்கண் (உ)டவைகானற்
புள்ளென வுணர்ந்துபிற புலம்புகொண் டிணையுமே

எ - து: அழகிணையுடைத்தாகிய சிறகிணையுடைய குருகன் இராக் காலத்து ஒருகால் ஒலிக்குமிடத்து நின்னுடைய திண்ணிய தேரின்மணியி னேசையென்று இவன் மிகவும் துணியாநிற்கும்; துணிந்த அப்பொழுதே அப் பறவைகள் உள்ளடங்கிய ஒலியையுடையவாய் ஆரவாரியாதிருக்க, அதனைத் தன் (உ)மனத்தாலே தேர்மணியொலியல்லவென்று கண்டு, பின்னர் அவ் வொலியைச் காணலிடத்துப் பறவைகளொலியென்று உணர்ந்து, பின்பு தனிமைகொண்டு வருந்தாநிற்கும். எ - று.

க0 நீர்நீவிக் களுன்றபூக் கமழுங்கா னின்மார்பிற்
றூர்நாற்ற மெனவிவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
யலர்பதத் தசைவளி வந்தொல்கக் கழிப்பூத்த
மலரென வுணர்ந்துபின் மம்பர்கொண் டிணையுமே .

எ - து: நீரைக் கைவிட்டு மேலாய் நெருங்கின பூ அலர்ந்து நாறு மிடத்து நின்மார்பிற் கிடந்த மாலைபினது நாற்றமென்று இவன் மிகவுந் துணியாநிற்கும்; துணிந்த அப்பொழுதே அப்பூக்கள் அலருஞ் செவ்வி

க. இந்துறப்பக்கம் எசுந: ௫ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ) “அணிகடற் றண்சேர்ப்பன் தேர்ப்பரிமா பூண்ட, மணியரவ மென்மெழுந்து போந்தேன் - கனிவிரும்பும், புள்ளரவம் கேட்டுப் பெயர்ந்தே னொளியிழா, புள்ளருகு நெஞ்சினே றாய்” ஐந்-ஐம். ௫0.
(ஆ) “இடுமணலெக்க ரகன்கானற்சேர்ப்பன், கடுமாமணியரவமென்று- கொடுங்குழாய், புள்ளரவம் கேட்டுக் கலுழந்தான் சிறுகுடிய, ருள்ளரவா நாணுவ ரென்று” ஐந் - எழு. ௫௧.

௩. காணுதலென்பதற்கு விளங்கவறிதலென்று நீலகேசியரையாசிரியர் பொருள் கூறுதலால், இங்கே அது காதினால் விளங்கவறிதலின்மேல் நின்றதென்றலுமாம். “நம்பி தந்த கீத மேந யந்து காண வோடினார்” (கீவக.௨0௩௭) என்புழி, காணவென்பதற்கு, கேட்கவென்றுபொருள் கூறியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலது.

பிடித்து அவற்றை அசைத்த கீற்றுவந்து தன்மேற்பட, அதனைக் கழியிற் பூத்த மலரினது மணமென்று உணர்ந்து, பின்பு மயக்கங்கொண்டு வருந்தா நிற்கும். எ -று.

கசு நீணகர் நிறையாற்றா ணினையுநள் வதிந்தக்காற்

(க) ரோண்மேலா யெனரினனை மதிக்குமன் மதித்தாங்கே

(உ) நனவெனப் புல்லுங்காற் காணுளாய்க் கண்டது

கனவென வுணர்ந்துநீர் கையற்றுக் கலங்குமே

எ-து: உயர்ந்தமனையிலே மனத்தைநிறுத்துதலைமாட்டாளாய் (உ) நின்னை நினைத்து அவசத்தாற் சிறிதுதயின்றவிடத்துத் தன் தோண்மேற்கிடந்தாயாக நின்னை மிகவுந் துணியும்; துணிந்த அப்பொழுதே மெய்யென்று கருதித் தழுவுமிடத்து உன்வடிவைக் காணுளாய்த் * தான்கண்டது கனவாயிருந்த தென்று அறிந்து பின்பு செயலற்றுக் கலங்காநிற்கும். எ -று.

† எனவாங்கு

எ - து: என்று; எ -று. ஆங்கு, அசை.

கக (ச) பலரினைந் தினையும் பைத நெஞ்சி

னலமர னேயு னுழக்குமென் (ரு) ரோழி

க. (அ) “துஞ்சங்காற் ரோண்மேல ராகி விழிக்குங்கா, நெஞ்சத்தராவர் விரைந்து” குறள். கஉகஅ. என்பதும் (ஆ) “வேம்புரை மென்றே ளின்றயி லென்றும், பெருஅன் பெயரினும்” குறிஞ்சி. உசஉ-உசந. (இ) “பாயல்கொண் டென்றோட் கனவுவார்” கலி. உச: எ. (ஈ) “இளையோள், பெருந்தோ ளின்றயில் கைவிடு கலனே” அகம். ககந: கந - கச. (உ) “நறுதுதலா, ராவி தளிர்ப்ப வவர்தோண்மேற் றுஞ்சி னார்” (ஊ) “நல்லா ரவர்தோண்மேற் றுஞ்சினார்” கீவக. கடுஎடு, கடுஎக. என்பவைகளும் (எ) “மென்றோட் டியில்பெறும்” (கலி. கரச: உச) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. “நனவினா னல்காக் கொடியார் கனவினா, நென்னெம்மைப் பீழிப் பது” குறள். கஉகஎ.

ந. “நனவிற்குள் செய்தது மனத்த தாகவிற், கனவிற் கண்டு” (கலி. சக: ந - ச) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. (அ) “பலநாடு நெஞ்சினேம்” (ஆ) “பலருழு மனத்தோடு பைதலேன்” கலி. நக: கக, சக: கஎ.

டு. “ஆய்நலம் பெயர்தரப், புரியுனைக் கலிமான்னோர் கடவுபு, விரிதண் டார் வியன்மார்ப விரைகநின் செலவோ” (கலி. கஉச: கக - உக.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * நாங்கண்டது. † எனவாங்கு, அசை.

மதிமருள் வாண்முகம் விளங்கப்

புதுநல மேர்தரப் பூண்கநின் நேரே

*எ-து: பலவற்றையும் நினைத்து வருந்தும் நோயையுடைய நெஞ்சாலே சுழலுதலையுடைய காமநோயிலே அழுந்தும் என் தோழியுடைய மதியென்ற மருளும் ஒளியினையுடைய முகம் விளங்கும்படி புதிய நலம் எழுதலைச் செய்ய நின் தேர் குதிரையைப் பூண்பதாகவென வரைவுகடாயினான். எ - று.

இதனால், தலைவற்குப் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி.

(க)

(கஉ௭.) தெரியினர் ஞாழலுந் தேங்கமழ் புண்ணையும்

புரியவிழ் பூவின கைதையுஞ் செருந்தியும்

வரினியி நிமிர்தார்ப்ப விருந்துமி யிபைபூதச்

செருமிகு நேமியான் றுர்போலப் பெருங்கடல்

வரிமணல் வாய்கூழும் வயங்குநீர்த் தண்சேர்ப்ப;

க கொடுங்கழி வளைஇய குன்றுபோல் வாலெக்கர்

நடுங்குநோய் தீரநின் குறிவாய்த்தா ளென்பதோ

கடும்பனி யறலிகு கயலேர்கண் பனிமல்க

விடும்பையோ டினைபேங்க விவளைநீ துறந்ததை;

க0 குறியின்றிப் பன்னுனின் கடுந்திண்டேர் வருபதங்கண்

டெறிதிரை யிமிழ்கான லெதிர்கொண்டா ளென்பதோ

வறிவளு ருழந்தேங்கி யாப்நலம் வறிதாகச்

செறிவளை தோளுந் விவளைநீ துறந்ததை;

கச காண்வர வியன்றவிக் கவின்பெறு பனித்துறை

யாமத்து வந்துநின் குறிவாய்த்தா ளென்பதோ

வேய்நல மிழந்ததோள் விளங்கிழை பொறையாற்றார்

வாணுதல் பசப்பூர விவளைநீ துறந்ததை;

அதனால்;

கக இறைவனை நெகிழ்ந்த வெவ்வனோ யிவடர

வுரவுக்கதிர் தெறுமென வோங்குதிரை விரைபுதன்

கரையம லடும்பளித் தாஅங்

குரவுநீர்ச் சேர்ப்ப வருளினை யளியே.

(பிரதிபேதம்) *எ - று: என்று பலவற்றையும்.

இதுவுமது.

இதன் பொருள்.

தெரியினர் ஞாழலுந் தேங்கமழ் புன்னையும்

புரியவிழ் பூவின கைதையுஞ் செருந்தியும்

(க)*வரி(உ)ஞிமி (ந)றிமிர்தார்ப்ப (ச)றிருந்தும்பி யியைபூதச்

செருமிகு (டு)நேமியான் றுர்போலப் பெருங்கடல்

வரிமணல் வாய்க்குமும் வயங்குநீர்த் தன்சேர்ப்ப

எ - து: பேரின் கண் மிகுகின்ற சக்கரத்தையுடைய திருமால் திருத் தோளிற் சேர்ந்த மாலைபோலே பெரிதாகிய கடற்கரையில் அறையுடைய மணலிடத்தே விளங்குகின்ற கொத்தினையுடைய(சு)ஞாழற்பூவும் தேன்னாறு

க. “வரிஞிமிறு” குறிஞ்சி. ககக.

உ. “நம்பின் றிங்குரனிறுக்குங்குழல்போ, விரங்கிசைமிஞ்ஞெடு தும்பிதா தி” கலி. நந: உஉ - உந.

ந. “இமிர்தார்ப்ப” கலி. கநக: கூ.

ச. “இருந்தும்பி யியைபூத” கலி. கஉந: உ.

டு. பலமலர்கள் விரவி நீளக் கிடத்தல்பற்றி, ‘நேமியான் றுர்போல’ என் றார்; (அ) “பொருடடல் வண்ணன் பனைமார்பிற் றுர்போற், றிருவில் விலங்குன்றி” கார். க. எனவும் (ஆ) “அகலிரு வானத்துக் குறைவி லேய்ப்ப, வரக்கிழைக் குவையொடு லீல நீடி, முரட்பு மலிந்த முது நீர்ப் பொய்கை” பெரும்பாண். உகஉ-உகச. (இ) “எருவை கோப்ப வெழிலண்: திருவில், வானி லணித்த வரிபூதம் பன்மலராம், கடனி வளைத்த சனை” பரி. கஅ: சஅ - டு0, எனவும் வருபவற்றைகோக்குக.

சு. ஞாழல் - கெய்தனிலத்துக்கு உரித்தாகக் கூறப்படுவதொரு பூமரம்; (அ) அது “ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்காற், கொழுநிழன் ஞாழன் முதிரிணர்கொண்டு, கழுமமுடித்துக் கண்கூடு கூழை” (கலி. டுக: க - ந) என்பதன் விசேடவுரையில் ‘ஞாழன் முடித்தாளென நெய்த்தற்றலைவிபோலவும், ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரென்றதனான் மருத்துக்கண்டான் போலவுகூறி’ என்றும்(ஆ)கெய்தற்கு, ‘மரம், புன்னையும் ஞாழலும் கண்டலும்’ (தொல். அகந். கு. கஅ. உரை.) என்றும் இவ்வரைய சிரியர் எழுதியிருத்தலானும்(இ) நெய்தற்றிணைக் கருப்பொருளுக்கு, “நறுஞாழல் கையினேந்தி என்பதனைப் பூவுங் கூறினா” (சீலப். பதி. விசேடவுரை) என்று அடியார்க்குநல்லார் எழுதி யிருத்தலானும் (சு)* பரிபாடலும் புறநானூறு மொழிந்த மற்றைத் தொகை நூல்களினும் சீலங் சீலப். மணி முதலிய நூல்களிலும்

(பிரதிபேதம்) * வரிமிஞ்ஞு.

கின்ற(க)புண்ணைப்பூவும் தனையவிழ்த்தபூக்களையுடையனவாகிய(உ)தாழம்பூவும் தனையவிழ்த்த பூக்களையுடையனவாகிய (௩) *செருந்திப்பூவும் வரியினையுடைய

நாற்கவி உச-ஆம் குத்திரத்திலும் இது நெய்தற்கே உரித்தாகக் கூறப் பட்டிருத்தலானும் அறியலாகும். இம்மரம் எக்கரிந்செழித்துவளர்வது; (உ) அது ஐங்குறுநூற்று ஞாழம்பத்தால் அறியலாகும். இதன் அரையும் கொம்பும் கருநீரமுடையன; அவற்றை(ஊ)“எனோன்போ னிறங் கிளர்பு கருவிய ஞாழலும்” (கலி. உசு: ச) என்பதும் (எ) ‘ச்யாமா’ என வடமொழியிலுள்ள பெயரும் (ஏ) “செவ்வீ ஞாழம் கருங்கோட் டிருஞ்சினை” அகம். உசு: ௩. என்பதும் வலியுறுத்தும். அவ்வரை பொரிந்திருப்பது; அது (ஐ) ‘பொரியரை ஞாழலும்’ கீவக. ௫௧௫. என்பதனால் அறியப்படும். நெய்தனிலத்து மகளிர் இதன்குழை கொய்தும் இதனாலாக்கிய தழையுடுத்தும் இத்திறுக்கிய ஊசலாடியும் இன்புலாவ ரென்பதுமரபு; அவற்றை (ஓ) “ஞாழன் மலரின் மகளி, ரொண்டழை யயருந் துறைவன்” ஐங். ௧௪௭. (ஓ) “கொய்குழை யரும்பிய குமரி ஞாழல்” நற். ௫௪: ௬.(ஓ) “கானன் ஞாழம் கவின்பெறு தழையன்” ஐங். ௧௧௧. (ஓ) “ஞாழ லோங்குசினைத் தொடுத்த, தாழைவீழ் கயிற் றாசல்” அகம். ௨௦: ௫-௬. என்பவை வலியுறுத்தும். இது செறிந்தபூக் கொத்தினது; (அஅ) “இணர்த்தைஞாழல்” பதிற். ௩௦: ௧. என்பதனால் உணர்த்தப்பாலது. இது பசிய அரும்புள்ளது; (ஆஆ) “பசுநனைஞாழல்” தறுந். அசு. என்பதனால் பெறப்படும். இதன் பூ, பொன்னிறமும் சிறிய உருவமும் நன் மணமும் வண்டினமொய்த்தலுமுடையது; அவற்றை (ஔஔ) “பொன்னிணர் ஞாழல்” ஐங். ௧௬௬. (ஔஔ) “ஐயவி யன்ன சிறுவீ ஞாழல்” தறுந். ௫௦.(உஉ) “நறவீ ஞாழல்” நற். ௬௬: ௧.(ஊஊ) “கணங்கொவ்வண் டார்த்துலாங் கன்னி நறுஞாழல்” என்பவற்றால் அறிக. இப்பூ, பசப்புக்கும் சுணங்குக்கும் உவமையாதல் இந்நூல் ௧௩௧: ௧௧ - ஆம் அடிக்குறிப்பிற் காட்டப்படும். ஞாழலென்பது குங்குமம், ஒருவகைக் கொன்றை, கோங்கு, பலினி முதலிய பலமரத்துக்கும் பெயராமாயினும் நெய்தற்கருப்பொருளில் அதுபலினியையே குறித்து வருமென்ப; பலினி யென்பது வடமொழிச் சிதைவு.

க. புண்ணையின் செய்தி கலி. ௧௩௬: ௧௩-ஆம் அடிக்குறிப்பிற் காணலாகும்.

உ. தாழையின் செய்தி கலி. ௧௩௧: ௧௦ ஆம் அடிக்குறிப்பிற் குறிக்கப் பெறும்.

௩. (அ) “பாசிலைச், செருந்தி தாய விருங்கழிச் சேர்ப்பன்” (ஆ) “எக்கர் ஞாழல் செருந்தியொடு கமழ” (ஔ) “வண்டுபட, விரிந்த செருந்தி வெண்மணன் முடுக்கர்” (ஈ) “செருந்தி, யிருங்கழி தாழு மெறிகடற்

(134 த்பேதம்) * செருந்திப்பூவும் சூழ்ந்திடக்கும் விளங்குகின்ற சேர்ப்பனே, எவ்வளம் சூழ்ந்திடக்குமென்னில் கரியினே.

மிஞ்று¹ சிறிதே ஒலித்து மிக ஆரவாரிப்பக் *கரிய தும்பிகன் தம்மில் இயைந்து தேனையூதச்² குழந்துகிடக்கும் விளங்குகின்ற நீரையுடையசேர்ப்பனே! எ-று.

கடலினது புலாற்றாமாகிய தீங்கினைப் பூக்களின்மணம் போக்கினவதனை அக்கடல் அறியாதிருக்கின்ற சேர்ப்பனென்றதனான், நின்வருத்தத்தைத் தீர்க்க³ வேண்டுமென்று கருதி அவன் நின்னிடத்தே வந்து தீர்த்த நிலையை நீயறிந்திலையென மேல்வருகின்ற தாழிசைப்பொருளையுள்ளுத்து உள்நுழை யுவமம் தந்தவாறுகாண்க.

க. கொடுங்கழி வளைஇய குன்றுபோல் வாலெக்கர்

(க) நடுங்குநோய் தீரநின் குறிவாய்த்தா ளென்பதோ

கடும்பனி யறவிகு கயலேர்கண் பனிமல்க

விடும்பையோ டிண்பேங்க விவளைநீ துறந்ததை

எ - து: முன்னர்க் கடியதாகிய நீர் பின்னர்ச் சுவறுதலின் அறுதியை யுடைத்தாய் விழுகின்ற, கயலையொத்த கண் நீற்று(உ)மல்குகின்ற அளவாய் நிற்க, வருத்தத்தோடே கெட்டு அழும்படி இவளை நீ துறந்தது, நின் மனம் நடுங்குதற்குக் காரணமாகிய காமநோய் தீரும்படியாகச் சுறவு முதலியன வற்றையுடைமையாற் || கொடிய கழிகள் குழந்த மலைபோல் உயர்ந்த வெண்மையையுடைய இடுமணலிடத்து நீ செய்த குறியிடத்தே தப்பாமல் வந்தாளென்பதோ? எ - று.

என்பதோ என்றது என்று சொல்லப்படுவதோவென்னும் பொருட்து நில்லாது வாய்த்தாளென்னுஞ் சொல்லுணர்த்திய செயற்களிறியைத் தானும் உணர்த்திப் பிரிவிலகைநிலையாய் நின்றது. இஃது “ஆக வாக லென்ப

றண் சேர்ப்ப” (உ) “பொன்னடர்ந் தன்ன வொள்ளினர்ச் செருந்தி” (ஊ) “பருதியஞ் செல்வன்போ விணருழ்த்த செருந்தியும்” (எ) “அரும்பலர் செருந்தி நெடுங்கான் மலர்” (ஏ) “தலைநாட் செருந்தி தமனிய மருட்டவும்” (ஐ) “செருந்தி, காலை யேகன கம்மலர் கின்ற சாய்க் காடே” (ஒ) “பொன்னியன்ற, தட்டலர்த்த பூஞ்செருந்தி” என்பவற்றுல் செருந்தி நெய்தற்குரித்தாதலும் அதன் பூவினியல்பு முதலியனவும் அறியப்படும்.

க. “நடுங்குநோய் செய்தவர் நல்காமை நினைத்தலிற். கடும்பனிகையிகக் கையாற்று ளாழ்த்தாங்கே, நடுங்குநோ யுழந்தவென் னலையிய மணனோக்கி, யிடும்பைநோய்க் கிடுவன போலுமஃ தெவன்கொலோ” கல். ௧௩௪: ௧௫ - ௧௮.

உ. “கண்ணிறை நெடுநீர் கரந்தன னடக்கி” என்பதும் அதனுரையும் இங்கே அறிதற்பாலன். சிலப். ௧௩: ௧௩௩; அடியார்த்ரு.

(பிரதிபேதம்) * கரியதாகிய. ¹ குழந்துகிடக்குமென்க, கடலினது, ² வேண்டுமென்று கருதி யவனிடத்தே, || கொடியதாகிய.

தென்னு, * மாவயின் மூன்றும் பிரிவி லணநிலை” என்னும் (க) குத்திரத்து என்பது தென்றதற்கு உதாரணமாகக்காட்டிலும்; அத்தொணுணர்க. என்னையும் இவ்வாதேகொள்க.

க௦ (உ) குறியின்றிப் பன்னணின் கடுந்திண்டேர் வருபதங்கண்

டெறிதிரை யிமிழ்காண லெதிர்கொண்டா ளென்பதோ;

வறிவரு நுழந்தேங்கி (ஹ)யாய்நலம் வறிதாகச்

செறி(ச)வளை தோளுர விவளைநீ துறந்ததை

எ - து: தன்னறிவு வருத்தத்தே அழுந்தி அழுது ஆராய்ந்தநலம் சிறிதாகையினலே முன்புசெறிந்தவளைதோளினின்றும் கழன்றுவிழும்படி இவளைநீ துறந்தது, எறிகின்றதிரை யொலிக்கின்ற கடற்கரையிலே நின்னுடைய கடியதாகிய தேர் இன்ன காலத்தே வருமென்னுங்குறிப்பின்றிப் பலகாரும் வருங்காலத்தை(ஹ)மனத்தாலே நோக்கி எதிர்கொண்டாளென்பதோ? எ-று.

திரையொலியால், தேவொலி கேட்டற்கு அரிதாகவும் அவ்வொலிகேட்டு எதிர்கொண்டாளென்றான்.

கசு காணவர வியன்றவிக் கவின்பெறு பணித்துறை

யாமத்து வந்துநின் குறிவாய்த்தா ளென்பதோ

க. தோல். இடை. கு. ஈஉ. இச்சுத்திரத்தின் இவருரையிலும் 'என்பது' என்றது என்றுசொல்லப்படுவதென்னும் பொருள்தந்து நில்லாது வாய்த்தான், எதிர்கொண்டான் என்னுஞ்சொற்கள் உணர்த்திய செய்ந் நன்றியைத் தானும் உணர்த்தி நின்றதென்பதற்கு 'நடுங்குநோய்... ..துறந்ததை' 'எறிதின:... ..துறந்ததை' என்னும் பகுதிகள் உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

உ. களவொழுக்கத்துத் தேரேறிச்சென்று தலைவர்கூடுதற்கு, "குறியின்றி... ..தோளுர விவளைநீ துறந்ததை" என்னும் பகுதி மேற்கோள்; தோல். பொருளி. கு. கஅ. நசு.

ஈ. "மென்றோண் டெகிழவுந் திருநுதல் பசப்பவும், பொன்போல் விறற் கவின் றெலித்த; குன்ற நாடற்கு" ஐங். உஈ௦.

ச. வளையென்றது தொடியை; அது முன் 'செறி' என அடைகொடுத்த லானும் பின் 'தோள்' என இடங்குறித்தலானும் துணியப்படும். தொடி, வளையென்றும் வழங்கப்படுதற்கு, துறன். கஉஈசு, கஉஈடு, பரிமேலழகருரையும் சான்று பகரும். 'முன் வளைகழல் நின்றார்க்கு வருத்தமிக்குதியால் தொடியும் கழன்றன வென்க' (கீலக. ௪௬௧. விசேடவுரை) என்பதும் இங்கே அறிதர்பாலது.

டு. இந்நுற்பக்கம் எஅசு: ஈ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * சூவியன் மூன்றும், + என்பதற்குக் காரணமாகக் காட்டிலும்.

வேய்நல மிழந்ததோள் விளங்கிழை பொறையாற்றார்
வாணுதல் பசப்பூர் விவளைநீ துறந்ததை

எ - து: மூங்கில் நன்னலனிழத்தற்குக் காரணமான தோள்களிற்
கிடந்து விளங்குகின்ற பூண்களை அத்தோள் பொறுத்தலைச் செய்யாமல்
மெலிந்து(௧)வாணுதல்பசப்பூர் க்கும்படி இவளைநீ துறந்ததுநோக்கினர்க்குக்
காட்சி வரும்படியாகப் பண்ணினதோர் அழகைத்தான்பெறுகின்ற இப்பனித்
துறையிலே *நயோமத்தே நீ வந்து செய்த நின் வரவு உணர்த்திய குறியிலே
தப்பாமல் வந்தானென்பதோ ? எ - று.

தன்மெலிவு தோள்பொருமைக்குக் காரணமாய் நின்றது. ஆற்றாளா
யென்றும் முதல்வினை நுதல்பசப்பூர்வென்னுஞ் சினவீனையோடு முடிந்தது.
(2) †இவளாயென்றது இங்ஙனம் நன்மை செய்தவளையென்றும், நீயென்றது
அங்ஙனம் குறைந்துநின்ற நீயென்றும் பொருள் தந்தன.

தாழிசைமூன்றும், பொச்சாப்பென்னுமெய்ப்பாடு ‡பயந்தன.

௧௮ அதனால்

இறைவனை நெகிழ்ந்த வெவ்வனோ யிவ்வர
வரவுக்கதிர் தெறுமொன வோங்குதிரை விரைபுதன்
கரையம் (௩)||லமும்பளித் தாஅங்
(௪) குரவுநீர்ச் சேர்ப்ப வருளினை டயளியே

எ - து: வலியினையுடைத்தாகிய நீரையுடைய சேர்ப்பனே ! நினக்குச்
செய்ந்நன்றிக்கேடு உண்டாம், ஆகையினாலே அதுதீர வலியினையுடைய
ஞாயிறு சுடுமென்று கருதி ஒங்குகின்ற திரை தன் கரையில் நெருங்கின

௧. (அ) “நீ துறத்தலிற், பல்லோரறியப் பசுத்தன்று நுதலே” (ஆ) “வா
ணுதல் பசப்பச் செலவயர்ந் தனையே” ஐங். ௩௫, ௪௨௩. (இ) “நுத
லாரும் பசப்பு” (ஈ) “பிறைநுதல் பசப்பூ” கலி. ௨௮: ௧௫, ௧௬: ௧௦.

௨. “அந்தா மரையன்ன மேநின்னை யானகன் றுற்றவனே” (கோவை
யாநீ. ௧௨) என்பதன் விசேடவுரையில் ‘நின்னையென்புழி உயிரினுஞ்
சிறந்த நின்னையென்றும், யானென்புழி இருதலைப் புள்ளினோருயிரே
னாகிய யானென்றும், அச்சொற்களால் விளங்கி நின்றன’ என்று
பேராசிரியர் எழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலது.

௩. அடும்பின் செய்தியை, கலி. ௧௪௪: ௩௦-ஆம் அடிக்குறிப்பிற் காண்க.

௪. (அ) “உரவுநீ ரழுவத்து” மணி. ௭: ௧௨௫. (ஆ) “உரவுநீர் ஞாலத்து”
பு - வெ. பாடாண். ௪௩. (இ) “உரவுநீர் நிலத்து” கம்ப. பால.
ஆற்றுப். ௧௨. உரவு - வலி; உரவுதலெனின், உலவுதலென்றாக்கி,
பரத்தலென்றலுமாம்.

(பிரதிபேதம்) * நயிவியாமத்தே, † இவனென்றது, ‡ பயன், || அடும்பளித்தாங்கு முரவுநீர்,
+ அளிமே.

அகிம்பை விரைத்தளித்தாற்போல இவளுடைய இறையில் வீளைகழன்ற வருத்தத்தையுடைய நோயதீரும்படி அருளிணையாய் வரைந்துகொள்ளென வரைவுகடாயினான். எ - று.

(க)வீளைகழலுதல் வெளியாக வருத்தத்தைவிளக்குதல்பற்றிச் சுரிதகத்து விரைநெகிழ்தலைக்கூறினான்.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிறக்கது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கவி.

(௧௦)

(௧௨-அ.) தோடுறந் தருளா தவர்போ னின்று

வாடை தூக்க வணங்கிய தாழை

பாடுகோட் டிருந்த வசைநடை நாரை

நளியிருங் கங்கு னந்துய ரறியா

நு தளியின்று பிணியின்று விளியாது நாலுங்

கானலஞ் சேர்ப்பனைக் கண்டாய் போலப்

புதுவது கவினினை மென்றி யாயி

னனவின் வாரா நயனி லானனைக்

கனவிற் கண்டியான் செய்தது கேளினி;

௧௧ அலந்தாங் கமையலெ னென்றனைப் பற்றியென்

னலந்தாரா யோவெனத் தொடுப்பேன் போலவுங்

கலந்தாங் கேயென் கவின்பெற முயங்கிப்

புலம்ப லோம்பென வளிப்பான் போலவும்;

௧௨ முலையிடைத் துயிலு மறந்தீத் தோயென

நிலையழி நெஞ்சத்தே னழுவேன் போலவும்

வலையுறு மயிலின் வருந்தனை பெரிதெனத்

தலையுற முன்னடிப் பணிவான் போலவும்;

௧௩ கோதை கோலா விறைஞ்சி நின்ற

லுதையஞ் சேர்ப்பனை யலைப்பேன் போலவும்

யாதென் பிழைப்பென நடுங்கி யாங்கே

பேதையை பெரிதெனத் தெளிப்பான் போலவும்;

ஆங்கு;

௧. “துறைவன் றுறந்தமை துற்றுகொன் முன்கை, யிறையிறவா நின்ற விரை” துறள். ௧௪௫௭.

முன்னர்ப் பலரும் வருகுவென்று சாற்றுதலிற் பல ஏறுகளும் விடப் பலருக் தழுவித் தோற்றா *ரென்றார்.

உரு அவருள், (க) மலர்மலி †புகலெழ வலர்மலிர் மணிபுரைநிமிர்தோள்
‡பிணைஇ

‡யெருத்தோ டியிலிடைத் தோன்றினன் றேன்றி
வருத்தினன் மன்ற||வவ் வேறு

எ - து: அங்கனம் எறுதழுவ + வந்தவர்களுட் பரத்தல் மிக்க விரும்பம் எழுதலாலே பூமலித் நீலமணியையொக்கும் நிறத்தையுடைய நெடிய தோள் களாலே ஏற்றின் கழுத்தை இறுகத் தழுவித் கழுத்தோடேகூடக் கிடக்கின்ற (உ) குட்டேற்றிடத்தே தோன்றினன்; அங்கனம் : தோன்றிப் பின்னர் அறுதியாக அவ்வேற்றை வருத்தினுனென்றார். எ - து.

உஅ = ஏறெவ்வங் காணு வெழுந்தா ரெவன்கொலோ

× வேறுடை நல்லார் பகை

எ - து: ஏற்றையுடைய நல்லவர்கள் தங்கள் எற்றினுடைய வருத்தத்தைக் கண்டு எழுந்திருந்தார்; அவன் தழுவினவாற்றிற்கு மகிழ்வதன்றிப் + பகையாதல் என்னபயன் தருமென்றார். எ - து.

கொல்லும் ஒவும், அசை.

௩௦ மடவரே நல்லாயர் மக்க *னொருந

லடலேற் றெருத்திறுத்தார்க் ††கண்டுமற் றின்று

முடலேறு கோட்சாற்று வார்

எ - து: முன்னாளிலே கொல்லுதலையுடைய ஏற்றின் கழுத்திலே தங்கினவர்களைக் கண்டு வைத்தும் †† இன்றும் உடலுகின்ற ஏற்றைத் தழுவிச் சாற்றுவாராகிய நல்ல ஆயர் மக்கள் அறியாதவர்களையென்றார். எ - து.

௩௩ || ஆங்க

தண்ணுமைப் பாணி தளரா ++தெழுஉக

பண்ணமை யின்சீர்க் குரவையுட் டெண்கண்ணித்

க. அறுசேடி முடுகி வந்ததற்கு “மலர்மலி புகலெழ வலர்மலிர் மணிபுரை நிமிர்தோள் பிணைஇ” என்பது மேற். தோல். செய். கு. சுசு. பேர்.

உ. குட்டேறு-ஏற்றின்முதுகில் புறக்கழுத்தையடுத்துத் திரண்டு உயர்ந்து தோன்றும் ஒருறப்பு; இச்சொல் இவருரைகளையில் பயின்று வரும்.

(பிரதிபேதம்) *என்றான், †புகலெழ அலர்மலி மணிபுரை நிரைதோள், ‡பிணைஇ, வினைஇ. ‡ எருத்தோட்டியில், || இவ்வேறு, + வந்தவர்கள் பார்த்தனமிக்க, ∴தோன்றிய பின்னரறுதியாகவேற்றை, = ஏற்றெவ்வங், × ஏற்றுடை நல்லார்ப்பகை, +பகையாதலால்என்ன,* *நெருனையடல், நெருனையடல், ††கண்டுமெற்றின்று முடலேற்றுக்கோட், ‡‡ மீண்டுமுடனு. || ஆங்கு தன். ++எழுவுகப்பட

உந் கனவினற் கண்டேன் நோழி காண்டகக்

கனவின் வந்த கானலஞ் சேர்ப்ப

னனவின் வருதலு முண்டென

வனைவரை நின்றதென் னரும்பெற லுயிரே.

இது வரைவிடையாற்றளாய்ச் செல்கின்ற தலைவியது கவின்கண்டு வினாயதோழிக்கு அவள் தாள்கண்ட கனவுநிலையுரைத்தது.

இதன் பொருள்.

தோடுநெற் தருளா தவர்போ னின்று

வாடை தூக்க வணங்கிய தாழை

யாடுகோட் டிருந்த வசைநடை நாரை

நளியிருங் கங்கு னந்துய ரறியா

இ தளியின்று பிணியின்று விளியாது நரலும்

கானலஞ் சேர்ப்பனைக் கண்டாய் போலப்

புதுவது கவினினை யென்றி யாயி

னனவின் வாரா நயனி லாளனைக்

கனவிற் கண்டியான் செய்தது கேளினி

எ - து: வாடைக்காற்று அசைக்கையினாலே வளைந்த தாழையின் அசை கின்ற கொம்பிலே இருந்த அசைந்தநடையினையுடைய நாரை நம் தோளைத் துறந்து நமக்கு அருளாதவரைப்போலே நின்று பெருமைபையுடைய கங்கு விடத்து நந் துயரை அறியாமல் நம்மேலளித்தலின்றாய்த் (க)தனக்குக் காம நோயாலே வருத்தமின்றாய் மாறாமற் கூப்பிடுங் கானலையுடைய அழகிய சேர்ப்பினையுடையவனைக் கண்டு (உ) கூடினாய்போலே புதிதாக ஓர் அழகினை

க. “தேற தேற்குழிக், களிப்பவுண் டுளவனங் கன்னி நாரையைத், திளைத்தலின்” (கீவக. ௫௦.) என்பதற்கு, “தேறல் மிகுஞ் செறிந்த இடத்தே, காமவீன்பம் அறிந்த அன்னம் அதனையுண்டு காமவீன்ப துகர்ந்தறியாத நாரையைப் புணர்தலின்” என இவ்வருமையாசிரியர் எழுதியிருப்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

உ. (அ) “ஆரிடை யென்றாய் நீ யாவஞ்சாய் வந்தக்கா, னீரற்ற புலமே போற் புல்லென்றான் வைகறை, கார்பெற்ற புலமேபோற் கவின் பெறும்” (கலி. ௩௮: ௧௦ - ௧௨) என்பதும் (ஆ) இந்நூற்பக்கம் ௨௧௨: ௧-ஆம் குறிப்பும் (இ) “நாடன், புணரிற் புணருமா ரெழிலே பிரியின், மணியிடை பொன்னின் மாமை சாயவென், னன்னிலஞ் சிதைக்குமார் பசலை” என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

யுடையையானாயென்று கூறுகின்றாயின் வெளியாக வாராத உறவில்லாத
வனைக் கணவிடத்தே கண்டு யான் செய்த காரியத்தை இப்பொழுது கேள்.
எ - று.

க0 அலந்தாங் (க)கமையலெ (உ)ன்னன்னுண்ப் பற்றி(ங)யென்
னலந்தாரா யோவெனத் தொடுப்பேன் போலவுங்
*கலந்தாங் கேயென் கவின்பெற முயங்கிப்
புலம்ப லோம்பென வளிப்பான் போலவுங்

எ - று: நின்னைப் பிரிந்த இடத்து வருந்தி உயிர்வாழேனென்று கூறின
வனைப் பிடித்துக்கொண்டு நீகொண்ட என் நலத்தை இனித் தாராயென்று
வளைத்துக்கொள்வேன்போலேயும், அவ்விடத்தே என்னுடையகழிந்த அழகை
யான் பெறும்படி புல்லித் கூடி இனி வருந்தாதேகொள்ளென்று கூறி என்
னையும் அளிப்பான்போலேயும். எ - று.

கசு (சு)முலையிடைத் துயிலு மறந்தித் தோயென
நிலைபழி நெஞ்சத்தே னமுவேன் போலவுங்

க. “நின்னின்றி யமையலேன் யானென்னு மவனாயின்” கவி சஎ: கூ.

உ. (அ) “தந்தனை சென்மோ... ..தண்கடற் சேர்ப்பநீ யுண்டவென்
னவக்கே” (ஆ) “என்னலந் தந்து, கொண்டனை சென்மோ” (இ)
“தண்ணந் துறைவற் றெடுத்து நந்நலங், கொள்வா மென்றி தோழி”
குறுந். உருசு; உருஅ; நசக. (ஈ) “நுண்ணாண் வலையிற் பரதவர்
போத்தந்த, பன்மீ னுணங்கல் கவருந் துறைவனைக், கண்ணினற்
காண வமையுங்கொ லென்றோழி, வண்ணந்தா வென்கந் தொடுத்து”
ஐந் - எழ. சுசு. எனவும் (உ) “இரவுகந்தருளு கனவிளிந், பகலிழந்த
நிறை பெறமுயன்றுமொழி பதறுமாதர்” கவிநிக. உஎ. எனவும்.
வருவன காண்க.

ங. கொடுப்பான் பொருளாய்க் கொள்வான்கட் செல்லாதனவற்றை இரத்
தற்கண் தாவென் கிளவி வருவதற்கு, “என்னலந்தாராய்” என்பது
மேற்கோள்; நொல். எச்ச. சூ. ௩௦. நச்.

ச. (அ) “நீயுந், தேம்பா போதி திருநத னீவித், கோங்குமுகைத்தன்ன
குவிமுலையாகத், தின்றயி லமர்ந்தனை” அகம். உச௦: க - கஉ. (ஆ)
“அவர்நம், மேந்துமுலை யாகத்துச் சார்ந்துகண் படுப்பவும்” நொல்.
கற். சூ. சு.நச். மேற்.(இ) “விரிந்த பைத்தலை வெள்ளிவெம் பாப்பனைத்
துயின்ற, கருந்துழாய் முகில் கார்நிறக்கட்செவிச்சேக்கை, பொருந்தி
யாங்கொரு புரிகுழல் புணர்முலைக் கோட்டி, னார்த மூழ்கிய நறு
மலர்ப் பிணையன்மேற்றயிலும்” பா.க. பதினாறாயிரத் திருவிளை. நஉ.

(199திபேதம்) * கலந்தாக்கே.

வலையுறு மயிலின் வருந்தினை பெரிதெனத்

(க)தலையுற முன்னடிப் * பணிவான் போலவும்

எ-து: என்னை மறத்தலையன்றிப் பின்னர் அவசத்தான் முலையிடையிற்
றுயிலுந் துயிலையும் மறந்தாயென்று கூறிப் பழைய (உ)தன்மைகெட்ட நெஞ்
சத்தையுடையேன் அழுவேன்போலேயும், அதுகண்டு (ங) வலையிலே அகப்
பட்ட மயில்போலே காவலிலே அகப்பட்டுப் பெரிதும் வருந்தினையென்று
கூறி அடிமுன்னே தன் தலையுறும்படி வணங்குவான் போலேயும். எ - று.

க. (அ) “முன்னடிப் பணிந்தெம்மை யுணர்த்திய வருதின்” கலி. எக: கரு. என்பதும் அதன் குறிப்பும் (ஆ) “பொய்ப்ப விடேள மென நெருங்கிற் றப்பினே, நென்றடி சேர்தலு முண்டு” கலி. அக: கச - கரு. (இ) “சிறந்தடிப் போது புல்லித் திருமகன் ‘விடப்ப’ சீவந. உருஅ. (ஈ) “தோடவிழ்தார் யானுந் தோடா வலனுமென், பாடகச் சீறடியின் மேற்பணிய - நாடகமா, வைகிய கங்கு றிலேவரி, னுய்குவெ னுலகத் தளியேன் யானே” டு - வே. கைக்கிளை. பெண்பார். கரு. (உ) “நெய்யுண் சுரிசூழ னேரிழை யாய்நென்ன னீளிரவின், மையுண் குவிலா மலிபுன லூரன் மலர்க்கமலக், கையுந் தலையுமென் காலு மொன் றுன கனவுதன்னை, மெய்யென் றருவினை யேன்விழித்தே நென் விழியிமையே” (ஊ) “கதந்தணியத், தொடர்ந்தகலாத துணை யடித்தாமரை சூடவள்ளல்” (எ) “ஊர வணங்கியநின், முடிவைத்த செங்கையு மென்முலையாக முயங்கவந்தென், னடிவைத்த செங்கையு மெங்கையர்காணி நறவுநன்றே” (ஏ) “என்போன நெஞ்சமு நீரு மென் பாத மிறைஞ்சதனுங், கன்போலு மெங்கையர்காணிநன்றே” (ஐ) “அனகையன்லீ, மெல்லாக் குறையும் பொறும்பணிந் தேனும் மிணையுடையே” (ஓ) “பேராட்டி யின்றென் பிழையை யெண்ணிச, சீறெலுன் சீறடி பற்றினன் யான்” (ஔ) “பழையைக் கருதிடலுன், சாணஞ் சமண மடியேற் கருளுன் றலையனியே” (ஐ) “தூபுரஞ்சேர், சீறடி மேல்விழுந் தேன்றவிர் வாயிந்தச் சீற்றத்தையே” (ஐ) “எங்கால் பிடிக்கின்ற தெங்கையர் காணி னியல்பலுவே” (அ) “ஊரன் மலரடி வீழ்து” (ஆ) “இளம்பிடி பஞ்சடி தொட்டவன்றே, கஞ்சமுத் தின்றன” (இ) “சிறுத் தொண்டனென்னக், காலு முடித்தனை யெங்கையர் காணிந் கலங்குவே” என்பவைகளும் ஈண்டு அறிதற் பாலன்.

உ. நிலை - தன்மை; “நிலையொன்று பாடுதும்யாம்” என்பது சிலப். உச.

ங. (அ) “ஐரி முருங்கப் பீலிசாய, நன்மயில் வலைப்பட்ட டாங்கியா, முயங்கு தொறு முயங்கு மடனில் யாயே” குறுந். உச. (ஆ) “வலைப்படு மஞ்ஞையி னலஞ்செல” குறிஞ்சி. உரு. (இ) “வலையிடப்பட்ட (பிரதிடேதம்) * பணிப்பான் போலவும்.

கஅ. (க)கோதை கோலா விறைஞ்சி நின்ற
 லுதையஞ் சேர்ப்பனை யலைப்பேன் போலவும்
 யாதென் டிழைப்பென நடுங்கி யாங்கே
 பேதையை பெரிதெனத் தெளிப்பான் போலவும்

எ-து: அந்நகனம் வணங்குகின்ற (உ)ஊதைக்காற்றையுடைய சேர்ப்பனை மாலையே கோலாகக்கொண்டு அடிப்பேன் போலேயும், அவ்விடத்தே யான் செய்த தப்பு யாதென்று கூறி நடுங்கி நீ பெரிதும் அறியாமையையுடைய யென்று தெளிவிப்பான் போலேயும், எ - று.

இத்தாழிசைகளுள் நெஞ்சினை உறுப்பும் உணர்வும் மறுத்தலுமுடைய தாகக் கூறி, எதிர்பெய்துகொண்ட தலைவனுருவும் அம்மூன்றுமுடைய தாய்ச் செய்யாமரபின செய்தனவாகக் கூறி, (௩) உயர்திணையாகக் கூறிய வாரும் பிறவும் உணர்க.

“தனவு † முரித்தா ல்விடத் தான” (ச) என்பதனும் கனவுகொள்க.

மாணே போன்றாக், கஞ்சிநின் றழைக்கு மாத்துயர் கண்டு” மணி, கந: ௩௨ - ௩௩. (ச) ‘வலைப்படு மயிலென வருந்தினுரென்க’ சீவக, ௪௨௪. உரை என்பன இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

க. “நல்லார்தங் கோதையா, லலைத்த” (கலி.௪௭: ௬-௭) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. ஊதைக்காற்று - ஊதையாகிய காற்று. ஊதை - பெருங்காற்று; குளிர் காற்றென்றலுமாம். இது செய்யுள் வழக்கில் “ஊதைகூட் டெண்ணு முகுபனி யாமத்து” என ஊதையென்றேவழங்குமாயினும் உலக வழக்கில் ஊதலென வழங்கும். இதனைக் கடற்காற்றென்பாருமுளர்; இச்சொல் காற்றுக்குப் பொதுப்பெயராயும் வரும்.

௩. “உறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடை யதுபோன், மறுத்துரைப் பதுபோ னெஞ்சொடு புணர்த்துஞ், சொல்லா மரபி னவற்றொடு கெழீஇச், செய்யா மரபிற் றொழிப்படுத் தடக்கியும்” என்பது நோல். பொருளி. கு. உ.

௪. நோல். பொருளி. கு. ௩. இச்சுத்திரவுறையிலும் இவர் “அலந்தாங்கு பணிவான் போலவும்” என்ற பகுதிகளை மேற்கோள்காட்டி, தன்னெஞ்சினை உறுப்பும் உணர்வும் மறுத்துரைத்தலுமுடையதாகக் கூறியவாரும், ஆங்கு எதிர்பெய்துகொண்ட தலைவனுருவும் உறுப் பும் உணர்வும் மறுத்துரைத்தலுமுடையதாகச் செய்யாமரபின செய்த வாகக் கூறியவாரும் அவை உயர்திணையாகக் கூறியவாரும் பிறவு முணர்க என்று தெளிவாக எழுதியிருக்கிறார்.

(பிரதிபேதம்) * உருவு முயம மூன்று, † உயர்திணையாயவாரும். ‡ உரித்தாலவிடத்,

முன்னடிப்பணிவான்போலவும் அலைப்பேன்போலவும் என்றான்; முன்னே தன்மனத்தின் அது நிகழ்தலுடைமையின். இதுவும், “மனைவி யுயர்வுக் கிழ வோன் பணிவு, நினையுங் காலேப் புலவியு ளுரிய” (க) என்பதனாகொள்க.

ஆங்கு, அசை.

உரு கனவினாற் கண்டேன் ரோழி காண்டகக்

(உ) கனவின் வந்த கானலஞ் சேர்ப்ப

னனவின் வருதலு முண்டென

(ரு)*வனைவரை நின்றதென் னரும்பெற லுயிரே

எ - து: தோழி! கனவிடத்தே கண்டேன்; அதனாலே என்னுடைய பெறுதற்கரிய உயிர் எனக்குக் + காட்சி தரும்படி கனவிலே வந்த கானலை யுடைய அழகிய சேர்ப்பன் (சு) வெளியிலே வந்துகூடுதலும் உண்டென் றுகருதி அவன் அருளும் எல்லைக்கண்ணே அது நசையாக நின்றதுகாணெனக் கனவில் நிகழ்ந்தது கூறினான். எ - று.

க. தோல். பொருளி. கு. ஈரு. இச்சூத்திரவுரையிலும் இவர் “வலையுறு அலைப்பேன் போலவும்” என்னும் பகுதிகளை மேற்கோள் காட்டி, ‘இது முன்னே தலைவி மனத்து நிகழ்தலுண்மையிற் கனவி லுங் கண்டாளென் றுணர்க’ என்று குறிப்பும் எழுதியிருக்கிறார்.

உ. (அ) “கனவினா னல்கா தவரைக் கனவினாற், காண்டலி னுண்டென் னுயிர்” (ஆ) “கனவினா னுண்டாகும் காம நனவினா, னல்காரை நாடித் தரற்கு” குறள். கஉகரு - கஉகச.

ரு. (அ) “அனைத்து கையர் கொல்” (ஆ) “அனைத்தானு, மான்ற பெருமை தரும்” குறள். ஈகச.

சு. (அ) “வார்கோட்டு வயத்தகர் வாராது மாறினும், குருஉமயிர்ப் புருவை யாசையி னல்கும்” (ஐங். உருஅ.) என்பதற்கு, ‘வார்கோட்டு வயத்தகர் வாராது மாறினும் பின்பு வரக்கூடுமென்னும் ஆசையாலே புருவை தங்குமென்றது, இவளும் இவ்வாறே நினைக்க காணலாமென்னும் ஆசையாலே உயிரோடு வாழாநின்றாளென்பதாம்’ என்றெழுதியிருக்கு முறையும் (ஆ) “பொறையிருந் தாற்றியென் னுயிரும் போற்றினே, னறையிருந் தழலவற்காணு மாகையால்” (இ) “புண்ணிய மூர்த்திதன் னைக், காணலா மின்னுமென்னும் காதலா லிருந்தேன் கண்டாய்” (ஈ) “என்றன் பொருசிலே மேகத்தன்னைக், காணலாமென்னு மாகைகடுக்க வென்னுவிகாத்தே. னேன் லா வுடலினீக்க வெளிதெனக் கெனவுஞ் சொன்னான்” கம்பி. உருக்காட்டு கக. மாயாசனக. உஉ, சீதைகனங். ஈக. என்பவைகளும் இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * தரும்படி. + அயன்யரை.

இதனால், (க) கனவொடு மயங்கலென்னும் மெய்ப்பாடு தலைவிக்குத் தோன்றிற்று.

இஃது “இடைநிலைப்பாட்டு” (உ) என்றதனால், தாழம்பட்ட ஓசையின்றி வந்த இடைநிலைப்பாட்டுப் பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (கக)

(௧௨௬.) தொல்லாழி தடுமாறித் தொகல்வேண்டும் பருவத்தாற்
பல்வயி னுயிரெல்லாம் படைத்தான்கட் பெயர்ப்பான்போ
லெல்லுறு தெறுகதிர் மடங்கித்தன் கதிர்மாய
நல்லற நெறிநிறீஇ யுல்தாண்ட வரசன்
னல்லது மலைந்திருந் தறநெறி நிறுக்கல்லா
மெல்லியான் பருவம்போன் மயங்கிரு டலைவா
வெல்லைக்கு வரம்பாய விடும்பைகூர் மருண்மலை;

அ பாய்திரை பாடோவாப் பரப்புநீர்ப் பணிக்கட
றாவறத் துறந்தனன் றுறைவனென் றவன்றிற
நோய்தெற வழப்பார்க ணிமிழ்தியோ வெம்போலக்
காதல்செய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ;

கஉ மன்றிரும் பெண்ணை மடல்சே ரன்றி
னன்றறை கொன்றன ரவரெனக் கலங்கிய
வென்றுய ரறிந்தனை நரறியோ வெம்போல
வின்றுணைப் பிரிந்தாரை யுடையையோ நீ;

கக பணியிருள் சூழ்தரப் பைதலஞ் சிறுகுழ
வினிவரி னுயருமற் பழியெனக் கலங்கிய
தனியவ ரிடும்பைகண் டிணைதியோ வெம்போல
வினியசெய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ;

எனவாங்கு;

உக அழிந்தய லறிந்த வெவ்வ மேற்படப்
பெரும்பே துறுதல் கலைமதி பெரும .

க. இம்மெய்ப்பாட்டுக்கே “அலந்தாங்.....அளிப்பான் போலவும்” என்பது மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது; தொல். மெய்ப். கு. உஉ. பேரா. இ - வி. கு. ௫௮௦.

உ. தொல். செய். கு. ௧௩௨.

வருந்திய செல்ல றீர்த்த திறனறி யொருவன்
மருந்தறை கோடலிற் கொடிதே யாழநின்
னருந்தியோர் நெஞ்ச மழிந்துக விடினே.

இது “தன்னுட் கையாறெய்திடு கிளவி”(௧)யால்தலைவி ஆற்றனாயின
வாறு தோழி தலைவர்துக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(௨)தொல்லுழி தடுமாறித் தொகல்வேண்டும் பருவத்தாற்
பல்லாபி னுயிரெல்லாம் படைத்தான்கட் பெயர்ப்பான்போ
லெல்லுறு தெறுகதிர் மடங்கித்தன் கதிர்மாய
(௩)நல்லற நெறிநிதி இயுகாண்ட வாசனா
னல்லது மலைந்திருந் தறநெறி நிறுக்கல்லா
மெல்லியான் பருவம்போன் மயங்கிரு டலைவர
வெல்லைக்கு வரம்பாய விடும்பைகூர் மருண்மலை

எ - து: பல உலகங்களில் உயிர்களெல்லாம் பழைதாசிய ஊழிக்காலத்தே
பிறந்திருந்து தடுமாறித் திரியும்படி அயனாயின்று படைத்த முதல்வன்
(சு)அரனாய் அவ்வுயிரெல்லாந்தன்னிடத்தேவந்துதொகுதலைத் தான்விரும்பும்

௭. இறை. சூ. ௩௦.

௨. “தொன்முறை யியற்கையின் மதியொ,.....மாபிற் ருதல், பசும்பொ
னுலகமு மண்ணும் பாழ்பட, விசும்பி னுழி யூழும் செல்லக், கருவளர்
வானத் திசையிற் றேன்றி, யுருவறி வாரா வொன்ற னாழியு, முந்து
வளி கிளர்ந்த ஆழு மூழியுஞ், செந்தீச் சுடரிய ஆழியும் பனியொடு.
தன்பெய றலைஇய ஆழியு மவையிற், றண்முறை வெள்ள மூழ்கி யார்
தருடி, மீண்டும் பீடியர் பீண்டி யவற்றிற்கு, முள்ளீ டாகிய விருநிலத்
தூழியு, நெய்தலும் குவளை யு மாம்பலுஞ் சங்கமு, மையில் கமலமும்
வெள்ளமு ததலிய, செய்குறி மீட்டம்” பரி. ௨: ௧ - ௧௫.

௩. (அ) “அறிவுடை வேந்த நெறியறிந்து கொளினே, கோடியாத்துநாடு
பெரிது நந்து, மெல்லியன் கிழவ னாகி.....பிண்ட நச்சின்,...
தானு முண்ணு னுலகமுந் கெடுமே”(ஆ)“காவற் சாகா டிகைப்போன்
மாணி, னூறின் ருகி யாறினிது படுமே, யுய்த்த தேற்று னயின்
வைகலும், பகைக்கூ ழுள்ளம் பட்டு, மிகப்படு றீநோய் தலைத்தலைத்
தருமே” புறம். ௧௮௪: ௫ - ௧௧; ௧௮௫: ௨ - ௪.

௪. “பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ” (கலி. ௧: ௫) என்பதும் அதன் உரையின்
குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ஊழி முடிந்த காலத்திலே தன்னிடத்தே மீட்டு ஒடுக்கிக்கொள்கின்றவனைப் போலே ஞாயிறு பதற்பொழுது வந்துசேர்தற்குக் காரணமான *தன்னுடைய தெறுகின்ற கிரணங்களைத் தன்னிடத்தே மீட்டுக்கொண்டு மறைகையினாலே (க)நல்ல நீதிதூல் வழியாலே உலகை நெறியிலே நிறுத்தி அவ்வுலகை ஆண்ட அரசன் போய்பின்னர் நீதியல்லதனை ஏறட்டுக் கொண்டிருந்து அந்நெறியை உலகத்து நிறுத்தமாட்டாத குறுநில மன்னன்காலம்போலே மயங்கினை இருள் உலகிடத்தேவரும்படி பதற்பொழுதிற்கு ஒரெல்லையாகிய, வருத்தம்மிகுதற்குக் காரணமான, மயக்கத்தையுடைய மாலைக்கண்ணே. எ - று.

மடக்கி, மடங்கியென விகாரம். ட

மெல்லியான், படைமுதலியன இன்றி இளைக்கவன்.

எல்லை, (உ)மரணகாலமுமாம்.

அ (நு)பாய்திரை †பாடோவாப் பரப்புநீர்ப் பணிக்கட
(சு)தூவறத் ‡துறத்தனன் றுறைவனென் றவன்றிற
நோய்தெற ||வுழப்பார்க ணிமிழ்தியோ வெம்போலக்
காதல்செய் ததன்றுரை யுடையையோ நீ

க. “அறமாவது: உயிர்களுக்கு இதமாவன செய்தலும் சத்தியஞ் சொல்லுதலும் தானதன்மங்கள் செய்தலுமாம்” என்று பதுமனார் கூறுதலால், ‘நல்லற நெறிநீதி’ என்பதற்கு, நல்ல அறங்களைத் தன்னெறியால் உலகில் நிறுவியென்றலுமாம்; “நடையி னின் றுயர் நாயகன்” “என், னுயிரோழுக் கதற்கு வேண்டு முவமையொன் றுரைக்க வேண்டின்” “நெறியி னின்றதன் ஞாயகன்” கம்ப. பாயிர. ௧௧. நாடவிட்ட. சக. பாசப் சக. எனவருதலும் அறிக.

உ. “புல்லென் மருண்மாலைப் போழ்தின்று வந்தென்னைக், கொல்லாது போத லரிதா லதனொடியான், செல்லாது நின்ற லிலேன்” கவி. ௧௪௫: ௨௧ - ௩௧.

நு. (அ)“இடையேவளை சோரவெழுந்துவிழுந், தடலேய்மத னன்சர மஞ் சினையோ, வுடலேய்வுற நாளு முறங்கலையால், கடலேயுரை நீயு மொர் கன்னிகொலாம்” கம்ப. கடிமணப். ௧௧. என்றும் (ஆ) “போவாய் வருவாய் புரண்டு விழுந்திரங்கி, நாவாய் குழற நடுங்குறு வாய் - நீவா, யரவாகற்று மென்போல வார்கலியே மாதை, யிரவாகற்றி வந்தாய்கொ லின்று” நள. கலிநீக்கு. ௨௧. என்று ஒருவாறு இதனை யொத்தும் வருவன காண்க.

ச. (அ) “தூவறத் துறத்தாரை” கவி. ௧௧௮: ௧. (ஆ) “தூவறத் துறத்த னன்றென” மணி. ௨௫: ௧௨. என்பவைகளும் இந்நூற்பக்கம் எசுஎ: ௫ - ஆம் குறிப்பில் இதற்கு பொருள் தபவையும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * தனதுடைய, † பாட்டோவா. ‡ துறத்தன்னிறைவன், || உமிழ்ப்பார்கன்.

எ - து: பரக்கின்ற திரை* ஒலித்தல் மாறாத பரத்தலை யுடைத்தாகிய
நீரையுடைய பனிக்கடலே! துறைவன் எமக்கு வலியில்லையாம்படி துறந்தா
னென்று அவன் கூற்றாலே உண்டான காமமோய்சுட அதன்கண் அழுந்துவா
ரிடத்தே நின்று வருத்தவேண்டி முழங்குகின்றாயோ? அன்றியே முன்னர்க்
காதல்செய்து பின்பு நீக்கினாரை எம்மைப்போலே நீயும் உடையையாய்
வருந்துகின்றாயோ? எ - து.

கஉ (க)மன்றிரும் பெண்ணை மடல்சே *ரன்றி
னன்றறை கொன்றன ரவரெனக் கலங்கிய
வென்றுய ரறிந்தனை நரறியோ (உ)வெம்போல
வின்றுணைப் பிரிந்தாரை யுடையையோ நீ

எ - து: மன்றிலே நின்ற கரியதாகிய பனையின்மடலைச் சேர்ந்திருக்கும்
(ந)அன்றிலே! நந்தலைவர் தாஞ்செய்த நன்றுகளையான் இருந்துசொல்லுதலைக்

க. (அ)“மன்றப் பெண்ணை வாங்குமடற் சூடம்பைத், துணைபுன ரன்றில்”
நந். நஉந: சு - இ. (ஆ) “மன்றலம் பெண்ணை மடல்சேர் வாழ்க்கை,
யன்றிலும் பையென நரலும்” துறுந். கஎஎ.

உ. துணையும் பாலும் விளங்கவில்லாத சொற்களுள் நீஎன்பது குறிப்பான்
அஃறிணையுணர நிறற்றகு, (அ) “எம்போல... ..” என்பது
(தொல். பெயர். கு. நஎ. ‘இன்னபெயரோ’ தெய். உரையிலும்)
(ஆ) “இன்றுணை... ..” என்பது (தொல். பெயர். கு. நக. நச.
உரையிலும்) மேற்கோள்.

ந. அன்றிலென்பது நெய்தனிலத்துக்கு உரித்தாகக் கூறப்படுவதொரு
பறவை; கழிமீன் முதலியவற்றையுண்டு பனைமரத்திற் சிறுகோலாற்
கூடுகட்டிக்கொண்டு வதிவது; செந்தலையையும் வளைந்ததும் செந்
நிறத்ததுமாகிய வாயையும் கரிய காலையுமுடையதென்று கூறப்படு
கிறது; துணையின்மேன் மிக்க காதலையும் அதனைப் பிரியாத
தன்மையையும் பிரியின் துயிலாது நடுக்கி வருந்திக் கதறுந்
தன்மையையுமுடையது; நள்ளிரவின் அகவுவது; பிரிந்திருப்பவரைத்
தன்குரலால் வருத்துவது; இவை, (அ)“தெண்ணீ ரிருங்கழி வேண்டு
மிரைமார்திப், பெண்ணைமேற் சேக்கும் வணர்வாய்ப் புணரன்றில்”
(ஆ) “நெருப்பி னன்ன செந்தலை யன்றி, லிறவி னன்ன கொடவாய்ப்
பெடையொடு... .. கட்சியிற் பிரிந்தோர் கையற நரலு நள்ளென்
யாமத்து” (இ) “மனைசேர் பெண்ணை மடிவா யன்றி, முணையொன்று
பிரியினுத் தஞ்சாகா னென” (ஈ) “பராரைப் பெண்ணைச் சேக்கும்
கூர்வா, யொருதனி யன்றி லுயவுக்குரல் கடைஇய, வள்ளே கனலு

(பிரதிபேதம்) * அன்றிவினன்றறை.

செடுத்துவிட்டாரென்று கலங்கிய (க) என்' வருத்தத்தை அறிந்தனையாய் மிகவும் வருத்தவேண்டி ஆரவாரிக்கின்றாயோ? அன்றியே முன்பு இனிய துணையாய்ப் பின்புபிரிந்தாரா எம்மைப்போலே நீயும் உடையையாய் வருந்துகின்றாயோ? எ - து.

நன்றைகொன்றனர் என்றதனால் தீங்கே செய்தமை கூறினான். இனி மிகவும் மறைந்துகின்ற களவை வெளிப்படுத்தினாலும் என்பாரும் உள்.

கக பனியிருள் சூழ்தரப் பைதலஞ் (உ)சிறுகுழ
லினிவாரி னுயருமற் பழியெனக் கலங்கிய
தனியவ ரிடும்பைகண் (நு)டினைதியோ வெம்போல
வினியசெப் தகன்றாரை யுடைபையோ நீ

எ - து: வருத்தத்தினையுடைய அழகினையுடைய சிறியதாகிய குழலே! இக்காலத்தே வருவாராயின், தாஞ்செய்த பழி மிகவும்போமென்று கருதிப் பனியோடு கூடிய இருள்கூழ்ந்து வருகையினாலே கலங்கின தனித்தவருடைய

முள்ள மெல்லெனக், கணையெரி பிறப்ப ஆது, நினையா மாக்க டங்குழல் கேட்டே" (உ) "செவ்வாய வன்றி துணையிழப்ப" (உ) "முழவுமுத லரைய தடவுநிலப் பெண்ணைக், கொழுமட லிழைத்த சிறுகோற் குடம்பைக், கருங்கா லன்றிற் காமர் கடுஞ்சூல், வயவுப்பெடை யகவும் பாறான்" (எ) "கணந்ததங் காதலிற் கனவிற் கண்டிறற், தினைந் போன் றிடையிடை நோக்கி யின்கூல், புனைந்தகம் புணர்பெடை புல்லி மெல்லவோ, யனந்தருண் முான்றன வன்றிற் சேவலே" (ஏ) "புணர்பிரியா வன்றிலும்போ, னித்தலு நம்மைப் பிரியவ மென் றரைத்த, பொற்றொடியும்" (ஐ) "ஒன்றில் காலை யன்றில் போலப், புலம்புகொண் டிறையும் புன்கண் வாழ்க்கை" (ஓ) "துணைபிரித் தயரு மன்றிற் சேவலிற் துளங்குகின்றான்" (ஔ) "பெண்ணைமேற், பின்னுமவ் வன்றிற் பெடைவாய்ச் சிறுராலுக், குன்னி யுடலுருகி றையாதார்" என்பவற்றால் அறியப்படும். பெரும்பாலும் இவ்வியல் பினதாக மகன்றிலென்று ஒருநீர்வாழ்பறவைகூறப்படுகிறது. இதுவும் அதுவும் ஒன்றென்றும் கூறுவர். அன்றிலென்பது வடமொழியில், 'க்ரௌஞ்சம்' என வழங்குமென்ப.

க. "தன் துணை யில்லான் வருந்தினான் கொல்லென, வின்றினை யன்றி லிரவி னைகவாவே" (கலி. கடக: ௨௭ - ௨௮) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) "குழலினு மினைகுவன் பெரிதே" ஐங். ௩௦௬. (ஆ) "கோவலர் தீங்குழ லினைய வரோவென், பூவெழி லுண்கண் புலம்புகொண் (பிரதிபேதம்) * வரிஹுமும்.

திண்டோட் டிறலொளி மாயப்போர் * மாமேனி

(க)யந்துவ ராடைப் பொதுவனோ டாய்ந்த

†முறுவலான் மென்றோள்பா ராட்டிச் சிறுகுடி

மன்றம் பரந்த துரை

எ - து: இப்பொழுது அவ்விடத்துச் சிறுகுடியான மன்றத்தில் ஆடுகின்ற பண்ணைமைந்த இனிய தாளத்தைகையுடைய † குரவைக்கூத்தினுள்ளே விளங்கிய கண்ணியையும் திண்ணிய தோளினையும் திறலினது விளக்கத்தினையும் மாயத் தையுடைய போர்த்தொழிலினையும் கரியமேனியினையும் அழகிய துவருட்டின ஆடையினையுமுடைய பொதுவன் தோளையும் ஆராய்ந்த முறுவலாளுடைய மென்றோளையுங் கொண்டாடி ஏறுதழுவின் புகழ் பரந்தது; இனி மணஞ் செய்தற்குத் தண்ணுமையில் தாளந்தளராமல் எழுப்புவார்களாவெனக் கண்ட சுற்றத்தார் ||கறிஞர். எ - து.

பொதுவன் தோளிற் கு அவன் தோள் நிகர் ஒக்குமென்று பாராட்டி. இனிப் பொதுவனோடே மென்றோளையுடைய முறுவலானையும் பாராட்டி யென்றலும் ஒன்று. இதுவும் சிறப்பில்லா ஆசுரமாகிய கைக்கிளை. “பாங்கு னிமித்தம் பன்னிரண் டென்ப”(உ)என்றதனான் ஆசுரத்திற்கும் பாங்கி மிமித்த மாயினான்.

இதனால், இருவர்க்கும் x நினைதல் பிறந்தது.

+இஃது “ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பாமருங்கினும், மூவகை யடியு முன்னுதலிலவே” என்னும்(௩)குத்திரத்திற் கொண்ட நாற்சீரடி ** முடுகியலோடு தொடர்ந்த “தகைவகைமிகையிசை”, “கொலைமலி††சிலைசெறி” என்னும்வெண்

க. “ஆயர்களுக்குத் துவராடையுடை கூறப்படுதலை, (அ) “கருந்துவ ராடையை” கலீ. க௦அ: க௦. (ஆ) “செந்துவ ராடையாயர்” கீவக. சஅரு. (இ) “அலங்கு செந்துவ ராடையர்” பா.க. (க௦) கஞ்சனைக் கொன்ற. சு. என்பவற்றாலும் அறிக.

உ. தோல். கன. கு. க௩.

௩. தோல். செய். கு. சு.எ. இச்சூத்திரவுரையிலும்தகைவகை மிகையிசைப்சென்றார் பலர் என்னும் பகுதியை நாற் சீரடி முடுகியலோ டொன்றாய் வந்த வெண்பாவுக்கும், “மலர்மலி புகலெழ வருத்தினான் மன்றவங் வேறு” என்னும் பகுதியை அறுசீரடி முடுகிய லோடொன்றாய் வந்த வெண்பாவுக்கும், மேற்கோள் காட்டினர் நச்.

(பிரதிபேதம்) * மாமணி, † முறுவலாய்மென்றோள், பாராட்டி, ‡ குரவைக் கூத்தினுள்ளே பொதுவன்ரோளையும், || கறிஞர். விளங்கியகண்ணியையும்,ஆடையினையு முடையபொதுவனென்க. பொதுவன் தோளிற் கு, + பாங்கினிமித்தம், x நினைத் தல்பிறந்தது, + இது ஆசிரிய. ** முடுகியலுக் தொடர்ந்த, †† சிலைசெறி.

வருத்ததைக்கண்டு நீயும் வருந்துகின்றாயோ? அன்றியே முன்பு இனியன வற்றைச் செய்து பின்பு நீங்கினான் எம்மைப்போலே நீயும் உடையையாய் வருந்துகின்றாயோ? எ - று.

(௧) உயர்தல், “கோன்புயர்தல்” போல நீக்கத்தின்கணின்றது.

(௨) கடலும் அன்றிலும் குழலும் உற்ற பிணியைத் தம்பிணிக்கு வருந்தின வாகச்சேர்த்தி உயர்தினையாக்கி உவமவாயிற்படுத்தவாறு காண்க. இஃது “அவரவ ருறுபிணி தம்போற் சேர்த்தியது” (௩)

* எனவாங்கு

எ - து: என்றுசொல்லி. எ - று.

ஆங்கு, அகச.

உக அழிந்தய லறிந்த வெவ்வ மேற்படப்

பெரும்பே துறுதல் களைமதி பெரும்

வருந்திய செல்ல டிறீர்த்த திறனறி யொருவன்

(௪) மருந்தறை டிகோடலிற் கொடிதே யாழநின்

|| னருந்தியோர் நெஞ்ச டுமழிந்தாக விடினே

X எ - து: நெஞ்சுழிந்து, அயலிலுள்ளார் அறிந்தவருத்தம் மேலிட்டுவரு கையினாலே பெரியதாகிய பித்தேறுதலைப் பெரும்! வரைந்துகொண்டு போக்கு வாய்; அங்ஙனம் போக்குங்கால் நினை துதர்த்தோருடைய நெஞ்சம் அழிந்து கெட்டுப்போம்படியாக அவரைக் கைவிடுவையாயின், அது வருந்தியவருத்தம் தைப் போக்கும் மருந்தின்றிறத்ததை அறிந்த ஒருவன் அம்மருந்தை அறியேன்

டினையும்” கலி, ௧௩௦: ௧௩-௧௪. (இ) “குழலினை வதுபோ லழுதனன் பெரிதே” புறம். ௧௪௩: ௧௩.

௧. “நாணுயர்த்த தவத்தினுன்” கம். 11. கும்ப. ௧௧௬.

௨. “அன்றிற் கமைக்காழிக்கு அயர்த்தான்”

௩. தோல். பொருளி. கு. உ. (அ) இக்குத்திரப்பகுதியினுரையிலும் இவர் இச்செய்திக்கு இத்தாழிசை மூன்றையும் மேற்கோளாகக் காட்டி, இக்குறிப்பையும் எழுதியிருக்கிறார். (ஆ) தலைமகள் அவரவருறுபிணி தம்போற் சேர்த்திக் கூடியதற்கு, “பாய்திரை.....காதல்செய்த கன்றாரை யுடையையோ நீ” என்னும் பகுதிமட்டும் (தோல். பொருளி. கு. உ: இளம். இ - வி. கு. ௩௭௦.) மேற்கோள்.

௪. “இயைவது கரத்தலிற் கொடுமை யில்லை” முதுமோழி. ௩௩.

(பிரதிபேதம்) * ஆங்கசை அழிந்தயல், டிறீர்த்தனெறி, டிகோடலிற், || அருந்தோர்நெஞ்ச, அருந்தொடுநெஞ்ச. டு அறிந்தாக, இழந்தாக. X எ - து: என்றுசொல்லி நெஞ்சுழிந்து

என்று வஞ்சித்து அம்மருந்தின் காரியத்தைக் கெடுக்குமதிலும் கொடிதுகா
ணென் அவளாற்றாமையைத் தோழி கூறி வரைவுகடாயினள். எ - று.

இது “காமஞ்சிறப்பினும்” (க) என்பதனாகும்.

இதனால், தலைவற்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

(௨) இதுவும் காலம்மயங்கிற்று. செல்லறீரத் திறனறியொருவன் என்பதும்
பாடம்.

இது நீ நீ என ஓடிசைச்சீர் வந்து ஐஞ்சீரடிவந்த *மண்டலவாசிரியத்தா
ளிற்று யாப்பின்வேறுபட்ட கொச்சகம். (கஉ)

(கரு. ௦.) நயனும் வாய்மையு நன்னர் நடுவு
மீவனிற் றேன்றிய விவையென விரங்கப்
புரைதவ நாடிப் பொய்தபுத் தினிதாண்ட
வரைசனோ டுடன்மாய்ந்த நல்லுழிச் செல்வம்போ
னிரைகதிர்க் கனலி பாடொடு பகல்செலக்
கல்லாது முதிர்ந்தவன் கண்ணில்லா நெஞ்சம்போற்
புல்லிருள் பரத்தருடம் புலம்புகொண் மருண்மலை;

அ இம்மலை;

ஐய ரவிரழ லெடுப்ப வரோவென்
கையறு நெஞ்சங் களன்றுதீ மடுக்கும்;

கக இம்மலை;

இருங்கழி மாமலர் கூம்ப வரோவென்
னரும்படர் நெஞ்ச மழிவொடு கூம்பும்;

கச இம்மலை;

கோவலர் திங்குழ லினைய வரோவென்
புவெழி லுண்கண் புலம்புகொண் டினையும்;

க. தொல். கள. கு. உ. ௦.

உ. (அ) முதற்பொருள்களுள் காலம்மயங்கிவருமென்பதற்கு இச்செய்யுளை
மேற்கோள்காட்டுவர் இளம்பூரணர்; தொல். அகத். கு. ௧௪. ‘திணை
மயங்கு’ (ஆ) நச்சினார்க்கினியரும் அச்சுத்திரவுரையில் “தொல்லுழி
..... வினியசெய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ” என்னுமடிகளை
மேற்கோள்காட்டி “நெய்தற்கலியுட் கங்குலம் மாலையும் முன்பனியும்

(பிரதிபேதம்) *, மண்டலவாசிரியத்தான்

எனவாங்கு;

கஅ படுசுடர் மாலையொடு பைதனோ யுழப்பானைக்

குடிபுறங் காத்தோம்புஞ் செங்கோலான் வியன்றானை

விடுவழி விடுவழிச் சென்றாங்கவர்

தொடுவழித் தொடுவழி நீங்கின்றற் பசப்பே.

இது பிரிவிடையாற்றுக தலைவியது ஆற்றமை தலைவன் வந்துகார்த
லன் நீங்கினமைகண்டு வாய்க்கள் தம்முள்ளே கூறியது.

இதன் பொருள்.

நயனும் வாய்ப்பையு நன்னர் நடுவு

மீவனிற் றோன்றிய வினையென விரங்கப்

புரைதவ நாடிப்(கு)பொய்தபுத் தினிதாண்ட

*வரைசனோ டுடன்மாய்ந்த நல்லுழிச் செல்வம்போ

னிரைகதிற்க் கனலி பாடொடு பகல்செலக்

(உ)கல்லாது முதிர்ந்தவன்(நு)கண்ணில்லா நெஞ்சம்போற்

புல்லிருள் †பரத்தொடும் புலம்புகொண் மருண்மலை

எ-து: (சு) இவனாலேவிளங்கின கலந்தஉறவும் உண்மைகூறலும் நன்மை
யையுடைய நடுவுநிலைமையுமாகிய இவை, இனி விளக்கமின்றிப் போயின
வென்று தனக்குப்பின்பு உலகத்தார் இரங்கும்படியாக அவற்றிற்கு உயர்ச்சி

வந்தன' என்பர்; இ - வி. நூலாரும் அவ்வாறே கூறுவர்; இ - வி.
கு. ஈகச.

க. 'பொய்யறியா வாய்மொழியாற், புகழ்நிறைந்த நன்மார்த்தொடு,
நல்லுழி யடிப்படா,..... வுலக மாண்ட வுயர்ந்தோர் மருக"
மது. கக - உரு.

உ. "கல்லா தவருளம் புல்லிய குழலும்"

நு. (அ) "கண்ணல்புண் மாக்கள்" நாலடி. சச. (ஆ) "கண்ணல்புண்
மாயக் கவறாடி" நள. சுயம்வர. ௧௦. (இ) "கண்ணுடைய பென்பவர்
கற்றோர்" குறள். ஈகரு. (ஈ) "கைப்பொருள் கொடுத்துத் தற்றல்
தற்றியின் கண்ணு மாகும்" சீவக. கருகரு. (உ) "கண்ணன்மண்டே
யாவர்க்கும் கற்றோர்க்கு மூன்றுவழி" நீதிவேண்பா.

ச. (அ) "கலையின தகலமும் காட்சிக் கின்பமுஞ், சிலையின தகலமும்
வீணைச்செல்வமு, மலையினி னகலிய மார்ப னல்லதிவ், வுலகினி லிலை
யென வொருவ னுயினுன்" சீவக. சகக. (ஆ) "ஆற்றலு நிறையுத்

(பிரதிபேதம்) * அரசனோடு, † பரத்தரும்.

மிகும்படி ஆராய்ந்து (க)பொய்யைக்கெடுத்து நன்றாக ஆண்ட அரசனோடே சேரக்கெட்ட நல்ல ஊழால் உண்டாகிய செல்வம்போலே நிரைத்த கதிரை யுடைய ஞாயிறு பதிலோடே பகற்கால்முழம்பாகப் பின்பு வருத்தங் கோடற்குக் காரணமாகிய மாட்சியையுடைய மாலைக்காலம் ஒன்றையும் கல்லாமல் மூத்தவனுடைய ஞானக்கண்ணில்லாத நெஞ்சுபோலே புற்கென்ற இருள் உலகிலே பரத்தலைத் தாராநிற்கும். எ - று.

ஊழ், ஊழி எனத் திரிந்தது.

“நயனு * நன்பு நாணுநன் குடைமையும், பயனும் பண்பும் பாடற் றொழுதலும்”(உ)என்றாக்கலின், நயன் பண்பண்மைஉணர்க. இரங்கப் புரை தவநாடியென்க. அச்செல்வம் அரசனோடு போனும்போலப் பகற்காலமும் ஞாயிற்றோடே போயிற்றென்றுணர்க.

அ (ந)இம்மாலை

ஐய ரவிரழ லெடுப்ப வரோவென்

கையறு நெஞ்சங் கண்ணுதீ மடுக்கும்

கல்வி யமைதியு மறிவு மென்னும், வேற்றுமையிலே டில்லை” கம்ப. அனுமப., கக. (இ) “மறமும் வாகு வலியும் வல்வின் முதலெப் படையின், நிறமுந் தேசம் வாழ்வுஞ் சீருங் கேள்விச் செல்வு, நிறமு முண்மை யறிவு நெறியும் புகழுந் திகழ்பே, மறமும் பொன்று நின்னோ டையா வந்தோ வந்தோ” (ஈ) “வில்லாய் நீவெம் போர்முனை வெல்லும் விறலாய்நீ, சொல்லாய் நீதொல் வேதிய ருட்குந் தொழி லாய்நீ, வல்லார்வல்ல கலைகளைத்தும் வல்லானே, யெல்லாமின்றே பொன்றின வுன்னோ டெந்தாயே” வில்லி. பத்தாம்போர். ௪௦. பதினாந்தாம். ௩௩.

க. (அ) “பொய்சேணங்கிய வாய்நட் பினையே” மது. ககஅ. (ஆ) “தேற் றாய் பெரும பொய்யே” புறம். ௫௧: ௪. (இ) “புகழ்வாய்மை வழியு சொல்லும், இலன் கொற்ற வேலான்” நாரதகரிதை. (ஈ) “மன்னனுக், கைய மின்றி யறங்கட வாதருண், மெய்யி னின்றபின் வேள்வியும் வேண்டுகோ” (உ) “பொய்ச்சொற் கேளா வாய்மொழி மன்னன்” கம்ப. மந்தரை. கள்; கைகேயி. ௩௧. (ஊ) “சத்தியம் பிறழ்வது தரியேம்” அரிசீ. மயான. ௧௨௮.

உ. நற். கக௦: ௧ - ௨.

ந. (அ) “அந்தி யத்தண ரெதிர்கொள வயர்ந்து, செந்தீச் செவ்வழ ரொடங்க வந்ததை..... மாலை யென்மறார்” கலி. ககக: ௩௨ - ௧௬; (ஆ) “அந்தி யத்தணர் செந்தீப் பேண” மணி. ௫: ௧௩௩.

(பிரதிபேதம்) * ‘நன்றும்.

எ-து: இம்மாலைக்கண்ணே! இருடிகள் விளங்குகின்ற அழலை (க)*ஆவுதி பண்ணிஎழுப்ப, என்செயலறுதெஞ்சும் தானுங்கொதித்து எனக்குங்(உ)காமத் தீயைக் கொளுத்தும். எ - று.

கக (ங)இம்மாலை

இருங்கழி மாமலர் கூம்ப வரோவென்

னரும்படர் நெஞ்ச மழிவொடு கூம்பும்

எ - து: இம்மாலைக்கண்ணே, † கரிய கழிகளிற்பெருமையையுடைய மலர்கள் குவிய, என்னெஞ்சும் அவனை ‡ உள்ளுதலால் அழிதலோடே தான் நினைவின்றிக் குவியும். எ - று.

கச (ச)இம்மாலை

கோவலர் திங்(ரு)குழ ளீனைய வரோவென்

(ஈ)புவெழி லுண்கண் புலம்புகொண் டினையும்

எ - து: இம்மாலைக்கண்ணே, கோவலருடைய இனியதாகிய குழலாலே நெஞ்சுவருந்த, + எனதுபூவின் தழகையுடைய உண்கண் தனிமையைக்கொண்டு வருந்தும். எ - று.

இஃது, இன்பத்தெவெறுத்தல். அரோ, அசை.

க. வடமொழியின் முப்பத்துமூன்றாம் மெய்யாகிய ஹகாரம் சேர்த்த மொழிகளைத் தமிழில்வழங்கும்போது அம்மெய் மொழிமுதலில்வரின் அதனைக்கெடுத்தும் இடையேவரின் ககரமாகவாவது யகரமாக வாவது திரித்தும் வழங்குவதன்றி வகரமாகவும் திரித்து வழங்குவ ரென்பதை, (அ) “ஆவுதி மண்ணி” மது. ௧௧௪. (ஆ) “ஆவுதி நறும் புகை” பட். ௫௫. சீலப். ௧௦: ௧௪௪. (இ) “ஆவுதி யருத்தியும்” பட். ௨௦௦. (ஈ) “பெரும்பெய ராவுதி” பதிந். ௨௧: ௭ (உ) “ஆவுதி பொங்க” புறம். ௧௫: ௧௧. என இச்சொல் பயின்று வருதலானும் வைதேஹி பென்பது (ஊ) வைதேவியென வழங்கப்படுதலானும் அறிக.

உ. “மாலை மலருமிக்கோய்” துறள். ௧௨௨௭.

ங. “இல்லவ ரொழுக்கம்போ லிருங்கழி மலர்கூம்பச், செல்லுமென் னுயிர்ப்புறத் திறுத்தந்த மருண்மாலை” கலி. ௧௪௮ ௬ - ௭.

ச. “ஆயர் மணிமாலை யூதுங் குழல்” (கலி. ௧௦௧: ௩௪ - ௩௫) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ரு. இஃதுற்பக்கம் அ0௨: ௨ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

க. “புவெழி லிழ்த்தகண் புலம்புகொண் டமையாது, பாயனேய் மிகும்” கலி. ௨௮: ௧௮ - ௧௯

(பிரதிபேதம்) * ஆகுதி. † கரியதாகிய கழி. ‡ உன்னி அழித, ||இணைப்ப, ||என்னுடைய பூ.

எனவாங்கு

* எ - து: எனச் சொல்லி. எ - று.

ஆங்கு அசை.

கஅ (க)படுசுடர் மாலையொடு பைதனோ யுழப்பானைக்

(உ)குடிபுறங் காத்தோம்புஞ் செங்கோலான் விவன்றனை

(ங)விடுவழி விடுவழிச் சென்றாங்கவர்

தொடுவழித் தொடுவழி † நீங்கின்றாற் பசப்பே

† எ-து: (ச)படுகின்ற சுடரையுடைய மாலையாலே வருத்தத்தையுடைய காமநோயிலே அழுந்துகின்றவனைக் குடிமக்களைப் பாதுகாத்துப் பின்னர்த் தன்னைப் பாதுகாக்கும் பாண்டியனுடைய அகற்சியையுடைய (ரு) படை விட விடப் பகைவர் நீங்கினாற்போலப் பிரிந்தவர்வந்து தீண்டத்தீண்டப் பசப்பு நீங்கிற்று; ஈதிருந்தவாறு என்னென (சு)வாயில்கள் தம்முட்டம்முட் கூறினார். எ - று.

- க. "படுசுடர்.....பசப்பே" என்பது, வழியீற்று வினையெச்சத்திற்கு மேற்கோள்; தொல். வினை. கு. ஈக. கூல். இவ்வினையெச்சத்திற்கு, கடைபிரண்டடிமேற்கோள்; தொல். வினை. கு. ஈஉ. ஈச். இ - வி, கு. உசு. ஈன். வினை. கு. உசு. இரா. இது இறப்புப்பற்றிவந்ததென்பார்.
- உ. (அ) "குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல், விடுவன்று வேந்தன் ரொழில்" (குறள். இசுசு) என்பழி, 'குடிபுறங் காத்தோம்பல்' என்ப தற்கு; குடிமக்களைப் பிறர் நலியாமற் காத்துத் தானும் நலியாது பேணுத லென்று பொருளுகுவார். பரி. (ஆ) "குடிபுறங் காத்து" மணி. உரு. கக. பெருங். (ரு) அ: உௌ. (இ) "கிளர்வேந்தன் தன்னாடு, வாட்டா னன் தென்றல் வனப்பு" சிறுபஞ்ச. கூ.
- ங. (அ) "தொடுவழித் தொடுவழி நீங்கி, விடுவழிவிடுவழிப் பரத்தலானே" குறுந். ஈகக; (ஆ) "கொழுநனைச் சேர்ந்தோர், பசலை யென்னவே யுடைந்தது பாதக னிரதம்" விநாயக. மகோத்தகர். ருஅஉ.
- ச. படுகின்ற சுடர் - அத்தமிழ்க்கும் சூரியன்; மாலேக்காலத்துக்கு விளக் கேற்றல் கூறப்படுதலால், 'உண்டாகின்ற விளக்கு' எனினுமாம்.
- ரு. படைவிடல் - சேனைகள்போய்த் தங்குதல்; படைக்கலங்களைச் செலு த்தலென்பாரு முளர்.
- க. வாயில்களென்பது சொல்லால் அஃறிணையாலும் பொருளால் உயர்திணையாதலின், கூறினாரென உயர்திணையால் முடித்தார்.
- (பிரதிபேதம்) * என்றதில் ஆக்கை. † நீங்கிற்று பசப்பே, நீங்கிற்று பசப்பே. † எ-து: எனச் சொல்லப்படுகின்ற.

“வாயிலுசாவே தம்முளுரிய” (க) என்பதுவிதி. உழப்பாளைத்தொடுவழி யென்க. விடுவழி தொடுவழி என்பன செயவெனெச்சக் குறிப்புச்சொல்லாகிய வழி என்னும் வினையெச்சம்.

இதனால், வாயில்கட்குப் பெருமிதமென்னும் மெய்ப்பாடு பிறந்தது.

(உ)இஃது இடையிடை சொற்சீரடி வந்தகொச்சகம். (கூட)

(கூடக.) பெருங்கடற் நெய்வரீர் நோக்கித் தெளித்தென்

நிருந்திழை மென்றோண் மணந்தவன் செய்த

வருந்துயர் நீக்குவேன் போன்மற் பொருந்துபு

பூக்களின் கொண்ட புகழ்சா லெழிலுண்க

நு னோக்குங்கா னோக்கி னணங்காக்குஞ் சாயலாய் தாக்கி

யினமீ னிகன்மாற வென்ற சினமீ

னெறிகுற வான்மருப்புக் கோத்து நெறிசெய்த

நெய்த நெடுநார்ப் பிணித்தியர்த்துக் கையுளர்வின்

யாழிசை கொண்ட வினவண் டிமிர்தார்ப்பத்

தாழா துறைக்குந் தடமலர்த் தண்டாழை

வீழுச றாங்கப் பெறின்;

கஉ மானை, மடமான் பிணையியல் வென்றாய் நின்னாசல்

கடைஇயா னிகுப்பரீ நேங்காய் தடமென்றே

ணீத்தான் நிறங்கள் பகர்ந்து

கரு நாணினகொ ரோழி நாணினகொ ரோழி

யிரவெலா நற்றோழி நாணினை வென்பவை

வாணிலா வேய்க்கும் வயங்கொளி யெக்கர்மே

லானுப் பரிய வலவ னுளபுகூஉங்

கானற் கமழ்ஞாழல் வீயேய்ப்பத் தோழியென்

மேனி சிதைத்தான் றுறை;

க. நோல். செய். கு. உஃ.

உ. (அ) இச்செய்யுள் இடையிடையே சொற்சீரடி பல விரவி யாப்பின் வேறுபடவந்த கொச்சகமென்பதும் இவர் கருத்துப்போலும்; (ஆ) “நயனும் வாய்மையு நன்னர்நடுவெனெ, அடக்கியலின்றி அடிநியிர் தொழுகியதுபோலும் கொச்சகம்வருங்கால் ஒத்தாழிசையும் ஊண்னக மும்போலத் தனிச்சொற் பெற்றும் பெருதும் வரும்” என்பது பேராசிரியருரையிற் காணப்படுவது; நோல். செய். கு. கடு.

உக. மாரிவிழிருங்குந்தன் மதைஇயநோக் கெழிலுண்கட்

டாழ்நீர முத்தின் றகையேய்க்கு முறுவலாய்
தேயானோய் செய்தான் றிறங்கினந்து நார்ப்பாடுஞ்
சேய்ய ருசற்சீர் நீயொன்று பாடித்தை;

உரு பார்த்துற் றனதோழி பார்த்துற் றனதோழி
யிரவெலா நற்றோழி பார்த்துற்றன வென்பவை
தன்றுணை யில்லாள் வருந்தினுள் கொல்லென
வின்றுணை யன்றி பிரவினகவாவே
யன்றுதா னீர்த்த கரும்பணி வாடவென்
மென்றோண் னெகிழ்த்தான் றுறை;

நக கரைகவர் கொடுங்கழிக் கண்கவர் புள்ளினர்
திரையுறப் பொன்றிய புலவுமீ னல்லதை
யிரையுயிர் செகுத்துண்ணுத் துறைவனை யார்ப்பாடு
மசைவர லுசற்சீ ரழித்தொன்று பாடித்தை;

நரு அருளினகொ ரோழி யருளினகொ ரோழி
யிரவெலாந் தோழி யருளின வென்பவை
கணங்கொ ளிடுமணற் காவி வருந்தப்
பிணங்கிரு மோட்ட திரைவந் தளிக்கு
மணங்கமழைப்பாலா ருடலை யாங்கே
வணங்கி யுணர்ப்பான் றுறை;

எனநாம்;

சஉ பாட மறைநின்று கேட்டன னீடிய
வானீர்க் கிடக்கை வயங்குநீர்ச் சேர்ப்பனை
யானென வுணர்ந்து நீநனி மருளத்
தேனியிர் புன்னை பொருந்தித்
தானாக் கினனவ் லுசலை வந்தே.

இது வரைவுநீட ஆற்றளாயதலையெத் தோழி அவன் முன் அருமை
செய்து வயர்த்தகாலத்து*அவன்வரைவினையானறிந்து ஊசலாட நினைக்
கொண்டுபோய் ஆடுகின்ற காலத்து யான் இயற்பழிக்க நீ இயற்பட
மொழிவது கேட்டுவந்து ஊசலை ஊக்கியவன் இக்காலத்து வருந்தவிடாது
வருந்தவறிந்து வரைந்து கொள்வனென ஆற்றுவதித்தது.

(பிரதிபேதம்) * அவன் வரவினை.

இதன் பொருள்.

பெருங்கடற் றெய்வநீர் நோக்கித் தெளித்தென்
 றிருந்திழை மென்றேண் மணந்தவன் செய்த
 வருந்துயர் நீக்குவேன் போன்மற் *பொருந்துபு
 (க)பூக்கவின் கொண்ட (உ)புகழ்சா லெழிலுண்க
 நு (நு)னோக்குங்கா னோக்கி ன்ணங்காக்குஞ் சாயலாய் தாக்கி
 யினமீ னிகன்மாற வென்ற சினமீ
 (சு)னெறிசுறா வான்மருப்புக் கோத்து நெறிசெய்த
 (ரு)நெய்த நெடுநார்ப் பிணித்தியாத்துக் கையுளர்வின்
 (ஈ)யாழிசை கொண்ட னினவன் டிமிந்தார்ப்பத்
 தாழா துறைக்குந் தடமலித் தண்(எ)டாழை
 விழுச றாங்கப் பெறின;

௧. “பூவுயிர்க் தன்ன புகழ்சா லெழிலுண்கண்” கலி. ௧௪௨: ௧௧.
 ௨. “தெண்ணீர்க் குவின பொருகயல் வேவென்று” புகழ்தல்.
 ௩. “நோக்கினு னோக்கெதிர் நோக்குத ருக்கணங்கு, தானைக்கொண்
 டன்ன துடைத்து” குறள். ௧௦௮௨.
 ௪. (அ) “எறிசுறாக் குப்பை யினங்கலக்கத்தாக்கு, மெறிதிரை” ஐங்-எழி.
 சுரு. (ஆ) “எறிசுறா நீங்கட லோத முலாவ” திணைமொழி. ௪௩.
 (இ) இந்நூற்பக்கம் எஎஉ: ௩ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
 ௫ “குவினையைத், தன்னார லியாத்து விடல்” (1௮௮. ௩௬௫.) எனவும்
 “குமிழின், புறழ்க்காட்டுத் தொடுத்த மரற்புரி நாரம்பின், வில்லா
 ழிசைக்கும் விரலெறிசுறிஞ்சிப், பல்சார்பறவை கிளைசெத்தோர்க்கும்”
 (பெரும்பாண். ௧௮௦-௧௮௩.) எனவும்வருவன இங்கேநோக்கற்பாலன.
 ௬. “யாழ்போல வண்டார்க்கும்” கலி. ௩௨: ௬ என்பதும் அதன் குறிப்பும்
 பார்க்க.
 ௭. (அ) “தாழை வீழ்க் கயிற்றாச றாங்கி” அகம். ௨௦: ௬. (ஆ) “கான
 லொருசிறை, மகிழ்பூ, மாலையொடு மருதினர் மிடைந்த, வவிழ்பூம்
 கோதையோ டவிரிழை பொங்க, வெக்கர்த் தாழை, நீர்த்துறைத்
 தாழ்ந்த, நெடுவீ மூசன் முடிபிணையேறித், தொடுவேன் முற்றத்துத்
 தோழியோ டாடா” பெருங். (௧) ௪௦: ௧௦௬ - ௧௧௪. எனப் பிற நூல்க
 ளுள்ளும் வருதல் காண்க. இது விழுதுடைமையால் (இ) ‘வீழ்த்
 தாழை’ என்றும் தாழையென்னும்பெயரைத் திரிசொல்லாகவுடைய
 தென்னை வீழின்மையால் (ஈ) ‘வீழ் றுழை’ என்றும் கூறப்படும்.

(பிரதீபேதம்) * பொருந்து பூக்கவின். | சூதுஞ் சாயல், பிணித்தியார்த்த, பினியாத்த.

ஏ - து: கோக்கும்காலத்து அப்பார்வையாலே பிறர்க்கு *வருத்தமுண்டாக்கும், தன்னில்இணையொத்துப் பூவினதழகைத் தன்னிடத்தேகொண்ட

இங்கே கூறப்படும் வீழ்த்தாழை (உ) புறக்காமுடையதாதலாற் புல்வகையுள் ஒன்றாக எண்ணத்தக்கது. இது கடலை மோதுமிடத்துள்ள எக்கரிற் செழித்துவளர்வது, வளைந்தவடிவும் சுருச்சரையான அரையு முடையது. தோல்திரைந்தாற்போன்ற திரையையுடைய தென்றும் கூறுவர். இதன் இலை மிக்க நீளமுடையதாயும் இரு விரிம்பிலும் புறத்திடையிலும் கூர்மையும் வளைவுமுள்ள சிறு முட்சளையுடையதாயும் ஒவ்வொரு இளையின் நுனியிலும் அடர்ந்திருக்கும். அதனால் இதற்குப் பேயை உவமையாகக் கூறுவர். இவ்விலையால், குடை செய்யப்படுகின்றது. இதன் முள்ளுக்குச் சுறுக்கோடும் வாளாரமும் பாம்பின் எயிறு(பல்லு)ம் உவமையாக்கப்பட்டுள்ளன. இம்முள் எயிறுபோலுதலால் எயிறெனவும் படும். புறமடலிலும் இவ்வகை முள்ளுண்டு. இதில் ஆணென்றும் பெண்ணென்றும் உலக வழக்கில் இருபிரிவுள்ளது. ஆண்டாழை காய்க்கும். அது அங்காயை யடுத்துள்ள காய்மடலெனப்படும் புறமடல் சிலவற்றையேயுடையது; வேறுபூஇல்லாதது. பெண்டாழை காயாது. மேற்கூறிய இலையினடுவே யிருந்து பலமடல்களையுடைய அரும்பாயின்று பூக்கும். இப்பூவில் வெண்ணிறமுடையது வெண்டாழையென்றும் பொன்னிறமுடையது செந்தாழையென்றும் வழங்கப்படும். இவற்றுள் செய்யுளிற் பெண்டாழையும் வெண்டாழையுமே பயின்றுவரும். ஆண்டாழையும் செந்தாழையும் அருகிவழங்கும். வெண்டாழைமுகிமுக்கு யானைத்தந்தமும் நகிலும் அதன்பூவுக்கு அன்னம் குருகு கொக்குமுதலியபறவைகளும் சங்கமும் உவமையாக உரைக்கப்படுகின்றன. செந்தாழும்பூவுக்குப் பெண் உவமையாக ஒத்தப்படுகிறது. இஃது உலகவழக்கில் மோத்தை யென்று மொழியப்படும். (உ) இதன்முகிழ் கருவிலிருக்கும்போதே வண்டுகள் அதனை அறிந்து அதிற் செல்லுமென்பார். குருகுகள் இதனைத் தம்பார்ப்பென்றும் பெடையென்றும் மயங்கிப் புல்லுமென்பது கவிமரபு. இப்பூ, பறவைபோலத் தோன்றுதலால் இதனிலுலகக் கயல் கெண்டை இருமுதலிய மீன்கள் தம்மையுண்ணும் புட்களென்று அஞ்சி ஒளிக்குமென்றும் உரைப்பதுண்டு. இது காலையில் மலர்வதாகக் கூறுவர். இது மின்னல் மின்னுங்காலத்தும் பெரும் காற்று வீசுங்காலத்தும் மிகப் பூப்பது. இப்பூ, ஒலைப்பூவென்றும் கூறப்படும். இப்பூவினமடல்களுக்கிடையே பூத்தாழையுடைய சோறெனப்படும் இழுதுபோன்ற உறுப்பு ஒன்றுண்டு. (எ) இப்பூவில் இத்தாதே உண்டென்றும் தேன் இன்றென்றும் சிலர் கூறுவா. இப்பூ, புலவு

(பிரதிபேசும்) * வருத்தமுண்டாக்கும் கண்ணியையுடைய சாயலாயென்க. சாயல் ஈண்டுத் தலைவிக்கு ஓர் பெயர்த்தன்மையாய் நின்றது. தன்னில்,

பாக்களும் “மலர்மலி புகவெழை வலர்மலிர் மணிபுரை நியிர்தோள் பிணைஇ” என அறுசீரடி முடுகியலோடு தொடர்ந்த வெண்பாவும் இருசீர்ச்சின்னமும் பெற்றுக் கல்வெண்பாவுறுப்பில் வேறுபட்டு வந்த (க)கொச்சகக்கலி. (௨)

(க௦௩.) மெல்லினர்க் கொன்றையு மென்மலர்க் காயாவும்

புல்லிலை வெட்சியும் பிடவுந் தளவுந்

குல்லையுந் குருந்துங் கோடலும் பாங்கருந்

கல்லவுந் கடத்தவுந் கமழ்கண்ணி மலைந்தனர்

நு பல்லான் பொதுவர் கதழ்விடை கோட்காண்மரீர்

முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன

பல்லர் பெருமழைக் கண்ணர் மடஞ்சேர்ந்த

சொல்லர் சுடருந் கனங்குழைக் காதினர்

நல்லவர் கொண்டார் மிடை;

க௦ அவர்மிடைகொள;

மணிவரை மருங்கி னருவி போல

வணிவரம் பறுத்த வெண்காற் காரியு

மீன்பூத் தவிர்வரு மந்திவான் விசும்புபோல்

வான்பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளையுந்

க௩ கொலைவன் சூடிப் குழவித் திங்கன்போல்

வளையு பு மலிந்த கோடணி சேயும்

பொருமுரண் முன்பிற் புகலேறு பலபெய்

தரிமாவும் பரிமாவும் களிறுந் கராமும்.

பெருமலை விடாகத் தொருங்குடன் குழிஇப்

க. இச்செய்யுளை அம்போதரங்கொருபோகென்று கூறி, “கண்ணகன்..... எளின்று” இது காவு. “ஒஓஇவன்.....தகைத்து” இவை கொச்சகம். “தகைவகைமேல்” இவை அராகம். “எழுந்தது பலர்” இவை சிற்றெண். “அவருள்.....வேறு” இது முடுகியலடிவந்த கொச்சகம். “ஏறெவ்வும்.....சாற்றுவார்” இவையுந் கொச்சகம். “ஆங்கு” தனிச்சொல். “தண்ணுமைதுரை” இது சரிதகம். என்று பிரித்துக்காட்டி, தாவு, கொச்சகம், அராகம், சிற்றெண், சரிதகமென்னும் ஐந்துறுப் பும் முறையானே வருதலின்றிச் சில மீள வந்தன என்பர். இளம்பூரணர்; நோல். செய். ௬. கசுஇ. ‘எருத்தே கொச்சகம்’.

(பிரதிபேதம்)*அலர்மலி மணிபுரை நியிர்தோள் மிணடுமென அறுசீரடி.

புகழ்ச்சியமைந்த * அழகினை யுடைய கண்ணினையுடையாய் ! சாயலாய் !
இனமான மீன்களது மாறுபாடுகெடத் தாக்கிவென்ற சினத்தையுடைய

நாற்றத்தை நீக்கி நன்மணம் வீசுமென்ப. இதன் மடலைப் பண்டைக் காலத்தும் மகளிர் தலையிலணிந்துவந்தனர். ஆடவரும் மாலையாக அணிந்துண்டென்ப. இதனைக் காமவீரனின் வாட்படையென்பதும் மரபு. தாழைவேறு கண்டல்வேறு. தாழைக்கும் கண்டலென்று ஒரு பெயருண்டு. இவற்றுட் பலவும் (1) “வீழ்தாழ் தாழை யூழுறு கொழுமுகை, குருகுள ரிடத்தின் விரிபுதோ டவீழுந், கானல்” (2) “அல்கலந், தயங்குதிரைபொருட் தாழை வெண்டூக், குருகென மலரும் பெருந்துறை” (3); “முழங்குதிரை கொழீஇய மூரி யெக்கர்க், தட்டதாட் டாழை முள்ளுடை நெடுந்தோட், டகமடற் பொதுளிய முகைமுதிர் வான்பூங், கோடுவார்த் தன்ன வெண்பூ” (4) “உரவுத் திபை பொருத பிணர்படு தடவுமுத, லரவுவான் வாய முள் ளிலைத் தாழை” (5) “எக்கர்த் தாழை மடல்வயி னானும்” (6) “முட வுடற் கைதை மடன்முறித் திட்டும்” (7) “திரைமுதி ரரைய தடந் தாட் டாழைசு, சுறவுமருப் பன்ன முட்டோ டொசிய, வீறவா ரினக்குரு கிறைகொள விருக்கும்” (8) “நீழிலைத் தாழை” (9) “முடம்படு முள்ளிலை முடங்கன் மூரிசால், கடம்படு கரிமருப் பீன்று” (10) “முடமுட்டாழை” (11) “கொடுமுண் மடற்றாழைக் கூன்புற வான்பூ, விடையு ளிமுதொப்பத், தோன்றிப் - புடையெல்லார், தெய்வங் கமமும்” (12) “பல்பூங்கானன் முள்ளிலைத் தாழை, சோறு சொரி குடவயிற் கூம்புகை யவியு” (13) “அள்ளிலைத், தடவுநிலைத் தாழை” (14) “கழுதுருவின நடுவிலையன கழிமடலின கைதை” (15) “இறவுப்புறத்தன்ன பிணர்படுதடவுமுதற், சுறவுக்கோட்டன்ன முள்ளிலைத் தாழை, பெருங்களிற்று மருப்பி னன்ன வரும்புமுதிர்பு, நன்மானுழையின் வேறுபடத்தோன்றி” (16) “வாள்போல் வாய கொழுமடற் றாழை” (17) “அரவெயிற் றணிமுட் கைதை” (18) “மோட்டுமண லடைகரைப், பேளய்த் தலை யிணரைத் தாழை, யெயிறுடை நெடுந்தோடுகாப்பப் பலவுடன், வயிறுடைப்போது வாலி தின் விரீஇப், புலவுப்பொரு தழித்த பூநாறு பார்பின்” (19) “தாழை முகிழ்வேழமிகு தத்தமென வந்துதகு சண்பை” (20) “யானைக் கூற்றுதி மருப்பிற் றேன்றி, வண்டொடு சுரும்பர் மூச மன்றலம் பொதிவாய் விண்டு, கண்ட னுண்மடற்றேன் சிந்துங் கண்டகி” (21) “மோடுடை நெட்டிலை முடவெண் டாழையந், தோடுடை நறுமலர் தோன்றல் கொய்வது, பாடுடை நெடுமடற் பணக்கை வேழவெண், கோட்டி படுஞ்ஞய கோலம் போன்மயோ” (22) “பீடடைத் தவர்ப்பர் புடைப்ப வாணையின், கொடுடைத் துதிந்தன கொடுமுட்கேததைத், தோடுடைத்

(பிரதிபேதம்) * அழகினை யுடைய கண்ணென்க. சாயலினமரக மீன்களது,

மீனாகிய ஏறியுஞ்(சு)சுருவினது மருப்பாற் செய்த பலகையைக் கோத்துப் புற விதழொடித்த நெய்தற் பூவை நெடியநாரிலே தொடுத்து அழகுபெறக் கட்டிக் கையாலே வாசித்தலையுடைய யாழினது ஒசையைத் *தம்மிடத்தேகொண்ட இனமான †வண்டுகள் ‡ஆளாப்]பஞ்செய்து பாடத்தாழாமல் தேன்றுளிக்கும்

தொருவழித் தொகுத லொத்தவே” (23) “முட்டாழைக ளானை, வெள்ளைக் கொம்பினும் விரிபொழில்” (24) “மாமன்றற் கைதையங் கன்னிதன் மொக்குள் வனமுலைமேல்”(25) “அலைநீர்த்தாழையன்னம் பூப்பவும்” (26) “தாழை குருகினுந் தண்ணந் துறைவனை” (27) “தோடவீழ் தாழை துறைகமழக் கோடுடையும்” (28) “பழந்தாங்கு முடத்தாழை” (29) “சோறுவாய் திறந்த செம்பொற் றெருகுமடற் கைதை” (30) “முருகுவாய் முட்டாழை நீண்முகைபார்ப் பென்றே, குருகுவாய்ப் பெய்திரை கொள்கா - துருகிமிக, வின்கு வெயில்சிற கான்மறைக்குஞ் சேர்ப்ப” (31) “நெய்தற் குருகுதன் பின்னையென் மெண்ணி நெருங்கிச்சென்று, கைதை மடல்புல்கு தென்கழிப் பாலே” (32) “ஏழை வெண்குரு கயலே யிளம்பெடை தனதெனக் கருதித், தாழை வெண்மடற் புல்குந் தண்மறைக் காடு” (33) “பிணர்முடத் தாழை விரிமலர் குருகென, செடுங்கழிக் குறுங்கயல் நெய்தலுண் மறைந்தும்” (34) “புனற்கயல் கொக்கென்றஞ்சக், கண்டலங்கார மலரரங் கேசர்க்கு” (35) “மடல்விண்ட முடத்தாழை மலர்நீழலைக் குருகென்று, தடமண்டு துறைக்கெண்டை, தாமரையின் பூமறைய” (36) “கருங்காற் குருகின்கோளாய்ந்து போகிய, முடங்குபுற விறவின் மோனா யேற்றை, பெய்திரை .தொகுத்த வெக்கர் செடுங்கோட்டித், துறுசுடற் றலைய தோடுபொதி தாழை, வண்டுபடு வான்போது வெருடந், துறை” (37) “வேலை மடற்றாழை யுட்பொதிந்த வெண் டோட்டு, மாலேத் துயின்ற மணிவண்டு - காலேக், களிறுவந் தாதுதத் தோன்றிற்றே” (38) “தடித்தெழுந்தொறுந் தாழை பூப்பன” (39) “மீரனுக்கு வானாமோ லைப்பூவு மால்” (40) “காற் றடித்தது தாழை பூத்தது” (41) “கைதை, சுரும்புந் தும்பி களுமருந்த மாற தென்றுஞ் சோறியுமால்” (42) “கண்ட லவிர்ப்புந் கதுப்பினும்” (43) “இடைநிலக் தியாத்த, முதிர்்பூந் தாழை முடங்கல்வெண் டோட்டு” (44) “சங்குடைந் தனைய தாழைத் தடமலர்த் தொடைய லானே” (45) “அடும்பி னையலது நெடும்பூந் தாழை, தாழை யயலது வீழ்குலைக் கண்டல்” (46) “கண்டலங் கைதையொடு விண்ட முண்டகம்” என்று வருவனவற்றால் அறியலாகும்.

க. சுருவினது மருப்பு, சுருவகையுள் ஒன்றாகிய வேளாவினது கொம்பு பென்பர். இம்மருப்பில் இரு விளிம்பிலும் வேல்போலக் கூரிய முனைகள் உண்டு.

(பிரதிபேதம்) * தண்ணிடத்தே. † வண்டு களாரப்பஞ்செய்து, ‡ தூர்ப்பாடிஞ்செய்த.

வளைவையுடைத்தாகிய மலரையுடைய தாமழையினது விழுதாற் றிரித்து இட்ட ஊசலை நீ போந்து ஆடப்பெறின், நீரையுடைய பெரிதாகிய (க) கடலாகிய தெய்வத்தை நோக்கி நின்னிற் பிரியேன் என்று தெளிவித்து, உன்னுடைய நிருந்தினை இழையையுடைய மென்றோளைக் கூடினவன் அருமைசெய் தயர்த்ததால் நினக்குண்டாகிய ஆரிய வருத்தத்தை யான் அவனை எதிர்ப்பட்டு மிகவும் தீர்க்குவேன்போலே இராரின்ற *தென்றான். எ - று.

சாயல், ஈண்டுத் தலைவிக்கோர் பெயர்த்தன்மையாய் நின்றது. பெறின், தீர்க்குவேன்போலுமென்க.

போலும் என்னும் †முற்றுச்சொல் நீற்றுமிசை உகரம் மெய்யொழித்துக் கெட்டுநின்றது. கோத்து யாத்து என்னுஞ் செய்தெனெச்சம் இட்டஎன்னும் பெயரெச்சத்தோடு முடிந்தது.

“தாயத்தினடையா” என்னும் (உ) பொருளியற் சூத்திரத்தால் என் றோடீளென்றான். இது மேல் வருவனவற்றிற்குங் கொள்க.

கஉ (ஈ) மாழை, மடமான் நிணையியல் வென்றாய்நின் னாசல்

கடைஇயா னிருப்பநீ நீங்காய் தடமென்றோ

ணித்தான் றிறங்கன் || பகர்ந்து

எ - று: அதுகேட்டுஊசலிடத்தேசென்ற தலைவியைநோக்கி, இளமையை யுடைய மடமான் + பிணையினது நோக்கினியல்பை வென்றவனே! நின் தட மென்றோளைக் கைவிட்டவனுடைய கொடுமையினது கூறுகளைச் சொல்லப் பாடி நீ எறின ஊசலை யான் உயரச்செலுத்தித் தாழ்த்தாட்ட நெடும்பொழுது ஆடாயென்றான். எ - று.

க. (அ) “பிரிவில்லாய் போலநீ தெய்வத்திற் றெளித்தக்கால்” கலி. கஉசு: கஅ; (ஆ) “தோள்புதி துண்ட ஞான்றைச், சூளும் பொய்யோ கடலறி கரியே” அகம். ஈஉ௦: கஈ - கசு.

உ. தோல். பொருளி. சூ. உஎ.

ஈ. (அ) “மாழை மாளேக்கியு மாற்றான்” திணைமொழி. எ. (ஆ) “மாழை மாளேக்கின் மடமொழி” கைநீநிலை. நெய்தல். கக. (இ) “மாழை மான் மடனோக்கியுன் றோழி” நாலா. பெரியதிரு. ௫: அ. க. என்பவை ஒப்புநோக்கற்பாலன. (ஈ) “மாழைமென்றோக்கி” நடைநட. சுயம். கடுக. (உ) “மாழை புண்கண்” (ஊ) “மாழை யொண்கண்” என மாழை கண்ணுக்கும் அடைமொழியாய் வருகிறது. பெருங். (க) ௪௦: ஈ௦க; டுக: ககசு.

(பிரதிபேதம்) * என்றான். பெற்றிரீர்க்கு.† பெயரெச்ச. மீற்றுமிசையுகரம் மெய்யொடுக் கெட்டுநின்றது. †என்றான்மாழை. ||படர்ந்து, + பிணையது.

(க)நீள், காலத்தின் நீட்சியை உணர்த்திற்று.

கந நாணினகொ ரோழி நாணினகொ ரோழி
யிரவெலா நற்றோழி நாணின வென்பவை
வா(உ)ணிலா வேய்க்கும் வயங்கொளி யெக்கர்மே
லாணப் பரிய(நு)வலவ னளைபுகூஉங்
கானற் கமழ்(சு)ஞாழல் வீயேய்ப்பத் தோழியென்
மேனி சிதைத்தான் றுறை

எ - து: தலைவி அங்கனம் பாடாமையிற் ரோழி * தான், தோழி! கான
விடத்துக் கமழ்கின்ற ஞாழற்பூவின் நிறத்தையொப்ப நின்மேனி பசுப்பித்தவ
னுடைய துறையிடத்து ஒளியையுடைய சிலையையொக்கும் விளங்குகின்ற
ஒளியினையுடைய இடுமணலின்மேலே ஓடும் அமையாத செலவுகளையுடைய
ஞெண்டுகளென்று சொல்லப்படுமவை, இப்பொழுது நம்மைக்கண்டு † தம்

க. நீன்காய் என்பதை, நீடு ஊங்காய் எனப் பிரித்தலுமாம்; நீடு, நெடுங்
காலமென்னும் பொருளிலும் ஊங்குதல், ஆடுதலென்னும் பொருளி
லும் வருதலை, “நீநீடு வாழிய” “ஊக்க ளுங்கான்” என்பனவையும் வலி
யுறுத்தும்.

உ. (அ) “நிலவெக்கர்” பொருந். உகந. (ஆ) “நிலாவி னிலங்கு மணன்
மலிமறுகின்” அகம். ௨௦௦: க.(இ) “நிலவுமணல் வியன்கானல்” புறம்.
கங: கக. (ஈ) “நிலவோ ரன்ன வெண்மணற் பாக்கத்து” தமிழ்நெறி.
மேற். (உ) “அறல்விளங்கு நிலாமணல்” மணி. அ: கக. (ஊ) “செழு
நிலவின் துகளினைய மணற்பாப்புந் திருப்பாப்பு” பெரிய. கலிய. ச.

ங. (அ) “அடுப்பிவரெக்க ரலவன் வழங்குங், கொடுங்கழிச்சேர்ப்ப னருளா
னெனத்தெளிந்து, கள்ள மனத்தா னயனெறிச் செல்லுங்கொ,
னல்வளை சேரா நடந்து” ஐந் - எழ. சுஉ. (ஆ) “ஆழிவா யாங் கலவ
வோடி, யொளிக்கின்ற தென்னோ” நள. கலிநீங்கு. கக.

ச. ஞாழற்பூ இங்கே பசுப்புக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.
(அ) “சிறுவீ ஞாழற் மேன்றோ யொள்ளிணர், நேரிழை மகளிர் வார்
மண லிழைத்த, வண்டற் பாலை வனமுலை முற்றத், தொண்பொறிச்
சுணங்கி னைதுபடத் தாஅங், கண்டல் வேலி” நற். ககக: க - இ.
(ஆ) “எக்கர் ஞாழற் பூவி னன்ன, சுணங்குவள ரினமுலை மடர்கைக்கு”
ஐங். கசக: என்புழி சுணங்குக்கும் உவமையாகக் கூறப்பட்டிருக்
கிறது.(இ) இதினைப் பற்றிய மற்றச் செய்திகளை இந்துறப்பக்கம் எஎள:
க - ஆம் குறிப்பால் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * தானே, † தன்னனை.

அலையிலேபுகாநின்றன; அங்ஙனம் புகுகையினாலே(க) அத்துறைநன்றம்பாற் செய்தகொடுமையை நினைத்துத் தோழி! நம்முன் தாம்நிற்றற்கு நாணினவோ? தோழி! நம்முன் தாம் நிற்றற்கு நாணினவோ? எங்ஙனம் நாணினவாயின், தோழி! இராக்காலமெல்லாம் நாணிக்கிடந்தனவாய் இருக்குமென இயற் பழித்தாள். எ - று.

துறையிடத்து அலவனென்பவை என்க. என்பவை, தொழிற்பெயர்.

உக (உ)மாரிவீழிருங்கூந்தன் (ஈ)மதைஇயநோக்கெழிலுண்கட்

டாழ்நீரமுத்தின் றகையெய்க்கு முறுவலாய்

தேயாநோய் (சு)செய்தான் நிறங்கிளந்து நாம்பாடுஞ்

சேயுய ருசற்சீர் நீயொன்று (ஐ)பாடித்தை

எ - து: அது கேட்ட தலைவி பாடாமையிற் பின்னும் தோழி, மழை விரும்புகின்ற பெரிய கூந்தலையும் மதர்த்த நோக்கினது அழகையுடைய *கண்ணினையும் தாழ்ந்த கடலிற் பிறந்த முத்தினது அழகை ஒக்கும் முறுவ லினையுமுடையாய்! மாயாத நோயைச் செய்தவனுடைய கொடுமையின் கூற்றினைச் சொல்லி நாம் பாடும் மிக உயர்ந்த ஊசற்பாட்டை நீ ஒன்றுபாடி வாயென்றாள். எ - று.

(கூ)சீர் என்றது, தாள அறுதியையுடைய ஊசற்பாட்டை,

க. “வாணிலாநகை மாதரான்செயல் கண்டிமைந்தர்மு னிந்தவு, நாணி னுனென வேகினுள்ளிர் கங்குலாகிய நங்கையே” கம்ப. கைகே. ௪௬.

உ. “மாரிவீழிருங்கூந்தல்” (கலி. ௧௪: ௪) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ஈ. (அ) “பேரமர் மழைக்கட் கொடிச்சி, (* கண் மடந்தை, என்றும் பிரதிபேதம்)மூரன்முறுவலொடு மதைஇய நோக்கே” துறந். ௨௮௬.

(ஆ) “மாதர் வாண்முக மதைஇய நோக்கே” அகம். ௧௩௦: ௧௪.

(இ) “மாதர் வாண்முகத்து மதைஇய நோக்கமொடு” சீலர். ௮: ௭௬.

ச. “கோதையுங் குழைவின் பட்டின் கொய்சகத் தலையுந் தாழ, மாதர் வண் டொருங்கு பேர மழையிடை நுடங்கு மின்போற், பேரதலர் பொதும்பிற் றுழ்ந்த பொன்னெழி லூச நன்மே, லோதநீர் வண்ணம் பாடி யூழினா ழியற்கு வாரும்” துளா. சுயம்வா. ௮௬.

ஐ. “பாடித்தை” (கலி. ௪௦: ௧௦) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

கூ. ‘சீரென்பதற்கு, ‘தாள முடிந்துவிடுங்காலத்தினைத் தன்னிடத்தே கொண்ட சீர்’ என (கலி. ௧: ௭) இவ்வரையாசிரியர் விளக்கியிருப்ப தும் இந்நூற்பக்கம் ௧௦: ௧ - ஆம் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * கண்ணினையுமுடைய தாழ்ந்த.

உரு. பார்த்துற் றனதோழி பார்த்துற் றீனதோழி
யிரவெலா நற்றோழி பார்த்துற்றன வென்பவை
தன்றுணை யில்லாள் வருந்தினாள் கொல்லென
வின்றுணை யன்றி விரவி னகவாவே
யன்றுதா (க)னீர்த்த †கரும்பணி வாடவென்
(உ)மென்றோண் ளெகிழ்த்தான் றுறை

எ - து: அது கேட்ட தலைவி பின்னும் பாடாமையின் தோழி, நம்மேல் அன்புற்றுப் புணர்ந்த அன்றுதா(ங்)னெழுதிய கரும்பினது அழகு கெடும்படி மென்றோனை மெலிவித்தவனுடைய துறையிடத்து (ஈ)இனிய துணையோடு கூடிய அன்றிலென்று சொல்லப்படுமவை, தன் துணையானவனை நீங்கினவள் வருந்தினாளோ என்று கருதி இராக்காலத்தும் அழைத்தனவில்லை; ஆகையினாலே தோழி! அவை நம்வருத்தத்தைப் பார்த்துத் தாமும்வருத்தமுற்றன போலே இருந்தன; ஆதலால் நற்றோழி! இரவெல்லாம் நம்வருத்தத்தைப் பார்த்துத் தாம்வருத்தமுற்றன என்றான். எ - து.

(ரு)†பாத்துற்றன பாடமாயின், பிரிவுற்றனவென்க.

நக கரைகவர் கொடுங்கழிக் கண்கவர் புள்ளினர்
திரையுறப் பொன்றிய புலவுமீ னல்லதை
யிரையுயிர் செகுத்துண்ணுத் துறைவனை யாம்பாடு
மசைவர லூசற்சீ ரழித்தொன்று பாடித்தை

எ - து: அது கேட்ட தலைவி, கரையையிடித்துத் தனக்காக்கிக்கொள்ளுகின்ற கொடுங்கழியிடத்து நோக்கினார்கண்ணை வாங்கிக்கொள்ளும் அழகையுடைய பறவைத்திரள் திரைமோதுகையினாலே இறந்த || புலாளுற்றத்தை

க. “மென்றோட், பெய்கரும் பீர்க்கவும் வல்லன்” கலி. கசக: நக - நஉ.

உ. “மென்றோ ளெகிழ்த்தானே” கலி. கசக: கரு.

ந. இந்நூற்பக்கம் ந.அஉ: ரு - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ச. “அன்றிலம் பெடைகலையனுதி யன்னேகே, ணன்றென வினையின்மே னடந்த நாயக, ரின்றுவர் திவெரிங் கெம்பொருட்டினா, லொன்றுநீ யிரங்கலென் றுரைக்கின் றுர்சிலர்” (கந்த: திருநாட்டு. ரு.க.) என்பதும் இந்நூற்பக்கம் அஃக: ந-ஆம் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

டு. பாதிடென்பதற்கு, ‘பகுத்துக்கொடுத்தல்’ என்று பொருள் கூறு மிடத்து, ‘சுத்தலும் ஈதலும்போலப் பாத்தலும் பாதலுமொன்றாத லிற் பாதிடாயிற்று’ என்று (தொல். புறத். ரு. ந) இவ்வரையாசிரியர் எழுதியிருப்பதை நோக்குக.

(பிரதிபேதம்) * இரவெல்லாம், †கரும்பினணி, ‡பாத்தன பாடமாயின், || புலாளுற்றத்தை.

யுடைய மீனை இரையாகத் *தின்னுமல்லது தாம் ஒன்றன் உயிரைப்போக்கி இரையாக அதனை உண்ணை அருட்டுமறவனை நாம் பாடும் அசைந்து வருதலை யுடைய ஊசற்பாட்டை, நீ இயற்பழித்ததனை அழித்து இயற்பட ஒன்று பாடுவாய் என்றான். எ - து.

ந.டு அருளினகொ ரோழி யருளினகொ ரோழி
யிராவெலாந் தோழி யருளின வென்பவை
(க) கணங்கொ ளிடுமணற் (உ) காவி வருந்தப்
பிணங்கிரு மோட்ட திரைவந் துதளிக்ரு
(ங) மணங்கம ஷழம்பாலா ருடலை யாங்கே
வணங்கி யுணர்ப்பான் துறை

எ - து: அது கேட்ட தோழி அங்கனம் பாடாமையின் தலைவி, மணம் காறுகின்ற கூந்தலையுடையாரிடத்து உண்டாகிய ஊடலை அதுகண்ட பொழுதே விளைந்து தீர்க்குமவன் துறையிடத்து, தாட்சிகொண்ட (சு) இடு மணலாலே காவியென்று சொல்லப்படுமவை வருந்த, அவற்றைத் தம்மிற் பிணங்கி வருகின்ற கருமை தங்கிய பெருமையையுடையனவாகிய திரைகள் வந்து அம்மணலைக் கரைத்து அருள்பண்ணிற்கும்; ஆகையினாலே அத் திரைகள் தோழி! அருளினவோ? தோழி! அருளினவோ? தோழி! x எங் கனம் அருளினவாயின், தோழி! இராவெல்லாம் அருளினவாயிருக்குமென இயற்படமொழிந்தான். எ - து.

+ களவுகாலத்துத் தலைவி “தன்வயி னுரிமையு மவன்வயிற் பத்தையும்” (ந) கூறுதற்கு உரியனென்றவின், அவன்வயிற் *பரத்தைமை கூறிய காலத்து அதனை வணங்கித் தீர்த்தமை கருதி ஊடலை வணங்கி உணர்ப்பானென்றான்.

காற்றுத் தூற்றிய மணலிடத்து அரல் தவருத்தினகாலியைத் திரைவந்து அளித்தாற் போல அலர் தூற்றுதலால் வருந்திய வருத்தத்தை நீக்கி நம்மை அளித்து தவிரைவானென உள்ளுறையுமங்கொள்க.

க. “கணங்கொள்.....துறை” என்பது, எமஞ்சான்ற உவகைக்கண் தலைவி தான் ஊடியவாறும் மகிழ்ந்தவாறும் காட்டி அவன்வயிற் பரத்தைமை கூறியதற்கு மேற்கோளாக உள்ளது. தொல். கள. கு. உக. இளம்.

உ. உரவுக்கதிர் தெறுமென வோங்குதிமை விரைபுதன், கரையம் லடும் பளித் தாஅங்கு” கலி. கஉஎ: உ௦ - உக.

ங. “மணநாறு கதுப்பினாய்” கலி. சங: உங.

ச. இடுமண னெடுங்கோட்டைப், பயிறினை நடுகன்னாட் பாயந்து ஊர்த் துறைவ” கலி. கங: ச - டு.

டு. தொல். கள. கு. உ௦.

(பாதிபேதம்) * தின்னுமல்லது. | அழிக்கும், | வரை, || வருத்தகரியனவாகிய பெருமை.

x அங்ஙனம், + களவுக்கால,*பரத்தமை, தவருத்தின் தீயமையென்ன.

சக (க)எனநாம்

பாட (உ)மறைநின்று கேட்டன னீடிய

*வானீர்க் கிடக்கை (ங)வயங்குநீர்ச் சேர்ப்பனை

யானென வுணர்ந்து நீநனி மருளத்

தேனியிர் புன்னை பொருந்தித்

தானூக் கினனவ் லுசலை வந்தே

எ - து: † என்று அங்கனம் இயற்பழித்தும் இயற்படமொழிந்தும் யானும் நீயும் பாட, சேர்ப்பன், பாட்டை மறையநின்று || கேட்டனனாய் நீடிய(ச)வெண்மையையுடைத்தாகிய நீர்க்கிடக்கை விளங்குகின்ற நீர்மையையுடைய சேர்ப்பனை யான் ஊசல் ஊக்கென்றேனென்றும் உணர்ந்து, பின்பு யானென நம்மில் நீ மிகவும் மருளும்படி அவன் தேனினம் ஒலிக்கும் புன்னையைப்பொருந்திநின்று, பின்பு வந்து அவ்வுசலைத் தான் ஊக்கினன்; [அற வருத்தம் அறிந்து வியவாரின்று] (அன்று வருத்தமறிந்துதவியவன் இன்றும்) நம்வருத்தம் அறிந்து வரைந்து கொள்வனென X ஆற்றுவித்தான். எ - று.

கிடக்கை, கடல்; நீர், கழி(யெனினுமாம்.)

இதனால், தலைவற்கு ஆராய்ச்சி பிறந்தது.

இனி“உணர்ப்புவயின்வாரா ஊடற்கண்” தோழிகளவுகாலத்து நிகழ்ந்தமை கூறித் தலைவியை ஊடறித்ததென்று கிளவி கூறி அதற்கேற்ப உரைப்பாருமுளர்.

இஃது ஐஞ்சீரடி வந்த நெடுவெண்பாட்டாகிய தரவும் ஐஞ்சீரடுக்கிய +குறுவெண்பாட்டும் நெடுவெண்பாட்டும் கொச்சகமும் தலைவிரவின் கொச்சக வெண்பாவும் கொச்சகமும் நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் வந்த கொச்சகம்: (கச)

க. “என்றியாம் பாட மறைநின்று கேட்டனன்” கலி. சஉ: உஅ.

உ. (அ) “மறைநின்று கேட்டருளி” (ஆ) “மறைநின்று கேட்டனன்” கலி. சக: சக, சஉ: உஅ.

ங. “வயங்குநீர்த் தண்சேர்ப்ப” கலி. கடச: ச, கடஎ: ஞ.

ச. வெண்மையை யுடைத்தாகிய சேர்ப்பென்க; சேர்ப்பு - கடற்கரை; “பிறங்குநீர்ச் சேர்ப்பினும் புன்னொருங் கெழுமே” (புறம். சக: க) என வருதல் காண்க.

(பிரதிபேதம்) * வானீர்க்கை, † நீர்சேர்ப்பனை, ‡ அன்று அங்ஙனம். || கேட்டனனாய் சேர்ப்பனை. x ஆற்றுவித்தான், நீடிய.....சேர்ப்பனை கிடக்கை, † குறுவெண்பாட்டும் கொச்சகமும்.

(கூஉ.) உரவுநீர்த் திரைபொர வோங்கிய வெக்கர்மேல்
விரவுப்பல் லுருவின வீழ்பெடை துணையாக
விரைதேர்ந்துண் டசாவிடேம் புள்ளின மிறைகொள
முரைசுமூன் றுள்பவர் முரணியோர் முரண்டப
நிரைகளி றிடைபட நெறியாத்த விருக்கைபோற்
சுதைவின் றிச் சென்றுழிச் சிறப்பெய்தி வினைவாய்த்துத்
துறையகலம் வாய்குமுந் துணிகடற் றன்சேர்ப்ப;

அ புன்னைய ந றும்பொழிற் புணர்ந்தனை யிருந்தக்கா
னன்னுதா லஞ்சலோம் பென்றதன் பயனன்றோ
பாயின பசலையாற் பகற்கொண்ட சுடர்போன்றாண்
மாவின் தனிர்போலு பாணல மிழந்ததை;

கஉ பர்மலர் ந றும்பொழிற் பழியின் றிப் புணர்ந்தக்காற்
சின்மொழி தெளியெனத் தேற்றியசிறப்பன்றோ
வாடுபு வனப்போடி வயக்குறா மணிபோன்று
ணிடிறை நெடுமென்றோ ணிரைவளை நெகிழ்ந்ததை;

கக அடுமடுவ ரணியெக்க ராடிரீ தணந்தக்காற்
கொடுங்குழாய் தெளியெனக் கொண்டதன் கொளையன்றோ
பொறையாற்றா துசப்பினற் பூவீந்த கொடிபோன்றாண்
மறைபிற ரறியாமை மாணநோ யுழப்பதை;

எனவாங்கு;

உக வழிபட்ட தெய்வந்தான் வலியெனச் சாரந்தார்கட்
கழியுந்நாய கைமங்க வணங்காகி யதுபோலப்
பழிபரந் தலர்தூற்ற வென்றேழி
யழிபட ரலைப்ப வகறலோ கொடி தே.

இது வரைவு நீட்டித்துழிப் பகந்தறிவந்து நீங்குந் தலைவனை எதிர்ப்
பட்டுத் தோழி, அவனை நானு நெஞ்சலைப்ப வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

(க) உரவுநீர்த் திரைபொர வோங்கிய வெக்கர்மேல்
விரவுப்பல் லுருவின வீழ்பெடை துணையாக

க. உரவுநீர். இந்துநற்பக்கம் எகக: ச-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

விரைதேர்ந்துண் டசாவிடேம் புள்ளின மிறைகொள
 *முரைசமுன் றுள்பவர் முரணியோர் முரண்டப
 நிரை(க)களி றிடைபட †நெறியாத்த விருக்கைபோற்
 (உ)சிறைவின்றிச் சென்றுழிச் சிறப்பெய்தி வினைவாய்த்துத்
 துறையகலம் வாய்குமுந் (ந) துணிகடற் றன்சேர்ப்ப

† எ - து:(ச)முரைச மூன்றை ஆள்கின்ற பாண்டியர் தம்மொடு மாறு
 பட்டோருடைய மாறுபாடு கெடும்படி நிரைத்த களிறுகள் ஏனைப்படைக்கு
 நடுவே நிற்கும்படி நெறியுண்டாகக் கம்பத்தோடே || கட்டின இருக்கை

க. (அ) “களிறும் கத்தும் போல நளிகடற், கூம்புந் கலனுந் தோன்றும்”
 யா - வி. ஒழி. கு. உ. ‘குன்றவெண்’மேற். (ஆ) ‘பண்ணார் களிதே
 போற் பாயோந் குயர்நாவாய்” கீவக. உளகந. எனவும் (இ) “ஆம்பி
 காழோர், சிறையருந் களிற்றிற் பாதவ ரொய்யும்” நந். எசு. ந - ச.
 எனவும் (ஈ) “நாவாய் போல.....உழிதருந் கடாஅ யானையும்”
 மது. ந.உக - ந.அந. (உ) “கொல்களிறு மிடைந்து.....வங்கந்
 திசைதிரிந் தாங்கு” பதிந். இஉ: க - ச. (ஊ) “களிதே, முந்நீர்வழங்கு
 நாவாய் போலவும்” (எ) “கலம்போலக், களிறுசென்று” புறம். கந:
 இ, உசு: உ - ந. (ஏ) “மயங்குகா லெடுத்த வங்கம் போல.....
 கால வேகந் களிமயக் குந்நென” மணி. ச: நச - சச. (ஐ) “பொரு
 மால்களிறு போன்றோர். வங்கமொடு போகி.....புலிகளி றொப்ப
 விளி தோடியதை” (ஓ) “மொய்களி, றுடைதினா மரக்கலம்” (ஔ)
 “மாக்கடற் பெருங்கலந் காலின் மாறுபட், டாக்கிய கயிறிந் தோடி
 யெங்கணும், போக்கறப் பொருவன போன்று தீப்படத், தாக்கின
 வரசுவாத் தம்மு னென்பவே” கீவக. சகந - இஓக, உஉஉந, உஉநக.
 எனவும் வருபவை இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. (அ) “அஃதென்ப, பட்டினம் பெற்ற கலம்” நாலடி. உரு. (ஆ)
 “ஊனமெனு மின்றியினி தோடுகவி, தென்றான்” கீவக. இஓ.

ந. “துணிகடற் சேர்ப்பன்” திணைமொழி. சஎ.

ச. (அ) “இமிழ்குரன் முரசு மூன்றுட னுளுந், தமிழ்கெழு கூடற் றன்
 கோல் வேந்தே” புறம். இஅ: கஉ-கந. என்பதும் (ஆ) “அடையல்
 ரொடுக்க மோதும் படைமுர சதிரு மோதை, யிடைபடு வறுமை
 யோட விடுகொடை முரசி னேதை, கடைபடு வடிவேற் கண்ணார்
 கடிமண முரசி னேதை, முடியுடை யச்சர் வீதி யெங்கணு முழங்கக்
 கண்டார்” கீற. கரம்பொருத்து. உஎ. என்பதும் நோக்குக.

(பிரதிபேதம்) *முரசுமூன்றுப்பவன், † நிறீஇயாத்த, ‡ எ - து: முரைச மூன்றையன்.....
 மூன்றென்றனுமாம், முரைச மூன்றை|| கட்டின பாசறைபோலே என்ற...
கொடுத்த நின்றது, இருக்கைபோலே

௨௦ பந்மழை யாடும் வரையகம் போலுங்
கொடிநறை சூழ்ந்த தொழுஉ ;

௨௨ தொழுவினுள், புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு ;

௨௪ ஏற்றின், அரிபரி பறுப்பன சுற்றி
யெரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்க
ணுருவ மாலை போலக்
சுருதிக் கோட்டொடு குடர் வலந்தன ;

௨௮ கோட்டொடு சுற்றிக் குடர்வலந்த வேற்றின்முன்
ழைநின் றக்குடர் வாங்குவான் ட்டிகொண்
செந்நூற் கழியொருவன் கைப்பற்ற வந்நூலை
முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம் ;

௩௨ இகுளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
கோட்டினத் தாயர் மகனன்றே மீட்டொரான்
போர்புக லேற்றுப் பிணரொருத்திற் றத்துபு
தார்போற் றழீஇ யவன் ;

௩௬ இகுளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
கோவினத் தாயர் மகனன்றே யோவான்
மறையேற்றின் மேலிருந் தாடித் துறையம்பி
யூர்வான்போற் றேன்று மவன் ;

௪௦ தொழீஇஇ, காற்றுப்போல் வந்த கதழ்விடைக்காரியை
யூற்றுக் களத்தே யடங்கக்கொண் டட்டதன்
மேற்றோன்றி நின்ற பொதுவன் றகைகண்டை
யேற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டுச்
சீற்றமோ டாருயிர் கொண்டனான் நின்னன்கொல்
கூற்றென வுட்கிறென் னெஞ்சு ;

௪௬ இகுளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
புல்லினத் தாயர் மகனன்றே புள்ளி
வெறுத்த வயவெள்ளேற் றம்புடைத் திங்கண்
மறுப்போற் பொருந்தி யவன் ;

போலே விரவுபுலையுடைய பீலவடிவியையுடையவாய் இரையைத் தேடித் தின்று இளைப்பாறுப்புள்ளினங்கள், தாம் விரும்பினபேடுகள் தமக்குத் துணையாக வலியினையுடைய * கடலினது திரை வந்துபொரும்படி உயர்ந்த இடுமணலின்மேலே தங்குதல்கொள்ள, தாம்சென்ற இடத்துத் தமக்கொரு கேடீன்றித் தாம்போன காரியம் வாய்த்துவந்து தலைமைபெற்றத் துறை விடத்தனவாகிய மரக்கலங்கள் இடத்தைச் சூழ்ந்து நிற்கும் தெளிந்த கடலையுடைய † சேர்ப்பனே! எ - று.

முரசு மூன்றாவது:—வீரமுரசு தியாகமுரசு நியாயமுரசென்பன; தன்முரசும் சேரன்முரசும் சோழன்முரசுமென மூன்று என்றலுமாம்.

பாசறைபோலே என்ற எனையுமாம் மேல் வருகின்ற கருப்பொருட்டுச் சிறப்புக் கொடுத்து நிவ்றது. பறவைகள் எனைப்படைக்கும் மரக்கலங்கள் இடைநின்ற யானைக்கும் உவுமை.

கரைக்குச் சிறத்தனவாகிய, இரைகவந்து துணைபுணர்ந்த பறவைகளும் விளைவாய்த்து நின்றமரக்கலங்களும் புகைவார்க்கு வருத்தஞ் செய்யும்பாசறை போலத் தோன்றும் என்றதனால், இல்லறம் நிகழ்த்தித் துணையொடு புணர்ந்தவர்களும் விளைவாய்த்துச் செல்வச் செருக்குடையவர்களும் தமக்கு வருத்தத்தைத் தருகின்றபொருள் உள்ளுறைத்தந்தவாறு காண்க; அவரைப்போல யாமும் துணைபுணர்ந்து இல்லறநிகழ்த்திச் செல்வம் உண்டாயிருக்கப் பெற்றி லேமென்னும் வருத்தத்தை அவர்கொடுத்தலின்.

அ புன்னைய நறும்பொழிற் புணர்ந்தனை யிருந்தக்கா

னன்னுதா (க)லஞ்சலோம் பென்றதன் பயனன்றோ

பாயின பசுலையாற் (உ)பகற்கொண்ட சுடர்போன்றான்

மாவின் தளிர்போலு மாணல மிழந்ததை

எ - து: பார்த்த பசுலைநிறத்தாலே பகற்பொழுது எடுத்த விளக்குப் போல் ஒளிகெட்டவன் மாவின் கண்ணவாகிய தளிரை ஒக்கும் மாட்சிமையை யுடைய நலத்தைஇழந்து, புன்னையையுடையவாகியநறியதாகியபொழிவிலே இவளைப் புணர்ந்திருக்க, நன்னுதால்! நீ யான் பிரிவேனென்று அஞ்சுதலைப் ||பாதுகாத்துக்கொள் என்று தெளிவித்ததனால் உள்ள பயனல்லவோ? எ - று.

கஉ பன்மலர் நறும்பொழிற் பழியின்றிப் புணர்ந்தக்காற்

(ங)சின்மொழி தெளியெனத் தேற்றிய சிறப்பன்றோ

க. இந்நூற்பக்கம் கஉ: உ, உசச: டு - ஆம் குறிப்புக்கள் பார்க்க.

உ. (அ) “பகலெரி சுடரின் மேனி சாயவும்” நந். கஉஅ: க. (ஆ) “வெயி லிடைத் தந்த விளக்கென வெளியிலா மெய்யான்” கம்ப.காட்சி. ச.

ங. “சின்மொழி” (கலி. உக: க௦) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * கடலின்றிரை. † சேர்ப்பனேபறவைகளேனை. ‡ புகைவார்க்கு. || பாதாகாத்த.

(க)வாடுபு வனப்போடி வயக்குற மணிபோன்று

னீடிறை நெடுமென்றே ணிரைவளை நெகிழ்த்ததை

எ - து: அழகு வாடிக்கெட்டு நெடுங்காலம் விளக்கமுறுத்தாத மணியை ஒத்தவளுடைய (உ) திரண்ட நெடியமென்றே லின்றிரைத்த வளைகழன்றது, பல மலர்களை யுடைய நறம்பொழிலிலே குற்றமின்றாக அவளைப் புணர்ந்திருக்க, சிலவான மொழியினையுடையாய்! நின்னை யான்பிரியேன் இதனைத்தெளிவாயாக என்று தெளிவித்ததனால் உள்ள சிறப்பன்றோ? எ - று.

கக அடும்பிவ ரணியெக்க ராடிநீ மணந்தக்காற்

கொடுங்குழாய் தெனியெனக் கொண்டதன் (ந)கொளையன்றோ

பொறையாற்று நசுப்பினுற் (ச)பூ (நி)வீந்த கொடியோன்றான்

(கூ)மறைபிற ரறியாமை (எ)மாணோரோ *யுழந்ததை

எ - து: தன் மென்மையால் அணிகளைப் பொறுத்தலாற்றாத இடையாலே அணிகலங்கள் அணியாமற் பூமாறின கொடியையொத்தவன் பிறர் இக்களவொழுக்கத்தையறியாமல் மறைந்து மருந்தால் மாட்சிமைப்படாத காமநோயிலே அழுந்தியது, †அடும்பங்கொடிபார்த இடுமணலிலே கூடவிலை யாடி நீபுணர, கொடுங்குழாய்! நின்னையான்பிரியேன் இதனைத்தெளிவாயாக என்று கூற அதனை மெய்யென்று உட்கொண்டதனுடைய கோட்பாடன்றோ? எ - று.

எனவாங்கு, அசை.

உக வழிபட்ட தெய்வந்தான் வலியெனச் சார்ந்தார்கட்

கழியுநோய் கைம்மிக வணங்காகி யதுபோலப்

பழிபரந் தலர்தூற்ற வென்றோழி

யழிபட ரலைப்ப வகறலோ கொடியே

க. “வாடுபு வனப்போடி” கலி. கக: உ என்பதும் அதன்குறிப்பும் பார்க்க.

உ. இறையென்பதற்கு, இப்பொருள் வேறெங்கும் காணப்படவில்லை.

ந. “கொளை” கலி. க: ச.

ச. “பூவீ கொடியிற் புல்லெனப் போகி” அகம். கக: கக.

இ. “பீர்வீய” (கலி. நக: ச) என்பதற்கு எழுதியிருக்கும் உரைபார்க்க.

க. மறையென்பது களவொழுக்கமென்னும் பொருளில்வருதலை, (அ)

“மறையின்றான் மருவுற” (ஆ) “மறையினின் மணந்தாக்கே” (கலி.

சஇ: உஉ, இந: அ) என்பவற்றாலும் அறிக.

எ. “மாணோராய்” கலி. கஉந: எ.

(பிரதிபேதம்) * உழப்பதை. † அடம்பங்.

எ - து: தனக்கு வலியைத்தரும் என்று கருதித் தான் *வழிபட்டதெய்வம் தன்னைச் சேர்ந்தவர்கட்கு ஞெஞ்சழியும் நோய் கையிருப்படி வருத்தமாகிய தன்மைபோல நினைத்தனக்கு வலியென்று †வழிபட்டன்றோழியை நீ செய்த பழி எங்கும்பரந்து அலர்தூற்றுகையினாலே உண்டான மிக்க நினைவு வருத்த, நீங்குதல் கொடிதுகாணெனத் தோழி வரைவுகடாயினான். எ - று.

இதனால், தலைவிக்கு அசைவுபிறந்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கவி.

(கடு)

(கூடூடூ) மாமலர் முண்டகந் தில்லையோ டொருங்குடன்

கான லணிந்த வுயர்மண லெக்கர்மேற்

சீர்மிரு சிறப்பினேன் மாமுதற் கைசேர்த்த

நீர்மலி கரகம்போற் பழந்தூங்கு முடத்தாழைப்

பூமலர் தவைபோலப் புள்ளல்குந் துறைவகேள்;

கூ ஆற்றுத லென்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல்

போற்றுத லென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை

பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுதுக

லன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறுஅமை

க0 யறிவெனப் படுவது பேதையார் சொன்னேன்றல்

செறிவெனப் படுவது கூறியது மறாஅமை

நிறையெனப் படுவது மறைநிற ரறியாமை

முறையெனப் படுவது கண்ணோடர துயிர்வொவல்

பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்;

கரு ஆங்ககை யறிந்தனி ராயினென் றோழி

நன்னுத னலனுண்டு துறத்தல் கொண்க

நீம்பா லுண்பவர் கொள்கலம் வரைத

னின்றலை வருந்தியா யொருந்

சென்றனை களைமோ பூண்கரின் றேரே.

இது “வரைவுடம் பட்டோர்க் கடாவல்வேண்டினும்”(க) என்பதனால் தலைவன் தெருளாதவினைத் தெருட்டி வரைவுகடாயது.

க. தோல். கன. கு. உ. ஊ. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் இச்செய்யுள் முற்காலத்து வரைவுகடாவுமாறுபோ லன்றி வரைவு கடாயதற்கு மேற்கோள்.

(பிரதிபதம்) * †வழிபட்ட, ‡ உடன்பட்டோர்க் கடாவவேண்.

இதன் பொருள்.

மாமலர் முண்டகக் (க)தில்லையோ டொருங்குடன்
கான லணிந்த வயர்மண லெக்கர்மேற்
சீர்மிகு *சிறப்பினோன் மரமுதற் கைசேர்த்த
நீர்மலி கரகம்போற் பழந்தூங்கு முடத்தாழைப்
பூமலர் தவைபோலப்(உ)புள் எல்குந் துறைவகேள்

எ-து: (ந.) || கருமையுடைத்தாகிய மலரையுடைய கழிமுள்ளி தில்லை யோடேசேரக்குழந்தகானவிடத்துத்திரையிட்டமணன்மேலே காற்றா லுயர்ந்த

க. தில்லை, நெய்தனிலத்துக்கு உரித்தாகக் கூறப்படும் மாவகை. இது (அ) “நீர்நாய் கொழுமின் மரந்தித், தில்லையம் பொதும்பிற் பள்ளி கொள்ளு, மெல்லம் புலம்ப” (நற். ககடு: உ - ச.) (ஆ) “தில்லை வேலி யில்வூர்” (ஐங்குறு.கக.ச) என்பவற்றாலும் அறியப்படும். இதன் றளிர் புற்கென்ற நிறமுடையதென்பதும் பன்முறை அருவி நீராகும் தாபதர்சடையினிற்த்திற்கு-வமை கூறப்படுவதென்பதும் (இ) “கறங்கு வெள் ளருவி யேற்றவி னிறம்பெயர்ந்து, தில்லையன்ன புல்லென் சடையோ, டள்ளிலைத் தாளி கொய்யு மோனே” (புறம். உருஉ: க-ந) என்பதனால் அறியப்படுகின்றன. (ஈ) “தில்லை பாலே” (குறிஞ்சி. எஎ) என்பதன் உரையில் தில்லை-தில்லைப்பு, என்று எழுதியிருத்தலால் இது பூவுடையதென்றும் தெரிகிறது. (உ) இதன்பால் மிக்க கொடுந்தன்மை யுடையதென்பர். (ஊ) சிதம்பரம், இம்மரம் அடர்ந்த காடாயிருந்தது பற்றி, ‘தில்லை’ என்று பெயர்பெற்றதென்பர்.

உ. “புள்ளிறை கொண்ட முள்ளுடை கெடுத்தோட்டித், தாழை” அகம். கஅற: கக - கஉ.

ந. (அ) “முள்ளிக், கொடுங்கான் மாமலர்” பெரும்பாண். உகடு - உசக. (ஆ) “கூர்முண் முண்டகக் கூர்ம்பனி மாமலர்” துறுந். நக. (இ) “கூர்முண் முள்ளிக் குவிகுலைக் கழன்ற, மீன்முள் ளன்ன வெண்கான் மாமலர்” அகம். உச: க - உ. எனவும், (ஈ) “முண்டகக் கதிர்மணி கழாலவம்” சீறுபாண். கசஅ. (உ) “மணிப்பூ முண்டகத்து” மது. கச. (ஊ) “மணிமருண் மலர முள்ளி” அகம். உகச: க. எனவும் வருவன வற்றால், கழிமுள்ளிப்பூக் கருநிறமுடையதென்பதும் மற்றும் சிலவும் விளங்கும். இப்பூவை நெய்தனிலமகளிர் அணிவதுண்டென்ப; அது (எ) “அணிமலர் முண்டகத் தாய்ப்பூங் கோதை, மணிமரு ளைம்பால் வண்டுபடத் தைஇ” நற். உசடு: உ - ந. (ஏ) “முண்டகக் கோதை நனையத், தெண்டிறைப் பெளவம் பாய்ந்துநின்றோனே” ஐங். கஉக.

(பிரதிபேதம்) * சிறப்பினான், † முதலசைத்த, முதற்றசைத்த, முதற்றசைசேர்த்த, ‡ பூமலர் தமைய || கருமையுடைத்தாகிய.

மணலிலே *௨ டனின்ற, புகழ்நிகுகின்ற தலைமையினையுடைய (க) தக்கனா
மூர்த்திதேவர் தாமிருந்த (உ)ஆலமரத்தே தாயிருப்பதற்குமுன்னே தாக்கி
வைத்த நீர்நிறைந்த (ஓ)குண்டிகை போலப் பழந்தூங்கும் முடத்தையுடைய
(ஈ) தாழைப்பூ அலர்த்தவைபோலக் குருகினம் அத்தாழைமேலே தங்குந்
துறைவனே ! யான் கூறுகின்றதனைக்கேள். ௭ - மு.

முள்ளுடைய முண்டகமும் கொடிய தில்லையுமே சூழ்ந்த கானலைக்
கொடிதாக அலர்கூறுகின்ற மகளிர் சூழ்ந்திருக்கின்றதாகவும் உயிர்க்கொலை
குழங்குருகுகள் நன்றாகியதாழைமலர்போற் றேன்றுகின்றதனை எம்முயிர்க்கு
வருத்தஞ்செய்கின்ற தலைவன் நன்மகனைப்போற் பிறர்க்குத் தோன்றுகின்ற
தன்மையாகவும் உள்ளுறையுமவங்கொள்க.

க ஆற்றுத லென்பதொன் றுலந்தவர்க் குதவுதல்
போற்றுத லென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
(ரு)பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுதுத
லண்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாஅமை

(ரு) “முண்டக்கோதை யொண்டொடி மகளிர்” புறம். உச: ௧௧.
என்பவற்றால் அறியப்படுகிறது. இப்பூவின் காப்பினடியிற் சிறிது
தேனுண்டு. இதன் முதலாகிய செடி கத்தரிவகையுளொன்றாகிய
முள்ளியின் வேறென்றறிதற்பொருட்டுப் பெரும்பாலும் கழிமுள்ளி
யென்றே வழங்கப்படும்; (ஓ) கடன்முள்ளியென்றும் அருகிவழங்கும்.
இது மற்றை நீர் நிலைகளிலுமிருக்கும்.

க. தகிலினூர்த்தியென்பது தக்கனாமூர்த்தியெனச் சிதைந்து நின்றது.
உ. இந்நூற் பக்கம் ௪௧௪: உ - ஆம் குறிப்பும் “ஆலமர் செல்வன் பெயர்
கொண்டு வளர்ந்தோன்” என, தக்கனாமூர்த்தியென்போன் (சிலப்.
உ௩: ௧௧) கூறப்படுதலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ங. தாழம்பழம் பலாப்பழத்தைப்போல முட்புறத்தையுடையது; கலயத்தி
னளவான பருமனையும் சுடுமட் கலம்போன்ற செந்நிறத்தையுமுடைய
தாதலால் இதற்கு, கமண்டலம் மெய்யானும் உருவானும் உவமம்.
இப்பழம், பயன்படாதவையென்று இகழப்படுபவற்றுள் ஒன்று.

ச. இந்நூற் பக்கம் ௮௧௧: ௭ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ஊ. (அ) “பண்புடைமை:—அஃதாவது பெருமைசான்றாண்மைகளிற் றும்
வருவாது நின்றே எல்லாரியல்புகளும்நிறிந்து ஒத்தொழுதுதல்; ‘பண்
பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகல்’ என்றார் பிறரும்’ என

(பிரதிபேதம்) * உடனின்ற முடத்தாழைப்பூ.....கூறுகின்றதனைக் கேள். புகழ் மிகு
கின்ற, † தாழை என்க. முள்ளுடைமுண்டக. ‡ அலர்த்தவர்க்கு.

யறிவெனப் படுவது பேதையார் சொன்னேன்றல்

செறிவெனப் படுவது கூறியது*மருஅமை

(க)நிறையெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை

(உ)முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர்வெளவல்

(ஈ)பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் + பொறுத்தல்

இவ்வடியை மேற்கோள்காட்டுவர் பரி; துறள். ௧௦௦ - ஆம் அதி. அவ. (ஆ) “பாடநிற் தொழுகும் பண்பி னாரே” (புறம்.௧௧௭: ௧௪) என்பது இதனோடு ஒப்புநோக்கற்பாலது.

க. “நிறையழிதல்:--அஃதாவது தலைமகள், மனத்தடக்கற்பாலனவற்றை வேட்கை யிருதியான் அடக்கமாட்டாது வாய்விடுதல்” என்று கூறி, அதற்கு (துறள்.௧௨௪-ம்அதி. அவ)ப் பரிமேலழகரும் “நிறையாம்வரம்பு” என்புழி நிறை என்பதன்பொருளை விளக்குதற்கு, (தஞ்சை.௧௪.உரை) சொக்கப்ப நாவலரும் இவ்வடியை மேற்கோள்காட்டி யிருத்தலும், “நிறையிலன்” (துறள். ௮௪௪) என்பதன் விசேடவுரையில், “நிறை-மறை பிறரறியாமை” என்று பரிமேலழகரும் “நிறையென்பது மறைபிறாறியாமை நெஞ்சினை நிறுத்தல்” என்று (தொல். மெய்ப். கு. ௨௫. உரை) பேராசிரியரும் எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன. இத்தூற் பக்கம் ௪௧௧: ௬ - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) “நீமெய் கண்ட நீமை காண், னொப்ப நாடி யத்தக வொறுத்தி” புறம். ௧௦: ௩ - ௪. (ஆ) “எங்கண் ணினைய ரெனக்கருதி னேதமார், நங்கண்ண ரானுந் தகவில கண்டக்கால், வன்கண்ண னாகி யொறுக்க வொறுக்கல்லா, மென்கண்ண னொள னரசு” பழ. ௩.௨.௨. (இ) “ஒர்ந்து கண்ணோடா நிறைபுரிந் தியார்மாட்டிந், தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை” (ஈ) “கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ், களைகட் டதனொடு நேர்” துறள். ௫௪௧, ௫௫௦. (உ) “எய்திய குற்றத்தோர்கள் யாவார யினுங்கண்ணோடா, தைதென நாடிநீதி யறந்தலை பிழையாத் தண்டஞ், செய்தலே செங்கோலாகும்” விநாயக. அரபியற்கை. ௮௮. என்பவைகளும் (ஊ) “தருமஞ் சிதையாமற் கண்ணோட வல்லார்க்கு” (துறள்.௫௭௮) என்பதன் விசேடவுரையில், “தம்மொடுபயின்றார் பிறரை இடுக்கண்செய்துழி அவரைக் கண்ணோடியொருதார்க்கு முறை சிதைதல், மேல் ‘ஒர்ந்துகண் ணோடாது’ என்ற முறையினக்கணத் தாலும் பெற்றும். முறை சிதையவரும்வழிக் கண்ணோடாமையும் வாராவழிக் கண்ணோடலும் ஒருவற்கியல்பாதலருமையிற் கண்ணோட வல்லார்க் கென்றும்.....கூறினார்” என்று எழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ஈ. (அ) “மண்டிணந்த நிலனும்.....போற்றார்ப் பொறுத்தலும்” புறம். ௨: ௧-௭. (ஆ) “வையா மாலையர் வசையுநர்க் கறுத்த, பகைவர் (பித்திபேதம்) * மருமை, முறையெனப், + பொறுத்தல். நிறையெனப், பொறுத்தல் ஆங்கதை.

எ-து: (௧) இவ்வாழ்க்கைநடந்துதல் என்று சொல்லுவது (௨) மிடித்தவர்க்கு யாதானும் ஒன்றை உதவுதலை; ஒன்றைப் (௩) பாதுகாத்தல் என்று சொல்லுவது கூடினாரைப் பிரியாதிருத்தலை; மக்கட்பண்பு என்று சொல்லப்படுவது உலக வொழுக்கம் அறிந்தொழுகுதலை; (௪) அன்பு என்று சொல்லப்படுவது தன் சுற்றத்தைக் (௫) கெடாதிருத்தலை; (௬) அறிவு என்று சொல்லப்படுவது

தேவத் தாயினுஞ், சினவா யாகு விறம்புகாற் பெரிதே” பதிற். ௩௨: ௧௫-௧௭. (இ) “அகழ்வாணத்தாங்கு லிலம்போலத் தம்மை, யிகழ்வார்ப் பொறுத்த நலை” (ஈ) “ஒறுத்தாற்றும் பண்பினர் கண்ணுங்கண் ணேடிப், பொறுத்தாற்றும் பண்பே தலை” துறள். ௧௫௬, ௫௭௬. (உ) “கறுத்தாற்றித் தம்மைக் கடியசெய்தாரைப், பொறுத்தாற்றிச் சேறல் புகழால்” பழ. ௧௬..

௧. “தானந்தவம்” என்றுங் குறளின் விசேடவுரையில் ‘பெரும்பான்மை பற்றித் தானம் இல்லாததின்மேலும் தவம் துறவறத்தின்மேலும் நின்மன’ என்று (துறள். ௧௬) பரிமேலழகர் எழுதியிருப்பதும் “வறியார்க் கொன் நீவதே யீகைமற்றெல்லாங், குறியெதிர்ப்பைநீர துடைத்து” (துறள். ௨௨௧.) என்பதும் ஈண்டறிதற்பாலன.

௨. அலத்தல் மிடியுறுதலென்னும் பொருளில் வருதலை, “அலத்தற் காலை” மணி. ௧௫: ௫௦, ௨௮: ௧௧௧. என வருகலாலும் அறிக.

௩. “பொருள் போற்றி வழங்குநெறி” துறள். ௪௭௭. என்பழி, போற்றி வழங்குதலென்பதற்கு, பேணிக்கொண்டொழுகுதலென்று உரையும், பேணிக்கொண் டொழுகுதலென்பதற்கு, (ஒருவரோடும் நடப்பில்லாத அகளைத் தம்மோடு) நட்புண்டாக்கிக்கொண் டொழுகுதலென்று விசேடவுரையும் எழுதியிருப்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

௪. (அ) “தமர்த்தம் தப்பி னதுநான் தல்லும்” புறம். ௧௫௭: ௧. (ஆ) “நன்பொன்றித் தம்மாலே நாட்டப்பட்ட டார்களைக், கண்கண்ட குற்ற முள்வெனினுங் காய்த்தியார், பண்கொண்ட தீஞ்சொற் பணைத் தோளா யாருலே, தங்கன்று சாங்கற்பார்” பழ. ௧௬.

௫. “அறத்திற்கே யன்புசார் பென்ப வறியார், மறத்திற்கு மஃதே துணை” (துறள். ௭௬.) என்பது இங்கே நோக்கற்பாலது.

௬. (அ) “தெரியா தவர்தந் திறனில்சொற் கேட்டாற், பரியாதார்போல விருக்க” (ஆ) “ஆய்ந்த வறிவின லல்லாதார் புல்லரைக்குக், காய்த் தெகிர் சொல்லுபவோ கற்றறிந்தார்” பழ. ௧௩௫, ௨௬௮. (இ) “வன் மையுள், வன்மை மடவார்ப் பொறை” துறள். ௧௫௩. (ஈ) “எள்ளிப் பிறருரைக்கு மின்னஞ்சொ மன்னெஞ்சிற், கொள்ளிவைத் தாற் போற் கொடிதெனினு - மெள்ள, வறிவென்னு நீரா லவித்தொழுசு லாற்றிற், பிறிதென்னும் வேண்டா தவம்” அறநேறி. ௧௦௧.

அறியாதார் தன்னைப் பார்த்துச் சொல்லுஞ் சொல்லைப் பொறுத்தலை;
(க) ஒருவரோடு ஒருவர்க்கு உறவு என்று கூறப்படுவது கூறியதொன்றைத் தாம்
† மருதிருத்தலை; நிறை என்று சொல்லப்படுவது மறைந்தது ஒரு காரியம் பிறர்
அறியாமல் ஒழுகுதலை; முறை என்று சொல்லப்படுவது (உ) நமமென்று கண்
ணைட்டஞ்செய்யாது அவர்செய்தகுறைக்கேற்ப அவர் உயிரைக்கொள்ளுதலை;
(ங) பொறை என்று சொல்லப்படுவது பகைவரைக் காலம் வருமளவும்
‡ பொறுத்திருத்தலை. எ - று.

கரு || ஆங்கதை யறிந்தனி ராயினென் றேழி

நன்னுத ளலனுண்டு துறத்தல் கொண்க

தீம்பா ÷ லுண்பவர் கொள்கலம் X வரைந

னின்றலை வருந்திபா யிரஞ்

சென்றனை களைமோ (ஈ) பூண்கநின் + நேரே

எ - து: அப்படியே அக்குணத்தை நீரே அறிந்தொழுதுகின்ராயின் அந்
வொழுக்கத்திற்கு ஏற்பது ஒன்று கூறுவேன்; கொண்க! என்றோழியது
நன்னுதலின் நலத்தை நுகர்ந்து அவனைத் துறத்தல், இனியதாகிய பாலை

க. (அ) “தேறிய பாங்கியர் வெள்ளமுண் டாயினுந் தேமொழிநான், கீறிய
கீற்றினே யுங்கட வாள்வண்டு கின்மீது, ஷுறிய கொன்றைய ரா
ரூர்த் தியாக ருயர்சிலம்பித், கூறிய வாறு மருண்முடிப் பேணுண்
குறையினையே” திருவாநீர்க்கோவை. கருந. (ஆ) “பெம்மான் புகலி
யிற் சம்பந்தர் பால்வைத்த பேரருள்போ, லம்மான்விழியெம் முதல்வி
யென் பானல் வருள்பெரிய, ணம்மானச் சம்பந்தர் சொற்படி யாவு
நடத்தினன்மற், தீம்மானென் சொற்படி யெல்லா நடத்து மியல்
பினளே” சீகாழிக்கோவை. கருந.

உ. “நமமொனக் கோல்கோடாது” புறம். ௫௫: கக.

ங. (அ) “காலம் கருதி யிருப்பர் கலங்காது, ஞாலம் கருது பவர்” (ஆ)
“பொள்ளென வாங்கே புதம்வேரார் காலம்பார்த், துள்வேர்ப்ப
றொள்ளி யவர்” (இ) “செறுநறைக் காணிற் சுமக்க விறுவரை, காணிற்
கிழக்கார் தலை” (ஈ) “எய்தற் கரிய தியைந்தக்கா லந்நிலையே, செய்தற்
கரிய செயல்” (உ) கொக்கொக்க கூடும் பருவத்து மற்றதன்,
குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து” நுறள். சஅ௫, சஅ௭, சஅ௮, சஅ௯, ச௧௦.
(ஊ) “ஆண்டுநே ரெல்லையாக வவன்றிறத் தழற்சியின்மை, வேண்டொ
லென்று சொன்னான் வில்லலா னதனை நேர்த்தான்” சீவக. நகரு.

ச. கலி. கஉக: ௨௦ - ௨௨ - ஆம் அடிகளும் அவற்றின் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * பாறாது. † மருதிருத்தலை. ‡ பொறுத்திறுத்தலை அப்படியே, || ஆங்கநிற்
தொழுதுகின்ராயினென், ÷ உண்பவர், உண்டோர், X வரைநலினின்றலை.
ய்ருந்தினியமம். + தேரே என்பது இல்லாழக்கை.

புண்ணுமவர்கள் பாலையுண்டு அதனைக்கொண்டிருக்கும் கலத்தைக் கவிழ்த்து விடுதல் போல்வதொன்று; ஆகையினாலே, நின்னிடத்து வருந்தினவன் துயரத்தை வரைந்து சென்றனையாய்க் களவாய்; அங்ஙனம் களைதற்கு நின்றேர் புரவியைப் பூண்பதாகவெனத் தெருட்டி வரைவுகடையினன். எ - று.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிறத்தது.

(க) இது தனிச்சொல்லின்றி ஆசிரியச் சரிதகம் பெற்ற தாவினைக் கொச்சகம். (கக)

(கஈசு.) மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மலர்த்தண்டா ரகலத்தோ

னெல்லாதா ருடன்றோட வருத்துட நெறிதலிற்

கொல்பாணை யணிநுத லழுத்திய வாழிபோற்

கல்சேர்பு ஞாயிறு கதிர்வாங்கி மறைதலி

நு னிருங்கட லொளித்தாங்கே யிரவுக்காண் பதுபோலப்

பெருங்கட லோதநீர் வீங்குபு கரைசேரப்

போலுய வண்டினற் புல்லென்ற துறையவாய்ப்

பாயல்கொள் பவையோலக் கயமலர் வாய்கூர்ப

வொருநிலைய நடுக்குற்றிவ் வுலகெலா மச்சுற

விருதிலர் பெயர்ப்பன்ன வெவ்வங் கூர் மருண்மலை;

கக தவலி னோய் செய்தவர்க் காணாமை நினைத்தலி

னிகலிநிம் பனிதின வெவ்வத் து ளாழ்ந்தாங்கே

கவலைகொ ணெஞ்சினேன் கலுழ்தரக் கடனோக்கி

யவலமெய்க் கொண்டது போலுமஃ தெவன்கொலோ

கநி நடுங்குநோய் செய்தவர் நல்காமை நினைத்தலிற்

கடும்பனி கையிகக் கையாற்று ளாழ்ந்தாங்கே

நடுங்குநோ யுழந்தவென் னலனழிய மண்ணோக்கி

யிடும்பைநோய்க் கிசுவன போலுமஃ தெவன்கொலோ;

க. (அ) இச்செய்யுள் இச்செய்திக்குே நோல். செய். கு. கருநு. பேர். நச். உரைகளில் மேற்கோள். (ஆ) இளம்பூரணர்; 'தரவின்றாகி' என்னும் நோல். செய். கசஉ - ஆம் குத்திரத்திலுரையில் இதனைக் கொச்சக வொருபோகு எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங்குன்றி வருவதற்கு மேற்கோள் காட்டி முதற்பகுதியைத் தரவென்றும், இடைப்பகுதியை எண்ணென்றும், கடைப்பகுதியைச் சரிதகமென்றும் விளக்கினர்.

1௭௯ வையினர் நலனுண்டார் வாராமை நினைத்தலிற்
கையறு நெஞ்சினேன் கலக்கத்து ளாழ்ந்தாங்கே
மையல்கொ ணெஞ்சொடு மயக்கத்தான் மரனோக்கி
யெவ்வத்தா ளியன்றபோ லிலைகும்ப லெவன்கொலோ;

எனவாங்கு;

௨௪ கரைகாணப் பெளவத்துக் கலஞ்சிதைந் தாழ்ப்பவன்
நிரைதரப் புணைபெற்றுத் திதின்றி யுய்ந்தாங்கு
விரைவனர் காதலர் புகுதர
நிரைதொடி துயர நீங்கின்றால் விரைந்தே.

இது பிரிவிடை மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றாத தலைவி இவ்வகைப்
பட்டனவும் நமதிடுக்கண்கண்டு எவ்வங்கோண்டன போன்ற; அவரும்
நமக்கருளுவாரிகொல்லோ, எனக்கொல்லிய நோத்துக்கண் தலைவன் புக,
*அவ்வளவில் அவள் அவலம் நீங்கினமை கண்டு வாயில்கள் நம்முள்ளே
கூறியது.

இதன் பொருள்.

மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மலர்த்தண்டா ரகலத்தோ
னெல்லாதா ருடன்றோட வருத்துட நெறிதலிற்
கொல்(கு)யாளை யணிந்து லழுத்திய வாழிபோற்
(௨)கல்சேர்பு ஞாயிறு கதிர்வாங்கி மறைதலி
நு னிருங்கட லொலித்தாங்கே யிரவுக்காண் பதுபோலப்
பெருங்கட லோதநீர் வீங்குபு கரைசேரப்

க. (அ) “கண்ணவில் கடகத் தோளான் கண்டுகை தொழுது கொண்டு,
மின்னவிர் விளங்கு நேமி விடுத்தனன் விடுத்த லோடு, மன்னனை
மார்புகீண்டு மணிமுடி யெறிந்து மற்றைப், பொன்னவி ரோடை
யாளைப் புகர்நுதற் புக்க தன்றே” (சூளா. அரசியல். ௩௩௬.) எனவும்
(ஆ) “செல்வப்போர்க் கதக்கண்ணன் செயிர்த்தெறிந்த சினவாழி,
முல்லைத்தார் மறமன்னர் முடித்தலையை முருக்கிப்போ, யெல்லை
வியன்கொண்டா விடைதுழையு மதியம்போன், மல்லலோங் கெழில்
யாளை மருமம்பாய்ந் தொளித்ததே” (யா-கா. உறுப்பியல். ௧௧. மேற்
கோள்.) எனவும் யாளை நுதலில் ஆழிபுகுதல் கூறப்படுதல் காண்க.

௨. (அ) “படுசுடர் கல்சேர” (ஆ) “கணசுடர் கல்சேர” (இ) “ஒண்சுடர்
கல்சேர” (ஈ) “சுதிர்பகா ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயின்” கலி. ௧௧௧; ௨,
௧௨௦; ௩, ௧௨௧; ௧, ௧௪௨; ௩௭.

(பிரதிபேதம்) * அவ்வளவில் நீங்கினமை கண்டு.

௧௦ ஓவா வேகமோ இருந்துத்தன் மேற்சென்ற
சேவச் செவிமுதற் கொண்டு பெயர்த்தொற்றுங்
காபாம் பூங்கண்ணிப் பொதுவன் றகைகண்டை
மேவார் விடுத்தத்த கூந்தற் குதிரையை
வாய்ப்புத் திட்டுப் புடைத்தஞான் நின்னன்கொன்
மாயோனென் றுட்கிறென் னெஞ்சு ;

௧௧ ஆங்கு, இரும்புலித் தொழுதியும் பெருங்களிற் றினமு
மாறுமா றுழக்கியாங் குழக்கிப் பொதுவரு
மேறுகொண் டொருங்குகொழுஉ விட்டனர் விட்டாங்கே
மயிலெருத் துறழணி மணிநிலத்துப் பிறழப்
பயிலிதழ் மல்ருண்கண்
மாதர் மகளிரு மைந்தரு மைந்துற்றுத்
தாதெரு மன்றத் தயர்வர் தழுஉ ;

கூங் கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாணை மறுமையும்
புல்லானே யாய மகள் ;

கூரு அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவ ரல்லதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற் கரிய வுயிர் துறந்து
வைவரா வாயமக டோள் ;

கூஅ வளியா வறியா வுயிர்காவல் கொண்டு
நளிவாய் மருப்பஞ்சு நெஞ்சினர் தோர்தற்
கெளியவோ வாயமக டோள் ;

௭௧ விலவேண்டா ரெம்மினத் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்விழ்வார் மார்பின்
முலையிடைப் போலப் புகின் ;

௭௨ ஆங்கு;

குரவை தழீஇயா மாபுளி பாடித்
தேயா விழுப்புதழ்த் தெய்வம் பாவுது
மாசில்வான் முந்நீர்ப் பரந்த தொன்னில
மாளுங் கிழமையொடு புணர்ந்த
வெங்கோ வாழியரிம் மலர்தலை யுலகே.

போலு வண்டினாற் புல்லென்ற துறையவாய்ப்

(க)பாயல்கொள் பவைபோலக் கயமலர் வாய்கூம்ப

வொருநிலையே நடுக்குற்றிவ் வுலகெலா மச்சுற

விருநிலம் (உ)பெயர்ப்பன்ன வெவ்வங்கூர் மருண்மாலே

எ-து: (ங)பகையாய் வந்த(சு)மல்லரைமறத்தைக்கெடுத்த *அலர்ந்ததன் னிய தாரை அணிந்த திருமாற்பையுடைய மாயவன், தன் பகைவர் எல்லாருஞ் சேரவந்து உருத்துத் தன்னை எறிகையினாலே, †அவரை உடன்று அவர் ஓடும் படியாக அவர் எறின(ரு) கொல்யானையினது அழகினையுடைய மத்தகத்திலே

- க. (அ) “கண்பாயல் பெற்றபோற் கணைக்கால மலர்கூம்ப” (ஆ) “இம் மாலே, இருங்கழி மாமலர் கூம்ப” (கலி. ககக:௫; கங:௦: கக-கஉ) என்ப வையும் அவற்றின் குறிப்பும் நோக்குக.
- உ. (அ) “பல்லுருவம் பெயர்த்து” (ஆ) “பல்வயி னுயிரெல்லாம் படைத் தான்கட் பெயர்ப்பான்போல்” (கலி. க:௫; கஉக: உ.) என்பவற்றில், பெயர்த்தலென்பதற்கு எழுதியிருக்கும் உரையும் பார்க்க.
- ங. பகையாய் வந்த மல்லரென்றது, கஞ்ச னேவலால் தன்னைக் கொல்ல வந்த சாணூரன் சலன் கவுசலன் முதலியவரை.
- ச. மல்லரை மறத்தைக் கெடுத்தலென்னு முடிபை, நோல். வேற்-மயங். ௫ - ஆம் சூத்திரத்தின் இவருரை நோக்கித் தெளிக.
- ரு. கொல்யானை என்னு மொழியிலுள்ள முதனிலை செய்வினைக்கும் செய்ப்பாட்டு வினைக்கும் பொதுவாய் நிற்கும். இந்நூலுள் முன்பு “கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாங்கு” (கலி. ௫௪. ௩௨) எனச் செய் வினையிலும் “கொல்யானைக் கோட்டால் வெதிர்தெற் குறுவாம்” (கலி. ௪௨: ௭) எனச் செய்ப்பாட்டு வினையிலும் வந்திருக்கிறது. “புலி கொல் யானை” என்பதற்கு, ‘புலியைக் கொன்ற யானை, புலியாற் கொல்லப்பட்ட யானை, புலியினிற் கொல்லப்பட்ட யானை’ என்று மயிலைநாதரும், ‘புலியைக் கொன்ற யானை, புலியானது கொன்ற யானை, புலியாற் கொல்லப்பட்ட யானை’ என்றமற்றைய உரைகளாரும், (நன். பொது. சூ. ௨௨. உரை) புலி கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் யானை கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் நிற்குமென்று சுப்பிரமணிய தீகிதரும் (பிரயோக. ௧௫. உரை) எழுதியிருப்பவையும், “கொல் யானை என்பது அக்காலத்து அஃது உதிரக்கோட்டோடு வந்த தேல் இறப்பும், அதன் ஞெழிலைக் கண்டுநின்றழி நிகழ்வும், அது கொல்ல ஒடுவதனைக் கண்டுழி எதிர்வும் விரியும். இனித் கொல்யானை என்பதன் கண் இரண்டு ஈதும் ஒருங்கு தொக்குநின்ற தென்றற்கு

(பிரதிபேதம்) * அலர்ந்த தாரை, † அவன் அவரை.

அழுத்தின சக்கரம்போலே, ஞாயிறு தான் பரப்பிய கதிரகளைத் தன்னிடத்தே குவித்துக்கொண்டு அத்தகிரியைச் சேர்த்து மறைகையினாலே பெரிதாகிய கடலில் ஓதம் ஏறுகின்ற நீர் மிக்குக் கரையைச் சேராநிற்க, கழியிடத்துப் பூக்களினின்றும் போன வண்டுகளாலே பொலிவழிந்த துறையிடத்தனவாய்த் துயில்கொள்வனபோலே, அக்கயத்தின் மலர்கனெல்லாம் வாய்குவியாநிற்க, அக்காலத்தே இருங்கடல் ஒலித்து இவ்வுலகெல்லாம் ஒருபடிப்பட நடுக்க முற்று அச்சமுறும்படி (க) தான் தோற்றுவித்த இருநிலத்தைத் தான் மீண்டு தன்னிடத்தே ஒடுக்கிக்கொள்ளுந் தன்மையையொத்த இராக்காலத்தைத் தான்(உ)படைப்பதுபோல, அதற்கு முன்னே தோன்றுகின்ற, பிரிந்தோர்க்கு * வருத்தம் மிகுத்தற்குக் காரணமான, மருண்மாலேக் கண்ணே. எ - று.

இருங்கடல் ஒலித்தெழுந்து உலகைக் கோப்பதுபோன்ற இராக்காலத் தைத் தான்படைப்பதுபோற் றேன்றுகின்ற மாலே என்க. மறைதலின் ஆங்கே தோன்றுகின்ற மாலையென்க.

கக தவலினேய் செய்தவர்க் காணாமை நினைத்தலி

†னிகலிமும் பனிதின வெவ்வத்து ளாழ்ந்தாங்கே

விகி, 'செய்யுஞ் செய்த வென்னுங் கிளவியின், மெய்யொருங் கியலுந் தொழிறொரு மொழியும்' என்றதாம். என்றதன்பொருள் செய்யுஞ் செய்த என்னும் பெயரெச்சச் சொற்களினுடைய காலங்காட்டும் உம்மும் அகரமும் ஒருசொற்கண்ணே சேர நடக்கும் புடை பெயர்ச்சி தொக்குநிற்குஞ் சொற்களென்றவாறு. இங்ஙனம் இரண்டு பெயரெச்ச வாசகமுஞ் சேரத் தொக்குநின்றலான் ஆசிரியர் ஒரு சொல்லாக்கிப் புணர்க்கலாகாதென்று 'புணரியனிலையுடையுணர்த்தோன்ற' என்றார் என்று நச்சினுர்க்கினியர் (தொல். எச்ச. கு. கக. உரை) எழுதியிருப்பதும் அறிதற்பாலன.

க. (அ) "மாநிலமியலா முதன்முறை யமையத்து, நாம வெள்ளத்து நடுவாட் டோன்றிய, வாய்மொழி, மகனெடு" என்னும் (பரி. ந: கக - கங.) பகுதியும் அதனுரையும், (ஆ) "மாநில மியற்றவான், விரிதிரை நீக்கு வான் வியன்குறிப் பொத்தனர்" (கலி. ௧௦௬: 1௧௮ - ௧௧௯) என்பதும் அதன் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்துவனவும் பார்க்க.

உ. காண்பது - செய்யவதாதலின் படைப்பதென்று பொருள் கூறினார்; காணென்பது செய்யென்னும் பொருளில் வருதலை, "கம்மியர் காணு மரபின" (சீலப். இ: ௧௦௬) என்புழி, 'காணு' என்பதற்கு, 'பண்ணப் படாதன' என்று அடியார்க்கு நல்லார் பொருளெழுதி யிருத்தலாலும் அறிக. இக்காலத்தும் உலகவழக்கில் காணுதலின் பொருட்டாகிய பார்த்தலென்பது செய்தலென்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது.

(பிழிபேதம்) * வருத்தத்திற்குக் காரணமான, † இகலிரும்பனி, இகலெம்பனி.

கவலைகொ ணெஞ்சினேன் கலுழ்தரக் (க)கடனேக்கி
யவலமெய்ப் கொண்டது போலுமஃ தெவன்கொலோ

எ - து: எனக்குக் கேடில்லாத காமநோயைச் செய்தவரைக் கண்ணை
காணாமல் என்னெஞ்சு நினைக்கையிலே, அது தனக்கிடமாகக் *கொண்டு
மாறுபாடுகளைக் கொடுக்கும்பணிக்காலம் அறிவைத்தின்றி விட்ட, † அப்பொழுதே
வருத்தத்திலே அழுந்திப் (௨) பல நினைவுகொண்ட நெஞ்சினையுடைய யான்
கலக்கத்தைத் தர, கடல் அதனை நோக்கி என்னுடைய இந்த அவலத்தைத்
தன்னுடைய மெய்யிலே கொண்டதுபோலே கூப்பிடாநின்றதற்குக் காரண
மென்றேனான். எ - று

கரு (௩)நடுங்குநோய் செய்தவர் நல்காமை || நினைத்தலிற்
கடும்பனி X கைம்மிக்க கையாற்று ளாழ்ந்தாங்கே
நடுங்குநோ யுழந்தவென் னலனழிய மணனேனக்கி
யிடும்பைநோய்க் (௪)கிசுவன போலுமஃ தெவன்கொலோ

எ - து: எனக்கு நடுங்குகின்ற காமநோயைச் செய்தவர் என்னை அரு
ளாதபடியாலே என் நெஞ்சு அவரை நினைக்கையிலே, அதுண்டு கடிய
பணிக்காலம் கைம்மிக்குவா, + அதுகண்டு அப்பொழுதேசெயலறவிலேயான்
அழுந்த, (௫) மணற்குன்று அதனை நோக்கி நடுங்குகின்ற நோயிலே உழந்து
என்னலத்தை இருந்திழந்தேனது (?) இடும்பையைத் தரும் நோய்க்குத் தான்
கரைந்து + தாழ்வனப்பால் இராநின்றதற்குக் காரணமென்றேனான். எ - று.

திரையால், மணற்குன்று சரைந்து வீழ்கின்றதனைக் கண்டு கூறினான்.
ஆழ்ந்து, ஆழவென்க.

க. “பாய்திரை பாடோவாப் பரப்புநீர்ப் பனிக்கட, ஹவறத் துறத்தன்ன
றுறைவென் றவன்றிற, நோய்தெற விழப்பார்க ணிமிழ்தியோ”
(கலி. கஉக: அ - ௪௦) என்பதும்இத் தூறப்பக்கம் ௮௦௦: ௩-ஆம் குறிப்பும்
இங்கே அறித்தபாலன.

உ. “பலநினைந் தினையும் பைநெஞ்சி, னலமா னேயு ளுழக்குமென்
றேழி” கலி. கஉக: கக - ௨௦.

௩. “நடுங்கு நோய்” கலி கஉஎ: எ.

ச. இசுதல் - தாழ்தல்; இந்நெழுதல், விழுதலென்னும் பொருளிலும்
வரும்.

டு. “குன்றுபோல் வாலெக்கர்” கலி. கஉஎ: சு.

(பிரதிபேதம்) * கொண்டுதன் மாறு, † கொடுக்கும் பணிக்காலம் தம்அறிவைத், ‡ அப்
பொழுதே அங்குத்தத்திலே, || விடுத்தலிற், X கைமிக்கையாற்றாதாழ்ந்து,
+ நடுங்குகின்றநோயிலேஉழந்து செயலறவிலே யான்அழுந்த மணற்குன்று
அதனைநோக்கித் தந்லத்தை இழந்திருந்தேனது + தாழ்வதுபோலே.

கக வையினர் நலனுண்டார் வாராமை நினைத்தலிற்
கையறு நெஞ்சினேன் கலக்கத்து ளாழ்ந்தாங்கே
மையல்கொ நெஞ்சொடு மயக்கத்தான் மரணோக்கி
பெய்வத்தா வியன்றபோ (க)லிலைகூம்ப லெவன்கொலோ

௭-து: இறந்துபட்டு வருத்தத்தீராமல் என்னை(உ)வைத்து, என்னலத்தை உண்டவார் ஈண்டு வாராதபடியாலே என்னெஞ்சு அவரை நினைக்கையினாலே, அதுகண்டு பணிக்காலம் வருத்த, அது * கண்டு அப்பொழுதே மயக்கத்தாலே செயலற்ற நெஞ்சினேனாய்க் 'கலக்கத்திலே அழுந்த, மரம் அதனை நோக்கி வருத்தத்தாற் செய்தவைபோலே மயக்கங்கொண்ட (ங)நெஞ்சோடே இலைகள் குவிதற்குக் காரணம் என்னோதான். எ - று.

† எனவாங்கு

எ - து. என இவள் சொல்லாநிற்க. எ - று.

ஆங்கு, அசை.

உச (ச)கரைகாண்புப் பெளவத்துக் கலஞ்சிதைந் தாழ்பவன்
நிரைதரப் புண்பெற்றுத் தீதின்றி யுய்ந்தாங்கு
விரைவனர் காதலர் புகுதர
நிரைதொடி துயர நீங்கின்றால் விரைந்தே

க. "மாமெல்லா மிலைகூம்ப" கலி. கஉ௦: சு.

உ. "வையினர்" என்பதற்கு, 'வைத்து' என்றுஇங்கே பொருள்கொள்ளும் இவ்வுரைசாரர் இச்சொல்லுக்கு 'வஞ்சித்து' என்றும் (தொல். பொருளி. கு. இ.) பொருள்கொண்டு (அ) வஞ்சித்தமை கூறுதலாகிய வைஇய மொழிக்கு, "வையினர்.... நினைத்தலின்" என்பதை மேற்கோள்காட்டி யிருக்கிறார். இச்சொற்கு அப்பொருளுமுண்மை, (ஆ) "வையாது" என்பதற்கு 'வஞ்சியாதே' என்று (பு - வெ. வெட்சி. கஅ. கொளுவுரை.) பொருளுழுதியிருத்தலாலும் அறியப்படும்.

ங. (அ) "கரிபொய்த்தான் கீழிருந்த மரம்போலக் கவின்வாடி" (கலி. கஉ:க௦) என்பதன் விசேடவுரையில், "புல்லு மானுமோரறி வினவே, பிறவு முளவே யர்கிளைப் பிறப்பே" இன்னுட் பிற அறிவும் உள வென்று கூறினர்; அதனற் பாவத்திற்கு அஞ்சி மரம் கவின்வாடிற் றென்றார்" என இவ்வுரையாசிரியர் எழுதியிருப்பது இங்கே அறிதற் பாலது. (ஆ) "கல்லோ மானு மிரங்க" என்பது, சீவக. உககச.

ச. மணிமேகலையிலுள்ள சாதுவன் வரலாறும் சீவகசீந்தாமனியிலுள்ள வணிகனுடைய சேத்தன் வரலாறும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * கண்டபொழுதே, † எனவாங்கு ஆங்கு அசை.

*எ - து: கரைகாணாத நடுக்கடலிலே மரக்கலங் கெட்டு அழுந்துகின்ற வன் திரை கொண்டுவந்துதல் ஒரு தெப்பத்தைப் பெற்றுப் பின்பு தீதில்லையாய்ப் பிழைத்தாற்போல இவன்காதலர் விரைந்து புருத இடம்பையாவதும் விரைந்துபோயிற்று; அதனைக்காரணரென வாயில்கள் தம்முள்ளே கூறினார். எ - து.

எனப்புருகாவென்க. ஆல், அசை.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கவி.

(கஎ)

(கஉரு.) துணைபுணர்ந் தெழுதருந் தூநிற வலம்புரி
யிணைதிரண் மருப்பாக வெறிவளி பாகளு
வயிறிணி நெடுங்கத வமைத்தடைத் தணிகொண்ட
வெயிலிடு களிதேபோ லிடுமண நெடுங்கோட்டைப்
பயிறிரை நடுன்னுட் பாய்ந்துறாஉந் துறைவகேள்;

க கடிமலர்ப் புன்னைக்கீழ்க் காரிகை தோற்றுளேத்
தொடிநெகிழ்ந்த தோளளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்
குடிமைக்கட் பெரியதோர் குற்றமாய்க் கிடவாதோ;

க கூய்மலர்ப் புன்னைக்கீழ் முனிநலந் தோற்றுளே
நோய்மலி நிலையளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்
வாய்மைக்கட் பெரியதோர் வஞ்சமாய்க் கிடவாதோ;

கஉ திகழ்மலர்ப் புன்னைக்கீழ்த் திருநலந் தோற்றுளே
யிகழ்மலர்க் கண்ணளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்
புகழ்மைக்கட் பெரியதோர் புகராகிக் கிடவாதோ;

எனவாங்கு;

கக சொல்லக் கேட்டனை யாயின் வல்லே
யணிகளர் நெடுவரை யலைக்குநின் எனகலத்து
மணிகள ராரந் தாரொடு துயல்வர
வுயங்கின னுயிர்க்குமென் றோழிக்
கியங்கொலி நெடுந்திண்டேர் கடவுமதி விரைந்தே.

இது வரையாது வந்தொழுந் தலைவனைத் தோழி நெருங்கி வரைவு
கடையது.

(பிரதிபேதம்) * எ - து: எனவின் சொல்லாறிற்கக்கரை,

இதன் பொருள்.

துணைபுனார் தெழுதருந் *தூநிற (க)வலம்புரி
யிணைதிரண் மருப்பாக வெறிவளி பாகன

க. சங்கு, இடம்புரி வலம்புரி சலஞ்சலம் பாஞ்சசன்னியமென நால்வகைப் படுமென்றும் அவை முறையே ஆயிரம் இப்பி ஆயிரமிடம்புரி ஆயிரம் வலம்புரி ஆயிரஞ் சலஞ்சலம் இவற்றூற் குழப்படுஞ் சிறப்பினவென்றும் நிகண்டுகள் கூறும். அவற்றுள் வலம்புரி (அ) “இலங்குநீர்ப் பார்பின் வளைமீக் கூறும், வலம்புரி யன்ன வசைநீங்கு சிறப்பின்” என்றும் (பெரும்பாண். ௩௪-௩௫) (ஆ) “வரிவளை குழும் வலம்புரி” என்றும் (சீவக. ௨௧௦௩) சிறப்பித்துக்கூறப்படுகின்றது. (இ) இது பரதவர்களால் மூழ்கி எடுக்கப்படுவதென்பது “வலம்புரி மூழ்கிய வானிறிமிற் பரதவர்” என்பதனாலும் (அகம். ௩௫௦: ௧௧.) துறையிடத்தே வந்து மேய்ந்து மணலில் உழுதலும் உண்டென்பது. (ஈ) “துறைமேய் வலம்புரி தோய்ந்து மணலுழுத தோற்றம்” என்பதனாலும் (சீலப். ௭: ௮.) விளங்கும். இது பதினாறு மங்கலப்பொருள்களுள் ஒன்றாக (உ) “வலம்புரி வட்டமு மிலங்கொளிச் சங்கும்” என்று (பெருங். ௨: ௫: ௨௮) கூறப்படுகின்றது. (ஊ) இது கடவுளை அபிடேகித்தற்குச் சிறந்த கருவியாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இதன் வடிவான ரேகை ஆடவர்கையிலிருப்பது உத்தமவிலக்கணமெனப்படும். அது (எ) “வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை, நீர்செல நிமிர்ந்த மாஅல்” எனவும் (முல்லை. ௨-௩) (ஏ) “வலம்புரி பொறித்த வண்கை மதவலி” (ஐ) “வலம்புரித் தடக்கையானே” எனவும் (சீவக. ௨௦௪; ௮௨௧.) (ஒ) “சங்க லேகையுஞ் சக்கர லேகையு, மங்கை யுள்ளன வையற் காதலாந், ௪ங்க பாண்மான் சக்கராயுத, மங்கையேந்துமென் தகையல் வேண்டிமே” (துளா. குமார. ௪௫) (ஓ) “சங்க நல்லி ரேகையைத் தடக்கை காட்டு மாந், பங்கயவி ரேகையைப் பாதக் காட்டுமா, லிங்கிவ னேழுல கோம்பும்” எனவும் (பாக. ௩) பூரு. ௧௭.) வருவனவற்றால் உணரத்தக்கது. பரதனாலும் வலம்புரிக்கையென இதன் வடிவமாகக் காட்டி மையொன்று கூறப்படும்; அதனை (ஔ) “வலம்புரிக்கையே வாய்ந்த கணிட்ட, னலத்திகழ் பெருவிர னயமுற நிமிர்ந்து, சுட்டுவிரன் முடங்கிச் சிறவிர னடுவியல், விட்டுநிமிர்ந் திறைஞ்சும் விதியிற் றென்று, கூறுவர் தொன்னூற் குறிப்புணர்ந்தோரே” என்னும் சீலப். மேற்கோளால் அறிக. பண்டைக்காலத்து இதன்வடிவமாக மகளிர் தலையணையொன்று இருந்ததென்பது (ஃ) “தெய்வ வுத்தியொடு வலம்புரி வயின் வைந்து” (முருகு. ௨௩.) (அஅ) “தெய்வவுத்தியொடு செழுநீர் வலம்புரி... ..மையீரோதிக்கு மாண்புற வணிந்து” (சீலப். ௬: ௧௦௬-௧௦௮) என்பவற்றாலும், செப்புஒன்று இருந்ததென்பது

வயிறிணி கெடுங்கத ஃவீணைத்தடைத் தணிகொண்ட

(க)†வெயிலிடு களிநேபோ (உ)லிடுமண நெடுங்கோட்டைப்
பயிறிரை நடுநன்னாட் பாய்ந்து ஹூஉந் துறைவகேள்

எ - து: வேல் கைத்துச் செறிந்த நெடிய கதவாகச் சமைத்து †அதனால் அடைத்து அழகு கொண்ட எயிலைக்(க)குத்துங் களிநேபோலே (ஈ)இடுமணலி னதுநெடிய||சிகரத்தைப்பயின்றதிரை,அலைக்கின்ற காற்றுப்பாகளுகத், துணை யைக் கூடி எழுகின்ற(நு)தூயநிறத்தையுடைய வலம்புரிகள் இணைந்த திரண்ட கொம்புகளாக, நடுநாட்கண்ணை எழுத்தி அல்லியானேபோலே முழங்குந் துறைவனே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள். எ - து.

“அயிந்தவம்பாய்ந்துழக்கி”(ஈ)என்றார்பிறரும். - தன்னாற்பாதுகாக்கப் படுகின்ற மனைற்குன்றைத் தானேநகரத்தாற்போல நின்னாற்பாதுகாக்கப்படுந்

(ஆஆ) “வலம்புரித் துலங்கு செப்பும்” (சீவக.உசஎநு) என்பதனாலும் அறியப்படுகின்றன.

க. (அ) “எயிறுபடையாக வெயிற்கத விடாஅக், கயிறுபிணிக் கொண்ட கவிழ்மணி மருங்கிற், பெருங்கை யானே” (புறம்.ந:க-கக.) என்பதும் (ஆ) “கடியரணம் பாயாநின் கைபுனை வேழம்” (கலி. அச: எ) எனப் பொய்ம்மையானையைக் கூறியிருத்தலும் (இ) அதன் குறிப்பில் இங் விடத்துக்கு ஒத்தனவும் சண்டி ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. “இவறுதிரை துளைக்கு மிடுமண நெடுங்கோடு” ஐங். கஎஎ.

ங. “இடுமருப் பியானே” (கலி. உச: க௦) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ச. இடுமணல் - (அலை கொண்டுவந்து) இட்டமணல்; எக்கரென வழங் கும்; இஃது “இடுமண லெக்க ரகன்கானற் சேர்ப்பன்” (ஐங் - எடி. ௫௬.) என எக்கருக்கு அடைமொழியாயும் வரும்.

நி. தூய நிறம் - வெண்ணிறம்; தூய வலம்புரி என்றலுமாம்; தூய்மை - சுத்தம்; அது தூயதென்பது “வலம்புரி முத்தே” என்பதற்கு, ‘மரபின் தூய்மை கூறுவான் வலம்புரி முத்தென்றான்’ என்றும் (சீலப். உ: எங். அடியார்க்கு.) “வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்” என்றும் (ஆத்திரையன்.) “சங்குடைந் துணைய வெண்டா மரைமலர்த் தடங்கள் போலு, நங்குடி” (சீவக. ௫சஎ) என்பதற்கு, ‘தடங்களிலே உடைந்த தன்மையவாகியமலரும் சங்கும்போலு நங்குடி; இது தூய்மைக்கு உவமை’ என்றும் தூயதற்கு உவமை கூறப்படுதலானும் துணியப்படும்.

ஈ. “அயிந்தவம் பாய்ந்துழக்கி யாற்றல்சான் மன்ன, ரெயிற்கதவங் கோத்தெடுத்த கோட்டாற் - பணிக்கடலுட், பாய்தோய்ந்த நாவாய் போற் றோன்றுமே யெங்கோமான், காய்சினவேற் கின்ளி களிழ்”முத்.

(பிரதிபேதம்) * அடைத்தமைத்து. † எயிலிடு, ‡ அடைத்ததனால் அழகு, || சாகரத்தை, - தான்பாது.

தலைவியை நீதானே வருத்தாநின்றும் என உன்ளுறையுமங்கொள்க. களிநே போல் என்ற வளைபுவமம் கருப்பொருட்டுச் சிறப்புக்கொடுத்து நின்றது.

க. கடிமலர்ப் புண்ணைக்கீழ்க் காரிகை தோற்றுளைத்

தொடிகெகிழ்ந்த *தோளாளத் துறப்பாயான் மற்றுநின்

† குடிமைக்கட் பெரியதோர் குற்றமாய்க் கிடவாதோ

எ-து: மணத்தைபுடைத்தாகிய மலரினையுடைய புண்ணைக்கீழ் நின்னைப் புணர்த்ததனால் தன்னழகு தோற்றவளைத்(க)தொடியுட்படநெகிழ்கின்றதோள னாம்படி கைவிடுவாயிராநின்றும்; அங்ஙனம் கைவிடுகின்றது பின்னை நின் குடிமையிடத்துப் பெரியதொரு குற்றமாய்த் தங்காதோ. எ - று.

(உ)குடிமை - ஒழுக்கம்.

க. (நு)ஆய்மலர்ப் புண்ணைக்கீ ழுணிநலந் தோற்றுளை

நோய்மலி † நிலையளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்

வாய்மைக்கட் பெரியதோர் வஞ்சமாய்க் கிடவாதோ

க. (அ) “தொடிபழி மறைத்தலிற் றோளுய் தனவே” (ஆ) “தோட்பழி மறைக்கு முதலிப், போக்கில் பொலந்தொடி” (நந். உந: க, கநக: அ-க) என்பவைகளும், (இ) “தோடேக்க விப்பாற், பார்செலச் செல்லச் சிந்திப் பைந்தொடி சொரிந்த” (கீவக. சகக) என்பதன் விசேட வுரையில், ‘முன் வினாகழல் நின்றார்க்கு வருத்தமிகுதியால் தொடியுந் கழன்றன’ என்று எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. (அ) “பிறப்பே குடிமை” என்பதன் விசேடவுரையில் ‘குடிமையொடு பிறப்பிட வேற்றுமை என்னையெனின், பிறப்பென்பது குடிப்பிறத் தல்; அதற்குத்தக்க ஒழுக்கம் குடிமை எனப்படும்; குடிப்பிறந்தாரது தன்மையைக் குடிமையென்றொன்பது; அதனை ஊரான்மையென வஞ் சொல்லுப. ஆண்மை புருடர்க்காம். அஃது ஆண்வினையெனப் படும். இது தலைமகட் கொப்பதன்றாலெனின், குடியாண்மை யென் புழி ஆண்மையென்பது இருபாற்கும்ஒக்குமாதலின் அமையுமென்பது’ என்று (தொல். மெய்ப். சூ. உடு) பேராசிரியரும் (ஆ) ‘குடிமை:-- அஃதாவது உயர்ந்த குடியின்கட் பிறந்தாரது தன்மை’ என்று (நுநந். கக-ஆம் அதி. அவ) பரிமேலழகரும் (இ) “குடிமையாவது குடிப்பிறப்பிற்கேற்ற ஒழுக்கம். அஃது ‘ஒழுக்கமுடைமை குடிமை’ என்றதனான் உணர்க. ‘மடிமை குடிமைக்கட்டங்கின்’ என உயர்திணையிருபாலையும் உணர்த்திற்று” என்று (தொல். கிளவி. சூ. டி) இவ் வுரையாசிரியரும் எழுதியிருப்பவை இங்கே அறிதற்பாலன.

ந. “ஆய்மலர்ப் புண்ணை யணிநிழற் கீழால்” மணி. உடு: ககக.

(பிரதிபேதம்) * தோளாளாய்த், † குடிமைக்கீட்பெரிய, ‡ நிலையளாய்த்.

எ - து: நன்றென்று ஆய்ந்த மலரையுடைய புன்னைக்கீழ் நினைப் புணர்ந்ததனால் தன் அழகையுடையநலந்தோற்றவளைக் காமநோய் மிகுகின்ற நிலைமையளாகக் * கைவிலவாயா யிராநின்றாய்; அங்ஙனங் கைவிலகின்றது பின்னை நின் மெய்கூறுதற்கட் பெரியதோர் பொய்யாய்த்தங்காதோ. எ - று.

மெய், (க)நின்னிற்பிரியேனெனத் தெளிவித்தது.

கஉ திகழ்மலர்ப் (உ)புன்னைக்கீழ்த் திருநலந் தோற்றவளை
†யிகழ்மலர்க் கண்ணாளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்
புகழ்மைக்கட் பெரியதோர் புகராகிக் கிடவாதோ

எ - து: விளங்குகின்ற மலரையுடைய புன்னைக்கீழ் நினைப் புணர்ந்த தனால் திருவினலம்போன்ற நலத்தைத்தோற்றவளை(ங்)முன்புதோற்றமலர்கள் தாம் இகழ்கின்ற கண்ணையுடையளாம்படி கைவிலவாயா யிராநின்றாய்; அங்ஙனங் கைவிலகின்றது † பின்னை நினைப் புகழ்ந்து கூறுந் தன்மை யிடத்துப் பெரியதோர் குற்றமாய்த் தங்காதோ. எ - று.

எனவாங்கு, ஆங்கு அசை.

கக சொல்லக் கேட்டனை யாயின் வல்லே
யணிகிளர் நெடுவரை யலைக்குநின் னகலத்து
(ச) மணிகிள ராரந் தாரொடு துயல்வர
(ரு)வுபங்கின னுயிர்க்குமென் (ங்)றேழிக்
கியங்கொலி செந்நிந்தீட்டிற் கடவுறநி னிரைந்தே

க. “நின்னிற் பிரியலே னஞ்சலோம் பென்னு, நன்னர் மொழியு நீமொழிந் துனையே” கலி. உக: எ - அ.

உ. புன்னையைப்பற்றிய செய்திகள் அடுத்த செய்யுளில் கங்-ஆம் அடிக் குறிப்பாகக் குறிக்கப்படும்.

ங. “நறுமலர் நாணின் தண்” என்பதற்கு, ‘நின் கண்கள் ஒளியிழந்து முன் தமக்கு நாணிய நறுமலர்கட்கு இன்று தாம் நாணிவிட்டன’ என்று எழுதியிருக்கும் உரை சண்டறிதற்பாலது; குறள். கடநக. பரி.

ச. “தெண்மணி யா மாற்பன் நிருநுகன் மகளிர் நெஞ்சத், துண்ணிறை பருகும் வண்டா ருருவமை திருவின் மிக்கான்” (கீவக. சுகரு) என்ப தன் உரைபார்க்க.

டு. “உயங்க மாலை யுதவினன் வஞ்சிக்கே” தில்லைக் கலம்பகம் கச.

க. கலி. ௩௦: கஅ - கக, கடச: கக - உக, கடச: ௨௦ - ௨௨, கங்ங: கஅ-கக, கங்ங: உக - ஆம் அடிகளும் அனற்றிலுள்ள குறிப்புக்களும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * கைவிலவாயாய், † திகழ்மலர்க், ‡ பின்னைப்புகழ்ந்து.

எ-து: என்ற யான் வல்லே சொல்லக்*கேட்டாயாயின், அழகு விளங்கு
கின்ற செடிய மலையை வருத்தும் நின்மார்பிடத்தே மாணிக்கம் †விளங்கு
கின்ற மூத்துவடம் பூமாலையோடு அசைதலுண்டாக அணிந்து வருந்தினளாய்
பெட்டியிப்புக்கொள்ளும் என்றோழிபொருட்டு ஓடுகின்ற ஒலியினையுடைய
செடிநாகிய தேரை விரைந்து செலுத்துவாயென வரைவுகடாயினான். எ - று.

“களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கிக், காதன்மிருதி யுளப்படப்
பிறவு, நாடு முரு மில்லுங் குடியும், பிறப்புஞ் சிறப்பு மிறப்ப நோக்கி, யவன்
வயிற் றோன்றிய கிளவியோடு தொகைஇ, யனைநிலை வகையான் வரைதல்
வேண்டினும்” (க) என்பதனின் சிறப்பு என்பதனால் ஒழுக்கமும் வாய்மையும்
புகழும் [பிறப்புங்] கூறி வரைவுகடாயினான்.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு தோன்றிற்று.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி.

(௧௮)

(௧௩௬.) இவர்திமி லெறிதிரை யீண்டுவர் தலைத்தக்கா

லுவறுநீ ருயரெக்க ரலவனு டனாவரித்

தவலிறண் கழகத்துத் தவிராது வட்டிப்பக்

கவறுற்றி வடுவேப்பக்குங் காமர்பூங் கடற்சேர்ப்ப;

௫ முத்துறழ் மணலெக்க ரளித்தக்கான் முன்னாயம்

பத்துருவம் பெற்றவன் மனம்போல நந்தியாள்

ளத்திறத்து நீநீங்க வணிவாடி யவ்வாயம்

வித்தத்தாற் றோற்றான்போல் வெய்துய ருழப்பவோ;

௬ முடத்தாழை முடுக்கரு ளளித்தக்கால் வித்தாய

மிடைத்தங்கக் கண்டவன் மனம்போல நந்தியாள்

கொடைத்தக்காய் நீயாயி னெறியல்லாக் கதியோடி

யுடைப்பொதி யிழந்தான்போ லுறுதுய ருழப்பவோ;

க. தோல். கள. கு. உங். இச்சூத்திரப்பகுதியி னுரையில், “சுடிமலர்ப்
.....புகராகிக் கிடவாதோ” என்னும்பகுதிகளை மேற்கோள்காட்டி,
ஒழுக்கமும் வாய்மையும் புகழும் இறப்பக்கூறியனவென்று நச்சினூர்க்
கினியரும் குடிமையும்வாய்மையும் புகழுமாயி சிறப்புப்பற்றி வந்தன
வென்று இளம்பூரணரும் நாற்கவி. கு. ௧௧௬. உரையில் இவற்றை
மேற்கோள்காட்டி, மரபும் புகழும் வாய்மையுங் கூறியன வென்று
நாற்கவிராசநம்பியும் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

(பாதிபேதம்) * கேட்டாயாயி னனி அழகு, † விளங்கும் முத்தவடம்.

*இஃது ஆயர் ஏறுதழவிநின்றமையைத் †தோழி தலைவிக்குத் தனித் தனியே காட்டிப் பின்னர் அவர் ஏறுதழவிவிட்டுத் தாவையாடுகின்றமையுங் கூறி ஆண்டு யாழஞ்சென்று நினை ஏறுதழவிக் ‡கோடந்த நிற்கின்ற தலைவன் கேட்டு ஏறுதழவிக்கொள்ளுமாறு நமிக்தச் சுற்றத்தார் கூறிக் கிடக்கின்ற முறைமையைப் பாட்டிலே தோன்றப் பாடிக் தாவையாடி வழிவாழ்கவேன்று தெய்வம்பராவுதும்; நீயும் அங்ஙனம் பாடுதற்குப் போதுவாயாகவேனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)மெல்லினர்க் (உ)கொன்றையு மென்மலர்க் காயாவுங்
புல்லிலை வெட்சியும் (ங)பிடவுந் தளவுங்
குல்லியுங் || குருந்துங் (ச)கோடலும் (ரு)பாங்கருங்
கல்லவுங் கடத்தவுங் கமழ்கண்ணி மலைத்தனர்
ரு பல்லான் + பொதுவர் கதழ்விடை கோட்காண்மார்
(சு)முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன
பல்லர், பெருமழைக் கண்ணர் மடஞ்சேர்ந்த

க. தரவு சுற்றடி குறைந்து வருதலையு முடைத்தென்பதற்கு “மெல்லினர்க்.....மிடை” என்பது மேற். தோல். செய். சூ. ௧௧௬. நச்.
உ. “அவிழ்தளவி னகன்றேன்றி, நகுமுல்லை யுருகேறுவீப், பொற்கொன்றை மணிக்காயா, நற்புறவி னடைமுனையின்” பொருந். ௧௧௬ - ௨௦௨. என்பதனாலும் முல்லையிலத்துவாழ்வார் பலமலர் குடியியல்பினர் என்பது அறியலாகும்.

ங. “பிடவுந் தளவுங்” தோல். உயிர்மயங்கு. சூ. ௨௭.

ச. இந்துந் பக்கம் ௬௧௬: ௬-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ரு. (அ) “பாங்கரு, முல்லையுந் தாய பாட்டங்கால்” (கலி. ௧௧௬: ௩ - ௪.) என்பதனால் பாங்கர், ஒரு பூங்கொடியென்று தோற்றுகிறது. (ஆ) “வண்டு பாடி பாங்கரோடி” துளா. சீயவதைப். ௨௧௬. (இ) “குருந்து பொற் கூவிளம் குல்லை பாங்கரும்” காஞ்சிப். கழுவாய்ப். ௧௩௩. (ஈ) “வருள ரெமையரை பாங்கர்” திருவாணிக். சம்புமுனி. ௧. (உ) “சூத நாசம்வழை பாங்கர் குருந்து” விநாயக. கெசானனர் திருவவ. ௩௬. என இது பயின்றுவருதலும்காண்க. பாங்கரென்பதை ஒமையென்பாருமுள். அஃது ஒரு மரமென்று தெரிகிறது.

சு. (அ) “முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன, பல்லும்” கலி. ௧௦௮: ௧௩-௧௬. (ஆ) “முருந்தொடி முல்லையாய்த்த முகிழ்க்கை யாயுர்மாதர்” பாக. (க) வேய்க்குழல். ௧௬. (இ) “முல்லையு முருந்து நிரைத்தன

(பிரதிபேதம்) * இடஆயர், † தோழியொரு தலைவிக்கு, ‡ கொண்டற்கு, || குருத்தகோடலும், + பொதுவாததழ விடைக்கோட் காண்குவார்.

௧௩ நறுவீதாழ் புண்ணைக்கிழ் நயந்துநீ யளித்தக்கான்
மறுவித்த மிட்டவன் மனம்போல நந்தியா
ளறிவித்து நீநீங்கக் கருகிபாய்க் கப்பொருள்
சிறுவித்த மிட்டான்போற் செறிதுய ருழப்பவோ;

ஆங்கு;

௧௮ கொண்பெலர் தூற்றுங் கௌவை யஞ்சாய்
தீண்டற் கருளித் திறனறிந் தெழீஇப்
பாண்டியன் செய்வான் பொருளினு
மீண்டிக விவணல மேறுக தேரே.

இது வரைவிடை வைத்துப் பிரியக்கருதிய தலைவனைத் தோழி தலைவி யாற்றமை கூறிச் செலவுநிலக்கி வரைவுகடையது.

இதன் பொருள்.

- (௧) இவர்திமி லெறி திரை யீண்டிவந் தலைத்தக்கா
(௨) லுவறுநீ ருபரெக்க ரலவனு டனாவரித்
தவலிறைந் கழுகத்துத் தவிராது வட்டிப்பக்
கவறுற்ற வடுவேய்க்குங் காமர்பூங் கடற்சேர்ப்ப

எ-து: பாக்கின்ற, மீன்பிடிக்குந் திமிலையுடைய, எறியுந்திரைகள் திரண்டு வந்து அலைக்க, ஊறுகின்ற நீரையுடைய உயர்ந்த இடுமணலிடத்து அனையி னின்றும் போந்து விளையாடித் திரியும் புள்ளிகளையுடைய அலவன் (௩) மன

௧. இவர்தலென்பது இவறுதலெனவும் அருகிவழங்கும்; “இவறுதிரை” என்பது ஐங். ௧௭௭; ஒளிர் தல், ஒளிறுதலென வழங்குவதும் நோக்குக.
௨. உவறுதல் - ஊறுதலென்னும் பொருட்டாய், (அ) “உவறுநீ ருழக்கி” என்று (சீவக. ௧௬௬.) செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையாய் வருத லன்றியும், (ஆ) ஊறச் செய்தலென்னும் பொருட்டாய், “ஒன்செம் குருதி யுவறியுண்டு” என்று (அகம், ௩: ௮.) செயப்படுபொருள் குன்ற வினையாயும்வந்துள்ளது; உவறுதலென்பதே ஊறுதலென மருவிற்றுப் போலும்.
௩. (அ) “இழத்தொறாஉங் காதலிக்குஞ் சூதேபோல்” நூன். ௧௪௦. (ஆ) “காமரு சூதால்” (இ) “அண்டரும் விரும்பும் வன்சூ தாதும்” (ஈ) “பார்கொடுத்து மரசகூர்ப் தக்கொடுத்து முரியதம், மூர்கொடுத்து மதனினுள்ள மொழிவுறும் லோடவே” வில்லி. சூதுபோர்ச். ௨௪, ௨௮, ௧௭௮.

வேட்கை கெடுத்தலில்லாத, (க) தண்ணீர்தென்று நீக்கின குதுபொருகின்ற இடத்தே வடுவுற்ற(உ)கவற்றினை வேட்கை தவிராதே(உ)உருட்ட அக்கவற்றை ஒக்கும் விருப்பமருவின் பொலிவினையுடைய கடற்சேர்ப்பனே! ௭ -று.

அனை - முழை; *வரி - புள்ளி. “புள்ளிக்களவன்” (சு)என்றார் பிறரும்.

க. (அ)“அறத்தைவோர் கல்லு மருநாகிற் சேர்க்குந், திறத்தையே கொண் டருளைத் தேய்க்கு - மறத்தையே, பூண்டுவினோ தஞ்செய்யும் பொய்ச் சூதை மிக்கோர்க, டுண்டுவினோ வென்றார் தெரிந்து” (ஆ) “உரு வழிக்கு முண்மை யுயர்வழிக்கும் வண்மைத், திருவழிக்கு மாணஞ் சிதைக்கு - மருவு, மொருவரோ டன்பழிக்கு மொன்றல்ல குது, பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து” நள. கலிதொடர். ௩௮, ௩௯. (இ) “அடியு மான்மையும் வலிமையுஞ் சேனையு மழகும்வென் றியுந்தத், தங், குடியு மாணமுஞ் செல்வமும் பெருமையும் குலமுமின் பமுந் தேசம், படியு மாமறை யொழுக்கமும் புகழுமுன் பயின்றகல் விபுஞ் சேர, மடியு மாண்மதி யுணர்ந்தவர் சூதின்மேல் வைப்பரோ மனம் வையார்” (ஈ) “மேதகத்தெரி ஞானநூற்-புலவரும் வேத்துநா லறிந் தோரும், பாத்தகத்திலொன் றென்னவே முன்னமே பலபடப் பழித் திட்டார், தீதகப்படு புன்றொழிவினொருநிற் சிந்தனை சிறிதின்றித், தோ தகத்துட னென்னையோ ஈருனிதன் சூதினுக் கெதிரென்றான்” (உ) “கொடியவெஞ், குதெடுத்து விழைதலுற்ற சூன்பிழைத்த லின் னவே, தீதெடுத்த நூலின் முன்பு தீயவென்று செப்பினார்” வில்லி. குது. ௪௫, ௪௬, ௪௭, ௪௮.

உ. கவறென்பது, குதாட்டத்திற் குலுக்கிப் போகடப்படுங் கருவி; பண டைக்காலத்து லிட்தகக் கொட்டையையே இக்கருவியாகக்கொண்டு மூன்றைம்பது கொட்டைகளைக் குலுக்கிப்போகட்டு நீலத்திற் குழி குழித்து அக்குழிகளில் நாயென்னும் வல்லுக்களை யிட்டு ஆடின ரென்றும் நளன் தருமன் முதலியவர் ஆடியகாலத்து, சோகி அல்லது சோழியென்றும் பறையலகு அல்லது பலகறையென்றும் கூறப்படும் கடல்வினாபொருளையேகவருகக்கொண்டு ஆறுகவறுருட்டி ஆடிவந்தன ரென்றும், பிற்காலத்து அவற்றாலறியக்கூடிய எண்களை இரண்டு பாச் சிக்கைகளால்அறியும்படி அமைத்துக்கொண்டுஅப்பாச்சிக்கைகளால் ஆடி வந்தனரென்றும் கூறுவர். இச்செய்யுளினுரையில்சுரைந்து ஈரிரண்டு இருமுன்று என்றவழக்கேகாணப்படுகிறது. இந்நாட்டில் சொக்கட்டா னென்றும் தாயக்கட்டமென்றும் பத்துக்கட்டமென்றும் வழங்கும் பலவகை யாட்டமும் இதன் வழி வந்தனவென்பர்.

ங. சீவக. ௧௨௭. விசேடவுரையில் ‘உழக்கு - பிடித்துப்போகடாமற் கவ றிட்டு உருட்டு முழக்கு’ என்று எழுதியிருத்தலான், கவறடலில் கை யாற்பிடித்துப் போகடிதலும் உழக்கிலிட்டு உருட்டலுமெனஇருவகை முன்பிருந்தமை அறியப்படும்.

ச. கலி. அ. ௧: ௧௦.

(பித்திபேதம்) * வரி புள்ளிக்களவனென்றார்.

(க)தண்கழகம் ஈண்டுக் ஞாபிர்ச்சியை உணர்த்தாது “தண்பொன்” என்றற்போல இழிவை உணர்த்திநின்றது.

அத்துறைக்கு உரியவாய் இயல்பாகச் சிறப்பு நிகழும்படி ஆடித் திரியும் புள்ளியையுடைய அலவன்(உ)கண்களையுடைய(ங)உருண்ட கவற்றை உருட்ட அக்கவற்றை ஒக்கும் என்றதனால் உலகியல்வழக்காகிப் பின்பு இல்லறம் நிகழும் களவொழுக்கம் இவ்வுரிஜன்னார்க்கு இழிந்த தொழிலுமாய்த் தோன்ற நின்றதனை உள்ளுறையுமவங்கொள்க. “பலகை செம்பொ னாகப் பளிங்கு நாயாப் பாப்பி, *யலவா னாடு மவைபோ லரும்பொற்சுவறம் குருளக், †குலவும் பவழ வழக்கிற் கோதை புளப் பாடி, யிலவம் போதேர் செவ்வா யினையோர் பொருவார்க் காண்மின்” என்றுஞ் (சு)சிந்தாமணியாலும் இதுவே பொருளாதல் உணர்க.

ரு முத்துறழ் மணலெக்க ரளித்தத்தகன் முன்(டு)னபம்

பத்துருயம் பெற்றவன் மனம்போல நந்தியா

ளத்திறத்து நீநீங்க வணிவாடி யவ்வாயம்

வித்தத்தாற் றேற்றான்மேயல் (சு)வெய்துய நுழப்பினோ

க. இங்கழகம் ஞால்களும் படைக்கலமுற் பயிலிடம்போலச் சிறத்ததன்றா தலின், “தண்கழகம்” என்றார்; தண்ணென்பது இழிவை யுணர்த்தி வருமென்பது (அ) “கூழுடைக் கொழுமஞ்சிகைக், தாமுடைத் தண் பணியத்து” என்புழி, “தண்பணியத்து” என்பதற்கு, “நெல்லுப் போல எனைப்பண்டங்கள் சிறத்தன அன்மையின், தண்ணிய பண்ட மென்றார்” என்று (பட்ட. கசுங - கசுச) எழுதியிருக்கும் விளக்கத் தாலும் (ஆ) “மாயிரும் பீலி மணிநிற மஞ்ஞநின், சாயற் கிடைந்து தண்கா னடையவும்” என்புழி, “தண்கான்” என்பதற்கு, “இழிந்த காடு” என்று (சீலா. உ: ருங - ருச. அடியார்க்கு) எழுதியிருக்கும் குறிப்பாலும் (இ) இழிந்த சமயத்தவன், “தண்ணிய சமயி” என்று கூறப்படுதலாலும் உணரப்படும்.

உ. கண்களால் இஃது அகுகமென்று பெயர்பெற்றதென்பர்.

ங. (அ) “உருளாயம்” துறள். கூஙங; கீவக. உஅஙங. (ஆ) “உருளாயச் சூதாடி” பெரிய. மூர்க்க. அ. (இ) “தப்பிலாத கவறுருண்ட தாயம்” வீலிலி. குது. கசுச.

ச. கீவக. கூஉஎ.

இ. (அ) “ஆயங்கொளின்” துறள். கூஙக. (ஆ) “ஆயம் பிடித்தாரும்” நள. கல்தொடர். சஃ.

க. வெய்துதுயர், வெய்துயரென மருவிற்று; (அ) “தழங்குரன் முரசு”, (ஆ) “ஞலையலங் காந்தன்” என்பவைபோல. வெய்துய ரெனப்பாலது (பிரதிபேதம்) * அலவாடுமயகைபோல் என்பது அந்தவினங்க பாடம், † குலப்பவழ,

எ-து: (க) முத்தையொக்கும் எக்கராகிய மணலிலே நீகூட (உ)முற்பட்ட இடிகின்ற தாயம் முன்னை மனைகட்டலாம்படி கவற்றாலே (ங) ஈரைந்தைப் பெற்றவனுடைய மனம்போல ஆக்கம்பெருகினவன், அங்ஙனம் அளிக்குங் கூற்றினின்று நீ நீங்குகையினாலே அப்பெருந் தாயமின்றி ஈரிரண்டு இரு மூன்று என்னுஞ் சிறுதாயம் இடதலால் தோற்றவனைப் போலே அழகுசெய்து வெய்தாகிய வருத்தத்திலே அழுந்தவோ? எ - று.

உருவம் என்றது கவற்றை.

க. முடத்தாழை முடிக்கரு ளளித்தக்கால் வித்தாய
மிடைத்தங்கக் கண்டவன் மனம்போல நந்தியான்
கொடைத்தக்காய் நீயாயி நெறியல்லாக் கதியோடி
யுடைப்பொதி யிழந்தான்போ லுறுதுய ருழப்பவோ

எ-து: முடத்தையுடைய(ச)தாழை முடிக்குக்குள்ளே நீ கூடப் போரிடையிலேசிறுதாயம்(ரு)இடவேண்டின அளவிலேசிறுதாயம் தங்கக்கண்டவனுடைய மனம்போலே ஆக்கம்பெருகினவன், சுற்றத்தார்க்குப் பொருளைக் கொடுத்து

வெய்துயரென அருகி வந்ததெனினுமாம்; (து) “செய்த செய்தவன்” (ஈ) “செய்த செய்தவம்” (உ) “செய்த செய்தவச் செல்வன்” என்ற கம்பர் ஆட்சிகள் இதுபோல்வன.

க. (அ) “முத்தவார்மணல்” பெரும்பாண். ௩௩௫; புறம். ௫௩: க. (ஆ) “முத்து மணல் வீதி” (இ) “முத்துமணற் பார்த்த நற்பெருங் கோயின், முற்றத் தோறும்” பெருங். (உ) எ: ௧௪௨, (ஊ) சு: ௪௧ - ௪௨.

உ. குதுபோரில் முற்பட ஒன்று விழுவதற்குத் தாயமென்று பெயரென்றும் அது விழுந்தபின்பே காய் பெயர்த்து மனைகட்ட உரிமையுண்டென்றும் கூறுவர். இது, பின்பு இவ்வாட்டத்தில் வேண்டும் என்களைக் குறிப்பதாகவும் வழங்குகிறதுபோலும்.

ங. வடநாட்டில் ஹாரே(தோற்பின்) என்றும் ஜீதே (வெல்வேன்) என்றும் கூறி அவ்வாறே செய்பவர் எதிர்பொருவோர் வைத்த பந்தயப் பொருளைப்பெறுவரென்ப. இஃது அவ்வழக்கானால் இங்கே கூறியது, ‘வெல்வேன்’ ‘வெல்வேன்’ என்று முரணிய இருவர் செய்தியாம். ஒற்றை விழுதல் தோல்வியென்றும் இரட்டை விழுதல் வெற்றியென்றும் கூறுவர்.

ச. தாழையின் இயல்பை இந்துர்ப்பக்கம் அகக: எ - ஆம் குறிப்பிற்காண்க.

ஞ. “மரைய முற்ற கவறு மந்த மீரமன் வல்ல பத்திலே, தாய முற்றி டங் கொடாது தருமனைச்சித்தே” “இன்ன தாயம் வேண்டு மென் றெறிந்த போது மற்றவன், சொன்ன தாய மேபுரண்டு சோர்விலாமல் வருதலின்” வில்லி. குதுபோர். ௧௮௮ - ௧௮௯.

(பிழிபெதம்) *அவிழ்தான்போல்.

வரைந்தகோடற்குத் தக்கவனே! நீ முன்பே பொருளைத் தேடாதே இப் பொழுது பொருள்வயிற் பிரிவை ஆராய்ந்து பார்ப்பாயாயிற் சிறுதாயஞ் சிறுக இடவேண்மெளவில் இடாமற் பெருக இட்டு வெல்லும் நெறியல்லாத நெறியிலே சூதுபொருகையினுலே அதற்கென்று கட்டிவைத்த தன்னுடைய (க) பொருளை இழந்தவனைப் போலே மிக்க துயரிலே அழுந்தவோ. ஏ - று.

கந^௩ நறுவீதாழ் (உ) புன்னைக்கீழ் நயந்துநீ யளித்தக்கான்

மறுவித்த மிட்டவன் மனம்போல நந்தியா

- க. கவரூடிப் பொருளையிழந்தவன் துயருற்று அதனைப் பழித்த செய்தி இருக்கு வேதமுதலியவற்றிலும் கூறப்பட்டுள்ளதென்பர்.
- உ. புன்னை, நெய்தனிலத்தாக்கு உரித்தாகவும் கடற்கரையாகிய மணலில் கடற்றிலையால் தழைத்து வளர்வதாகவும் கூறப்படுவதொரு மரம். இது பருத்ததும் வீளைந்ததும் நீண்டதும் கரியதுமான அடியையும் கரியனவும் நெடியனவும் குறியனவுமான கொம்புகளையும் உடையதாகக் கூறப்படுகிறது. இதன் கொம்பு பசுநிற முடையதென்றும் சொல்லப்படும். அக்கொம்பிற்கு இரும்பு உவமையாகச் சொல்லப்படுகிறது. இம்மரத்தில் பாதவர் அம்பி முதலியவற்றைக் கட்டி வைத்தலும் இம்மரத்தின்மேல் ஏறி நெடுந்தூரத்தே வரும் மரக் கலங்களைப் பார்ப்பதும் மீன் உண்ணவந்த பறவைகள் இதன்மேல் தங்கி இருப்பதும் இயல்பு. இது மகனீர் நறவு கொப்புளித்தலாற் பூப்பதென்றும் ஆடுதலாற் பூப்பதென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இம் மரத்தொருதி பொழிலென்று கூறப்படும். இதன் இலை நீலநிறமும் அகலமும் உடையது. இது கொத்துக்கொத்தாகப்பூக்கும் இயல்பினது. இதன் அரும்பு நீண்ட கார்பும் உருண்ட தலைபும் மங்கலான வெண்ணிறமு முள்ளது. இந்நிறத்தாலும் உருட்சியாலும் இதற்கு மண்ணு முத்தம் பல்லி முட்டையும் சக்குமணியும் விண்மீனும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. இவ்வரும்பு வெண்ணிறத்தையும் தன்னுட் பொன்னிறமும் செந்நிறமுமுள்ள உறப்புக்களையும் உடையதாயிருத்தலால் இது பொன்னையும் பவழத்தையும் உள்ளடக்கிய முத்தென்று புனைத் துரைக்கப்படுகிறது. இதன்பூவும் இவ்வாறே சொல்லப்படும். இப்பூவை மக்கள் அணிவதுண்டு. இப்பூ நறமணமுடைமையால் இதில் வண்டு முரன்று தாதுண்டுகொண் டிருக்கும். இதன் போதவிழ் நிலைக்கு ஊர்க்குருவியின் உடைந்த முட்டை உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் தாதுபொன்விறமுடையது; முப்பத்திருவகை ஔமாலிகைப் பொருள் களுள் ஒன்றாகவுள்ளது. இதனிலில் புகர்நிழலென்று பலவிடத்தும் கொழுநிழலென்று சிலவிடத்தும் கூறப்படுகிறது. கொழுநிழலுள்ள இம்மரத்தினடியில் மன்றம் அமைப்பர் போலும். இவையும் இம் மரத்தைப்பற்றிய வேறு சிலவும் அடியிலுள்ளவற்றாக அறியலாகும்;

ளறிவித்து நீங்கக் கருதியாய்க் கப்பொருள்
சிறுவித்த மிட்டான்போற் செறிதுய நுழப்பவோ

- (1) “வெண்டிறை பொருத வேலை வாலுதத்துக், குண்டி ரடைகரைக் குவையிரும்புன்னை” (2) “முதுகீர்ப், புணரிதிகாக்கும் புள்ளியிழ்கான, லிணரவிழ் புன்னை யெக்கர் நீழல்” (3) “உாவுத்திரை பொருத தணி மண் லடைகரை, நனைந்த புன்னை மாச்சினை” (4) “ஒங்கல் வெண் மணற் றுழந்த புன்னைத், தாதுசேர் சிகர்மலர்” (5) “வான்கடற் பரப் பிற் றாவற் கெதிரிய, மீன்கண் டன்ன மெல்லரும் பூழ்த்த, முடவு முதிர் புன்னைத் தடவுநிலை மாச்சினைப், புள்ளிறை கூரு மெல்லம் புலம்ப” (6) “பாராரைப் புன்னைச் சேரி” (7) “நுரையிதிர்ப் படுதிரைப், பாராரைப் புன்னை வாங்குசினை” (8) “முடக்காற் புன்னையும்” (9) “கொடுங்காற் புன்னை” (10) “கெடுங்காற் புன்னை நித்திலம் வைப்ப வும்” (11) “எல்லி யன்ன விருணிற் புன்னை, கல்லரை முழுமுத லவ்வயிற் றெடுக்க, தூங்க லம்பி” (12) “கருங்கோட்டுப் புன்னைப் பூம்பொழில்” (13) “கெடுஞ்சினைப் புன்னை” (14) “குறஞ்சினைப் புன்னை நறுந்தாது” (15) “பைங்கோட்டு மலர்ப் புன்னை” (16) “இரும்பி னன்ன கருங்கோட்டுப்புன்னை, பொன்னினன்ன நுண்டாதிதைக்குஞ் சிறுகுடி” (17) “பெருங்காற் புன்னைக் கருங்கோட் டனைத்த, நாவாய்” (18) “கடலே, காறந்த கலனெண்ணுவோர், காணற் புன்னைச் சினை நிலைக் குந்து” (19) “குவவுமண் லடைகரை, நின்ற புன்னை நிலந்தோய் படுசினை, வம்பநாரை சேக்குந், தண்கடற் சேர்ப்ப” (20) “புன்னை, யலங்குசினை யிருந்த வஞ்சிறை நானை” (21) “கன்னியம் புன்னைமே லன்னங்கான்” (22) “பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை, கருங்கோட்டுப் புன்னைத் தங்குந் துறைவற்கு” (23) “வதிருரு குறங்கு மின்னிலைப் புன்னை” (24) “இறுறுசுப்பி னந்நல ரேந்துவள்ளத் தேந்திய, நறவங்கொப்புளித்தலி னொரு புன்னை பூத்தன, சிறகர் வண்டு செவ்வழி பாடமாடத் துடெலா, மிறைகொள்வானின் மீனென” (25) “அலம்புமணி மேகலையு மரிக்குறங்கின் கிணியுமணிச் சிலம்பு மார்ப்பக், கலம்படுபொற் குயமடவா ராடுதலு மாட்டமைதி கவினக் கண்டு, நலம்படுபொற் பரிசிலெதிர் வீசுவபோ லினம்புன்னை நறிய வீயின், குலம்புதிது பூத்துகுப்ப விம்மிதராய்ச் சிலரிவாந்து குற்று நின்றார்” (26) “பொன்னென நன்மலர் நறவீ தாஅம் புன்னை நறும் பொழில்” (27) “பொங்கிரும் புன்னைப் பூம்பொழில்” (28) “எழிப்பூம் புன்னைப் பொழில்” (29) “இரும்பி னன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை, நீலத்தன்ன பாசிலையகந்தொறும், வெள்ளியன்னவிளங்கிணர்நரப்பட்ட, பொன்னி னன்ன நறுந்தா துதிர” (30) “அகலிலைப் புன்னைப் புகரி னீழல்” (31) “புன்னை, வாலிணர்ப் படுசினைக் குருகிறை கொள்ளு, மல் குறு கான்ல்” (32) “மண்ணு முத்த மரும்பிய புன்னை” (33) “மண்ணுப்

எ-து: நரியதாகிய பூத்தங்கீன புண்ணைக்கிழே நீ விரும்பிக்கூட இருகாற்
(க) சிறுதாயம் இடவேண்டின அளவிலே ஒருகாலன்றியே இருகாலாவதும்

பசுமுத்தேய்ப்பக் குவியினர்ப், புண்ணை யரும்பிய புலவநீர்ச் சேர்ப்ப”
(34) “பொரிப்புறப் பல்லிச் சிணையின்ற புண்ணை” (35) “பல்லி, நெரித்த
சிணைபோல நீளிரும் புண்ணைப், பொரிப்பூ விதழுறைக்கும் பொங்கு
நீர்ச் சேர்ப்ப” (36) “புண்ணைய மலர்ப்பொழில் களக்கிணை காட்ட”
(37) “வெண்முத்தரும்பிப் பசும்பொன் மலர்ந்து, கடைந்தசெம் பவளத்
தொத்துடன் காட்டு, மிரும்புகவைத் தன்ன கருங்கோட்டுப் புண்ணை”
(38) “பவழமும் பொன்னுக் குவைஇய முத்திற், நிகழரும் பீன்றது
புண்ணை” (39) “முத்தரும்பிப் பைம்பொன் மலர்ந்து முருகுயிர்த்துத்,
தொத்தலருந் காணற் றறையேம்” (40) “படுமுத்தம் புண்ணை யரும்பும்
புகாஅர்” (41) “புண்ணைகண் முக்கென வரும்ப” (42) “புண்ணையின்
முகைநிதி பொதியவிழ் பொழிலுள் புறவமே” (43) “புண்ணைவெண்
கிழியிற் பவளம் புரை புந்தாயம்” (44) “ஒள்ளொளிப் பவளத் துள்
ளொளியடக்கி, வெள்ளிப் பூந்தா ளெள்ளந் தோற்றத்துப், போது
பொறை யாற்றாப் புண்ணையம் பொதும்பர்” (45) “புண்ணை, பொன்
னிதம் விரியும் பூக்கெழு துறைவீன” (46) “தாமலர்ப் புண்ணை”
(47) “தாவற் கலித்ததேம்பாய் புண்ணை, மெல்லினர்க் கண்ணி மிலைத்
மைந்தர்” (48) “கருங்கோட்டுப் புண்ணை மலரிற் றுதருந் தி, யிருக்களிப்
பிரச மூத” (49) “கருங்கோட்டு நறுப்புண்ணை மலர்சினை மிசை
தொறுந், சுரும்பார்க்குந் குாலினே டிருந்தும்பி யியையூத” (50)
“உள்ளுநர்க்குரீஇக் கருவுடைத் தன்ன, பெரும்போதவிழ்த்த கருந்தாட்.
புண்ணை” (51) “புண்ணை நுண்டா துறைக்கருநெய்கல், பொன்படு மணி
யிற் பொற்புத் தோன்று, மெல்லம் புலம்பன்” (52) “பொன்னேர்
நுண்டாது புண்ணை தூஉம்” (53) “பொன்னேர் தாதிற் புண்ணையொடு”
(54) “புண்ணை பொன்றா துதிர்மல்கு மத்தன் புகலிந் நகர்” (55)
“புண்ணைநன்மாமலர் பொன்னுதிர்க்கும்புனவாயிலே” (56) “பொன்னி
னன்ன புண்ணை நுண்டாது” (57) “புண்ணை நறுமலரின் பூந்தா திடை
யொதுங்குந், கன்னி யிளமேதிக் காற்குளம்பு - பொன்னுரைத்த, கல்
லேய்க்கு நாடன்” (58) “புண்ணை நறுந் தாதுகதிர்நகையா
யோமாலி கை” (59) “இன்னிணர்ப் புண்ணையம் புகர் நிழல்” (60)
“கடன்மீன் றந்து சாணற் குவைஇ, போங்கிரும் புண்ணை வாரிநிழ
லிருந்து, தேங்கமழ் தேறல் கிளையொடு மாந்திப், பெரிய மகிழுந்
துறைவன்” (61) “நீனிதப் புண்ணைக் கொழுநிழ லனை” (62)
“மன்றப் புண்ணை மாச்சினை நறுவீ” (63) “மன்றத்துப் புண்ணை போல”

க. வித்தம் - சிறுதாயமென்னும் பொருளில் இச்செய்யுளில் முன்னும்
வந்துள்ளது; இது கவரூடலின் வழி வந்த ஆட்டங்களில் ‘வருத்தம்’

சிறுதாயம் இட்டவன் மனம்போலே ஆக்கம்¹பெருகினவன், நீ பிரிந்து வந்து வரைவேனென்று எமக்கறிவித்துப் பிரியக் கருதின நிற்பொருட்டு அக்கவறு இருகாற் சிறுதாயம் இட வேண்டின அளவிலே ஒருகாற் சிறுதாயம் இடப் பட்டவனைப்போலே செறிந்த துயரிலே அழுந்தவோ? எ - று.

இது †தகவாகாது காணெனக் கூறிப் பின்னும்.

ஆங்கு, அசை.

கஅ (க)கொண்டு ‡பலர்தூற்றுங் கொவை யஞ்சாய்

தீண்டற் கருளித் திறனறிந் தெழீஇப்

பாண்டியஞ் செய்வான் பொருளினு

மீண்டுக விவணல மேறுக தேரே

எ-து: நீ பலரும் மேற்கொண்டு தூற்றும் அலருக்கு அஞ்சாய்; இதனைக் கைவிட்டு இவளை வரைந்துகொண்டு கூடுதற்கு அருள்பண்ணி, அதற்காற் திறத்தை அறிந்து எழுந்திருந்து தேரை ஏறுவாயாக; அங்ஙனம் வரைந்தால் ||இவன்நலம் உழவாடியாகி யிருப்பானி[ருவரி]டத்துப் பெரும்பொருளினும் ஈண்டுவிதாக என வரைவுகடாயினான். எ - று.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கவி.

(கக)

(கஹ.) அரிதே தோழிநா ணிறுப்பாமென் றுணர்தல்

பெரிதே காமமென் னுயிர்தவச் சிறிதே

பலவே யாமம் பையுளு முடைய

சிலவே நம்மோ சொவு மன்றி

லழலவீர் வயங்கிழை பொலிப்ப வுலமர்

தெழிலெஞ்ச மயிலி னடுங்கிச் சேக்கையி

னமுலா கின்றவர் நக்கதன் பயனே;

அ மெல்லிய நெஞ்ச பையுள் கூரத்தஞ்

சொல்லினு னெய்தமை யல்ல தவநம்மை

வல்லவன் றைஇய வாக்கமை கடுவிசை

‘வீருத்தம்’ என வழங்கும் சொல்லின் சிதைவுபோலும்; அன்றி வித்தென்பது அம்சாரியை பெற்றுவந்ததெனினும் இயையும்; வித் தாயமென இச்செய்யுளுள் வருதலும் நோக்குக.

க. ஏதுகை நோக்கி ‘கோண்டு’ எனக்கொள்ளின், நீட்டல் விகாரமாம்.

(பிரதிபேதம்) * பெருகினவனாகிப்பிரிந்து, †தாயகதாது, தாயாகாது, ‡ பழிதூற்றும், || இவ ன்லமும் வடியாகி யிருப்பானிருவரிடத்தம்பெறும்பொருளினுமீண்டியதாக.

வில்லினு நெய்தலோ விலர்ம னுயிழை
வில்லினுங் கடிதவர் சொல்லினுட் பிறந்தனோய்;

௧௩ நகைமுத லாக நட்பினு னொழந்த
தகைமையி னலித லல்ல தவர்நம்மை
வகைமையி னொழந்த தொன்முரண் முதலாகப்
பகைமையி னலிதலோ விலர்ம னுயிழை
பகைமையிற் கடிதவர் தகைமையி னலியுநோய்;

௧௮ நீயலே நென்றென்னை யன்றினைர் பிணித்துத்தஞ்
சாயலிற் சுடுத லல்ல தவர்நம்மைப்
பாயிரு ளறநீக்கு நோய்தடி நெடுஞ்சுடர்த்
தியினைர் சுடுதலோ விலர்ம னுயிழை
தியினுங் கடிதவர் சாயலிற் கனலுநோய்;

ஆங்கு;

௨௪ அன்னர் காதல் ராக வவர்நமக்
கின்னுயிர் போத்தரு மருத்துவ ராயின்
யாங்கா வதுகொ ரோழி யெனையதூஉந்
தாங்குதல் வலித்தன் ருயி
னீங்கரி துற்றன்றவ ருநீஇய நோயே.

இது வலையுநீட ஆற்றளையின இடத்துத் தலைவி யாற்றமையை
அவடன்னுளே தலைவந்த அறிவிக்கலுற்ற தோழி, தலைவன் சிறைப்புறத்
தானாகத் தலைவியை வற்புறுக்க, அவள் *வன்புறை எதிரழிந்து கூறியது.

இதன் பொருள்.

அரிதே தோழிநா ணிறுப்பாமென் றுணர்தல்
(௧)பெரிதே காமமென் னுயிர்தவச் சிறிதே
(௨)பலவே யாமம் பையுளு முடைய
சிலவே †நம்மோ சொவு (௩)மன்றி

௧. “இவளுயிர் தவச்சிறிது காமமோ பெரிதே” துறந். ௧௮.

௨. “ஊழி பலவோ ரிரவாயிற் ரோவென்னும்” நள. சுயம். ௧௦௮.

௩. அன்றிலின் இயல்பு இந்நூற்பக்கம் ௮௦௧: ௩-ஆம் குறிப்பால் அறிய
லாகும்.

(பிரதிபேதம்) * வன்பொறை. † எம்மோடு.

லழலவிர் வயங்கிழை யொலிப்ப ஃவுலம்ந்
தெழிலெஞ்ச மயிலி னடுங்கிச் ஃசேக்கையி
னழலா கின்புறவர் நக்கதன் பயனே

எ-து: தோழி! நம்முடைய(க)நாணை நம்மிடத்தே நிறுத்துலைச் செய்வா
மென்று உணர்ந்திருத்தல் அரிது; அதற்குக் காரணமென்னெனில் வேட்கை
பெரிதாயிராநின்றது; அதனாற் தேய்ந்த உயிர் மிகச் சிறிதாயிராநின்றது;
நமக்கு வருத்தத்தைத் தருதலையுடைய யாமங்களும் பலவாயிராநின்றன;
அவ்வியாமங்களிற் றுயிலாதபடி துணையைப் பிரிந்து வருந்தி நம்மோடு உசா
வும் அன்றில்களும் சில உளவாயிராநின்றன; ஆதலான் அவ்வுயிர் தாங்குதல்
அரிது; முடிவில் அவர் நம்மோடு கூடியதனைப் பெற்றபயன் (உ)லீலி உதிர்ந்த
மயில்போலே பொலிவழிந்த நாணத்தால் நாம் நடுங்கச் சேக்கையிலேகிடந்து
||உடம்பு நெருப்பிலே ஓடவைத்த பொன்னாற்செய்த சிலம்புமுதலியன ஒலிக்
கும்படி உலமர நம்மக்குக் காமத்தி உண்டாகாநின்றதொன்றுமே. எ - று.

உலமர, நடுங்க எனத் திரிக்க.

அ மெல்லிய நெஞ்சு பையுள் கூரத்தஞ்
சொல்லினு நெய்தமை -யல்ல தவாநம்மை
(ந)வல்லவன் னைஇய வாக்கமை கடுவிரை
வில்லினு நெய்தலோ விலர்ம னுயிழை
வில்லினுங் X கடிதவர் சொல்லினுட் பிறந்தநோய்

எ-து: அவர் நெஞ்சுபோல் வலியுடைத்தன்றி நம்முடைய வலியில்லா
நெஞ்சு வருத்தம் மிகும்படி தாம் நின்னிற்பிரியே நென்று தெளிவித்த
'சொல்லால் வருத்தினமையல்லாது அவர் நம்மைப் பண்ணவல்லவனுலே
பண்ணப்பட்ட(ச)வடிவமைந்த கடிய விசையையுடைய (ந)வில்லினால் எய்தற்
றெழிலைச் செய்தலோ உடையரல்லர்; ஆயினும் ஆயிழாய்! அவர் தெளி
வித்த சொல்லாற் பிறந்தநோய் மிகவும் வில்லினுங் கடிதாயிராநின்றது. எ-று.

- க. "எழுந்த நாணு மிச்சையுந் தினம்போ ராடி, யகழ்தா நாணந் தோற்ற
தாசையே வென்றதம்மா" திருக்குறறுலத். புராணவியல்பும். கரு.
- உ. "காமர் லீலி யாய் மயில்" அகம். ௩௫அ: உ.
- ந. "வல்லவன் னைஇய பாவைகொல்" கலி. ௫௪: எ.
- ச. வடிவு-வார்த்தல்; "வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே"
புறம். ௩௧௨: ௩.
- டு. வில், ஆகுபெயராய் அம்பை உணர்த்திற்றெனினும் ஆம்; "வில்லின்
மாரியின் வீரன் விலக்கினான்" கம்ப. தாடகைவழை. ௧௭.

(பரதிபேதம்) * உலம் வந்து, ஃ சேக்கையுள், † அவனக்கதன், || உடம்பு சிலம்பு முதலி
யன, ‡ திரிக்க, அழலவிர் வயங்கிழை - நெருப்பிலே யோடவைத்த பொன்
னாற்செய்தவிழைமெல்லிய, + அல்லாதவர் நம்மை, X கொடிதவர்.

சொல்லர் சுடருங் (க) கனங்குழைக் காதினர்
நல்லவர் கொண்டார் மிடை

எ - து: பலபசுவையுடைய பொதுவர் கல்விடத்தனவுங் காட்டிடத்தனவு
மாகிய மெல்லியகொத்தினையுடைய (உ)கொன்றைப்பூவாலும் மெல்லியமலரை
யுடைய காயாம்பூவாலும் புல்லியஇலைபையுடைய வெட்சிப்பூவாலும் பிடவம்
பூவாலும் முல்லைப்பூவாலும் (ஈ) கஞ்சங்குல்லைப் பூவாலும் குருந்தம்பூவாலும்
கோடற்பூவாலும் *பாங்கர்ப்பூவாலுஞ்செய்த கமழங்கண்ணியைச் சூடினராய்
விரைந்தஎற்றைத்தழுவுதலைக்காணவேண்டிமுல்லைமுடியும்(சு)பீலிமுருந்தும்
விரைந்தாலொத்த பல்லினையுடையராய்ப் பெரிய குளிர்ச்சியையுடைத்தாகிய
கண்ணியையுடையராய் மடப்பம் பொருந்தின சொல்லினையுடையாராய் விளந்
தும் பொன்னாற்செய்த மகாக்குழையையணிந்த காதினராய் ஆயர்மகளிர்
வந்து பரணைக் கைக்கொண்டார். எ - று.

மிடை - பரண்.

க0 அவர்மிடைகொள,

(டு)மணிவரை மருங்கி னருவி போல
வணிவரம் பறுத்த வெண்காற் காரியு
மீன்பூத் தவிர்வரு மந்திவான் விசும்புபோல்
வான்பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளையுங்

போன்று.....நகைக்குமென் னகையான்” கீற. துபுல்துத்துக்.
தசைக்கட்டியை. உந.

க. இந்நூற்பக்கம் ௪௦௨: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ) “மன்றலங் கொன்றை மலர்மலைத்து லெல்லி, என்று திரியு மிடை.
மகளை” எனவும், (ஆ) “மணிரிடை யோம்பி கேரும் வல்லிடை
தழுவித்தோய்த்த, வணிரிடை மகளிர் கூத்த லலங்கலங் கொன்றை
குட்டிப், பிணிதபு மாயர்செய்கை” எனவும், (இ) “வென்றி மழவிடை
பூர்த்தாற் குரியளிக், கொன்றையம் பூங்குழ லான்” எனவும் வருஞ்
செய்யுட்களை நோக்குக.

ந. கஞ்சங் குல்லை - கஞ்சா; இச்சொல், கஞ்சம், குல்லையென இரண்
டாகவும் கொள்ளப்படும்.

ச. பீலிமுருந்து - மயிலிறகின் அடி.

டு. (அ) “மணிவரை யிழிதரு மணிகிள ரருவி” நொல். செய். கு. எஅ.
பேர். மேற்கோள். (ஆ) மணிவரை யென்பதற்கு, இங்கே எழுதியிருக்
கும் பொருளோடு “மணிதிகழ் விறன்மலை” (கலி. ௨௦: டி) என்பதும்
இந்நூற் பக்கம் ௨௪௬: ச - ஆம் குறிப்பில் பொருத்துவனவும் ஒப்பு
நோக்கற்பாலன.

* (பீலிபேதம்) * பாங்கம்பூவாலும்.

கங் நகைமுத லாக நட்பினு னெழுந்த
தகைமையி *னலித லல்ல தவர்நம்மை
†வகைமையி னெழுந்த தொன்முரண் ‡முதலாகப்
பகைமையி னலிதலோ விலர்ம னாயிழை
பகைமையிற் கடிதவர் ||தகைமையி னலியுநோய்

எ-து:(க)நகுநயமறைத்தலென்னும் மெய்ப்பாடுகாரணமாக நாங்கொண்ட நட்பிலே +தோன்றிய தமது தகுதிப்பாடுகளாலே வருத்துதலொழிய அவர் நம்மைப் பொருள்களின் கூறுபாட்டாலே தோன்றிய பழைதாகிய மாறுபாடு காரணமாக வந்த பகையாலே வருத்துதலோ உடையரல்லர்; ஆயினும் ஆயிழை! அவர் +தமது தகுதிப்பாடுகளாலே வருத்துதலொழிய அவர் நம்மை வருத்துநோய் பகைமையினுங் கடிதாயிராநின்றது. எ - து.

(௨)முதல் - காரணம். பொருள்கள், ஈண்டு மனப்பொருள் முதலியன.

கஅ Xநீயலே னென்றென்னை *யனாடுநாற் பிணித்துத்தஞ்
சாயலிற் சுடுத லல்ல தவர்நம்மைப்
††பாயிரு ளாறநீக்கு நோய்தபு நெடுஞ்சுடர்த்
தீயினாற் ‡†சுடுதலோ விலர்ம னாயிழை
தீயினுங் கடிதவர் சாயலிற் கனலுநோய்

எ - து: ின்னிற் பிரியேனென்றுசொல்லி, என்னைத் தனக்குண்டாகிய அன்பினாலே வயக்கப்படுத்தித் தமது மென்மையாலே சுடுதலொழிய அவர் நம்மைப்பார்த்த(௬)இருநூ அங்விடத்தினின்றும்போம்படி நீக்கும் நெடியதாகிய கொழுந்தினையுடைய நெருப்பாற் சுடுதற்சொழிலோ உடையரல்லர்; ஆயினும்

௧. தோல். மெய்ப். கு. கங்.

௨. “இருமுதலின்” (தோல். பாயிரம்) என்பதற்கு ‘இரண்டு காரணத் தான்’ என்று இளம்பூரணரும், ‘பெரிய காரணத்தான்’ என்று சிவ ஞான முனிவரும் “நோய் முதல்” (குறள். ௧௪௮) என்பதற்கு, ‘நோய் வருதற் காரணம்’ என்று பரிமேலழகரும் எழுதியிருக்கும் உரை இங்கே அறிதற்பாலன.

ங். “பகையிருட் பிழம்பு சீக்கும் பல்சுட ருமிழும் வாளான்” நைடதம். சுயம். ௧௧௪.

(பிரதீபேதம்) * நலிதல்லது, †வகைமையுள், ‡முதலாப். || தகையினலியு. +தோன்றித் தமது, +நமது தகுதிப்பாடுகளாலே நம்மை வருத்துநோய், Xநீயலே மென் றென்மை, நீயலென்றென்னை, ** அன்பினிற் பிணித்ததஞ், †† பாயிரு ளீக்கு. ‡†சுடுதலோ.

ஆயிழாய்! . அவர் ஆண்டுச் * செய்த காமபோய் கெடுதற்குக் காரணமான
† மென்மையால்தின்று எரியுங்காமபோய் தீயினுங்கடிதாயிரா† தின்றது. எ - று.
நோய்தபு சாயலென்க.

||ஆங்கு, அசை.

உச அன்னர் காதல ராக வவர்நமக்

கின்னுயிர் போத்தரு மருத்துவ ராயின்

யாங்கா வதுகொ றேழி யெனையதூஉந்

தாங்குதல் வலித்தன் றாயி

னீங்கரி துற்றன்றவ ருநீஇய நோயே

எ-து: தோழி! செஞ்சு அத்தன்மையவர் நம்மிடத்துக் காதலையுடையவ
ராகக் கருதி முன்பு நம்மை நீங்குதலருமையுற்ற அவ்வியற்கைப் புணர்ச்சியி
னன்று அவர் நம்மையுறுத்தின நோயைத் தான் பொறுத்தலைத்துணரிந்த
துணியை ஆராய்ந்துபார்க்கில் அத்துணியு எப்படியும் நம் இனிய உயிரைப்
போக்கும்; அவர் நமக்கு (க) உயிரைப் போகாமல்மீட்கும் மருத்துவராய்
இருப்பாராயின், அந்நிலை - எக்காலத்து அவர்க்கு உண்டாவது கொல்லென
+வன்புறை எதிரழிந்து கூறினான். எ - று.

(2) வலித்தன்று என்பது வலித்ததன்றென்னும் மறைப்பொருள்
தாராமை உணர்க.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இஃது “இடைநிலைப்பாட்டு” (௩) என்றதனும் x தாழ்ம்பட்ட ஓசையின்றி
ஐந்தடியான் இடைநிலைப்பாட்டுவெந்த ஓத்தாழிசைக்கவி. (உ0)

௧. இஃதுறப்பக்கம் சக: உ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. வலித்தன்று = வலித்தது - துணிந்தது; இஃது இவகே வினையாலணை
யும் பெயராய் நின்றது. “காண்டல் வலித்தன்று” என்பது பு - வெ.
கைக்கிளை. பெண்பாற். கொளு. சு. இவ்வகை ஆட்சியே அந்நூற்
கொளுவில் மலிந்து விடக்கின்றது. இதனை வினைத்திரிசொல்லென்று
முற்காலத்தவரும், அகரச்சாரியை பெறுது அன்சாரியை பெற்று
வந்த சொல்லென்று பகுபத முடிபு கூறும் இக்காலத்தவரும் வழங்
குவர்.

௩. நோல். செய். சூ. ௧௩௪. இச்சூத்திரத்தின் உரையில் “நகைமுத
லாக.....தகைமையி னலியுநோய்” என்னும் பகுதியைப் பேரா
சிரியரும், (நோல். செய். சூ. ௧௩௭) இச்செய்யுள் முழுவதையும்
நச்சினொர்க்கினியரும் இடைநிலைப்பாட்டு ஐந்தடியான் வந்ததற்கு மேற்
கோள் காட்டியிருக்கிறார்.

(பிரதிபேதம்) * செய்தமென்மையால், †மென்மையாய். ‡ தின்றது நோய்தபுசாயல் - எம
நோய் கெடுதற்குக் காரணமான சாயலென்க ஆங்கு||ஆங்குஅசை. + என்க
சிலத்தே, +வன்பொறை, x தாழ்ம்பட்ட.

- (கந.டி) எழின்மருப் பெழிலவேழ மிகுதரு கடாத்தாற்
 ரொழின்மாறித் தலைவைத்த தோட்டிகை நிமிர்ந்தாங்
 கறிவுநம் மறிவாய்ந்த வடக்கமு நானொடு
 வறிதாகப் பிறரென்னை நகுபவு நகுபுடன்
- ரு மின்னவிர் நுடக்கமுங் கனவும்போன் மெய்காட்டி
 யென்னெஞ்சு மென்னோடு நில்லாமை நனிவெளவித்
 தன்னலங் கரந்தாளேத் தலைப்படுமா நெவன்கொலோ
 மணிப்பீலி சூட்டிய நூலொடு மற்றை
 யணிப்பூளை யாவிரை யெருக்கொடு பிணித்தியாத்து
- க0 மல்லலூர் மறுகின்க ணிவட்பாடு மிஃதொத்த
 நெல்லீருங் கேட்டமி நென்று;
- கஉ படரும் பணியீன்ற மாவுஞ் சுடரிழை
 நல்கியா ணல்கி யவை;
- கச பொறையென் வரைத்தன்றிப் பூநுத லீத்த
 நிறையழி கா மரோய் நீந்தி யறையுற்ற
 வுப்பியல் பாவை யுறையுற் றதுபோல
 வுக்கு விடுமென் னுயிர்;
- கஅ பூளை பொலமல ராவிரை வேய்வென்ற
 தோளா ளெமக்கீத்த பூ;
- உ0 உரிதென் வரைத்தன்றி யொள்ளிழை தந்த
 பரிசழி பைதனோய் மூழ்கி யெரிபரந்த
 நெய்யுண் மெழுகி னிலையாது பைபயத்
 தேயு மளித்தென் னுயிர்;
- உச இளையாரு மேதி லவரு முளையா
 னுற்ற துசாவந் துணை;
- உக என்றியான் பாடக் கேட்டு
 அன்புறு கிளவியா ளருளிவந் தளித்தலிற்
 றுன்பத்திற் றுணையாய மடவினி யிவட்பெற்
 விற்பத்து ளிடம்படலென் றிரங்கின ளன்புற்
 றடங்கருந் தோற்றத் தருந்தவ முயன்றோர்தம்
 ருடம்பொழித் துயருல கினிதுபெற் றுங்கே.

இது (க)மடலூர்ந்து தலைவியையுடைய தலைவன் தான் மடலூர்ந்த வாறும் அவனை எய்தியவாறும் தனக்குப் பாங்காயினுக்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(உ)எழின்மருப் பெழில்வேழ மிகுதரு கடாத்தாந்
றொழின்மாறித் தலைவைத்த தோட்டிகை நிமிர்ந்தாங்
கறிவுநம் மறிவாய்ந்த வடக்கழு நானொடு
வறிதாகப் பிறரென்னை நகுபவு நகுபுடன்

நி (உ)மின்னளிர் நுடக்கமுங் கனவும்போன் மெய்காட்டி
யென்னெஞ்ச மென்னோடு நில்லாமை நனிவெளவித்
தன்னலங் கரந்தானைத் தலைப்படுமா *றெவன்கொலோ
(சு)மணிப்பீலி சூட்டிய நூலொடு மற்றை
யணிப்பூளை (ரு)பாளிரை பெருக்கொடு பிணித்தியாத்து

க. புணர்ந்தயின் நிகழ்வதாகிய பெருந்திணைக் குறிப்புள் தலைமகற்கே யுரித்தாகிய ஏறிய மடற்றிறத்துக்கு இச்செய்யுள்மேற்கோள்; தோல். அகத். கு. ௫௪. இளம். கு. கந. ௩௪.

உ. “செய்துற்றிணையோடு பெருங்கிணையும் மயங்கி வந்ததற்கு “எழின் மருப் பெழில்வேழம்.....கேட்டமினென்று” என்னும் பகுதி மேற்கோள்; இ - வி. கு. ௩௬௫.

௩. “துளியிடை மின்னுப்போற்றேன்றி யொருத்தி, யொளியோ டுரு வென்னைக் காட்டி யளியளென், நெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண் டுத் துஞ்சே, னணியலங் காவிரைப் பூவோ டெருக்கிள், பிணையலங் கண்ணி மிலைந்து மணியார்ப்ப, லோங்கிரும் பெண்ணை மடலூர்ந் தென் னெவ்வெனைய, தாங்குத நேற்றா விடும்பைக் குயிர்ப்பாக, வீங் கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது, பாடுவென் பாய்மா நிறுத்து” கலி. கந.க: ௫ - கந.

௪. (அ) “மணிநிற வுருவின தோகையும்” (ஆ) “மரகதக் கதிர்ந்தழைத்த கலாப மஞ்ஞை”

இ. (அ) “குனிகா யெருக்கின் குவிமுகிழ்விண்டலொடு. பனிவா ராவிரைப் பன்மலர் சேர்த்தித், தாருங் கண்ணியுந் தைஇத் தன்னிட, மீளு மட லோன் வரவென் கொல்வென, நீர்த்துறைப் பெண்டிர் நெஞ்சழிந் திரங்கு.....றணிமடற் கலிமா மன்றத் தேறித்தன், னணிநலம் பாடினு மறிய..ன்” துணநாற்பது. (ஆ) “மறவல் வாழ்தோழி துறைவர், கடல்புரை பெருங்கிளை நாப்பண், மடல்புனைத் தேறிநிற் பாடும் பொழுதே” தோல். கள. கு. ௨௩. மேற்.

(பிழைபெறும்) * எவன்கொல்லோ.

க0 மல்லுர் மறுகின்க ணிவட்பாடு (க) மிக்தொத்த

னெல்லீருங் கேட்டமி *னென்று

எ-து: மின் விளக்குகின்ற துடக்கமும் கனவினது கோற்றமும்போலே தன்வடிவைக் காட்டி என்னுடனே முற்படக் கூடிப் பின்னர்ப் பிறர் என்னை (உ) இகழ்ந்து சிரிப்பணவற்றையும் எனக்குக் காட்டி எனக்குரிய செஞ்சம் என் னோடு கூடி நில்லாமல் அழகினையுடைய மருப்பினையும் அழகினையுமுடைய (ங) வேழம் சொரிதலைச்செய்யுமதத்தாலே பாகனுக்குச் செய்யுந்தொழில்களைத் தவிர்த்து தான் வேண்டியவாரொழுகாதபடி தன்னை விலக்குத் தோட்டியையுங் கைகடந்தாற்போலத் தன்மேற் சென்ற வேட்கையினாலே என்னேவலைச் செய்தலைத் தவிர்த்து தான் வேண்டியவாரொழுகாதபடி (ச) தனக்குக் காவ லாகிய அறிவுமர்மம் (ரு) அறிவாலே ஆராய்ந்த அடக்கமும் இயல்பாகத்தோன்றிய (சு) காணுடனே வறுவிதாக அவற்றைக் கைகடக்கும்படி *மிகவும் என்னெஞ் னைக் கைக்கொண்டு தன்னலத்தை யான் காணாமல் மறைத்தவனாக் கூடும்வழி எவ்வழி தானென்று ஆராய்ந்து இனி (எ) மடலேறுதலே கூடும்வழியென்று கருதி

க. இந்நூற்பக்கம் ௩௮௬: ௩-ஆங் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. “பல்லாரங்க் செள்ளப் படுமடன் மாவேறி” கலி. ௬௧. உஉ.

௩. “பிறையெனு நுதலவன் பெண்மை யென்பறி, நறைகம ழலன்கலா னயன கோசர, மறைதலு மனமெனு மத்த யானையி, னிறையெனு மங்குச நிரிந்து போயதே” கம்ப. மிதிலைக்காட்சி. ௪௦.

௪. “சென்ற விடத்தாற் செலவிடா தீதொரீஇ, நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு” குறள். ௪௨௨.

இ. (அ) “தற்றறிந்தார் கண்ட தடக்கம்” பழ. ௨௪௩. (ஆ) “தற்றறிவு குலமேன்மை கருணைபெரும் புகழ்செல்வங் கைம்மா நெண்ணு, துற்றுதவுந் கொடைசீர்மை யொழுக்கமருந் தவநியம முறவின் கேண்மை, மற்றெகிரி லாத்திண்மை வாய்மைமிசூந் னாய்மைகுணம் வனப்பி யாவும், பெற்றிடினு மடக்கமில்லாப் பெருமிதத்த லத் தனைக்கும் பிழையுண் டாமால்” பிரபோத. விவேகச்சேனை. ௩௩.

க. “நோன வுடம்பு முயிரு மடலேறு, நாணனை நீக்கி நிறுத்து” குறள். ௧௧௩௨.

எ. “மடலேறுலாவது:—தலைவன் ஒவ்வாக் காமத்தால் பணக்கருக்காற் குதிரையும் பனத்தருவி லுள்ளனவற்றால் வண்டில் முதலானவருஞ் செய்து அக்குதிரையின்மேலேறுவது; மடலேறுவான் திசம்பரனாய் உடலெங்கும் நிறுபூசிக் (1) கிமி லவியக்கைப்படாது தானேதீட்டிக் கிழியின் தலைப்புறத்தில் அவன் வயரை வரைந்து கைப்பிடித்து (பிரதிபேதம்) * இன்று, † மிகவுமன்னெஞ்சை.

(க) மடன் மாவிலே சூட்டவேண்டி தூலாலே நீமணிபோலும் நிறத்தையுடைய
(உ) லீயையும் மற்றை அழகையுடைய பூளைப்பூவையும் ஆவிரம்பூவையும்
எருக்கம்பூவோடே தொடுத்து அம்மடன்மாவிலே கட்டி வளப்பத்தையுடைய
ஊரின் மறுகின்ன்கண்ணே இவ்வினாருத்தன் (ங) இவளைப் பாடும்; பாட்டை
எல்லீரும் கேட்பீராக என்று சொல்லிப் பாடக் *தொடங்கி. எ - று.

ஊர்நடுவே நாற்சந்தியில் ஆகார நித்திரையின்றி அச்சிழிமேற் பார்வை
புஞ் சிந்தையு மிருத்தி வேட்கைவயத்தனும் வேறுணர்வின்றி (2) ஆவிரி
னும் அழன்மேற்படினும் அறிதலின்றி மழை வெயில் காற்றால்
மயங்காதிருப்பழி, அவ்வுரினன்னார் பலரும் கூடிவந்து, (3) 'நீ மட
லேறுதியோ, அவளைத்தருதும் சோதனைதருதியோ' என்றவழி, இயைந்
தானாயின் அரசனுக்கு அறிவித்து அவனைவலால் அவன் இளைந்து
நையத்தந்து 'மடலேறு' என்றவழி, ஏறு முறைமை:—பூளை எலும்பு
எருக்கு இவைகளார் கட்டிய மாலையணிந்துகொண்டு அம்மாவில்
ஏற அவ்வாடத்தை வீதியில் ஈர்த்தலும் அவ்வுருளை உருண்டோடும்
பொழுது, பணங்கருக்கு அறுத்தவிடமெல்லாம் இரத்தந் தோன்றாது
வீரியந்தோன்றின் அப்போது அவளை அலங்கரித்துக் கொடுப்பது.
இரத்தங்கண்டுழி அவனைக் கொலைசெய்து விடுவது. இவை புலவ
ரால் நாட்டிய வழக்கென்றுணர்க" என்பது தந்தை. க. ௦௧. உரையில்
உள்ளது. இது துலோத்துங்க. க. ௨௮. குறிப்பில் (1) தான்
காமித்த தலைவியினுருவை ஒரு படத்தில் தன் கையாலெழுதி யென்
றும் (2) ஆவிரிஞ்சினுமென்றும் (3) நீ மடலேறிச் சோதனைத்தால் நீ
இச்சித்த பெண்ணைக் கொடுக்கச் செய்வோமென்று கூற அதற்கு அவ
னினைச் தானாயி னென்றும் விளக்கத்தோடும் சிறிது சொல் வேறுபாட்
டோடும் உளது. ஆவிரம்பூவும் அன்வதுண்டு.

க. சீலப். ௭௦ - ௭௧-ஆம் அடிகளும் அவற்றினுரையும் பார்க்க.

உ. "பூவல்லபூளை யுழிஞையொடியாத்த, புனவா யிட்ட வயங்குதார்ப்
லீலி, பிடியமை தூலொடு பெய்ம்மணி கட்டி" கலி. க. ௪௦: ௪ - ௬.

ங. (அ) "கழிகின்ற வெண்ணையு நின்றநின் கார்மயி நன்னையும்யான்,
கிழியொன்ற நாடி யெழுதிக்கைக் கொண்டு" (கோவையார். ௭௬.)
என்பதன்விசேடவுரையில், 'தனக்கு அவளையென்னுங்கருத்தினனும்,
நின் கார்மயிலென்றான். என்னையும் நின் கார்மயிநன்னையும் மட
லீடத்தெழுதுவேனென்றதென்னே? கார்மயிலே யெழுதுவதன்றித் தன்
னை யு மெழுதுமோவெனின், மடலெழுதிக் கையிற்கொண்டால் உரை
யாடுகையின்றி இவனும் ஒவியமாகவின்,' மடலின்மலையிலே தன்
னூரையுத்தன்பேரையும் அவனூரையு மவன்பேரையும் எழுதுகையால்
என்னையு மென்றான்' என்றுள்ள குறிப்பால் மடலூர்பவற்கு உரை
யாடாமை உண்டென்றறியப்படுமாயினும் (ஆ) "என்றியான் பாடக்
கேட்டு" (இ) "பாடுவேன் பாய்மா நிறுத்து" (ஈ) "பாடுனறிப் பாடவும்

நகுவனவற்றையுங்காட்டி என்றான், மடலேறுதல்(க)வரைபாய்தலாகிய இரண்டினையுந் தான் பின்புகருதுதலின். இவனொருத்தன் எனத் தன்னைப் சுபிதர்போற் கூறினான். அஃது உலகத்தார் பாடும் பாட்டன்மையுந் தோற்று வித்துநின்றது.

இவனென்று சுட்டிற்று, கையில் (௨) எழுதிப்பிடித்த கிழியிலவளை.

௧௨ (௩) படரும் பணியின்ற மாவூத் கடரிழை

(௪) நல்கியா னால்கி பவை

எ-து: விளங்குகின்ற இழையினைபுடைய, என்னாலே காமிக்கப்பட்டவன் எனக்குக் காதலித்துத் தந்தவை, வருத்தமும் வருத்தத்தாலுண்டான பணியின்ற மடலாற் செய்த குதிரையும். எ - று.

வல்லேன் சிறிதாங்கே, யாடெனி லாடலு மாற்றுகேன் பாடுகோ”

(௨) “அணிநிலைப் பெண்ணை மடலூர்ந் தொருத்தி, யணிநலம் பாடி வரற்கு” (௩) “வருத்தமா ஆர்ந்து மறுகின்கட் பாட” (கலி. ௧௩௮: ௨௬, ௧௩௯: ௧௩, ௧௪௦: ௧௩ .. ௧௪, ௧௪௧: ௩ - ௬, ௨௨.) என இந் தூலுட் பலவிடத்தும் வருதலால், அவளைக் குறித்துப் பாடுதலாகிய உரையாடலுண்டென்பது தெளிவாம். இந் தூற்பக்கம், அருள்: ௩-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

௧. (௮) “வினையூர் குழலியர் தந்தகிந் தாகுல வெள்ளிறைக், கரையூர் பொழுதினங் காணையர் தாங்கிழி னைப்பிடித்துத், தரையூர் தொறும் பெண்ணை மாமட லூர்வர், தவிர்த்துபின்னும், வரையூர்வர் தஞ்சையர் கோன் வாணன் மரையில் வாணுதலே” தஞ்சை. ௧௦௨. (ஆ) “முன்னேன் நிருக்கொடி யேற்றத்தி னுன்முயம் கடொழிந்தாம், பின்னேன் மழைக்குடை வீழ்த்தொழி வார்..... வசுதேவன் பெற்ற விருவாரிலே” (இ) “பரசன் சொருப மெடுப்பது வோமலை பாய்ந்துகடன், முரசன் சொருப மெடுப்பதுவோ.....அன்பர் பேரெண்ணமே” மாறன். ௧௨௬, ௧௩௪. (ஈ) “மடவார் காம வெள்ளத் தின் மோதலுற்றார், கிழியொன்று கைப்பிடித் தேமட லேறுவர் கேண்மையற்றார், பழியொன்று மெண்ணில ராய்ப் பறம் பேறியும் பாய்வார்களே” திருவாவதிதுறைக். ௧௧௯.

௨. இந் தூற்பக்கம் அருள்: ௩ - ஆம் குறிப்பில், முதலிலுள்ள செய்யுளானும் “திடம்பெற்ற காசினி யோர்யானு மங்கையுரு சித்திரஞ்சேர், படம் பெற்றிருக்கிலன் றேதிரு மாலெனப்பாவிப்பே” (மயூகிரி. ௧௪௬.) என்பதலுளும் தலைவனுருவும் எழுதுவதுண்டென்று தெரிகிறது.

௩. “தொடலைக் குறுத்தொடி தந்தாண் மடலொடு, மலை யுழக்குத் தயர்” துறவ். ௧௧௩௩.

௪. (அ) “நல்கினு நல்கா னையினும்” புறம். ௮௦: ௩; (ஆ) “நல்கினை கேளாய்” மணி. ௧௨: ௩௬-(இ) “நாமக்குநீர் நல்குகி ராயின்”

(பிரதிபேதம்) * பிறன்போற்.

கச (க) பொறையென் வரைத்தன்றிப் பூதுத லீத்த
(உ) நிறையழி காமநோய் நீந்தி யறையுற்ற
(ங) வுப்பியல்*பாவை யுறையுற் றதுபோல
வுக்கு விரிமென் னுயிர்

து: என்னுடைய உயிர்தான் †பொறுத்தல் என் எல்லைத்தன்றாகப் பொலவுபெற்ற துதலினையுடையான் தந்த, நிறைஎன்னும் குணம் அழிதற்குக் காரணமான காமநோயை நீந்தி உப்புப் பாத்தியிலே கிடந்த உப்பால் இயன்ற பாவை மறைத்துளியை உற்ற தன்மைபோலக் கரைந்துவிடா நின்றது. எ - று.

கஅ பூனை (ச) †பொலமல ராவிரை (ரு) வேய்வென்ற
தோளா னெ[ம](ன)க்||நீத்த பூ

எ - து: வேயை வென்ற தோளையுடையான் எனக்குத் தந்த பூக்கள் பூனைப்பூவும் பொன்போன்ற பூவையுடைய ஆவிரம்பூவும். எ - று.

எனவே, தான் + கொடுத்தன நல்லபூ என்றான். +பொலமல ரென்னும் முடிவு “தொடரியலான” (சு)என்னும் இலேசான் முடித்தாம்.

க. “இந்நோய், பொறுக்கலாம் வரைத்தன்றிப் பெரிதாயின்” (கலி. ௫௮: ௨௦-௨௧) என்பதும் அதன் குறிப்பும் “பொறுக்கல்லா நோய்செய்தாய்” (கலி. ௧௪: ௧௧) என்பதும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. (அ) “நிறையு முண்டோ காமம் காழ்கொளின்” மணி. ௫: ௨௦. (ஆ) “நிறையென்ப தில்லைக் காம நேர்நின் று நிறக்கு மாயின்” துளாமணி. கல்யாண. ௧௫௫.

ங. (அ) “கெடுவென் றூப்பி னிரம்பாக் குப்பை, பெரும்பெயற் குருகி யாஅங்கு” (ஆ) “யிருபெய, லுப்புச்சிறை நில்லா வெள்ளம் போல, நானுவுரை நில்லாக் காம நண்ணி, நல்லின்” அகம். ௨௦௧: ௧௪-௧௫. ௨௦௮: ௧௮ - ௨௧. (இ) “உப்பின் பெருங்குப்பை நீர்படியி னில்லாகும்” தி. ௮௩ (ஈ) “சமீப்புன னெருங்க வுடைந்துநிலை யாற்றா, வுப்புச் சிறைபோ லுண்ணெகிழ்ந் தருகி” பேருங். (ங) ௨௦: ௧௨௦ - ௧௨௧.

ச. “பொன்னே ராவிரைப் புதுமலர்” தறுந். ௧௪௩.

ரு. வென்றவென்பது மாபுபற்றி உவமச்சொல்லாய் வருதற்கு, “வேய் வென்ற தோள்” என்பது மேற்கோள்; தோல். உவம. ௫. ௧௭. இனம்.

ச. தொல் புள்ளிமய. ௫. ௧௧. இச்சுத்திரத்தின் இனம். ௩௪. உரைகளிலும் ஒன்றின் முடித்தலால் மென்கணம் வந்தவிடத்தும் பொன் என்பது (பிரதிபேதம்) *பாவை, † பொறுத்ததென் எல்லை, ‡ பொலமல ராவிரம். || அளித்தபூ. +தொடுத்தன நல்ல, +பொலமலரென்னுமுடிவு ‘தொடரியல்’ ‘ஆவிரை’ என்று மிசைசான்முடித்தாம்.

உ௦ (க)உரிதென் வரைத்தநீறி யொள்ளிழை தந்த
 *பரிசுழி (உ)பைதனேய் மூழ்கி (ங)யெரிபரந்த
 நெய்யுண் மெழுகி னிலையாது பைபயத்
 (ச)தேயு மளித்தென் னுயிர்

எ - து: ஒள்ளிய இழையினையுடையான் என்னும் பொறுக்குமெல்லைத் தன்றாக எண்குறித்தாகத் தந்த, என்னியல்புகள் அழிதற்குக் காரணமான, வருத்தத்தையுடைய காமநோயிலே என்னுயிர் அழந்தி, நெருப்புப் பரந்த நெய்யுள்ளே கிடந்த மெழுகு மெத்தென உருகித் தேயுமாறுபோல †நிலையில், லாதே மெத்தென மெத்தெனத் தேயாரின்றது; இஃது எல்லாநானும் அளிக் குந்தன்மையுடைத்து. எ - று.

உ௧ இளையாரு மேதி லவரு ‡முனையா
 னுற்ற துசாவுந் துணை

எ - து: யானுற்ற காமநோய்க்கு யான் உளையும்படி உசாவுந் துணை இளையபிள்ளைகளும் இக் காமநோய்க்கு அயலானோமே; பிறரில்லை. எ - று.

உ௨ என் றியான் பாடக் கேட்டு

அன்புறு கிளவியா ளாருளிவந் தளித்தலிற்
 றுன்பத்திற் றுணையாய ||மடலினி யிவட்பெற
 லின்பத்து ளிடம்படலென் றிரங்கின ளன்புற்

பொலமெனத் திரிந்து வருதலுண்டென்பதற்கு, “பொலமலராவினரே” என்பது மேற்கோள்.

க. உரிது. அகம். க௦: எ; துளா. மந்திர. ஈசு, அபசியல். ஈடுஎ; கலீ. எசு: கள; அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. “பைதனேய்” கலீ. ஈஉ:கசு, கஈ௦: கஅ.

ங. (அ) “அருநா ணளிய வழல்சேர் மெழுகொத் தழிகின்றதே” கோவை யார். சச. (ஆ) “காதல் ராயினும் காதல் கையிகந், தேதில ராயின மழகட் கின்றென. ஆதுலை மெழுகினின் றுருகினர்” துளா. முத்திச. ஈச. (இ) “உண்ணறையழிய வுலையிடு மெழுகொத் தொருமொழி தோழியர்க் குரைத்தான்” பிரமோத். பிரதோட. ஈஎ. (ஈ) “அழல்படு மெழுகே யென்னக், கொம்மென வருக வுள்ளங் குதகலித்து” (உ) “தீசேர் மெழுகென வுள்ளம் விள்ள” கந்த. திருநகர். கஉஉமேரு. ச. (ஊ) “உலையின் மீது மெழுகொத் துருகினான்” அரிச். மயான. சச. (எ) “மெழுகா மழலுற் றெனவிளகி” (ஏ) “மெழுகொள்ளெரிக்கதுவி யாக்குளநெகிழ்ந் துருகினான்” விநாயக. முக்கலர். இ; கிருச்சமதரு.உ.

ச. “துழியிடையீ, மருளா தொழியி னெழியா தழியுமென் னொயிரே” கோவையார். எங்.

பித்பேதம்) * பரியழி. † கிலில்லாதே. ‡ உளையானுற்றதகாறும், ||மடலினிவட்பெற.

றடங்கருந் தோற்றத் தருந்(க)தவ முயன்றோர்தம்
முடம்பொழித் துயருல கினிதுபெற் றுங்கே

எ - து: இப்படி இப்படி யான்பாட அன்புறுகிளவியாள் அக்னைக்கேட்டு
அருள்பண்ணி அதன் மேலே அன்புற்று வந்து என்னை அளிக்கையினாலே,
மனவேட்கை அடங்கின அரிய விளக்கத்தையுடைய செய்தற்கரிய தவத்தை
முயன்றோர் தம்முடம்பை இவ்வுலகிலேபோகட்டுச் சுவர்க்கத்தை †இனிதாகப்
பெற்றாற்போல, துன்பத்திற்குத் துணையாய் நின்ற மடல் இனி ‡இவளைப்
பெறும்படியாக இன்பத்துக்கு இடம்படக்கடவா (?) எனென்று இரங்கினு
||என்றான்|| எ - து.

இது பூனையாவிரை எனத் தலைவிரவின், பாட்டிடைமிடைந்த, ஐஞ்சீ
ரடிக்கியும் ஆறுமெய்பெற்றும் வாராது தரவும்போக்கும் வந்த, கவிவெண்
பாட்டு. (உ.க)

(கூ.கூ.) சான்றவிர் வாழியோ சான்றவி ரென்றும்
பிறர்நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி யறனறிதல்
சான்றவர்க் கெல்லாங் கடனா லிவ்விருந்த
சான்றி ருமக்கொன் றறிவுறுப்பேன் மான்ற
டு துளியிடை மின்னுப்போற் றேன்றி யொருத்தி
யொளியோ டிருவென்னைக் காட்டி யுளியொன்
னெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்டுந் துஞ்சே
னணியலங் காவிரைப் பூவோ டெருக்கின்
பிணையலங் கண்ணி மிலைந்து மணியார்ப்பு

க. (அ) “உடம்பொழிய வேண்டி னுயர்தவ மாற்று” (ஆ) “தவத்தாற்
சுவர்க்கமாய்” கீறுபஞ்ச. சு; ந.சு. (இ) “சுவர்க்கந் தவத்தால்” ஏலாதி.
எள. (ஈ) “ஒழுக்கிய லருந்தவத் துடம்பு நீங்கினு, ரழிப்பரும் பொன்
னுடம் படைந்த தொப்பவே” கீவக. ௩௨௫. (உ) “புண்ணியம் புரிந்
தோர் புகுவது துறக்க மென்னுந் தருமறைப் பொருளே” கம்ப.
நகரப். ௫. என்பவையும் (ஊ) “தவஞ்செய் மாக்க டம்முடம் பிடாஅ,
ததன்பய மெய்திய வளவை மான” பெருந். ௧௧ - ௧௨. (எ) “உடம்
பொடு துறக்கநக ருற்றவரை யொத்தார்” (ஏ) “உறையும் விண்ணை
முடலொடு மெய்தின ரொத்தார்” (ஐ) “துறந்த செல்ல னினையத்
துறக்கந்தான், பறந்து வந்து படிந்தது பல்சனர், பிரந்து வேறொ
ருவகுபெற் றுரென, மறந்து வைகினர் முன்னைத்தம் வாழ்வொலாம்”
(ஒ) “மெய்யி னோடுருந் துறக்கமுற் றுரென” கம்ப. கடிமணப். க.
மந்திர. ௭௫. கிளைகண்டு நீங்கு. எ. மீட்சி. ௧௫௪. என்பவையும் இங்கே
அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * முயன்றோருடம், † இனிதாற்பெற்றும், ‡ இவள் பெறும்படியாக, ||என்றான்||

- கரு. (க)கொலைவன் சூடிய (உ)குழவித் திங்கன்போல்
 *வளையுபு பலிந்த கோடணி சேயும்
 பொருமுரண் முன்பிற் (நு) புகலேறு பலபெய்
 தரிமாவும் பரிமாவும் களிறும் கராமும்
 (சு)பெருமலை விடாகத் தொருங்குடன் குழீஇப்
 ௨௦ (ரு)படு(சு)மழை யாடும் வரையகம் போலும்
 கொடிநறை சூழ்ந்த தொழுவ

எ-து: அவர் தத்தம்மிடையைக் கைக்கொள்ள ஆயர்(௭)மணிகளையுடைய
 (அ)மலையிடத்தினின்றும் வீழ்கின்ற அருவிகள்போல அழகினது எல்லையைப்

க. “எற்றவல னுயரிய வெரிமரு ளவிர்சடை, மாற்றருங் கணிச்சி மணி
 ‘மிடற்றோனும்..... நால்வ ருள்ளுங், கூற்றெத்தியே மாற்றருங்
 சீற்றம்” புறம். ௫௬: க- கக. என்புழி ‘மணிமிடற்றோனைக் கூற்றமென்
 மது அழித்தற்றெழிலுடைமையான்’ என்னும்விசேடவுரைப் பொரு
 ளாட்சியும், “கொலைவன் யார்கொலோ கொலைவன்மற்றிவன்” புறம்.
 கருஉ: அ. “கொலைவனல்லையோ ‘கொற்றவ னாயினே” மணி. ௨௫.
 கஎச. என்னும் சொல்லாட்சியும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

௨. குழவி யென்பது சூத்திரத்துக் கூறப்படாத பிறிதின்மேலும் வரு
 மென்பதற்கு, “குழவித் திங்கள்” என்பது மேற்கோள்; தொல். மர.
 சூ. ௨௪. பேர்; மயிலைநாதர் குழவியென்பது மதிக்கும் உரித்தாய்வரு
 மரபிற்றென்று எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலது; நன்.
 பொது. சூ. ௩௭.

௩. “பொர்புக லேற்றுப் பிணரொருத்தில்” கலி. ௧௦௩: ௩௪.

௪. (அ) “பெருமலை விடாகத்து” (ஆ) “பெருமலை விடாகத் தருமிசை”
 புறம். ௩௭: ச; கக: அ.

௫. படுதல் என்பது பெய்தல் என்னும் பொருளில் வருதல், (அ)
 “படுமழை யடுக்கத்த” (ஆ) “பாடுபெயல்” கலி. ௪௮: ச; ௧௦: சு.
 என்பவற்றாலும் ‘பாட்டம்’ என இருவகைவழக்கினும்வழங்கும் சொல்
 லாலும் அறியலாகும்.

௬. “ஊர்பெழு கிளர்புளர் புயர்மங்குலி னறைபொங்க” கலி. ௧௦௫: ௨௫.

௭. மண்வரை என்பதற்கு நீலமணி போன்றமலை யெனப் பொருள்
 கொள்ளினும் பொருந்தும்.

௮. (அ) “அயமிழி யருவிய வணிமலை” (ஆ) “இலங்குதா முருவியோ
 டண்கொண்ட நின்மலை” (இ) “ஆமிழி யணிமலை” (ஈ) “அயனத்தி
 யணிபெற வருவியார்த் திழிதரும், பயமழை தலைஇய பாடுசால் விறல்
 (பிரதிபேதம்) * யண்புமலிந்த.

க0 லோங்கிரும் பெண்ணை மடலூர்ந்தென் னெவ்வநோய்
தாங்குத நேற்றா விடும்பைக் குயிர்ப்பாக
விங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது
பாடுவேன் பாய்மா நிறுத்து;

க௧ யாமத்து மெல்லையு மெவ்வத் திரையலைப்ப
மாமேலே னென்று மடல்புணையா நீந்துவேன்
நேமொழி மாத ருறாஅ துறீஇய
காமக் கடலகப் பட்டு;

க௨ உய்யா வருநோய்க் குயவாகு மைய
லுறீஇயா ளீத்தனிம் மா;

௨0 காணுந ரொள்ளக் கலங்கித் தலைவந்தெ
னணைழின் முற்றி யுடைத்துள் ளழித்தரு
மாணிழை மாதரா ளேளரெனக் காமன
தாணையால் வந்த படை;

௨௪ காமக் கடும்பகையிற் றேன்றினேற் கேம
மெழினுத ளீத்தனிம் மா;

௨௬ அகையெரி யானுதென் னருயி ரெஞ்சும்
வகையின லுள்ளஞ் சடுதரு மன்னை
முகையே ரிலங்கெயிற் றின்னகை மாதர்
தகையாற் றலைக்கொண்ட நெஞ்சு;

௩0 அமுன்மன்ற காம வருநோய் நிழன்மன்ற
நேரிழை யீத்தனிம் மா;

ஆங்ககை;

௩௩ அறிந்தனி ராயிற் சான்றவிர் தான்றவ
மொரீஇத் துறக்கத்தின் வழீஇ யான்றோ
ருள்ளிடப் பட்ட வரசனைப் பெயர்த்தவ
ருயர்நிலை யுலக முறீஇ யாங்கென்
றுயர்நிலை தீர்த்த னுந்தலைக் கடனே.

இது மடலேறுகின்ற தலைவன் சான்றோர்க்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)சான்றவீர் வாழியோ சான்றவீரென்றும்
 (உ)பிறர்நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி (ங)யற்றனறிதல்
 சான்றவர்க் கெல்லாங் கடனா (ச)லிவ்விருந்த
 சான்றீ ருமக்கொன் றறிவுறுப்பேன் மான்ற
 னு துளியிடை (ரு)மின்னுப்போற் றேன்றி யொருத்தி
 யொளியோ ருருவென்னைக் காட்டி யளியனென்
 னெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்டிந் துஞ்சே
 னணியலங் காணிரைப் பூவோ டெருக்கின்
 பிணையலங் கண்ணி மிலைந்து (கி)மணியார்ப்ப
 க0 வோங்கிறும் பெண்ணை மடவூர்ந்தென் னெவ்வநோய்
 தாங்குத நேற்றா விடும்பைக் குயிர்ப்பாக
 வீங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது
 (எ)பாடுவேன் பாய்மா நிறுத்து

எ - து: நற்குணங்கள் எல்லாம் அமைந்தீர்! நற்குணங்களெல்லாம் அமைந்தீர்! நீர் வாழ்வீராக! பிறருடைய நோயும் கம்முடைய நோய்போலே எந்நாளும் பேணி அதனாற் பெறும் அறனை அறிந்து போதுதல் உலகத்துள்ள சான்றவர்க்கெல்லாம் * முறைமையானால், நமக்கும் அது முறைமையென்று கருதி நமக்கொரு காரியத்தினைக் கூறுவேன்; அஃதியாதெனின், ஒருத்தி

க. “சான்றவீர் வாழியோ சான்றவீரென்னும்” என்பது கண்டோர் கேட்பாராகத் தலைமகன் கூற்று நிகழ்த்ததற்கு மேற்கோள்; தொடல். செய். கு. ககசு. பேர்; நச்.

உ. “அறிவின னாகுவ துண்டோ பிறிதினோய், தந்நோய்போற் போற்றாக் கடை” குறள். ஙகடு.

ங. “தோன்றியாய்ந் துலக மூன்றிற் றயரெய்து முயிர்க டம்மை, யின்ற தாய் போல வோம்பி யின்பத்து ளிருத்தி நாசன், மூன்றலகிற்கு மாக்கி முடிவிலாத் தன்மை நல்கு, மான்றநல் லறத்தைப்போலு மரிய தொன் றில்லை கண்டாய்”

ச. “அவ்வெதிர்” (கலி. க0: கங) என்பதும் அதன் குறிப்பும் சுண்டு அறிதற்பாலன.

டு. கலி. கஙஅ: டு - கக - ஆம் அடிகள் ஒப்புநோக்குக.

க. “பனைபடு கலிமாப், பூண்மணி கறங்க வேறி” குறுந். கஎங.

எ. இந்நூற்பக்கம் அடுஅ: உ-ஆம் குறிப்பில் (ஆ) முதலியவை பார்க்க. (பிரதிபேதம்) * முறைமையானதும்.

மயங்கினமழைக்கு நடுவில் மின்போலே வந்துதோன்றித் தன்னொளியோடே தன்னுருவையும் என்னைக் காணப்பண்ணி என்னை அளிக்குத் தன்மையளாய் அளித்துப் *பின்னர் என்னெஞ்சைத் தான்வரும்வழியாகக்கொண்டிவிட்டான்; அதனை முதலாகக்கொண்டு துயில்கொள்ளேனாய் அசைகின்ற அழகினை புடைய (க)ஆவிரையினது பூவோடே எருக்கினது கட்டுதலையுடைய அழகினை புடைய கண்ணியையுஞ் சூடி வளருங் கரிய பனைமடலாற் செய்த குதிரையை மணிகள் ஆரவாரிப்ப ஏறி அப்பாய்மாவை (௨)மனத்தே நிறுத்தி யான் நீங்காம னின்ற வறுத்தத்தைத் தருகின்ற என் காமநோயைத் தாங்கமாட்டாமையால் உண்டான †மனவறுத்தத்திற்கு இளைப்பாறுதலாக இறுகின பூணினைபுடைய மாதர் என்னை வறுத்தின கூற்றிலே ஒருகூற்றினைப் (௩) பாடுவேன்; அதனை இவ்விடத்திருந்த சான்நீர்! கேளுமென்றான். எ -று.

பலராதலிற் சான்நீர் சான்நீரென்றான். ஈர் என்று விளியேலாது (ஈ) குறுகிநின்றது. ஐ, அசை. பின்பு சான்நீர் என்றது தான் பின்பு கூறுகின்ற தற்கு எதிர்முகமாக. †கொண்டும் என்னும் உம்மை இசைநிறை. || “ஒருத்தி யொளியோடுருதுஞ்சேன்” என்றது(௩)தன்கட்டோன்றிய அசைவு பற்றி அவலம் பிரந்தது.

கசு (கூ)யாமத்து மெல்லையு மெவ்வத் திரையலைப்ப

(எ)÷மாமேலே நென்று மடல்புணையா நீந்துவேன்

க. இந்துறப்பக்கம் அடுஎ: எ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ) “மனத்து மடலேறி, நிறுக்குவென் போல்வல்யா னீடு பழியே” கலி. ௫௮: ௨௨ - ௨௩. (ஆ) “மடற் கலிமா மன்றத் தேறித்தன், னணி நலம் பாடினு மறியான்” துணை. என்பவற்றை நோக்க, ‘மனத்தே’ என்பது ‘மன்றத்தே’ என்று இருக்கவேண்டிப்பென்று தோற்றுகிறது.

ங. இந்துறப்பக்கம் அடு௮: ௩ - ஆம் குறிப்பில் (ஆ) முதலியவை பார்க்க.

ச. ‘அர்’ ஈராய் விளியேற்கும்; நொல். விளி. கு. ௨௧.

டு. இச்செய்திக்கே “துளியிடை மின்னுப்போற் றோன்றி யொருத்தி... ..துஞ்சேன்” என்னும் அடிகள் மேற்கோள்; நொல். மெய்ப். கு. ௫; நச்; இ - வி. கு. ௫௮௮.

கூ. “யாமத்து மெல்லையு” என்னும் பகுதி (நொல். அகத். கு. ௫௪. நச்) சட்டி ஒருவர்பெயர்கொள்ளாப் பெருந்திணைக்கும் “காம மேதுகர் வார் தம காதலால், யாம மும்பக லும்மறி யாமையால்” (கீவக. ௧௩௫) என்புழி யாமம் இரவென்னும் பொருளில் வருமென்பதற்கும் மேற்.

எ. “மாமேலேனென்று.....பட்டு” என வருதலின் இச்செய்யுள் ஏறியமடற்றிறமான பெருந்திணையென்பர் நச்சினார்க்கினியர்; நொல்.

(பிரதிபேதம்) * பின்னர் நெஞ்சை, † மனம் வறுத்த, ‡ கொண்டும்; உம்மை, || ஒத்தி, ÷ மாமேலே நின்றது.

மேமொழி மாத நுருஅ துறீஇய "

(க)காமக் கடலகப் பட்டு

எ - து: தேன்போலும் மொழியினைபுடைய மாதர் *தான் காமுருதே
என்னைக்காமுறுத்தின காமமாகிய கடலிலே அகப்பட்டு (உ)உசாத்துணை இல்
லாத நடுவியாமத்தும் உசாத்துணையுள்ள பகலிடத்தும் † மனவருத்த மாகிய
திரைகள் வந்து அலைக்கையினாலே மாவின்மேல் இருக்கின்றேனிருக்கின்றே
னென்று மனத்தாற்கருதியிருந்து அம்(ங)மடன்மாடுருதெப்பமாக அக்கடலை
நீர்துவேன் ; அஃது என்னிலை; என்றான். எ - று.

கஅ (ச)உய்யா வருநோய்க் ‡ குயலாகு மைய

ஹீஇயா ளீத்தநிம் மா

எ - து: என்னை மயக்கமுறுத்தினவன் அதற்கு மருந்தாகத் தந்த இம்
மடன்மா யான் பிழையாமைக்குக் காரணமான அரிய காமநோய்க்குப் பிழைந்
தும்படிக்குச் செய்வதொன்றாய் இராகின்றதென்றான். எ - று.

உ௦ (டு)காணுந ரெள்ளக் || கலங்கித் தலைவந்தெ

னொழின் முற்றி யுடைத்துள் ளழித்தரு

அகந். கு. கங, கு. கக. இ - வி நூலாரும் இச்செய்யுளை அதற்கே
மேற்கோள் காட்டினர்; இ - வி. கு. ககக.

- க. (அ) "காமக் கடல்" (ஆ) "காமக் கடுப்புனல்" நுறள். கககச. கககஎ.
உ. (அ) "மன்னுயி ரெல்லாந் துயிற்றி யளித்திரா, வென்னல்ல தில்லை
துணை" நுறள். கககஅ. என்பதும் (ஆ) "மடலூர்தல் யமத்து முன்
னுவேன் மன்ற" நுறள். கககச. என்பதற்கு, 'எல்லாருந் துயிலும்
இடையாமத்தும் யான்றிருந்து மடலூர்தலையே கருதா நிற்பேன்'
என்று பரிமேலழகர் எழுதியிருக்கும்உரையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.
ங. (அ) "துறைசையன்றார், கணையார் விழித்தந்த காமக் கடலைக் கடக்க
நெஞ்சே, புணையாகக் கோடன் மடலன்றி வேறு பொருளில்லையே"
நிறுவாவடுதுறைக். கககஅ. (ஆ) "அடலான வேல்விழி யார்கை
கொடாவிடி லாசைநெடுங், கடலானசோகச் சுழியூடகப்பட்ட காழுகர்
தா, மடலான தோண்கொண் டேநீந்திச் சேர்வார் மணக்கரைக்கே"
மாறன். கஉடு.
ச. (அ) "என்னு ளிடும்பை தணிக்கு மருந்தாக, நன்னுத லீத்த விம்மா"
கலி. கச௦: கடு - கச. (ஆ) "உயலாற்றா, வய்வினோய்" நுறள். ககஎச.
ஊ. (அ) "பிற ரெள்ளத் தோன்றி, யொருநாண் மருங்கிற், பெருநா
ணீக்கித், தெருவி னியலவுந் தருவது கொல்லோ" நுறள். கஅஉ.
(ஆ) "பல்லாரைக் கென்னப் படுமடன் மாவேறி" கலி. கக: உஉ.

(பிரதிபேதம்) *தான் காமுருதே, † மனம் வருத்த ‡ உயலாகும், || கலங்கத்.

மாணியை மாதரா னேசுரெனக் காமன

* தாணையால் வந்த படை

எ - து: மாட்சிமைப்பட்ட இழையினையுடைய மாதரான் ஏரால் வந்த வருத்தமென்று யான் கூறும்படியாகக்(க)காமனுடைய எவலாலே வந்த காம நோயாகிய படை என்னைக் கண்டார் இகழும்படி யான்கலங்க என்னிடத்தே வந்து என்னுடைய(௨)ஆண்டன்மையின் அழகாகிய மதிலைச் சூழவிட்டிருந்து புறத்தையெல்லாமுடைத்துப் பின்னர் உள்வாயை அழியா நிற்குமென்றான். எ - று.

கலங்கி, கலங்க என்க.

௨௪ (ங)காமக் கடும்பகையிற் றோன்றினேற் கேம

மெழினுத லீத்தவிம் மா

எ - து: காமமாகிய கடியபகை ஆண்மையை உள்ளும்புறம்பும் அழித்த வாலே இங்ஙனம் வடிவுகொண்டு தோன்றினஎனக்கு அழகையுடைத்தாகிய நுதலினையுடையான் தந்த இம்மடன்மா, பரிசாரமாயிற்றென்றான். எ - று.

௨௫ அகையெரி யாதென் னை(மு)ருயி ரெஞ்சும்

||வகையின லுள்ளஞ் சடுதரு மன்றே

முனையே ரிலங்கெயிற் றின்னகை மாதர்

தகையாற் றலைக்கொண்ட டுநெஞ்சு

எ - து: முல்லைமுனையை ஒக்கும் இலங்குகின்ற எயிற்றையும் இனிய தாகிய மகிழ்ச்சியையுமுடைய மாதருடைய அழகாலே அவளிடத்தைப்பற்றிக்

க. (அ) “பீழைமை பலவுஞ் செய்து பிணிப்படை பரப்பி வந்து, வாழியிற் பொழித்து வவ்வி வலிந்துயிர் வாங்கி யுண்ணுங், கூழைமை பயின்ற கூற்றவரசனை” (குளா. துறவு. கஅ) என்பதும் (ஆ) “காலனைச் சூழ்ந்த நோய்போ னபுலமா விபுலர் சூழ” (கீவக. கக௪௪) என்பதற்கு, ‘காலன் எலினவிடத்தே சேறற்கு அவனைச் சூழ்ந்த நோய் போல மாவின்மேலே நபுல விபுலர் சூழ்ந்துவர’ என்றெழுதியிருக்கும் உரையும் இதன் நிழலாக இருக்கின்றன.

௨. (அ) “நாடுநெடுநல்லாண்மைபண்டிடையே னின்ற மடையேன், காமுற்ற ரோறு மடல்” (ஆ) “காமக் கடும்புன லுய்க்குமே நாடுநெடு, நல்லாண்மை யென்னும் புனை” குறள். கக௩௩. கக௩௪.

௩. “காம முழந்து வருந்தினார்க் கேம, மடலல்ல தில்லை வலி” குறள். கக௩௫.

௪. “உயிரெஞ்சு துயர்செய்தல்” கலி. ௬௦: ௬.

(பாதிபேதம்) * ஆணையான். † கிற்குமேயென்றான். ‡ தோன்றினோர்க்கு, || வகையினன், + நோய்.

கொண்ட என்னுடைய நெஞ்சிடத்து உள்ளத்தைச் சுடப்பட்டு எரிகின்ற
காமத்தீ என் அரிய உயிர்போல் கூற்றாலே அமைபாதே நின்று (க)சுடுதலைச்
செய்யும்; ஐயோ! யான் எங்ஙனம் ஆற்றுவேனென்றான். எ - று.

(2) உறுப்புடையதுபோலே நெஞ்சுக்கு உள்ளமுண்டென்றான்.

௨௦ அழன்மன்ற காம வருநோய் நிழன்மன்ற

நேரிழை யீத்தனிம் மா

எ - து: காமமாகிய பொறுத்தற்கரியநோய் அறுதியாக நெருப்பு; ஒத்த
இழையிணையுடையான் அதற்குப் பரிசாரமாகத்தந்த இம்மடன்மா அறுதியாக
அதற்கொரு நிழலாய் இருந்ததென்றான். எ - று.

ஆங்கதை

௩௩ அறிந்தனி ராயிற் சான்றநிர் (௩)*தான்றவ

மொரீஇத் துறக்கத்தின் வழீஇ யான்றோ

ருள்ளிடப் பட்ட வரசனைப் பெயர்த்தவ

க. “ஊர்தலைக்கொண்டு.....காமத்தீ, நீருட் புகினுஞ் சுடும்” (கலி.
கச்ச: ௫௩ - ௬௨) என்பதும் அதன் குறிப்புள் இவ்விடத்துக்குப்
பொருள்துவனவும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. தோல். பொருளி. கு. உ.

௩. இத்திரன், விண்ணுலகில் தன்பால் வந்த யயாதியரசனை நோக்கிப்
பலவும்வினாவுங்கால், ‘தவத்தில் நீ யாருக்கு ஒப்பாயினை’ என்றதற்கு
அவன், ‘தவத்தில் எனக்கு ஒப்பானொருவனையும் நான் காணவில்லை’
என, இத்திரன், ‘பிறரை அவர் பெருமையை அறியாமலே அவமதிக்க
இத்தவற்றால் நீ மேலுலக வாழ்வொழியக் கீழே விழுவாய்’ என,
‘அவ்வாறாயின் நல்லோரிடையே விழவேண்டுகிறேன்’ என்று அவ்
வித்திரன்பால் அவ்வாம்பெற்று விழுமாசன் சிலர் வேள்விசெய்யு
மிடத்துக்கு நேரே இறங்குகையில் அங்கிருந்த அவ்வுடகன் மிகப் பல
செய்திவினாவு, அவற்றுக்குவிடைகள் கூறிக் கீழேவீழ் விரைந்தபோது,
அவனும் பிரதர்த்தனனும் வஸுமனனும் சிபியும் தமக்கு மேலுலக
முண்டென்று கேட்டறிந்து அவ்வுலகங்களை யயாதிக்குக் கொடுப்ப,
அவன் கொள்ளெனெனமறுத்துப் பின்பு அங்குவந்த தவமகளை அவன்
கூற்றால் தன்மகன் மாதவியென்றும் அவர்களை அவன்பெற்றீ பிள்ளை
களென்றும் தெளிந்து அவன் கூறிய நியாயத்தால் அவளும் அந்நால்வா
களும் அளித்த தவப்பயனைமாற்றவொண்ணாதுஎன்று, மேலுலகினின்று
அங்குவந்த ஐந்து பொற்றோர்களில் தனித்தனியே அந்நால்வர்க
ளுடன் ஏறி மேலுலகடைந்தனனென்று ஸ்ரீமஹாபாரதம். ஆதிபர்வம்.

பிரதிபேதம்) * தான்றவ மொழிஇ.

(க)ருயர்நிலை யுலக முறீஇ யாங்கென்

றுயர்நிலை *தீர்த்த னுந்தலைக் கடனே

எ - து: என்று கூறி என்னிடத்துச் செல்கின்ற வருத்தத்தை நீர் அறிந்தீராயிற் சான்றீராயுள்ளீர்! அமைந்த சான்றோர் இவன் தவஞ்செய்தற்கு உரியனென்று தவத்துள்ளே †கூட்டிக்கொள்ளப்பட்ட அரசனை, அவன் தான் தவஞ்செய்தலின்கித் துறக்கத்திற் சேறலை வழவுகையினாலே, அவ்வழவுதலை அவர் மீட்டித், தவஞ் செய்வித்து, உயர்த்த நிலைமையையுடைய சுவர்க்கத்தேபோகவிட்டுத் துயர் ‡தீர்த்தாற்போல, (உ)என் துயரினதுதன்மையைப் போக்குதலும் தும்மிடத்து முறைமை; எனச் சான்றோரைநோக்கிக்கூறினான்.

எ - று.

இது தன்கட்டோன்றிய அசைவுபற்றி அவலம் பிறந்தது.

இது(ங)தரவும் போக்கும் ||பாட்டிடைமிடைந்த கலிவெண்பாட்டு. (உஉ)

(கஃ0.) கண்டவி ரெல்லாங் கதுமென வந்தாங்கே

பண்டறியா தீர்போல நோக்குவீர் கொண்டது

மாவென் றுணர்மின் மடலன்று மற்றிவை

பூவல்ல பூளை யுழிநையோ டியாத்த

டு புனவரை யிட்ட வயங்குதார்ப் பீலி

பிடியமை னாலொடு பெய்ம்மணி கட்டி

யடர்பொன் னவிரேய்க்கு மாவிரங் கண்ணி

நெடியோன் மகனயந்து தந்தாங் கணைப்

வடிய வடிந்த வனப்பினென் னொஞ்ச

கடு மிடிய விடைக்கொள்ளுஞ் சாய லொருந்திக்

கடியுறை காட்டிய செல்வேன் மடியன்மி

னன்னே னொருவனென் யான்;

அ0 - அஎ-ஆம் அத்தியாயத்துள்ள செய்தி இம்மூலத்துக்கு ஒருவாறு பொருந்துமென்று தோற்றுகிறது.

க. (அ) “உயர்நிலை யுலகம்” மது. கக௯. (ஆ) “உயர்நிலை யுலகத்து” புறம். ௫௦: க௯.

உ. “சான்றோ ரிருந்த வவையத் துற்றோ, னுசாகென்னும் பூசல்போல, வல்லே களைமதி யத்தை” புறம். உச௯: அ - க0.

ங. தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்த கலிவெண்பாட்டு ஆசிரியச் சுரிதகத்தான் வந்ததற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள்; நொல். செய். கு. க௯ச. போர்; நச.

(பிரதிபேதம்) *தீர்த்தனுந்தலை, †கூட்டிக்கொள், ‡தீர்த்தாற்போல, ||பாட்டிடைமிடைந்த.

௧௩ என்னுனும், பாடெனிற் பாடவும் வல்லைன் சிறிதாங்கே

யாடெனி லாடலு மாற்றுகேன் பாடுகோ

வென்னு னிடும்பை தணிக்கு மருந்தாக

நன்னுத லீத்தனம் மா;

௧௪ திங்க ளரவுறிற் தீர்க்கலா ராயினுந்

தங்காதல் காட்டுவர் சான்றவ ரின்சாய

லொண்டொடி நோய்நோக்கிற் பட்டவென் னெஞ்சநோய்

கண்டுங்கண் ணோடாதிவ் வூர்;

௧௫ தாங்காச் சினத்தொடு காட்டி யுயிர்செகுக்கும்

பாம்பு மவைப்படி லுய்யுமாம் பூங்கண்

வணர்ந்தொலி யைம்பாலாள் செய்தவிக் காம

முணர்ந்து முணராதில் வூர்;

௧௬ வெஞ்சுழிப் பட்ட மகற்குக் கரைநின்ற

ரஞ்சலென் றுலு முயிர்ப்புண்டா மஞ்சீர்ச்

செறிந்தோர் முறுவலாள் செய்தவிக் காம

மறிந்து மறியாதில் வூர்;

ஆங்க;

௩0 என்க ணிடும்பை யறீஇயினெ னுங்கட்

டெருளுற நோக்கித் தெரியுங்கா லின்ன

மருளுறு நோயொடு மம்ம ரகல

விருளுறு கூந்தலா ளென்னை

யருளுறச் செயினுமக் கறனுமா ரதுவே.

(௧)இது மடலேறுவேனென்ற தலைவன் கண்டார்க்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(௨)*கண்டவி ரெல்லாம் †கதுமென வந்தாங்கே

பண்டறியா தீர்போல ‡நோக்குவீர் கொண்டது

௧. இச்செய்யுளையும் ஏறிய மடற்றிறமான பெருந்திணையென்று (தொல். அகத். சூ. ௧௩. உரையில்) இவர் கூறியிருக்கிறார்.

௨. “கண்டவிரெல்லாம்.....நோக்குவீர்” என்பது எல்லாமென்னுஞ் சொல் சிறபான்மை முன்னிலைப் பன்மைக்கண் வருமென்பதற்கு மேற்கோள்; தொல். பெயரி. சூ. ௩௩. இ - வி. சூ. ௧௧௧.

(பிரதிபேதம்) * கண்டனீர், † கதுமெனவாங்கே, ‡ நோக்குவீர்

(க)மாவென் றுணர்மின்,மடலன்று மற்றிவை
 பூவல்ல (உ)பூனை யுழிஞையோ டியாத்த
 ரு புனவரை யிட்ட வயங்குதார்ப் பீலி
 பிடியமை நூலொடு பெய்ம்மணி கட்டி
 யடர்பொன் னவிரேய்க்கு மாவிரங் கண்ணி
 (ங)நெடியோன் மக*னயந்து தந்தாங் கணைய
 வடிய வடிந்த வனப்பினென் னெஞ்ச
 க0 மிடிய †விடைக்கொள்ளுஞ் சாய லொருத்திக்
 (ச)கடியுறை காட்டிய செல்வேன் மடியன்மி
 னன்னே னொருவனேன் யான்

எ - து: என்னைக்கண்ட நீங்கனெல்லாம் (ந) கடுகவந்து அவ்வுரிடத்து
 என்னைப் பண்டு அறியாதீர்போலப் பாராநின்றீர்; நாப்பெய்தமணியைக்கழுத்
 திலே கட்டிக் கையாற் பிடித்தலமைந்த வாய்க்கயிற்றோடே யான் கையிற்
 கொண்டது மடன்மாவன்று, ஏறுவார் ஏறப்படுங் குதிரையென்றும்
 பின்னைத் தலையினும் மாப்பினும் கிடக்கின்ற இவை தகடாகிய பொன்னினது
 விளக்கத்தைக்கும் ஆவிரம்புவாற்செய்த கண்ணியும்(ங) உழிஞைப் பூவோடே

க. (அ) “மாவென் மடலு மூர்ப்” துறந். கள. (ஆ) “மாவென் றுரைத்து
 மடலேறுப மன்று தோறும்” வளையாபதி.

உ. இந்நூற்பக்கம் அடுள்: எ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ங. (அ) : “மதனற்குமெழுத வொண்ணுந்; சிதைபைத் தருதலாலே”
 (ஆ) “இந்தத் தோன்றலை,யெழுதலாங்கொலிம் மன்மதஞலென்றான்”
 கம்ப. மிதிஸக்காட்சி. ரு. உலாவியல். உரு. என்பவற்றால் காமன்,
 ஸ்வியத்துறை கைப்பாயவனெனப்படுதலும் இங்கே நோக்கற்பாலது.

ச. “அடியுறை” கலி. ருச: ச. அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ரு. (அ) “கதுமெனக் கண்டவார்க்கு” (ஆ) “கதுமென நோக்கன்மின்”
 கலி. சு0: ரு, கசள: கள. (இ) “கதுமெனத் தானேக்கி” துறந்.
 ககளங. (ஈ) இந்நூற்பக்கம் சஉஉ: எ-ஆம் குறிப்பும்பார்க்க.

சு. (அ) ‘உழிஞை - கொற்றான்; அது குடநாட்டார் வழக்கு’ என்பது
 புறம். ரு0. விசேடவுரை. (ஆ) இது கெடாடிய யுடையதென்று
 “நெடுங்கொடி யுழிஞைப் பவரொடு” (புறம். எச: ரு, எள: ரு) என்ப
 தனால் தெரிகிறது. (இ) இதன் பூ மதில்வளைப்பவருக் குரித்தென்று
 சிலரும் (ஈ) அவருக்கும் மதில் காப்பவருக்கு முரித்தென்று சிலரும்
 கூறுவர்; (உ) இது பூனையின்வகையு னொன்றென்றும் கூறப்படும்.

(பிரதிபேதம்) * நயந் தகந்தாங்கு † இடைக்கொள்ளும்.

பூளைப்பூவும் புனத்தையுடைய மலையிலே மயிலுதிர்ந்த பீலியும் விளங்குகின்ற [தனமல்ல,] (தாரல்ல) என் மனத்தாலே நன்மென்று கருதியான் கட்டின பூந்தாரென்றும் உணர்வீராக; திருமால் மகனாகிய காமன் என் தலைமையை அழித்தலை விரும்பிக்கொடுக்கப்பட்டித் தன்மெய்யிடத்தே அத்தன்மையவாகிய நன்மைகளெல்லாந் தோன்றிய வனப்பாலும் சாயலாலும் வடுவகிரின்மன் மையையுடைய கண்களாலும் என்னெஞ்சாகிய அரண் இடிந்துபோம்படி நடுவேவந்து என்னைக் கைக்கொள்ளும் ஒப்பலாதவளுக்கு யான் வழிபட்டு உறைதலை உலகத்தாரர்க்குக் காட்டவேண்டிச் செல்லா நின்றேன்; இதனைக் கண்டு நீர் மனத்தே வெறுத்துக் குவிந்திராதேகொள்ளும்; யான் அத்தன்மையை யுடையேன் ஒருவனென்றான். எ - று.

அன்னேனென்றது தான் இவ்வாறாதற்கு முன்செய்த தீவினையை. தூல் ஆகுபெயர். தந்தென்பது ‘செலவினும் வாலினும்’ என்னும் (௧) குத்திரப் பொதுவிதியான் ஈண்டுக் கொடுத்தலை உணர்த்திற்று. அனைய என்றது நெஞ்சறி சட்டாய் நின்றது. வடிய என்றது வடுவகிரின் தன்மையையுடைய கண்களை உணர்த்திற்று. அடியிலே யுறைதல் வழிபாடென்னும் பொருடந்து நின்றலின், அத்தேனே ஒருத்திக்கு என்னும் நான்கனுருபு முடிந்தது.

௧௩. என்னாறும், (௨) பாடெனிற் பாடவும் வல்லேன் சிறிதாங்கிக்

பாடெனி லாடலு மாற்றுகேன் பாடுகோ

(௩) வென்னு ளிடுந்பை தணிக்கு மருந்தாக

நன்னுத லீத்தனம் மா

எ-து: நீ ஒன்றுபாடென்று கூறுவீராயில் எப்படியால் எப்படியாயினுஞ் சிறிது பாடவும் வல்லேன்; அம்மடன்மா மேலே இருந்து அஃது (௪) இடவாய் வலவாய் பெயரும்படி நின்மெய்யை (௫) அசைப்பாயென்பீராயின் அத்தொழிலை யான் ஆளுதலையும் வல்லேன்; இப்பொழுது என்னெஞ்சிடத்துக்காமனோயை யான் ஆற்றும் மருந்தாக நன்னுதல் தந்த இக்குதியையினைப் பாடுவேனோ என்றான். எ - று.

அவர் பாடென்னுமையின், மேல் தன்னை வருத்தினமையைக் கூறு கின்றான்.

௧. தோல். கிளவி. கு. உஅ.

௨. இந்துர்பக்கம் அருஅ: ௩-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௩. “உய்யா வருநோய்க் குயலாகு மைய, லுறீஇயா ளீத் . லிம்மா” கலி. ௧௩௬: ௧௮ - ௧௯.

௪. ‘இடவாய் வலவாயாகிய இடத்தை’ புறம். ௪: ௭. உரை.

௫. “சங்கர னாவ ரொருக்கண்ணி தாடித் தனித்து நின்றே” என்று மடலேற வாரர்க்கு ஆடுதலும் கூறப்படுதல் காண்க.

(பிரதிபேசம்) * பாடலும் வல்லேன், † ஆனும்.

*போக்கினை வெள்ளிய கால்களையுடைய காரியாகிய ஏற்றினையும் மீன் பொலிவு பெற்று விளங்குதல்வரும் அந்திக்காலத்து மேகத்தையுடைய சிவந்த ஆகாயம்போலே அழகிய ஒளிபரந்த புள்ளிகள் வெள்ளையாயிருக்கின்ற சிவந்த ஏற்றையும் கொலைத் தொழிலையுடைய இறைவன் சூடிய இனையதாகிய திண்ணைப்போல விளந்து நிறைந்த கொம்பை அணிந்த சிவந்த ஏற்றையும் பொருகின்ற மாறுபாட்டினையும் வலியினையுமுடைய கொண்டாடுகின்ற பிற ஏறுகள் பலவற்றையும் தொழுவின்னுள்ளே விடுகையினாலே ஒழுங்குபட்ட புகைகுழந்த அத்தொழு, சிங்கமாகிய மாவும் குகிரையாகிய மாவும் களிறு களும் (க)முதலையிலொருசாதியாகிய காரமும் பெரிய மலையின் முழையிடத்திலே சேரத் திரளப்பட்டுப் பெய்கின்ற மழை ஒருங்குகிரியும் மலையிடத்தை யொக்கும். எ - று.

உஉ தொழுவின்னுள், (உ)புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்

(ஈ)தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு

எ - து: அத்தொழுவின்னுள்ளே அவ்வேறுகள்த் தழுவுதற்கு விரும்பி விரும்பிக் குத்தித் பொதுவரைத் தெரிந்து தெரிந்து அவ்வேறுகள் குத்தின. எ - று.

உச ஏற்றின், (ச)அரிபரி பறுப்பன சுற்றி

யெறிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய நிறைக்க

வெற்பு" (கலி. சசு. க. உரு; சஅ: க; ரு: சு - எ.) என்பவற்றால் மலையை அருவி அழகுறுத்துவதாகக் கூறுதல்அறியப்படும்.

க. (அ) "ஒங்கிருந் குட்டத் தருஞ்சுழி வழங்குங், கொடுத்தாண்முதலையு மிடங்கருங் கராமும்" (குறிஞ்சி. உருசு - உருஎ.) என்பதனால், கராம் முதலேச்சாதி விசேடமென்பது அறியலாகும்.

உ. "எழுசீ ரடியே முடுகிய ணடக்கும்" என்பதன் பின்னுள்ள 'முடுகியல் வரையார் முதலீ ரடிக்கும்' என்னும் (தொல். செய். சுசு) குத்திரத்தி னுரையில் முதலீரடிக்குமென்ற வும்மை எச்சவும்மையாதலால், நாற் சீரடியும் இத்துணைப் பயிலாது முடுகுமென்று கூறி, "புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத், தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு" என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர். பேர்.

ஈ. 'செய்பு' என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் தன் வினைமுதல் வினை கொண்டு முடிந்ததற்கு, "தெரிபுதெரிபு குத்தினவேறு" என்பது மேற் கோள்; நன்.வினை. கு. உரு. மயிலை. விருத்தி; இரா. இ-வி. கு. உசக.

ச. கலிப்பாவுறுப்பில் முதலடி முடுகியலாயும் முதலடியும் மூன்றாமடியும் முச்சீராயும் வந்ததற்கு, "அரிபரிபு.....குடர்வலந்தன" என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. எ. நசு.

(பேர்திபேதம்) * போக்கினையொள்ளிய. † மாறுபாட்டினையுமுடைய.

கள (க)திங்க ளரவுறிற் தீர்க்கலா ராயினுந்

தங்காதல் காட்டுவர் சான்றவ ரின்சாய

லொண்டொடி *நோய்நோக்கிற் பட்டவென் னெஞ்சநோய்

கண்டுங்கண் ணோடாதிவ் லூர்

எ - து: சான்றோர் திங்களைப் பாம்புசென்று மறைக்குங்கால் அதனை வருத்தத்தைத் தீர்க்கமாட்டாராயினும் அதன்மேல் தமக்குள்ளு காதுலைக் காட்டித் துன்புறுவர்; அதுபோல இனிய மென்மையினையுடைய ஒண்டொடியது (உ)நோய்செய்யும் நோக்கிலே அகப்பட்ட என்னுடைய நெஞ்சிடத்துக் காமநோயைக் கண்ணாற் கண்டிவைத்தும் இவ்வுரிஜன்ளார் அநனைத் தீர்க்க மாட்டாராயினும் (ரு)கண்ணோட்டமாயினுஞ் செய்தலிலர். எ - து.

உக தாங்காச் சினத்தொடு காட்டி (சு)யுயிர்செகுக்கும்

(ரு)பாம்பு மவைப்படி லுய்யுமார் பூங்கண்

(ஃ)வணர்ந்தொலி யைம்பாலாள் செய்தனிக் காம

முணர்ந்து முணராதிவ் லூர்

க. (அ) “அங்கண்மதிய மரவின்வாய்ப் பட்டெனப், பூசல்வாயாப் புலம்பு மனைக் கலங்கி, யேதினமாக்களு நோவர் தோழி, யொன்று நோ வாரில்லைத், தெண்கடற் சேர்ப்ப னுண்டவென் னலக்கே” (தொல். அகத். கு. ஈ. நச். மேற்கோள்.) என்பதும் (ஆ) “அழலுடைக் கடவுளை யரவு சேர்ந்தென, விழவுடை முதநகர் விலாவிச் சின்றதே” (கீவக. கக்கஉ.) என்பதும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. “ஒருநோக்கு நோய்நோக்கு” குறள். கக்கக.

ரு. (அ) குறள். ருளக - ருளஎ - ஆம் செய்யுட்களும் (ஆ) “கண்ணுக் கணி கலங் கண்ணோட்டம்” தீரிகடுகம். ருஉ. (இ) “தெற்றப் பகைவ ரிடர்ப்பாடு கண்டட்கான், மற்றுங்கண் ணோடுவர் மேன்மக்கள்” பழ. ஈகரு. (ஈ) “கண்வனப்புக் கண்ணோட்டம்” சீறுபஞ்ச. கூ. (உ) “ஒன்று நரம்பென்கோ வொன்றாத வொன்பென்கோ, வின்றசை தா னென்கோ யாதென்கோ - மென்றோடையாழ்ப், பண்ணோட்டி மின் சொற் பணைத்தோளாய் சேர்ந்தவர்பாற், கண்ணோட்டமில்லாத கண்” (ஊ) “யாவர் வரினு மெதிரேற்குச் தெய்வமடப், பாவையகத்திருத்தும் பாடின்றே-மேவினர்பாற்.....கண்ணோட்டமில்லாதகண்” பாரதம். (எ) “கண்ணுக்குப் புனைமணிப்பூண் கண்ணோட்ட மென்பதெலாங் கருணையன்றே” வில்லி. அருச்சுணனறவ. ஈரு. என்பவைகளும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ச. “பரீஇ யுயிர்செகுக்கும் பாம்பொடும்” நாலடி. உஉ௦.

டு. “சான்றோ, ரவைப்படிற் சாவாதாம் பாம்பு” பழ. ஈகரு.

(பிழைபேதம்) * ஓர்நோக்கின்.

எ - து: பிறாற் றுக்கவொண்ணாத சினித்தோடே தன்வடிவைக்காட்டி அவருயிரைப்போக்கும் பாம்பும் பலரிடைப் பட்டாற் சாவாதென்னும்(௧)உலக வழக்கிற்கேற்பச் சான்றோர் அவைப்படிற் பிழைக்கவுங்கடும்; அத்தன்மையே னல்லாத எனக்குப் பூப்போலுங் கண்ணையும் (௨)கடைகுழன்று தழைக்கின்ற ஐம்பாலினையுமுடையான் செய்த இக்காமநோயின் வருத்தத்தை அறிந்து வைத்தும் இவ்வூரிலுள்ளார் தீர்ப்பதோர் உபாயம் அறிகின்றிலர். எ - று.

உரு வெஞ்சுழிப் பட்ட மகற்குக் கரைகின்றா

ராஞ்சலென் றுலு முயிர்ப்புண்டா *மஞ்சீர்ச்

செறிந்தோர் முறுவலாள் செய்தவிக் காம

மறிந்து மறியாதிவ் லூர்

எ - து: கடிய (௩)நீர்ச்சுழியிலே அகப்பட்டானொருமகனுக்குக் கரையில் நின்றோர் † சென்றெடாமல் அஞ்சாதேகொள்ளென்று கரையிலே நின்று கூறினாலும் அவனுக்கு(௪)வருத்தச் சீருதலுளதாம்; அதுபோல, அழகிய சீரையுடைய செறிந்தஅழகினையுடைத்தாகிய முறுவலையுடையாள் செய்த இக் காமநோயை அறிந்துவைத்தும் இவ்வூரிலுள்ளார் அதனைத் தீர்த்தலாற்றா யானும் ஒரு தண்ணளி செய்தலையும் அறிகின்றிலர். எ - று.

ஆங்க, அசை.

௩௦ என்க (௫)ணிமெப்பை ‡யநீஇயினெ றுங்கட்

டெருளுற நோக்கித் தெரியுங்கா ||லின்ன

மருளுறு நோயொடு மம்ம ரகல

௧. “பலரிடை விழுந்த பொல்லாப் பாம்புமா ருயிர்மா யாதென், துலகவ ருரைக்கும் வார்த்தை யுண்மையே போலும்”

௨. (அ) “வணரொலி யைம்பரலார்” இன்ன. ௧௫; (ஆ) “வணரைம்பால்” (கலி. ௫௮: ௧) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௩. “கயஞ்சான் மறுசுழி யழுந்தினனாக, முயங்கின நெடுத்த வண்ணை” தமிழ்நெறி. மேற்கோள்.

௪. (அ) “உயிர்ப்பிடம் பெறாஅது” (பொருந. ௧௧௧) என்பதற்கு, “இளைப்பாற இடம் பெறாதே” என்றும் (ஆ) “உயிர்ப்பாக” (கலி. ௧௩௬: ௧௧) என்பதற்கு, “இளைப்பாறுதலாக” என்றும் எழுதியிருக்குமுறைகள் நோக்கற் பாலன.

௫. “ஆருயிர் யாதொன் றிடருறு மாங்கதற், கோருயிர் போல வருகியுயக் கொள்ள, நேரி னதுமுடி யாதெனி நெஞ்சகத், தீரமுடைமை யருளி னியல்பே” துளா. துறவு. ௧௭௦.

(பிரதிபேதம்) * மெஞ்சீர், இஞ்சீர். † சென்றடாமல், ‡ உரீஇயினேன், உரைஇயினேன். இன்னும்,

(க) * விருளுறு கூந்தலா னென்னை

யருளுறச் செயினுமக் (உ)கறனுமா ரதுவே

எ-து: என்னிடத்து நிகழ்கின்றவருத்தத்தை யான் அறிவித்தேன்; இனி இதனை நுமமிடத்தே தெளிதலுறப் பார்த்து ஆராயுங்காலத்து இத்தன்மைத தாகிய மயக்கமுறும் காமநோயாலுண்டாகிய என்மயக்கம்நீங்கும்படி இருட்சி யுறுகின்ற கூந்தலையுடைபாள் என்னை அருளுதலுறும்படி பண்ணுவீராயின், அது நுமக்கு அறனும புகழுமாமென்றான். எ - று.

இது தன்கட் டோன்றிய அசைவுபற்றி அவலம் பிறத்தது.

(ங)இது பாடெனில் ஆடெனில் என எதுகையியைந்த அடி என்னொனும் என வேறுநின்ற சீரோடுங் கூடி ஐஞ்சீரெடுக்கிவந்த கலிவெண்பாட்டு. (உங)

(ஃசக) அரிதினிற நோன்றிய யாக்கை புரிபுதாம்

வேட்டவை செய்தாங்குக் காட்டிமற் றுங்கே
யறம்பொரு ளின்பமென் றம்மூன்றி னென்றன்
றிறஞ்சேராற் செய்யுந் தொழில் க ளாறைந்தன்
றணிநிலைப் பெண்ணை மடலூர்ந் தொருத்தி
யணிநலம் பாடி வரற்கு;

வி ஓரொருநா லுள்வழிய ளாகி நிறைமதி

நீரு ணிழற்போற் கொளற்கரியந் போரு

க. “இருளுறழிருங்கூந்த லிவண்மாட்டு” கலி. 1சக: கஅ.என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. “அறனுமாரதுவே” ஐங். சச.

ங. தொல். செய். கு. கருச. ௨-ரையில் இவர் இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி, “இது, ‘பாடெனில்’ என்றும், ‘ஆடெனில்’ என்றும் எதுகையியைந்த அளவடி, ‘என்னொனும்’ என வேறுநின்ற சீரோடுங்கூடி ஐஞ்சீரெடுக்கிற்று. இதனுள், ‘ஆங்க’ எனத் தனிச்சொல் வந்தது” என்று எழுதியிருப்பதும், பேராசிரியர் அதனுரையில் இதனை மேற்கோள்காட்டி, “இச்செய்யுள் தரவும்போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்த கலிவெண்பாட்டு ஆசிரியச் சரிதகத்தாலிற்றதாகலின், இதனுள், ‘என்னொனும்பாடெனிற் பாடவும் வல்லேன் சிறிதாங்கே’ என்னும் அடி ஐஞ்சீரெடுக்கினுள் வந்தது; என்னை? ‘பாடெனிற்.....பாடுகோ’ என்னும் அளவடியிரண்டும் எதுகையா யமைந்தவழி, ‘என்னொனும்’ என வேறுநின்ற சீரோடுங் கூடி ஐஞ்சீரெடுக்கினமையின். இதனுள், ‘ஆங்க’ எனத் தனிச்சொல்வந்தது” என்று எழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்)*இருளுறழ்கூந்தலாள், ஈநின்று,

ளடன்மாமே லாற்றுவே னென்னை, மடன்மாமேன்
மன்றம் படர்வித் தவள்; வாழி சான்றிர்;

கக பொய்தீ ருலக மெடுத்த கொடியிசை
மையறு மண்டிலம் வேட்டனன் வையம்
புரவூக்கு முள்ளத்தே னென்னை யிரவூக்கு
மின்னு விடும்பைசெய் தாள்; அம்ம சான்றிர்;

கரு கரந்தாங்கே யின்னோராய் செய்யுமற் றிலேதோ
பரந்த சுணங்கிற் பண்ணத்தோளாள் பண்பு;

கள இடியுமிழ் வானத் திரவிருள் போழும்
கொடிமின்னுக் கொள்வேனென் றன்னன் வடிநாவின்
வல்லார்முற் சொல்வல்லே னென்னைப் பிறர்முன்னர்க்
கல்லாமை காட்டி யவள்; வாழி சான்றிர்;

உக என்னுங்கே;

வருந்தமா வூர்ந்து மறுகின்கட் பாடத்
திருந்திழைக் கொத்த கிளவிகேட் டாங்கே
பொருந்தாதார் போர்வல் வழுதிக் கருந்திறை
போலக் கொடுத்தார் தமர்.

*இஃது இராத்தியுள்ளின்ற தலைவன் (உ) மடலேறியவழி அவன் தமர்
அஞ்சித் தலைவியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தலைக் கண்டோர் கூறியது.

‘இதன் பொருள்.

அரிதினிற் றேன்றிய யாக்கை (உ) புரிபுதாம்
வேட்டவை செய்ததாங்குக் காட்டிமற் றுங்கே
யறம்பொரு ளின்பமென் றம்மூன்றி டுனென்றன்
நிறஞ்சேரார் செய்யுந் தொழில்க ளறைந்தன்

க. ஏறிய மடற்றிதமான பெருந்திணைக்கே (தொல். அகத். கு. கங. கச்.
உரையிலும்) இச்செய்யுள் மேற்கோள்.

உ. புரிதலென்னுஞ்சொல், மனம் வேறுபடுதலென்னும் பொருளிலும்
வருமென்பது (அ) “புரிந்து” கலி. ந.உ. உஎ. என்பதனுரையாலும்
‘துண’யப்படும். (ஆ) “நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை”

(பிரதிபேதம்) * இது இஃது, †ஆங்கேகாட்டிமற்றுகங்கவறம், ‡ஒன்றின்றிமம்.

றணிகிலைப் (க)பெண்ணை மடலூர் தொருத்தி

யணிகலம் (௨.)பாடி வரற்கு

எ-து: (௩) பெறுதற்கரிதாகத் தோன்றிய மக்கள் + யாக்கை முற்பிறப்பில் தாம் மனம் வேறுபட்டு விரும்பின தீவினைகளைச்செய்து அறம்பொருளின்மம் என் றுசொல்லப்பட்ட அம்மூன்றில் அறமாகிய ஒன்றன் கூற்றைச் சாராதவர்கள் இப்பிறப்பிற்கெய்து திரியுந்தொழில்களில் ஒன்றாகிய அழகினை யுடைத்தாகிய நிலைமையினையுடைய பனைமடலையேறி அவ்வூரிடத்தே எல்லார்க்குங்காட்டி ஒருத்தியுடைய அழகினையுடைய நலத்தைப் பாடி வருவதற்கு தூள்[கள்] சாற்றிற்று; ஆதலால், யானும் அதுவேதுணிந்து மடலேறிப்பாடுவேனென்றான். எ - று.

யாக்கை மடலூர்ந்து காட்டிப் பாடி || வருவதற்குச் (தூல்) சாற்றிற் றோங்க. மற்று, அசை. ஆங்கு என்றது, முற்பிறப்பை.

எ ஓரொருநா லுள் ஃவழிய ளாகி நிறைந்தி

நீரு ணிழற்போற் கொளற்கரியவர் (சு)போரு

ளடன்மாடே லாற்றுவே னென்னை (ரு)மடன்மாடேன்

மன்றம் படர்வித் தவள் வாழி சான்றீர்

எ - து: சான்றீர்! வாழ்வீராக; பேரிடத்து வெற்றியினையுடைய குதிரையின்மேலே யிருந்து போர்த்தொழிலை நடத்துவேனாகிய என்னை அம்மா வல்லாத மடன்மாவிலே ஏறி + அக்களத்தேயன்றி மன்றின்கண்ணே தன்னை உள்னாவித்தவள், ஒருகால் என் மனத்துள்ளே உள்ளாயிருந்து பின்னை நீருட் டோன்றிய நிலைமையிற்றுடைய நிழல் வாங்கிக்கோடற்கு அரியவாறுபோல வாங்கிக்கோடற்கு அரியவாயிராநின்றனென்றான். எ - று.

(கலி. நக. ௪௬.) என்புழி, 'புரி திரிபு' என்பதற்கு, 'வேறுபட்டுத் தப்புதல்' என்று பொருளுழுகியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலது.

க. இந்நூற்பக்கம் அருள்: எ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. இந்நூற்பக்கம் அருள்: உ-ஆம் குறிப்பில் (உ) முதலியவை பார்க்க.

௩. பெறுதற்கருமையில், "பரவைவெண்டிரை வடகடற் படுகத்துளை யுட், டிரைசெய் தென்கட லிட்டோர் நோன்கழி சிவணி, யரச வத்துளை யகவயிற் செறித்தென வரிதாம், பெரிய யோனிகள் பிழைத்திவண் மானிடம் பெறலே" கீவக. ௨௪௬. என்பது முதலியன நோர்க்கு.

௪. "ஒண்ணுதற் கோடு வுடைந்ததே ஞாட்பிணு, ணண்ணுரு முட்டுமென் பீடு" துறள். ௧௦௮௮.

௫. "நாணொடு நல்லாண்மை பண்டுடையே னின்றிடையேன்; காமுற்ற ரேறு மடல்" துறள். ௧௧௩௩.

(பிழிபேதம்) * அணிலப்பெண்ணை, + யாக்கைகள் முற்பிறப்பில்லாத மனம், + || வருதற்கு, ஃ வழியானது. + அக்களத்தன்றி.

ஆற்றுவென்னென்னைபடர்வித்தவென்றது, (க) தறுகண்மை
யென்னும் மெய்ப்பாடு. வாழ்சான்நீரென்றது, ஒருமைப் பன்மைமயக்கம்.

கக (உ)பொய்தி ருலக மெடுத்த கொடிமிசை
மையறு *மண்டிலம் வேட்டனள் (ங)வையம்
புரவுக்கு முள்ளத்தே நென்னை யிரவுக்கு
மின்னா விடும்பைசெய் தாள் (சு)அம்ம சான்றிர்

எ - து: கேளீர் சான்றீர்! உலகத்தையெல்லாம் பாதுகாத்தலை முயலும்
உள்ளத்தையுடையேனாகிய என்னை ஒருவர்பால் ஒன்றை(நீ) இரத்தலைமுயலும்
இன்னதாகிய வருத்தத்தைச் செய்தவன் கீழைத் திசையிடத்துத் தோன்றின,
பொய்யற்ற நன்மக்கள் உயர்த்துப் புகழ்ந்த, மாசற்ற ஞாயிற்றின் மண்டிலத்
தையான் வாங்கிக் கோடற்கு ட்விரும்பின அத்தன்மையளாய் இராரின்றான்;
என்றான். எ - று.

என்றது (சு)கொடையென்னும் மெய்ப்பாடு.

கரு கரந்தாங்கிக் யின்னோநாய் செய்யுமற் றிறிஃதோ

பரந்த சுணங்கிற் பணைத்தோளாள் பண்பு

எ - து: பரந்த சுணங்கியையுடைய, பணைபோலத்தோளினையுடையாள்
தான் மறைந்தபொழுதே பொறுத்தற்கரிய கோயைச் செய்யாநிற்கும்; அவள்
குணம் எக்காலமும் இத்தன்மைத்தோ கூறின் என்றான். எ - று.

க. இம்மெய்ப்பாட்டுக்கே (தொல். மெய்ப். கு. க.பேர். இ-வி. கு. ௫௪௮.
உரைகளிலும்) “அடன்மாமேல்...படர்வித்தவன்” என்னும்
பகுதி மேற்கோள்.

உ. “கொடிநிலை” என்பதற்கு, “கீழ்த்திசைக்கண்ணே நிலைபெற்றுத்தோன்
றும் வெஞ்சுடர் மண்டிலம்” என்று பொருளும் ஆகுபெயரென்று இலக்
கணமுட்கூறி, “பொய்தி ருலக..... ..செய்தான்” என்பதனை
மேற்கோள் காட்டினர், நச்சினார்க்கினியர்; தொல். புறத். கு. ௩௩.
உலகவழக்கினும், “கொடி” என்பது கீழ்த்திசைக்குப் பெயராய் வறுங்கு
கின்றது.

ங. “இரப்பான்போ லெளிவந்துஞ் சொல்லு முலகம், புரப்பான் போல்வ
தோர் மதுகையு முடையன்” கலி. சள: க - உ.

ச. “அம்ம கேட்பிக்கும்” தொல். இடைச். கு. ௨௮.

டு. (அ) “இரவினை, யுள்ளங்கா லுள்ள முருகுமால்” நாலடி. ௩௦௫. (ஆ)
“இரத்தலி னின்னது” (இ) “இரவுள்ள வுள்ள முருகும்” தறன்.
உஉக, ௧௦௬க.

க. இம்மெய்ப்பாட்டுக்கே (தொல். மெய்ப். கு. க. பேர். இ-வி. கு. ௫௪௮.
உரைகளில்) “வையம், புரவுக்கு.....செய்தான்” என்பது மேற்கோள்.
(பிரதிபேதம்) மண்டலம், ட்விரும்பினவளத்தன்மை. ட்விரே. || உடையாள தாள்தான் மறைந்த,

கள (க)இடியுமிழ் வானத் திரவிருள் போழும்
கொடியின்னுக் கொள்வேனென் றன்னன்(உ)வடிநாவின்
(ஈ)*வல்லார்துழற் சொல்வல்லே நென்னைப் பிறர்முன்னர்க்
கல்லாமை காட்டி யவன் வாழி சான்றீர்

எ - து: பின்னும் வாழ்வீராக; சான்றீர்! வழுவின சொற்கள் சொல்
லாதபடி தெள்ளிய நாவிலுலே வார்த்தைசொல்ல வல்லார்முன்னே சொல்லு
தல் வல்லேனாகிய என்னைப் பிறர்முன்னே ஒன்றையுங் கல்லாத தன்மைய
னாகக் காட்டியவன், இரக்காலத்து இடியை உமிழ்கின்ற மேகத்திலிருளைப்
போழும் ஒழுகினையுடைய மின்னை வாங்கிக்கொள்வேனென்று ஒருவன்
கருதிய தன்மையளாய் இராரின்றனென்றான். எ - து.

வல்லார்முற்சொல்..... காட்டியவனென்றது(ஈ)கல்விபற்றிய பெரு
மிதம்; என்னையும் கல்லாமை காட்டினான் என்றவின். வாழி சான்றீரென்று
அதனை முடிப்பாராக் கருதி வாழ்த்தினான்.

௨.௧ என்னுங்கே

வருந்தமா வுரந்து ஈறுகின்கட் பாடத்
திருந்திழைத் தொத்த கிளவிகேட் டாங்கே
பொருந்தாதார் ஈபோர்வல் வழுதிக் கருந்திறை
போலக் கொடுத்தார் தமர்

எ - து: என்றசொல்லி அங்வுரித்து மறுகின்கண்ணே கண்டார்
வருந்த மடன்மாலை எறிப்பாட், திருந்தின இழையினையுடையானைத் தான்
பெறுதற்குப் பொருந்தின வார்த்தைகளைத் தான் கூறக்கேட்டு, பமைவர்
போர்த்தொழிலைவல்லபாண்டியனுக்கு அஞ்சி அரியதிறைகொடுக்குமாறுபோல,

க. (அ) “இடியுமிழ் பிரங்கிப் விரவுப்பெயல்” கலி. சக. ௫. என்பதும்
அதன் குறிப்பும் (ஆ) “இடியுமிழ் வானம்” அகநி. எள: ௫. (இ) “இடி
யுமிழ் வானத் திடன” (தொல்.செய்.சூ.கருஉ. பேர், நச். உரை.மேற்.
‘செஞ்சுடர்’) என்பவையும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. “வடியா நாவின் வல்லாங்குப் பாடி” புறம். சள: ௩.

ஈ. “தலைப்படு சால்பினுக் குத்தள ரோன்சித்தம் பித்தனென்று, மலைத்தறி
வாரிலிலை யாரையுந் தேற்றுவ நெத்துணையுங், கலைச்சிறு திங்கண்
மிலைத்தசிறிற் றம்பல வன்கயிலை, மலைச்சிறு மான்விழி யாலழி வுற்று
மயங்கினனே” கோவையார். ௨௫.

ச. இச்செய்திக்கே (தொல். மெய்ப். சூ. ௧; பேர்; இ - வி. சூ. ௫௭௮.
உரைகளிலும்) “வல்லார்துழற்... காட்டியவன்” என்பதுமேற்கோள்.
(பிரதிபேதம்) * வல்லாருட் சொல், ஈபோர்வேல்.

தமர் குடிப்பழுதாமென்று அஞ்சி அவளை அவ்விடத்தே கொடுத்தார்; ஈதோர் மகட்கொடை இருந்தவாறென்னெனக் கண்டார் வியந்துகறிநார். எ - று.

இது கண்டார்க்குக் கொடைபற்றிய பெருமிகம் பிறந்தது.

இது “தரவும்போக்கும்” (௩) என்பதனுட்பாட்டினைப்போக்கின்பின்வைத்த தனற் போக்குப்பெற்ற, பண்பு என *நாற்சேரான் இயன்ற பாட்டு வந்தது.

(2) வாழிசான்னீர் அம்மசான்னீர் என ஈற்றுக்கண் வந்த சீர்களை †முதல் அடிக்கு ஆண்டபொருண்முடிவுள் மாறுகூட்டி அடிக்க அறுசேராய் ஆறுமெய் பெற்றமையிற் கவிவெண்பா. (உச)

(கௌ.உ.) புரிவுண்ட புணர்ச்சியுட் (௩) புல்லாரா மாத்திரை

யருகுவித் தொருவரை யகற்றலிற் றெரிவார்கட்

(௪) செயநின்ற பண்ணினுட் செவிசுவை கொள்ளாது

நயநின்ற பொருள்கெடப் புரியறு நரம்பினும்

நி பயனின்று மன்றம்ம காம மிவண்மன்னு

க. தோல். செய். கு. கௌ.உ. இதனுரையில், “தரவும்போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்தும்” என, “பாட்டினைப் போக்கின்பின் வைத்ததனற் போக்குப் போல நாற்சேரானிறுவனவும் அப்பாட்டின் அமையுமென்பது; அது, ‘கார்தாங்கே... ..பண்பு’ என்றற்போல வரும்” என்று பேராசிரியரும் இதனையே தழுவி நச்சினார்க்கினியரும் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

உ. இச்செய்யுளுள், ‘வாழிசான்னீர், அம்மசான்னீர், என ஐஞ்சேரடுக்கி யாங்கு அடுக்கிச் சொல்ல அறுசேராயின. இதற்கும் ஐஞ்சீர் அடுக்கியு மென்றதுபோல அறுசேரடுக்கியுமென்று அடுக்குதற்குக் தொழில் கொள்ளப்படும். ஈண்டு இரண்டளவாடி தொடைப்படச் செய்தமையி னென்க. இதனுள் என்றாங்கே என்பது தனிச்சொல்’ என்று பேரா சிரியரும், இதனுள் ‘வாழி சான்னீர், அம்ம சான்னீர், என ஈற்றுக்கண் வந்த சீர்களை முதலடிக்கட் பொருண்முடியுமாறு கூட்டி ஐஞ்சேரடுக்கி யாங்கு அடுக்க அறுசேரானவாறு வந்ததாம். இதற்கும் அறுசேரடுக்கியும் எனக் கூட்டிப் பொருளுரைக்க. என்றாங்கு தனிச்சொல்’ என்று நச்சினார்க்கினியரும் எழுதியிருப்பவை இங்கே அறிதற்பாலன; தோல். செய். கு. கௌ.உ.

௩. “புல்லாராப் புணர்ச்சியாற் புலம்பிய வென்றோழி” கலி. சடு. ௧௦.

௪. “செயநின்ற.....மன்றம்ம காமம்” என்பதை (நன். இடை. கு. கக. உரையில்) மேற்கோள்காட்டி அம்ம, உரையையென்று மயிலைநாதரும் இப்பகுதியையே (இ. வி. கு. உஎச உரையில்) மேற் கோள்காட்டி அம்ம, அசைநிலையென்று இ. வி. தூலாரும் கூறுவர்.

(பிரதிபேதம்) * நாற்சேரானிற்பாட்டு, † முதலாடிக்காண்ட,

மொண்ணுத லாயத்தா (க)*ரோராங்குத் திளைப்பினு
(உ)முண்ணுனை †தோன்றமை முறுவல்கொண் டடக்கித்தன்
கண்ணினு முகத்தினு நகுபவன் பெண்ணின் றி
யாவருந் தண்குரல் கேட்ப நிரைவெண்பன்

க௦ மீயுயர் தோன்ற நகாஅ நக்காங்கே
(ங)பூவுயிர்த் தன்ன புகழ்சா லெழிலுண்க
ணுயிதழ் மல்க வமும்;

க௩ ஒஓ! அழிதகப் பாராதே ‡யல்லல் குறுகினங்
காண்பாங் கனங்குழை ||பண்பு;

க௫ என்ற, (ச)ஈல்லீரு மென்செய்தீ ரென்னை நகுதிரோ
நல்ல நகாஅலிர் X மற்கொலோ யானுற்ற
வல்ல லுறீஇயான் மாய மலர்மாற்பு
புல்லிப் புணரப் பெறின;

க௬ எல்லாநீ, உற்ற தெவனோமற் +நென்றீரே லெற்சிதை
செய்தா னிவனென வுற்ற திதுவென
வெய்த வுரைக்கு **முரணகத் துண்டாயிற்
(ரு)பைதல வாகிப் பசக்குவ மன்னோவென்
னெய்தன் மலரன்ன கண்;

க. ஓராங்கு, ஒருகன்மைப் படலென்னும் பொருள்படுவதோர் இடைச் சொல்; பதிற். கக: கக. கலி. கஉ: கஅ, கஅ: எ, கஉ: நக. புறம். கக: கக. இச்சொல், “ஓராங்கு” என்றும் வரும்; பதிற். நக: உ. கலி. ௫௦: எ. புறம். உகஅ: க௫, ௩௦ச: ௫, ௩உச: கக, ௩எ௦: உ.

உ. “நகைமொக்கு ஞள்ளது” துறள். கஉஎச.

௩. (அ) “போதெழி லுண்கண் புகழ்நல னிழப்ப” (ஆ) “பூக்கவின் கொண்ட புகழ்சா லெழிலுண்கண்” கலி. கஉஉ: உ, க௩க: ச.

ச. அறிவர்(?)கேட்பத் தலைமகள் கூற்றுவந்ததற்கு, “எல்லீரு மென்செய்தீ ரென்னை நகுதிரோ” என்பது மேற்;தொல். செய். கு. ககக. பேர்;நச்.

௫. (அ) “பசந்தகண் பைதல பனிமல்க” கலி. கக: க. (ஆ) “தெரிந் துணரா நோக்கிய வுண்கண் பரிந்துணராப், பைதலுழப்பதெவன்” (இ) “படலாற்றா பைத லுழக்குங் கடலாற்றாக், காமநேய் செய்தவென் கண்” துறள். ககஎஉ; ககஎ௫.

(பிழிபேதம்) * ஓராங்கு, † தோன்றாமல், ‡ அல்ல குறுகினும்; || பண்பு எல்லீரு மென்செய்திர், X மற்கொல்லோ, +என்றீரேல், ** முரணகத்து.

௨௪ (க)கோடுவாய் கூடாப் பிறையைப்பிறிதொன்று
நாடுவேன் கண்டனென் சிற்றிலுட் கண்டாங்கே
யாடையான் (உ)†மூஉ யகப்படுப்பேன் சூடிய
காணுன் றிரிதருங் கொல்லோ மணிமிடற்று
‡மாண்மலர்க் (ஈ)கொன்றை யவன்;

௨௬ தெள்ளியே மென் லுரைத்துத் தேரா தொருநிலையே
வள்ளியை யாகென நெஞ்சை வலியுறீஇ
யுள்ளி வருகுவர் ||கொல்லோ வுளைந்தியா
னொள்ளி யிருக்குவேன் மற்கொலோ ÷ நள்ளிருண்
மார்தர் கடிக்கொண்ட கங்கும் (ச)கனலினாற்
றோன்றின கைத் (ரு)தொடுத்தேன்மன் X யான்றனைப்
(ஃ)பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய
கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து;

௧. (அ) “கோடுவாய் கூடாப்,கொன்றை யவன்” என்னும் பகுதியைப் பெருந்திணைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளுட் கலக்கமென்பது மனங்கலங்கி நிற்கு நிலையென்று கூறி அதற்கு மேற்கோள்காட்டினர், இளம்; தொல். மெய்ப். சூ. ௨௨. (ஆ) “கோடு கூடு மதியம்” பதில். நக: கஉ. (இ) “கோடுகொ ளொண்மதியை” கள. ௨௨. (ஈ) “நிங்கட் செல்வன், பைங்கடிக் கோடு கூடும் பக்கத்தில்” உத்தரகோச. கள. ௩௩.

௨. “எங்கு, மூயிலங்கி யிறையவொர் முடியிசைமல் கியகோயில்” தீரு வாணக்கா. செசாரணிய. ௨௬.

௩. (அ) “கொன்றை யலங்கலந் தெரியலான்” கலி. கரு: க. (ஆ) “கொன்றை வேய்ந்த செல்வன்” (இ) “பிரணவத்திற் குரியபொருள்” பிறரென்று பேசுவோர், முரணவித்தற் காகமங்கண் முதலாய வேண் பிபவோ, கரணவிகற் பங்கடந்தோய் காவகமெண் ணிலகமமுந், திரண்மிகுத்த செழுங்கொன்றை மாலிகைசேர் தரக்கண்டும்”

௪. (அ) “கனலின் வாரா நயனி லானனைக், கனலிற்கண்டியான் செய்தது கேளினி, ,தொடுப்பேன் போலவும்” (கலி. கஉஅ: அ - கக) என்பதும் (ஆ) “தெற்றெனக் கண்ணுள்ளே தோன்ற,அற னில்லவன்” (கலி. கசச: ௩௩ - ௩௮) என்பதும் அடிகள் குறிப்பும் பார்க்க.

இ. “தொடுத்தல்” இந்நூற்பக்கம் எகச: ௨-ஆம் குறிப்பில் (இ)(ஈ)பார்க்க.

௧. கலக்கமென்னு மெய்ப்பாட்டிற்கு, “பையெனக் காண்குகரந்து” என்னும் அடிகள் மேற்கோள்; தொல். மெய்ப். சூ. ௨௨. நச.

(பிரகிபேதம்) * பிறிதென்று, † மூடியகப், ‡ மாண்மலைக்கொன்றை || கொல்லோ வளைந்தியான், ÷ கள்ளிருன், X யான்றனைபு.

ஊருவ மாலை போலக்

குருதிக் கோட்டொடு குடர் வலந்தன

எ-து: அவை குத்தினபொழுது, எரி சுற்றிவிளங்குகின்ற (௧) கணிச்சிப் படையையுடைய இறைவன்குடிய (௨) பிறையிடத்துக்கிடந்த (௩) சிவந்த நிறத்தையுடைய *மாலைபோலப் பகையான ஏறகளை விரும்பிப் போக்குவன வாகிய† ஏற்றினங்களின் குருதிதோய்ந்த கொம்புகளுடனே குடர்கள் சுற்றிப் பிணித்தன. எ - று.

௨௮ ‡கோட்டொடு சுற்றிக் குடர்வலந்த வேற்றின்முன்

ஊடிரின் (௪)றக்குடர் வாங்குவான் டீகோண்

(௫)செந்நூற் கழியொருவன் கைப்பற்ற (௬)வந்நூலை

||முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம்

எ - து: அங்ஙனம் கொம்புகளோடே சுற்றிக் குடர்கள் பிணித்த ஏற்றின் முன்னே நின்று ஆடி அக்குடரை இரண்டுகையாலும் வாங்கி வயிற்றிலே

௧. கணிச்சியென்பது முழுவின் வேறையதொரு படைக்கலத்துக்கும் பெயராயினும் 'எரிதிகழ்' என்னும் அடைமொழியை நோக்க இங்கே மழு வென்னும் பொருளில் வந்ததென்றே தோற்றுகிறது.

௨. இச்செய்யுள் ௧௫ - ௧௬. அடிகளிலும் ஏற்றின் கொம்புக்குப் பிறை உவமையாய் வந்திருத்தல் காண்க.

௩. "தணவிர மாலை கைக்கொண்டென்ன, கிணரீடு பெருங்குடர் கையகத் தேந்தி" மணி: ௫: ௪௮-௪௯.

௪. "மாயா தவர்தலை வாவரங் காவட மாமதுரை, மாயா தவபண்டர் வந் தடைந் தான்மழு வாளிபிர, மாயா தவர்செய்வர் முந்நூல்செந் நூல் கொண்ட வண்ணமொப்ப, மாயா தவரத் தனைக்குடல் கோத்ததுன் வாணகமே" திருவாங்கந். ௮௭.

௫. லகரத்திரிந்த னகரத்தின்முன் மகரம் தன்மாத்திரையிற் குறைந்து வருமென்பதற்கு, "செந்நூற்கழி.....போன்ம்" என்பது மேற். கோள்; ௫ - வி. சூ. ௨௨.

௬. செய்யுட்கண் போலுமென்னுஞ் சொல்லின் இறுதியில் னகாரம் மகாரம் வந்து ஈரோற்றுடனிலையாய் நிற்குமென்பதற்கு, "அந்நூலை முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம்" என்பது மேற்கோள்; தொல். மொழி. சூ. ௧௮. ௧௪.

(பிழிபேதம்) * மாலைபாபகையான, † ஏற்றினங்களினுடைய குருதி, ‡ கோட்டொடு, || முந்நூலாக் கொள்வானும்.

௩௭ (க)கதிர்பகா ஞாயிறேஃகல்சேர்தி யாயி
னவரை நினைத்து நிறுத்தென்னை நீட்டித்
தருகுவை யாயிற் றவிருமென் னெஞ்சத்
துயிர்திரியா மாட்டிய தீ;

௪௧ மையில் சுடரே மலைசேர்தி நீயாயிற்
பெளவநீர்த் தோன்றிப் பகல்செய்யு ட்மாத்திரை
கை(உ)விளக் காகக் கதிர்சில தாராயென்
றெய்யில் சிதைத்தாணைத் ||தேர்கு;

௪௫ ÷ சிதைத்தாணைச் செய்வ தெவன்கொலோ வெம்மை
நயந்து நலஞ்சிதைத் தான்;

௪௭ (ந)மன்றப் X பனைமேன் மலை(சு)மாந் தளிர்ரே
தொன்றிவ் வுலகத்துக் கேட்டு மறிதியோ
(ரு)+மென்றோண் ளெகிழ்த்தான் றகையல்லால் யான்காணே
னன்றி தென்று பிற;

௫௧ நோயெரி யாகச் சுடினுஞ் *சுழற்றிபென்
றுயித முள்ளை ட்டகரப்பன் கரந்தாங்கே

௧. “கதிர்பகா ஞாயிறே.....மாட்டிய தீ” என்னும் பகுதி, ஞாயிற்
றைக் கேட்டுநபோலக் கூறியதற்கு மேற்கோள்; தொல். செய்; கு.
உ௦௧. பேர். கு. உ௦௦. நச்.

௨. “விட்டி ஸ்கொளி வையவன் றனதுமெல் விரலாற், சுட்டி யெங்க
னுங் காட்டல்போற் சுடர்வன் சுடர்கள்” நைடதம். மலைப். கஉ.

௩. ஞாயிறுமுதல் புள்ளிருகச் சொல்லப்பட்டவைகளைச் சொல்லுவனவுங்
கேட்பனவும் போலக் கூறுதலல்லாமலும் பிறவற்றையும் அவ்வாறு
கூறுதலுண்டென்பதற்கு, “மன்றப் பனைமேன் மலைமாந் தளிர்ரே”
என்பதுமேற்கோள்; தொல். செய். கு. ௧௧௦. இளம். ‘ஞாயிறு’

௪. “மாஅந் தளிர்கொண்ட போழ்தினுன்” கலி. ௧௪௩: ௨௭.

௫. “மென்றோண் ளெகிழ்த்தான்.....தென்று பிற” என்பது,
உறபெயர்கேட்டலென்னும் மெய்ப்பாட்டுக்கு மேற்கோள்; தொல்.
மெய்ப். கு. ௨௨.

(பிரதிபேதம்) * சேர்நி நீயாயிற். † சேர்நி யாயிற், ‡ மாத்திரைக்கை. || தொககு. ÷ சினை
தாணை, x பனைமேல், + என்றோ னெகிழ்த்தான் நிறமல்லாவியன். **
சுற்றியென். ட்டகரப்பென்.

நோயுறு (௧) வெந்நீர் தெளிப்பிற் றலைக்கொண்டு
வேவ தனித்திவ் வுலகு;

(சூ) மெலியப் பொறுத்தேன் *களைந்தீமின் சான்றிர்
நலிதருங் (உ)காமமுங் கெளவையு மென்றிவ்
†வலிதி (ஈ)னுயிர்காவாத் தூங்கியாக் கென்னை
நலியும் விழும மிரண்டு;

எனப்பாடி;

௯௦ (ச)†இளைந்துநொந் தழுதன ணினைந்துநீ நியிந்தன
ளெல்லையு மிரவுங் கழிந்தன ||வென்றெண்ணி (ரு)யெல்லிரா
+நல்கிய கேள்வ னிவன்மன்ற X மெல்ல
மணியுட் பாரந்தநீர் போலத் + துணிவாக்
கலஞ்சிதை (கூ)யில்லத்துக் காழ்கொண்டு தேற்றக்
கலங்கிய நீர்போற் றெளிந்து நலம்பெற்றா
ணல்லெழின் மார்பனைச் *சார்ந்து.

௧. ஸௌதாஸனென்னும் அரசன் தன் குலகுருவாகிய வசிட்டமுனியைச் சபித்தற்கு நீரைக் கைக்கொண்டபோது தன் மனைவியாகிய மதயந்தி கூற்றால் தடையுண்டு அந்நீரை மேலே வீசின் மழைவளமும் கீழே வீழ்த்தின் நிலவளமும் அறுமென்று தன்காலின்பெய்து கன்மாட பாத்தியினனென்னும் வரலாறு இங்கே அறிதர்பாலது.
௨. “நெய்யா லெரிதுதுப்பே மென்றற்றாற் கௌவையாற், காம துதுப்பே மெனல்” துறள். ௧௧௪௮.
௩. (அ) “காமமு நாணு முயிர்காவாத் தூங்குமென், னோளு வுடம்மினகத்து” (ஆ) “ஒருதலையா னின்னாது காமங்காப் போல, விருதலையானு மினிது” துறள். ௧௧௪௩; ௧௧௪௪.
௪. (அ) “இளைந்துநொந் தழுதனன்.....சார்ந்து” என்னும் பகுதி, பெருந்திணைக்கட் கண்டோர் கூறியதற்கு மேற்; நோல். அசத். கு. ௪௫. (ஆ) “இளைபெங்கி யழுதனை” கவி. ௧௨௨: ௫.
௫. “எல்லிரா.....மெல்ல” என வுள்ளைச்சுரிதகத்துன் ஐஞ்சீரடி யும் வந்தது” என்பது நோல். செய். கு. ௧௫௪. பேர்.
௬. (அ) “தேறுபடு சின்னீர் போலத் தெளிந்து, மாறுகொண் டோரா மனத்தின ளாகி” மணி. ௨௩: ௧௪௨-௧௪௩. (ஆ) “இல்லின், பகொழ்ப் (பிரதிபேதம்) * களைந்தபின், † உலிதலுயிர், ‡ இளைந்துகைந்து. || என்றெண்ணி நல்கிய, + ஓல்கிய, X மெல்லியலமணியிற், + துணிபாம், ** சார்ந்து. ஒஃ. இரக் கக்குறிப்பு. நகுதிநோ.....ஓகாமம், எதிர்மறை கேட்பீராக இவடன்னுடனே.

இது “பொழுது தலைவைத்த கையறு காலே, யிறந்த போலக் கிளக்குங் கிளவி, மடனே வந்த மருடிகை மிதகியோ, டவைநாற் பொருடிக ணிகழ மென்ப”(க)இச்சித்திரம் பின்னர் நான்காம் ‘பெருந்திணை பெறுமே’(உ) என்ற சிறப்புடைப்பெருந்திணையன்றிப்பெருந்திணைக்குறிப்பாகக் கந்தருவத்துட்பட்டு வழவிவரும் ‘ஏறியமடற்றிறம்’(ங)முதலிய நான்கனுள் ஒன்றாய் ‘முன்னர் நிகழ்ந்த கந்தருவம் பின்னர் வழவிவந்த ‘தேறுதலொழிந்த காமத்து மிததிறம்’ (ஈ) ஆகிய பெருந்திணை வழவமைக்கின்றது.

படுத்துத் தேய்வை யுதிஇக், கலுழி நீக்குங் கம்மியர் போல, மகரவீணையின் மனமரசு கழிஇ” பெருநீ. (க) ௩௫: ௨௧௫ - ௨௧௮. (இ) “நின்ற னுள்ளத் தேறுரைக்க நீத்தந் தெளிவ தெனத்தெளிந்து” பிரமோத்தர. வஞ்சனைமுத்தி. ௧௬.

க. தோல். பொருள். ௫. ௪௨. இச்சுத்திரத்தினுரையிலும் இது, ‘பின்னர் நான்காம்.....கூறத்தகாதன கூறலும் பிறவுமாம்’ என்று இவ்வாறே பொருள்எழுதி இச்செய்யுளைமேற்கோள்காட்டி, அக௨-ஆம் பக்கத்திலுள்ள ‘இதனுள் அந்திக்காலத்தே மிகுதியிறந்த வாறுங் காண்க’ ‘எல்லிரா நல்கிய... வரைவு நிகழ்ந்தவாறுங் காண்க’ என்ற குறிப்புக்களையுமெழுதி, ‘இதற்குப் பொருளுரைக்குங் கால் கேட்டீராக இவன் நக்கு, நக்க அப்பொழுதே அமும். இங்ஙனம் அமுமாறு காமத்தை *ஊழானது (*உயிரானது என்றும் பிரதிபேதம்) அகந்தலின், அஃதறுதியாக நம்பினும் பயனின்றாயிருந்தது. ஒஹ இஃனையுற்ற இவன் அல்லற்பண்பைப் பாராதே அழித்த யாங்குறுகி ழேரும், குறுகிய யாம் இதனை முடிவுபோகக் காண்பென்று வந்து எல்லரும் என்செய்தீர்? என்னை இகழ்கின்றீரோ? இவ்வருத்தத்தை எனக்குறுத்தினவனது மாயஞ்செய்த மலர்ந்த மாற்பை யான்முயங்கிக் கூடினும் இந்நிச்சியன்றும்; என்றற் றொடக்கமாய் வரும்’ என்று இவ்வுரையாசிரியர் வரைந்திருப்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

உ. தோல். அக. ௫. ௧௪.

ங. தோல். அக. ௫. ௧௬.

ச. தோல். அக. ௫. ௧௭. (அ) இச்சுத்திரப் பகுதியினுரையில் தேறுதலொழிந்தகாமத்துமிகுதிமென்பது பெரும்பாலும் தலைமகட்கேயுரித்தென்று கூறி, அதற்கு இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர் இளம்பூரணர்; (ஆ)தோல். அக. ௫. ௧௬. உரையில், ‘புரிவுண்ட புணர்ச்சியென்றது முதலிய ஆறுபாட்டிமே தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதி மாகிய பெருந்திணை. இவற்றை நெய்தலு. கோத்தார் சாக்காடு குறித்த இரங்கந் பொருட்டாகலின்’ என்றும் (இ) தோல். அக. ௫. ௧௬. உரையில், ‘புரிவுண்ட புணர்ச்சியென்னும் நெய்தற்பாட்டுக்

(பிரதிபேதம்) * குறிப்பாகக் கந்தருவத்துட். † முன்னா வழுவியந்த. •

ஒதலுந் தூதும் ஒழிந்த பகைவயிற்றிரிவாகிய வாளானேதிரும் பிரிவும் முடியுடை *வேந்தர்க்கும் அவர் ஏவலிற் பிரியும் அரசர்க்கும் இன்றியமையாமையின் அப்பிரிவிற் பிரிகின்றன் 'வன்புறை துறத்த றவிர்ச்சி யாதும்'(க) என்பதனும் கற்புப்போல நீ இவ்வாறெழுகியான் வருந்துணையும் †ஆற்றியிருவேன ஆற்றுவித்துப் பிரிதல்' இலக்கணமன்மையின், வாளாபிரிய மன்றோ? அங்ஙனம் பிரிந்துழி அவன் கூறிய ||கூற்றினையேகொண்டு ஆற்றுவிக்குந் தோழிக்கும் ஆற்றுவித்தலரிதாகலின், அவட்த அன்பின் நீங்கினுளென்று ஆற்றமை மிக்த ஆண்டுப் பெருந்திணைப்பதந் நிகழ்மென்று உணர்க. (இ-ள்) பொழுது - அந்திக்காலத்தே, கையறுகாலை - 'புறஞ்செயச்' x சிதைதல்'என்னும் (2)தந்திரத்தில்தான் அதுவருங்கின்றது' எனக்கூறியகையறுவரைத்தலைன்னும் மெய்ப்பாடு எய்திய காலத்தே, தலைவைத்த - அந்த ஆறுமறுதியின் இகந்தனவாக முடிவிலே வைக்கப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள், மித்தியோடு மடனே வருத்தம் மருட்கை நாற்பொருட்கண்ணிகழும் - தன் வளப்பு மித்தியுடனே மடப்பமும் ஆற்றமையும் வியப்புமாகிய நான்த பொருட்கண்ணை நடக்கும்; அவை இறந்தபோலக் கிணக்குங் கிளவி என்பது அங்ஙனம் அவை**நடக்கின்ற நான்தபொருளும் கூற்றுநிகழங்கால்தன்னைக் கைகடந்தனபோலக் கூறுங் கூற்றய் நிகழ்மென்று கூறுவர் புலவர். எ-று. தலைவைத்த மெய்ப்பாடாவன: -††ஆறும்அறுதியினும் ஒப்பத்தோன்றுதற் துரிய மெய்ப்பாடுகளாய் ‡‡மன்மறத்திருந்த வாரோறறியத் தன் துணைவன் பெயரும் பெற்றியும் அவனோடு புணர்ந்தமையும் தோன்றக் ||| கூறியும் அழதும் அரற்றியும் பொழுதோடு -÷ புலம்பியும் ஞாயிறு முதலியவற்றோடு கூறத்தகாதன கூறுதலும் பிறவுமாம்' x Xஎன்னும் விதிப்பற்றி வரவிடைப் பிரிந்து நீட்டித்துழித் தலைவி பிரிவாற்றகில்லாது நானு வரையற்றது கலங்கி மொழிந்து அறிவழிந்துழி அவன்வந்து வாரத் தெளிந்தமை கண்டார் + +கூறிற்றென்று கூறியது.

காமத்து மிகுதிறம்; இதனைப் பொருளியலுட் காட்டுதும்; ஆண்டோதும் இலக்கணங்களுந் தோன்ற இதனுட் டெளிந்து கூறுவனவும் ஆண்டெக் காண்க' என்றும் இவ்வுரையாசிரியர் கூறியுள்ளார். (ஈ) இலக்கண விளக்க நூலாசிரியரும் ஏறிய மடற்றிறத்துந்கே இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர்; இ - வி. கு. ௫க்க.

க. தோல். கம். கு. சசு.

உ. தோல். மெய்ப். கு. கஅ.

(99 தபேதம்) * வேந்தர்க்கு மணாசர்க்கும், † ஆற்றுகவென் ஆற்றுவித்து, ‡ இன்பையின், || கூற்றை; x கைத்தத்தன்னுந் சூத்திரத்து இதனினுங்கின்று, ÷ அந்த ஆற்றமையின், + என் வனப்பு. ** நடக்கின்றமை நான்கு, †† ஆறுமவதியினும் பரந்த தோன்று, ‡‡ மன்றத்துச் சான்றோர், ||| கூறியழுது மறற்றியும், + + புலம்பிய, x x இவ்விதி, இவ்விதி. + + கூறிற்றென்றுகொள்கூறியவாறுணர்க.

குதன் பொருள்.

கேட்பீராக; இவன் தன்னுடனே பொருந்தி விளையாடும் ஒள்ளிய நுதலினையுடைய ஆயத்தார் எல்லாரும் * ஓராங்குக்கூடி விளையாடும் அளவிலும் முட்போலக் கூரிய தன் பல்லினுனி தோன்றாமல் முறுவலிக்கலைக் கொண்டு, அதனை உள்ளடக்கி, அந்நகுதற்குறிப்புப் பிறரையாமல் தன்கண்ணாலும் முகத்தாலும் நகுபவன்; இப்பொழுது பெண்டன்மையின்றிப் பிறர் கேளாமல் மொழியும் (க)மெல்லியமொழியினை எல்லாருங்கேட்கும்படி கூறி, நிரைத்த வெள்ளிய பல்லின் மேலெயிறு தோன்றப் பெருகச் சிரித்து, சிரித்த அப்பொழுதே பூ(௨)வெடித்த கண்மையை ஒக்க புகழ்ச்சி அமைந்த அழகினையுடைய கண்கள் அழகினையுடைய இமை நீர்மல்கும்படி அழாநிற்கும்; இவன் இங்ஙனம் அழுமாறு காமவின்பத்தை ஊழானது ஒருவர் மனம் ஒருவரிடத்தே புரிதலுண்ட கூட்டத்திற் புல்லுகனிறையாத அளவிலே இருவரில் ஒருவரை † அரியரம்படி பண்ணி நீக்குகையினாலே இந்நிலையாமையை ஆராய்ந்து பார்ப்பாரிடத்து அஃகறுகியாக நரம்பை வீக்குதலைச் செய்ய அதனிடத்தே நின்ற பண்ணினுட் டோன்றிய இனிமையைக் கேட்போர் செவி கொண்டு இன்புறுவதற்கு முன்னே விருப்பம் நின்ற இனிமைபாகியபொருள் கெடமுறுக்குஅறம் (ங்)நரம்பிலுங்காட்டிற் || பயனின்றாயிருந்தது; ஒஹ்! இக் + கணக்குழையது அல்லலையுடைய குணத்தை நம்மை வருத்தும் என்று பாராதே நம் நெஞ்சுரியும்படியாக வந்து குறுகினேம்; குறுகிய யாம் இதனை முடிவுபோகக் காண்பேம் என்று நகுநிவந்து எல்லீரும் என்ன காரியஞ் செய்தீர்? இங்ஙனம் வந்த நீர்தாம் என்னை + இகழ்கின்றீரோ? இகழ்கின்றீராயின், யானுற்ற வருத்தத்தினை எனக்குறுக்கினவனுடைய மாயத்தைச் செய்த மலர்ந்த மார்பை யான்முயங்கி அவனைக் கூடப்பெறினும் அஃக இகழ்ச்சியன்றும்; இங்ஙனம் என்னைச் சிகைத்தலைச் செய்தான் இவனென்று யான் முற்கூறியதனைக் * கேட்ட நீர் பின்னை அவனொன்றிறதுதான் எத்தன்மைத்தோ

க. தன்மை, மென்மை யென்னும் பொருளில் வருதல், “தண் குாவை” புறம். ௨௪: கூ. என்பதனுரையாலும் வலியுறும்.

௨. (அ) “அந்திவெடி முல்லை யரும்பெடுத்துநான்வந்தேன்” தனிப்பாடல். (ஆ) “சூடா ததுமணம் வீசா ததுசரும் புய்விரும்பி, மூடா ததுவெடியாதது பின்புழி மூததுதான், வாடாத தோரலர் வந்தாலெல் வாறுய வன் மன்னுயிரே” மாறன். ௨௪க.

ங. “வீழுகர் கிறைச்சியாய் விரல்கவர் பிசைக்கும்கோ, லேழுந்தம் பயன் கெட விடைநின்ற நரம்பறாஉம், யாழினுந் நிலையிலலந் பொருளையு நச்சுபவோ” கலி. அ: க - கக.

(பிரதிபேதம்) * ஒருங்குகூடி. † மொழியுமென் மொழியினை, ‡ அரியரம்படி. || பயனிலை பாயிருந்தது, + கணக்குழைகல்லலை, + இகழ்கின்றீரோ இகழ்கின்றீரோ இகழ்கின்றீராயின். x இகழ்ச்சியென்றோயிவ்வுணம், ** கேட்டோர் நீ பின்னை.

என்று கேட்டிராயின், யானுற்றதிதுவென (அ) *எழுவுகையாகிய அறத்தொடி நிலைகளின் ஒன்றை நம்மனத்திற்குப் பொருத்தக் கூழம் என்னறிவு என் உள்ளத்துண்டாயின் யான் இங்ஙனம் வருந்துவனோ? வருந்தேன்; அவ்விவ்வு கெட்டமையால் யானுற்ற வருத்தம் இத்துணைய வருத்தமென யான் உமக்குக் கூறவன், அதனைக் கூறக்கேண்மின்; சான்றீர்! என்று சான்றோரை நோக்கிக் கூறுகின்றான்; என்னுடைய ‡ சிற்றிலுள்ளே (௨)கூடலிழைத்த

௧. எழுவுகை அறத்தொடி நிலை இவைவென்பதை, நோல். பொருளி. ௧௩-ஆம் குத்திரத்தால் உணர்க.

௨. கூடலிழைத்து அவனைக் கூடுவேனோ என்று ஆராய்தல்:—பெரிதாக ஒரு வட்டங்கீறி அதற்குள்ளே சிறு சுழிகளைக் கணக்கிடாது சுற்றுஞ் சுழித்து அவற்றை இவ்விண்ணு சுழியாகக் கூட்டி இறுதியில் ஒன்று எஞ்சாது கூடுகின்றனவா என்று பார்த்தல். அச்சுழிகளுள் ஒன்று எஞ்சாது கூடுமாயின் தலைவன் விரைவில் வந்து கூடுவனென்றும், ஒன்று எஞ்சிக் கூடாதாயின் அவன் விரைவில் வந்து கூடானென்றும் கோடல் மரபு; தலைவன் வரவை அறிதற்கு அவனைப் பிரிந்த தலைவி இனைச் செய்வதாகக்கூறல் பண்டைவழக்கென்பர். (அ)நாய்ச் சியார்திருமொழியின் பெரியவாச்சான்பின்னை விராக்கியானத்துஅரும் பதத்தில், 'கூடலாவது - வட்டமாகக் கோட்டைக்கீறி அதுக்குள்ளே சுழிசுழியாகச் சுற்றுஞ்சுழித்து இவ்விண்ணு சுழியாகக் கூட்டினால் இரட்டைப்பட்டால் கூடுகை, ஒற்றைப்பட்டால் கூடாமை என்ற சங்கேதம்' என்றள்ள செய்தி இங்கே அறியத்தக்கது. (ஆ) இவ்வாறன்றிக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு நிலத்தில் வட்டமாக ஒரு கோட்டைக் கீறிப் பின்பு கணிதிறந்து பார்த்து, அக்கோடு தொடங்கிய இடத்தில் தவறாமல் வந்து சேர்ந்திருப்பின் தலைவனும் தவறாமல் வந்து சேருவானென்றும் அது வந்து சேராமல் விலகியிருப்பின் தலைவனும் வந்து சேராது விலகியிருப்பானென்றும் சொன்னதல் மரபென்பாரும் உளர். இக்கூடலிழைத்தலைப்பற்றிய செய்திகளாகச் செய்யுட்களில் (இ) "தாழ்கடற் றண்சேர்ப்பன் ருரகல நல்குமே, லாழியாற் காணாமோ யாம்" ஐந் - ஐம். ௪௩. (ஈ) "பாட லாக்கிடும் பண்ணெடு பெண்ணிவன், கூடலாக்கிடுங் குன்றி மணற்கொடு, கோடல் பூத்தலர் கோழம்பக் துண்மகிழ்ந், தாடுங் கூத்தனுக் கன்பு பட்டாளன்மே" (உ) "மாட நீண்மருகற் பெருமான்வரிற், கூடுநீயென்று கூடலிழைக்குமே" தேவாரம். திருநா. கோழம்பம். ௪, மருகல். அ; (ஊ) "இழைப்பன் றிருக்கடல் கூட" நாலா. நான்முகன். ௩௧. (எ) "சிறைக்கின்ற தாழியென் ருழி திருத்தித்தன் சேமடியா, லுதைத்

(பிரதிபேதம்) * எழுவுகையாகிய, † கூறுமறிவு என்னுள்ளத், ‡ சிற்றிலுள்ளே.

அவனைக்கடுவேனோ என்று ஆராய்கின்ற யான் அக்(க)கூடலில் ஒருபாகத்தை இழைத்த அளவிலே * அவ்வாராய்ச்சிக்குப் பிற்தொன்றாகிய வளைவு தன்

கின்ற நாயகர் தன்னோடு” நாலா. திருவிருத்தம். ௩௪. (ஏ) “சென்றார் வரைய கருமஞ் செருவேலான், பொன்றாக் கணியகலம் புல்லப் பொருத்துமேற், குன்றது கூடுகெனக் கூறிமுத்த வார்மணன்மே, லன்றாக் கணியிழையா ளாழி யிழைத்தானே” சீவக. ௧௦௩௭. (ஐ) “மெய்யி லணைத்துருகிப் பைய வகன்றவாந்தா, மீள்வ - ரெனக்கருகிக் கூடல் வளைத்தறவே, கையி லணைத்தமணற் கண்பனி சோர்புனலிற், - கரைய விருத்தமுவிர் கடைதிற மின்றிறமின்” கலிங்க. ௫௧. (ஓ) “குழைத்தபூங் கொம்படு னொருக்கி கூடலை, யிழைத்தன எவ்வவ ளிட்ட போதெலாம். பிழைத்தலு மணங்கவேள் பிழைப்பி லம்பொடு, முழைக்கன ளுயிர்த்தன ளுயிருண் டென்னவே” (ஔ) “மின்னகு மணி விரற்றேய வீழ்கணீர், துன்னரும்பெருஞ்சுழி யழிப்பச் சோர்வினோ, மின்னகை நுளைச்சிய ரிழைக்கு மாழிசால், புன்னையம் பொதும்பரும் புக்கு கோக்கினுன்” கம்ப. உண்டாட்டிப். ௩௩. வீட்டண. ௨௮. (ஒ) “வளைத்துக் கிடந்த வாரிமணற் கூடலும்” அம்பிகா. ௩௨௨. (ஃ) “நிலமே சுழித்தனை” துலோத். ௨௫௮. (அஅ) “சுழித்த கூடல் கூடுறது கீர்சொரிந்து நாடொறு, மழித்த கண்கள்” நைடந. கைக். ௬. (ஆஆ) “சுழிக்குஞ் சுழிக்குத் தொகைவேறு வேறுறச் சோர்வினோபோ, லழிக்குங்கண் ணீர்பல காலுமற் தோவா மாமனைத்துஞ், செழிக்குத் தமிழ்க்குரு கூர்ச்சட கோபன் சிலம்பினிலென், விழிக்குங் கரத்துக்கு நானென்ன வோவெவ் வினைசெய்கதே” மாறன். ௨௮௬. (இஇ) “ஆய் சுவைத்தேன், மொழிக்குங் குமமுலை யான்விரல் கன்றவென் முத்த மணற், சுழிக்குங் கழிக்கு மொழிக்குங்கண் ணீரென் ம. தன்புறமே” சீகாழி. ௩௦௮. என்று வருபவையும்(௬௬) நாலா. நாச்சியார். ௪-வது ‘தெள்ளியார் பலர்’ என்னும் தலைப்பையுடைய கூடற் குறிப்பின் ௧௦ பாசுரங்களில் இச்செய்தியாக வருபவையும் (௨௨) “செய்குறி யாழி வைகரோ நெண்ணி, யெழுது சுவர் நினைத்த வழுதுவார் மழைக் கண்” அகந. ௩௫௧: ௧௦-௧௧. என்பது இச்செய்தியைக் குறிப்பதாயின் அதுவும் இங்கே, அறிதற்பாலன. (௨௩௩) “ஆழி திருத்தம் புலியு ருடையா னருளினளித், தாழி திருத்து மணற்குன்றி னீத்தகண் றார் வருகென், றுழிதிருத்திச் சுழிக்கணக் கோதினை யாமலைய, வாழி திருத்தித்தரக்கிறி யோவுள்ளம் வள்ளலையே” (கோவையார். ௧௮௬) என்னுஞ்செய்யுளாலும் அதற்கு முன் பின்னுள்ள குறிப்புரைகளாலும் இதற்குக் கூடற்மெய்வத்தை வழிபடலுண்டென்பது விளங்கும். அடித்த குறிப்பும் பார்க்க. இது தமிழ்நூல் வழக்கு.

க. (அ) “பாகவரை வாங்கிப் பழுதாகிற் பாலியேற், கேகுமா லாவி யென நினைப்ப” சீவக. ௧௦௩௮. (ஆ) “கூடற்பெருமானைக் கூடலார்கோமானைக்,

(பிரதிபேதம்) * அவ்வாராய்ச்சிக்கு.

விடத்தின் முழுதும் கூடாத இளம்பிறையைக் கண்டேன்; கண்டு அஃது அவ்விசும்பிடத்தே பின்பு நிறைமதியாய் வருத்துமெனக் கருதி யானுடுத்த துகிற்றையாலே மூடி அகப்படுத்திக்கொள்கின்ற யான் அதனை அகப்படுத்தி னால் நீலமணிபோலுந் திருமிடற்றையுடைய மாட்சிமையுடைத்தாகிய மலரையுடைய கொன்றைமாலையையுடையவன் அதனோடு குடிதற்குக் காணாமல் தேடித் திரியமோவென்று கொண்டு, * நெஞ்சே! இது பின் வருத்துதலைத் தோரகே இதனை அவற்குக் கொடுத்து ஒருபடிப்பட உபகாரியாவாய்; யாம் தெள்ளியேங்காணென்று கூறி நெஞ்சை வலியுறுத்தி அகனைக் கைவிட்டு, பின்னரும் அவர் வருவாரோ? வந்தால் யான் உடம்படாது அவரை மிகவும் இகழ்ந்திருப்பேனோ? என்று உள்ளி வீனாத்திருந்த நள்ளிருளையுடைய (க) ஊர் காவலர் காத்தலைக் கொண்ட கங்குலிடத்துக் கணவிலே யான் உள்ளியவாறே வந்து † கோன்றினானே யான் அவனை வீனாத்து பிடித்துக்கொண்டேன்; அதனைப் பெற்றகென்? அங்நனம் பிடித்துக் காண்பேனாகப் பையென விழிக்க, யான் பிடித்த கையுள்ளே மறைத்து தோன்றினாயினான்; இனி யான் ஞாயிற்றைக் கொண்டே அவனைக் காண்பேனென்று கருதி இருந்து மற்றைநாள் அத்தியிலே ஞாயிற்றை நோக்கிக் கிரணங்களைப் பிறர்க்குப் பகுத்துக் கொடாத ஞாயிறே! அக்கிரகனோடே நீ அத்தகிரியை அடை கின்றாயாயின் அவரை நினைத்துக் கேட்ப் பிடித்துக்கொண்டு என்முன்னே நிறுத்தி என்சையிலே உன்சையை நீட்டிக் தப்பாமற் தருவாயாயின் உயிர் திரியாக என்னெஞ்சாகிய அகலிலே கொளுத்திய காமத்தீ அவியும் என் மேன்; அதற்கு மறமொழி தாராது அத்தகிரியே போகலின் அதனை நோக்கி, மறவில்லாத * கூடரே! அத்தகிரியைச் சேர்கின்றாயாயின் நீ கடலினீரிடத்தே மீண்டு வந்து தோன்றிப் பகற்பொழுதை உண்டாக்குமளவும் (உ) காணெழுதுந் தொய்யிலே எழுதாமற் கெடுத்தவனை யான் தேடிவேன்; யான் தேடிப்படி

கூடப் பெறுவேனென்ற கூடென்று - கூட, விழைப்பான் போற் காட்டி யிழையா திருக்கும், பிழைப்பிற் பிழைபாக் கறிந்து” முத்தொள்.

க. (அ) “காவலர் கடுகினும்” நறிஞ்சீ. உசு. (ஆ) “துஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகுவர்” அகம். கஉஉ. சு. (இ) யாமங் கொள்பவர் கூடர் நிழற்கதாஉங், கடுமுரண் முதலைய நெடுநீரி லஞ்சி” புறம். ௩௭: க-க௦. என்பவற்றாலும் பண்டைக்காலத்தே இராப்பொழுதில் ஊர்காவலர் துயிலாது விளக்கொடு விரைந்து சென்று ஊர்காத்தனரென்பது அறியலாகும்.

உ. (அ) “கரும்பும் வல்லியும் பெருந்தோ ளெழுதி” என்பதன் விசேட வுரையில், ‘கரும்பையும் வல்லியையும் தோளிலே எழுதியெனவே தொய்யிலென்றையும் முலைமே லெழுதியென்பதாயிற்று’ என்று (சீலப். உ: உக. அடியார்க்கு) இருப்பதனால் தொய்யிலென்பது வல்லி (பிரதீபதம்) * நெஞ்சம் இது பின் வருத்த, † தோணிதானாக.

எனக்குக்(க)கைவிளக்காகச் சிலீகிரணங்களைப் பகுத்துத் தாராய் என்று கூறினேன்; அச்சுடரும் யாம் அதனைக் கொடுத்தால் அவனைக் கண்டு துணித்து வருந்துவேனென்று உட்கொண்டு அதனைத்தாராது போடவாறுணர்ந்து அவன் எம்மை முன்னர் விரும்பிப் பின்னர் நலத்தைச் * சிதைத்தானாயினான்; இங்ஙனஞ்சிதைத்தவனை எதிர்ப்பட்டால் யான்கூடாமல் வேறுசெய்வது எவன்கொலென்றுகருதி அத்தகிரியிலேவீழ்கின்ற காலத்து(உ)மன்றத்தின் † பனைமேலே தோன்றும் மலையிடத்து மாந்தளிர்போலும் சிறத்தைபுடைய வெயிலே! என்

யின் வேறென்பது அறியலாகும். (ஆ) “தொய்யில் முதலிய பத்திக் கீற்று” என (சிலீ. ௩௨௬. அடியார்க்கு) வருதலும்காண்க; தொய்யிலென்பது ஒரு நீர்க்கொடி; இது (இ) “நெய்தலுமழக் காமர், துணர்நீர் மெல்லவம் றெய்யிலென மலர்” என்பதனால், விளங்கும். இவற்றால் தொய்யிலென்பது முதலில், தொய்யிற்கொடிபோன்ற கோலத்துக்கே சிறப்புப்பெயராயிருந்துபிறகு கோலப்பொதுவுக்கு பெயராயிற்றென்று தோற்றுகிறது. (ஈ) “கொழுது தேனியிர் தொடையலங் கோனவ னழகு, முழுதுங் காணிய தம்மெதிர் முன்னவெங் களிற்றுக், கெழுது தொய்யிலைக் கரும்பிதோவென்று காட்டுனர் போற், பழுதிலாமணிச்சக் சுகநிற்பர்கள் பல்லார்” காஞ்சி. ௩௪௪. உகக. என்பதும் நோக்குக. (உ) “ஐய விரும்பி, யென்றோ னெழுதிய தொய்யிலும்” (ஊ) “வரி தேற்றாய் நீயென வணங்கினை யவன்பற்றித், தெரிவேய்த்தோட் கரும்பெழுதித் தொய்யில்செய் தனைத்தற்கோ” (ஈ) நெடுமன்றோட், பெய்கரும் பீர்க்கவும் வல்ல னினமுலைமேற், ரெய்யி லெழுதவும் வல்லன்” (ஏ) “உதுக்காணந், தொய்யில் பொறித்தவழி” கலி. ௧௮: ௨ - ௩. ௭௬: ௧௪ - ௧௫, ௧௪௩: ௩௩ - ௩௩, ௧௪௪: ௩௪. (உ) “சண்பக மாலைவேய்ந்து சந்தனம் பளிதந் தீற்றி, விண்பு நாறு சாந்தின் விழு முலைக் காம வல்லி, கொண்டெழுந் துருவு காட்டி முகத்திடைக் குளித்துத் தோண்மேல், வண்டளி ரீன்றுகட்டி வாணுதல் பூப்ப வைத்தான்” கீவக. ௧௦௮௧. என்பவற்றால் தலைவன் தொய்யிலெழுத லுண்டென்பது அறியப்படும். இது சந்தனம் தேவதாரம், அகில குங்கும முதலியவற்றின் குழம்பால் எழுதப்படுமென்பர்.

க. (அ) “இருளை நீங்கக் கைவிளக் கேந்தி யாங்கு” (ஆ) “காய்பொற் கடிக்கைக் கதிர்க்கைவிளக் கேந்தி” (இ) “இருளை நீங்கக், காட்டினார் தேவ ராவர் கைவிளக் கடினை” கீவக. ௧௮௪௨, ௨௩௫௦, ௨௪௨௬. (ஈ) “இருளை யுலகத் தியற்கை யிருளகற்றுங், கைவிளக்கே கற்ற வறி வுடைமை” அறநெறி. ௧௪௬.

உ. (அ) “மன்றப் பெண்ணை” நற். ௩௦௩: ௪. (ஆ) “மன்றிரும் பெண்ணை” துறுந். ௧௪௪.

பிரதிபேதம் * சிதைத்தானாயினான். † பனைமேலே.

மென்றோனே மெலிவித்தானது வடிவழகின் மன்மை யான் விரும்பிக் காண்ப தல்லது அவன் *செய்த நன்று தீதென்று கூறுகின்ற பிறவற்றைக் காணேன்; என்னையொழியப் பழகாத இவ்வுலகத்து மகளிரும் தத்தங்கணவரைக் கண்டாம் கூடுவதன்றித் துணிந்திருந்தாரென்று கேட்டும் அறிவையோ என்று †கூறினேன்; அவ்வளங் கூறி, காமநோய் என் மனத்தைச் சுழலப் பண்ணி நெருப்பாக நின்ற சட்டதாயினும் தோன்றாமல் மனத்துள்ளே மறைப்பேன்; அதனை, மறைத்தாற்போலே அழகிய இதழ்போலுங் கண் நன்னிடத்தே கொண்டுகின்ற காமநோயை உறுகின்ற வெவ்வியநேரையும் மறைப்பேன்; அதற்குக் காரணம் அந்நேரத் தெளிப்பின் அளிக்கத்தக்க இவ்வுலகு வேல, தொன்றாய் இருத்தலின் என்று யான் ஆற்றிய அருமையும் கூறினேன்; இதுகாறும் யானுற்ற ‡வருத்தம் இதுதானென்று நின்றசான்றோரைநோக்கிக் கூறி, பின்னரும் சான்றீர்! நலியும் காமமுங் கெளவையுமென்று சொல்லப் படும் இரண்டு விழும் உயிர் (க) ||காவாக இரண்டுபுறத்துந் தாங்கி என்னை நலியும்; இதனை இங்ஙனம் உயிர்மெலியுமளவும் வலித்திற் பொறுத்தேன்; இனி இமந்துபடுவதற்குமுன்னே இதனைக் களவீராக என்று கூறிளுள்; என்று சொல்லி, பகலும் இரவும் கூட்டமின்றிக் கழிந்தன என்று எண்ணி வருத்தி அழுதனன்; அழுது நீடுநீனத்து நொந்து உயிர்த்தனன்; அதன்பின்னர் விளக்கத்தையுடைய இராக்காலத்தே வந்து வரைந்துகொண்ட கேள்வன் இவன் (?) நல்ல அழகியையுடைய மார்பனைப் புணர்ந்து, தேய்க்கும் காலத்தே சிதைக்கின்ற(உ) தேற்றுவினுடைய விதையைக்கொண்டு கலத்தே மெல்லத் தேற்றக் கலங்கிய நீரிற் சிதைவு தெளிபுமாறுபோலத் தன் சிதைவு தெளிந்து பழைய நலத்தைப் பெற்றான்; ஆகலான், யாமும் இவர்களை அறுதியாக மணியும் அதனறிப் பிறத்த — நீரும் போலே வேறல்லவென்று துணியக் கடவா மென்று கண்டார்கூற்றிருகப் +பொருளுரைக்க. எ - று.

ஒஹ இரக்கக் குறிப்பு. நகுதிரோ என்னும் ஓகாரம் ஐயம். நல்ல நகாலி ரென்றது மிகவும் நல்ல சிரிப்பினையுடையோவீர், நல்லீர்கொல்லீலா? அது நல்ல சிரிப்பாகாதே என நின்றது. 'எற்சிதை செய்தான் x இவனென' என்றது, முன் 'யானுற்ற அல்லலுநீஇயான்' என்றதனையேயாகக்கொள்க. உரன் - அறிவு, "உரவோ ரெண்ணினும்" (ங) என்றார் பிறரும். என்னுடைய

க. கா - இரண்டு பக்கங்களிலும் பண்டங்களைக் கட்டி தோளிற் சுமக்கப் படும் மரம்; காவடித் தண்டு என்று கூறப்படும்.

உ. இம்மரம் தால்களில், 'தேறு' என்றும் வழங்கும்.

ங. பதீர். எங். க.

(பிரதிபேதம்) * செய்த தீதென்று. †கூறினெவ்வளங், ‡வருத்தமென்றநின்ற, ||காவலாக வய்விரண்டு புறத்துந் தாங்கி, +நீர்மையைப்போல, +பொருளுரைக்க "சொல்லொடுங், x இவனென நின்றது,

இடுகின்றவன், சிவந்த நூற்கழியை ஒருவன் இரண்டுகையிலும் கோத்துப் பிடித்திருக்க அந்நூலை மூன்று நூலாகக் கொள்கின்றவனையும் ஒக்கும்; இவனுடைய பெருமையைப் பாராயென்று தோழிதலைவிக்குக் காட்டினான். எ-று.

௩௨. (க) இசூளை யிரிஃதொன்று கண்டை (உ)யிரிஃதொத்தன்

கோட்டினத் *தாயர் மகனன்றே மீட்டொரான்

போர்புக லேற்றுப் பிணரெருத்திற் றத்துபு

தார்போற் றழீஇ யவன்

எ - து: போரைக்கொண்டாடுகின்ற ஏற்றினது †சர்ச்சரையையுடைய கழுத்திலே பாய்ந்து அதற்கு இட்ட மாலேபோலே அதனைத் தழுவின்வன் எருமைத்திரையுடைய ஆயர்மகனல்லவோ? ஆகலான் இனி அதன்வலியை மீளப்பண்ணி அதனை நீங்கான்; இளையோளே! இஃதொரு வலியைப் பாராய்; இவனொருத்தன்காணென்று காட்டினான். எ - று.

இவனொருத்தனென்றது, †வியந்தது.

௩௩. (௩)இசூளை யிரிஃதொன்று கண்டை யிரிஃதொத்தன்

கோவினத் தாயர் மகனன்றே யோவான்

மறையேற்றின் மேலிருந்தாடித் துறை(ச)யம்பி

பூர்வான்போற் றோன்று மவன்

எ-து: (௩)மறுவியையுடைய ஏற்றின்மேலேயிருந்து ஆடிவிட்டுப் பின்னர் நீர்த்துறையிடத்துத் தெப்பத்தின்மேற் கிடந்து அதனைத் தள்ளுகின்றவனைப்

க. “தையலோ டின்னன பெண்பாற் பெயரே” என்புழி, இன்னன வென்பதனாலே இசூளை பெண்பது உயர்திணைப் பெண்பாற் சொல் லென்று நன். பெயரி. கு. உ௦. மயிலை. விருத்தி. இரா. இ. - வி. கு. ௧௭௮. உரைகளிலும், தோழியை இசூளை என்பது மலாடார் சொல் லென்று (நன்.பெயரி. கு. ௧௬) மயிலை.உரையிலும், சீதகாட்டார் சொல் லென்று விருத்தி. இரா. உரைகளிலும் காணப்படுபவை இங்கே அறி தற்பாலன.

உ. இந்நூற்பக்கம் ௩௮௬: ௩-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௩. இச்செய்யுளில் ௩௨, ௪௬-ஆம் அடிகளும் இப்படியே அமைந்துள்ளன.

௪. “தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ, ரம்பியூர் தாங்கூர்தா ரேறு” கலி. ௧௦௬: ௨௨ - ௨௩.

௫. மறையென்பது மறுவென்னும் பொருளில் வருதல், “செவியறை கேர்மின்னு துண்பொறி வெள்ளை” (கலி. ௧௦௧: ௨௭) என்புழி ‘மறை’ என்பதற்கு எழுதியிருக்கும் உரையாலும் அறியலாகும்

(பிரதிபேதம்) * ஆய மகனன்றே விட்டொரான். † சாச்சரையுடைய, ‡ வியந்த இசூளை.

(க) நெய்தன் மலரன்னகண்கல் இங்ஙனம் * வருத்தத்தையுடையனவாகி மிகப் பசப்பனவோ பசவாவே என ஓகாரம் எதிர்ப்பறை.

“சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொ ளியற்கை, புல்லிய கிளவி யெச்ச மாகும்”(௨)என்பதனும் சொல்லெச்சமும் குறிப்பெச்சமுமாகத் தம் பே ரறிவுதோன்ற ஆசிரியர் †நல்வந்துவனார் செய்யுட்செய்தார்.

‡எல்லி ரநல்கியவென்றும் பாடம். மென்றோ ணெகிழ்த்தான் றிறமல் லாலென்பதும் பாடம்.

இதனுள் அந்நிக்காலத்தே கையறவெய்திப் பின்னர்ச் சான்றோரை நோக்கிக் கூறுகின்றவன் புல்லாராமாத்திரை என்று அவனோடு புணர்ச்சி நிகழ்ந்தமையுங் கூறி யாவருங் கேட்ப நக்குது அல்லலுந்இயானெனப் பெயரும் பெற்றியுங் கூறிப் புல்லிப் புணரப்பெறின் இகழ்ச்சியன்றாமெனக் கூறத்தகாதன கூறலின் மடந்தனனை இறந்தவாறும் தெள்ளியெமென்றதன னும் எள்ளியிருக்குவே னென்றதனானும் வருத்தமிறந்தவாறும் “கோடுவாப் கூடாகொன்றையவன்” என்றதனால், தான்செய்ததனை வியவாமையின் மருட்கைபிறந்தவாறும் நெய்தன்மலரன்ன கண்ணெனத் தன்வனப்பு மிகுதி கூறலின் மிகுதி ||யிறந்தவாறும் காண்க.

இதனுறுப்புக்களுட் தலைவிக்குக் (௩) — கலக்கமென்னும் மெய்ப்பாடு பிறந்தது.

எல்லி ர நல்கிய கேள்வ னிவ னெனவே ∴ கந்தருவத்தின் வழுவிப் பெருந்தனை நிகழ்ந்தவாறும் பின்னர் வரைவு நிகழ்ந்தவாறுங் காண்க. அது புல்லாரா மாத்திரை என்றதனானுமுணர்க.

(௪)இது புரிவுண்டபுணர்ச்சினனக் + கலித்தனைவந்தும் ‘புல்லாராமாத்திரை யருகுவித் +தொருவரை யகற்றலின்’ எனவும், ‘இனைந்துநொந் தழுதன

க. (அ) “கண்ணை ரொப்பின் கமழ்நறு நெய்தல்” நற். ௨௮௩. ௨. (ஆ) “நெய்தற், கூம்புவிடு நிகர்மல ரன்ன, வேந்தெழின் மழைக்கணைங் காதுலி” அகம். ௮௩: ௧௨ - ௧௪. (இ) “நெய்தற் போதனைய வுண்க ணேரிழை” திருவிளை. மாபாதகந். ௩௬.

உ. தொல். செய். ௫. ௨௦௬.

௩. இந்நூற்பக்கம் ௮௮௨: ௧, ௬ - ஆம் குறிப்புக்கள் பார்க்க.

௪. (அ) “புரிவுண்டசெவிசுவை கொள்ளாது என்பதனுள், ‘இனைந்துநொந் தழுதன ணினைந்துநீ டியிர்த்தன்ன’ என இயற்சீர் நிரையொன்றியும் பாவேறுபடாமையின் அது கலிவெண்பாட்டாயிற்

(பிரதிபேதம்) * வருத்த மிகப். † நல்லந்துவனார், ‡ எல்லீரு நல்கியவென்றே பாடம்.

|| இறந்தவாறு கூறியவாறுங் காண்க; + கலக்க மெய்ப்பாடு எல்லீர் நல்கிய

∴ கந்திருவத்தின், + கலித்தனையும் யந்த புல்லாரா.

ண்ணைத் துநீ யெய்த்தனன், எனவும் இயற்சீர் நிரை ஒன்றியும் * பாவேறுபட்டு
'எல்லையுமிரவுங் கழிந்தனவென்றெண்ணி †, யெல்லிரா' என ஐஞ்சீரடிவந்த
வெள்ளைச் ‡ சரிதகம்பெற்ற கலிவெண்பாட்டு. (உரு)

(கச்சு.) அகலாங்க ணிருணீங்கி யணிநிலாத் திகழ்ந்தபிற்

பகலாங்கட் பையென்ற மதியம்போ னகலின்று

நன்னுத னீத்த திலகத்தண் மின்னி

மணிபொரு பசும்பொன்கொன் மாவீன்ற தளிரின்மேற்

நி கணிகாரங் கொட்டுங்கொ லென்றங் கணிசெல

மேனி மறைத்த பசுலைய ளானது

நெஞ்சம் வெறியா நினைபா நிலினைக்கா

வஞ்சா வழா அ வரற்றா விஹிதாத்தி

யென்செய்தாள் கொல்லென்பீர் கேட்டமின் பொன்செய்தேன்;

கரு மறையிற்றன் யாழ்கேட்ட மாணை யருளா

தறைகொன்று மற்றத னூருயி ரெஞ்சப்

பறையறைந் தாங்கொருவ னீத்தா னவனை

யறைநவ நாட்டினீர் கொண்டிதரின் யானு

நிறையுடையே னாகுவேன் மன்ற மறையினென்

மென்றோ ணெகிழ்த்தாணை மேள யவனாங்கட்

சென்றுசேட் பட்டதென் னெஞ்சு;

கள ஒன்றி முயங்குமென் றென்றின் வருதிர்மற் றுங்கே

யுயங்கினு ளென்றாக் குசாதிர்பற் றத்தோ

மயங்கினு ளென்று மருடின் கலங்கன்மி

நென்பது கொள்க" என்று பேராசிரியருரையிலும் (ஆ) "புரி
வுண்ட என்னும் நெய்தற்கலி[யுள்], 'புரிவுண்ட, புணர்ச்சியுள்' எனக்
கவித்தனையும்வந்து 'புல்லாரா மாத்தினை, யருகுவித் தொருவரை
யகற்றலிற் றெரிவாரகண்' எனவும், 'இணைத் துகொந்தழுதனண்ணைத்
நீடுயிர்-தனன்' எனவும் இயற்சீர்- நிரையாயன்றியும் -பாவேறுபட்டு,
'எல்லையு மிரவுங் கழிந்தனவென் றெண்ணி யெல்லிரா, நல்கிய
கேள்வனிவன்மன்ற மெல்ல' என ஐஞ்சீரடிவந்த வெள்ளைச்சரிதகமும்
பெற்ற கலிவெண்பாட்டு" என்று நச்சினூர்க்கினியருரையிலும் உள்ள
குறிப்புக்கள் இங்கே ஆராய்தற்பாலன; நொல். செய. கு. கஞ்ச. நச்சு.

(புரதிபேதம்) * பாவேறுபடாமையின் எல்லையு. † எல்லிராவென, ‡ சரிதகமும் பெற்ற.

னின்னுயி ரன்னாற் கெனைத்தொன் றுந் தீதின்மை
யென்னுயிர் காட்டாதோ மற்று;

௨௨ பழிதபு ஞாயிறே பாடறியா தார்கட்
கழியக் கதழ்வை யெனக்கேட்டு நின்னை
வழிபட் டிராக்குவேன் வந்தேனென் னெஞ்சு
மழியத் துறந்தானைச் சேறுங்கா லென்னை
யொழிய விடாதிமோ வென்று;

௨௪ அழிதக, மாஅந் தளிர்கொண்ட போழ்தினு னிவ்வூரார்
தாஅந் தளிர்குடித் தந்நலம் பாடுப
வாஅந் தளிர்க்கு மிடைச்சென்றார் மீட்டரின்
யாஅந் தளிர்க்குவே மன்;

௩௧ நெய்த நெறிக்கவும் வல்ல நெடுமென்றோட்
பெய்கரும் பீர்க்கவும் வல்ல னினமுலைமேற்
றொய்யி லெழுதவும் வல்லன்றன் கையிற்
சிலைவல்லான் போலுஞ் செறிவினு னல்ல
பலவல்லன் றோளாள் பவன்;

௩௬ நினையுமென் னுள்ளம்போ நெடுங்கழி மலர்கூம்ப
வினையுமென்னெஞ்சம்போ வினங்காப்பார்குழறோன்றச்
சாயவென் கிளவிபோற் செவ்வழியா ழிசைநிற்பப்
போயவென் னொளியேபோ லொருநிலையே பகன்மாயக்
காலன்போல் வந்த கலக்கத்தோ டென்றலை
மாலையும் வந்தன் றினி;

௪௨ இருளொடியா னீங்குழப்ப வென்னின்றிப் பட்டா
யருளிலை வாழி ஈடர்;

௪௪ ஈண்டீர் ஞாலத்து ளெங்கேள்வ ரில்லாயின்
மாண்ட மனம்பெற்றார் மாசி றுறக்கத்து
வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்துதல் வாபெனின்
யாண்டு முடையே னிசை;

௪௮ ஊரலர் தூற்றும்வ வுயயா ள்முமத்துப்
பிரலர் போலப் பெரிய பசந்தன

நீரலர் நீல மெனவவர்க் கஞ்ஞான்று
பேரஞர் செய்தவென் கண்;

ருஉ நன்னுயிர் போலத் தழீஇ யுலகத்து
ன்னுயிர் காக்குமிம் மன்னனு மென்கொலோ
வின்னுயி ரன்னுனைக் காட்டி யெனைத்தொன்று
மென்னுயிர் காவா தது;
எனவாங்கு;

ருள மன்னிய நோயொடு மருன்கொண்ட மனத்தவன்
பன்மலை யிறந்தவன் பணிந்துவந் தடிசோத்
தென்னவற் றெளிந்த தேளம்போல
வினனகை பெய்தின ளிழந்ததன் னலனே.

(க) இதுவுமது. இதற்கும் (௨)முற்கூறிய உரைகளைக் கூறிக்கொண்டு
பொருளுரைக்க.

இதன் பொருள்.

(௩)அகலாங்க ணிருனீங்கி யணிநிலாக் திகழந்தாழிற்
பகலாங்கட் பைபென்ற மதியம்போ னகலின்று
நன்னுத னீத்த திலகத்தண் மின்னி
மணிபொரு பசும்பொன்தொன் (ச)மாவீன்ற தளிரின்மேற்
ரு கணிகாரங் கொட்குங்கொ லென்றங் கணிசெல
(ரு)மேனி மறைத்த பசிலைப ளானாது
நெஞ்சம் வெறியா நினைபா நிலவேன்கா
வஞ்சா வழாஅ வரற்று ிளிக்தொத்தி
யென்செய்தாள் கொல்லென்றிர் கேட்டமின் பொன்செய்தேன்

க. இச்செய்யுளும் தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிமராகிய பெருந்
திணைக்கு மேற்கோள்; தொல். அகத். கு. கந. ௩௪௪.

உ. இந்நூற்பக்கம் அஅரு - அஅசு. பார்க்க.

௩. அ) “முழவிமிழு மகலாங்கண்” மது. ௩௨௭. (ஆ) “அகலு ளாங்
கண்” குறிஞ்சி. ௪.

௪. “மாவீன்ற தளிர்மிசை மாயவ டிதலைபோ, லாயிதழ்ப் பன்மல ரைய
கொங்குறைத்தர” கலி. ௨௬: ௭ - ௮. என்பதும் இந்நூற்பக்கம் கருஅ:
௩ - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

ரு. “பசந்த மேனியள் படர்நோயுற்று” சீலப். கந: ௬௮.

(பிரதிபேதம்) * ககலான்று. † இஃகுதொத்தி.

எ - து: அகன்ற ஊரிடத்தேயிருந்து களவின்சன் அவனோடு கூடி இன்புற்ற காலத்து (க) இராக்காலத்து இருணிக் விளங்கின அணிநிலாவை யுடைய மதியம்போலே விளக்கம் அமைந்து அவன்நீங்கினபின்பு பகற்பொழு திடத்து ஒளி பாழ்ப்பட்ட மதிபோலே ஒளிகெட்டு நன்றாகிய றதலினின்றும் போன *திலகத்தையுடையளாய்(உ) நீலமணியைத் தானொளிவிட்டு மாறுபடும் பசிய பொன்னொளிகொல்லோ! மாவீன்ற பசிய †கொழுந்தின்மேலே கோங்கம் பூவிற்றதுபார்க ஒளிகொல்லோ! என்று பிற்கூறுந் தன்னணி தன் னிடத்தினின்றும்போம்படி தன்மேனியைமறைத்த பசியளாய் அமையாமை தன்னொஞ்சம் இன்பத்தைத் தரும் பொருள்களோடே ‡வெருவி அவ்வின்பம் கழிந்தபடியையநீனைத்து (ங)நானும் பிறரொதிர்முக்கோக்காது நிலத்தையோக்கி அந்நான் மேற்போகின்றதற்கு அஞ்சி அழுது அழாதே பலவுஞ் சொல்லிக் கன்குறை கூறி இவ்வொருத்தி என்ன வருத்தமுற்றான் கொல்லோ என்று கூறுகின்றவார்களே! யான் பொன்செய்தேன்; யானுற்றதனைக் கேட்பீராக என்று கூறினான். எ - து.

க0 மறையிற்றன் யாழ்கேட்ட மாணை யருளா

தறைகொன்று மற்றத னொருபி ரொஞ்சப்

க. (அ) “நண்பகன் மதியம்போ னலஞ்சாய்ந்த வணியாட்கு” கலி. ௧௨௧: கஅ. (ஆ) “மாலை மணந்து காலைப் பிரியுங், காதல ருடையையோ கறைநீங்கு மதிய, மிரலேயாயி னல்லை பதலே, மெல்லியற் கொடிச்சி றுதலினும், புல்லென் றினையா னோகோ யானே” தமிழ்நெறி. மேற். (இ) “பார்குலாமுழுவெண்டிங்கள் பகல்வந்தபடிவம்போலு, மேற்குலா முகத்தி னுள்” கம்ப. கிட்கிதைப். ௫௩. (ஈ) “விரிகதிர்ப் பரிதி முன் னர் வெண்மதி மழுங்கும்” நைடத. போர்புரி. உ.

உ. “நிறந்திகழ் பாசிழையென்றது தன்னின் அழத்திய மணியினும் தன் னிறந்திகழும் பசும்பொன்னிழை யென்றவாறு. இச்சிறப்பானே, இதற்கு, ‘நிறந்திகழ் பாசிழை’ என்று பெயராயிற்று” என்பது, பதி. எஃ. உரை.

ங. (அ) “நீயுந் தாஷய யிவற்கென யான்மற், கரையவந்து விவைவென் கவைஇக், களவுடம் படுநரிந் கவிழ்ந்துநிலம் கிளையா, நாணி நின்றோ ணிலைகண்டு” அகம். ௧௬: ௧௩ - ௧௬. (ஆ) “காணும் பொழுதி றேக்கல் செல்லாது, நாணி யிறைஞ்சும்” கலி. ௪௧: ௮ - ௯. (இ) “அன்மை கண்டு நாணிச், சோலை நோக்கி நடக்கும்” நீலக. ௧௧௧. (ஈ) “மாநிர மெவையு நோக்கான் வளநகர் நோக்கான் வந்த, காதலர் கம்மை நோக்கான் கடற்பெருஞ் சேனை நோக்கான், ருதவிழ் கூந்தன் மாதர் தனித்தனி நோக்கத் தானப், பூதல மென்னு மங்கை தன்னையே நோக்கிப் புக்கான்” கம்ப. கும்ப. ௩.

(பிரதிபேதம்) * நிலத்தை, † கொம்பின்மேலே, ‡ வெருவியவின்பம்.

பறையறைந் தாங்கொருவ னீத்தா(க)னவனை
 யறையவ நாட்டினீர் கொண்டுதரின் யானு
 நிறையுடையே னுருவேன் மன்ற மறையினென்
 மென்றோ டுணைகிழ்த்தாணை மேள யவனுங்கட்
 சென்றிசெட் பட்டதென் னெஞ்சு

எ - து: அங்கனம் கூறுகின்றவன் வஞ்சனையாலே தான் வாசித்த யாழிசையைக் கேட்ட (உ) அசுணமாலை இவ்வீன்பமுற்றதென்று, அருள் பண்ணுதே முன்பு செய்த வஞ்சனையைக் கெடுத்துப் பின்னை அதன் அரிய உயிர்போம்படி பறையைத் தட்டினுற் போலே ஒருவன் முன்னர் வஞ்சித்து

க. “அவனை மன்ற” என்னும் பகுதிக்கு உரை பின்பு உள்ளது.

உ. அசுணமென்பது விலங்குகளுள் ஒன்றென்று பலவிடத்தும் பறையைக் குள் ஒன்றென்றுசிலவிடத்தும் வழங்கப்படுகிறது. இதற்கு யாமொலி (குழலொலி வண்டொலி பாட்டொலி) முதலிய மெல்லிசையால் இன்புறுதல் முதலியவையும் பறையொலி (முரசொலி வெடியொலி) முதலிய வல்லிசையால் துன்புறுதல் முதலியவையும் இயல்பு. இதுனைக் குறிஞ்சி நிலத்துக் குரியதென்றும். புனைபோன்ற மேனியுடையதென்றும் அச்சப்பொருள்களுள் ஒன்றென்றும் சுவையொளியு ருசை நாற்றமென்ற ஐந்தனுள் ஒன்றையிலீடுபட்டு உயிரையுமிழ்ப்ப தென்றும் கூறுவர். இவற்றுள் ஒவ்வொரு செய்தியே தனித்தும் பல செய்திகள் சேர்ந்தும் செய்யுட்களில் பயின்று வருதலும் பிறவும் (அ) “மாதர் வண்டி னயம்வருந் தீங்குரன், மனைகாறு சிலம்பி னசுண மோர்க்கு, முயர்வரை நாடன்” (உ) “அசுணங் கொல்பவர் கைபோ னன்று, மின்பமுந் தன்பமுமுடைத்தே” நந்.உசச: ௩-௫; ௩௦ச: அ-க. (இ) “இருஞ்சிறைத் தொழுதி யார்ப்ப யாழ்செக், திருக்கல் விடரனை யசுண மோர்க்குக், காம்பம் விறம்பின்” அகநி. அஅ: கக - க௩. (ஈ) “பறைபட வாழா வசுணமா” நான்மணி. ச. (உ) “இன்ன ளிக் குரல் கேட்ட வசுணமா, வன்னளாய்” சீவக. ௧௪௦௨. (ஊ) “கோவலர் கொன்றைத் தீங்குழ, லுலவுநீ ளசுணமா வுறங்கு மென்பவே” துளா நாட்டிச். உஅ. (எ) “இசைகொள் சிறியா ழின்னரிசை கேட்ட, வசுண நன்மா வந்நிலைக் கண்ணை, பறையொலி .கேட்டுத்தன் படிமறந் தது போல்” பெருங். (ச) சள. உசக - உச௩. (ஐ) “அச்சப்பொருளாவன, ‘வன்னெயிற் றரிமா குன்றுறை யசுணம்’ என்று சொல்லப் பட்டன போல்வன” தொல். மெய்ப். சூ. க.நச். உரை. (ஐ) “இசை கேட்ட வசுணமாத் தாழ்ச்சிபோல்” மேரு. வைசயந்த. ௪௪. (ஓ) “துறை யடுத்த விருத்தத் தொகைக்கவிக், குறையடுத்த செவிகளுக் கோதில் (பிரதிபேதம்) * பறைகல நாட்டினீர், † குஞ்சிழ்த்தாணை. ‡ பண்ணுதென்றருள்பண்ணுதே

இன்பத்தை உண்டாக்கிப் பின்னர் அவ்வன்பம் போம்படி என்னைக் கைவிட்டான்; அக்கனவொழுக்கத்தாலே என் மெல்லிய தோளை *மெலிவித்தவனை (என்) கெஞ்சு பொருந்தி அவனுறைகின்ற இடத்தே சென்று வருதற்கு நெடுங்காலத்த[வ](த)ராயிற்று என்று கூறினான்.

கள ஒன்றி, †முயங்குமென் நென்றின் வருதிர்தம் றுங்கே

‡புயங்கினு னென்றங் குசு திர்தம் (க)றந்தோ

யாழ், நறையடுத்த வசுணநன் மாச்செவிப், பறையடுத்தது போலு
மென் பாவரோ” (ஔ) “குனிந்த ஆசலிற் கொடிச்சிய ரெடுத்தவின்
குறிஞ்சி, கனிந்த பாடல்கேட் டசுணமா வருவன காணும்” (ஔ)
“வாம மேகலை வானா மங்கையர், காமப் பூசம் களியிசைக் கள்ளினும்,
ஹாம மேனி யசுணந் துயில்வறு, மேம கூட மெனுமலை யெய்துவீர்”
கூர்ப. பாயி. அ. சித்திரகூடப். உச; நாடவிட்ட.சு. (ஃ) “வண்டியா,
மென்ரு வசுண மிதைக்கொள்ளு நாடர்” தஞ்சை. உஉஓ. (அஅ) “திவ
வியா முரமகிரி தடவந்த வொலிசௌசு, செம்மாந்துள்ள, நவையின்
மணக் குடுமிதொறு மசுணமுறை புட்பகமா நளிவான் குன்றும்”
இலிங்க. நவாருட. சஅ. (ஆஆ) “முரசொலி கேட்ட வசுணமென்
புள்ளின் மூச்சலிற் தொருவழி தேறி” கூரீம. இராமன்வனம். சு.
(இஇ) “வசுபடு மன்னவன் வாய்மை யாலறை, விசிமுழ வொலிசெவி
வெதும்பக் கீகட்டலு, மிசைபடு மன்னவற் கிரங்கி ஸ்ரெலா, மசுண
மென் புள்ளொன வலமக் தேங்கினார்” நைடத. நகர்நீங்கு. கூச. (ஈஈ)
“காழுடைப்புறக் கழைகளின் றுள்தொறுங் கால்பரற் திசைக்கின்ற,
வெழிசைக்குள முருகிமெய் புனகெழ விறைகொளு மசுணங்க, டா
முழற்கூட் சுடர்கூட வெடித்தெழு சிலுவோ சையின்மாய்ந்த” (உஉ)
“பண்ணைக் குருகிப் பறையாலகப் பட்ட மான்போல்” வில்லி. காண்ட.
ஃ. வெளிப்பாட்டி. கூச. (ஊஊ) “எற்றத்தா ரிசையினாலே யிறக்குமா
லசுணம்” பாசுவதம். (கக) உத்தவர். கூ. (எஎ) “மறக்கும்ப தந்தியுஞ்
சேலு மசுணமும் வண்டினமும், பறக்கும்பதங்கமும் போலைவ ராற்
கெடும் பாடகமீர்” திருவேங்கடநீ. உஅ. (ஏஏ) “குழலிசைகேட்டருக
ணையு மசுணமென” காஞ்சிப். அந்தக்கச. அ. (ஐஐ) “பேரிகை முழக்
கிய பிறங்கு மோசையா, லாரிட ருழந்துவீ முசுண மாவென”
விநாயக. பகோற்கடர். உகஉ. என்ற தமிழ்நூற் பகுதிகளாலும் (ஓஓ)
“ஔஔ கொடித் தொறெந பூவொ பூமயதெ வயலா”
சுக்கிரநீதி. க: கஓஉ. என்ற வடநூற் பகுதியாலும் அறியலாகும்.

- க. அந்தோவென்பது, ‘இரக்கத்தின்சுக்குறிப்பு’ கோவையார். எஉ. உரை.
‘இரக்கக்குறிப்பு’ சீவக. கஓகசு. உரை. ‘இரக்கக்குறித்த வருவதோ
ரிடைச்சொல்’ நன். இடை. கு. உ. மயிலை. சங்கர. விருத்தி. இரா.

(பிரதிபேதம்) * மெலிவித்தவனை கெஞ்சு, †முயங்குமென்று, ‡உயங்கு நென்றது

மயங்கினு னென்று *மருடர் கலங்குன்மி

(க)னின்னுயி ரன்னுற் கெனைத்தொன்றுந் தீதின்மை

யென்னுயிர் காட்டாதோ மற்று

உஉ (உ)பழிதபு ஞாயிறே பாடறியா தார்கட்

கழியக் கதழ்வை பெனக்கேட்டு நின்னை

வழிபட் டிரக்குவேன் †வந்தேனென் னெஞ்ச

மழியத் துறந்தாணைச் சீறுங்கா லென்னை

யொழிய விடாதிமோ வென்று

உஎ அழிதக, (ந)மாஅந் தளிர்கொண்ட ‡பொழிதின னிவ்வுரார்

தாஅந் தளிர்குடித் தந்நலம் பாடுப

வாஅந் || தளிர்க்கு மிடைச்சென்றார் மீடரின்

யாஅந் ÷ தளிர்க்குவே மன்

௩௧ நெய்த நெறிக்கவும் வல்ல நெடுமென்(ச)ரோட்

பெய்கரும் பீர்க்கவும் வல்ல X னிள(ரு)முலைமேற்

ரொய்யி லெழுதவும் வல்லன்றன் கையிற்

க. “மதுமுகத் தலர்ந்த கோதை மாற்றமைத் தற்குரைப்பாள், கொதிமுகக் குருதி வைவேற் குரிசிலை நம்மை யுள்ளான், விதிமுக மணங்க ளெய்தி வீற்றிருந் தின்ப முய்ப்ப, மதிமுக மறியு நாமே வாடுவ தென்னை யென்றான்” கீவக. ௧௭௦அ.

உ. (அ) ஆங்கு நெஞ்சுழிதல் என்னும் மெய்ப்பாட்டுக்கு, “பழிதபு ஞாயிறே விடா தீமோ வென்று” என்னும் பகுதி மேற்கோள்; தொல். மெய்ப்பாட். கு. உஉ; இ - வி. கு. ௩௮௦. (ஆ) ஞாயிறு முதலிய சில பொருள்கள் சொல்லுவனபோலவும் கேட்டுப்போலவும் சொல்லப்படு மென்று கூறி, “பழிதபுஞாயிறே பாடறியாதார்கண்” என்னும் அடியை ஞாயிறு அவ்வாறே சொல்லப்படுவதற்கு மேற்கோள்காட்டினர்; இளம் பூரணர்; தொல். செய். கு. ௧௧௦. ‘ஞாயிறு’

௩. “மலைமார் தளிரே” கலி. ௧௪௨: ௪௭.

௪. (அ) “நற்றே ளிழைத்த கரும்புக்கு” (ஆ) “தானீர்த்த கரும்பணி வாட வென், மென்றே ணெகிழ்த்தான்” கலி. ௧௪: ௧௧, ௧௩௧: ௨௧ - ௩௦.

௫. இந்துர்ப்பக்கம் அக: ௨-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * மருடர் கயங்கன்மின், † வந்தனென்னெஞ் சழிய, ‡ பொழுதினான், || தளிர்க்குமிடை, ÷ தளிர்க்குமெயன். X இளமுலைமேல்.

(க)சிலைவல்லான் போலுஞ் செறிவினா னல்ல
பலவல்லன் றோளாள் பவன்

௩௬ நினைபு(உ)மென் னுள் ளம்போ னெடுங்கழி மலர்கூம்ப
வினையுமென்(௩)னெஞ்சம்மோ வினங்காப்பார் குழறோன் ரச்
சாயவென் (ச)கிளவிபோற் செவ்வழியா ழிசைநிற்பர்
பொயவென் னெனியே போ லொருநிலையே பகன்மாயக
(௫)காலன்போல் வந்த கலக்கத்தோ டென்றலை
மாலையுள் வந்தன் நினை

௪௨ இருநொடியா னீந்தழும்பு வென்னின்றிப் பட்டா
யருநிலை வாழி சுடர்

க. (அ)“அரிவையை யரம்பை நாண வணிந்தன னனங்க னன்னான்”
(கீவக. ௬௭௪) என்புழி, ‘அனங்க னன்னான்’ என்பதற்கு, ‘இவளைத்
தீண்டவும் வேட்கை நிகழாமையின் அனங்க னன்னான் என்றார்’
என்று விசேடவுரை கூறி, ‘சிலைவல்லான் போலுஞ் செறிவினான்’
என்பதனைமேற்கோள்காட்டினர் இவ்வுரையாசிரியர். (ஆ)“வில்லாண்
மையினால் வெண்கருப்பு வில்லோன்றனக்கே நிகரென்ன” வில்லி.
திரௌபதிமாலையிட்ட. ௪௬. (இ)“வேயெனத் தகைய தோளியிரா
கவன் மேனி நோக்கித், தீயெனக் கொடிய வீரச் சேவகச் செய்கை
கண்டா; ஞெயெனத் தகுதுமன்றே காமனு நாழு மெல்லாம்” கம்ப.
கும்ப. ௩௦. (ஈ)“திருமலி கருப்புவென்றிச் சிலையின லுலகமெல்லாம்,
பொருதுசெங் கோன டாத்திப் புகழ்வினை பேச விரன்” எனவும்
(உ)“காமனும் விழையுங் காமர் காரிகைக், கலையுணர் மகளிர்” பெருங்.
(க) ௪௦: ௧௮௩ - ௧௮௪. (ஊ) “காமனும்..... ..காமுறு மொப்பில்
வனப்பினான்” திருவிளை. மாபாதகக். ௩. எனவும் வருவன நோக்குக.

உ. “இம்மலை, இருங்கழி மாமலர் கூம்ப வரோவென், னரும்படர்கெஞ்ச
மழிவொடு கூம்பும்” கலி. ௧௩௦: ௧௧ - ௧௩.

௩. “இம்மலை, கோவலர் தீங்குழ லினைய வரோவென், பூவெழி லுண்
கண் புலம்புகொண் டினையும்” கலி. ௧௩௦: ௧௪ - ௧௬.

௪. (அ) “செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன கிளவியார்” கலி. ௧௧௮: ௧௫; (ஆ)
“செவ்வழி நல்யா, ழிசையோர்த் தன்ன வின்றீந் கிளவி, யணங்குசா
லரிவையை” அகம். ௨௧௨: ௬ - ௮.

௫. “பிறைறுதி யெயிறுக, நாற்றிசையு நடுக்குறா உ மடக்கற் காலைக்,
கூற்றநக் கதுபோலு முட்டுவரு கமொலை” (கலி. ௧௨௦: ௭ - ௯)
என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

சச (க)சுண்டிரீர் ஞாலத்து னெங்கேள்வ ரில்லாயின்
மாண்ட மனம்பெற்றார் மாசி றுறக்கத்து
வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்துதல் வாயெனின்
யாண்டு முடையே னிசை

சஅ ஊரலர் தூற்றுமீவ் வுய்யா விழுமத்துப்
(உ)பிரலர் போலப் பெரிய பசந்தன
(நு)நீரலர் (யு)நீல மெனவாவக் கஞ்ஞான்று
பேரஞர் செய்தவென் கண்

ருஉ (ரு)தன்னுயிர் போலத் தட்டி *யுலகத்து
மன்னுயிர் காக்குமீம் மன்னனு †மென்கொலை
வின்னுயி ரன்னுனைக் காட்டி பெனைத்தொன்று
மென்னுயிர் காவா தது

எனவாங்கு

க. “சுண்டிரீர் மிசை” கலி. ௧௦௦: க.

உ. இந்நூற்பக்கம் உஎசு: ௫, ௩௨௨: ௩ - ஆம் குறிப்புக்கள் இங்கே அறிதற்பாலன.

௩. “நீர்கால் யாத்த நீயிதழ்க் குவளை, கோடை யெற்றினும் வாடா தாகும்” துறுந். ௩௮௮.

ச. (அ) “நீலத் தலர்வென்ற வமருண்கண், வேலித், சேந்து நீ யினையையா லொத்ததோ சின்மொழி னனைபினு நோய் செய்தல் கடப்பன்றோ கனங்குழாய்” கலி. ௫௭: ௧-௧௫. (ஆ) “புவொத் தலமருந்தகைய வேவொத், தெல்லாரு மறிய நோயசெய் தனவே” துறுந். ௭௨.

௫. (அ) “அறனிழ லெனக்கொண்டர யாய்குடை யக்குடைப், புறநிழற்கீழ்ப் பட்டாளோ விவனிவட் கரண்டிகா, பிறைநுதல் பசப்பூரப் பெருவிதுப் புற்றானை” கலி. ௧௧: ௮ - ௧௦. என்பதும் (ஆ) அதன் குறிப்பும் (இ) “நின்று பல்லுயிர் காத்தற்கு நேர்த்தடா, னென்றுணைக்குலமங்கையொ ரேந்திழை, தன்றுயர்க்குந் தகவிலெ னுயினே, னன்று நன்றென் வலி யென நானுமால்” கம்பி. அயோமுகி. ௧௬. (ஈ) “தன்னுயிர் போல மன்னுயிர்க் கிரக்குந் தயவினேன்” மகிச. பிரயாகையிற் பலசொருப கதன. ௧௨.

(பிரதிபேதம்) * யுலகத்து, † என்கொலெம்முன்னுயிரென்.

போலே தோன்றுகின்றவன் பசுத்தினை யுடைய ஆயர்மகனல்லவோ? ஆதலால், இவன் இங்ஙனம் செலுத்துந் தொழிலை ஒழியான்; இனையோனே! இஃதொரு வலியைப் பாராய்; இவனொருத்தன் காணென்று காட்டினான்.

எ - து: காண்டற் றொழிலை யுடையவனே. எ-று.

இஃது “அளபெடை மிகு உ மிகரவிறுபெயர்”. (க);

(உ)காற்றுப்போல் வந்த டகதழ்விடைக் காரியை

பூற்றுக் களத்தே யடங்கக்கொண்டட்டதன்

மேற்றோன்றி நின்ற பொதுவன் நகைகண்டை

(ஈ)யேற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டுச்

க. தோல் விளி. கு. அ. இச்சுத்திர வுரையில் ‘இவ்வளபெடைப் பெயர் விளியேற்கும்போது தன்னியல்பு மாத்திரையின் மிக்கு நான்கும் ஐந்தும் மாத்திரைபெற்று நிற்கும்; என்றது முகர வீகாரத்தின் பின் இரண்டு இகரவுயிரும் மூன்று இகரவுயிரு மெழுதப்படவேண்டுமென்பதை’ என்றகூறுவர், சே. கல். நச். இச்சொல்லுக்குத் தொழில் செய்கின்றவனையெனப் பொருளும் எழுதுவர் நச்சிலார்க்கினியரும் இ-வி. உரையாசிரியரும். இ - வி கு. உ௦௭. இச்சுத்திரத்தினுரையும் மேற்கோளும் எழுதுவோராலும் அவற்றை ஊன்றிப்பாராது அச்சிடுவோராலும் எளிதின் உண்மையறிய இயலாதவாறிருக்கின்றன. இச்சுத்திர வுரையில் “தொழீஇஎன்பது பெயர்; விளிப்பு மஃதே யெனக்கொள்க. இஃதெயில்பு. இயற்கைய வென்று பன்மை கூறிய வதான், இவ்வளபெடை மூன்று மாத்திரையின் நிமிர்ந்து நிற்கு மென்பது கொள்ளப்படும். செயற்கையவென்றதனான இவ்வளபெடைப்பெயர் எழுதும்வழி ஐந்தெழுத்திட்டும் எழுதுப” என்பர் கல்லாடர். எனைய உரைகள் அச்சிடப் பட்டுள்ளன. “தொழீஇ” கல். ௧௦௪: சுஅ. “தொழீஇ யுடனுண்ணார்” சிறுபஞ்ச. ஈ. அ. என இச்சொல் பிறவிடத்து வருதலும் காண்க.

உ. “எற்று மருப்பு மிலங்கிழையாகத் திபமருப்பும், கூற்று மருப்பெழுந் கோலத்தர் தாட்கொரு கோடிசரும், பாற்று மருப்பொலி தாரண்ண லார்முன் னணிந்து விட்டார், காற்று நெருப்புங் கலந்த தென் னாவருங் காரிகைத்தே” அம்பிகா. ௨௦௭.

ஈ. (அ)எருமைச்சாதியின் ஆண் எறெனப்படுமென்பதற்கு “எற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டு” என்பதுமேற்கோள்; தோல். மரபு. கு. ஈ. பேர். கு. ஈ. அ. நச். (ஆ) இந்துர்பக்கம் சுஉ௩: ௪-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * தொழீஇ (என்பது முன்பிப்பி), † கழுவிடை.

இன் மன்னிய நோயொடு மருள்கொண்ட மனத்தவன்

பன்மலை யிறந்தவன் பணிந்துவந் தடிசேரத்

*தென்னவற் றெளித்த தேளம்போல

வின்னகை பெய்தின ளிழந்ததன் னலனே

எ - து: அங்ஙனங் கூறியவன் அது கொண்டுவருதலங் கூடும்; அதனோடே நீருங் கூடி (க) நவகண்டமெனக் கூறுபடுத்தின டீ.வகத்தின் கண்ணே அவனை ஆராய்ந்து நீர் பிடிந்துக்கொண்டு எனக்குத் தரப்பெறில் யானும் ||பிறமகளிரைப் போல அறுதிபாடி(2)||நிறையெண்ணுக்குணமுடையே னானேன் - என்றுங் கூறினான்; அதுகேட்டவர்கள் அகற்கு மறுமொழி கொடாமற் பின்னை வர்க்கையின், இவன் ஒருநாளிலேயாயினும் அவனைப் பொருத்தி + முயங்குமென்று கருதி. என்பின்னை வாராநின்றீர்; பின்னை இவன் அப்பொழுதே முன்புபோலன்றி மிகவும் வருந்தினான் என்று கருதி அவ்விடத்தே நின்று அவனுக்கு ஓர் தீங்கு நிகழ்த்தோவென்று உசாவா நின்றீர்; அவ்வருத்தமையன்றி ஐயோ இவன் கைபறவு எய்தினுளென்று மருளாநின்றீர்; இங்ஙனம் உண்மையுணராமற் கலங்காதேகொள்ளும்; பின்னை என் இளிய உயிரை ஒப்பாணக் கியாகொன்றுத் தீநின்றி அவனுள னாயிருக்கின்றமையை (ங) அவனுயிரோடு ஒன்றாகிய என்னுயிர் ஈண்டுக் காட்டாதொழியுமோ? அதுகான் இறந்துபடாது அவனிருத்தமை காட்டிற் றில்லையோ என்றான்; அதுகேட்டவர்கள் தனக்கு ஓரோதமின்றி நின்று நின்னை இங்ஙனம் வருத்தினவனை நடுவாக நோக்கி நின்ற ஞாயிறு தான் வருத்துங்காண் என்றார்; அது கேட்டு நடுவுநிலைசெய்யாமல் உண்டாம்பழி நீங்கும் ஞாயிறே! உலகியல் அரியாதாரிடத்துக் கழிபச்சிறுபற்கு வினாந்து x செல்லையென்று இவர்கள் கூறக்கேட்டு நின்னை வாழிபட்டு நீ அவரை மிகச் சிறுதபடி இந்துகொள்வோக வந்தேன்; நீ என்னெஞ்சங் கெடும்படி என்னைக்கைவிட்டவனே? கண்டுசீறுமிடத்து என்னை நீங்கவிடாதே கொள்;

க. (அ) “வடபால்விதேகந் தென்பால்விதேகந், கீழ்ப்பால்விதேக மேல்பால் விதேகம், வடபாலிரேவதந் தென்பாலிரேவதம், வடபாற்பரதந் தென் பாற்பரத, மத்திமகண்டமென் றித்திற மென்ப, நாவலந் தீவி னவ கண்டப்பெயயே” செந்நீர்நிலாகர. (ஆ) “நவத்தாரணி யாதிகட்கு” திருவாணைக்காப். திருநீற்றுக்கிருமதிற. அ.

உ. இந்துந்பக்கம் சகக: சு-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ங. “காவியோற் கண்ணிக்குந் கண்ணியந்தோட் காளைக்கு, மாவியோ லாடையுமொன் றானதே” நள கலிதொடர். அச.

(பிராகிபேதம்) * தென்னவந்த தெளித்த. † கூறியவன் கொண்டு, ‡ உலத்தின்கண்ணே. || பிறமகளிரை, ÷ என்று கூறினான். + முயங்குமென்று. x செல்லைய யன்றியபாகன; செல்லையென்றவர்கள்; ∴ கண்டு நீசீறுமிடத்து.

*அஃது என்னெனில் நீ அக்காலத்து அவனை ட்மிகச்சீரில் யான் இறக்கும்படி நேரும் ட் என்றும் கூறினான்; அங்ஙனம் கூறின அளவிலே ஞாயிறு படுகின்ற மையைக் கண்டு பிரிந்தார்க்கு வருத்தத்தகும்படியாக மாந்தளிர் போலும் நிறத் தைக்கொண்ட மாலைக்குமுன்னாகிய இக்காலத்தே இவ்வூரின் மகளிர் தாம் (க)தளிர்வீரவின் மாலைகளைச் சூடி ஆடவர்மேல் தாம் வைத்த நலத்தைப் பாடி இன்புறவர்கள்; அவர்களைப்போல ஆச்சாமரத்தளிர்க்குந் காட்டிடைச்சென்ற வர் || மீண்டுவரின் பாம் மனமகிழுமோம்; அதனும்பெற்றதென்? அவர்வரக் கண்டிலேம் என்றுங் கூறினான்; கூறி, யாம் தளிர்க்குமாறு எங்ஙனே என்பீ ராயின், என்றோனாக் தொழில் கொள்கின்ற அவன் செய்தற் பூவைப் புறவித மொடித்து மாலை கட்டிச் சூடவும் வல்லன்; நெடிகாகிய மென்றோளிலே காமன்சிலையாகிய எழுதுகரும்பை எழுதவும்வல்லன்; இளமுலைமேல் தொய்யிற் குழம்பாற் கொடி எழுகவும்வல்லன்; இவையொழிந்து நீங்கியிருந்து மனம் வேட்கையடக்கியிருக்குமிடத்துத் தன்நையில் வில்லைத் தொழில்கொள்ள வல்ல காமனை ஒக்கும்; அதுவன்றி, வேட்கை நிகழ்த்து கூடுங்காலத்து ஆண்டு நிகழ்த்தும் நல்ல தொழில்கள் பலவற்றையும் வல்லன்; இவ்வாற்றான் என் மனந் தளிர்க்குமென்றகூறினான்; அங்ஙனம் கூறின அளவிலே மாலைக் காலம் வருகின்றதனைக் கண்டு அவனை நினைபும் என்னுள்ளம் குவியுமாறு போல நெடிய கழியின் மலர்கள் குவிய, இரங்கும் என்னெஞ்சுபோலே கோவார் குழலோசைதோன்ற, அலைவுபெற்றஎன்மொழிகள்போல(உ)வண்டு களின்(ங்)செவ்வழிப்பாட்டு அடங்க, கெட்டுப்போன என் அழகுபோலப் பகற்

க. (அ) “தாமரைக் கொழுமுறித் தாதுபடு செழு மலர்க், காமரு குலளைக் கழுநீர்மாமலர்ப், பைந்தளிர்ப்படலை” சீலப். ச:ந.க-சக.(ஆ) “முறி மிடை படலை மாலை” நீலக. சஅந, கஅஅக. (இ) “பைந் தளிர்ப்படலை” பெருங். (ங) உள: கச. (ஈ) “கொப்தளிர்ந்த தண்படலை” (உ) இது படலை மாலை எனவும் இலை மாலை எனவும் வந்தும்.

உ. (அ) “செவ்வழிப் பண்ணிற் சிறைவண்டரற்றற், தடந்தாழ் வயலொடு” சீலப். கக:அஅ-அக.(ஆ) “பறவைபாட் டடங்கினவே பகல்செய்வான் மறைத்தனே,.....துறந்தார்தாட் டுளதாங்கொன், மறவையா யென்னுயிர்மேல் வந்தவிம் மருண்மாலை” சீலப். எ: சஉ.

ங. (அ) “இருள்வரச், சீரியாழ் செவ்வழி பண்ணி” (ஆ) “மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக், கைவழி மருங்கிற் செவ்வழி பண்ணி, வரவெமர் மறத்தனர்” (புறம். கசச:க-உ, கசக: உ-ச) என்பவற்றால், செவ்வழிப் பண் மாலைக்குறித்தென்று கூறப்படுதலால் செவ்வழியாழிசைநிற்ப வெண்பதற்கு, யாழிற் செவ்வழிப்பண்ணை வாசிப்ப என்றலுமாம். இஃது இரங்கற்பண்ணைதலின், சாயகிளவிக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டது; (199திபேதம்) * அதுவென்னெனில், ட் மிகச் சீராமல் யானிறக்கும்படி, ட் என்று கூறினான், || மீண்டுவரின் மனமகிழுமோம். அதனால்.

காலத்தின் ஒளி மழுங்க, கலக்கத்தோடேவந்த காலனைப்போலே என்மேலே
மாலைக் காலமும் வந்தது; இனி எங்ஙனம் ஆற்றவேனென்று கூறினான்;
கூறி, அம்மாலையை வரவிட்ட ஞாயிற்றை கோக்கி, சடரே! யானென்ப
தொரு தன்மையின்றி யான் இவ்விடத்தே இராக் காலத்தாலே வருத்தும்படி
நீ போனாய்; அருளுடையயல்லைபாயிருந்தாய்; * இத்தன்மையால் நீவாழ்வா
யாக என்று கூறினான்; கூறி, இவ்விரவால் இறந்துபட்டேனாயினும் நீக்கின்
றாயிருந்ததென்று கருதி, மிகுகின்ற நீரையுடைய உலகத்தின் உறைகின்ற
கேள்வருளரல்லாராயின், (க)தக்கணவர்மேலுள்ள வேட்கையோடே இறந்து
படும் மாட்சிமைப்பட்ட மனத்தைப்பெற்றவர்கள் குற்றமில்லாத சுவர்க்கத்தே
சென்று அவர்கள் நுகர விரும்பியவற்றைத் தாம் விரும்பியபடியே பெறுதல்
மெய்யென்று தூல்கள் கூறியவென்னின் யானும் அங்ஙனம் அவன்மேல்
விரும்பத்தோடே உயிர்போய் அவனைப் பெற்று எவ்விடத்தும் புகழுடையே
னாவேன்; இனி† வருத்தமின்று; என்றுகூறினான்; கூறி (உ) “முற்பகற் செய்
தான் பிறன்கேடு தன்கேடு, பிற்பகற் கண்டு விடும்” என்றகூறிய பழமொழி
உளதாகவின், அவ்வாறே நீரில் அலர்ந்த நீலமென்று அவர் புகழ் அவர்க்கு
அந்நாளிற் பெரியவருத்தத்தைச்செய்த ‘என்கண்கள் இப்பொழுது பீரலர்
போலப் பெரியவாகப் பசுந்தன; † அதனையும் என் வருத்தத்தையும் கண்டும்
அருளிண்மையின் அவனை எனக்குக் காட்டாமல் இவ்வுர் நின்று அலர் தூற்ற
நிற்கும்; இனி இவ்(௩)வுய்யா விடம்பையிடத்து உயிர்களைக் காத்தற்கு யான்

இஃது இரங்கற்பண்ணென்பது (இ) “பையு ணல்விபாழ் செவ்வழி
பிறப்ப” அகம். ௩௬: ௧௨ என்பதனாலும் (ஈ) இக்குறிப்பில் முதலாவ
தற்கு; ‘மாலைக்காலம் வந்தவனவிலே சிறிய யாழை இரங்கற்பண்ணாகிய
செவ்வழியென்னும் பண்ணிலே வாசிக்கும் பரிசுபண்ணி’ என்று
எழுதியிருக்கும் உரையாலும் அறியலாகும்.

க. ‘அதுவன்றிப் புகழ்வேண்டியும் கணவனொடு செத்தார் சுவர்க்கம்
புகுவரென்னும் உரைகேட்டு அதுவேட்கையானும் சாம்; அப்பரி
சன்றி அன்பினனும் சாம்’ என்பது இறை. சூ. க. உரை.

உ. (அ) “பிறர்க்கினா முற்பகற் செய்யிற் தமக்கினா, பிற்பகற் றமே
வரும்” துறள். ௩௬. (ஆ) “முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன்
கேடு, பிற்பகற் காண்குறாடும் பெற்றியகாண்” சிலப். ௨௧: ௩.௪.
(இ) “முற்பகற்செய்யிற் பிற்பகல் விளையும்” கொள்ளையேந்தன். (ஈ)
“முற்பகற் செய்வனை பிற்பக லுறுநரின்” பெருங். (ச) ௩௬: ௨௩௬.
(உ) “முற்பக லோர்ப்பழி முடிக்கின் மந்தது, பிற்பக தமக்குறும்
பெற்றி யென்னவே” கந்த. இரண்டாநாட்குர. ௩௬.

௩. உய்யா இடம்பை - பிழையாமைக்குக் காரணமான துன்பம்; கலி.
௧௩௬:௧௮. கடக்க முடியாததுன்பம்; துறள். ௩௬. பரி. ஒழியாததுன்
பம்; பு-வே. உழிஞை. ௨௩. போக்க முடியாத துன்பம்; சிலப். எ: ௮.
(பிரதிபேதம்) * இத்தன்மையான நீ, † வருத்தமென்றென்றும். இதனையும் வருத்தத்தையும்.

*அஃது என்னெனில் நீ அக்காலத்து அவனை மிகச்சீரில் யான்இறக்கும்படி நேரும் † என்றும் கூறினான்; அங்நனங் கூறின அளவிலே ஞாயிறு படுகின்ற மையைக் கண்டு பிரிந்தார்க்கு வருத்தத்தகும்படியாக மாந்தளிர் போலும் நிறத்தைக்கொண்ட மாலைக்குமுன்னாகிய இக்காலத்தே இவ்வூரின் மகளிர் தாம் (க)தளிர்விரவின மாலைகளைச் சூடி ஆடவர்மேல் தாம் வைத்த நலத்தைப் பாடி இன்புறவர்கள்; அவர்களைப்போல ஆச்சாமரத்தளிர்க்குள் காட்டிடைச்சென்றவர் || மீண்டிவரின் பாம் மனமகிழுவேம்; அதனாற்பெற்றதென்? அவர்வரக் கண்டிலேம் என்றும் கூறினான்; கூறி, யாம் தளிர்க்குமாறு எங்ஙனே என்பீராயின், என்றோனைத் தொழில் கொள்கின்ற அவன் செய்தம் பூவைப் புறவிதழொடித்து மாலை கட்டிச் சூடவும் வல்லன்; நெடிகாகிய மென்றோளிலே காமன்சிலையாகிய எழுதுகரும்பைமுதவும்வல்லன்; இளமலைமேல் தெய்யிற் குழம்பாற் கொடி எழுகவும்வல்லன்; இவையொழிந்து நீங்கியிருந்து மணம் வேட்கையடக்கியிருக்குமிடத்துத் தன்னைநிலில் வில்லைத் தொழில்கொள்ள வல்ல காமனை ஒக்கும்; அதுவன்றி, வேட்கை நிகழ்த்து கூடுங்காலத்து ஆண்டு நிகழ்த்தும் நல்ல தொழில்கள் பலவற்றையும் வல்லன்; இவ்வாற்றான் என் மணர் தளிர்க்குமென்றகூறினான்; அங்நனங் கூறின அளவிலே மாலைக்காலம் வருகின்றதனைக் கண்டு அவனை நினைபும் எண்ணுள்ளம் குவியுமாறு போல நெடிய கழியின் மலர்கள் குவிய, இரங்கும் என்னெஞ்சுபோலே கோவலர் குழலோசைபோன்ற, அலைவெப்பெற்றான்மொழிகன்போல(உ)வண்டு களின்(ங)செவ்வழிப்பாட்டு அடங்க, கெட்டுப்போன என் அழகுபோலப் பகற்

க. (அ) “தாமரைக் கொழுமுறித் தாதுபடு செழு மலர்க், காமரு குவளைக் கழுநீர்மாமலர்ப், பைந்தளிர்ப்படலை” சீலப். ச:நக-சக.(ஆ) “முறி மிடை படலை மாலை” சீலக. சஅந, கஅஅக. (இ) “பைந்தளிர்ப்படலை” பெருங். (ங) உள: கச. (ந) “கொப்தளிர்த் தண்படலை” (உ) இது படலை மாலை எனவும் இலை மாலை எனவும் வரும்.

உ. (அ) “செவ்வழிப் பண்ணிற் சிறைவண்டரற்றந், தடந்தாழ் வயலொடு” சீலப். கக:அஅ-அக.(ஆ) “பறவைபாட்டடங்கினவே பகல்செய்வான் மறைத்தனனே,.....துறந்தாரநாட் டுளதாங்கொன், மறவையா யென்னுயிர்மேல் வந்தவிம் மருண்மாலை” சீலப். எ: சஉ.

ஈ. (அ) “இருள்வரச், சீரியாழ் செவ்வழி பண்ணி” (ஆ) “மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக், கைவழி மருங்கிற் செவ்வழி பண்ணி, வரவெமர் மறந்தனர்” (புறம். கசச:க-உ, கசக: உ-ச) என்பவற்றால், செவ்வழிப் பண் மாலைக்குரித்தென்ற கூறப்படுதலால் செவ்வழியாழிசைநிப்ப வென்பதற்கு, யாழிற் செவ்வழிப்பண்ணைவாசிப்பன்னறலுமாம். இஃது இரங்கற்பண்ணுதலின், சாயகிளவிற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டது;

(நீரதிபேதம்) * அதனென்னெனில், † மிகச்சீரில் யானிறக்கும்படி, ‡ என்று கூறினான், || மீண்டிவரின் மனமகிழுமோம். அதனால்.

காலத்தின் ஒளி மழுங்க, சலக்கந்தோடேவந்த காலனைப்போலே ஐன்மேலே மாலிக் காலமும் வந்தது; இனி எங்ஙனம் ஆற்றவேனென்று கூறினான்; கூறி, அம்மாலையை வரவிட்ட ஞாயிற்றை கோக்கி, சுடரே! யானென்ப தொரு தன்மையின்றி யான் இவ்விடத்தே இராக் காலத்தாலே வருந்தும்படி நீ போனாய்; அருளுடையயல்பையிருந்தாய்; * இத்தன்மையால் நீவாழ்வாயாக என்று கூறினான்; கூறி, இவ்விரவால் இறந்துபட்டேனாயினும் நீங்கின் றாயிருந்ததென்று கருதி, மிகுதின்ற நீரையுடைய உலகத்துள் உறைகின்ற கேள்வருளால்லாராயின், (க)தங்கணவார்மேலுள்ள வேட்டையோடே இறந்து படும் மாட்சிமைப்பட்ட மனத்தைப்பெற்றவர்கள் குற்றமில்லாத சுவர்க்கத்தே சென்று அவர்கள் துகர விரும்பியவற்றைத் தாம் விரும்பியபடியே பெறுதல் மெய்யென்று தூல்கள் கூறியனென்னின் யானும் அங்ஙனம் அவன்மேல் விருப்பத்தோடே உயிர்போய் அவனைப் பெற்று எவ்விடத்தும் புகழுடையே னாவேன்; இனி† வருத்தமின்று; என்றங்கூறினான்; கூறி (௨) “முற்பகற் செய் தான் பிறன்கேடு தன்கேடு, பிற்பகற் கண்டு விடும்” என்றகூறிய பழமொழி உளதாகவின், அவ்வாறே நீரில் அலர்ந்த நீலமென்று அவர் புகழ் அவர்க்கு அந்நாளிற் பெரியவருத்தத்தைச் செய்த ‘என்கண்கள் இப்பொழுது பீரலர் போலப் பெரியவாகப் பசுந்தன; ‡ அதனையும் என் வருத்தத்தையும் கண்டும் அருளின்மையின் அவனை எனக்குக் காட்டாமல் இவ்வூர் நின்று அலர் தூற்ற நிற்கும்; இனி இவ்(௩)வுப்பா விடம்பையிடத்து உயிர்களைக் காத்தற்கு யான்

இஃது இரங்கற்பண்ணென்பது (இ) “பையு ணல்விபாழ் செவ்வழி பிறப்ப” அகம். ௩௬: ௧௨ என்பதனாலும் (ஈ) இக்குறிப்பில் முதலாவ தற்கு; ‘மாலிக் காலம் வந்தவனவிலே சிறிய யாழை இரங்கற்பண்ணாகிய செவ்வழியென்னும் பண்ணிலே வாசிக்கும் பரிசுபண்ணி’ என்று எழுதியிருக்கும் உரையாலும் அறியலாகும்.

௧. ‘அதுவன்றிப் புகழ்வேண்டியும் கணவனொடு செத்தார் சுவர்க்கம் புகுவரென்னும் உரைகேட்டு அதுவடிகையானும் சாம்; அப்பரி சன்றி அன்பினனும் சாம்’ என்பது இறை. கு. க. உரை.

௨. (அ) “பிறர்க்கினா முற்பகற் செய்யிற் தமக்கினா, பிற்பகற் றுமே வரும்” துறன். ௩௬௬. (ஆ) “முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன் கேடு, பிற்பகற் கண்குறாடும் பெற்றியகாண்” சிலப். ௨௧: ௩-௪. (இ) “முற்பகற்செய்யிற் பிற்பகல் வீனையும்” கொன்றைவேந்தன். (ஈ) “முற்பகற் செய்வீனை பிற்பக லுறுநரின்” பெருங். (ச) ௩௬: ௨௩௬. (உ) “முற்பக லோர்பழி முடிக்கின் மத்தது, பிற்பக தமக்குறும் பெற்றி யென்னவே” கந்த. இரண்டாநாட்குர. ௩௬௬.

௩. உய்யா இடம்பை - பிழையாமைக்குக் காரணமான துன்பம்; ௧௧. ௧௩௬:௧௮. கடக்க முடியாததுன்பம்; துறன். ௩௬௩. பரி. ஒழியாததுன்பம்; பு-வே. உழிஞா. ௨௩. போக்க முடியாத துன்பம்; சிலப். ௭: ௮.

(பிரதிபேதம்) * இத்தன்மையான நீ, † வருத்தமென்றென்றுங். இதனையும் வருத்தத்தையும்.

அரசனே என்று கருதித் தன்னுயிரைப் பாதுகாக்குமாறு போல உலகத்துப் (க)பெரிய உயிர்களை எல்லாம் தழீஇப்பாதுகாக்கும் இம்மன்னனும் எனக்கினிய உயிரை ஒப்பானைக் காட்டி என்னுயிரைச் சிறிதொன்றுங் காவாதிருக்கின்ற தன்மை என்னபயனைக் கருதியோ*வென்றுங் கூறினானென்று கூறும்படியாக சிலைபெற்றகாமநோயாலே† அங்கனம் மயக்கங்கொண்ட மனத்தையுடையவன் பலமலைகளைக் கடந்துபோனவன் வரைவொடுவந்து பணிந்து தன்னடியைச் சேர்க்கையினாலே பாண்டியனை உறவாக அவன் மனத்தைத் தெளிவித்த தேயத்திலுள்ளவர் இன்பமுற்று வாழுமாறுபோல அவனால் இழந்த நலத்தை †இனிய அகமகிழ்ச்சியோடு எய்தினன்; இஃதென்னவியப்போனைக் கண்டார் கொண்டு கூறிற்றாக உரைக்க. எ -று.

‘சென்றுசேட்பட்ட தென்னெஞ்சு’ என்னுந் துணையும் கூறத்தகாதன கூறலின் மடனிறத்தவாறும் ‘நெடுமென்றோன்’ ‘நீரலர் நீலம்’ ‘இளமுலை’ என்பனவற்றான் மிகுதியிறத்தவாறும் ‘வழிபட் டாக்குவேன் வந்தேன்’ என் (பதனால்) வருத்தமிறத்தவாறும் ‘யாண்டுமுடையே னினை’ என்பதனால் வியவா மையின் மருட்கையிறத்தவாறும் உணர்க.

இது கண்டார்க்கு || அவனாக்கங்கண்டு மருட்கை பிறத்தது.

நெய்தனெறித்தல் முதலியன (௨) திருவினாற் காமக்குறிப்புப்பிறந்த ஒப்பு; இவை குடிப்பிறப்பினை அறிவித்துக் காமக் குறிப்பினை நிகழ்த்தலின்.

இஃது ஐஞ்சீரெடுக்கிவந்த கவிவெண்பாட்டு. (உசு)

(௧௪௪.) நன்னுதால் காண்டை நினையா நெடிதுயிரா

வென்னுற்றாள் கொல்லோ விஃதொத்தி புன்மா

ணகுதருந் தன்னாணுக் கைவிட் டுகுதருங்

கண்ணீர் துடையாக் கவிழ்ந்து நிலிநோக்கி

நீ. யன்ன விடும்பை பலசெய்து தன்னை

வின்வுவார்க் கேதில சொல்லிக் கனவுபோற்

மெருளு மருளு மயங்கி வருபவள்

கூறுப கேளாமோ சென்று;

க. “பெரியத னாவி பெரிது” பழமொழி. க.

உ. “நெய்தனெறிச்சவும்... ..ரோளான் பல நென்பது திருவினாற் காமக்குறிப்புப் பிறத்தவாறு; என்னை? இனையன வல்லனாதல் செல்வக்குடிப்பிறத்தாரை அறிவிக்குமாசலின்; அது காமக்குறிப்பினை நிகழ்த்துமென்பது. இது தலைமகட்கும் ஒக்கும்” என்பது நோல். மெய்ப். கு. உடு. பேராசிரிய ருரையிலும் காணப் படுகின்றது.

(பிரதிபேதம்) * என்று கூறினான், † இங்ஙனம், ‡ இனியமகிட்டு, || அவனாக்கம் பிறத்தது மருட்கை.

௯ எல்லாநீ, என்னணங் குற்றனை யார்நின் னிதுசெய்தார்
நின்னுற்ற வல்ல லுரையென வென்னை
வினவுவீர் தெற்றெனக் கேண்மி நெருவன்
குரற்கூந்தா லென்னுற்ற வெவ்வ நினக்கியா
ஹரைப்பனைத் தங்கிற்றெ னின்னுயி ரென்று
மருவூட்டி மாறி யதற்கொண் டெனக்கு
மருவுழிப் பட்டதென் னெஞ்சு;

௧௦ எங்குந் தெரிந்தது கொள்வே னவனுள் வழி;

௧௧ பொங்கிரு முந்நீ ரகமெல்லா நோக்கினை
திங்களுட் டோன்றி யிருந்த குறுமுயா
லெங்கே ளிதனகத் துள்வழிக் காட்டமோ
காட்டயா யாயிற் கதநாய் கொளுவுவேன்
வேட்டுவ ருள்வழிச் செப்புவே னாட்டி
மதியொடு மாம்பு மநிப்பேன் மதிதிரிந்த
வென்னல்ல நீரா யெனின்;

௧௨ என்றங்கே, உண்ணின்ற வெவ்வ முரைப்ப மதியொடு
வெண்மறை போடிப் புகுதி சிறிதென்னைக்
கண்ணோடி னாய்போறி நீ;

௧௩ நீடிலைத் தாழைத் துவர்மணற் கானலு
ளோடுவே னோடி பொளிப்பேன் பொழிறொறு
நாடுவேன் கள்வன் கரந்திருக்கற் பாலன்கொ
லாய்ப்பு வடும்பி னலர்கொண் டுதுக்காணெங்
கோதை புனைந்த வழி;

௧௪ உதுக்காண், சாடிய மலர்காட்டிச் சாலிலின் யாமாடும்
பாவைகொண் டோடி யுழி;

௧௫ உதுக்கா[ணந்](ண்) தொய்யில் பொறித்த வழி;

௧௬ உதுக்காண், தையா நேறெனத் தேற்றி யறனில்லான்
பைய முயங்கி யுழி;

௧௭ அனியவென் னுள்ளத் துயவுத்தே ஞர்ந்து
வினியாநோய் செய்திறந்த வன் டி லவனைத்

தெளிய விசம்பினு ஞாலத் தகத்துங்
வனியே யெதிர்போம் பலகதிர் ஞாயிற்
றொளியுள் வழியெல்லாஞ் சென்று முனிபெம்மை
யுண்மை நலனுண் டொளித்தாணைக் காட்டமோ
காட்டாயேன், மண்ணக மெல்லா மொருங்கு சுடுவேனென்
கண்ணீ ரழலாற் றெளித்து;

சரு பேணான், துறந்தாணை நாடு மிடம்விடா யாயிற்
பிறங்கிரு முந்நீர் வெறுமண லாகப்
புறங்காலிற் போக விறைப்பேன் முயலி
னறம்புனை யாகலு முண்டு;

சக துறந்தாணை, நாடித் தருகிற்பா யாயி னினக்கொன்று
பாடுவே னென்னே யுரைத்து;

ருக புல்லிய கேளிர் புணரும் பொழுதுணரே
னெல்லியா கெல்லையென் றாங்கே பகன்முனிவ
னெல்லிய காலை யிராமுனிவன் யானுற்ற
வல்லல் கலைவா ரிலேன்;

ருரு ஒலகடலே, தெற்றெனக்கண் ணுள்ளோதோ ன்றவிமையெடுத்தபு
பற்றுவே னென்றியான் விழிக்குங்கான் மற்றுமென்
னெஞ்சத்து னோடி யொளித்தாங்கே துஞ்சாநோய்
செய்யு மறனில் லவன்;

ருக ஒலகடலே, ஊர்தலைக் கொண்டு கனலுங் கடுந்தியு
ணர்பெய்தக் காலே சினந்தணியு மற்றிஃதோ
வீரமில் கேள்வ னுறியு காமத்தி
நீருட் புகினுஞ் சரிம்;

கக ஒலகடலே, எற்றமி லாட்டியென் னேழுற்று னென்றிந்நோ
யுற்றறியா தாரோ நகுக நயந்தாங்கே
யிற்று வறியின் முயங்கலேன் மற்றென்னை
யற்றத்திட் டாற்றறுத்தான் மார்பு;

ஐங்கு;

௬ அ கடலொடு புலம்புவோள் கலங்களுர் தீரக்

கெடலருங் காதலர் துணைதரப் பிணிரீங்கி

யறனறிந் தொழுகு மங்கணானைத்

திறனிலா ரெடுத்த தீமொழி யெல்லா

நல்லவை யுட்படக் கெட்டாங்

கில்லா கின்றவ ளாய்ந்தற் பசப்பே.

(க)இதுவுமது. இதற்கும் (உ)அவ்வுரை கூறிக்கொள்க.

இதன் பொருள்.

நன்னுதால் காண்டை நினைபா நெடிதுயிரா

வென்னுற்றாள் கொல்லோ (௩.)விஃதொத்தி (சு)பன்மா

ணகுதருந் தன்னாணுக் கைவிட்டிடுதருங்

கண்ணீர் துடையாக் கவிழ்ந்து நிலிநோக்கி

நு யன்ன விடும்பை பலசெய்து தன்னை

வினவுவார்த் தேதில சொல்லிக் கனவுபோற்

நெருளு மருளு மயங்கி வருபவள்

கூறுப கேளா மோ சென்று

எ - து: நன்றாகிய நுதலினையுடையாய்! இவ்வொருத்தி (நு)தனக்குரிய நாணனைக் கைவிட்டுத் * தன் மனத்தே ஒன்றை நினைத்து நெட்டியிர்ப்புக் கொண்டு வீழ்கின்ற கண்ணீரைத் துடைத்துப் பிறரை நோக்காது நிலத்தைக் கவிழ்ந்து நோக்கித் தன்னை நீ உற்றது என்னென்பார்க்குக் கனவின்கண் வாய்வெருவிச் கூறுவாரைப்போலே உத்தமல்லாதன சில சொல்லிப் பல காலும் நகுலைச் செய்யும்; இங்ஙனம் தெளிவும் மயக்கமுமாய் மயங்கிவேறும் அத்தன்மையவாகிய இடும்பைகள் பலவற்றையுந் தன்னிடத்தே உண்டாகக் கொண்டு வருகின்றவள் என்ன துன்பமுற்றாளோதான்? இவளைக் காண்பா

க. இச்செய்யுளும் தேறுதலொழித்த காமத்து மிகுதிமமாகிய பெருந் திணைக்கு மேற்கோள்; தொல். அகத். கு. ௧௩. ௩௪.

உ. இஃதுற் பக்கம் அஅ௫-அஅ௬. பார்க்க.

௩. “இஃதொத்தி” கலி. ௧௪௩: அ; “இஃதொத்தன்” (கலி. ௧௪: அ) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. இஃதுற் பக்கம் உஅஅ: ௩-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௫. “சிறந்ததன் னாணும்” (கலி. ௧௪௫: ௧௦.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * தான் மனத்தே.

யாக; யாஞ் சென்று இவன்கூறும் வார்த்தைகளைக் கேட்டலைச் *செய்யாமோ
என்றொன்று கூறினான். எ - று.

கூ எல்லாநீ, என்னணங் குற்றனை யார்நின் னிதுசெய்தார்

நின்னுற்ற வல்ல லுரையென வென்னை

வினவுவீர் தெற்றெனக் கேண்மி நொருவன்

(க)†குரற்கூந்தா லென்னுற்ற வெவ்வ நினக்கியா

லுரைப்பனைத் தங்கிற்றெ னின்னுயி ரென்று

மருவூட்டி மாறி யதற்கொண் டெனக்கு

மருவழிப் பட்டதென் †னெஞ்சு

க கூ எங்குந் தெரிந்தது கொள்வே னவனுள் வழி

எ - று. அங்ஙனம் || கூறியவள், கேட்கக் கடவேமென்று நும்மிலே
கூறி வந்து, எஃ! நீ என்ன வருத்தமுற்றாய்? யார்தான் நினக்கு இவ்வருத்
தஞ் செய்தார்? நினக்கு உற்ற வருத்தத்தை எங்கட்கு உரையென்று சொல்லி
என்னைக் கேட்கின்றவர்களே! அது வந்தவாற்றை என்பக்கலிலே தெளியக்
கேண்மின்; ஒருவன் கொத்தான கூந்தலையுடையாய்! எனக்கு உற்ற
வருத்தத்தை யான் நினக்கு வந்துஉரைக்குமளவும் என் இன்னுயிர் போகாமற்
றங்கிற்றுக்காண் என்று இங்ஙனம் தன்னோடு யான் மருவுதலை உறுத்தி
அம்மருவுதலை அவன்மாறிப் போன அக்காலந்தொடங்கி என்னெஞ்சு + எனக்கு
அவன் மருவின இடத்தே அகப்பட்டு நின்றாவிட்டது; இனி அவனுள்ள இட
மெங்குந் தேடித் தெரிந்து என்னெஞ்சினைக் கூட்டிக்கொள்வேன் என்று
கூறினான். எ - று.

உரைப்பனை, திசைச்சொல்.

கௌ (உ)பொங்கிரு முந்நீ ரகமெல்லா X நோக்கினை

க. “குரற் கூந்தல்” கலி. எஃ: உ0, கூந: உஉ; என இந்நூலுள் வருதல்
காண்க; குரலென்பது கூந்தற்கு அடையாய் வருதலன்றியும் மயிர்
(கூந்தல்) என்னும் பொருட்டாயும், “குரனாற்றத் துற்ற, முடியுநிர்
பூந்தாது” (கலி. அஅ: க - உ.) என்புழி வருதல் காண்க.

உ. (அ)கலக்கம்-மனங்கலங்குதல்; மேலே கலங்கி மொழிதலென்பது ஒரு
காற் சொல்லின்கண் வந்து பெயர்வது; இது மனங்கலங்கி நிற்கு
நிலையென்றுகூறி, “பொங்கிரு முந்நீர் தீராயெனின்” என்னும்
பகுதியைப் பெருந்திணைக்குரிய கலக்கமென்னு மெய்ப்பாட்டுக்கு
(தொல். மெய்ப்பா. ௨௨. ‘இன்பத்தை’) மேற்கோள்காட்டினர் இனம்
பூரணர்(ஆ) நச்சினார்க்கினியர் “பொங்கிரு முந்நீர்.....காட்டமோ”
(பிரதிபதம்) * செய்யாமோவென்று கூறினான், † குரற் கூந்தல், ‡ கெஞ்சு தெரிந்தது
|| கூறியவர், + எனக்குத்தான் மருவின X நோக்குபு.

சிறந்தமோ டாருயிர் னோண்டஞான் நின்னன்கொல்
கூற்றென வுட்கிற்றென் னெஞ்சு

எ - து: ஏறுகிய எருமையையேறுகின்ற கூற்றுவனுடைய கொஞ்சை
(க) வடிம்பாலே பிளந்துபோகட்டுச் சினத்தோடே அரிய உயிரை வாங்கின
அஞ்ஞான்றை, இறைவன் இத்தன்மையையுடையவன்கொலென்று கூறும்
படியாகக் காற்றின் விசைபோல ஒடிவந்த விரைந்த ஏறுகிய காரியதனைப்
பலரும்வந்து சேர்தலையுடைய களத்தே வலியடங்கத் தழுவி வருத்தி
அதன்மேலே தோன்றிநின்ற பொதுவனது அழகைப் பாராய்; அதனைக்
கண்டு என் கொஞ்சு உட்கிற்றுக்கொணென்றான் எ - று.

சுசு இஞ்ஞை *யில்தொன்று கண்டை யில்தொத்தன்

(உ) புல்லினத் தாயர் மகனன்றே புள்ளி

வெறுத்த வயவெள்ளேற் றம்புடைத் திங்கண்

மறுப்போற் பொருந்தி யவன்

எ - து: மற்றைப் புள்ளிகள் செறிந்த[†]வலியையுடைய வெள்ளேற்றினது
அழகையுடைய பக்கத்தே திங்களிற் கிடக்கின்ற மறுப்போலே பெரிருந்திக்
கிடந்தவன் ஆட்டினத்தையுடைய ஆயர்மகனல்லவோ? ஆதலால் இவ
னெருத்தன்காண்; இஃகையோனே! [‡] இஃதொரு வலியைப் பாராயெனக்
காட்டினான். எ - று.

நடு ஓவா வேகமோ நுருத்துத்தன் மேற்சென்ற

||சேஎச் செளிமுதற் கொண்டு பெயர்த்தொற்றுங்

(ந) காயாம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன் றகைகண்டை

மேவார் விடுத்தந்த(ச) கூந்தற் குதிரையை

க. வடிம்பு - கால் விளிம்பு; (அ) “மா வுடற்றிய வடிம்பு,” (ஆ) கடுமா
கடைஇய விடுபரி வடிம்பின்” (இ) “ஆழி வடிம்பலம்ப நின்றானும்”
(ஈ) “வேலைவடிம்பலம்ப நின்றான்” (உ) “கடல்வடிம்பலம்ப நின்ற
கைதவன்” என வருவனநோக்குக.

உ. (அ) “புல்லினத் தார்க்கும்” (ஆ) “புல்லினத் தாயர் மகளிரோடு”
(இ) “புல்லினத் தாயர் மகனென்” (ஈ) “புல்லினத் தாயனை” கலி.
கௌ. உ; ககக: நு; ககக: எ, அ.

ந. “காயாம்பூங் கண்ணிக் கருந்துவ ராடையை” கலி. கௌ: கௌ.

ச. “கூந்த வென்னும் பெயரொடு கூந்த, வெரிசினம் கொன்றோய்”
(பரி. ந: நக-நஉ.) என்பதும் ‘கூந்தன்மா என்று கண்டார்சொல்லும்
வடிவொடு வந்த கேசியது கனல்கின்ற சினத்தை யழித்தோய்;
(பிரதிபேதம்) *இஃதொன்று, [†]வலியையுடையவென்றதழகை, [‡]இஃதொரு||சேஎசெவி.

(க) திங்களுட் *டோன்றி யிருந்த குறுமுயா
லெங்கே ளிதனகத் †துள்வழிக் காட்டமோர்
காட்டியா யாயிற் கதநாப் கொளுவுவேன்
வேட்டுவ ருள்வழிச் செப்புவே னாட்டி
மதியொடு பாம்பு மெப்பேன் மதிதிரிந்த
வென்னல்ல தீரா யெனின்

உச என்றாக், உண்ணின்ற வெவ்வ முரைப்ப மதியொடு
வெண்மழை யோடிப் புருதி சிறிதென்னைக்
கண்ணோடி னாய்போறி நீ

எ - து: அங்ஙனங் கூறி, அந்திக்காலத்தே கையறவெய்தி உரைத்
தவள் இனி ! இக்காலத்துத் தன்னாற்றேடுதல் அரிதென்று கருதி, திங்களைக்
கண்டு இதே ஸூடு செறிந்த முயல் தேடித் தருமெனக் கருதி, மிக்கு எழுமின்ற
கரிதாகிய கடல்குழந்த உலகமெல்லாம் பார்த்துத் திங்களினுள்ளே விளங்கி
இருந்த குறிய முயலே! அறிவு வேறுபட்ட என்னுடைய நெஞ்சை யான்
தேடித் கூட்டிக்கொள்ளக் கருதின வருத்தத்தை நீ அதனைக் கூட்டித் தீரா
யாயின் யான் வாங்கிக் கொள்ளும்படி இவ்வுலகத்தில் எங்கேவன் இருத்
கின்ற இடத்தைக் காட்டுவாய்; அவனிருக்கின்ற இடத்தைக் காட்டாயாயின்,
நின்குப் பகையாகிய கோபத்தைபுடைய நாயை நின்னிடத்தே கொளுத்து
வேன்; அதுவன்றி வேட்டுவருள்ள இடத்தேசென்று ஒருமுயல் உண்டென்று
கூறுவேன்; அதுவேயன்றி நீ அரணை உறைகின்ற திங்களோடே நின்னை
அலைத்துவிழுங்கும்படி மதிக்குப் பகையாகிய பாம்பைச் செலுத்துவேனென்று
அவ்வந்திக்காலஞ் செல்கின்ற காலத்தே தன்னெஞ்சினின்ற வருத்தத்தைச்

என்னும் அடிசளை ஞாயிறமுதல் நெஞ்சுருக் கூறியவையெயன்றி,
பிறவும் கூறவனடோலவங் கேட்பனபோலவும் கூறமா றமையுமென்
பதற்கு மேற்கோள் காட்டினா; தொல். செய். சூ. ௨௦௦..

க. (அ) முயல் என்பது முயால் என விளியேற்றதற்கு, “திங்களுட்
டோன்றி யிருந்த குறுமுயால்” என்பது மேற்கோள்; தொல். விளி
மரபு. சூ. ௩௪. ௩. (இ-வி. சூ. ௨௧௪. (ஆ) இத்திரன் புத்தன்மேலுள்ள
சுன்பிறற் சந்திரமண்டலத்து முயல்பொறித்தாசெனப்பதுபுத்தநாற்
றுண்பு. (இ) “குடைப்பறந் துஞ்ச மிகல - னிடைப்பொ லிந்த,
திங்களிற் றேன்றும் குறுமுயல்போற் செம்பியன், செங்கண் சிவந்த
களத்து” கள. (ஈ) “குறுமுய லொளிக்கு மரணனை, யிரவிரு ளகற்று
நிலவினை” சிலப். சு: ௩௭. உரை மேற்கோள். (உ) “நிலவு பொழியு
முயர்கூடு” உத்தராகோசு. பாயிரம். ௨௫.

(பிரதிபேதம்) * தோன்றவருந்த, † உள்வழி காட்டமோர், காட்டியையாயின், இக்
காலத்தென்றும்.

சொல்ல, அது வெண்மேகத்தே மறைந்ததனைக்கண்டு, நீ மதியோடே வெண்
மேகத்தே ஓடிச் சென்று புகாநின்றாய்; ஆகையினாலே சிறிதென்னைக் கண்
னோட்டஞ் செய்து நீ என்னைக் தேடிப்போகின்றாய்போலே இராரின்றா
யென்று கூறினான். எ - று.

உ௭ நீடிலைத் தாழைத் (க)துவர்மணற் கானலு

ளோடுவே னோடி டொளிப்பேன் பொழிறொறு

நாடுவேன் கள்வன் கார்திருக்கற் பாலன்கொ

லாய்ப்பு (உ)*வடுமிடு னலர்கொண் டிதுக்காணெங்

கோதை புனைந்த வழி

க. “துவர்மணல்” என்ற தொடர் (கலி. ௩௨. உ) வந்துள்ளது.

உ. அடம்பென்பது அடம்பென்றும் சிலவிடத்து வழங்கப்படுகிறது; இது
நெய்தனிலத்துக்கு அரியதொரு வார்கொடி; இக்கொடியிற் செந்நிற
முடையதும் கருநிறமுடையது முள்; இதன் இலை கவிடைமையால்
அதற்கு மானடி உவமையாகக் கூறப்படுகிறது. இதன் பூ வெண்ணிற
முடையதென்று செய்யுளால் அறியப்படுகிறது. அப்பூவுக்குத் தார்
மணியும் கொட்டாகமும் உவமையாக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை மகளிர்
கொழுதி விளையாடுவதும் வேறு மலரொடு விராக்கட்டிச் சூடுவது
முண்டு. இதன்கொடியைத்தலைவன்கேருநானுதுணிப்பதாகக்கூறுவது
பெருவழக்கு; இவையும் பிறவும் (அ) “கருங்கொடி யடம்பு” கல்.
௧௧: ௧௪. (ஆ) “ஓங்குதிரை விரைபுதன், கரையம் வடம்பளித்
தாஅங்கு” (இ) “அடம்பிவ ரணியெக்கர்” கலி. ௧௨௭, ௨௦-௨௧, ௧௩௨:
௧௪. (ஈ) “அடம்பாரணி கானற் சேர்ப்ப” (உ) “எக்க, ரடம்பலருஞ்
சேர்ப்ப” பழி. ௧௧௪, ௨௦௨. (ஊ) “முதுநீ ரடைகரை, யொண்பன் மலர
கவட்டிலை யடம்பின், செங்கேழ் மென்கொடி யாழியறுப்ப, வினமணிப்
புரவி நெடுந்தேர் கடைஇ” அகம். ௮௦: ௭-௧௦. (எ) “எர்கொடிப் பா
சடம்பு” ஐங். ௧௦௧. (ஏ) “ஆய்கொடிப் பாசடம்பு” அகம். ௩௩௦: ௧௪.
(ஐ) “கான லடம்பின் கவட்டிலைகண் - மானின், குளம்பேய்க்கு நன்
னாடன்” நள. கலிதொடர். அ.அ. (ஒ) “மானிட்யன்ன கவட்டிலையடம்
பின், றுர்மணி யன்ன வெண்பூக் கொழுதி, யொண்டொடி மகளிர்
வண்ட லயரும்” குறுந். ௨௪௩. (ஓ) “கொட்டக மலர்ந்த கொழுங்
கொடி யடம்பி, னற்றுறை யணநீர்ச் சேர்ப்ப” தோல். அகத். கு. ௨௪.
இளம். மேற். (ஔ) “இருங்கழி பொருத வீர வெண்மணன், மாக்
கொடி யடம்பின் மாயித் துலரி, கூந்தன் மகளிர் கோதைக் கூட்டுங்,
காமர் கொண்கண்” நறு. ௧௪௩: ௧-௪. (ஐ) “அடம்பி னாய்மலர் விரைஇ

௩௨ உதுக்காண், சாஅய் மலர்காட்டிச் சால்கிலான் யாமாடும்

(க)பாவைகொண் டோடி யுழி

௩௪ உதுக்கா[ணர்](ண்),தொய்யில் பொறித்த வழி

௩௫ உதுக்காண், தையா நேறெனத் தேற்றி யறனில்லான்
பைய முயங்கி யுழி

௩௭ அளியவென் னுள்ளத் துயவுத்தே ரூர்ந்து

விளியானோய் செய்திறந்த வன்பி லவனைத்

தெளிய விசம்பினு ஞாலத் தகத்தும்

வளியே பெதிர்போம் பலகதிர் ஞாயிற்

றொளியுள் வழியெல்லாஞ் சென்று முனிபெம்மை

யுண்மை நலனுண் டொளித்தானைக் காட்டாமோ

காட்டாயேன், மண்ணக மெல்லா மொருங்கு சுடுவெனென்

கண்ணீ ரழலாற் றெளித்து

௪௫ பேணுன், துறந்தானை நாடு மிடம்விடா யாயிற்

(உ)பிறங்கிரு முந்நீர் வெறுமண லாகப்

நெய்த, நெடுந்தொடை வேய்ந்த நீர்வார் கூந்த, லோரை மகளிர்”
குறுந். ௪௦௧. (அஅ) “அடும்கொடி துமிய வாழி போழ்த்தவர், நெடுந்
தே ரின்னொலி யிளவுக் தோன்ற” நற். ௩௩௮: ௨ - ௩. (ஆஆ) “படிவ
மகளிர் கொடிகொய் தழித்த, பொம்ம லடும்பின்” நற். ௨௭௨: ௨ - ௩.
என்பவற்றால் அறியலாகும். குந்தானியென்று வழங்கும் கொடிக்கு
இங்கே கூறிய இயல்புகளெல்லாம் இருத்தலால் இஃது அக்கொடி
போலும்; அதிற் செம்பூவும் காணப்படுகிறது. (இஇ) “சுள்ளி சுளை
நிலஞ் சோபா லிகைசெயலை, யள்ளி யளகத்தின் மேலாய்ந்து”
(திணைமாலே. ௨) என்புழி, சோபாலிகை யென்பதற்கு, அடுப்பவர்
என்று கையெழுத்துப் பிரதிகளிற் பொருள் காணப்படுதலால்,
சோபாலிகையென்பதும் இதன் பெயரேயாம். இதற்கு அடுப்பென்று
காணப்படும் பொருள் தவறென்று தோற்றுகிறது.

௧. (அ) “வரிப்பந்து கொண்டொளித்தாய்” பு - வே. பாடாண். ௫௦.

(ஆ) “முற்றிலைப் பந்தைக் கழற்கைக்கொண் டோடினை” திருவேங்
கடத்தந்தாதி. ௧௭. என வருபவை இதுபோல்வன.

௨. கலக்கமென்பது சொல்லத்தகாதன சொல்லாதலென்று கூறி அதற்கு,
“பிறங்கிரு முந்நீர்.....யாகலுமுண்டு” என்பதனை (தொல்.மெய்ப்.

கு. ௨௨) மேற்கோள்காட்டினர் பேராசிரியரும்; (இ - வி: கு. ௧௮௦)

புறங்காவிற்போக விறைப்பேன் *முயலி
(க)னறம்புணை யாகலு முண்டு

சக துறந்தாணை, நாடித் தருகிற்படி யாயி னினக்கொன்று
பாடுவே டனென்னோ யுரைத்து

நக (உ)புல்லிய கேளிர்புணரும் பொழுதுணரே
‡னெல்லியா கெல்லையென் றாங்கே பகன்||முனிவ
னெல்லிய காலையிரா டுமுனிவன் யானுற்ற
வல்லல் களைவா ரிலேன் [துப்

நிநு ஒலகடலே, தெற்றெனக்(நு)கண் ணுள்ளேதோன்றவிமையெடுத்
பற்றுலே னென்றியான் விழிக்குங்கான் மற்றுமென்
னெஞ்சத்து னோடி யொளித்தாங்கே துஞ்சாநோய்
செய்யு (சு)மறனில் லவன்

நிகு ஒலகடலே, (நு)ஊர்தலைக் கொண்டு கனலுங் கநிந்தியு
ணர்பெய்தக் காலே சினந்தனியு மற்றிஃதோ

இ - வி. தூவாரும் அவ்வாமே கூறினர். தலைவியின் கலக்கங் கூறு
தற்கு, “பிறங்கிரு முநீர்.....விறைப்பேன்” என்பதனை (சீவக.
ககஅ உரையில்) மேற்கோள்காட்டினர் இவ்வுரையாசிரியரும்.

க. (அ) அறநெறியே வெற்றிக்கு முதலென்றும் (ஆ) அறம் பொருந்தாத
முயற்சி பயன்படாது தொலையுமென்றும் (இ) அறந்தலை நின்றார்க்கழி
வில்லை யென்றும் (ஈ) அறம் வெல்லும் பாவந்தோற்கு மென்றும் (உ)
அறத்தினாலன்றி வெல்லலரி தென்றும் பெரியோர் கூறுவன இங்கே
அறிதற்பாலன.

உ. அழிவில் கூட்டத்திற்குரிய பொருள்களுள் பொழுது மறுப்பாதலென்
பதற்கு, “புல்லிய கேளிர்புணரும்.....களைவா ரிலேன்” என்னும் பருதி
மேற்கோள்; தோல். மெய்ப். கு. உச. ‘தெய்வமஞ்சல்’ இளம்.

க. (அ) “கனலினும், ரேன்றின னாகத் தொடுத்தென்மன் யான்றன்
னைப், பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய, கையுளே மாயந்தான்
கரந்து” கலி. கச்சு: ௩௩ - ௩௪. (ஆ) “துஞ்சுங்காற் ரேண்மேல ராகி
விழிக்குங்கா, நெஞ்சத்த ராவர் விரைந்து” குறள். கஉகஅ.

ச. (அ) “அறனிலி” (ஆ) “அறனில்லா வன்பிலி” கலி. சஉ: ச, அசு: ௩௩ - ௩௪.

இ. (அ) “ஊரு னெழுந்த வுருகெழு செந்திக்கு, நீருட் குளித்து முயலாரு-
நீருட்; குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமேருன் றேறி, யொளிப்பினுங் காமஞ்
(பிடித் பேதம்) *: முயலி, † என்னோவுரைத்து. ‡ அல்லியாகெல்லி. || டுமுனிவேன்.

வீரமில் கேள்வ னுற்றீய காமத்தீ

நீருட் புகினுஞ் சுடும்

கூக ஓலுக்கடலே, (3) எற்றமி லாட்டியென் னேமுற்றா னென்றிந்நோ

யுற்றறியா தாரோ நடுக நயந்தாங்கே

யிற்றா வறியின் முயங்கலேன் மற்றென்னை

யற்றத்திட் (உ)டாற்றறுத்தான் *மார்பு

எ - து: அங்ஙனம் கூறி, அது கரிய மேகத்தே மறைந்து விடுதலின் அந்நே நோக்கித் தேடுமாறு அதற்குக் கூறக் கருதி, அக்கள்வனானவன் மறைந்திருக்கக்கடவனே என்று ட்காட்டிம்படி, யான் நீண்ட இலையினையுடைய தாழை நிற்கின்ற சிவந்த மணலையுடைய கானலிற் பொழில்கடோறும் ஒடிச்

சுடும்” நாலடி. கூ. (ஆ) “அளிக்கு மெய்யுயிர் கான்றழ லஞ்சினன், குளிக்கு நீருந் கொதித்தெழக் கூசுமால், விளிக்கும் வேலையை வெங்க ணனன்களை, யொளிக்க லாயிடம் யாதெனவுன்னுமால்” கம்ப. குர்ப்ப. எக. (இ) “உள்ளினுஞ் சுட்டிடு முணருந் கேள்வியிற், கொள்ளினுஞ் சுட்டிடுந் குறுகி மற்றதைத், தள்ளினுஞ் சுட்டிடுந் தன்மை யீதினாற், கள்ளினுந் கொடியது காமத் தீயதே” கந்த. மாயைநீங்கு. கக. (ஈ) “கடலின் மூழ்கினுந் குன்றிடை யொளிப்பினுந் காம, முடல் விராயுயிர் சுவேதே போலும்” விநாயக. இந்திரன் சாபம். ஈச.

க. (அ) எற்றமென்னு முரிச்சொல் துணிவாகிய குறிப்புணர்த்தற்கு, “எற்றமி லாட்டியென் னேமுற்றாள்” என்பது மேற்கோள்; தோல். உரிச். கு. ஈக. நன். உரி. கு. கடி. இரா. மேற்கூறிய இடங்களி லெல்லாம் இச்சொல், எற்றமென்று பதிப்பிக்கப்பெற் றிருத்தல் பிழையே. அது பிழையென்பதும் எற்றமென்றலே திருத்தமென்ப தும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தை உய்த்துணர்வார்க்குப் புலனும். இதனை இங்கே காட்டப்படும் சான்றோர்கள் ஆட்சியும் வலியுறுத்தும். (ஆ) “எற்றவரைந்தானே” கலி. கசக. கக. (இ) “எற்ற முடைமை யெதிர்கோளி னறிப” முதுமொழி. கடு. (ஈ) “எற்றமி லாள ராகி” திரு வாணக்காபி. கைமிசப். உக.

உ. (அ) “அரும்பிடி நம்மை யாற்றறுத் தன்றால்” (பெருங். க) கடு. எ) என்பதும் (ஆ) “ஆற்றறுப்பார்” (குறள். எகடி) என்பதன் விசேடவுரை யில், “ஆற்றென்பது முதனினைத் தொழிற்பெயர்; முன்னெல்லாம் வலியராவார் போன்று ஒழிதலின் வலியறுப்பாரென்றார்” என்று பரிமேலழகர் எழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * மார்பு. ஆக்கு கடலொடு.....பசப்பே. எ-து: அங்ஙனம் கூறி அது கரிய, ட் காட்டக்கருதி யான்.

சென்று பார்ப்பேன்; அங்கனஞ் சென்று டூர்த்துக் காணாமையின், ஒடிச் சென்று அவனை ஒளித்திருந்து காணக் கடவேனென்று கருதி ஒளித்திருப்பேன்; நீயும் இங்ஙனம் ஒளித்திருந்தே தேடென்று கூறினான்; அங்ஙனம் கூறிப் பின்பு அவனிருக்கும் இடங்களும் கூறக்கருதி, பூவினையுடைய * அடம்பின்மலரைக்கொண்டு எமக்குத்தருங் கோதையைக் கட்டின இடத்தை உவ்விடத்தே பாராய்; அமைதியில்லாதான் யாங் கொண்டு விளையாடுஞ் (க) சாய்ப்பாவையையும் மலர்களையும் கொண்டுவந்து நமக்குக் காட்டியான் தன்பின்னே செல்லும்படி அவற்றைக் கொண்டுபோடிய இடத்தை உவ்விடத்தே பாராய்; எமக்குத் தானேமுதுந் தொய்யிலை எழுகிய அவ்விடத்தை உவ்விடத்தே பாராய்; மனத்தில் அறனில்லாதவன், தையால்! நின்னைப் பிரியேன்; நீ தெளியென்று தெளிவித்துப் பின்னர் மெல்ல முயங்கிய அவ்விடத்தை உவ்விடத்தே பாராயென்று கூறினான்; அங்ஙனம் கூறின அளவிலே அம்முபல் கருமேகத்து மறைந்தேபோதலின் அதனைக் கைவிட்டு இடையே தன்மேல் வந்துற்ற வளியை நோக்கி, வளியாகிய தெய்வமே! [நீ] திங்களின் ஒளி போலன்றி விசம்பிடத்தும் ஞாலத்திடத்தும் பரக்கும் பல கதிர்களையுடைய ஞாயிறின் ஒளியுள்ள இடமெல்லாஞ்சென்று நாடுதற்குரிய நீ || உயவுத்தேரை ஊர்த்துவந்து தன்னால் அளிக்கத்தக்க என்னுள்ளத்திடத்தே கெடாத காம நோயைச்செய்து என்னைக் கைவிட்டுப்போன அன்பிலாதவனை அந்நோய் நீங்கி என்மனந் தெளியும்படியாக எதிர்ப்படுவாய்; அங்ஙனம் எதிர்ப்பட்டு வேட்கை மிகுதியான் எம்முடைய இயற்கை நலத்தை துகர்ந்து பின்பு எம்மை ஒரு காரணமின்றி வெறுத்து அவ்வியற்கை நலத்தைக்கொண்டு இம்மண்ணகத்தே ஒளித்தவனைக் கொண்டுவந்து காட்டவாய்; காட்டாயாகில் என்கண்ணரைத் தெளித்து அதன்கண் எழுகின்ற அமுலாலே நின் மேனியெல்லாஞ் சேரச் சுடுவேனென்றுங் கூறினான்; அங்ஙனம் கூறி அதனைப் பின்னர்க் காணாமையின், தான் அவனைத் தேட்கருதி, கடலை நோக்கி, மிக்கு வருகின்ற கரிய கடற் றெய்வமே! என்னைப் பாதுகாவாளுப்துறந்தவனை யான் தேடிச் காணுமிடத்தை நீ விட்டுப் போகாமல் ஏறுவாயாயின் நின்னிடமெல்லாம் வெறுமணலாம்படி என் காற்புறத்தாலே நின்னுடைய நீசெல்லாம் போம்படி இறைப்பேன்; அது முடியுமோவெனின், அங்ஙனம் + முயலின் அதற்கு அறக்கடவுள் உதவியாதலு முண்டாயிருக்குமென்றுங் கூறினான்; அங்ஙனம் கூறி, ஒதம் வடிந்ததனைக் கண்டு என்னைக் கைவிட்டுப்போனவனை நீ தேடிக்கொண்டு வந்து தருவையாயின் அதற்குக் கைம்மாருக என்னேயைச்சொல்லி

- க. சாய்ப்பாலை - தண்டான் கோரையைக் கிழித்துச்செய்த பெரியம்மை;
(அ) "சாய்க்கொழுதிப் பாவைதந் தனைத்தற்கோ" (கலி. எசு. எ) என்பதும் அதனுரையும் (ஆ) "பைஞ்சாய்ப் பாவை யின்றனென் யானே" (ஐங். கடுஞ்) என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(திரிதேயம்) * அடம்பின், + கொண்டாடியவ்விற்றை உவ்விடத்தே, † கருத்தமேகத்து, || உவவுத்தேரை, + முயலுவேன் அதற்குக் கடவுள்.

நினக்கு ஒரு பாட்டினைப் பாடுவேனென்றுங் கூறினான்; அங்ஙனங் கூறிப் பாடுகின்றவன் என்னைக் கூடின கேளிர் வந்து கூடுங் காலம் இரவோ பகலோ என்றறியேன்; ஆதலால் என்னை வருத்தும் பகற்பொழுதுபோய் இரப்ப பொழுதாவதாக என்று கருதிப் பகற் பொழுதை வெறுப்பேன்; அதுபோய் இராவான காலத்திடத்து அவ்விராக்காலத்தை * அப்பொழுதேவெறுப்பேன்; அப்படியே ஒஹ! யான் உற்ற வருத்தத்தைக் கடலே! நீன்னை ஒழியப் போக்கு வாயை வேறுடையெனல்லேனென்றுங் † கூறினான்; அங்ஙனங் கூறிப் பின்னும், கடலே! அறனில்லாதவன் தெளிய என் கண்ணுள்ளேவந்து தோன்றுகையினாலே கூடின இமையை விழித்துப் பிடித்துக் கொள்வேனென்று கருதி யான்விழக்கப் பின்னையும் ஒழிப்போய் என்னெஞ்சத்துள்ளே மறைத்துவின்று அப்பொழுதே யான் துயிலாத காமநோயைத் தாராநிற்கும்; கடலே! ஊயையெல்லார் தனக்குள்ளாக்கிக்கொண்டு காந்துங் கடியநெருப்புத் தன்னை அவிக்குநீரைச் சொரியச் (க) ‡ சினமாறும்; அதுபோலன்றி அருளில்லாத என்கேள்வன் என்னை உறுத்திய இத்தக் காமமாகிய நெருப்புத் தனக்குப் பகையாகிய நீருள்ளே புகினுமோ வேமாறு ஈடாநிற்கும்; கடலே! தன் மனத்து ஒரு துணிலில்லாதாள் என்ன பித்தேறினாளென்று கூறி, இக்காம நோயுற்றறியாதவர்களோ என்னை இகழ்ந்து சிரிக்க; இக்காமநோய்க்குத் துணை யாவதோர் ஆளுதியிலே பின்னை என்னை யிட்டிவைத்து என்வலியை அறுத் தவன் || மார்பினே யான் விரும்பின அக்காலத்தே பின்பு இத்தன்மைத்தாக வருத்துமென்று அறியின் முயங்கேன்; அக்காலத்து அறிகவேன்காணென்றுங் † கூறினான். எ - று.

ஒஹ, வருத்தக்குறிப்பு. ஓகாரம், பிரிநிலை. ஆற்றல், ஆற்றென விகார மாயிற்று.

ஆங்கு, அசை.

சூஅ கடலொடு புலம்புவோள் கலங்களுர் தீரக்
கெடலருங் காதலர் துணைதரப் பிணிரீங்கி
யறநறிக் தொழுகு மங்க ணானைத்
(௨) திறநிலா ரெடுத்த தீமொழி யெல்லா
நல்லவை யுட்படக் கெட்டாங்
கில்லா கின்றவ ளாய் நுதற் பசப்பே

க. சினம் - வெம்மை. இந்நூற்பக்கம் ௧௦௨: ௩ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. “ஐயற் காங்கிளங் கோளரி யறிவிலா னடைந்த, பொய்யிற் போம்படி போக்கின் கடிதினிற் புக்கான்” கம்ப. பிரமாத்திர. ௭௦.

(பிரதீபேதம்) * அப்பொழுதென்றுவெறுப்பேன். † கூறினான். ஒஹ, வருத்தக்குறிப்பு. அங்ஙனங் கூறி, ‡ சினமாறுவதுபோலன்றி, || மார்பினையே யான், † கூறினான். ஓகாரம் பிரிநிலை. ஆற்றல் விகாரம் ‘ஆங்குசை, அங்ஙனங் கடலோடே.

எ - து: அங்கனங் கடலோடே வருந்திக் கூறினவளுடைய மனங்கலங்
கும் வருத்தத்தீரும்படி அவள் காதலர் வினாந்து வரக் கெதெலரிய காமநோய்
நீங்கி, இவளுடைய அழகிப நுதலிற் பசப்பு, அறநெறியறிந்து நடற்கும் கண்
னோட்டமுடையவனை அத்திறமில்லாதார்டண்டாக்கிச்சொன்ன * தீயமொழிக
னெல்லாம் நன்மக்கள் இருக்கின்ற அவைக்குள்ளே ஆராய்ச்சிப்பட அவை
கெட்டார் போல, இல்லையாகாநின்றது; என்னவியப்போவெனக் கண்டார்
கொண்டு கூறிற்றாக உரைக்க. எ - று.

இது கண்டார்க்கு அவராக்கங் கண்டு மருட்கை பிறங்குது.

† ‘மருவழிப் பட்டதென் னெஞ்சு’ என்னுந்துணையும் கூறத்தக்கான
கூறலின் மடனிறந்தவாறும் ‘அறம்புணை யாகலு முண்டு’ எனத் தன்னுடம்பும்
உயிரும் வருத்திய நிலைதோன்றக் கூறுகலாற் கலக்கமெய்தியவாறுங் காண்க.

இஃதே ‘எங்குந் தெரிந்தது கொன்னை வைவனுள் வழி’ என ழஞ்சீரான்
ஒன்றும் ‡ ‘உதுக்காண், தொய்யில் பொறித்த வழி’ என ழரடியான் ஒன்றும்
வருதலிற் கவிவென்பாவின் வேறுபட்ட பாநிலைவகைக் கொச்சகம். (உஎ)

(கசுரு.) துணையுநர் விழைதக்க சிறப்புப்போற் கண்டார்க்கு

நனவினு னுதவாது நள்ளிருள் வேறுகுங்

கனவி னிலையின்றிற் காம மொருத்தி

யுயிர்க்கு முசாஅ முலம்வரு மோவான்

ரு கயல்புரை யுண்க ணரிப்ப வரிவாரப்

பெயல்சேர் மதிபோல வாண்முகந் தோன்றப்

பலவொலி கூந்தலாள் பண்பெல்லாந் துய்த்துத்

துறந்தாணை யுள்ளி யழுஉ மவனை

மறந்தான்போ லாலி நகூஉ மருளுஞ்

க0 சிறந்ததன் னானு நலனு நினையாது

காம முனைஇயா ளலந்தாளென் றெனைக்காண்

நதான்மின் கூறுவேன் மாக்காள் மிகாஅது

மகளிர், தோள்சேர்ந்த மாந்தர் துயர்கூரீத்தலு

நீள்கரம் போகியார் வல்லைவந் தளித்தலு

கரு மூழ்செய் திரவும் பதலும்போல் வேறுகி

வீழ்வார்கட் டோன்றுந் தடுமாற்ற ஞாலத்துள்

வாழ்வார்கட் கெல்லாம் வரும்;

கஅ தாழ்பு, துறந்து தொடிநெகிழ்த்தான் போகிய கான

மிறத்தெரி நையாமற் பாயுய் முழங்கி

வறந்தென்னை செப்தியோ வானஞ் சிறந்தவென்
கண்ணீர்க் கடலாற் கண்துளி வீசாயோ
கொண்முகக் குழீஇ முகந்து;

உ௩ துமக்கெவன் போலுமோ ஐரீ ரொமக்குமெங்
கண்பாயல் கொண்டுள்ளாக் காத லவன்செய்த
பண்பு தரவந்த வென்றொடர் நோய்வேது
கொள்வது போலுங் கடும்பகன் ஞாயிறே
யெல்லாக் கதிரும் பரப்பிப் பகலொடு
செல்லாது நின்றியல் வேண்டுவ னீசெல்விற்
புல்லென் மருண்மலைப் போழ்தின்று வந்தென்னைக்
கொல்லாது போத லரிதா லதனொடியான்
செல்லாது நின்ற லிலேன்;

௩௨ ஒல்லையெங், காதலர்க் கொண்டு கடலூர்த்து காலையாட
போதறிற் காண்குவேன் மன்னோ பனியொடு
மலைப் பகைதாங்கி யான்;

௩௩ இனியனென், நேம்படுப்பன் ஞாயி நினி;

௩௪ ஒள்வளை யோடக் துறந்து துயர்செய்த
கள்வன்பாற் பட்டன் றெளித்தென்னை யுள்ளிப்
பெருங்கடல் புல்லெனக் கானல் புலம்ப
விருங்கழி நெய்த லிதழ்பொதிந்து தோன்ற
விரிந்திலங்கு வெண்ணிலா வீகம் பொழுதினன்
யான்வேண் டொருவனென் னல்ல லுறிஇயான்
முன்வேண்டு பவரோடு தஞ்சங்கொ றஞ்சாது
வானு நிலலுந் திசையுந் துழாவுமென்
னாபுப் படர்மிக்கீ நெஞ்சு;

௪௩ ஊரவர்க் கெல்லாம் பெருநகை யாகியென்
னாயி ரெஞ்சும னங்குநீ சென்றி
நிலவுமிழ் வான்றிங்கா ளாய்தொடி கொட்ப
வளிபுற மாறி யருளான் றறந்தவக்
காதலன் செய்த கலக்குறநோய்க் கேதிலா
ரெல்லாருந் தேற்றார் மருந்து;

ருக வினைக்கொண்டென காமரோய் நீக்கிய லூர்
ரெனைத்தானு மெள்ளினு மெள்ளலன் கேள்வ
னினைப்பினுங் ணுள்ளே தோன்று மனைத்தற்கே
யேமரா தேமரா வாறு;

ருரு கனையிருள் வானங் கடன்முகந் தென்மே
லுறையொடு நின்றியல் வேண்டு மொருங்கே
நிறைவளை கொட்டித்தான் செய்த துயரா
லிறையிறை பொத்திற்றுத் தீ;

ருக எனப்பாடி;
நோயுடை நெஞ்சத் தெறியா வினைபேங்கி
யாவரு மெங்கேள்வற் காணீரோ வென்பவட்
கார்வுற்ற பூசற் கறம்போல வெய்தந்தார்
பாயல்கொண் டெள்ள தவரை வரக்கண்டு
மாயவன் மார்பிற் றிருப்போல் பவள்சோ
ஞாயிற்று முன்ன நிருன்போல மாயந்ததென்
னையிழை யுற்ற துயர்.

(க)இதுவுமது. இதற்கும் (௨) முன்னிக் கூறிய உரையைக் கூறிக்
கொள்க.

இதன் பொருள்.

துனையுநர் விழைதக்க சிறப்புப்போற் கண்டார்க்கு
* நனவினு ஞதவாது நள்ளிருள் வேறுகுங்
(௩)கனவி நிலையின்றிற் காம மொருத்தி
யுயிர்க்கு ஈமுசாஅ முலம்வரு மோவாள்
ரு கயல்புரை யுண்க ணரிப்ப வரிவாரப்
பெயல்சேர் மதிபோல வாண்முகந் தோன்றப்

க. இச்செய்யுளும் தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிறமாகிய பெருங்
திணைக்கு மேற்கோள்; நூல். அகத். கு. ௧௩. ௩௪.

உ. இந்நூற்பக்கம் அஅரு-அஅசு. பார்க்க.

௩. “கனவினா னெய்திய செல்வத்தினையதே” (கலி. ௧௮: ௨௪) என்பதும்
அதன்குறிப்பும் “தண்படைகொண் டமர்வாழ்வும் பொய்யாகிக்கனவு
கண்ட கதையாயிற்றே” கந்த. காமதகன. ௧௦௬. என்பதும் நோக்குக.

(பிரதிபேதம்) * நனவினுதவாது. † உயாஅம்.

வாய்ப்புத் திட்டுப் புடைத்தஞான்* நின்னன்கொன்
மாயோனென் றுட்கிறென் னெஞ்சு

எ - து: கஞ்சன்முதலியோர் வரவிட்ட கழுத்தின்மயிரினையுடைய குதிரையை வாயைப் பிளந்துபோகட்டுக் கையால் † அடித்த அஞ்ஞான்மைக் கண்ணன் இத்தன்மையன்கொல்லென்று கூறும்படியாக ஒழியாத கோபத் தோடே வெவ்விதாய்த் தன்மையே சென்ற சிவந்த ஏற்றைச் செவியடியிற் கொம்புதளைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன்வலியை மீட்டுத் தழுவும், காயாம் - பூவாற் செய்த கண்ணியையுடைய பொதுவன் அழகைப்பாராய்; ‡ அவனைக் கண்டு என்னெஞ்சு உட்கிற்றுக்காணென்றான். எ - று.

௧௬ ஆங்கு, (௧)இரும்புலித் தொழுதியும் (௨)பெருங்கனிற் நினமு
மாறுமா றுழக்கியாங் குழக்கிப் பொதுவரு
மேறுகொண் டொருங்குதொழுஉ விட்டனர் விட்டாங்கே
மயிலெருத் துறமுணி மணிநிலத்துப் பிறழப்
பயிலிதழ் மலருண்கண்
மாதர் மகளிரு மைந்தரு மைந்துற்றுத்
(௩)தாதெரு மன்றத் தயர்வர் (௪)தழுஉ
௬௩ (௫)கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாளை மறுமையும்
புல்லாளே ||பாய மகள்

கூந்தலையுடைய மாவைக் கூந்தலென்றும் பெயரினையுடையவடிவைப் பெயரென்றற்கூறினார்; ஆகுபெயரான். கேசி-குதிரையாய்வந்துபொரு தாளே ரசுரன், இப்பெயர் கேசமென்னும் வடமொழி முதனிலையாக முடிந்தமையின் அதன்பொருண்மைபற்றிக் கூந்தலென்றார்' என்னும் அதனுரையும்; "கூந்தன்மா கொன்று குடமாடிக் கோவலனும்" (முத்தொன்.) "கூந்தல்வாய் கீண்டானை" (நாலாயிர இயம்பா. உ-ஆம் திருவந்தாதி. ௬௩) என்பவைகளும் ஈண்டு அறித்த பாலன்.

- க. சிறுத்தைப்புலியும் உண்மையின் வேங்கைப்புலியை இரும்புலியென்றார்.
- உ. பன்றியும் களிமெனப்படுமாதலின் யானையைப் பெருங்களிமென்றார்.
௩. "தாதெருமன் மத்தாடுங் குரவையோ தகவுடைத்தே" சீலப். ௧௭. 'மாயவன்மன்'
௪. "தழுஉப் பிணையு, மன்றுதொறு நின்ற குரவை" மது. ௧௧௪-௧௧௫. என்பவாதலால், குரவைக்குத் தழுஉவென்று ஒரு பெயரிட்டார்.
௫. "கொல்லேற்று ஆயமகள்", "வனியா வறியா ஆய மகடோன்" என்னும்-பகுதிகள் ஏறுதழுவினார்கு உரியளிவனெனவந்த கைக்கிளைகட்கு மேற்கோள்; நொல். அதத். கு. ௧௩. ௩௪.

(பிரதிபேதம்) * இன்னகொன், † அடித்தயன்மைஞானை. ‡ அதனை, || ஆய்மகள்.

பலவொலி கூந்தல்தான் பின்பெல்லாந் துப்த்துத்
 துறந்தாணை யுள்ளி யமூஉ மவனை
 மறந்தாள்போ லாலி நகூஉ (க)மருளுஞ்
 ௧௦ (உ)சிறந்ததன் னாணு நலனு நினையாது
 காம முனைஇயா * ளலந்தாளென் (ஈ)றெனைக்காண
 நகான்மின் கூறுவேன் மாக்காண் † மிகாஅது
 மகளிர், தோள்சேர்ந்த மாந்தர் துயர்கூர (ச)நீத்தலு
 நீள்சரம் போகியார் ‡ வல்லைவந் தளித்தலு
 ௧௫ மூழ்செய் (ரு)திரவும் பகலும்போல் வேறாகி
 விழ்வார்கட் டோன்றுந் தடுமாற்ற ஞாலத்துள்
 வாழ்வார்கட் செல்லாம் || வரும்

எ - து: மக்கள் விரைந்தனராய் விரும்புதல் தக்கதொரு தலைமைபோலே இருக்கின்ற காமமானது நன்றிருட்கண்ணே கண்டவர்களுக்கு நனவின்னன் உதவாதே வேறுபட்டுப் போங் கனவினும் நிலைபெறுதல் இன்றாயிருந்தது ; எவ்வாறென்றிற் பலவாய்த் தழைக்கின்ற கூந்தலையுடையாளாகிய ஒருத்தி தன் குணங்களை யெல்லாம் துதர்ந்து தன்னைக் கைவிட்டவனை நினைத்து செட்

க. மருளுமென்பதற்கு உரை காணப்படவில்லை.

உ. (அ) “உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நானே” நொல். கள. கு. உஉ. (ஆ) “உயிரினுஞ் சிறந்ததன், னாணுயாது மிலளாகி” கலி. கசள; அ - கூ. (இ) “நாணுக் குறைவில ணங்கைமற் றென்மரும்” பரி. கஉ: சக. (ஈ) “நாண்முதற் பாசந் தட்ப” (உ) “நாணசுமக் கலாத நங்கை” தீவக. சள௦, உசசக. (ஊ) “எண்பாலோவா நாண்.....தம், பூண்பாலாகக் காண்பவர் நல்லார்” கம்ப. கைகேயி. கூக.

கூ. “யாங்கண்ணிற் காண நகுப வுறிவில்லார், யாம்பட்ட தாம்படா வாறு” குறள். கசச௦.

ச. (அ) “புணர்வும்பிரிவு, நன்பக லமையமு மிரவும் போல, வேறுவேறியல வாகி மாறெதிர்ந், துளவென வுணர்ந்தனை யாயின்” என் பது ஒப்புநோக்கற்பாலது ; அகம். கூஉள: க-ச.

ரு. “உவக்காணென் காதலர்” என்பதன் உரையில் (குறள் கசஅ) ‘அவர் செலவும் பசப்பினது வரவும் பகவிரவுகளின் செலவும் வரவும்போல்வ தறிந்து வைத்து அறியாதாய் போல நீ சொல்லுகின்ற தென்னை யென்பதாம்’ என்று பரிமேலழகர் எழுதியிருப்பது ஈண்டறிதற்பாலது.

(பித்தியேதம்) * அல்லாந்தான், † மிகா அது தோள்சேர்ந்தமர்ந்தார்த்தயர், ‡ வல்லத்தித் ததும், || வரும் தாழ்பு எ - து: மக்கள், + தழைக்கின்ற.

மீயிப்புக் கொள்ளும்; அவனோடு கூடுமாற்றினைச் சிலரோசொவும்; நெஞ்சு * சுழலும்; பெய்கின்ற மழையைச் சேர்ந்த மதிபோலே தன்முதல் தோன்றும் படியாகக் கயலையொழிந்தன்கண்களினின்றும் † அறித்துவிழுகின்ற கீர் முகத்தே வடியும்படி ஒழியாளாய் அழாநிற்கும்; அவனை மறந்தானைப்போலே ஆரவாரித்து இடையே நடுவதுஞ் செய்யும்; ஆகையினாலே தனக்குச் சிறந்த தன் (க) நாணையும் ‡ மற்றுள்ளன்மைக்குணங்களையும் நிலைபெற்றினையாதே காமமொன்றையுமே (உ) நினைத்தவன் அலமந்தாளென்று இங்ஙனம் இகழ்ந்துகூறி, எல்லாருங்காணஎண்ணிச்சிரியாதேகொள்ளும்; (ஈ) ஐயறிவினையுடையவர்களே! சுருங்க யான் அதன்மன்மை கூறுவேன்; கேண்மினென்று கூறுகின்றவன், மகளிர் தோனைச்சேர்ந்த ஆடவர் அவர்கள்வருத்தம்மிகும்படி பிரிதலும் பின்னர் நீண்ட சரத்தைப்போனவர்கள் விரையவந்து அருள்செய்தலுமாகிய இரண்டும் இரவும் பசலும் போலே முறைமைசெய்து வேராய் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புவாரிடத்துத் தோன்றும்; இன்பம் நிலைபில்லாமையான தடுமாற்றமாயிருக்குமது தனக்கேயன்றி உலகத்துக்கூடியிருந்து வாழ்வார்களுக்கெல்லாம் வருவதுஞ் செய்யுமென்று || அதன்மன்மை கூறினான். எ - று.

க. “நாணுவனா நிலலாக் காமம்” அகம். ௨௦௮: ௨௦.

உ. முனைதலென்பதற்கு நினைதலென்னும் பொருள் வேறெங்கும் காணப்படவில்லை.

ங. (அ) “மாவு மாக்களு மையறி வினவோ” (ஆ) “மக்க டாமே யாற்றி வுயிரே” தோல் மரபு. கு. கூஉ, கூ௩. (இ) “அவமதிப்பு மான்ற மசிப்பு மிரண்டு, மிகைமக்க ளான்மதித்தற் பால- நயமுண்ணராத், கையறியா மாக்க ளிழிப்பு மெடுத்தேத்தும், வையார் வடித்தநா லார்” நாலடி. கசகூ. (ஈ) “செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்” (குறள் ௪௨௦) என்பவைகளும் (உ) “தவஞ்செய் மாக்க டம்முடம் பிடாஅ, ததன்பய மெய்திய வளவை மான” (பொருந. கூக. கூஉ) என்புழி, மாக்களென்பதற்கு, ‘மக்களென்னுது மாக்களென்றார்; வீடு பேறு குறியாது செல்வத்தைக்குறித்தலின்’ என்றும் (ஊ) “பொழுதளத் தறியும் பெய்யமா மாக்கள்” (முல்லை. ௬௫) என்புழி, மாக்களென்பதற்கு, ‘அறிவில்லாதோர்’ என்றும் (எ) “மூவுறு பாடை மாக்களால்” (கீவக. கூ௩) என்புழி, மாக்க ளென்பதற்கு, ‘மிலேச்சராதலின் ஐயறிவீற் குறிய மாக்களென்னும் பெயராற் கூறினார்’ என்றும் (ஏ) “மையலங் கோயின் மாக்கள்” (கீவக. க௨௭௮) என்புழி, மாக்களென்பதற்கு, ‘மக்கட்குரிய மனனின்றி அறிவு கெட்டமையின், ஐயறிவுடையாரென்று மாக்களென்றார்’ என்றும் இவ்வரையாசிரியர் எழுதியிருக்கும் விளக்கங்களும் (ஐ) “நடவாமடி” என்னுஞ் சூத்திரத்தின் விசேடவுரையில் “கையறியா மாக்கட்கன்றி நூலியற்றும் அறிவினையுடைய

(பாதிபேதம்) * உழலும். † மறித்த; ‡ மற்றுள்ள. || அதனது தன்மை கூறினான். தமத்து.

கஅ தாழ்பு: துறந்து தொழுகிழ்த்தான் போகிய காண

(க)மிறந்த(உ)தெரி நையாமற் பாஅய் முழங்கி

வறந்தென்னை செய்தியோ வாணஞ் சிறந்தவென்

கண்ணீர்க் கடலாற் (ஈ)கனை துளி வீசாயோ

கொண்டுக் குழிஇ முகந்து

எ - து: அங்கனம் கூறி அவர் நக்கத்தை யாம் இங்ஙனமாயினே மென்று கருதி அழுகின்றவன் ஆண்டெழுந்த வெண்மேகத்தைநோக்கி, வான மே! நீ பெய்யாதே வறந்து என்னேகாரியஞ் செய்கின்றாய்? நின் இனத் தோடே கூடி என் கண்ணீரார் சிறந்த கடலிலே முகந்து பார்து முழங்கி முன்னர் என்னிடத்தே தாழ்த்து பின்னர் என்னைத் துறந்து * செருகுந் (ச)தொடியை உட்பட நெகிழ்த்தவன் போகிய கானத்தினை நெருப்பு மிஞ்சுக் கூடாமற் செறிந்த துளியை வீசாயோ? வீசென்று மழையை நோக்கிக் கூறி னான். எ - று.

உ௩ நுமக்கெவன் போலுமோ ஹீ ரெமக்குமெங்

(ஈ)கண்பாயல் கொண்டுள்ளாக் † காத லவன்செய்து

மக்கட்குப் பலகலைக்குரிசில் பவணத்தியென்னும் புலவர் பெருமாள் புகழ்போல விளங்கி நின்றலான் உலகமலையாமை யுள்ளிட்ட பத்தழ் கோடும் பிறந்து நின்றது இச் சூத்திரமென்று உணர்க' என்று (நன். பத். கு. ௧௦. சங்க. விருத்தி) காணப்படுவதும்(ஓ) "தக்கவினன் தகாதன வினனவென், நெருக்க வுன்னல ராயி னுயர்ந்துள், மக்களும் விலங்கே" (கம்ப. வாலி. ௧௧௨) என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) "வியப்பிறத்தன்றே" புறம். உ௧௭: கூ. (ஆ) "இறப்பச் சிறிதென் னது" (இ) "இறப்ப நினைபுங்கால்" (ஈ) "இறப்பவே தீய செயலும்" நாலடி. ௧௧௧; ௧௭௪; உ௨௩. (உ) "இன்ப மிறத்ததே" சீவக. ௧௭௦. (ஊ) "இறப்பப் புகழ்ந்தன்று" பு - வெ. ௧௧௧. ஆண். எ. என்பவற் றிலும் இறத்தலென்பது, மிகுதலென்ற பொருளில் வருதல் காண்க.

உ. (அ) "கோடெரிநைப்பவும்" பொருந். உ௩௪. (ஆ) "எரிநானைப்ப" நந். ௧௭௭: க. (இ) "ஒள்ளெரி நைப்ப" புறம். உ௪௦: ௧௦.

௩. (அ) "கனைதுளி" (ஆ) "கனைபெயற் றண்டினி" கலி. ௧௧; ௭; ௧௦: உ௨.

௪. இந்நூற்பக்கம் ௮௪௦: ௧-ஆம் குறிப்பும் இச்செய்யுள் ௪௭-ஆம் அடியும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௫. (அ) "கண்பாயல் கொண்டு" (ஆ) "கண்பாயல் கொள்" (இ) "கண் பாயல் பெற்றபோல்" கலி. ௭௦: ௮; ௮௭: ௧௧; ௧௧௧: ௫.

(பிரதிபேதம்) * நெருக்குந் தொடியை, † காதலவன் செய்பண்பு.

பண்பு தாவந்த வென்றொடர் நோழ்(க)வேது
கொள்வது போலுங்(உ) கடும்பகன் ஞாயிறே
யெல்லாக் கதிருந் பரப்பிப் பகலொடு
செல்லாது *நின்றியல் வேண்டுவ னீசெல்லிற்
(ந)புல்லென் மருண்மலைப் போழ்தின்று வந்தென்னைக்
கொல்லாது போத லரிதா லதனெடியான்
செல்லாது நிறற் றிலேன்

ஙஉ ஸுல்லையெங், காதலர்க் கொண்டு கடலூர்ந்து காலையாட்
போதரிற் (சு) காண்குவேன் மன்னே பனியொடு
மலைப் பகைதாங்கி †யான்

இனியனென், றேம்படுப்பன் ஞாயி நிநி

எ-து: அங்ஙனங் கூறி, மீண்டும் அவ்வூரிலுள்ளாரை நோக்கி, ஊரிலுள்
ளீர்! இக்கடும்பகல் எமக்கு எங்கண் (ரு)ஐழைக்கத்தைக் கைக்கொண்டு எம்மை
நினையாத சாதலையுடையவன் என்னிடத்துச் செய்த குணங்கள் தருகையி
னாலே வந்த என்னுடைய இடையறாத நோயான் வருங் குளிரை †வேது
கொள்வதுபோலே இராகின்றது; இது துடக்கு என்போலே இருக்கின்றது
||கூறுமினென்றான்; அங்ஙனங் கூறி, இங்ஙனம் வேதுகொண்டு என்னைக்
காக்குங் + கடும்பகல் ஞாயிறே! நீ எல்லாக் கதிர்களையும் பரப்பி இப்பகற்
பொழுதோடே போகாது நின்றலை விரும்பாரின்றேன்; அதற்குக் காரணம்
என்னெனில், நீ போகிற் புற்கென்ற மயக்கத்தைத் தரும் மலைக்காலம்
இன்று வந்து என்னைக்கொல்லாமற்போத லரிது; அதனோடே யான் உயிர்
போகாநிற்குந் தன்மையையுடையெனல்லேன்; ஆதலால் X காணென்றான்;
என்றுபின்னும் ஞாயிறே! நீ என்காதலரை விரையக் கொண்டு கடன்மேலே
வந்து நாட்காலையிலே இவ்வுலகிலே போதுவாயாயின், யான் என்னேயின்
நயிக்கத்தோடே மாலையாகிய பகையையும் பொறுத்து, நின்னிடத்து அவன்

க. “வேதுகொண் டொற்றியே” கலிங்க. கடை. கங.

உ. கடியென்னு முரிச்சொல் விளக்கமென்னுங் குறிப்புணர்த்தி வருதற்கு,
“கடும்பகன் ஞாயிறு” என்பது நசு. உரையிலும் “கடும்பகல்” என்பது
சேனா. உரையிலும் மேற்கோள்; தொல். உரிச். கு. அள.

ங. “புன்கண்ணை வாழி மருண்மலை யெங்கென்போல், வன்கண்ணை தோ
நின்றனை” துறள். சுஉஉஉ.

ச. ‘காண்குவேன் கொல்லோ’ என்று உரையிலுள்ளது.

ரு. இத்தூத்பக்கம் கடுக: ந-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேரம்) * நின்றியல் வேண்டுவேனீ செல்லிற், † யான். எ - து. அங்ஙனங் கூறி,
† வேதுகொண்ட போலே, || கூறுமினென்றான். உம்மை யிசை நிறை.
அங்ஙனங் கூறி, + கடும்பகலையுடைய ஞாயிறே, X காணென்றான்.

இனியன்; அவனை நீ துனித்திராதேகொள்ளென நெஞ்சினைப்பாதுகாப்பதஞ் செய்வேன்; அங்கனம் பாதுகாத்துப் பின்னர் அவனைக் காண்பேன்கொல்லோ; என்றுகூறினான். எ - று.

உம்மை, இசைநிறை. நின்றியல், தொழிற்பெயர்ந்திரிச்சொல்.

நகச ஒர்வலோ போடத் துறந்து துயர்செய்த

கள்வன்பாற் பட்டன் ரெளித்தென்னை யுள்ளிப்

பெருங்கடல் புல்லெனக் கானல் புலம்ப

விருங்கழி (க)நெய்த விதழ்பொதிந்து தோன்ற

விரிந்திலங்கு வெண்ணிலா வீசும் பொழுதினான்

- க. நெய்தலென்பது ஒரு நீர்ப்பூங்கொடி; இதளுனை கடல் சார்ந்த நிலம் நெய்தனிலமெனப்பட்ட தென்பார் ஒருசாரார். (தொல் அகத். கு. நு. இள. நச். நாங்கவி. அகத். கு. சு. உரைபார்க்க.) இக்கொடி திரண்ட தாளையும் பசிய இலையையும் நறுமணமுள்ள பூவையுமுடையது; இதன் இலையானைக்கன்றின் காதிற்கும், இதன்முகிழ் மாணக்கர்குடெய்க்கும், இதன் பூவிதழ் வேலுக்கும் உவமையாய் வந்துள்ளன. இதற்கு விடியற்காலத்தில் மலர்தலும் மாலைக்காலத்திற் குவிதலும் இயல்பாம். இம்மலரால் நெய்தனிலமகளிர் தழையும் மாலைமுதலியனவும் செய்தனிதலும் சிற்றில் முதலியவற்றுக்குப் புனைதலும் உண்டென்று பண்டைநூல்கள் கூறும். இம்மலரிற் கருநிறமுடைய சாதி கருநெய்தலென்றும் வெண்ணிறமுடையசாதிவெண்ணெய்தலென்றும் வழங்கப் பெறும். இவற்றுட் கருநெய்தற் பூவுக்கு நீலமணியும் அதனிதழுக்கு மகளிர் கண்ணும் உவமையாக வருகின்றன. மகளிர் கண்ணுக்கு இவ் விதழும் உவமையாம். (இந் நூற்பக்கம் அகநா. ௧ ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.) இவையும் பிறவும் (அ) “கணைக்கா நெய்தல்” பெரும்பா. உகந; நற். கநஅ: சு; தறுந். கூ; அகம். நகச: ச. (ஆ) “சிறுபா சடைய நெய்தல்” நற். உள: கக. (இ) “கமழ்நறு நெய்தல்” நற். உஅந: உ. (ஈ) “நெய்தல், கட்கமழ்ந் தாளுத் துறைவற்கு” ஐங். கடுக. (உ) “இரும்பிடி.....நெய்தலம் பாசடை புரையு மஞ்செவிப், பைதலம் குழவி நீழ்இ” நற். சள: க - ச. (ஊ) “நெய்தன் முகிழ்த் துணைய வாகுடுமி” சிறுபாநீச. நக. (ஐ) “நெய்து லிடையிடை வானை பிறழ்வனபோ, லைதிலங் கெடுகி னவி ரொளிரா டாயினவே” களவழி. நக. (ஏ) “வைகறைக், கட்கமழ் நெய்த லாதி யெற்படக், கண்போன் மலர்க்கத் காமர் சுனைமல, ரஞ்சிறை வண்டி னரிக்கண மொலிக்குந், குன்று” முருகு. எந-எள. (ஐ) “வைகறை மலகு நெய்தல் போலத், தகைபெரி துடைய காதலி கண்ணே” ஐங்குறு. கஅஅ.

(பிரதிபேதம்) * உறினான் நின்றியல், 1 சொல். இனியனென்றேம்படுபன் ஞாயிறின் பொன்வனை.

யான்வேண் டொருவனென் னல்லஹீஇயான்
முன்வேண்டு பவரோடு துஞ்சங்கொ றுஞ்சாது
வானு நிலனுந் திசையுந் * துழாவுமென்
னாப் படர்மிக்க நெஞ்சு

(ஓ) “வள்ளிதழ் நெய்தல் கூம்ப.....புலம்பொடு வந்த புன்கண்
மாலே” (ஓ) “நெய்தல் கூம்ப நிழல்குணக் கொழுக” நந். ககஎ : ந-எ ;
கஅஎ : க. (ஓஎ) “தண்கடற் சேர்ப்பன் பிரிந்தெனப் பண்டையிற்,
கடும்பகல் வருதி கையறு மாலே, கொடுங்கழி நெய்தலும் கூம்பக்,
காலே வரினுந் களைஞரோ விலரே” ஐங். கஅந. (ஃ) “நெய்த,
ஹண்டா துண்டு வண்டினந் துறப்ப,.....வந்தமாலே” அகம்.
நகஃ : ச - கூ. (அஅ) “புன்கண்கூர் மாலேப் புலம்புமென் கண்ணே
போற், துன்பமுழுவாய் துயிலப் பெறுதியா, லின்கள்வாய் நெய்தானீ
யெய்தும் கனவினுள், வன்கணூர் கானல் வரக்கண் டறிதியோ”
கீலப். எ : நக. (ஆஆ) “நெடுங்கா நெய்த, லம்பகை நெறித்தழையணி
பெறத்தை இ” நந். கூச : எ-அ. (இஇ) நெய்தற், பூவுட நெறித்தருஉத்
தொடலை தைஇ” நந். ககஅ : ச-எ, (நந) “நெய்தலம் பகைத்தழைப்
பாலை புனையா, ருடலகக் கொள்வோ ரின்மையிற், ரொடலைக் குற்ற
சிலபூ வினரே” ஐங். கஅஎ. (உஉ) “நெய்த, நெடுந்தொடை வேய்த்த
நீர்வார் கூந்தல்” குறுந். சஃக. (ஊஊ) “ஒண்ணுதன் மகளிர்.....
நெய்த, லகல்வரிச சிறுமனை யணியுந் துறைவி” நந். உஅந : க - ந.
(எஎ) “மணிக்கலத் தன்ன மாயிதழ் நெய்தற், பாசடைப் பணிக்கழி”
பதிந். நஃ : உ-ந. (ஏஏ) “மணிநிற நெய்தல்” ஐந்நிணை யெழ. சுஃ. (ஐஐ)
“கண்ணே ரொப்பின் கமழ்தறு நெய்தல்” நந். உஅந : உ. என்ப
வற்றால் அறியலாகும். பிங்கல முதலிய நிகண்டிகளையும் உரைகளையும்
நோக்க, கருநெய்தலும் நீலமும் ஒன்றே வென்ற ஐயமுறுமாயினும்,
(ஓஓ) “கட்கமழு நறுநெய்தல், வள்ளிதழ்விழ்நீலம்” மது. உருஃ-உருக.
(ஔஔ) “பல்லிதழ் நீலமொடு நெய்த னிகர்க்குந், தண்டிறை யூரன்” ஐங்.
உ. என்பவற்றால் இவை வேறுவேறென்பது விளக்கமாகும். இங்கே
கூறிய ஐங்குறுதூற்றுச் செய்யுளின் விசேடவுரையில், (ஓஎஓஎ) “சிறப்
புடைய கரும் குவையுடனே சிறப்பில்லாத நெய்தல் நிகர்க்கும் ஊர
னென்றது, குலமகளிருடனே பொதுமகளிர் இகலுமூரன்” என்று
எழுதியிருப்பதும் உற்றநோக்கற் பாலது. (ஃஃ) “சிறுமா நெய்தல்”
புறம். கூச : உ. எனவருவதும் நோக்குக. (அஅஅஅ) “நீன்று நெய்தல்”
தறிநீசி. எக. (ஆஆஆ) “தண்ணறு நெய்தற் தளையவிழ் வான்பு” ஐங்.
ககஃ. என வெண்ணெய்தலும் சிலவிடத்துக் கூறப்படுகிறது. வெண்
னெய்தலும் ஆம்பலும்ஒன்றாயின் அதுவுமப்பயின்று வருவதென்னலாம்.

எ - து: அங்ஙனம் ஞாயிற்றை நோக்கிக் கூறின அளவிலே மாலைக்கால முற் திங்களும் * வந்தன; அவற்றான் வருத்தம்மிக்கு, என்னுடைய அமையாத வருத்தமிக்க நெஞ்சு முன்பே ஒள்ளிய வளை கழலும்படி என்னைக் கைவிட்டுப் பின்பு வருத்தஞ்செய்த கன்வளை உள்ளி என்னை ஒளித்துப்போய் அவன்பாற் பட்டது; அது தான் நீண்டிவந்து பெருங்கடல் தண்ணிறத் தோன்றாமற் புற் கெனக் காணல் பறவைகள் முதலியனவின்றித் தனிப்பக் கழியின்றெய்தல் இத்திருவித்துதோன்ற வந்த † மாலைப் பின்னர் விளங்குகின்ற வெண்ணிலாப் பரக்கும்பொழுதின கண்ணே விசும்பையும் நிலத்தையும் திசைகளையும் அவ னைத் தேடித் (க)துழாவாறிற்கும்; இங்ஙனம் என்னை அல்லலுறீஇயினவன், தான் விரும்பாமல் யான் விரும்பப்பட்டான் ஒருவன்; அவன் தன்னை விரும்புகின்ற என்னோடே துயிலாது தனியே துயில்கொள்ளுமோ கொள்ளாளுே என்று கூறினான். எ - று.

வேண்டிபவர் என்றான், தன்னைப் பிறப்போல.

சுரு (உ) ஊரவர்க் கெல்லாம் பெருநகை யாகியென்

(ங) ஞாயி ரெஞ்சும னங்குரீ சென்றீ

நிலவுமிழ் வான்†றிங்கா ளாய்தொடி கொட்ப

வளிபுற மாறி யருளான் றுறந்தவக்

காதலன் செய்த கலக்குறுநோய்க் கேதிலா

ரெல்லாருந் தேற்றார் மருந்து

எ - து. அங்ஙனங் கூறி, எழுந்த திங்களே நோக்கி, நிலவைக் கான்ற திங்களே! தோன்மெலிந்தகாலத்துச் செருகலாமென்று ஆராய்ந்த தொடி உட்படச்சுழலும்படி அளித்தலை என்னிடத்து மாறி, பின்னர் என்னை || அருள் செய்யாதே கைவிட்ட அக்காதலன் செய்த, மனக்கலக்கம் உறுகின்ற காம நோய்க்கு நினை ஒழிய அயலிலுள்ளார் எல்லாரும் [அதற்கு] ஒருமருந்தைத் தெளிவித்துக் கூறார்; ஆதலால் ஊரவர்க்கெல்லாம் பெரியதோரிகழ்ச்சி யுண்டாம்படி என் அரிய உயிர் போகாநிற்கும்; இதனை நோக்கிக் திங்களாய

க. “கவிழ்த்து, நிழிழாம யானை” தண்டி. கு. உக: மேற்கோள்; “சிறு குரங்கின் கையாற் றுழா” பழ. ௫க.

உ. “ஊர்க் கெல்லாஞ் சாலும், பெருநகை யல்க ணிகழ்ந்தது” கலி. சுரு. க - உ.

ங. (அ) “ஆருயி ரெஞ்சும், வகையிலால்” (ஆ) “ஆருயி ரெஞ்சு” கலி: கஙக: உக-உள; கசங: கக.

(99சிபேதம்) * வந்தன அவற்றான். † மாலையின்னர். ‡ திங்களாய்தொடி. || அருளே செய்யாதே, ÷ இகட்டி.

புத்தேளே! நீ (க) அவன்பாற் * சென்று என் குறை முடிப்பாயாக என்று கூறினான். எ - று.

ஆகி, ஆக.

நிக வினைக்கொண்டென் காமநோய் நீக்கிய லுர்

ரேனைத்தானு †.மெள்ளினு மெள்ளலன் தேள்வ

னினைப்பினுங் கண்ணுள்ளே தோன்று மனைத்தற்கே

யேமரா தேமரா வானு

எ - று; அங்ஙனங் கூறிய திங்கள் போகா நிற்கலின் அதனைக் கைவிட்டு இன்னும் நம் வருத்தமுணர்ந்து வினவிய † ஊரிலுள்ளாரே நம் வருத்தந் தீர்த்தற்குரியரென்று கருகி, ஊரீர்! நீர் என்னை இகழ்த்திருக்கிலும் என்கேள்வன் சிறிதும்என்னை இகழ்த்திரான்; அதற்குக் காரணமென்னெனில், மெய்யுற்றுப்பணர்ந்து யான் பரிகாரப்படாததொரு நெறியிலே நின்று நெஞ் சால்நினைப்பிடத்துத்தோன்றுதலினுங் காட்டித் || கண்ணினிடத்தேதோன்றும்; அவ்வளவு அருள்செய்தற்கு என்னெஞ்சு தான் பரிகாரப்படுகின்றதில்லை; இதனை நும்முடையதோர் தொழிலாக ஏறட்டுக்கொண்டு எனது காம நோயை நீக்குதற்கு நல்ல x காலமென்று கூறினான். எ - று.

நிநி கணையிருள் (உ)வானங் கடன்முகந் தென்மே

வாறையொடு நின்றியல் வேண்டு மொருங்கே

நிறைவளை கொட்டித்தான் செய்த துயரா

லிறையிறை (ஊ)பொத்திறுத் தி

எ - று; அங்ஙனங் கூறி; அவனைத் தந்து + இவர் இந்நோயை நீக்கு மளவும் செறிந்த இருளையுடைய மேகமே! நிறைந்த வளை சுழலப் பண்ணின் வன் செய்த வருத்தத்தாலே எனக்குச் சந்துகொறுஞ் சந்துதொறும் காமத்தி மூண்டது; இதன் வெம்மை ஆறும்படி கடலிலே முகந்து என்மேலே சேர இடைவிடாமற்பெய்யுந் துளியோடே நின்றலைச் செய்தல் ∴ வேண்டும்; என்று கூறினான். எ - று.

க. 'சங்கு முதலியன தன்மைக்கண்ணும் ஆங்கு' முதலியன படர்க்கைக் கண்ணும் அடக்கப்பட்டன' (தொல். கிளவி. கு. உஅ. ௩௪) என்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

உ. "கார்த்தலைக் கொண்டு பொழியினுந் தீர்வது, போலாதென் மெய்க் கனலு நோய்" கலி கசக: ௪௪-௪௫.

ஊ. "எரிபொத்தி" (கலி. ௩௪. ௧௧) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * சென்றேதனை, † என்னிதுமென்னிலன், ‡ ஊரிலுள்ளாரே அவனை நம் வருத்தந் தீர்த்தற்குரியானென்று கருதினார்? நீரென்னை, || கண்ணிடத்தே, x காரணமென்று + அவன் இந்நோயை, ∴ வேண்டுமென்று.

ருக எனப்பாடி

சோயுடை நெஞ்சத் தெறியா வினைபேங்கி
யாவிரு மெங்கேள்வற் காணீரோ வென்பவட்
கார்வுற்ற பூசற் கறம்போல வெய்தந்தார்
பாயல்கொண் டெள்ளா தவரை வரக்கண்டு
மாயவன் மார்பிற் * நிருப் போல் பவன்சேர
(க) ஞாயிற்று முன்ன நிருன்போல மாய்ந்ததென்
னாயிழை யுற்ற துயர்

எ - து: †என்று அங்கு அங்குஞ்சொல்லிக் காமரோயையுடைய நெஞ்சி
லே அடித்துக்கொண்டு வருந்தி அழுது, நீங்கள் எல்லீருந் தேடிச் சென்றும்
எங்கணவரைக் காணப் பெற்றிலீரோ என்று கூறுகின்றவட்கு உற்ற வருத்த
மானது, தன் துயிலைவாங்கிக்கொண்டு தன்னையினையாதவரைத் தன்னிடத்தே
வாக்கண்டு அவர் மார்பிடத்தே மாயவன் மார்பில் திருச்சேர்த்தாற்போலே
அவன்சேர ஞாயிற்றின்முன் இருள் கெடுமாறு போலக் கெட்டது; ஆதலால்,
இவ்வாயிழை பசப்புற்ற வருத்தத்திற்கு (அறக்) கடவுள் உதவித் தீர்த்தாற்போல
அவரும் உதவித் தீர்த்தாரென்று கண்டார் வியந்து தம்மிற் கொண்கூறிற்றாக
உரைக்க. எ - று.

இது கண்டார்க்கு அவராகக் கண்டு மருட்கை பிறந்தது.

‘நோய்வேது கொள்வதுபோலும் கடும்கல்’ என்னுந் துணையும் கூறத்
தகாதன கூறலின் ‡ மடனிறத்தவாறும் ‘பனியொடு மாலப்பகை தாங்கியான்’
எனத் தன் வருத்தத் தோன்றாமற் கூறலின் வருத்தமிறத்தவாறும் ‘கண்ணீர்க்
கடலால்’ என்றதனையும் ‘வானுடிலனுத் திசையுந் துழாவுமென்... ..னெஞ்சு’
என்றதனையும் தான் வியவாமையின் || மருட்கையிறத்தவாறும் ‘எங்கண்பாயல்
கொண்டு’ என்றும் ‘ஒன்வனையோட’ என்றும் வணப்பு மிகுதி கூறலின் மிகுதி
யிறத்தவாறும் காண்க.

இஃது ஐஞ்சேரடிவந்த தரவும் ஐஞ்சேரடுக்கிய குறுவெண்பாட்டும் ஓரடியா
னென்றும் பெற்றுக் கலிவெண்பாவின் வேறுபட்ட பாரிலைவகைக் கொச்சகம்.

(கசுசு) உரைசெல வுயர்ந்தோங்கிச் சேர்த்தாரை யொருநிலையே
வரைநில்லா விழுமமுமீஇ நடுக்குரைத்துத் தெறன்மாலே
யரைசினு மன்பின்னாங் காமம் புரைதீர

க. “ஞாயிற்று முன்ன நிருன்போல மாய்ந்ததென், னாயிழை மேனிப்
பசப்பு” (கலி. சஉ: ௩௧-௩௨) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்பு
நோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * நிருப்போலவன்சேர † என்றங்கனம் ‡ மதனிறத்தவாறும் || மருட்கை
பிறத்தவாறும்.

வன்னமென் சேக்கையு ளாரா தனித்தவன்

ரு றன்னி யகலத் துறந்த வணியளாய்
நாணு நிறையு முணர்கல்லா டோண்ஞெழிப்பு
போம ருண்க ணிறைமல்க வந்நீர்தன்
கூரெயி ருடிக் குவிமுலைமேல் வார்தரத்
தேர்வழி நின்று தெருமரு மாயிழை
கூறுப கேளாமோ சென்று;

கக எல்லிழாய், எற்றி வரைந்தானை நாணு மறந்தாளென்
றுற்றனார் போல வினவுதிர் மற்றிது
கேட்டமி னெல்லீரும் வந்து;

கச வறந்தெற மாற்றிய வானமும் போலு
நிறைந்தென்னை மாய்ப்பதோர் வெள்ளமும் போலுஞ்
சிறந்தவன் றாவற நீப்பப் பிறங்கிவர்
தென்மே னிலைஇய நோய்;

கஅ நக்கு நலனு மிழந்தா ளிவனென்னுந்
தக்கவிர் போலு மிழந்திலேன் மன்னே
மிக்கவென் னாணு நலனுமென் னுள்ளமு
மக்கா லவனுழை யாங்கே யொழிந்தன
வுக்கா ணிலேதோ வுடம்புயிர்க் கூற்றாகச்
செக்கரம் புள்ளித் திகிரி யலவனொடியா
னக்கது பன்மா ணினைந்து;

உரு கரைகாணு நோயு ளமுந்தா தவனைப்
புரைதவக் கூறிக் கொடுமை துவல்லீர்
வரைபவ னென்னி. எனகலா னவனைத்
திரைதரு. முந்நீர் வளாடிக் கெல்லா
நிரைகதிர் ஞாயிற்றை நாடென்றேன் யானு
முரைகேட் புழியெல்லாஞ் செல்வேன் புரைதீர்த்தான்
யாண்டொளிப் பான்கொல்லோ மற்று;

கஉ மருள்கூர் பிணைபோன் மயங்கவெந் நோய்செய்யு
மாலையும் வந்து மயங்கி யெரிநுதி
யாமந் தலைவந்தன் றாயி னதற்கென்னோய்
பாடுவேன் பல்லாருட் சென்று;

௭௫ அஞ்சார் கொலையேறு திகளபவரலலதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற் கரிய வுயிர் துறந்து
வைவாரா வாயமக டோள்

௭௬ வனியா வறியா வுயிர்காவல் கொண்டு
நளிவாய் மருப்பஞ்ச நெஞ்சினர் தோய்தற்
கெளியவோ வாயமக டோள்

௭௭ விலைவேண்டா ரெம்மினத் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றக் கோட்டிடைத் தாமவீழ்வார் மார்பின்
முலையிடைப் போலப் புகின்

௭௮ ஆங்கு

(க) குரவை தழீஇயா மரபுளி பாடித்
தேயா(உ) விழுப்புசுழ்த் தெய்வம் பரவுது
மாசில்வான் முந்நீர் பரந்த தொன்னில
மாளுங் கிழமையொடு புணர்ந்த
வெங்கோ வாழியரிம் மலர்தலை யுலகே.

௭ - து: அவ்விடத்தே அப்படிக்காட்டி (ந.) மயிலினது கழுத்தை மாறுபடு
கின்ற அணியப்பட்ட காயாம்பூவாற் செய்த கண்ணிகள் பவளம்போலும்
நிறத்தையுடைய சிவந்தரிலத்தே மாறுபட்டுக்கிடக்கும் பொதுவரும் பெரிய
புலத்திரளும் பெரிய களிற்றத்திரளும் தம்முண் மாறுமாறாய்ப் பொருதார்

௭. “முல்லை நிலத்துக் கோவலர், பல்லா பயன்றருதற்கு மாயோன்
ஆகுதியக்கும் ஆபல காக்கவெனக் குரவை தழீஇ மடைபல கொழித்
தலின் ஆண்டு அவன் வெளிப்படுமென்றார்” (நொல். அகத். கு.
௫. நச்.) என்பது ஈண்டு அறிதற் பாலது.

௨. (அ) “புகழொத் தீயே யிகழுந ரடுகனை” (ஆ) “புகழ்த லுற்றோர்க்கு
மாயோ னன்ன, வுரைசால் சிறப்பிற் புகழ்சான் மாற” புறம். ௫௭:
௧௩, ௫௭:௨-௩; (இ) உரைசால் சிறப்பி னெடியோன்” சீலப். ௨௨:௭௦.

௩. (அ) “கருநனைக் காயா கணமயி லவழிவும்” சீறுபாண். ௧௭௫. (ஆ)
“புல்லென் காயாப் பூக்கெழு பெருஞ்சினை, மென்மயி லெருத்திற்
ரேன்றும்” குறுந். ௧௮௩. (இ) “கலவ மாமயி லெருத்திற் கடிமல
ரவழிந்தன காயா” சீவக. ௧௫௫௮. எனவும், (ஈ) “பூவை மலர்புரை
யெருத்து மஞ்ஞை” காஞ்சீப். கழுவாய்ப். ௧௮௫. (உ) “பறலாப்பூவை
(பிரதிபேதம்) * வேண்டாரெம்மினதாயர், † தோய்யாவிழுப்புசுழ்த்.

௩௬ யானுற்ற வெவ்வ முழைய்பிற் பலர்த்துயிறும்
யாமரீ துஞ்சலை மன்;

௩௮ கதிர்கொள்ளு ஞாலந் துயிலாரா தாங்கண்
முதிர்பென்மேன் முற்றிய வெந்நோ யுரைப்பிற்
கதிர்கண் மழுங்கி மதியு மதிர்வதுபோ
லோடிச் சுழல்வது மன்;

௪௨ பேரூர் மறுகிற் பெருந்துயிற் சான்றீரே
நீரைச் செறுத்து நிறைவுற வோம்புமின்
கார்தலைக் கொண்டு பொழியினுந் தீர்வது
போலாதென் மெய்க்கனலு நோய்;

௪௬ இருப்பினு நெஞ்சங் கனலுஞ் செலினே
வருத்துறும் யாக்கை வருந்துத லாற்றே
னருப்ப முடைத்தென்னு ளெவ்வம் பொருத்திப்
பொறிசெய் புனைபாவை போல வறிதுயங்கிச்
செல்வேன் விழும முழந்து;

(௫௧) எனவாங்குப் பாட வருளுற்று;
வறங்கூர் வானத்து வன்னுறைக் கலமந்
புள்ளிற் கதுபொழிந் தாங்கு மற்றுத்தன்
னல்லெழின் மார்பன் முயங்கலி
னல்ல நீர்ந்தன் முயிழை பண்பே.

(க) இதுவுமது. இதற்கும் (உ) முன்னங் கூறிய உரையைக் கூறிக்கொள்க.

இதன் பொருள்.

உரைசெல வுயர்ந்தோங்கிச் சேர்ந்தாரை யொருநிலையே
வரைநில்லா விழுமமுறீஇ நடுக்குரைத்துத் தெறன்மலை
யரைசினு மன்பின்றாந் காமம் புரைதீர
(௩)வன்னமென் சேக்கையு ளாரா தளித்தவன்

க. இச்செய்யுளும் தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிநமாகிய பெருக்
நினைக்கு மேற்கோள்; தொல். அகத். கு. கந. ௩௪.

உ. இத்துறப்பக்கம் ௮௮௫-௮௮௬. பார்க்க.

௩. (அ) “துவியன்னமென் சேக்கையுள்” (கலி. கந: ௧௫) என்பதும் (ஆ)
“இணைபட.....துண்புண ரன்னத்தின் னாவமெல் லணை” (கலி.
௭௨: ௧-௨) என்பதும் (இ) அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

டு றுன்னி யகலத் துறந்த வணியளாய்

நாணு நிறையு முணர்கல்லா டோண்னெகிழ்பு

(க)பேரம ருண்க ணிறைமல்க வந்நீர்தன்

கூரெயி(உ)றாடிக் குவிமுலைமேல் *வார்தரத்

தேர்வழி நின்று தெருமரு மாயிழை

கூறுப கேளாமோ† சென்று

கக எல்லிழாய்(ரு)எற்றி வரைந்தானை நாணு மறந்தாளென்

‡றுற்றனர் போல வினவுதிர் மற்றிது

கேட்டமி னெல்லீரும் வந்து

கச வறந்தெற மாற்றிய வானமும் போலு

நிறைந்தென்னை மாய்ப்பதோர் வெள்ளமும் போலுஞ்

சிறந்தவன்(சு)றாவற நீப்பப் பிறங்கிவந்

தென்மே னிலைஇய நோய்

எ-து: ||அரசன் தனக்கும் புகழ் உயர்ந்து நடக்கும்படியாகத் தம்மறிவான் மிக்குச் சேர்ந்த (டு) அமைச்சரை முன்னர் நடுக்கமான மொழிகளைக் கூறிப் பின்னர் ஒரு படியிலே எல்லையில்லாத இடம்பைகளை உறுவித்துக் கொல்லுதலை இயல்பாகவுடைய கொடுங்கோலரசனிலுங்காட்டில், x கணவர்க்கு மகளிர்க் குண்டாகிய காமத்தாலும் அவர்மேல் நிகழும் அன்பு இல்லையாமாயிருந்தது; எங்கனையென்னில் அவ்வாயிழை தன்றலைவன் அன்னத் தாவியாற் செய்த மெல்லிதாகிய சேக்கையிலே அளித்து இராக்காலத்தேவந்து துன்னிக் கூரிய எயிற்றினீரை நுகர்ந்து குற்றம் நீரத் தலையளிசெய்து நீங்குகையினாலே அத் தலையளியால் ஆராமல் தன்னை நீங்கின அணிகளை யுடையளாய்த் தனக்கியல்பாகிய நாணையும் நிறையென்னுங் குணத்தையும் தாங்குதல் + வேண்டுமென்று அறியாளாய்த் தன் தோள் மெலிந்து பெரிய அமர்த்த

க. “பேரம ருண்கணின் றோழி” கலி. கூ: கச.

உ. ஆதெலென்பதற்கு நுகர்தலென்னும் பொருள், “நெய்தற்ரு தமர்ந் தாடி” (கலி. எச: உ) என்றவிடத்தும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ரு. இந்நூற் பக்கம் ககரு: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ச. இந்நூற் பக்கம் எசஎ: ரு-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

டு. “புரைதவப் பயனோக்கார் தம்மாக்க முயல்வாரை, வரைவின்றிச் செறும்பொழுதிற் கண்ணோடா துயிர்வெளவு, மரைசினுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபவோ” (கலி. அ: கரு-எ.) என்பதும் இந்நூற் பக்கம் ருச: க-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * வாராகத்தேவழி, † சென்று எற்றி, ‡ உற்றறிநீர்போல, || அணைசன்
x மகளிர்க்குண்டாகிய காமத்தாலும் கணவர்க் கயர்மே னிகழும்பு
+ வேண்டுமென்று.

உண்கண் கீர்நிறைகையினாலே அந்நீர் தன் குவிந்த முலைமேலே வடியாநிற்க அவனைத் தேடுவதோர்கூற்றிலே நின்று மனம் சமூலாநிற்கும்; இனி யாம் இவளிடத்தே சென்று இவள் கூறுவனவற்றைக் கேளாது * இருப்பேமோ? கேட்கக்கடவேமென்று நம்மிலே கூறி என்னிடத்தே வந்து எல்லிழாயென்று என்னை விளித்து, பிரியேன் என்று பிரிதலை வரைந்தவனைப் பிரியானெனத் துணிந்து அவன் பிரிதலின் நாணையும் மறந்தான் என்று கூறி எனக்கு அன் புற்றீர்போல நீ என்னுற்றனை என்று வினவுகின்றவர்களே! பின்னை இவ் வருத்தத்தை எல்லீருங் கேட்போக என்று கூறுகின்றவள், (க) எனக்குச் சிறத் தவன் என்வலியறும்படி என்னைக் கைவிடுகையினாலே பெருகிவந்து என்மேல் நிலைபெற்ற இக் காமநோய். கோடை(உ) உலகத்தைச் சுடும்படியாகப் (ங) பெய் யாமற்போன மேகம் வருத்துமாற்றையும்போலும்; பெருகி என்னுயிரைப் (ச) போக்குவதோர் நீர் வெள்ளம் வருத்துமாற்றையும் போலும்; என்றுகூறி னான். எ -று.

கஅ நக்கு நலனு மிழந்தா ளிவனென்னும்
தக்கவிர் போலு மிழந்திலேன் மன்னோ
† மிக்கவென் னானு நலனுமென் னுள்ளமு
மக்கா லவனுழை யாங்கே பொழிந்தன
(ரு)வுந்தா ணிலிதோ வுடம்புயிர்க் கூற்றாகச்
(கூ)செக்கரம் புள்ளித் திகிரி யலவனெடியா
னக்கது ‡ பன்மா ணினைந்து

க. “சிறந்தானை வழிபடஇ” (கலி, க: உங்) என்பதும் அதன் உரையும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) “வானத், துளிமாறு பொழுதினிவ் வுலகம் போலுநின், னளிமாறு பொழுதினிவ் வாயிழை கவினே” (கலி, உரு: உஎ-உக) என்பதும், (ஆ) அதன் குறிப்பும் (இ) “விண்ணன்று பொய்ப்பின் விரிநீர் விய னுலகத், துண்ணின் றுடற்றும் பசி” (குறள், கங்) என்பதும் நோக்குக.

ங. (அ) “சுழிந்தது பொழிந்தென வான்கண் மாறினும்.....எல்லா வுயிர்க்கு மில்லால் வாழ்க்கை” புறம். உ௦ங்: க-ங்; (ஆ) “பெயற்பான் மழைபெய்யாக் கண்ணும்.....என்னையுலகுய்யுமாறு” நாலடி. கஎ.

ச. (அ) “நீர்மிகிற் சிறையு மில்லை” புறம். ருக: க; (ஆ) “நீர்மிகி னில்லை சிறை” பழ. கக௦; (இ) “சிறையு முண்டோ செழுமபுனன் மிக்குழீஇ” மணி. ரு: கக; (ஈ) “சிறையென்ப தில்லை செவ்வே செம்புனல் பெருகு மாயின்” துளா. கல்யாண. கருடு.

ரு. இந்நூற் பக்கம் ருங்அ: ரு-ஆம் குறிப்பும் “இவ்விருத்த சான்றீர்” கலி. கங்: ரு-ச என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. “செக்கர் ஞெண்டின்” அகம். உ௦: ச,

பிரதிபேதம்) * இருப்போமோ, † மிக்கவே நானும், ‡ பன்மானினைந்து.

எ - து: அங்ஙனங்கூறி, அவன் அன்பிலுதலை அறியாதே அவனோடே புணர்ந்து தன் அழகினையும் நாணினையும் உள்ளத்தினையும் இவன் இழந்தான் என்னுள் தகுதிப்பாட்டினை யுடையிப்போலே இருந்தீர் ; அவன் அன்பில னல்லன்; அஃதென்னையெனில், அவன் இந்த * உடம்பினின்று போகின்ற உயிர்க்கு உறுதியாம்படி, சிவந்தநிறத்தினையும் புள்ளிகளையுமுடைய தேருருள் போன்ற ஆண்பால் அவவன் பெண்பால் அவவனோடே நிகழ்த்துகின்ற பல மாட்சிமைகளையும் யான் நிண்ணிடத்தே நிகழ்த்தும்படி நின்னெஞ்சாலே நினைந்து அவை நிகழ்த்துகின்றவற்றையும் அவ்விடத்தே பாராய் என்றான்; அதனால், அவனன்புடைமை யறிந்தே யான் அவனோடு(க)†நக்கது; அக்காலத்தே என்னுனும் என்னலமும் என்னுள்ளமும் புணர்ச்சியான் மிகுதியைப் பெற்றன; அவை அவன் கீங்கிய அப்பொழுதே அவனிடத்தே நின்று விட்டன; ‡ ஆதலாற்றான் நோயும் மிகவுறும்; அவற்றை இகந்த தன்மை யுடையேனல்லேனென்று கூறினான். எ - று.

உரு கரைகாணு நோயு ளமுந்தா தவனைப்
புரைதவக் கூறிக் கொடுமை நுவல்வீர்
வரைப்பவ ||னென்னி னகலா (உ)னவனைத்
திரைதரு X முந்நீர் (ங)வளாஅக மெல்லா
நிரைகதிர் ஞாயிற்றை நாடென்றேன் யானு
முரைகேட் புழியெல்லாஞ் செல்வேன் புரைதீர்த்தான்
யாண்டொளிப் பாண்கொல்லோ மற்று

எ-து: அங்ஙனங் கூறி என்னைப்போல ஓர் எல்லகாணாத காமநோயிலே முழ்காதவனை உயர்ச்சி கெடும்படி அவன் பிரிந்து நாண்முதலியவற்றைத் தாராத கொடுமையை நாடி அவன் வந்த + காலத்தன்றே நீ இவை பெறுவது என்று கூறுகின்றவர்களே! யான் நிரைத்த கதிர்களையுடைய ஞாயிற்றை நோக்கித் திரையைத் தருகின்ற கடல்குழந்த உலகமெல்லாந் தேடி அவனைக் கொண்டு வா என்றுஞ் சொல்லிவிட்டேன்; அதுவேயன்றி யானும் அவன்

க. நக்கது - புணர்ந்தது; இச்சொல் இப்பொருளில் வருதல் (அ) “அவர் நக்கதன் பயனே” “நக்கு நலனுமிழந்தான்” (கூலி. கா.எ: எ; கச்சு: கஅ) என்பவற்றினுரையாலும் துணியலாகும்.

உ. “ஆங்கெதிர் நோக்குவன் ஞாயிறே யெங்கேள்வன், யாங்குள ஞாயினும் காட்டமோ” கலி. கச்சு: உஎ-உஅ.

ங. (அ) “தென்கடல் வளாகம்” புறம். கஅக. க; (ஆ) “கொங்கை முன் றிற் குங்கும வளாகத்து” சீலப். அ: உக; (இ) “நாமநீர் வரைப்ப னுனிவ வளாகமும்” சீதம்பர மும்மணிக். க: உ.

(பிரதிபேதம்) *, உடம்பினின்று போகின்ற, † நக்கவக்காலத்தே, ‡ ஆதலாலதேனும் || என்னிலகலான், X முன்னீர்வளாகமெல்லா, + காலத்தன்றே.

இவ்விடத்தான் என்னும் வார்த்தை கேட்கலாம் இடமெல்லாஞ் சென்று தேடுவேன்; இங்ஙனம் தேடுமளவின் உயர்ச்சிதீர்த்தவன் பின்னை எவ்விடத்தே ஒளித்திருப்பான்? அவனை அகப்படுத்திக் கொண்டு அந்நாண் முதலியன வாங்கியே விடுவேன்; என்னை நெஞ்சாலே வரைந்திருக்கின்றவன் என்னிடத்தினின்றிடுங்கான்; என்றுங் கூறினான். எ - று.

கொல்லும் ஓவும், அசை.

௩௨ மருள்கூர் பிணைபோன் மயங்குவெந் நோய்செய்யு

மாலையும் வந்து மயங்கி யெரிநுதி

யாமந் தலைவந்தன் றுயி னதற்கென்னோய்

பாடுவேன் பல்லாருட் சென்று

௩௩ யானுற்ற *வெவ்வ முரைப்பிற் (க)பலர்த்துயிற்றும்

யாமநீ துஞ்சலை மன்

எ - று: அங்ஙனம் † கூறிய அளவிலே மாலையும் இரவும் வருகின்றதனை உணர்ந்து, மயங்கமிக்க மான்பிணைபோல யான் மயங்கும்படி வெவ்விய காம நோயை உண்டாக்கும் மாலேக் காலமும் ‡ வந்து அதனோடே மயங்கி எரியின் கொழுந்துபோற் கொடிய இராக்காலமும் || அவ்விடத்தே வந்ததாயின், அத னிடத்தே யான் பட்ட வருத்தத்தை என்னைப்போல வருந்தும் பலமகனிருக் குள்ளே சென்றுகூறவேன்; நினக்கு முறைப்பட்டிடுக்கூறிற் பலரையுந்துயிலப் பண்ணும் இராக்காலமே! நீ தானும் மிகவும் வருத்தித் X துயில்கொள்ளாய்; ஆதலால் என்னோயை நினக்குச் சொல்லேனென்றேனென்றும் கொடுமை துவல்கின்றவர்களை நோக்கிக் கூறினான். எ - று.

௩௪ எதிர்கொள்ளு ஞாலந் ÷ துயிலாரா தாங்கண்

முதிர்பென்மேன் முற்றிய வெந்நோ யுரைப்பிற்

கதிர்கண் மழுங்கி மதியு மதிர்வதுபோ

லோடிச் சுழல்வது மன்

எ - று: அங்ஙனம் கூறியபின்னர்த் திங்கள் வருத்துமென் றுணர்ந்து ஞாலத்தி + லுள்ளாரால் அவ்விசும்பிடத்தே (உ) பிறையான பருவத்தே எதிர்

க. “மன்பதை யெல்லா மடிந்த விருங்கங்குல்” (கலி. சுரு: ௩) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) “தொழுதுகாண் பிறையிற் றோன்றி” (ஆ) “பலர் தொழச், செவ்வாய் வானத் தையெனத் தோன்றி யின்னம் பிறத்தன்று பிறையே” துறுந். ௧௭௮; ௩௦௭. (இ) “அப்பிறை, பதினெண் கணனு

(பிரதிபேதம்) * எவ்வுமுறைப்பின். † கூறினயவிலே. ‡ வந்தது; அதனோடே. || இவ் விடத்தே வந்ததால் யான் தன்னிடத்தே பட்ட, X துயில்கொள்ளாயென்று என்னோயைச் சொல்லுமென்றும், ÷ துயிலாதார் தாம், + உன்னார் அம்.

கொள்ளப்பட்டிப் பின்பு முதிர்ந்து யான் துயிலாராமல் என்மேல் வந்து வளைந்த
மதியும் யானுற்ற வெவ்வியநோயை முறைப்பட்டுக்கறிந் தன்கதிர்கள் ஒளி
மழுங்கி நெடுகுவதுபோலே ஒடி மிகவுஞ் சுழன்று திரியும்; ஆதலான் துமக்
கன்றி அதற்கும் என்னோயைக் கூறேனென்றும் கூறினான். எ - று.

சஉ பேரூர் மறுகிற் பெருந்துயிற் சான்றீரே

நீரைச் (க்)செறுத்து நிறைவுற வோம்புமின்

(உ)கார்தலைக் கொண்டு பொழியினுந் தீர்வது

போலாதென் மெய்க்கனலு நோய்

எ - து: அங்ஙனங் கூறி, பெரிய ஊரில் தெருவிலே யான் உறுகின்ற
வருத்தத்திற்குப் பரிகாரஞ் செய்யாமற் பெரிய உறக்கத்தைக் கொள்ளக்
கருதிய சான்றீரே! என்மெய்க்கண் நின்று எரியுங் காமநோய் மழையெல்லாம்
என்னிடத்தே நின்று பெய்யினும் ஆறுவது * போல இருக்கின்றதில்லை; இது
தனியும்படி உலகத்துள்ள நீரை என்னிடத்தே நிறையும்படி அடைத்து
வைத்து என்னுயிரைப் பாதுகாப்பீராக என்றும் கூறினான். எ - று.

ச௬ இருப்பினு நெஞ்சங் கனலுஞ் செலினே

வருத்துறும் யாக்கை வருத்துத லாற்றே

(ங)னருப்ப முடைத்தென்னு னெவ்வம் பொருத்திப்

பொறிசெய் புனைபாவை போல வறிதுயங்கிச்

செல்வேன் விழும முழந்து

மேத்தவும் படுமே” புறம். ௧: ௯-௧௦. (௭) “ஒள்ளிழை மகளி ருயர்பிறை
தொழுஉம், புல்லென் மாலை” அகம். ௨௩௯: ௯-௧௦.

௧. “செறுத்தோ றுடைப்பினுஞ் செம்புனலோ டோர்” நாலடி. ௨௨௨.

௨. “கணையிருள் வானங் கடன்முகந் தென்மே, லுறையொடு நின்றீயல்
வேண்டு மொருங்கே, நிறைவளை கொட்பித்தான் செய்த துயரா, லிறை
யிறை பொத்திற்றுத் தீ” கலி. ௧௪௫: ௫௫-௫௮.

௩. அருப்பம் - அருமை; இது பண்பாகு பெயராப் அரிய அரணை உணர்த்
திறு; இது (அ) “வேட்டுப் புழை யருப்ப மாட்டி” ழல்லை. ௨௪.
(ஆ) “அம்புலி ழயிலருப்பம்” மது. ௬௭. (இ) “அரசநிலை தனர்க்கு
மருப்பமு முடைய” மலை. ௩௭௮. (ஈ) “வீங்கு சிறை வியலருப்பம்”
(உ) “அருப்பம் பேணை தமர்கடந்ததூஉம்” புறம். ௧௭: ௨௮; ௨௨௪: ௧.
என்புழியும் இப்பொருளில் வருதல் காண்க. இச்சொல்லை, திட்பம்,
ஒட்டம், துட்டம், செப்பம், வெப்பம், தறுகட்டம் என்பவற்றொடு ஒப்பு
நோக்குக. அருப்பம், திண்மை யென்பாருமுளர்.

(பிரதிபேதம்) *‘போலே.

எ-து: அங்கனம் கூறிப் பின்னர்த் தன் னேயின் செய்தி கூறுகின்றவன், அவன் என்னெஞ்சிடத்தே விடாமலிருப்பினும் அதனால் அமையாது தான் கார்தா நிற்கும்; அவன் ஒருகாற்போகின் தான் அதற்கு வருத்தமுறாநிற்கும்; * அங்கனம் என்னெஞ்சு வரூத் துதலை ஆற்றேறையப் (க) பலவுறுப்புக்களையுந் கூட்டி இயங்குவதோர் பொறியாகச் செய்த புனைந்த பாவைபோல, இடும்பையிலே அழுந்தி மயங்கிய யாக்கையோடே † சிறிதுசெல்வேன்; அதனால் தணியாத என்னிடத்து உண்டாகிய எவ்வமானது பிறரால் அழித்தற்கு அரிய அரணின் மன்மையையுடைத்து; இவ்வரணை அழிக்கலாவதோர் உபாயம் நாடுவீராக; என்றும் கூறினான். எ - று.

ருக எனவாங்குப் பாட வருளுற்று

வறங்குர் வானத்து(உ)வள்ளுறைக் || கலமரும்

க. “பல்கிழி யுழ்பயி னுத்துகி னூலொடு, நல்லரக் கும்மெழு குந்நலஞ் சான்மன, வல்லன வும்மைத் தாங்கெழு நாளிடைச், செல்வதொர் மாமயில் செய்தன னன்றே.” என்பது நோக்கு; சீகா. உருகு.

உ. வானம்பாடியின் இயல்பை (அ) “துளிகை வேட்டையான் மிசை பாடும் புள்ளிற்றன், னளிசைஇ யார்வுற்ற வன்பினேன் யானை” (கலி. ௪௪ : ௨௦-௨௧) என்பதனாலும் (ஆ) அதன் குறிப்பாலும் (இ) “வானம் பாடி வறங்களைத் தானா, தழிதுளி தலைஇய புறவில்” ஐங். ௪௧௮. (ஈ) “பொறிவரி, வானம் வாழ்த்தி பாடவு மருளா. துறை துறத் தெழிலி நீங்கலின்” அகம். ௪௭: ௧-௩. (உ) “நீரிடும்பை, புள்ளி னு னோங்க லறியும்” நூன்மணி. ௧௬. (ஊ) “துளியுண் பறவைபோற் செல்வனோப் பாரும்” பழ. ௨௮௭; (எ) “தற்பாடி பறவை பசிப்பப் பசையற, நீர்குல் கொள்ளாது மாறிக் கால்பொரச், சீரை வெண்டலைச் சிறுபுன் கொண்மூ, மழைநா லாண்டு.....கொடுங்கோல் வேந்தன் காக்கு நாடே” ஆசிரியமாலே. (ஏ) “சாதக முரல் குரல் வாய்மடை திறப்ப... எழுந்தகார்” கல். ௧௮: ௧௭-௩௦. (ஐ) “வானத்தின் றுள்ளி யல்லால் வருந்திலும் விரும்பல் செல்லா, மானத்தை யுடைய புள்ளின்” மேரு. ௧௨௧. (ஒ) “கொண்டல்பே ரொலியினும், ஸூலா மகிழ் வுறுஞ் சாதகத் தன்மையாய்” (ஓ) “கொண்டல் கண்டிடி சாதகம் போலுனங் குளிர்ந்தார்” கந்த. திருவவ தார. ௩௦; அக்கினிமுகா. ௨௨௪. (ஔ) “துன்னிய சாத கம்போற் குழ்த்துநோக் குந்நகட் கெல்லாக், கன்னியந் துழாப்பி லைந்த கரு முகில் கடைக்க ணைக்கான், மன்னிய கருணை வெள்ள மழைநனி வழங்கு மென்பார்” பாகவதம். (க) கண்ணிரான் றுவரை. ௩௦. (ஃ) “மழையை நோக்கிய, சாதக மெனத்தரை யாளு மன்னவன், போதன தடிமலர் புந்தி நாடிபு, காதலிற் பூசையுந் கண்டி வந்தனன்”

(பிரதிபேதம்) * இங்கனம், † வருத்தலை, ‡ சிறிதே நிற்பேன், || அலம்பரும்.

புள்ளிற் கதுபொழிற் தாஅங்கு மற்றுத்தன்
 னல்லெழின் மார்பன் முயங்கலி
 னல்ல நீர்த்தன் றுயிழை பண்பே

எ - து: என்று அவ்விடத்தே சொல்லாநிற்க, கோடைக்கால மிக்க
 வானத்திடத்தே மேகத்தினது வளவிய துளியைப் பெறுதற்குச் சுழன்று
 திரியும் வானம்பாடிக்கு அம்மேகம் பெய்தாற்போலத் தன்னுடைய நல்ல
 அழகையுடைய மார்பன் அருளுதலுற்று வந்து முயங்குகையினாலே ஆயிழை
 யுடைய அல்லலாகியகுணம் போயிற்று; என்று கண்டார் வியந்து தம்மிற்
 கொண்டுகுறிற்றாக உரைக்க.

இது, கண்டார்க்கு அவராக்கங் கண்டு மருட்கை பிற்த்தது.

‘என்மே னிலையு நோய்’ என்னுந் துணையும் கூறத் தகாதன கூறலின்
 மடனிற்றத்தவாறும், * ‘இழந்திலென்மன்னே’ என வருத்தத் தோன்றாமற் கூற
 லின் வருத்தமிறத்தவாறும் ‘ஞாயிற்றை நாடென்றேன்’ என்றதனைத் தான்
 வியவாழையின் மருட்கையிறத்தவாறும் ‘என்னாணு நலனும்’ என்றும் மான்
 பிணைபோன்ற யான் இப்பொழுது ‘மருள்கூர் பிணைபோன் மயங்க’ என்றும்
 வணப்புமிகுதி கூறலின் மிகுதியிறத்தவாறுங் காண்க.

இஃது ஐஞ்சீரடிவந்தரவும் ஐஞ்சீரடிக்கிப் இடைநிலைப்பாட்டும் ‘என
 வாங்குப்பாடவருளுற்று’ என முச்சீரான் வந்த சொற்சீரடியும் வந்து ஆசிரியச்
 சரித்தகத்தால் இற்ற கலிவெண்பாட்டு. (௨௯)

(௧௪௭.) ஆறல்ல மொழிதோற்றி யறவினை கலக்கிய

தேறுக னறவுண்டார் மயக்கம்போற் காடம்
 வேறொருபாற் றுனது கொல்லோ சீறடிச்
 சிலம்பார்ப்ப வியலியா ளிவண்மன்னோ வினிமன்னும்

இ புலம்பூரப் புல்லென்ற வனப்பினுள் விலங்காக
 வேனுதி யுறநோக்கி வெயிலுற வருகுத்தன்
 ரோணல முண்டாணைக் கெடுத்தாள்போற் நெருவிற்பட்
 ணையாது மிலளாகி யுயிரினுஞ் சிறந்ததன் ,
 ணையாது மிலளாகி நகுதலு நகூட மாங்கே

௧௦ பெண்மையு மிலளாகி யழுதலு மழுந் தோழியோ
 ரொண்ணுத லுற்ற துழைச்சென்று கேளாமோ;

விநாயக. மகோற் கடர். ௭௯௬. (௮௮) “மழைமுதி லடுப்பச் சாதகக்
 குருகு வாஞ்சையிற் றுளிமடித் தாங்கு” தீருவாணக்காபி. தீர்த்த. ௩௦.
 என்பவற்றாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * இழந்திலேன்.

௧௨. இவரயாவ ரேமுற்றார் சுண்டரே யோலு
வமையுந் தவறிலீர் மற்கொலோ நகையின்
மிக்கதன் காமமு மொன்றென்ப வம்மா
புதுநலம் பூவாடி யற்றுத்தாம் வீழ்வார்
மதிமருள நீத்தக் கடை;
௧௩. என்னையே முசிக் கதுமென நோக்கன்மின் வந்து;
௧௪. கலைஇய கண்புருவர் தோணுசுப் பேள்
சிலமழைபோ ருழந்திருண்ட கூந்த லவற்றை
விலைவா மாற வறியா தொருவன்
வலையகப் பட்டதென் னெஞ்சு;
௨௨. வாழிய கேளீர்;
௨௩. பலவுஞ்சு டேற்றித் தெளித்தவ னென்னை
முலையிடை வாங்கி முயங்கின னீத்த
கொலைவனைக் காணோன்கொல் யான்;
௨௬. காணினு மென்னை யறிதிர் கதிப்பற்றி
யாங்கெதிர் நோக்குவன் ஞாயிறே யெங்கேள்வன்
யாங்குள னாயினுங் காட்டமோ காட்டாயேல்
வானத் தெவன்செய்தி நீ;
௩0. ஆரிரு ணீக்கும் விசும்பின் மதிபோல
நீருள்ளுந் தோன்றுதி ஞாயிறே யவ்வுழித்
தேரை தினப்பட லோம்பு;
௩௩. நல்கா வொருவனை நாடியான் கொள்வனைப்
பல்கதிர் சாம்பிப் பகலொழியப் பட்டமோ
செல்கதிர் ஞாயிறே நீ;
௩௬. அறாஅ லின்றி முன்கைக் கொட்கும்
பறாஅப் பருந்தின்கட் பற்றிப் புணர்ந்தான்
கறாஅ வெருமைய காடிற்றான் கொல்லோ
வுறாஅத் தகைசெய்திவ் வுருள்வான் கொல்லோ
செறாஅ துளையிற் கொள்வே னவனைப்
பெறாஅதியா னேவே னவனையெற் காட்டிச்
சுறாஅக் கொடியான் கொடுமையை நீயு
முறாஅ வரைசநின் னேலைக்கட் கொண்ட

மறாஅ வரைசரின் மாலையும் வந்தன்

றறாஅ தணிகனீர் நோய்;

சசு தன்னெஞ் சொருவற் கிணைவித்தல் யாவர்க்கு
மன்னவோ காடரின் னம்பு;

சஅ கையாறு செய்தானைக் காணிற் கலுழ்கண்ணற்
பையென நோக்குவேன் ருழ்தானை பற்றுவே
ணையங்கொண் டென்னை யறியான் விடுவானே
லொய்யெனப் பூச லீடுவேன்மன் யானவனை
மெய்யாகக் கள்வனே வென்று;

டுக வினவன்மி னூரவி ரென்னையெஞ் ஞான்று
மடாஅ நறவுண்டார் போல மருள
விடாஅ துயிரொடு கூடிற்றென் னுண்கண்
படாஅமை செய்தான் றொடர்பு;

டுஎ கனவினாற் காணிய கண்படா வாயி
னனவினான் ஞாயிறே காட்டாய்நீ யாயிற்
பனையீன்ற மாபூர் தவன்வரக் காமன்
கணையிரப்பேன் கால்புல்லிக் கொண்டு;
எனவாங்கு;

சு2 கண்ணினைபு கலுழ்பேங்கின
டோண்னென்கிழ்பு வளையென்கிழந்தன
ளன்னையோ வெல்லீருங் காண்மின் மடவரன்
மென்னடைப் பேடை துணைதரத் தற்சேர்ந்த
வன்னவான் சேவற் புணர்ச்சிபோ லொண்ணுதல்
காதலன் மன்ற வவனை வரக்கண்டாங்
காழ்துயர மெல்லா மறந்தனள் பேதை
நகையொழிந்து நானுமெய் நிற்ப விறைஞ்சிக்
தகையாகத் தையலாள் சேர்ந்தா னகையாக
நல்லெழின் மார்ப் பனகத்து.

(க) இதுவுமது. இதற்கும் (2) முன்னங் கூறிய உரையைக் கூறிக்கொள்க.

க. இச்செய்யுளும் தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிறமாகிய பெருந்
திணைக்கு மேற்கோள்; நொல். அகத். கு. கந. ரச.

உ. இத்தூற்பக்கம் அஅஇ-அஅக. பார்க்க.

போலப் பொருது ஏற்றைத் தழுவிக்கொண்டு சேரத் தொழுவை விட்டுப் போனார்; அவர் போன அப்பொழுதே நெருங்கிய இடங்களையுடைய மலர்போலும் உண்கண்ணினையுடைய காதுயுடைய மகளிரும் அவர் கணவரும் வலியுற்றுத் தாதாகிய எருவையுடைய மன்றத்திலே குரவைக் கூத்தை ஆடுவார்கள்; ஆண்டு யாமுஞ் சென்று அக்குரவைக்கூத்தின் கண்ணே கூடிக் கொல்லுகின்ற ஏற்றினுடைய கோட்டிற்கு அஞ்சும் பொது வனை மறுபிறப்பினும் ஆயர்மகள் தழுவானென்றும், ஆயர்மகள் தோள், அஞ் சாராய் உயிரைத் துறந்து கொலைத்தொழிலையுடைய ஏற்றைக்கொள்பவர் *செறியுமவையல்லது வருந்துகல்வந்து தழுவதற்கு நெஞ்சில்லாதவர்கள் செறிதற்கரியவென்றும், உயிராவது ஒரு காற்றாக உணராதே அதனைக் காவல்கொண்டு †அதனுடனே ஒரு செறிவாயேற்றின் மருப்பினை அஞ்சும் நெஞ்சினையுடையார் செறிதற்கு ஆயர்மகளிருடைய தோள் எளியவாயிருக்கு மோவென்றும், கொலைத் தொழிலையுடைய ஏற்றினது கொம்பிளிரிடையிலே தாம்விரும்பும் மகளிருடைய மார்பின் முலையிடையிலே விழுமாறு போல வீழில், எம்முடைய இனத்தில் ஆயர் தத்தம் மகளிர்க்கு ‡முலையிலே வேண்டாரென்றும், யாம் சுற்றத்தார்கூறும் முறைமையைப் பாடித் குரவைக் ||கூத்தாடி அவ்விடத்துக் குற்றமில்லாத அழகையுடைய கடவிடத்தே பரந்து கிடக்கின்ற பழைய நிலக்கையாளும் உரிமையோடே பொருந்தின எம் முடைய பாண்டியன் இந்த அகன்ற இடக்கையுடைய உலகின்கண்ணே வாழ்வாளுகவென்று அவ்விடத்துக் +கொடாத சீரிய புகழையுடைய தெய்வத் தைப் பரவுவேம்; நீயும் அங்ஙனம் பாடுதற்குப் போதுவாயாகவென்றான்.எ-று.

“மரபுநிலைதிரியா”என்னும் (க)குத்திரத்து “விரவும்பொருளும் விரவும்” என்றதனால், குரவையாடல் ஏறுகோடற்கைக்கிளையுள் விராய்வருமென்றும் தெய்வத்தையன்றி அரசரை வாழ்த்திய வாழ்த்தும் விராய்வருமென்றும் +கூறலின் இங்ஙனம்கூறினார். இவ்விதிஇவ்வாறே மேல் x வருவனவற்றிற்கும் கொள்க.

இதனால், தலைவிக்கு ** நினைதல் பிறந்தது.

இது “குட்ட மெருத்தடி†யுடைத்து மாறும்”(௨)என்பதனாற்குட்டம்பட்ட தாவும் ‘புரிபுபுரிபுவேறு’ என இரண்டடி முடுகியலும், ‘அரிபரி

மலர்ந்தனைய பசியகழுத்து மயில்” உத்தாகோச. தீர்த்தச்சிரப்பு. ௩௧ எனவும் வருவன இங்கே நோக்கற்பாலன.

க. தோல். அகத். கு. சடு. இச்சுத்திரத்தின் இவருரையில் இக்குறிப்பிலுள்ள செய்திகளோடு ‘விரவும் பொருள் விரவும்’ எனவே ஆய்ச்சியர் குரவைக்கூத் தல்லது வேட்டுவவரிக்குரிய வெறியாட்டு *விரவாதென்றணர்க’ என்னுஞ் செய்தியும் காணப்படுகின்றது.

உ. தோல். செய். கு. ௧௧௬.

(பிரதிபேதம்):* செய்யுமதல்லது, † அத்துடனே. ‡ முலையிலே யேண்டார், || கூத்தையாடியவ்விடத்து, + கொடாத சீரிய, x கூறல்களைக் கூறினார், + வருவ வற்றிற்கும், ** நினைத்தல், †† உடைத்தமென்றதனால், குட்டம் தாவும்.

இதன் பொருள்.

ஆறல்ல மொழித் தோற்றி யறவினை கலக்கிய
தேறுக னைறவுண்டார் மயக்கம்போற் காமம்
வேறெருட் பார் றுனது கொல்லோ சீறடிச்
சிலம்பார்ப்ப வியலியா ளிவண்மன்னோ வினிமன் னும்

நி புலம்பூர்ப் புல்லென்ற வனப்பினுள் விலங்காக
வேனுதி யுறநோக்கி வெயிலுற வருகுந்தன்
(க)றேணல முண்டானைக் கெடுத்தான்போற் ‡ நெருவிற்பட்
டேன்யாது மிலளாகி (உ)யுயிரினுஞ் சிறந்ததன்
ணையாது மிலளாகி (ங) நகுதலு நகடஉ மாங்கே

௧௦ பெண்மையு மிலளாகி யமுதலு மமுதல் தோழியோ
ரொண்ணுத லுற்ற துழைச்சென்று ிகளாமோ

௧௨ இவரயாவ ரேமுற்றார் கண்டரே யோலு
வமையுந் தவறிலீர் மற்கொலோ நகையின்
மிக்கதன் காமமு மொன்றென்ப வம்மா
புதுநலம் பூவாடி யற்றுத்தாம் வீழ்வார்
மதிமருள நீத்தக் கடை

௧௪ என்னையே மூசிக் (சு) கதுமென நோக்கன்மின் வந்து

எ-து: தோழி! அந்நெறியல்லாத தீமொழிகளைத் தம்மிடத்தே தோற்று
வித்து அறமாகிய தொழில்களைத் தம்மிடத்துத் தோன்றாமற் கலக்கவேண்டித்
தெளியுந்(நு)களையும் ஈறவையும் உண்டவர்களுடைய உலகியல் செட்ட
மயக்கம் போல (சு) நன்மக்கள் ஆற்றுகின்ற காமம் உலகியல் தப்பி வேறோர்

௧. “தோணல முண்டு துறக்கப் பட்டோர்” (கலி. உ௩: அ.) என்பதும்
அதன் குறிப்பும் ஒப்பு நோக்குக.

உ. (அ) “சிறந்ததன் னுணும்” (கலி. ௧௪௫: ௧௦) என்பதும் (ஆ) அதன் குறிப்பும்
(இ) “உயிரினுஞ் சிறந்த நாணு நனிமறந்து” நப். ௧௪: அ. என்பதும்
சுண்டு ஒப்பு நோக்கற் பாலன.

௩. “உண்ணலு முண்ணேன்” (கலி. உ௩: எ.) என்பதும் அதன் குறிப்பும்
இங்கே அறிதற்பாலன.

௪. இங்நூற் பக்கம் ௪௨௨: எ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௫. “கையறி யாமை யுடைத்தே பொருள்கொடுத்து, மெய்யறி யாமை
கொளல்” துறள். ௧௨௫.

௬. “காமரீ ராழி, யடக்குமா றுள்ளத் தவன்” நள. சயம். ௪௮.

(பாதிபேதம்) * தேற்றி யறவினக்கலக்கிய. † பாலாற்றினது, ‡ நெருவுப்பட்டு.

பகுதியாய் விட்டதோ? அதற்குக் காரணமென்னெனில் இப்பொழுது மிகவும் தன் கணவனில்லாத தனிமைபுரக்கையினாலே பெரலிவழிந்த அழகினையுடைய ளாகிய இவள் வேனுதி செய்யுங் கொடுமையை யுறும்படி எதிரேநோக்காதே விலங்குதலுண்டாக நோக்குகையினாலே நெஞ்சுருகுத் கணவனைக் கெடுத்தாள் போலே தெருவிலே புறப்பட்டு வெயில் தன்மேலே உறும்படி தன் சிறிய அடியிற் சிலம்பு ஒலிப்ப எங்குந் திரிதரும் நிலைமையாளாயினாள்; அதுவேயன்றி ஊண்சிறிதுமில்லாய் மேனி மெலிந்து உயிரினுஞ் சிறந்த நானும் சிறிதுமில் ளாய் நகுதலையுஞ் செய்யாநிற்கும்; அப்பொழுதே பெண்டன்மையுமில்லாய் அழுதலையுஞ் செய்யா நிற்கும்; இதனை நெஞ்சாலே சூர்ந்துபார்; அங்ஙனம் சூர்ந்து பார்த்து இவளுற்ற வருத்தத்தை யாம் இவ்விடத்தே சென்று கேளா மோ? கேட்போம் என்று கூறி மொழித்துக் கடுகவந்து என்னைப் (க) பாராதே கொள்ளுங்கோள்; நமக்கு முன்னே வந்து என்னைச் சூழ்ந்துநின்ற இவரைக் கண்டோ; ஒஹ! இவரே சூழ்ந்துநிற்க அமையும்; கீர்தாம் இதற்கு முன்பு *மிகவும் யானுற்ற தவறுடையீரல்லீர்போலேயிருந்தது, நமக்கும் ஒருகாலத்தே உண்டாம்; இனி யான் கூறுவானைக் கேட்பீராக; தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிமும் ஒருகாமம் என்று (உ) நூல்களிலே கூறுவார்கள்; ஆதலால் அதனை யுற்றுநின்ற என்னை இகழாதே கொள்ளுங்கோள்; ஈண்டு எழுற்றரையார் யாரீதேமுற்றதென்று தாம் விரும்பப்பட்ட ஆடவர் தம்மதி மயங்கும்படி கைவிட்டவிடத்து அவர்பெற்ற நலன் கெடுகின்ற தன்மை (ங) பூ வண்டு நுகர்ந்து தன் புதிய நலம் சிறிது கெட்ட நிலைமைத்து; காணுங்கோளென்று கூறினாள். எ - று.

(சு) நறவு: தேனும் †சமைத்தமைத்தது. ஆற்றுதல் - நடத்துதல்.

நோக்கி என்ற எச்சம், காரண காரியப்பொருட்டு. தோள் நலத்தைப் † புணர்ந்தவன், ஒருபெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. இவரை என்னும் இரண்டாவது || “ஒழியாது ஈருதலும்” (ந்) என்பதனான் ஒழிந்தும் நின்றது. ஒஹ, இரக்கக் குறிப்பு.

க. “புறப்பற்றுத், தள்ளுங்கோ ஞ்ராவிற் றுமோ தரன்பள்ளி, கொள்ளுங் கோ ஞ்ரமருவங் கோள்” நூற்றெட்டுத் தீருப்பதியந்தாதி. ௩௮.

உ. “தேறுதல் லொழிந்த காமத்து மிகுதி, மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச், செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே” தோல். அகத். கு. ௩௧.

ங. இந்நூற்பக்கம், உருசு: ச-ஆம் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்து பவை ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

ச. நறவென்பது கள்ளின் பொதுப் பெயராயும் வரும்.

டு. தோல். தொகைமாயு. கு. ௧௩.

பிரதிபேதம்) *மிகவுமயிரினுற்ற, †சமைத்தது, ‡நுகர்ந்தவன்ஒரு, || ஒழியாதென்பதனால்.

கஅ கலைஇய கண்புருவந் தோ ணுசுப் பேளர்

சிலமழைபோ ருழந்திருண்ட கூந்த லவற்றை

விலைவா மாற வறியா தொருவன்

வலையகப் பட்ட தென் னெஞ்சு

உஉ வாழிய கேளீர்

உஊ பலவுஞ்சு டேற்றிக் தெளித்தவ னென்னை

முலையிடை வாங்கி முயங்கின னீத்த

(க) கொலைவராக் காணைன்கொல் யான்

உசு காணினு மென்னை யறிதீர் கதிர்பற்றி

யாங்கெதிர் நோக்குவன் (உ) ஞாயிறே யெங்கேன்வன்

யாங்குள னாயினுங் காட்டமோ காட்டாயேல்

வானத் தெவன்செய்தி நீ

ஊ0 ஆரிரு ணீக்கும் விசும்பின் மதிபோல

நீருள்ளுந் தோன்றுதி ஞாயிறே யவ்வழித்

தேரை தினப்பட லோம்பு

ஊஊ நல்கா வொருவனை நாடியான் (ஊ) கொள்வனைப்

பல்கதிர் சாம்பிப் பகலொழியப் பட்டமோ

செல்கதிர் ஞாயிறே நீ

எ-து: அங்ஙனங் கூறி, அவனோடே கலந்த கண் புருவம் தோள் நுசுப்புச் சிலமழைபோலே நீண்டிருண்ட கூந்தல் என்கின்றவற்றின் அழகைப்பெறும் விலையின் வளப்பத்தை அறிந்து கொடுத்தவனிடத்து உள்ளவற்றைக் கொள் ளாதல் அறிபாதே ஒருவன் கூறிய (சு) பொய்யாகிய விலையிலே என் னெஞ்சு அகப்பட்டேவிட்டது; என்றகூறி, பின்னும் (ஊ) கேளீர்! வாழ்வீராக; என

க. “கொலைவன் குடி” (கலி. ௧0௩: ௧௫.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. “அவனைத், திரைதரு முந்நீர் வளா அக மெல்லா, நிரைகதிர் ஞாயிற்றை நாடென்றேன்” கலி. ௧௪௪ : ௨௭ - ௨௯.

ஊ. ‘உரைப்பனை’ என்பதற்கு, ‘உரைக்கும் அளவும்’ என்று பொருளும், ‘உரைப்பனை, திசைச்சொல்’ என்று விசேடக் குறிப்பும் எழுதியிருப் பதை நோக்குக; கலி. ௧௪௪: ௧௩.

ச. “பொய்வலைப் பட்டெம் பெண்டு” ஐங்குறு. ௨௮௩.

ஊ. ‘இர்’ ஈறு ஈராய் விரியேற்கு மென்பது, தோல். விளி. கு. ௧௨. ௩௪. உரையால் அறியலாகும்.

அவர்க்கு முகமன்கூறி அவன் இயற்கைப் புணர்ச்சியிலும் பல சூளுறவாலும்
என்மனத்தைத் தேற்றிப் * பின்னுக் தெளிவித்தவன் என்னை அனைத்து முலை
யிடத்தே முயங்கினான்; அங்கனம்(க)முயங்கிப் பின்னர்த் தெளிவு பொய்யாம்
படி கைவிட்ட கொலைத்தொழிலை வல்லவனை யான் தேடிச் காணேனோ? அவன்
என்னைக் கண்டானாயினும் அவனால யான் பெறும் பொலிவை அறியமாட்டீர்;
என அவரை நோக்கிக் கூறி, அவர் மறுமொழி கொடாமையின், ஞாயிற்றை
நோக்கி, ஞாயிறே! போக்கற்கு அரிய இருளைப்போக்கும் விசம்பிடத்து † மதி
தோன்றமாறுபோல நீயும் நீருள்ளேயுந் தோன்றுவை; அங்கனம் தோன்றின்
விடத்து ஆண்டு வாழத் தேரை இரை என்று தின்னப்படுதலைப் பரிசுரித்துக்
கொள்; என அதற்கு முகமன்கூறி, ஞாயிற்றை வானிடத்தே இருந்து எவ்விட
மும் காண்கின்ற நீ எனக்கு என்ன காரியஞ் செய்வை? ஒன்றுஞ் செய்யா
யாயினும் இப்பொழுது எங்கேவன் யாதோரிடத்தே இருந்தானாயினும்
எனக்குக் ‡ கொண்டுவந்து காட்டுவாய்; நீ காட்டாயாயின், யான் நின் கதிர்
களைப் பிடித்துக்கொண்டு அவ்விசம்பிலே எறி அவனைப் பார்ப்பேன்; அதற்கு
நீ செய்யுங்காரியம் எனக்கு அருளாத ஒப்பிலாதானே நாடி யான் பிடித்துக்
கொள்ளுமளவும் ஞாயிறே! நீ குவிந்துசெல்லும் பலகதிர் பதற்காலத்தோடே
இவ்விடத்தே நிற்கச் சிலகதிரோடே படுவாயாக; என்றகூறினான். எ -று.

அறிதிரென்றது, அறியமாட்டீர் என்ற இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

௩௬ அருஅ லின் (உ) றரி (ரு) முன்னகக் கொட்கும்
பருஅப் பருத்தின்கட் பற்றிப் புணர்ந்தான்
கருஅ வெருமைய காடிற்றான் கொல்லோ
|| வருஅத் தகைசெய்திவ் லுருன்னான் கொல்லோ
செருஅ துானாயிற் கொள்வே னவலைப்
பெருஅதிபா னோவே னவனையெற் காட்டிச்
சுருஅக் + கொடியான் கொடுமையை நீயு
முருஅ X வரைசநின் னோலைக்கட் கொண்ட

- க. (அ) “கொலையொக்கும் கொண்டெண் மாறல்” நான்மணி. அ; (ஆ)
“கொண்டெண் மாறல் கொடுமையிற் றவ்வாது” முதுமொழிக். ௩௭.
- உ. ‘அரிமுன்கை’ என்பதற்கு இவ்வுரையாசிரியர், (அ) ‘அழகினையுடைய
முன்கை’ என்றும் (ஆ) ‘மெல்லிய முன்கை’ என்றும் முன்பு (கலி.
௧௪: ௩, ௧௫: ௪.) பொருள் கூறியிருக்கிறார்; ஈண்டு அத்தொடரில்
அரியென்பதைப் பண்பாகு பெயராகக் கொண்டு ‘ஐதாகிய மயிர்’
என்று பொருள் கூறுகிறார் போலும். (இ) “அரிமயிர் முன்கை”
(பொருந். ௩௨.) (ஈ) “அரியயிர்த் திரண் முன்கை” (புறம் ௧௧: ௧)
என வகுதல் இப்பொருளோடு ஒப்பு நோக்கற்பாலன.
௩. “வளைமுன்கை பற்றி நலிய” கலி. ௧௫: ௧௦.

(199திபதம்) * பின்னும் என்னைத் தெளிவித்தவன் என்னை, † நிக் கணிநுட்டோன்றுமாறு
பொல, ‡ கொடுவந்து; || அருத்தகை, + கொடியாய் கொடுமையை,
x அசாரின்.

மறாஅ * வரைசநின் மாடிலயும் வந்தன்

றறாஅ தணிகவிர் நோய்

சகசு தன்னெஞ் சொருவற் கினைவித்தல் யாவர்க்கு

மன்னவோ காம நின் டனம்பு

எ - து : உலகத்தார் வேண்டிக்கொண்ட காரியங்களை மறாத ஞாயிறே ! என் கையினின்று நீங்குதலின்றாய் ஐதாசிய மயிரினையுடைய என் முன் கையிலேகிடந்து சுழலும் விளையிடக்கைப்பிடித்துத் தெளிவித்துக் கூடினவன், பாற்பயன் கோடற்குச் சிலகாட்டிக் கறக்கப்படாத காட்டெருமைகளை யுடையவாகிய காட்டைக் கடந்துபோயினானோ? அன்றியே என்னோடி அன் புறத்தோர் தகைமையை எனக்குச் செய்து இவ்வுரிடத்தே இருந்தானோ? இரண்டும் அறிகின்றிலேன்; † அவனைக் கூடப்பெருதே நோவா நின்றேன்; அதற்குமேலே நீ உண்டாக்கும் மாலைக்காலமும் வந்தது; இனி இந்நோய் என்னைத்தினின்று நீங்காது; அவன் இவ்விடத்துளாயின் அவனை எனக்குக் காட்டுவாய்; காட்டினால் அவனைக் கோபியாதே மனத்தாலே கைக்கொள் வேன் என்றான்; அது காட்டாமற்படுதலின் அதனைக்கைவிட்டு (சு)நடுவுநிலைமை செய்தவன்றி ஒருபாலுறாத கூற்றமே! சுறக்கொடியையுடைய இக்காமன் செய்கின்ற கொடுமைகளை நீயும் நின் னுலையிடத்தே || எழுதிவைத்துக்கொண்டு தண்டிப்பை; அவன் † எமக்கு(உ)வழிபடுதெய்வமாதலின் அவனைத் தண்டியாமற் றணிவாயாக என்று கூறினான்; அங்ஙனங் கூறி, காமனை எதிர்பெய்து கொண்டு, காமா! நின்னுடைய அம்புகள் தனக்கு உரியதாகிய நெஞ்சினைத் தன்மேல் அன்பிலாதானெருவன் பொருட்டு வருத்துவித்தல் சிலர்க்கே யன்றி எல்லார்க்கு X மார்க் தன்மையையுடையவோ அல்லவோ? என்றும் கூறி னான். எ - து.

க. இத்தூற் பக்கம் சகசு: உ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ) நாலாயிர. நாச்சியார் திருமொழி. க-ஆவது 'தையொரு நிற்கன்' என்பதிலுள்ள க0 பாசாங்களும் (ஆ) "காமவேள் கோட்டர் தொழு தார் கணவரொடு, தாயின் புறவர்" சீலப். க: சு0-சக; (இ) "தாமரைச் செங்கட் செவ்வாய்த் தமனியக் குழையிலையோர், காமமிங் குடையேன் காளை சீவக னகலஞ் சேர்த்தின், மாமணி மகர மம்பு வன் சிலைக் கரும்பு மான்மேர், பூமலி மார்ப வீவ லாரொடும் பொலிய வென் றான்" சீவக. உ0இஎ; (ஈ) "பதுமா பதியெனும் பைந்தொடிக் கோமகள், கன்னி யாயந் துன்னுபுகுழ, மதிப்புறம் கவைஇய புதுப்பூந் காவின், மகர வெல்கொடி மகிழ்கணைக் காமற்கு, ககரங் கொண்ட நாளணி விழவினு, நெழுநா டோறுங் கழுமிய காதலொடு, வழிபா டாற்றிய போதரும்" பெருங். (ங) இ: உஎ-நக என்பவைகளும் கீக அறிதற்பாலன.

(32திபேதம்) * அரைசநின், † மாப்பு, ‡ யான் அவனைக், || எழுதிக்கொண்டு வைத்துத் தண்டிப்பை, † எமக்கு வழி, X அத்தன்மையை.

ஒகாரம், எதிர்மறை. பறப்பருந்து, ஈண்டுக்(க)குருகென்பதனை உணர்த்தி நின்றது. மறுவரைசன், *வரோதயனென்னும் பொருட்டும். (?)

சஅ கையாறு செய்தாணைக் காணிற் †கலுழ்கண்ணாற்

(உ) பையென நோக்குவேன் ருழ்(நு)தானை பற்றுவே

ணையங்கொண் டென்னை யறியான் ‡விடுவனே

(ச) லொய்யெனப் பூச விடுவேன்மன் ||யானவனை

மெய்யாகக் கள்வனே வென்று

எ - து: அங்ஙனம் கூறி, இனி வருகின்ற இரக்காலத்து நின் அம்புகள் இறந்துபடுவியாமல் யான் உயிர்கொண்டிருக்கும்படி அருளுமாயின், அவசத் தாற் சிறிது துயிலேற்றுக் கலங்கின கண்ணாலே எனக்குக் கையாற்றைச் செய்தவனைக் கனவிலே கண்டேனாயின், அக்கண்ணைக் கடுக விழித்துப் பாராதே மெத்தெனப் பார்ப்பேன்; †பார்த்தபின் தப்பிப்போகாதபடி தாழ்ந்து கிடந்த துகிலைப் பிடித்துக்கொள்வேன்; பிடித்துக்கொண்டு என் (ரு) மேனி வேறு பாட்டினைக் கண்டு இவன் நந்தலைவியோ x அல்லவோ வென்று ஐயத்தை நெஞ் சிடத்தே கொண்டு என்னை அறியாதே கைவிடுவனாயின் என் (சு) நாண் முதலிய குணங்களையும் மேனிநலத்தினையும் மெய்யாகக்கைக்கொண்டு. போன கள்வனென்று எல்லாரும் கேட்கும்படி ‡ விரைபக் கூப்பிடுவேன் என்று காமனை நோக்கிக் கூறினான். எ - று.

ஒ, அசை.

க. குருகு - விரையல்.

உ. “பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய. கையுளே மாய்ந்தான் கார்து” கலி. கசஉ: ௩௫-௩௬.

நு. “அரிவே யுண்க ணவன்பெண்டிர் காணி, தாருந் தானையும் பற்றி” அகம். உஎசு: அ-க.

ச. ஓய்யென வென்பது விரைய வென்னும் பொருளில் வருவதோர் இடைச்சொல்; கலி. நஎ: கஅ, கஉ: க; சீவக. அ௦௦, அசுசு, க௫௨, கஅ௩௩, கஅ௩அ. இவற்றில், ‘ஓய்யென’ என்பதன் உரை நோக்குக.

ரு. “நெஞ்சம்.....தொன்னல னிழந்தவென் பொன்னிற நோக்கி, யேதி லாட்டி யிவனெனப், போயின்று கொல்லோ” நற். குக: ௫-௧௦.

சு. “உள்ளம் கொண்டா ரிவரென் றுணர்த்திடப், புள்ள வாங்கனை வே னிடைப் போதல்போ, லள்ளி லைச்செழுஞ் சோலையி லன்பரைக், கள்ளுண் கோதையர் கைப்பிடித் தேகினா” நைடத. போதுகொய். உ.

(பித்தியேதம்). * லோகையன், † கலிழ்கண், ‡ விரியானேல், || யான்னை, x அப் பார்த்தான். தப்பி. x அல்லவோ, ∴ போனவென கள்வன், ‡ விரையாய்க்.

௫௩ வினவன்மி * னூரவி மென்னையெஞ் ஞான்று

மடாஅ (க) நறவுண்டார் போல் மருள

விடாஅ துயிரொடு கூடிற்றென் னுண்கண்

படாஅமை செய்தான் றொடர்பு

எ - து: அங்நனங் கூறி, ஊரிலுள்ளீர்! எங்களைநோக்கிக் கூறுகின்ற நீர் ஞாயிற்றையும் காமனையுமே நோக்கிக் கூறியதற்கு அவை என்செய்யுமென்று என்னைக் கேளன்மின்; எந்நாளும் என்கண் துயிலாமையைச் செய்தவன் தந்த நட்பின் உண்டான நோய் மடாநறவை யுண்டாரைப்போல மயங்கும்படி விடாதே உயிரைப்பொருந்துந் தன்மையோடே கூடிவிட்டது; இனி இவ் வுயிரைக் + காக்கும்வழி உண்டாயிற் காப்பீராக என்றும் கூறினான். எ - து.

௫௪ (உ) கனவினாற் காணிய ‡ கண்படா வாயி

னனவினாற் றாயிதே காட்டாய்நீ யாயிற்

(௩) பணையின்ற மாவூர் தவன்வரக் காமன்

கணையிரப்பென் கால்புல்லிக் கொண்டு

எ - து: அதற்கு அவர் மறுமொழி கொடாதுநின்றவின், முற்கூறிய ஞாயிற்றையும் காமனையுமே பின்னும் நினைந்து, வருகின்ற இரக்காலத்துக் கனவின் கண்ணே அவனைக் கண்டு ஆற்றாததற்குக் காமன்களை செய்கின்ற கொடுமையாலே கண் துயிலாவாயின், || ஞாயிதே! (ச) எப்பொருளையும் காட்டுகின்ற நீ நனவின் கண் வந்தாகிலும் அவனைக் காட்டாயாயில், இவ்வாறே வருத்தமுற்றுப் பணையின்ற குதிரையையேறி (௩) அவன் என்பால் தானே வரும்படியாக அக்காமன்காலக் கட்டிக்கொண்டு நின் அம்புகளை எனக்குத் தர + வேண்டிமென்று காமனை இன்னும் இரந்துகொள்வேன்; என்றும் x கூறினான். எ - து.

௧. “நறவுண்டார் மயக்கம் போல்” கலி. ௧௪௭: ௨.

௨. (அ) “தயவுண்கண் யானிரப்பத் துஞ்சிற் கலந்தார்க், குயலண்மை சாற்றுவேன் மன்” (ஆ) “நனவினா னல்கா தவரைக் கனவினாற், காண்டவி னுண்டென் னுயிர்” (இ) “நனவென வொன்றில்லை யாயிற் கனவினாற், காத்தல் நீங்கலர் மன்” குறள். ௧௨௧௨, ௧௨௧௩, ௧௨௧௪.

௩. “பணையின்ற மாவூர்” கலி. ௧௩௮: ௧௨.

௪. “கண்பயற் கெடப் பெயர்” (கலி. ௧௪௮: ௩) என்பதும் அதன் குறிப் பும பார்த்த.

௫. “சொற், றோற்று வந்தென் சிலம்படி கைதொழு, நோற்பன்” சீவக. ௮௧௧.

(பிரதிபேதம்) * ஊரிலென்னை, + காக்கலாம் வழி, ‡ கண்படாயாயின், || ஞாயிதே! நீ வந் தாலும் எப்பொருளையும் காட்டுகின்ற நீ நனவின் கண் அவனைக், + வேண்டி மென்று, x கூறினான் ஆங்ககை.

எனவாங்கு

61 - து: எனச்சொல்லி. 61 - து.

ஆங்கு, அசை.

கூஉ கண்ணினை பு : கலுழ்பேங்கின

டோண்னெகிழ்பு வளைநெகிழ்ந்தன
என்னையோ வெல்லீருங் காண்மின் மடவரன்
மென்னடைப் (க)பேடை துணைதரத் தற்சேர்ந்த
வன்னவான் சேவற் புணர்ச்சிபோ லொண்ணுதல்
காதலன் மன்ற வவனை வரக்கண்டாங்
காழ்துயர மெல்லா மறந்தான் பேதை
நகையொழிந்து நா ணுமெய் நிற்ப விறைஞ்சித்
தகையாகத் தையலாள் சேர்ந்தா ணகையாக
நல்லெழின் மார்ப னகத்து.

† எ - து: இவ்வொண்ணுதல் (உ) அன்னையோ || என்று இணைந்து கண்
கலங்கி அழுதான்; தோண்மெலிந்து வளைநெகிழ்ந்தான்; இப்பேதை, மடப்பம்
வருதலினையும் மெல்லிய நடையினையுமுடைய அன்னப்பெடை விரைந்து
செல்ல, அதனைச்சேர்ந்த அன்னச்சேவலின் கூட்டம்போலே, பின் தன் காத
லன்வா || அங்கே அவனைக்கண்டு தான் அழுந்தின துயரமெல்லாம் அறுதியாக
+மறந்தான்;மறந்து,இத்தையலாள் பின்னர் ஊரிலுள்ளார் நகைத்தநகையையும்

க. (அ) “அன்னத் தன்ன மென்னடையன்னத்துப், புணர்வி னன்ன
தண்டாக் காதல்” பெருங். (ச) கக: அ0-அக. (ஆ) “ஆதாம் பெருகு
கின்ற வன்பின லன்ன மொத்தும்” சீவக. கஅக. (இ) “தூவிவான்
பெடைதுணை துறந்த கொல்லென, வாவிவா யிளவன மயங்கு மென்ப
லே” துளா. நகர. கக. (ஈ) “நானுயி ருறத்தனி தழுவும் பேடையை,
பூனுயிர் பிரிந்தெனப் பிரிந்த வோதிமம்” கம்ப. பம்பை. கடு. (உ)
“அஞ்சியோடின ரன்னமுஞ் சேவலு மென்ன” பரமோத்தர. உருத்தி
ராக்க. சஉ.

உ. ‘அன்னையோ’ என்பது ஈண்டு வருத்தத்தைக் காட்டி வந்ததோர்
இடைச் சொல்; (அ) “அம்மனை யோவென் ஈஞ்சிப், பனிக்குறுண்
னுசப்பிற் பாவை” (ஆ) “அம்மனை யோவெனாத, துண்ணெ னெஞ்
சின் னாய்” சீவக. எசுடு, எசு0. என்புழி, ‘அம்மனையோ’ என வருத
லுங் காண்க; இஃது அச்சுங் காட்டி வந்ததென்றலுமாம்.

(பிரதியேதம்) *கலிழ்பு, † துணைதரத், ‡ எ - து: எனச்சொல்லி இவ்வொண்ணுதல்,
|| ஆங்கே. + முன்னா மறந்தான்.

போக்கி, போன (க) நரணமும் உன் மெய்யிடத்தே வந்து நிற்கையாலே தலையிறைஞ்சி, தன்மெய்யிடத்தே அழகுண்டாக மனத்திடத்தே நகையுண்டாக அந்நல்லெழின் மார்ப்பனிடத்தே சேர்ந்தாள்; இம்மகிழ்ச்சியையும் எல்லீருங் காண்பீராகவெனக் கண்டார்வியந்ததம்மிற்கொண்டு கூறிற்றாக உரைக்க.௭-று.

இது, கண்டார்க்கு * அவராக்கங் கண்டு மருட்கை பிறந்தது.

‘கொலைவனைக் காணேன்கொல் யான்’ என்னுந் துணையும் கூறத் தகாதன கூறலின் மடனிமந்தவாறும் ‘செருஅ துளையிற் கொள்வேன்’ என்றதனால், தன் வருத்தந் தோன்றாமற் கூறலின் வருத்தமிமந்தவாறும் ‘காமன்கணையிரப்பேன்’[†] என்றதனால் அவனை வருத்துவேன் என்று[‡] அவனைவியவாமையின் மருட்கையிமந்தவாறும் ‘கலைஇய.....புருவம்’ || என்று உறுப்பான் வனப்பு மிகுதி கூறலின் மிகுதியிமந்தவாறும் காண்க.

இஃது ஐஞ்சீரடி வந்த தரவும் நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரான் வந்த ஞாடியானொன்றும் நெடுவெண்பாட்டும் இருசீரானொன்றும் குறுவெண்பாட்டும் x நெடுவெண்பாட்டும் இரண்டு குறுவெண்பாட்டும் நெடுவெண்பாட்டும் குறுவெண்பாட்டும் மூன்று நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் வஞ்சியடியிரண்டுமூன்னர்விரவி யாப்பின் வேறுபட்ட கொச்சகவெண்பாவும் பெற்ற கொச்சகக்கவி. (௩௦)

(கசஅ.) தொல்லியன் ஞாலத்துத் தொழிலாற்றி ஞாயிறு

வல்லவன் கூறிய வினைதலை வைத்தான்போற்

கல்லடைபு கதிருன்றிக் கண்பயங் கெடப்பெயா

வல்லது கெடுப்பவ னருள்கொண்ட முகம்போல

மல்லனீர்த் திரையூர்பு மாவிருண் மதிசீப்ப

வில்லவ ரொழுக்கம்போ லிருங்கழி மலர் கூம்பச்

செல்லுமென் னுயிர்ப்புறத் திறுத்தந்த மருண்மாலே;

அ மாலே நீ;

இன்புற்றார்க் கிறைச்சியா யியைவதே செய்தாய்ம

னன்புற்று ரழநீத்த வல்லலுட் கலங்கிய

துன்புற்றாற் துயர்செய்த றக்கதோ நினக்கு;

௧. (அ) “வதுவை யயர்தல் வேண்டுவல்.....இவன், வதுவைநாடொடுக் கமுங் காண்குவல் யானே” (கலி. ௫௨: ௨௩-௨௫) என்பதும் (ஆ) அதன் குறிப்பும் (இ) “வதுவைநாட் கலிக்கத்து ளொடுங்கிய..... மடந்தை” (கலி. ௧௧: ௩-௪) என்பதும் (ஈ) அதன் குறிப்பும் (உ) இந் தூங்கும்கம் அக.௭: ௩-ஆம் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * அயர்க்காக்கம், † என்றனை, என்ருனவனை. ‡ அதனைவிய. || என்னு முறுப்பாக. x நெடுவெண்பாட்டியிண்டும் இன்னுகுறு.

௧௨ மாலை நீ;

கலந்தவர் காமத்தைக் கனற்றலோ செய்தாய்ம
னலங்கொண்டு நல்காதார் நனிநீத்த புலம்பின்க
ணலந்தவர்க் கணங்காத றக்கதோ நினக்கு ;

௧௩ மாலை நீ;

எங்கேள்வற் றருதலுந் தருகல்லாய் துணையல்லை
பிரிந்தவர்க்கு நோயாகிப் புணர்ந்தவர்க்குப் புணையாகித்
திருந்தாத செயினல்லா லெல்லையோ நினக்கு ;
எனவாங்கு;

௨௧ ஆயிழை மடவர லவல மகலப்

பாயிருட் பரப்பினைப் பகல்களைந் ததுபோலப்
போயவர் மண்வெளவி வந்தனர்
சேயுறை காதலர் செய்வினை முடித்தே.

இது “வேளிப்படை தானே கற்பினோ டொப்பினு, ஞாங்கரீக்
களந்த ழன்றுபொரு ளாக, வரையாது பிரிதல் * கிழவோற் கில்லை ” (௧)
என்பதனுள் அரசன் மல்கோடந்த ஏவுதலின் வானானேதிரும் பிரிவின்
கண், தலைவன் வரைவிடைவைத்து வேந்தந்தற்றுழிப் பிரிந்துழி அவன்
வருத்தமிததி கண்டார் கூறியது.

இதன்பொருள்.

தொல்லியன் ஞாலத்துக் தொழிலாற்றி ஞாயிறு
வல்லவன் கூறிய வினைதலை வைத்தான்போற்
கல்லடைபு கதிருன்றிக் (௨) கண்பயங் கெடப்பெயர
(௩) வல்லது கெடுப்பவ னருள்கொண்ட முகம்போல
மல்லனீர்த் திரையூர்பு மாலிருண் மதிசீப்ப

௧. தொல். கன. கு. ௫௦.

௨. (அ) “மலர்தலை யுலகத் திருனெறி விளக்கு , மன்னுயிர் விழிக்கக்
கண்ணிய கண்ணும்.....பரிதிவா னவ்வே” கல்.௩௩:௨௩-௩௪; (ஆ)
“ இருவிழிகள் வாண்முகத்தி லிருந்தாலும் வானிரவி யெழுந்தா
லன்றிக், கருதுநிலப் பல்பொருளுங் காண்டலரிதாம்” திருக்குறறுலப்.
நூற்பயன். ௧.

௩. “குட்டுவன், குடிபுறத் தருங்காற் றிருமுகம் போல, வுலகுதொழித்
தோன்றிய மலர்கதிர் மதியம்” சீலப். ௨௮: ௩௭-௩௯.

(பிரதிபேதம்)*கிழவற்கில்லை.

பறப்பனசுற்றி' எனவும் 'உருவமாலேபோல்' எனவும் முச்சீரான்வந்த சொற்
சீடிபெற்ற கொச்சுமும், ஓரடியான்வந்த அம்போதாங்கங்களும் *பயிலிதழ்
மலருண்கண்' எனச் சொற்சீடிபெற்ற கொச்சுமும் வந்த கலிவெண்பா
வுறப்பின் வேறுபட்டு வந்த கொச்சுக்கலி. "முச்சீர் முரற்கையு ணிறை
யவு நிற்கும்" (க) என்பதனான் முச்சீரடியும் வந்தன. (ங)

(க09.) மலிதிறை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புலியொடு விண்ணீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்
நு ரெல்லிசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய
நல்லினத் தாய ரொருங்குதொக் கெல்லாரும்
வானுற வேங்கிய வயங்கொளிர் பனைக்கொடிப்
பானிற வண்ணன்போற் பழிதீர்த வெள்ளையும்
பொருமுரண் மேம்பட்ட பொலம்புனை புகழ்நேமித்

க0 திருமறு மார்பன்போற் நிறல்சான்ற காரியு
யிக்கொளிர் தாழ்சடை மேவரும் பிறைதுதன்
முக்கண்ண னுருவேபோன் முரண்மிகு குராலு
மாகடல் கலக்குற மாகெர்ன்ற மடங்காப்போர்
வேல்வல்லா னிறனேபோல் வெருவந்த சேயு மாங்கப்

கரு பொருவரும் பண்பி னவ்வையும் பிறவு
முருவப்பல் கொண்முக குழீஇயவை போலப்
புரிபு புரிபு புகுத்தனர் தொழுஉ ;

கஅ அவ்வழி, முள்ளையிற் றேள ரிவளைப் பெறுமிதோர்
வெள்ளேற் நெருத்தடங்கு வான் ;

உ0 ஒள்ளிழை, வாருறு கூந்தற் றுயில்பெறும் வைமருப்பிற்
காரி கதனஞ்சான் கொள்பவ னீரரி
வெருஉப்பினை மாணோக்கி னல்லாட் பெறுஉமிக்
குருஉக்கட் கொலையேறு கொள்வான் வரிக்குழை

க. நொல். செய். கு. எ0.

பாதிபேதம்) * பயிலிதழ்மருண்கண்.

வில்லவ ரொழுக்கம்போக(க) விருங்கழி மலர்கூம்பச்

(உ) செல்லுமென் னுயிர்ப்புறத் * திறுத்தந்த மருண்மலை

எ - து: ஞாயிறு தங்கதிர்களாலே ஞாலத்திடத்துப் பழைய இயல்பினை யுடைத்தாய்த் தான்செய்துபோதும் பொருள்களை விளக்குந் தொழிலிலே ஊன்றி நடத்தி, பின்னர்க் காமன் தனக்கு யான் பிரிந்திருந்தாரை வருத்து தற்கு நீ போவாயாக என்று கூறியகாரியத்தினைத் தன்மலையிலே ஏறட்டுக் கொண்டுபோவாரன்போலே அத்தகிரியைச் சேர்த்து, பல்லுயிரும்தங்கண்களாற் கொள்ளும் பயன்கெடும்படி போக, தீவினையைப் போக்குகின்றவனுடைய அருளைக்கொண்ட டூசம்போலத் திங்கள் வளப்பத்தையுடைய கடலிற் றிரை மேலே தோன்றி அம்மயக்கத்தையுடைய இருளைப் போக்க, பொருளில்லா தார் நிகழ்த்தும் இல்லறம்போலக் கரிய கழியின் மலர்கள் ஒழுக்கக் குவிய, தேய்கின்ற என்னுயிரின் புறத்தே வந்துவிட்ட மாலாய்! நீ அறிவு மயங்கு தலையுடைய மாலையாய் இருந்தாய்; என்றங் கூறினான். எ - று.

அ மாலே

(ந.) இன்புற்றார்க் கிறைச்சியா யியைவதே செய்தாய்ம

னன்புற்று ரழநீத்த வல்லலுட் கலங்கிய

† துன்புற்றார்க் துயர்செய்த றக்கதோ நினக்கு

எ - து: அந்நான் கூறியவன், அதற்குக் காரணமென்னெனின், கூடி இன்பமுற்றவர்களுக்கு சேயமாய் அவர்கள் தம்மிற் கூடும் நிலைமையையோ மிகவும் முன்பு செய்துபோந்தாய்; இப்பொழுது ஆடவர் தம்மேல் அன்புற்ற மகளிர் அழும்படி தம்மைக் கைவிட்டதனால் உண்டான அல்லலிடத்தே நின்று க்லங்கிய துன்பமுற்ற மகளிரை வருத்தஞ் செய்தல் நினக்குத் தக்கதன்றே; என்றான். எ - று.

மேல் வருகின்றவற்றிற்கும் இங்நான் கூட்டி உரைக்க.

க. “ இம்மலை, இருங்கழி மாமலர் கூம்ப ” கலி. கநா: ௧௧-௧௨.

உ. புறம் இடப்பொருளைக் காட்டிவரும் உருபாய் வருதற்கு, இவ்வடி மேற்கோள்; நன். பெயரி. கு. சடு. மயிலை. சங்கர. வி. இரா.

ஊ. “ மாலே, துவறத் துறந்தாரை நினைத்தலிற் சயம்பூத்த, போதுபோற் குவித்தவென் னெழினல மென்னுவா, யாய்கிறை வண்டார்ப்பச் சினைப் பூப்போற் றிளவிட்ட, காதலர்ப் புணர்ந்தவர் காரிகை கடிகல்லாய் ” கலி. ௧௧௮: ௧-௧௨.

(பிரதிபேதம்) * இறுத்தமருள், † துன்புற்ற துயர்ச்செய்தல்.

௧௨. மாலைநீ

கலந்தவர் காமத்தைக் * கனற்றலோ செய்தாய்ம
னலங்கொண்டு நல்காதார் நனிரீத்த புலம்பின்க
ணலந்தவர்க் கணங்காத றக்கதோ நினக்கு

எ - து: மகளிரைக் கூடிய கணவருடைய மனவேட்கையை அம்மக
ளிர்க்குத் துணையாய் நின்று அவர் மனத்தினின்று நீங்காது † கனன்றெரியுந்
தன்மையையோ முன்பு ‡ மிகவுஞ் செய்தாய்; இப்பொழுது அம்மகளிர் || நலத்
தைக் கைக்கொண்டு பின்பு அவர்க்குக் கொடாத ஆடவராலே தந்நலம் போன
தனிமையிடத்தே நின்று அலந்த மகளிர்க்குத் துணையாகாதே வருத்தமாகல்
நினக்குத் தக்கதன்றே; என்றான். எ - து.

௧௩. மாலைநீ

எங்கேள்வற் (க) றருதலுந் தருகல்லாய் துணையல்லே
பிரிந்தவர்க்கு நோயாகிப் புணர்ந்தவர்க்குப் புணையாகித்
திருந்தாத செயினல்லா லில்லையோ நினக்கு

எ - து: எம்முடைய கேள்வரை x முன்புபோல மனத்தைக் கணல்ப்
பண்ணி ஈண்டுத் தருதலுஞ் செய்திலை; ஆதலால் நீ எமக்குத் துணையல்லே;
தான் பிரிந்திருந்த மகளிர்க்கு அப்பிரிவாற்றோன்றிய நோயின்வடிவு நீதானே
யாய்க் கூடியவர்களுக்கு அவர் பெறும் இன்பத்திற்கோர் தெப்பமாய், இந்ந
னம் நன்மையாகாத காரியங்களைச் செய்தொழுகுமதல்லது நினக்கு நன்மை
யாகச் செய்யுங் காரியங்கள் இல்லையோ; என்றான். எ - து.

இது, கலக்கம் என்னும் மெய்ப்பாடு.

+ எனவாங்கு

எ - து: என்று சொல்லி. எ - து.

ஆங்கு, அசை.

௨௧ ஆயிழை மடவர லவல மகலப்

பா(௨)யிருட் பரப்பினைப் பகல்களைந் ததுபோலப்

போயவர் (௩) மண்வெளவி வந்தனர்

சேயுறை காதலர் செய்வினை முடித்தே.

௧. “உண்ணலு முண்ணேன்” (கலி. ௨௩: ௭) என்பதும் அதன் குறிப்பும்
நோக்குக.

௨. “ஞாயிற்று முன்ன ரிருள்போல் மாய்ந்தது” (கலி. ௪௨: ௩௧) என்
பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௩. “மண் வெளவி வருபவர்” கலி. ௩௧: ௧.

(பிரதிபேதம்) *, கனற்றலோ, † நின்றெரியும், ‡ மிகச் செய்தாய், || நலத்தைக் கொண்டு,
x முன்பு போன் மனத்தை, + எனவாங்கு ஆங்கசை.

* எ - து: திருநீன இழையினைபுடைய மடப்பம் வருதலுபுடையவன் வருந்தியவிடத்தே தூரிய நிலத்தே உறைகின்ற காதலர் பகைவரிடத்துச் செய்யும் போர்த்தொழில்களைப் போய் முடித்து அவர்மண்ணைக் கைக் கொண்டு பார்த்த இருட்பரப்பினை ஞாயிறு போக்கிறற்போல அவன் வருத்தம் நீங்கவந்தார்; இஃது என்னவியப்போ எனக் கண்டார்கூறியதாக உரைக்க. எ - று.

இது, கண்டார்க்கு † அவர் ஆக்கங்கண்டு மருட்கை பிறந்தது.

“தானே சேறலுந் தன்னொடு சிவணிய, வேனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே” (க) என்பதனால், முடியுடைவேந்தன் தன் பகைமேற் சென்று மண்கோடல் உரித்து என்றதனாலும், வானானைதிரும் பிரிவு முடியுடை வேந்தர்க்குச் சிறுபான்மையென்றும் அவர் எவப்பிரியும் அரசர்க்குப் பெரும் பான்மையென்றும் கூறலானும், “வெளிப்படை தானே கற்பினெ டொப்பினு, ஞாங்கர்க் ‡ கிளந்த மூன்றுபொருளாக, வரையாது பிரிதல், || கிழவோற் கில்லை” (உ) என்றதனான்வரைவிடைவைத்து மண்கோடற்குப்பிரிதலிலையென்று அதனை விலக்கினமையானும் கண்டார் களவிற்கூறுதலின்மையானும், இப்பாட்டும் x அவன் மிகவும் வருத்தம் எய்தின நிலைமையைக்கண்டு வருந்தினோர் அவன் வந்து கூட வருத்தம் நீங்கினமை கண்டு வியந்து கூறிய பெருந்தினையாம்.

இதுவும் இடையிடை சொற்சேடிவந்து எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங் குன்றிய கொச்சகம். (௩௧)

(கசுக) நிரைதிரில் களிறுகத் திரையொலி பறையாகக்

கரைசேர் புள்ளினத் தஞ்சிறை படையாக

வரைசுகால் கிளர்ந்தன்ன வுரவுநீர்ச் சேர்ப்புகள் ;

ச கற்பித்தா நெஞ்சமுங்கப் பகர்ந்துண்ணன் விச்சைக்கட்

டப்பித்தான் பொருளேபோற் றமியவே தேயுமா

லொற்கத்து ஞாதனியார்க் குதவாதான் மற்றவ

னெச்சத்து ளாயினுமஃ தெறியாது விடாதேகாண் ;

அ கேளிரக நெஞ்சமுங்கக் கெழுவுற்ற செல்வங்க

டாளிலான் குடியேபோற் றமியவே தேயுமாற்

ஞள்வாய்த்த மனத்தவன் வினாபொய்ப்பின் மற்றவன்

வாள்வாய்நன் றுயினுமஃ தெறியாது விடாதேகாண் ;

ஆங்கு;

க. தொல். அகத். கு. ௨௭.

உ. தொல். களவியல். கு. ௫௦.

(பிரதிபேதம்) * எ - து: என்று சொல்லித் திருநீன, † அவனாக்கல், ‡ கிளர்ந்த, || கிழவோற் கில்லை, x இவன் மிகவும்.

கவி. அனைத்தினிப் பெரும வதனிக் நினைத்துக்கான்

சினையே வேந்த நெயிற்புறத் திறுத்த

வினைவரு பருவரல் போலத்

துனைவரு நெஞ்சமொடு வருந்தினள் பெரிதே.

இது வரைவு நீட்டித்துழித் தலைவியது ஆற்றமை கூறித் தலைவனை வரைவு கடாயது.

இதன் பொருள்.

நிரை (க) திமில் களிறுகத் (உ) திரையொலி பறையாகக்

கரைசேர் (நு) புள்ளினத் தஞ்சிறை படையாக

வரைசுகால் கிளர்ந்தன்ன (ச) வுரவுநீர்ச் சேர்ப்புகேள்

எ - து: நிரைத்த திமில்கள் களிறுகத் திரையொலிக்கின்ற ஒசை பறையாக இனத்தினையும் அழகிய சிறகினையுமுடைய கரையைச் சேர்ந்த புட்கள் காலாட்படையாகப் பாண்டியன் (நு) பக்கவர்மேற் படையெழுச்சியாய்ச் சென்றாலொத்த செலவியையுடைத்தாகிய வலியினையுடைய கடலைச் சேர்ந்த நிலத்தை யுடையவனே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள். எ - று.

(சு) தான் பாதுகாக்கின்ற கரையை அரசனைப் போலே சென்று அழிக்கும் கடற்சேர்ப்பென்றதனால், தான் பாதுகாக்கப் படுகின்ற நம்மை

க. இந்நூற்பக்கம் அஉஉ: க.ஆம் குறிப்பு நோக்கற்பாலது.

உ. “குணல்பொரக் குளிறின முரசம்.....முனையினுற் கடலக முழக்க மொத்தவே” சீவக. உஉஉஉ.

நு. “கம்புட் கோழியுங் கனைகுர னாரையுந், செங்கா லன்னமும் பைங் காற் கொக்குங், கானக் கோழியு நீர்நிறக் காக்கையு, முள்ளு முரலும் புள்ளும் புதாவும், வெல்போர் வேந்தர் முனையிடம் போலப், பல்வேறு குழுஉக்குரல் பரந்த வோதையும்” சீலப். க: ககச-ககக.

ச. “உரவுநீர்ச்சேர்ப்ப” (கவி. கஉஉ: உஉ) என்பதும் அதன்குறிப்பும் பார்க்க.

சு. “முடிமன ரெழுதரு பருதி மொய்களி, றுடைதிரை மாக்கல மொளிறு வாட்படை, யடுதிற் லெறிசுரு வாகக் காய்ந்தன், கடலிரண் டெதிர்ந்த தோர் கால மொத்ததே.” சீவக. உஉஉஉ.

க. (அ) கவி. கஉசு. தரவின்விசேடவுரையில், ‘தன்னுற் பாதுகாக்கப் படுகின்ற மணற்குன்றைத் தானே கரைத்தார்போல நின்னுற் பாதுகாக்கப்படுத்தலையைய நீதானே வருத்தாரின்றும் என உள்நுறையுல மங்கொள்க’ என்றும் (ஆ) சீவக. உஅ௦-ஆம் செய்யுளின் முன்குறிப்பில், ‘தனக்குவெலியாகிய கரையைக் கடல் தானே கொல்லுகின்ற போலத்’ தமக்குக்காவலாகிய அரசனைப் படை தாமே கொல்லுகின்ற தென்றார்’ என்றும் இவர் எழுதியிருப்பவை ஈண்டு அகிதற் பாலன.

வரைந்துகொண்டு பாதுகாவாமல் அழிக்கின்றனென உன்னுறையுமூர் தந்தவாறுணர்க. இனிப் பகையின்றி இருக்கின்ற கடல் பகைபோற் றேன்றி னுற்போல, அயலார் பகைபோல அலர்கூறி வருத்துகின்றாரென்றலும்தன்று.

ச (க) † கற்பித்தாரீனெஞ்சமுங்கப் பகர்ந்துண்ணுன் ‡ விச்சைக்கட் டப்பித்தான் பொருளேபோற் றமியவே தேயுமா
(௨). லொற்கத்து || னுதவியார்க் குதவாதான் மற்றவ
னெச்சத்து ளாயினு X மஃ தெறியாது விடாதேகாண்

எ - து: தனக்கோர் வருத்தமுற்றவிடத்து உதவினவர்கட்கு ஓர் வருத்தம் வந்தால் உதவாதவன், தன்னை நான்முதலிய கற்பித்த ஆசிரியன் தன்பால் ஒன்றுபெறாமல் மனம்வருந்த, தன்கைப்பொருளை அக்கலவிப்பொருட்டுக் கைம்மாறாகக் கொடுத்துஉண்ணுனாய், தான்கற்ற விச்சையிடத்தே தப்புப் பண்ணிக்கொண்டவனுடைய கல்விப்பொருள் நாடோறுந் தேயுமாறுபோல, தானே தானாகத் தேயாநிற்பன்; அதுவேயன்றிப் பின்பு (௩) அச்செய்நன்றிக் கேடாகிய அது தன்னுடம்பினை ஒழித்து உயிர்போனவிடத்தே யாயினும் நுகர்வியாமற் போகாதுகாண். எ - று.

க. “குரவர் தக்கினை காத லோடு வழங்கிலார், தீப்ப வங்களும்” சேது. சங்கதீர்த்த. ௨௦.

உ. (அ) “செல்வத்துட்சேர்ந்தவர் வளனுண்மெற்றவ, ரொல்கத்து நல்கிலா வுணர்விலார்” (ஆ) “முன்னொன்றுதமக்காற்றி முயன்றவரிறுதிக்கட், பின்னொன்று பெயர்த்தாற்றும் பீடையாளர்” (கலி. ௨௫: ௧௬ - ௨௦, ௩௪: ௪-௫) என்பவையும் அவற்றின் குறிப்புக்களும் இங்கு அறிதற்பாலன.

௩. (அ) “நிலம்புடை பெயர்வ தாயினு மொருவன், செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென, வறம்பா டிற்றே” புறம். ௩௪: ௫-௭. (ஆ) “நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல, தன்றே மறப்பது நன்று” (இ) “எந் நன்றி கொன்றார்க்கு முய்யுண்டா முய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” குறள். ௧௦௮, ௧௧௦. (ஈ) “நன்றி, செய்குநர்ப் பிழைத்தோர்க் குய்வில வென்னும், குன்ற வாய்மை நின்றுநிலை காட்டி” கல் ௪: ௧௧-௧௩. (உ) “ஒன்றொரு பயன்னை யுதவி னோர்மனம், கன்றிட வொருவினை கருதிச் செய்வோற், புன்றொழி லவர்க்குமுன் புரிந்த நன்றியே, கொன்றிடு மல்லது கூற்றுமவேண்டுமோ” கந்த. இரணியன் யுத்த. ௧௧. (ஊ) “உதவிகொன் றார்க்கென் றேனு மொழிக்கலா முபாய முண்டே” கம்ப. கிடகிர்தை. ௧௨. (எ) “எந்நன்றி கொன் றார்க்கு முய்யுண்டா முய்வதிலை யிருமை யான, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற் கென்றரைக்கு தூல்” சேது. சேதுபலச். ௮௩.

(விநிபேதம்) * அழிக்கின்றனென, † கற்பித்தாரெஞ்சு ‡ விச்சைகூட்டப்பித்தான், || உதவி யாத் குதவாது மற்றவன், X அஞ்சுதெறியாது,

கேளிர்க னெஞ்சஞ்சுங்கக் கெழுவுற்ற செல்வங்க

(க) * டாளிலான் குடியேபோற் றமியவே தேயுமாற்

† சூள்வாய்த்த மனத்தவன் வினைபொய்ப்பின் மற்றவன்

வான்வாய்தன் றுயினுமஃ தெறியது விடர்தேகாண்

எ - து: தான் குளுறுகின்ற குளுறவினைக் காண்கின்றவர் மனங்கொள் ளும்படி குளுற்ற மனத்தையுடையவன் தான் குளுற்ற காரியத்தினை முடிவு போக்காது பொய்த்துவிலைவாஸின், தன்னைச் சேர்ந்து வாழுஞ் (உ) சுற்றத்தா றுடையனெஞ்சு தான் ஒன்றை அறியாமையால் வருந்தும்படி தன்னோடே கெழுமுதலுற்ற செல்வத்திடத்தே தானின்று அச்செல்வத்தை மேலே மேலே வளர்க்கும் முயற்சியானும் இல்லாதவனுடைய குடி நாடோறுந் தேயுமாறு போலத் தானே தானாகத் தேயாநிற்பன்; அதுவேயன்றிப் பின்னர் அச்சுளுற வினைப் பொய்த்த (ங) தீவினை மறுமையில் விரவின் அது வாளின் வாய்கூரி தாய்ச் சுவர்க்கம் பெற்றருளினும் துகர்வியாமற் போகாதுகாண். எ - து.

இது ஹைந்துகொள்வல் எனச் சூளுற்றதனைப் பொய்த்தாயென்றான்.

ஆங்கு அசை.

கங || அனைத்தினிப் பெரும வதனிலை நினைத்துக்காண்

சினையே வேந்த நெயிற்புறத் திறுத்த

வினைவரு பருவரல் போலத்

துனைவரு நெஞ்சமொடு வருந்தினன் பெரிதே.

எ - து: பெருமா! செய்கின்றிக்கேடு பொய்ச்சூளுறவாகிய தீவினையின் மண்மை யாம்முற்கூறிய அத்தன்மைத்து; இனி தான் + அத்தன்மைத்தாதலை

க. (அ) “குடியென்னுங் குன்றி விளக்க மடியென்னு, மாசுரு மாய்ந்து கெடும்” (ஆ) “மடியை மடியா வொழுக்கல் குடியைக், குடியாக வேண்டு பவர்” (இ) “மடிமடிக் கொண்டொழுகும் பேதை பிறத்த. குடிமடியுந் தன்னினு முந்த” (ஈ) “குடிமடித்து குற்றம் பெருகு மடிமடித்து, மாண்ட வுளுற்றி லவர்க்கு” துறள். சு௦௧, சு௦௨, சு௦௩, சு௦௪.

உ. (அ) “சிறியவன் செல்வம்பேறற் சேர்ந்தார்க்கு சிழவின்றி” (ஆ) “கிளை யழிய வாழ்பவ னாக்கம்போற் புல்லென்று” (கலி. ௧௦: ௨, ௩௪: ௧௮.) என்பவையும் அவற்றின் குறிப்புக்களும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ங. (அ) “எனைப்பகை யுற்றரு முய்வர் வினைப்பகை, வியாது பின்சென் றறும்” துறள். ௨௦௭. (ஆ) “ஊழ்வினை யுருத்துவர் தூட்டு மென்ப தூஉம்” சிலப். பதி. ௫௭. (இ) “ஒளிப்பினு மூழ்வினை யூட்டாது கழி யாது” இறை. கு. ௨. மேற்கோள். (ஈ) “உயிர்புகுஞ் சட்டக வுழி தொறு முழிதொறும், பழவினை புகுந்த பாடகம் போவு” கல். ௧௧: ௧-௨.

(பிறப்பேறம்) * டாளிலான் † சூள்வாய்த்த மனத்தவன் வினைவாய்ப்பின், † பின்னச்சூளுற வினை, || அனைத்து, x அத்தன்மைத்தினித்தலை.

நின் மனத்தால் நினைந்துபார்; இவன் தான் தன்னைக்கவனே * சினந்த ஆர
சன் அவன் எயிற்புறத்தே சென்றுவிட்டவினையால் (க) உழிஞையானுக்கு
வருத்தம்போலே வரைவு கடிதின்முடிதற்கு விரைதல் வரும் நெஞ்சத்தாலே
பெரிதும் வருந்தினான்; இனி அவ்வருத்தம் நீங்கும்படி கடிதின் வரைவாயாக
என வரைவுகடையினான். எ - று.

இதனால், தலைவற்கு அசைவுபிறந்தது.

(2) இது சிறுமைக்கு எல்லையுடைய நான்கடியாயின்றி மூன்றடியானவந்த
தரவும் நான்கடிக்காழிசை இரண்டும் † ஆசிரியசுகரிதகமும் வந்தமையால்
யாப்பின் வேறுபட்ட † பாநிலைவகைக் கொச்சகம். (௩௨)

(கரு) அயந்திகழ் நறுங்கொன்றை யலங்கலர் தெரியலா
னியங்கெயி லெயப் பிறந்த வெரிபோல வெவ்வாயுய
கணிகதிர் தெறுதலிற் கடுத்தெழுங்க காம்புத்தீ
மலைபரந்து தலைக்கொண்டு முழங்கிய முழங்குமன்
மயங்கதர் மறுகலின் மலைதலைக் கொண்டென
விசம்புற நிவந்தழலார் விலங்கரு வெஞ்சுரம்;

௧ இறந்துதா மெண்ணிய வெய் நதல் மோட்டைகயா
லறந்துறத் தாயிழா யாக்கததிற் பிந்தவா
பிறங்குநீர் சடைக்கரத்தா னனியன்ன நிளனிதா
பசந்துந் யினையையா ப நீத்தலு நீப்பலோ ;

கக. கரிகாய்ந்த கவலைத்தாய்க் கலகாப் பந்த காட்டகம்
வெருவந்த வாறென்றான் விழுப்பொ ருட் ககன்றவ
ருருவவேற் றாபதியா னொளனிநக் கன்னநின்
ஹருவிழந் தினையையா யுள்ளலு ருள்ளுபலோ;

கரு கொதித்துராபக் குன்றிவந் து கொடிக்கொண்ட கைடையா
லொதுக்கிய தெறிபென்ற ரொன்பொருட் ககன்றவன்

க. இந்துப்பக்கம் அளக: சு-ஆய் குறிப்பிப்பார்க்க

உ. இச்செய்யுளை இளம்பூரணர் தவயின்ருகித தாழிசைபெற்றவரும்
கொச்சகவொருபோ கென்றுகூறி; "நிரைதிரில்சோப்பகை" இது
நான்கடியாகி வாராமையிற் குழிசையாயிற்று. 'கற்பித்தான்
விடாதேகான்' 'கேளிர்கள்விடாதே கான்' இவையிரண்டும்
தாழிசை. 'ஆகரு,பெரிதே' இது சரிதகம்" என்று விளக்குவார்;

தொல். செய். கு.கசஉ. 'தரவின் ருகித'
(பிரதிபேதம்) * சினந்தஆரன், † நான்கடிக்கமும், ‡ பாவகைகளைக்கொச்சகம்.

புதுத்திங்கட் கண்ணியான் பொற்புண்ணான் றன்னநின்
கதுப்புலறுங் கவினையாப்க் காண்டலுங் காண்பவோ;

ஆங்கு;

உ0 அரும்பெற லாதிரையா னணிபெற மலர்ந்த
பெருந்தண் சண்பகம் போல பொருங்கவர்
பொய்யா ராகுத றெளிந்தன
மையீ ரோதி மடமொழி யோயே.

இது பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவனை நினைந்து ஆற்றாத தலைவியைத்
தோழி ஆற்றுவதீதது.

இதன்பொருள்.

* அயந்திகழ் நறுங் (க) கொன்றை யலங்கலத் தெரியலா ,
† னியங்கெயி லெயப்பிறந்த வெரிபோல வெவ்வாயுங்
(உ) கனைகதிர் தெறுதலிற் கடுத்தெழுந்த கம்புதீர்
மலைபரந்து தலைக்கொண்டு முழங்கிய முழங்குழன்
மயங்கதர் மறுகளின் மலைதலைக் கொண்டென
விசம்புற நிவந்தழலும் விலங்கரு வெஞ்சரம்

எ - து: நீர்நிலைக்கருகே விளங்குகின்ற அலங்கலையுடைய கொன்றை
மாலையையுடைய(உ)இறைவன் திரிபுரத்தை எங்கெவ்வேதோன்றின முழங்கும்

க. (அ) “கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை” புறம். க: க;(ஆ) “கொன்றைத்
தார் சுவற்புரன்” கலி. க: கக. என்பவற்றால், கொன்றைப்பூ
இறைவனுக்குக் கண்ணியும் தாருமாதல் அறியப்படும்; அஃதன்றி
மாலையுமாதல் “கொன்றை யவன்” (கலி கசஉ: உஅ) என்பதன்
குறிப் பால் அறியலாகும்; (ஈ) “கார்விரி கொன்றைப் பொன்
னேர் புதுமளர்த், தாரன் மாலையன் மலைந்த கண்ணியன்” (அகம். கட
வுள்.) என மூன்றுமாகக் கூறப்படுதல்காண்க.

உ. “கனைகதிர் தெறுதலால்” (கலி. கக: கச) என்பதும் அதன் குறிப்
பும் பார்க்க.

ங. “மட்டண மூதுர் மலை தொறு மர்இய, கட்டண கூந்தற் கள்ள மங்
கைய, மட்டிலு மறையும் விட்டெரி கொளுவலி, மெட்டெனக் கீழிய
திசை திசை தொறுநு, மைந்தலை யுத்தியவருநா னாக, மந்தர வில்லி
னந்தணன் விட்ட, தீவா யம்பு திரிக்கு நகரி, றேவா தெழு மடங்
கூக்கு வாத் தோன்றி” பெருங். (க) ஈந: கசுரு-கஉக.

(பிரதிபேதம்) * கண்ணிதழ, † இலங்கெயில்.

வெம்மையையுடைய நெருப்பு விசும்புற நிவந்து அழலுமாறு போல, செறிந்த கிரணங்களையுடைய ஞாயிறு எவ்வாயுஞ் சடுகைகளே முனிந்த (க) மூங்கில் தம்மிலே இழைதலைக் கொண்டதாக அதனிடத்தே கடுத்தெழுந்த முழங்கிய காட்டுத்தீ அவிவிடத்தைக் கைக்கொண்டு விசும்பிலே உறலங்கி வெம்மையைச் * செய்யும், (உ) விலங்குகள் பலகாலும் திரிகையினுலே மயங்கின அதனா யுடைய, மலைகள் பந்துகுறுக்கிட்டுக் கிடக்கும் போதற்கரியசுரத்தை.எ - று, செய்யஞ்சரம். அதனையுடையசுரம், போதற்கரியசுரம்; என்க.

விலங்கு, வருவிக்க. அலங்கலையுடைய கொன்றை என்றார், (ங)தாராகப் பூத்தலின். அலங்கல், அசைவுமாம்.

எ இறந்துதா மெண்ணிய வெய்துதல் வேட்கையா
லறந்துறத் தாயிழா யாக்கத்திற் றிரிந்தவர்

க. (அ) “நெவிர்ழை முழங்கழல் வயமா வெருஉங், குன்றடை யருஞ் சுரம்” (ஆ) “முரிவயிர்ப் பிறந்த வளிவளர் கூரெரிச், சுடர்விடு நெடுங்கொடி விடர்முனை முழங்கு, மின்னு வருஞ்சுரம்” ஐங்குறு. ௩௦௭, ௩௧௦. (இ) “கைப்பொருத வோசையாற் கண்ணுமிழ்ந்த செந்தீ யான், மெய்ப்பொருது மீதெழுந்த பொம்புகைபா-ணப்ப, வெதிர்வேங் கடுங்கானம் போன்றதே வெம்போ, ரெதிர்வேந்தர் செய்த விடம்” பாரதம். (ஈ) “வயிமெனங் கடுநெருப்பை மிகமூட்டி வளர்க்கினுயர் வனாக்கா டென்னச், செயிரமரில் பொருளிபொரச் சேரவிறு திறத்தே முஞ் சென்று மான்வோம்” வில்லி. கிருட்டினன். சு.

உ. (அ) “மாரினை, மாஅல் யானை யொடு மறவர் மயங்கித், தூறத் பட்ட வாறுமயங் கருஞ்சுரம்” கலி. ௫; ௧-௩, (ஆ) “மாமறுகலின் மயக்குற்றன வழி”.....(இ) “மானதர் மயங்கிய மலைமுதற் சிறுநெறி” நூற். கு. ௧௯௧. மேற்கோள்.

ங. (அ) “எதில பெய்ம்மழை காரென மயங்கிய, பேதையங் கொன்றைக் கோதைநிலை கோக்கி” (ஆ) “குறும்பல் கோதை கொன்றை மலர்” ஐங்குறு. ௪௪௨. ௪௬௭. (இ) “நாண்மலர்க் கொன்றையும் பொலந்தார் போன்றன” பரி. ௧௪: ௧௦. (ஈ) “பொன்போரார் கொன்றை புரித் தன” திணைமலை. ௧௦௯. (உ) “தாரி ஞர்விரி கொன்றையாய்” (ஊ) “தொடைநவில் கொன்றையந் தாரினுனும்” (எ) “தொடை மலி யிதழியும்” (ஏ) “தொடைய லார்நறுங் கொன்றையான்” (ஐ) “தொடைநவில் கொன்றை யொடு” (ஐ) “தாரணர் கொன்றை யும்” (ஓ) “தாருறு கொன்றை தம்முடி வைத்த சைவனார்” (ஔ) “கணிவளர்தார்ப் பொன்னிதழிக் கமழ்தார் கொண்டார்” தேவாரம் (ஓ) “கொன்றைகண்மேற், றாங்குபொன் மலைக ளோடு” நாலா யிர.நாச்சியார். ௬ : ௬.

(பிரதிபேதம்) * செய்யுஞ் சுரத்தையெனக் மலைகள்பந்து.....போதற்கரியசுரம்
விலங்குகள் பலகாலும் திரிகையினுலே மயங்கின அதனாயுடைய சுரம்; விலங்குகளினால்

(க) 'பிறங்குநீர் சடைக்கரந்தா னணியின்ன' நின்னிறம்

பசந்துநீ யினையையாய் * நீத்தலு நீப்பவோ

எ - து: ஆயிழாய்! தாம் எண்ணிய காரியங்களைப் பெறுதலானுள்ள வீருப்பத்தாலே அறத்தினைக் கைவிட்டு வெஞ்சூத்தையிறந்து பிறங்குகின்ற நீரைச் சடையிலே மறைத்தவனைடுத்த பொருளாக்கத்திலே பிரிந்தவர் அழகினை யுடைய நின்னிறம் பசந்து நீ இத்தன்மையையாக நினைக்கைவிடுதலுஞ் செய்வரோ? அங்ஙனஞ் செய்யார்காண். எ - று.

(உ) இறைவனை ஒத்தபொருள் என்றார், பொருள் நின்றழிவில்லாது பல ரிடத்துஞ் சென்றதேனும் ஒன்றானும் தனக்குக் கேடின்றி யிருத்தலின்.

அணி-அழகு.

கக கரிகாயந்த கவலைத்தாய்க் (ங) கல்காயந்த காட்டகம்

வெருவந்த வாறென்னார் விழுப்பொருட் ககன்றவ

ருருவவேற் றூர்தியா † னெள்ளணிநக் கன்னநின்

‡ னுருவிழர் தினையையா யுள்ளலு முள்ளுபவோ

எ - து: வெந்த கரியினையுடைய பல வழியினையுடைத்தாய்க் கற்கள் காயந்த காட்டகத்தை வெருவுதல் வந்த வழியென்று கருதாராய் வடிவை யுடைய ஏறாது ஊர்தியையுடையானே ஒத்த விழுப்பொருட்கு அகன்றவர் || நக்கஒள்ளிகாகிய அணியினையுடைய நின்னுருவை இழந்து நீ + இத்தன்மையையாக அப்பொருளையே நினைத்தலையுஞ் செய்வாரோ? அங்ஙனஞ்செய்யார்காண். எ - று.

∴ நக்கு என்னும் எச்சம் ஒள்ளிதாகிய என்னும் வினை கொண்டது.

க. "தேறுநீர் சடைக்கரந்து" கவி. க: உ.

உ. "அருவிதாழ்ந்த" (புறம். ககஅ: க) என்னும் செய்யுளில் 'ஆலமர் கடவுளன்னநின்' என்றதற்கு ஆலின்கீழமர்ந்த முக்கட் செல்வருகிய சடவுளையொப்ப என்றும் நிலைபெற் றிருப்பேனென் றிருக்கின்ற நின் னென்று ணைப்பினுமமையும்' என்று எழுதியிருக்கும் பின்னுவரையும் "வீதலறியா விழுப்பொருள்" (கவி. அக: உக) என்பதற்கு எழுதியிருக்கும் உடையும் சண்டு அறிதற் பாலன.

ங. (அ) "மலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சூரம்" (கவி. அ: க) என்பதும் (ஆ) "மலைவெம்ப" (கவி கக: டி) என்பதும் (இ) அதன்குறையும் ஒப்பு நோக்கற் பாலன.

(பிரதிபேதம்) * நீத்தலு நீப்பவோ. † ஒண்ணக்க வளையனநின், ‡ வெருவிழந்து|| நமக்கு இய வளைவுடைய, + உததன்மையாக, ∴ ஊன்னம்.

- வேயுறழ் மென்றோட் டெயில்பெறும் வெந்துப்பிற்
 ௨௫ சேளய் சினனஞ்சான் சார்பவ நென்றாங்
 கறைவனர் நல்லாரை யாயர் முறையின
 னுண்மீன்வாய் சூழ்ந்த மதிபோன் மிடைமிசைப்
 பேணி நிறுத்தா ரணி ;
- ௨௬ அவ்வழிப், பறைபெழுந் திசைப்பப் பல்லவ ரார்ப்பப்
 குறையா னைந்தக் கே னெதி ரெடுத்த
 நறைவலஞ் செயலிடா நிறுத்தன வேறு;
- ௩௨ அவ்வேற்றின்,
 மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி பிழிபு மேற்சென்று
 வேனுதி புரைவிறற் றிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான்
 பானிற பெள்ளை யெருத்தத்துப் பாய்ந்தாணை
 நோனாது குத்து மிளங்காநித் தோற்றங்காண்
 பான்மதி சேர்ந்த வரவினைக் சேர்ள்விடுக்கு
 நீனிற வண்ணனும் போன்ம் ;
- ௩௬ இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க
 வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன்
 கோட்டியக் கொண்டாணை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
 வாடில் வெருளி யெழிலேறு கண்டை யிஃதொன்று
 வெருவரு தூம மெடுப்ப வெருண்டு
 திரிதருங் கொல்களிறும் போன்ம் ;
- ௪௫ தாளெழு துணிபிணி யிசைதவிர் பின்றித் தலைச்சென்று
 தோள்வலி துணிபிணி துறந்திறந் தெய்தி மெய்சாய்ந்து
 கோள்வழுக்கித் தன்முன்னர் வீழ்ந்தான்மேற் செல்லாது
 மீளும் புகரேற்றுத் தோற்றங்காண் மண்டமருள்
 வாளகப் பட்டாணை யொவ்வா நெனப்பெயரு
 மீளி மறவனும் போன்ம் ;
- ௫௧ ஆங்க, செறுத்தறுத் துழக்கி யேற்றெதிர் நிற்ப
 மறுத்து மறுத்து மைந்தர் சாரத்
 தடிகுறை யிறுபிறுபு தாயின கிடப்ப
 விடியுற ழிசையி னியமெழுந் தார்ப்ப

கொதித்துராய்க் குன்றிவந்து (க) கொடிக்கொண்ட கோடையா
லொதுக்கரிய நெறியென்னு ரொண்பொருட் ககன்றவர்

(உ) புதுத்திங்கட் கண்ணியான் பொற்பூண்டான் நன்னநின்

* கதுப்புலறுங் கவினையாய்க் காண்டலுங் காண்பவோ

எ - து: ஞாயிறு சீழ்த்திசையிடத்து உதயகிரியிலே வந்து தோன்றிப்
பின்பு கொதித்துப் பரந்து தான்கொண்ட கோடைக் காலத்தாலே போதற்கு
அரிய வழியென்று கருதாராய்ப் புதிய திங்களாகிப் கண்ணியையுடையானே
யொத்த ஒள்ளியபொருட்கு அகன்றவர் பொன்னாற்செய்த தலைக்கோலங்கள்
தாழ்த்து விளங்கின நின்மயிர் அவ்வாறன்றிக் காய்கின்ற அழகை நீ யுடைய
யாக அப்பொருள் வேட்டையை மனத்தாற் காணுதலையுஞ் செய்வரோ?
அங்ஙனஞ் செய்யார்காண். எ - து.

ஆங்கு, அசை.

உ௦ அரும்பெற (௩) லாதிரையா னணிபெற மலர்ந்த

பெருந்தண் சண்பகம் போல வொருங்கவர்

பொய்யா ராகுத நெளிந்தன

மையீ ரோதி மடமொழி யோயே

எ - து: கருமையினையும் நெய்ப்பினையுமுடைய † ஓதியினையும் மடப்பத்
தையுடைய மொழியினையுமுடையாய்! பெறுதற்கு அரிய ஆதிரைகளை
யுடைய (ச) இறைவன்திருமேனி அழகைப்பெறும்படி மலர்ந்த பெரியருளிர்த்த
இச்சண்பகம் பருவம்பெய்யாதவாறுபோல அவர் தாம் கூறிய பருவத்தைப்
பொய்யாராய்வருதலை அவர்கூறியகூற்றால்பெய்யாணம் ஒருங்கு தெளிந்தேம்;

க. “கொடியினை மையறு மண்டிலம்” கலி. ௧௪௧; ௧௧-௧௨.

உ. (அ) “திங்கட் புதுமுகிழ் குடினாரே” தேவாரம். (ஆ) “குளிர் மதிக்
கண்ணியாற்கு” கீவக. ௨௦௮. (இ) “அந்நெடு வேணியிற் கண்ணியென
விருந்து, தூற்றுபது வொழிந்த வேற்றத் தானும்” கல். ௨௩:
௩௨-௩௩; (ஈ) “திங்கட் கண்ணி முழுமுதலை” கூர்ம. தக்கனைச்.
௧௧. (உ) “மாசூறு மிளமதிக் கண்ணி வார்சடை, மீசன்மேல்” காசி.
காசியின் சிறப்பு. ௨௭. (ஊ) “திங்களம் கண்ணியானே” சேது. சீதை
குண்டச். ௪௩. (எ) “ஆறுமய வேணியின் மீமிசைமிக் கழித்தாடிய
வெண்மதிக் கண்ணியானே” (ஏ) “நாண்மதிக் கண்ணி யார்தாம்”
திருவாணக்காப். பராசரன். ௪௧, கவுதம்ப. ௬௩. (ஐ) “வீனையு மா
மதிக் கண்ணியான்” விநாயக. கணபதி. ௧௪. (ஓ) “உருவவெண்
மங்கட் கண்ணி யொண் சுடர்க்கு” உத்தரகோக. ஐந்தெழுத்து. ௧௪.

௩. “பின்னரு, மாதிரையா னாதிரையா நென்றென் நயர்வுறமா, லார்
திரைநீர் வேலி யுலகு” முத்தொள். கடவுள் வாழ்த்து.

௪. “செண்பக மலரெனச் சிவந்த மேனியான்”

(பிரதிபேதம்) * கதுப்புலருங் கவினே, † ஓதியினையுடைய மடப்பத்தை.

அங்ஙனம் தெளிந்த பருவங் கழிவதற்கு முன்னே வருவர்; அவர் மொழியைத் தெளிவாயாக என ஆற்றுவித்தான். எ - று.

இது ஷகம்மிகலென்னும் மெப்ப்பாபு எய்திநின்ற தலைவிக்குப் பின்னர் குழ்ச்சி பிறத்தது.

(க) இஃது இளவேனிற் பருவங்குறித்து வற்புறுத்திப் பிரிய ஆற்றியிருந்து அப்பருவம் வந்தபின்னர் ஆற்றாளாய் இரங்குகின்ற தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவித்தலான் இரக்கமாகிய உரிப்பொருள் சிறத்தலின், அவ்வுரிப்பொருள் முதலிலுங் கருவிலுங் சிறந்ததென்று இரக்கத்திற்கு உரிய நெய்தலிற் கோத்தார்; “முதல்கரு வுரிப்பொரு ளென்ற * மூன்றி, னுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே, பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை” (2) என்றாகலின். இது பாலைக்கு உரிய முதலுங் கருவும் † வந்து அதற்கு உரிய உரிப்பொருள் சிறவாமல் நெய்தற்கு உரிய உரிப்பொருள் சிறந்ததாயிற்று.

இது தரவியல் ஒவ்வாது ‡ அதனகப்பட்டுவந்த சரிதகத்தானிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி.

(௩௩)

“முல்லை || குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச், சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” (௩) என்புழி, சொல்லாதமுறையாற் சொல்லவார் படுமென்றவரின் இத்தொகையைப் பாலை குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தலென இம்முறையே × கோத்தார் + நவநவந்துவனார்.

நெய்தற்கலி முற்றும்.

கவித்தொகை முற்றும்.

நெய்தற்கு ஆசிரியன் பாரத்தவாசி

நச்சினூக்கினியன் செய்த

உரை முற்றும்.

க. “தினமயக் குததலும்” ‘என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் ‘மயக்குததலும்’ என்றதனான் அவ்வவ நிலங்கட்கு உரிய முதலுங்கருவும் வந்து உரிப்பொருள் வேறுதலன்றி அவ்வந் நிலங்கட்கு உரித்தல்லாத முதலுங் கருவும் வந்து உரிப்பொருண் மயங்குவனவுங் கொள்க வென்றும், ‘தெய்வமுனவே’ என்றற்குத்திரத்தினுரையில் ‘எந்நில மருங்கின், என்பதனால் பூவும் புள்ளும் வரைவின்றி மயங்கு மெனவே ஒழிந்த கருவும் மயங்கு மென்பது ‘சூத்திரத்துப் பொருளன்றியும்’ என்பதனான் உடையிற் கொள்க வென்றும் கூறி இச்செய்யுளை மேற் கோள் காட்டினர் நச்சினூக்கினியர்; நோல். அகத். கு. ௧௨; கஅ.

உ. நோல். அகத். கு. ௩.

௩. நோல். அகத். கு. ௩.

(பிரதிபேதம்) * மூன்றென, † வந்தபாலைக்குரிய, ‡ அதன்கணக்கப்பட்டு. || குறிஞ்சி, × கோத்தார கவித்தொகைக்கு ஆசிரியன்பார்த்தவாதி நச்சினூக்கினி யான் செய்த உரைமுற்றும், + நல்லந்தவனார்.

உரைச்சிறப்புப்பாயிரம்.

- பாற்கடல் போலப் பரந்த நன்னெறி
 தூற்படு வான் பொரு ணுண்ணிதி : னுணர்ந்து
 போக்கறு கேள்விப் புலவோர் புலத்தி
 னாற்பொருள் பொதிந்த தூக்கரை யாப்பினைத்
 ௩. † தேக்கிய சிந்தைய னாகிப் பாற்பட
 வெழுத்துஞ் சொல்லுந் பொருளுந் மூன்று
 மிழுக்கற வாய்ந்த ‡ வழுக்கிறெல் சீர்த்தித்
 தொல்காப் பியமெனுந் தொடுகடற் பரப்பை
 மறுவுந் குறைவு மின்றி பென்றுங்
 ௪௦. கலையி னிறைந்த கதிர்மதி பென்ன
 நிலையுடை கலத்தி னெடுங்கரை காணாக்
 கல்லா மாந்தர் கற்பனா வேண்டிய
 கல்லறி யுடையோர் நயப்பது வேண்டிய
 முரையிடை மிட்ட காண்டுகை யுரைத் தார்.
 ௧௫. ஆன்றோர் || புகழ்ந்த வறிவினிற் றெரிந்து
 சான்றோ ருரைத்த தண்டமிழ்த் தெரிய
 லொருபது பாட்டு x முணர்பவர்க் கெல்லா
 முரையற + முழுதும் புரைபட யுரைத்தும்,
 ஒலித்திரைத் தலத்தி னுணர்ந்தோ ருரைக்கும்
 ௨௦. கலித்தொகைக் கருத்தினைக் காட்சியிற் கண்டதற்
 குள்ளுறை யுவமமு மேனை யுவமமுந்
 தெள்ளிதிற் றெரிந்து திணைப்பொருட் கேற்ப
 வள்ளுறை யுவமத் தொளித்த பொருளைக்
 கொள்பவர் கொள்ளக் குறிப்பறிந் துணர்த்தி
 ௨௩ யிறைச்சிப் பொருளுக் கெய்தும் வகையைத்
 திறப்படத் தெரிந்து சீர்பெறக் கொளீஇத்
 துறைப்படு பொருளொடு சொற்பொருள் விளக்கி

(பிரதிபேதம்) * உரைததுப், † தேர்த்தமைச்சிந்தைய, ‡ வழுத்து தொல்,
 || புகழ் வறிவினிற், x உரையபவர்க்கெல்லாம், + முழுதும்
 படைவுரு விததும்.

- முறைப்பட வினையை முடித்துக் காட்டிப்
பாட்டிடை மெய்ப்பாடு பாங்குறத் தெரித்துப்
- ௩௦ பாற்பட தூவின் யாப்புற வுரைத்த
நாற்பெயர் பெயரா நடப்பக் கிடத்திப்
போற்ற வின்னுரை பொருள்பெற * விளம்பியும்,
வையம் புகழ்ந்து மணிமுடி சூட்டிய
பொய்யில் வான்கதை பொதிந்த செந்தமிழ்ச்
- ௩௫ சிந்தா மணியைத் தெண்கடன் மாநிலம்
வந்தா தரிப்ப † வண்பெரு வஞ்சிப்
பொய்யா மொழிபுகழ் மையறு காட்சித்
திருத்தரு முனிவன் கருத்திது வென்னப்
பருப்பொருள் கடிந்து ‡ பொருட்டொடர்ப் படுத்து
- ௪௦ வினையொடு முடியப் புனையுரை யுரைத்தும்,
நல்லறி வுடைய தொல்பே ராசான்
கல்வியுங் காட்சியுங் காசினி யறியப்
பொருடெரி குறுந்தொகை யிருபது பாட்டிற்
கிதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய
- ௪௫ விதுபொரு ளென்றதற் கேற்ப வுரைத்தும்,
தண்டமிழ் || தெரித்த வண்புகழ் மறையோன்
வண்டியிர் சோலை மதுரா புரிதனி
லெண்டிசை விளங்க வந்த வாசான்
பயின்ற கேள்விப் பாரத்து வாச
- ௫௦ னன்மறை துணிந்த நற்பொரு ளாகிய
தூய ஞான நிறைந்த சிவச்சுடர்
தானே யாகிய தன்மை யாள
னவின்ற வாய்மை நச்சினூர்க் கினிய
X னிருவினை கடியு மருவியம் பொதியின்
- ௫௫ மருவிய குறுமுனி தெரிதமிழ் விளங்க
ஆழி ஆழி காலம்
வாழி வாழியிம் மண்மிசை யானே.

(பிரதிபேதம்) * அமைத்தும், † வரைபெரு வஞ்சிப், ‡ பொருட்டொடர் படுத்து, || தெரிந்தவண் புகழ், X அருவினையடியும்.

தொல்காப் பியத்திற் றொகுத்த பொருளனைத்து
* மெல்லார்க்கு மொப்ப வினிதுரைத்தான்—சொல்லார்
† மதுரைநச்சி னார்க்கினியன் மாமறையோன் கல்விக்
கதிரின் சுடரெழிப்பக் கண்டு.

பச்சைமா ல்லைய மேகம் பௌவரீர் பருகிக் கான்ற
வெச்சுறை நிசையு முண்ணு † மமிழ்தென வெழுநா வெச்சின்
மெச்சுநா னாளுநம் விண்ணோர் || மிசைசுவர் வேத போத
x னச்சினார்க் கினிய நெச்சி னறுத்தமிழ் துகர்வர் நல்லோர்.

+ கலித்தொகைக்கு

ஆசிரியன் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியன் செய்த

உரை முற்றும்.

— ௨௦௨௦ —

(பாதிப்பதம்) * எல்லார்க்கு மேற்பவினிது, † மதுரை புரியினியான் மாம
றையோ னின்பக், கதிரார் சுடர். ‡ ஆமிர்தென || துகர்
சுவர், x நச்சினார்க் கினியா னாவி னல்லுரை கவல்வர் நல்
லோர். + கலித்தொகைக்கு நச்சினார்க்கினியர்

௫௫ பாடேற்றுக் கொள்பவீர் பாய்ந்துமே லுர்பவர்
கோடிடை துழைபவர் கோட்சாற்று பவரொடு
புரிபுமேற் சென்ற தூற்றுவர் மடங்க
வரிபுனை வல்வி லைவ ரட்ட
பொருகனம் போலுந் தொழுவ

௬௦ தொழுவினுள், கொண்டவே றெல்லாம் புலம்புகத் தண்டாச்சீர்
வாங்கெழி னல்லாரு மைந்தரு மல்லலு
ராங்க ணயர்வர் தழுவ ;

௬௩ பாடுகம் வம்மின் பொதுவன் கொலையேற்றுக்
கோடு குறிசெய்த மார்பு;

௬௫ நெற்றிச் சிவலை நிறையழித்தா னீண்மார்பிற்
செற்றார்கண் சாயபான் சாரா தமைகல்லேன்
பெற்றத்தார் கவ்வை யெடுப்ப வதுபெரி
துற்றியா ளாயர் மகள் ;

௬௬ தொழீஇஇ, ஒருக்குநா மாடுங் குரவையு னைம்மை
யருக்கினுன் போனோக்கி யல்லோன் செய்தல்
குருடக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்யா னென்னுந்
தருக்கன்றோ வாயர் மகள் ;

௭௩ நேரிழாய், கோளரி தாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்
காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்கே
யார்வுந் றெமர்கொடை நோந்தா ரலரெடுத்த
லுராறை யுச்சி மிதித்து ;

௭௭ ஆங்கு;

தொல்கதிர்த் திகிரியாற் பரவுது மொல்கா
வுருமுறழ் முரசிற் றென்னவந்
கொருமொழி கொள்களில் வுலகுட னெனவே.

இது “நாடகவழக்கினும்” என்னும் (க)துத்திரத்துப் “பாடலுளமை
யாத” என்றதனால் ஏறுதழுவியவாற்றைத் தொழி தலைவிக்குக் காட்டிக்

௧. தொல். அநக்கு. ௫௩. இச்சுத்திரத்தின் இவருரையினும் இச்செய்யுள்
மேற்கோளாக இக்குறிப்பு, சிறிதுவேறுபாட்டோடுவிளக்கமாக உளது.

கூறி, இக்குரவையுள் அவனைப் பாடுகம் வாவென்றுட்டு, அவன் உடம்பாட்
டினுள், தான் அலாச்சம் நீங்கினமையும் அவன் தன்னை வந்தத்தனமையும்
கூறிப் பாடி, பின்னர்த் தோழி நமர் அவந்த நினைக்கொடைநேரிந்தா
ரெனக்கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)மலிதிரை யூர்ந்துதன் (உ)மண்கடல் வெளாவலின்
மெலின்னிற் றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
(ங) *புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினுன் வணக்கிய (ச)வாடாச்சீர்த் (ரு)தென்னவன்
ரு றெல்லிசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய
நல்லினத் தாய ரொருங்குதொக் கிகல்லாரும்
(கி)வா னுற வோங்கிய வயங்கொளிர் (எ)பனைக்கொடியிப்
பானிற வண்ணன்போற் பழிதீர்ந்த வெள்ளையும்

க. தரவுசுற்றடிசுறைந்துவருமென்பதற்கு “மலிதிரை.....தொழு”
என்னும் பகுதி மேற்கோள். தொல். செய். கு. ககசு. நச்.

உ. “அடியிற் தன்னள வாசர்க் குணர்த்தி, வடிவே லெறிந்த வான்பகை
பொருது, பஃதுளி யாற்றிடன் பன்மலை யடுக்கத்துக், குமரிக்கோடுங்
கொடுங்கடல் கொள்ள, வடதிசைக் கங்கையு மிமயமுங் கொண்டு,
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன்” சிலப். கக: கஎ - உஉ. என்பதும்
‘அங்ஙனமாகிய நிலக்குறைக்கு சோழநாட்டெல்லையிலே முத்தூர்க்
கூற்றமும் சேரமானாட்டுக்குன்றோர்க் கூற்றமுமென்னுமிவற்றை இழந்த
நாட்டிற்காக ஆண்டதென்னவன்’ என்றெழுதிய உரையிலுள்ள
செய்தியும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

ங. அரசர் பிறவரசரிடம் வலியாற்றுகொண்ட நாட்டைத் தமதென அறி
வித்தற்காக அங்கே தம் கொடிபைப் பலருமறியப் பொறித்தல் மரபு;
இதனை, “கோண்பாக் குயின்ற சேண்விளங்கு தொடுபொறி, நெடுநீர்க்
கெண்டையொடு பொறித்த, குடுமிய வாகபிறர் குன்றுகெழு நாடே”
(புறம். குஅ: நஉ - நஉ) என்பதனாலும் அறிக.

ச. “வாட்டருஞ்சீர்” சிலப். க: சக.

ரு. “வீவில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயரும்” கலி. க௦௮ எ.

க. “தேம்படுபனையின்றிரன்பழத்தொருவிதை, வானுறவோங்கி”வேற்றி.

எ. பனைமுன் கொடியுரின் ஐராவக் கெடாதுந்நற்றகு, “பனைக்கொடி”
என்பது மேற்கோள்; தொல். உயர். கு. அங். இளம். நச்.

(பித்திபேதம்) * புலியொடு.

பொருமுரண் மேம்பட்ட பொலம்புனை புகழ்நேமித்

௧௦ (௧) திருமறு மார்பன்போற் நிறல்சான்ற காரியு
(௨) மிக்கொளிர் தாழ்சடை மேவரும் பிறைநாதன்
முக்கண்ணு னுருவேபோன் முரண்மிகு குராலு
மா(௩) கடல் கலக்குற மாகொன்ற மடங்காப்போர்
வேல்வல்லா னிறனேபோல் வெருவந்த ட்சேயு மாங்கப்

௧௧ பொருவரும் பண்பி னவ்வையும் றிறவு
முருவப்பல் கொண்முக குழீஇயவை போலப்
புரிபு புரிபு புருத்தனர் தொழுஉ

௧. “திருமறு மார்பீ யருளல் வேண்டும்” பரி. ௧: ௩௬. திருமறு—ஸ்ரீ
வத்ஸம்.

௨. “உமையொடு புணர்ந்த விமையா நாட்டத்துக், கண்ணணங் கவி
ரொளிக் கடவுள்” பெருங். (௧) ௩௩: ௧௩ - ௧௬.

௩. (அ) “பார்முதிர் பணிக்கடல் கலங்கவுள் புக்குச், குர்முத றடிந்த கட
ரிலை நெடுவேல்” திருமுருகு. ௪௩ - ௪௬. (ஆ) “பாயிரும் பணிக்கடல்
பார்துகன் படப்புக்குச், சேயுயர்பிணிமுக மூர்ந்தம ருழக்கித், தீயழ
முறைப்பத் திரியவிட் டெறிந்து, நோயுடை நுடங்குசீர் மாமுத
றடிந்து, வென்றியின் மக்களு ளொருமையொடு பெயரிய, கொண்முண
லஞ்சாக் கொடுவினைக் கொற்றகை, மாய வவுணர் மருங்கறத்
தபுத்தவேல்” பரி. ௩: ௧-௪. (இ) “கட்டிடைச் சூருடல் காமங்கொண்டு,
பற்றிபுட் புருந்து பசங்கடல் கண்டு, மாவொடுங் கொன்ற மணிநெடு
திருவேற், சேவலங் கொடியோன்” (ஈ) “விண்ணுடைத் துண்ணும்
கண்ணிலா வொருத்தன், மறிதிரைக் கடலுண் மாவெனக் கவிழ்ந்த,
களவுடல் பிளந்த வொளிகெழு திருவேற், பணிப்பகை ஸூர்தி” (உ)
“மேல்கடற் கவிழ்முகப் பொரியுடன் மாவு, நெடுங்கடற் பரப்பு
மிந்தொழி லரக்கரு, மென்னுளத் திருளு மிடைபுகுந் துடைத்த,
மந்திரத் திருவேன் மறங்கெழு மயிலோன்” (ஊ) “கடுவினை யங்குரங்
காட்டியுள் ளழுக்கா, நெண்டிசைச் சாகைகொண் டிருண்மனம்
பொதுளிக், கொடுங்கொலை வகுத்துக் கடும்பழிச் சடையலைந், திரண்
டைஞ்ஞா று திரண்டவக்காவதஞ், சுற்றுடல்பெற்றுத் துணைப்பதிஸூயிர,
மற்றதி னீண்டு மணியுடற் போகி, யைம்பது துறட னகன்றுசற்
றொழுக்கிப், பெருங்கவி ழிணர்தந் தவைகீழ்க் குலவிய, வடன்மாக்
கொன்ற நெடுவேற் குளவன்” கல். ௧௧: ௪ - ௪௧; ௪௧: ௨௪ - ௩௦; ௪௩:
௨ - ௩; ௪௬: ௧ - ௬. என்பவைகளும் (எ) “நளியிரும் பரப்பின் மாக்

ரதிபேதம்) * புலம்புனை, † சேவமாங்க.

௭ - து: தன் நாட்டைக் கடலினுடைய மிக்க திரையேறிக் கைக் கொண்டுவிகையினாலே தனக்கு நாடு இடமுண்டாம்படியாக மனத்தின் இளைப்பின்றும் பகைவரைத் தன் வலியினாலே தாழ்க்கவேண்டி அவர்மேலே சென்று அவருடைய புலிப்பொறியையும் விற்பொறியையும் அவர் நாட்டினின்றும் போக்கி விளங்குகின்ற கயலை அவ்விடத்தே பொறித்த புகழையுடைய கெடாத தலைமையினையுடைய பாண்டியனுடைய பழைய புகழை நிலைபெறுத்தின குடியோடு ஒக்கத் தோன்றின பசுவினத்தில் ஆயரெல்லாரும் சேரத் திரண்டு விளங்குகின்ற வானிலேயுறும்படி ஓங்கிய ஓரிபெருகுகின்ற (க) பனைக்கொடியினையுடைய (உ) பாலின துநிறத்தை யுடைத்தாகிய நிறத்தினே

கடன் முன்னி, யணங்குடை யவுண ரேமம் புணர்க்குஞ், சூருடை முழுமுத றடித்த பேரிசைக், கடுஞ்சினவிறல்வேன்” (பதிற். கக: ௩-௬) என்பதும் அதில் சூருடை முழுமுதலென்பதற்கு, ‘சூரவன்மா, தனக்கு அரணாகவுடைய மாவின்முதலென்றவாறு; இனி, சூரவன்மா, தான் ஒருமாவாய் நின்றானென்று புராணமுண்டாயிற் சூரனாத் தன் மையையுடைய மாவின் முதலென்றவாறும்’ என்று எழுதியிருக்கும் உரைப்பகுதியும் (ஏ) “போரெதிர்த் தேற்றார் மதுகை மதந்தபக், காரெதிர்த் தேற்ற கமஞ்சு வெழிலிபோ, னீர்நிரத் தேற்ற நிலந்தாங்கழுவத்துச், சூர்நிர்து சுற்றிய மாதபுத்த வேலோய்” (பரி. கஅ: க-ச) என்பதும் அதன் உரையும், (ஐ) “கவிழினார், மாமுத றடித்த மறுவில் கொற்றத்த, தெய்யா நல்லிசைச் சென்வெற் சேஎய்” திருமுரு. ௫௬ - ௬௧, என்புழி, “மாமுத றடித்த” என்பதற்கு ‘அவுணரெல்லாரும் தம்முடனே எதிர்த்தார் வலியிலே பாதி தங்கள் வலியிலே கூடும்படி மந்திரங்கொண்டிருந்து சாதித்ததொரு மாவை வெட்டினான்’ என்று எழுதியிருக்கும் விசேடவுடையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

- க. (அ) “அடல்வெந் நாஞ்சிற் பனைக்கொடி யோனும்” புறம். ௫௬: ச.
(ஆ) “பொற்பனை வெள்ளையைப் போற்று. தொழுகின்ன” இன்னு. ௬
(இ) “மடற்பனை யுயர்த்த மதிரிற் பெருமனுக்கு” (ஈ) “கார், வெண்டோட்டினம் பனைமீயிசை யுயர்த்தோனென விளர்த்த” (உ) “வானுற்ற தன்பனை யுயர்த்தவன்” (ஊ) “தள்ளவீழும் வெண்டோட்டிக் கரும் பனைமீ மிசையுயர்த்த, வெள்ளிவரை யினையானும்” (எ) “போற்றை மீதுயர்த்த வென்றிப் புரவலன்” பாகவத. (சு) சையாதி, உச. (க) வேயங்குழல். கக. உருக்குமிணி மண. க. பித்தனுமன்மணம். கச. சுபத்திரைமணம். கஅ.

- உ. (அ) “பாணிந வண்ணனோக்கிற் பழியுடைத்து” சீவக. உ௦௬. (ஆ) “பான்மேனியான்” பழ. க௩.

(பிரதிபேதம்) * ஓங்கிய பனைக்கொடி.

யுடையவினைப்போலே பழித்தலீற்ற வெள்ளையேற்றையும் பொருகின்ற மாறு பாட்டினாலேயேனையவற்றின்மேலான பொன்றாம்பினைத்தபுகழையுடைத்தாகிய சக்தரப்படையையுடைய திருவாகிய மறவையுடைத்தாகிய மார்பினைப் போலே அமைந்த கரிய எற்றையும் மிக்குவினங்குகின்ற தாழ்ந்த (௧) சுடையினையும் ஒரு*பாகத்திலேமேவுதல்வரும்பிறைபோன்றது நலினையுடையாளையு முடைய மூன்றகண்ணையுடையானுடைய நிறம்போலே மாறுபாடு மிக்க குராலேற்றையும்பெருளையையுடையகடல் கலக்கமுறம்படி உள்ளேசென்று மாமாத்தகவெட்டின மீனாக †போரையுடைய வேலை எச்சிய (உ)முருகனது நிறம்போல அப்பிவந்த செவ்வ எற்றையும் அவ்வொப்பவரும் குணத்தினையுடைய வற்றையும் ஒப்பில்லாத பிறவற்றையும் வறையையுடையவாகியபல மேகங்கள் திரண்டவைபோல முழங்குப்பா விரும்பி விரும்பித் தொழுவிலே புகுதவிட்டார். எ - று.

கஅ அவ்வமி, (௩)முள்ளொழிற் றேள் (சு)ரிவளைப் பெறுமிதோர் வெள்ளேற் றெருத்தடங்கு வான்

எ - து: †அவ்விடத்து இந்த ஒப்பில்லாத வெள்ளிய எற்றின் கழுத்திலே கிடக்குமவன் கூரிய எயிற்றினையும் அழகினையுமுடைய இவளைக்கூடும். எ-று.

க. (அ)“பிறைதுதல் வண்ணமாகின்ற” (ஆ) “கறைமிடற்றண்ணல் காமர் சென்னிப், பிறைதுதல் விளங்கு மொருகண்போல” (இ) “பால்புரை பிறைதுதற் பொலிந்தசென்னி. நில மணிமிடற்றொருவன்” புறம். க:௧. ௫௫: ௪ - ௫ ௧௧: ௫ - ௬ (௭) “பிறைநெற்றியோடுற்ற முக்கண்ணி னார்” (உ) “பிறைகாங்கு நெற்றியர்” (ஊ) “பிறைசேர் துதலிடைக் கண்ணமர்ந்தவனே” (எ) “திங்க டிலகம் பதிக்க துகலர்” சூலவாரம். என வருதலால், பிறைதுதலென்பதற்கு, பிறையணிந்த துதலென்று பொருள்கொண்டு ‘சுடைமேவரும்’ என்பதற்கு அதற்கேற்பப்பொருள் கொள்ளினும் அமையும்.

உ. முருகவேள் செந்திமுடையவரென்பதை, ‘செவ்வேன்’ ‘சேய்’ என வழங்கும்,பெயர்களும் வலியுறுத்தும். “உருவு முருவத்தி யொத்தி” என்பது பரி. கக: ௧௧.

௩. (அ) ஏறதழவினுனுக் குரியனிலெனவந்த கைக்கிளைக்கு, “முள் ளெயிற்றேள்..... கொள்பவன்” என்னும் பகுதி மேற்கோள். தொல். அகத். சூ. ௧௩. ௩௪. (ஆ) முள்ளெயிறு இந்துறப்பக்கம் ௩௩: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௪. “இவளைப் பெறுமிதோர்... ..சார்பவன்” இவ்வடிகளோடு “காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்தானைக் காமுறுமிவ், வேரி மலர்க்கோதை யான் ..

பிரதிபேதம்) * பாகத்தேமேவுதல், † போரையுடைய முருகனது, ‡ அவ்விடத்த நல்லாய் ரிந்த வொப்பில்லாத.

௨௦ ஒள்ளிழை, வாருறு(க)கூந்தற் றுயில்பெறும் வைமருப்பிற்

(உ)காரி கதனஞ்சான் கொள்பவன்

எ - து: கூரிய கொம்பையுடைய கரிய ஏற்றினது கோபத்தை அஞ் சாது அதனைத் தழுவமவன் இந்த ஒள்ளிய இழையினையுடையாளுடைய வாருதலுற்ற கூந்தலிலே துயிலுதலைப் பெறும். எ - று.

௨௧ ஈரரி

*வெருஉப்பினை (நு)மாளைக்கி னல்லாட் பெறாஉமிக்

(சு)குருஉக்கட் கொலையேறு கொள்வான்

எ - து: குரால் ஈரித்தவாகிய கண்ணினையுடைய கொலைத்தொழிலை யுடைய ஏற்றைத் தழுவமவன், வெருவுதலையுடைய பிணையாகிய மாளைக்குப் போலும் நோக்கினையுடைய இரண்டாகியகண்ணையுடைய இந்த ஈரல்லானைக் கூடும். எ - று.

(நு)அரி, ஆகுபெயர்.

௨௨ வரிக்குழை,

வேயுறழ் (சு)மென்றோட் டியில்பெறும் வெந்துப்பிற்

||சேளய் சினனஞ்சான் சார்பவன்

.....புனைப் புதுமல ரான்” (சீலப்.கன: கொளு, க - எ.) என்னும் பகுதிகள் ஒப்புநோக்கற் பாலன.

௧. (அ) “மகளிர், விரிமென் கூந்தன் மெல்லனை வதிந்து” பதிற். ௩௦: ௧௮ - ௧௯. (ஆ) “இருளைங் கூந்த வின்றியில்” (இ) “கூந்தன் மெல் லனைத் தஞ்சி” அகம். ௨௩௩: ௧௩, ௩௦௮: ௧௩. (ஈ) “இருண்மென் கூந்த லேழுறு துயிலே”

௨. “காரி கதனஞ்சான்” கலி. ௧௦௪: எச.

௩. “மான்பினை யன்ன மகிழ்மட நோக்கே”

௪. “குருஉக்கட் கொலையேறு” கலி. ௧௦௪: எக.

௫. அரி, செவ்வரி கருவரி; இச்சொல் இங்கே அவற்றையுடைய கண்ணை உணர்த்தி நிற்பவன் ஆகுபெய ரென்றார்.

௬. ஆடவர் தம்மனைவியர்தோளிற் றுயில்வதாகக் கூறல் மரபு: (அ) “அரிவை தோளினைத் தஞ்சிக், கழிந்த நாளிவண் வாழு நாளே” குறுங். ௩௨௩. (ஆ) “தாம்பீழ்வார் மென்றோட் டியிலி னினிதுகொ, றுமரைக் கண்ணு ளுலகு” குறுங். ௧௧௦௩.

(பிரதிபேதம்) * வெருப்பினை, † நிறத்தையுடையனவாகிய, ‡ ஈல்லானை கூடும்வரிக்குழை.

|| சேளனைஞ்சான்.

எ - து: வெய்ய வலியினையுடைய சிவந்த எற்றினது சினக்கை அஞ்
சானாய் அக்னைக் கழுவுமவன், வரியினையுடைத்தாகிய குழையினையுடையா
ளுடையமூங்கிலையொக்கும் மெல்லியதோனிலே* துயிலுகலைப் பெறும். எ - று.

வரி - (க) அருப்புத்தொழில்.

உரு என்றும்

கறைவன் நல்லாரை யாபர் முறையின

னண்மீன்வாய் சூழ்ந்த மதிபோன் மிடைபிசைப்

பேணி நிறுத்தா ரணி

எ - து: †என்று நல்லாயர் தமக்குரிய முறைமையாலே* சுற்றவனவாகிய
நாளாகிய மீன்கள் தன்னிடத்தைச் சூழப்பட்டமதிபோலே அவ்விடத்திலிட்ட
பரண்களின்மேலே தத்தும் மகளினைக் கிளாக ஒப்பித்து நிறுத்தினார். எ - று.

(உ) மீனும் மதியும், ஆயத்திற்கும் மகளிர்க்கும் || உவமை.

உக அவ்வழிப், பறையெழுந் திசைப்பப் பல்லவ ரார்ப்பக்

குறையா மைந்தர் கோளெதி ரெடுத்த

நறைவலஞ் செயவிடா ளிறுத்தன வேறு

எ - து: அவ்விடத்துப் புனை வலம்வர விடப்பட்டு நிறுத்தப்பட்டன
வாகிய ஏறகன், பறை மிக்கொலிக்கையினாலும் பலரும் ஆரவாரிக்கையினாலும்
வலிகுறையாத ஆயர்கோடற்றொழிற்கு எதிரே என்றன. எ - று.

ந.உ அவ்வேற்றின்

(ந) மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி நெழிபு மேற்சென்று

வேனுதி புரைவிறற் நிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான்

க. அருப்புத்தொழில் என்றது ஆபரணங்களில் நுண்ணிதாகச் செய்யும்
சிறிய அரும்புபோன்ற வேலைகளை. “தான் களங்கொலக் கழல்பறைந்
தன்” (புறம். ச: ௩) என்புழி ‘கழல்பறைந்தன்’ என்பதற்கு, ‘வீரக்கழ
அருப்புத்தொழில் பறைந்தவை’ என்று எழுதியிருக்கும் உரை
நண்டுஅறிதற்பாலது.

உ. “தாரகையோடு ஆயத்தார்க்கு ஒத்த பண்பு, பன்மையும் ஒன்றற்குச்
சுற்றமாய் அதனிற்குழீது நின்றலும்.....மதியோடு தலைமகட்கு
ஒத்த பண்பு, கட்கினிமையும் சுற்றத்திடை அதனின் மிக்குப்
பொலிதலும்” என்று (கோவையாந். ௧௨௪) பேராசிரியர் எழுதியிருக்
கும் விசேடவுரை இங்கே அறிதற்பாலது.

௩. “ஐஞ்சீரடி முடுகியலோடொன்றாய் வந்த வெண்பா, கலிக்கு உறுப்பாய்
வருதற்கு, “மேனிலை மிகலிகலின்.....வண்ணனும் போனம்”
என்னும் பகுதி மேற்கோள்; தோல். செய். சூ. ௯௪, ௩௪.

(பிரதிபேதம்) * துயிலுப்பெறும் என்றும் கறைவன் நல்லாரை, † என்று தமக்குரிய,
† சுற்றவனாகிய, || உவமை அரியாகுபெயர், வரி அருப்புத்தொழில் அவ்வழி.

பானிற வெள்ளை யெருத்தத்துப் *பாய்ந்தானை
நோனாது குத்து மிளங்காரித் தோற்றங்காண்
பான்(க)மதி சேர்ந்த வரவினைக் கோள்விடுக்கு
நீனிற வண்ணனும் போனம்

எ - து: அந்த ஏறுகளின்மேலே நிலைபெறும் மிகுதலையுடைத்தாகிய மாறுபாட்டினாலே மிடைமிகையினின்றும் இழிந்து அதனைவிட்டுச்சென்று வேலினது முனையையொக்கும் †முனையையுடைய கொம்பினது விறலாகிய நிறத்தினையுடைய மாறுபாட்டிற்கு அஞ்சானாகிப் பானிறம்போலும் வெள்ளிய ஏற்றினது கழுத்திலே ‡பாய்ந்தானைப்பொருடே மேற்சென்று குத்தும் இனைய கரிய ஏற்றினது தோற்றரவு, பால் போலும் மதியைச் சேர்ந்து மறைத்த பாம்பினை அது மறைத்ததன்மையை விடுவிக்கும் நீலநிறம்போலும் || நிறத்தை யுடையவனையும் ஒக்கும்; அதனைப் பாராயென்றான். எ - து.

வண்ணன், மாயோன்.

௩௬ (உ)இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க
வரிபரி பிறுபிறுபு குடர் சோரக் குத்தித்தன்
கோடழியக் கொண்டாணை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
(௩)÷வாடில் வெகுளி யெழிலேறு கண்டை +யிஃதொன்று

க. (அ) “மாமதிகோண், முன்னம் விடுத்த முகில்வண்ணன்” பெரிய தீரு மடல். ௧௬. (ஆ) “தேம்பலினந்திங்கட் சிறைவிடுத்தைவாய்ப், பாம்பி னனைப் பள்ளிகொண்டாய்” பெரியதீருமொழி. (கக) அ: எ. (இ) “கோள் வாய் மதிய நெடியான்விடுத்தாங்கு” சீவக. சஞ்ச. (ஈ) “பான்மதி விடுத்தனை” யா - வி. மேற்.

உ. நாதசீரடியும் ஐஞ்சீரடியும் முடுகியலடியாக வந்ததற்கு (அ) “இரி பெழு.....தலைச்சென்று” என்னும் அடிகள் தோல். செய். கு. ௧௫௫. பேர். உரையிலும் (ஆ) “இரிபெழு.....கண்டை யிஃ தொன்று என்னும் அடிகள் தோல். செய். கு. ௧௬. பேர். உரையிலும் முடுகுவண்ணத்திற்கு (இ) “இரிபெழுபதிர்பதிர் பிகந்து” என்பது தோல். செய். கு. ௨௩௩. ௩௪. உரையிலும் மேற்கோள்.

௩. வாடுதல் குறைதலென்னும் பொருளில் வருதலை “வாடற்க வையை ரினக்கு” (பரி. ௬: ௧௦௬) என்பதன் உரையாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * பாய்ந்தானைக் கோனாது குத்து, † முனையுடைய கொம்பினது விறலா றுதலையுடைய, ‡ பாய்ந்தனைப், || நிறத்தையுடையவனையும், ÷ வாடா வெகுளி, + இஃதொன்று, அஃதொன்று.

வெருவரு (க) தும மெடுப்ப வெருண்டு

திரிதருங் கொல்களிறும் போன்ம்

எ - து: பலரும் எழுந்திருந்து சென்று அதிர்த்து அதிர்த்து கெட்டு அவ்விடத்தைக் கடந்து சேர நீங்கும்படியாக *எனும்பு முறித்து குடர்களற்றுக் கவிழும்படி குத்திவிட்ட பின்பு தன் கொம்பின் தவலியழியத் தழுவினவனை அலைத்துக்கொண்டு திரிந்து துறைக்கும் குரையாத கோபத்தினையுடைய அழகியையுடைய ஏறு, வெருவதல் வருதற்குக் காரணமான மருந்தினுற் புதைக்க அதற்கு வெருண்டு திரிதருங் கொல்கின்ற களித்தையும் ஒக்கும்; இஃதொன்றைப் பாராயென்றான். எ - று.

ச.நி தாளெழு துணிபுணி யிசைத்தவிர் பின்றித் தலைச்சென்று

தோள்வலி துணிபுணி துறந்திறந் தெய்தி மெய்சாய்ந்து

கோள்வழுக்கித் தன்முனைநர் வீழ்ந்தான்மேற் செல்லாது

மீளுந் புதறேற்றுத் தோற்றங்காண் மண்டமருநர்

(உ)வாளகப் பட்டாணை யொவ்வா னெனப்பெயரு

யீளி மறவனுந் போன்ம்

க. துமமெடுத்தலால் களிறு வெருளுமென்பது உதயணன் சரித்திரத்து, யுகி பிரச்சோதனன் நகை, க்கலக்குதற்கு யானைக்குத் துமமூட்டிய செப்தியைக்கூறும் “ஆனைதன் னிலைகண் டெய்தியகிலிடும் புகையு ழூட்டிச், சேனைமன் னகர ழூத்துச் சிறைவீடுன் கடனே யென்று, மானநல் யுகி யானைச் செவியின்மக் திரத்தைச் செப்ப, யானைதன் மதக்கம் பத்தி லருந்தனே யுதறிற்றன்றே” என்னும் (உதயணசுமார (க) உஞ்சைக்காண்டம். அரு - ஆம்) செய்யுளாலும் அறியலாகும்.

உ. (அ) “வடுவாழ் மாட்பி, னம்புசே ருடம்பினர்ச் சேர்ந்தோ ரல்லது, தும்பை ருடாது மலைந்த மாட்சி யன்னார் பெரும்” (ஆ) “ஒன்னார் மெலிவிடத்தும்.....செல்லாமை தான்நலையே” (இ) “மங்கை மலிழ வுறையேனேல் வானமருட், பங்கப்பட் டார்மேற் படை நினைந் தே னுகென்றான்” (ஈ) “கைப்படை யொன்று மின்றிக் கைகொட்டிக் குமா ளார்ப்ப, மெய்ப்படை வீழ்த்த நாணி வேழமு மெறிதல் செல் லான், மைப்படை நெடுங்கண்மலை மகளிர்ந்தம் வனப்பிற்குழந்து, கைப்படு பொருளிலுநான் காமம்போற் காணையீண்டான்” (உ) “கைத் துயிர் குடிப் பென்னா வெற்றினா னிடதுகையான், மெய்த்தலைச் சுவமோர்சான் வெறுந்கையா னென்று வெள்கி” (ஊ) “சென்றவன் றன்னைநோக்கிச் சீரித்துநீ சிறியை யுன்னை, வென்றவ மும்மை யெல்லாம் விளிப்பெனே” (எ) “எனக் காற்ற லார்மேன், மாகால் வரிவெஞ்சிலையோடும் வளைத்த போது, சேகாகும்” என்பவை, ஈண்டு அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * எனும்பு மெனும்பு முறித்து, † யல்கெடத் தழுவினவனை; தவிர்ப்பினறி.

௭ - து: தோள்வலியாலே துணர்ந்த எழுதமுவுதல் எக்காலமும் மனத் தைச் செலுத்துதலின் அம்மனம் பிணித்த முயற்சியாலே எழுந்து துணர்ந்த இசை தவிர்தலன்றி அதனிடத்தே சென்று மற்றுள்ளார் தழுவுமாற்றைக் கடந்து சேர்ந்து மெய்யைத்தழுவித் தான்கொள்ளும் நிலையைத்தப்பித் தன் முன்னே வீழ்ந்தவன்மேலே செல்லாமல் *மீளுகின்ற புதர் நிறத்தையுடைய ஏற்றினது தோற்றரவு, மிக்குச்செல்லும் போருள் தன்கையில் வாளோடே அகப்பட்டவனை எனக்கு ஒவ்வானென்று வெட்டாமல் மீளும், கூற்றுவினை யொத்த மறவினையும் ஒக்கும்; இதனைப் பாராயென்றான். ௭ - து.

௧௧ ஆங்க, செறுத்தறுத் துழக்கி †யேறெதிர் நிற்ப

மறுத்து மறுத்து மைந்தர் சாரத்

தடிசுறையிறுபிறுபு தாயின கிடப்ப

விடியுற ழிசையி னியமெழுந் தார்ப்பப்

௧௨ பாடேற்றுக் கொள்பவர் பாய்ந்துமே லூர்பவர்

‡கோடிடை நுழைபவர் கோட்சாற்று பவரொடு

புரிபுமேற் சென்ற நூற்றுவர் படங்க

(க)வரிபுனை (உ)வல்வி லைவ ரட்ட

பொருகனம் போலுந் தொழூ

௭ - து. அங்ஙனம் கொம்பு மார்பிற்படுதலை மார்புகொடுத்து ஏற்றுக் கொள்பவரோடும் மேலே பாய்ந்து || ஏறுபவரோடும் கோட்டிடையிலே சென்று புருவரோடும் ஏறுகொள்ள வல்லெனென்று சாற்றவாரோடும் ஏறுகள் பொருது பின்பு பொருவாரை அடித்துச் செறுத்து எதிரேநிக் அதனைப் பொருமல் மைந்தர் விலக்குமவரை + மறுத்துமறுத்துச் சென்று தழுவுகைய னாலே என்புகள் முறிந்து முறிந்து தசைகளற்றுப் பரந்தனவாய்க் கிடக்க (௭) இடியோடே யாறுபடுகின்ற ஏற்றினது முழக்கோடே வாசகியங்கள் மிக்கு ஆரவாரிக்க அத்தொழு, போரைவிரும்பி மேலேசென்ற துரியோதனதிகள் படுப்படி விரிந்து புனைந்த வலிய வில்லையுடைய தருமன் முதலியோர் கொன்ற பொருகின்ற களதையொக்கும். ௭ - து.

௧. 'வரிப்புனை பந்தொடு' முருகு. சுஅ.

௨. (அ) "வல்வி லோரி கொல்லிக் குடவரை" தறுந். ௧00. (ஆ) "கொல்ல யாண்ட வல்வி லோரியும்" புறம். ௧௦௮. (இ) "வல்வி லிராமன்" நாலா. பெரியதிருமொழி. (ஊ) ௧. ௪.

௩. "உருமி னதிறுந் குரல்போற பொருமுர, ணல்லேறு" (கலி. ௧௧௩: ௨௬ - ௨௭.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதீபேதம்) * மீளுகின்ற நிறத்தை, † ஏற்றெதிர், ‡ கோட்டிடை, || ஏறுமவரோடு, மறுத்துச் சென்று.

௬௦ தொழுவினுள், கொண்டவே நெல்லாம் புலம்புகத் தண்டாச்சிர்
வாங்கெழி னல்லாரு மைந்தரு மல்லலா
ராங்க ணபர்வர் துழை

எ - து: அத்தொழுவிடத்துத் தழுவிக்கொண்ட ஏறகனெல்லாம் மேயும்
ஈலத்தேபோக அமையாத சீரினையும் கோக்கினார் கண்ணை வாங்கிக்கொள்ளும்
*அழகினையுமுடைய ஆய்ச்சியரும் ஆயரும் வளப்பத்தையுடைய ஊட்டத்தே
குாவையாவெனத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறினாள். எ - று.

௬௩ பாடுகம் வம்மின் பொதுவன் கொலையேற்றுக்

கோடு குறிசெய்த மார்பு

எ - து: கூறி, பொதுவனுடைய கொலைத்தொழிலையுடைய ஏற்றியுடைய
கொம்புகள் குறியிட்டெவிட்ட மான்பைப் பாடுவோமாக வாருங்கோளெனத்
தலைவியையும் ஆயத்தையும் கோக்கிக் கூறினாள். எ - று.

௬௪ நெற்றிச் சிவலை நிறையழித்தா னீண்மார்பிற்

செற்றார்கண் சாயபான் சாரா தமைகல்லேன்

பெற்றத்தார் கவ்வை யெடுப்ப வதுபெறி

துற்றியா வாயர் மகள்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நெற்றியிலே சிவந்த சுட்டியினையுடைய
ஏற்றைவிடவி நிறைதலைக்கெடுத்தவனுடைய நீண்ட மார்பிலே பதைத்து அலர்
கூறுகின்ற மகளிர் நம்மை இகழ்ந்து பார்க்கும் கண்கள் இகழ்ந்து பாராதிருக்
கும்படியாக யான் சாராமல் அமைந்திரேன்; இனி, பசுவையுடைய ஆய்ச்சியர்
அலர்கூறுவதற்குப் பெரிதும் வருத்தமுமேன் யானென்றாள். எ - று.

ஆயர்மகளென்று தன்னைப் பிறப்போற் கூறினாள்.

௬௬ (க)தொழீஇஇ

எ - து: தொழில்செய்கின்றவளே. எ - று.

(உ)ஒருக்குநா மாடுங் குரவையு னம்மை

(ஈ)யருக்கினன் போனோக்கி யல்லனோப் செய்தல்

௧. இந்நூற்பக்கம் ௬௪௪: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௨. புகழுகம்புரிதல் கைக்கிளைக்கண் வந்ததற்கு, “ஒருக்குநாம்.....
மகன்” என்னும் பகுதி மேற்கோள்; தோல். மெய்ப். கு. ௧௧. பேர்.

கு - வி. கு. ௫௮௦.

௩. “அருக்கு மங்கையர் மலரடி” திருப்புகழ்.

(பாதிபேதம்) * அழகினையுடைய, † நிறையழித்த நீண்மார்பிற் சென்றார்.

(க) குருஉக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்யா நென்னுந்
கருக்கன்றே வாயர் மகன்

எ - து: ஆயர்மகன் ஆயத்தோடே நாம் ஆடுங் குவைக்கத்திலே நம்மை
அருமைசெய்தான்போலே நோக்கி நமக்கு வருத்தத்தைத் தரும் நோயைச்
செய்தல் நிறுத்தையுடைய கண்ணையுடைய கொலையேற்றையான்கொண்டே
நென்னும் மனச்செருக்கன்றே? அது வேறென்றால்வே என்றுள். எ - று.

௭௩ நேரிழாய், †கோளரி தாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்
காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்கே
யார்வுற் றெமர்கொடை சேர்ந்தா ரலசெடுத்த
வூராரை (உ)யுச்சி மிதித்து

எ - து: அதகேட்ட தோழி, ஒத்த இழையினைடையாய்! கொள்ளுத
லரிதாக நஞ்சுற்றத்தார் நிறுத்தின கொலைத்தொழிலையுடைய ஏறுகிய காரியி
னது கோபத்திற்கு அஞ்சாறாய்த் தழுவின பொதுவனுக்கே எம்முடைய
சுற்றத்தார் †மகிழ்ச்சிநிறைதலுற்று அலரை மிகக் கூறிய உறிலுள்ளாரைத்
தலையிலே மிதித்துக் கொடுத்தலைப்பொருந்தினார்; இனி வருந்தாதே கொள்
ளென்றாள். எ - று.

||எமரென்றான்; “தாயத்தினடையா” என்னும்(உ)குத்திரலிதியால் அவர்
அவர் கூறிய அவற்கே கொடுத்தலின். அவர் உச்சியிலே மிதித்த தன்மைத்
தென்றான்.

௭௪ ஆங்கு

தொல்கதிர்த் திகிரியாற் பரவுது மொல்கா
வருமுறழ் (ச)முரசிற் றென்னவற்
(ரு)கொருமொழி கொள்கனிவ் வுலகுட டுன்னலே

க. “குருஉக்கட் கொலையேறு” கலி. ௧௦௪: ௨௩.

உ. உச்சியிலே மிதித்தலென்றது இழிவுபடுத்துதலை: “மிதித்திரப் பாரு
மிறக்க மதியா, மிதித்திறப்பாரு மிறக்க” என்பது; நாலடி. ௬௧.

௩. தொல். பொருளி. கு. ௨௭.

ச. பாண்டியற்கு முரசாற் சிறப்புக் கூறுதலை. “முரசுமுன் றுள்பவர்”
(கலி. ௩௩௨: ௪) என்பனாலும் அதன் குறிப்பாலும் அறிக.

டு. “குமரியொடுவடவி மயத், தொருமொழிவைத் துலகாண்ட சேரலா
தற்கு” சிலப். ௨௧.

(பிரதீபேதம்) * நிறுத்தையுடைத்தாயி, † கோளரியாக, ‡ மகிட்சி. || எமரென்றான் தாய்
தாயத்தி, டுஎன்னலே.

எ - து: கெடாத (க) உருமேற்றை மாறுபடுகின்ற முரசினையுடைய அவ் விடத்திற் பாண்டியனுக்கு இவ்வுலகுசேர அவனுடைய ஒருமொழியைக்கேட்ப தாகவென்று கூறிய பழைமையான கதிரையுடைய சக்கரப்படையையுடையானை *வாழ்த்துதும்; அதற்கு நீயும் வருகவென்றான். எ - று.

ஒருமொழி, ஆணை. தென்னவற்கென்னும் நான்காவது இவ்வுலகம் நடப்பதாகவென்று போந்த பொருளொடு முடியும்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுடைய பிறந்தது.

“ஆயர் வேட்டுவர்” என்னும் (உ) குத்திரத்திலுள் ஆயரினுல்கிழவருக்கிழத்தியரும் உளரென்றாள். தாதலான், இவர்க்குக் களவொழுக்கம் நிகழுமென்பதாம். “நாடகவழக்கினும்” என்னும் (ங) குத்திரத்திற் பாடலுள் அமையாதனவாய்க் களவொழுக்கம் நிகழ்ந்து ஏறு + தழுவி வரைவுடன் பட்டாராகக் கூறினார். மேலும் இங்ஙனம் களவு நிகழ்ந்து ஏறுதழுவி வரைகின்றதாகக் கூறும் + பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் இதுவே விதியாகக் கொள்க.

இது தரவும் ஐஞ்சேரடிப்பெற்ற குறுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சேரடிப்பெற்ற கெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சேரடிப்பெற்ற கொச்சகமும் *வழியைபுணர்ந்த சொற்சேரடியும் முடுகியலோடு தொடர்ந்த கொச்சக வெண்பாவும் நாற்சேரடி முடுகியலோடு தொடர்ந்து ஐஞ்சேரடியும் வந்த கொச்சகவெண்பாவிரண்டும் ஐஞ்சேரடியும் ஆசிரியத்தனையும் விரவி ஈறு வேறேர் சேரண் இற்ற கொச்சக வெண்பாவும் **ஐஞ்சேரடுக்கியவற்றிற் குறுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சேரடுக்கிய கெடு வெண்பாட்டிரண்டும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் பெற்றவந்த கவிவெண்பாவின் வேறுபட்ட (ச) கொச்சகம். “வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியு,

க. (அ) “உருமிடி முரசுமொடு” (ஆ) “இடிமுரசியம்ப” (இ) “இடியுமிழ் முரசும்” (ஈ) இடியென முழங்கு முரசின்” (உ) “உருமின் முரசெழுந் தியம்ப” (ஊ) உருமுற் தன்ன வுட்குவரு முரசுமொடு” (எ) “உருமி னிரங்கு முரசின்” (ஏ) “முரசம்.....உருமி னுரறுபு சிலைப்ப” (ஐ) “உருமிசை முரசம்” (ஓ) “முரசிடியுமிழ் தழங்கென முழங்க” (ஔ) “உருமி னிடிமுரசார்ப்ப” என முரசினொலிக்கு உரு மொலி உவமையாய் வருதல் காண்க.

உ. தொல். அகத். கு. உக.

ங. தொல். அகத். கு. ஈங.

ச. (அ) “மலிதிரை யூர்ந்து” என்னு முல்லைப்பாட்டுள், “இரிபெழு பதிர் பதிர் பிந்துடன் பலர் நீங்க” “தானெழு துணிபிணி யிசைதவிர் பின்றி” எனவு முடுகுதலிற்கொச்சகமாயிற்று; இதனுட் சொற்சேரடியும் வந்தது என்பர் ஈச்; தொல். செய். கு. கருதி. (ஆ) இச்செய்யுள்

(பிரதிபேதம்) * வாழ்த்துமதற்கு + ஆயரினுல்கிழத்தியரும், † ஆதலின். || மெண்டது உ நாடக, + தழுவு வரைவு, + பாட்டுக்களுக்கு மிதவே, x வழியைப் புணர்ந்த, ** ஐஞ்சேரடிபு வெண்பாட்டிரண்டும் தனிச்சொல்லும்.

மைஞ்சீ ரடிபு முளவென மொழிப" (௧) என்பதனான் மூலகப் பாவிற்கும் ஐஞ்சீரடிவருதல் பெற்றும். (௪)

(௧0௫.) அரைசுபடக் கடந்தட் டாற்றிற் றந்த

முரைசுகெழு முதுகுடி முரண்மிகு செல்வற்குச்

சீர்மிகு சிறப்பினோன் ரெல்குடிச் குறித்தெனப்

பார்வனர் முத்தமொடு பகிடல் பயந்த

வார்கலி யுவகையா ரொருங்குடன் கூடித்

தீதின்று பொலிகெனத் கெய்வக் கடியாய்மார்

வீனில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயருந்

தாவி லுள்ளமொடு துவன்றி யாய்புடன்

வள்ளுரு ணேமியான் வாய்வைத்த வளைபோலத்

௧0 தெள்ளிதின் விளங்குஞ் சுரிநெற்றிக் காரியு

மொருகுழை யவன்மார்பி லொண்டார்போ லொளிமிகப்

பொருவறப் பொருந்திய செம்மறு வெள்ளையும்

பெரும்பெயர்க் கணிச்சியோன் மணிமிடற் றணிபோல

விரும்பின ரெருத்தி னேந்திமற் றுராலு

௧௫ மணங்குடை வச்சிரக்கோ னுயிரங் கண்ணையக்குங்

கணங்கொள் பல்பொறிக் கடுஞ்சினப் புகருந்

வேல்வலா னுடைத்தாழ்ந்த விளங்குவெண் நிகிலேய்ப்ப

வாழிது கிளர்ந்த வெண்காற் சேயுங்

கால முன்பிற் பிறவுஞ் சால

௨0 மடங்கலுங் கணிச்சியுங் காலலுங் கூற்றுந்

தொடர்ந்துசெல் லமையத்துத் துவன்றுயி ருணீஇய

வுடங்குகொட் பனபோற் புகுத்தனர் தொழுஉ;

௨௩ அவ்வழி,

காரெதிர் கலியொலி கடியிடி யுருமி னியங்கறங்க

ஜர்பெழு கிளர்புனர் புயர்மங்குலி னறைபொங்க

நேரிதழ் நிரைநிரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிநிற்பச்

சீர்கெழு சிலைநிலைச் செயிரிகன் மிகுதியிற் சினப்பொதுவர்

புணர்தற்பொருண்மைத்தாயினும் மூல்லைக்குரிய கருப்பொருளான்

வருதலின் மூல்வையயிற்றென்பர் இளம்; நொல். அகத். கு. ௨௪.

௬. நொல். செய். கு. ௬௩:

தூர்பெழு துதைபுதை துகள்விசம் புறவெய்த்
வார்புடன் பாய்ந்தா ரகத்து;

௩௦ மருப்பிற் கொண்டு மார்புறத் தழீஇயு
மெருத்திடை படங்கியு மிமிலிறப் புல்லியுந்
தோளிறைப் புருதந்துந் துதைத்துபா டேற்றி
நிரைபுமேற் சென்றாரை நீண்மருப் புறச்சாடிச்
கொளவிடங் கொளவிடா நிறுத்தன வேறு;

௩௧ கொள்வாரைக் கொள்வாரைக் கோட்டுவாய்ச் சாக்குத்திச்
கொள்வார்ப் பெறுவுக் குருஉச்சேகில் காணிகா
செயிரிற் குறைநாளாற் பின்சென்று சாடி
யுயிருண்ணுங் கூற்றமும் போன்ம்;

௩௨ பாடேற் றவரைப் படக்குத்திச் செங்காரிக்
கோடெழுந் தாடுங் கணமணி காணிகா
நகைசா லவிழ்பத நோக்கி நறவின்
முறைகுழுந் தும்பியும் போன்ம்;

௩௩ இடைப்பாய்ந் தெருத்தத்துக் கொண்டானே டெய்தி
மிடைப்பாயுந் வேள்ளேறு கண்டைகா
வான்பொரு வானத் தாவினவாய்க் கோட்பட்டுப்
போதரும் பான்மதியும் போன்ம்;

௩௪ ஆங்கு ஏறும் பொதுவரு மாறுற்று மாறு
விருபெரு வேந்தரு மிகலிக்கண் ணுற்ற
பொருகளம் போலுந் தொழுஉ;

௩௫ வெல்புக முயர்நிலைத் தொல்லியற் றுதைபுதை துளங்கிமி
னல்லேறு கொண்ட பொதுவன் முகனோக்கிப்
பாடில வாயமகள் கண்;

௩௬ நறுதுதா லென்கொலைங் கூந்த லுளரச்
சிறுமூல்லை நாரிய தற்குக் குறுமறுகி
யெகல்லா துடன்றெமர் செய்தா ரவன்கொண்ட
கொல்லேறு போலுங் கதம்;

௩௭ நெட்டிருங் கூந்தலாய் கண்டை யிரிதோர்சொல்;

௫௮. கோட்டினத் தாயர் மகனொடியாம் பாட்டதற்
கெங்க னெமரோ பொறுப்பர் பொறுதார்
தங்கண் பொடிவ தெவன்;

கக ஒண்ணுதால்;

இன்ன வுவுகை பிறிதியாதி யாயென்னைக்
கண்ணுடைக் கோல ளலைத்ததற் கென்னை
மலரணி கண்ணிப் பொதுவனோ டெண்ணி
யலர்செய்து விட்டதில் லூர்;

௬௬ ஒன்றிப் புகரினத் தாயமகற் கொள்ளிழா
யின்றெவ னென்னை யெமர்கொடுப்ப தன்றவன்
மிக்குத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்
புக்கக்காற் புக்கதென் னெஞ்சு;

என;

௭௧ பாடிமிழ் பரப்பகத் தரவனை யசைஇய
வாடுகொ ணேமிபாற் பரவுது நாடுகொண்
டின்னிசை முரசிற் பொருப்பன் மன்னி
யமைவர லருளி யார்க்கு
மிமையுத் தும்பரும் விளங்குக வெனவே.

*இஃது ஏறுதழுவியவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறி, அவள் ஏறுதழுவிய தலைவினை விருப்போடு நோக்கியவற்றைத் தன்னுள்ளே கூறி, முன்னர்க் களவின்கண் தமர்கோபித்ததனையும் அயலார்பொறுதிருந்த தன்மையினையும் தலைவிக்குக் கூற, அவளும் அவர் அலர்கூறியது நன் றென்று கூறி, †அன்றே என்னெஞ்சு கலந்துவிட்டது; இனி அவர்கொடுப்ப தாகக் கூறிய நாளிற் செய்வதென்னென மகிழ்ந்து ‡கூற, அதுகேட்ட தோழி யாம் அங்ஙனங் கூடி இனிதிருக்குமாறு காக்கின்ற பாண்டியன் நீடு வாழமாறு தேய்வத்தைப் பரவுகும் வாவெனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) அரைசபடக் கடந்தட் டாற்றிற் றந்த
முரைசகெழு முதுகுடி முரண்மிகு செல்வற்குச்

க. (அ) அரைச என்பது உயர்திணை யாண்பாலை யுணர்த்தி வருதற்கு
'அரைசபடக் கடந்தட்' என்பது மேற்கோள்; தோல். கிளவி. கு.
(பிரதிபேதம்) * உத வறுதழுவியவற்றைத் தோழி. † இன்றே, ‡கூறுவதகேட்ட.

சீர்மிகு சிறப்பினேன் (க) நெல்குடிச் குறித்தெனப்
 பார்வனர் முத்தமொடு படுகடல் பயந்த
 ௫ வர்கலி *யுவகைய ரொருங்குடன் கூடித்
 தீதின்று பொலிகெனத் தெய்வக் கடியயர்மார்
 (உ) வீனில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயருந்
 (௩) தாவி லுள்ளமொடு துவன்றி யாய்புடன்
 வள்ளுரு ணேமியான் வாய்வைத்த வளைபோலத்
 ௧௦ தெள்ளிதின் விளங்குஞ் (ச) கூரிநெற்றிக் காரியு
 (௫)†மொருகுழை யவன்மார்பி லொண்டார்போ லொளிமிகப்
 பொருவறப் பொருந்திய செம்மறு வெள்ளையும்

௫௭. நச். (ஆ) “அரசுபடக் கடந்த வாளுச் சீற்றத்தவன்” பரி. ௨௨: ௩.
 (இ) “அரசுபடக் கடக்கு முரைசா றேன்மல்” புறம். ௨௧௧: ௬.

௧. “நெல்லு நீரு மெல்லார்க்கு மெளியவென, வரைய சாந்தமுந் திணைய
 முத்தமு, மிமிழ்குரன் முடிசு மூன்றுட னானந், தமிழ்கெழு கூடற்
 டண்கோல் வேந்தே” புறம். ௫௮: ௧௦ - ௧௩.

௨. “தொல்லினை நட்ட குடியொடு தோன்றிய, நல்லினைத் தாயர்” கலி.
 ௧௦௪: ௫-௬.

௩. இப்பகுதி ‘தாவி லுள்ளமொடு’ என்றும் படிக்கும்படி ஒரு பிரதியி
 லுள்ளது; தாவென்னுஞ் சொற்போலவே தாவென்னுஞ் சொல்லும்
 வருத்தமென்னும் பொருளை யுடையதாயின் மேனை நயமுற, “தாவி
 லுள்ளமொடு” என்றும் கொள்ளலாம்.

௪. “சுரிநெற்றிக் காரி” கலி. ௧௦௧: ௨௧.

௫. (அ) பலராமன் யமுனையால் அளிக்கப்பட்டதும் மிகச் சிறந்ததுமான
 ஒரு குண்டலத்தை அணிந்தனனென்பது புராணகதை; (ஆ) அவனிலை
 யைக் கூறுவதாகிய “கண்களியா” என்னு முதலையுடைய வெண்பாவி
 லுள்ள “ஒண்குழையொன் நெல்கி யெருத்தலைப்ப” என்பதை இளைத்
 தெனவறிந்தபொருள்வினப்படுதொகுதியின் உம்மைபெற்று வருமென்
 பதற்கு மேற்கோள்காட்டி, (தொல். கிளவி. கு. ௩௩), சேனாவரை
 யரும் (நேமி. சொல். ௧௪) சேமிநாத வுரைகாரரும் (நன். பொது. கு.
 ௪௮) மயிலைநாதரும் “ஒன்றும்” என்றபாலது, “ஒன்று” என உம்மை
 யின்றி வந்தது செய்யுள் விகாரமென்றும் (தொல். கிளவி. கு. ௩௩)
 நச்சினாக்கினியர் (குழை) ஒன்றேனும் இளைத்தென அறிந்தபின்
 உம்மை வேண்டும்; அது விகாரத்தாற் நெருக்கதென்றும் எழுதியிருப்ப
 வையும் இவன் ஒரே குழையினனென்பதை வலியுறுத்தும். (இ)

(பிரதிபேதம்) * உயகையர். † ஒருகுழையொருவன் மாப்பிஞ்சுண்டார்.

பெரும்பெயர்க் கணிச்சியோன் மணிமிடற் றணிபோல
 விரும்பின ரெருத்தி னேந்திமிற் குராலு
 கடு மணங்குடை வச்சிரத்தோ னாயிரங் கண்ணையக்குங்
 கணங்கொள் பல்பொறிக் கடுஞ்சினப் புகரும்
 *வேல்வலா னுடைத்தாழ்ந்த விளங்குவெண் கிகிலயர்ப
 வாவிது கிளர்ந்த வெண்காற் சேயுங்
 (க)கால முன்பிற் பிறவுஞ் சால
 ௨௦ மடங்கலுங் கணிச்சியுங் (௨)†காலனுங் கூற்றங்
 தொடர்ந்துசெல் லமையத்துத் துவன்றுயி ருணீஇய
 வடங்குகொட் பனபோற் புகுத்தனர் தொழஉ

எ - து: †அரசுகள் படுப்படியாக வென்று கொன்று நெறியாலே
 கொண்டுவந்த தலைமையின்கின்ற || சிறப்புக்களையுடையோனுடைய பழை
 தாகிய குடிக்குறித்தென்றுகூறிய, பாண்டிமண்டலம் பயந்த விளைவுகளும்
 ஒலிக்குங் கடலில் வளர்ந்த முத்தத்தோடே மற்றும் பயந்த பொருள்களும்
 (௩)மூன்று X முரசுமூக் கெழுமும் முதிய குடியின்பிறந்த மாறுபாடு மிகுகின்ற

“ஒருகுழை யொருவன்போ லிணர்ச்சேர்ந்த மராமும” கலி. ௨௬: க.
 (௭) “காதொரு குழையோ னிளவிலை” வில்லி. இராசகுய. ௧௪௧.
 (௨) “எரிமணிக் குன்றிரண் டென்ன வேத்துதோ, னொருகுழை
 யொருவனும” (௩) “கங்கையிற் றிருவ மாநகர், வாவொரு குழையி
 னன் வாங்க” (௪) செக்கர்மாமணி, யொருகுழை யுலாவரு வுலங்கொ
 டோனினை” (௫) “திருநகர்.....கங்கையில் வீழ்தல்
 போன்றமற், றொருகுழை யவன்வலியுணர்த்து கின்றதால்” பா.க.
 (௧௦) அக்குரூரன் வந்த. ௨௨. சாம்பன்மணம்புரி. ௫௦, ௫௩, ௫௪. என
 வருபவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௧. (அ) “காலமுன்ப” புறம்: ௨௩: ௧௭. (ஆ) “ஆற்றல் காலனோ டொக்கும்
கேள்வியன்” பெருங். (க) ௩௬: ௧௦௦ - ௧௦௨. (இ) “வெந்
 திறம் காலனை” கந்த. மார்க்கண்டேய. ௨௧௬.

௨. (தென் புலத்திறைவன்) “நெற்றியிற் காலன் செல்ல நீன்பெருங்
 கால பாச, மற்றைவெங் கால தாண்டம் வந்திரு மருங்குஞ் செல்ல,
 வற்றபே ருழிக் காலத் துருத்திர மூர்த்தி யொப்பச், சுற்றிய சேனை
 யோடுந் தோன்றின னுலகக் துட்க” இராமா. திக்குவிசயப். ௬௬.

௩. “முரைசுமூன் றுள்பவர்” கலி. ௧௩௨: ௪. என்பதும் அதன் குறிப்பும்
 ஈண்டு அறிதற்பாலன.

(பிரதீபேதம்) * வேல்வல்லான். † காலமூங்குற்றும். ‡ அரசுகளம்படுப்படியாக, || சிறப்
 புக்களையுடைய பழைதாகிய, + கடல்விளைந்தமுத்தத். X முரசுக்கெழுமும்.

அச்செல்வனுக்குத் தீதின்றிப்பொலிவனவாகவென்று உட்கொண்டு, தெப்பத் திருச் சிறப்புக்களைச் செய்தற்கு அவனுடைய கேடில்லாத குடியின்பன்பு தோன்றிய பெரியகுடியிற் பிறந்த ஆயரும், ஒருங்குநிறைந்த செருக்கினை யுடைய உவகையராய்ச் சேரக்கூடி, ஏறதழுவுங்காற் பிறர்க்குத் துன்பம் நிகழுமென்னும் வருத்தமில்லாத உள்ளத்தோடே நிறைந்து ஏறுகளை ஆராய்ந்து, வள்ளிய உருண்ட நேமிப்படையவன் ஊதிய சங்குபோலத் தெள்ளிதாக விளங்குஞ் சுட்டியையுடைத்தாகிய நெற்றியையுடைய கரிய ஏற்றையும், (க)ம்பிமூத்தபிரானுடைய திருமார்பில் ஒள்ளிய சிவந்த(உ)மாலை போல ஒளிமிகும்படியாக ஒப்புமிக்கிண்டு பொருந்திய சிவந்தமலவினையுடைய வெள்ளியஏற்றையும், பெரிய *பெயரையுடையகணிச்சிப்படையினையுடையவ னுடைய நீலமணிபோலத் திருமிடற்றில் அழகுபோலக் கரிய சுர்ச்சரையை யுடைய கழுத்தினையும் ஏந்தினகுட்டேற்றினையுமுடைய (ஈ)குரால் நிறத்தினை யுடைய ஏற்றையும், வருத்தமுடைய வர்சிரப்படையையுடையோனுடைய ஆயிரம் கண்களையொக்குத் திரட்சிகொண்ட பலவாகிய புள்ளிகளையும் கடிய ட் சினத்தையுமுடைய நிறத்தையுடைய ஏற்றையும், முருகனுடைய உடை யாய்க் தாழ்த்த விளங்குகின்ற வெள்ளியதுகிலையொப்ப நன்றும் உயர்ந்த வெள்ளிய கால்களையுடைய சிவந்த ஏற்றையும், † காலனது வலிபோலும் வலியையுடைய பிற ஏறுகளையும், ‡ கால நிறைகின்ற பல்லுயிர்களை உண்ண வேண்டி ஊழ்த்தியும் கண்ச்சியும் காலனும் கூற்றுவனும் அந்நவயிர்களை விடாமற்செல்கின்ற ஊழிமுடிவாகிய காலத்தே அவை மேலச் சுழன்று திரியு மாறுபோலச் சுழன்று திரியும்படி தொழுவிடத்தே (உ)ரப் || புகுதவிட்டார். எ -று.

பார்பயந்தன கடல்பயந்தனவென இரண்டிற்கும் பயந்தன என்றாக் தொழிற்பெயரைக் கூட்டுக. இனிப் பார்(வளர்முத்தம்)-(ஈ) நிலத்தில் வளர்ந்த

௧. இந்நூற்பக்கம் ௧௪௪. உ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௨. 'கொடுமிட னாஞ்சிலான் ரூர்போன் மரத்து, நெடுங்கைச் சூழு மயிலாலுஞ் சேர' கலி. ௩௬: ௧ - உ.

௩. குரால்நிறம் - கபிலநிறம்; "குராலன் படுதுய ரிராவிற்கண்ட, வுயர் தினை யூமன் போலத், துயர்பொறுக் கல்லேன்" குறுந். ௨௨௪.

௪. முன்பொருகாலத்துப் பாண்டியனைவயிற் பொருளீட்டுதற்குச்சிறந்த வழியாதென்று கேள்வி வந்தது. அப்போது ஒரு வணிகன் வாணிகன் செய்தலென்றும், ஒரு வேளாளன் பயிர்செய்தலென்றும் கூறினர். அரசன் அவ்விருவருக்கும் சிறிது பொருளுதவி இதனைக்கொண்டு நீங்கள் கூறியவடியால் பெரும்பொரு ளாக்குகவென்று விடுத்திச் சில யாண்டு கழித்துத்தன் றாதரை நோக்கி அவர் நிலையை வினாவினன்.

(பிரதிடேதம்) * பெயரையுமுடைய, † சினத்தையுமுடைய வேற்றையும், ‡ காலதகலி, || புகுதவிட்டார். எ-று: பயந்தனகடல்பயந்தன.

முத்தென் றுமாம். உடன் *புகுத்தனரென்க. (கீ) முருகன் தனக்கு உரித்தல்லாத வெண்டிகில் உடுத்தாற்போலக் கால் வெளுத்த எருது. முன் இறைவன் கைய தாய் ஊழிமுடிவின்கண் அவன் வவலால் உயிர்த்திறமேற் றிரியுங் கண்ச்சி. (௨) காலன், †கூற்றுவுணைவலான்.

அத்தாதர் வணிகன் வாணிகத்தாற் பெருஞ்செல்வம் ஈட்டியுளானென் றும் வேளாளன் செழிப்பாக ஒரு கருப்பந்தோட்டம் பயிர்செய்திருக் கிருனென்றும் சொன்னார்கள். அரசன் அதனைக்கேட்டு அவர் நிலைப நேரே அறியக் கருதியதனால் அவ்விருவரும் உறையும் ஊரிலுள்ள கொற்றவையின் திருவிழாவிற்குச் சென்றிருந்தபொழுது முதலில் வணிகனையழைப்பித்து வினவ அவன் தனக்குக் கொடுத்த பொருளைப் பதின்மடங்கு பெருக்கியிருப்பதாகச் சொன்னான். பின்பு அரசன் வேளாளனை யழைப்பித்து வினவ, அவன் அங்கிருந்தே தன் கருப்பப் தோட்டத்தைக் காட்டி இது என் பொருளீட்டம் என்றான். அரசன் இது செழித்த தோட்டமேயாயினும் வணிகனீட்டிய பொருளிற் பத்தி லொரு பங்கிற்கேனும் இணையாமோவென வேளாளன் அவன் பொருள் இதன்விலையிற் பத்திலொருபங்கிற்கும் இணையாகாதென்றான். அரசன் அதனைக்கேட்டு வேளாளனை இகழ்ந்துரைக்க, அவன் தன் தோட்டத்திலிருந்து ஒரு கரும்பைக் கொணர்ந்து அரசன் முன்னிலை யில் அடித்து முறித்தனன். அதிலிருந்து முத்துக்கள் தெறித்தன. அரசன் அம்முத்துக்களை நோக்கி ஒவ்வொன்றும் மிக்க விலைபெறு மென்பதையறிந்து மகிழ்ந்து அவ்வேளாளனுக்கு முத்து என்றும் அக் கரும்படித்தவிடத்திற்கு முத்தடித்த களமென்றும், அங்குள்ள அம்பி கைக்கு முத்துநாச்சியம்மென்றும் அந்நாட்டிக்கு முத்துநாடென்றும் பெயர் புனைந்தனன் என்ப. இச்செவி வழிநிலைச் செய்தி இங்கே கருத்தக்கது.

௧. “உடையு மொலியலுஞ் செய்யை” என்பதனால், (பரி. ௧௬: ௧௭) முருக னுக்கு வெண்டிகில் உரித்தன்றென்றார்.

௨. (அ) “ஆல மென்ன வனலென்ன வந்தகன், ஞால மெல்லா நடுங்கக் கொதித்திடும், வேலை வெங்கன லென்ன வெகுண்டுவெம், காலனன் னவற் கின்ன கழறினான்” (ஆ) “என்னை யேவுதி யென்னி லிராவ ணன், நன்னை நானுயி ருன்பன்” இராமா. திக்குவிசய. ௭௨ - ௭௩. (இ) “அந்தக னத்துணை யமைச்ச னாகிய, வெந்திறங்காலனை விளித்துக் காசியி, லந்தனை னொருமக னவன தாவியைத், தந்திடு கென்றலுந் தரணி யெய்தினான்” (ஈ) “போன காலனு மறலியை வணங்கியே புகுந்த, பான்மையாவையு முரைத்தலும்” கந்த. மார்க்கண்டேய. ௨௧௬, ௨௨௬. (உ) “கடையுதத்திடியிற் பாய கடற்படை வடக்குவாயிற்,

(பிரதிபேதம்) * புகுத்தினரென்க. † கூற்றுவுணைவலான். அவயழி,

உ௩. டுவ்வழி

எ - து: அங்ஙனம் அவர் புகுத விட்ட இடத்து. எ - று.

(க)காரெதிர் கலியொலி கடியிடி (உ)யுருமி னியங்கறங்க
(ஈ)வூர்பெழு கிளர்புளர் புயன்மங்குலி னறைபொங்க
நேரிதழ் நிரைநிரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிநிற்பச்
சீர்கெழு சிலைநிலைச் செயிரிகன் மிகுதியிற் சின்பொதுவர்
தூர்பெழு துதைபுதை துகள்விசும் புறவெய்த
வார்புடன் பாய்ந்தா ராகத்து .

எ - து: கார்காலத்துக் தம்மில் எதிர்த்த கலிப்பிணையுடைய உருமினது
கடிய இடியொலியோல வாச்சியங்கள் ஒலியாநிற்கப் பரந்து உயர்ந்து எழு
கின்ற அசைதலையுடையமேகம்போலத் திசைகளிலே புகைமூச்செழாநிற்கப்
புறவிதழ் ஒடிந்த மணத்தையுடைய ஒத்தவிதழாற் கட்டின மாலையையுடைய
மகளிர் நிரைநிரையாக அணியாநிற்கக் குற்றத்தைச் செய்த மாறுபாட்டின்
மிகுதியாலே தலைமைபொருந்தினசிலைக்கின்றநிலைமையினையுடைய சினத்தை
யுடைய பொதுவர் எழுகின்ற நெருங்கின கண்கள்மறைத்தற்குக் காரணமான
துகளாலே விசும்பு † தூர்த்துமிகும்படி அத்துகள் சென்று சேரும்படியாக
ஆர்த்து அத்தொழுவினுள்ளே சேரப் பாய்ந்தார். எ - று.

௩௦ மருப்பிற் கொண்டு மார்புறத் தழீஇயு

மெருத்திடை யடங்கியு டுமிமிவிறப் புல்லியுர்

தோளிடைய் ||புகுதந்தந் துதைத்துபா டேற்று

நிரைபுமேற் சென்றாரை நீண்மருப் புறச்சாடிக்

கொளவிடங் கொளவிடா நிறுத்தன வேறு

புடைவிளித் தார்க்கு மோதைப் பொருமுழக் கியமன் கேளா, விடை
தெரித்துரைமினென்ன விலங்கெயிற்றுலங்கொ டுண்டோண், மிடை
வலி மிருத்துக்காலாநிருவரை விடுப்பச் செல்வார்” வேதாரணிய.
சோரச். ௧௪.

க. கலிப்பாவில் ஐஞ்சீரடி முடுகி வந்ததற்கு, “காரெதிர்.....ரணி
நிற்ப” என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. ௬௬. போர்.

உ. “இடியார் பணைதுவைப்ப” பு - வெ. உழிஞை. உ௪.

ஈ. “படுமழை யாடும் வரையகம் போலுங், கொடிநறைஞ்ஞந்த தொழுஉ”
கலி. ௧௦௩: ௨௦ - ௨௧.

(பிரதிபேதம்) * பாய்த்தனாகத்து. † தூர்த்தபோம்படியத்தகள். ‡ இமிவிறப்புல்லியும், ||புகுத்
தந்ததைத்து,

௩௫ கொள்வாரைக் கொள்வாரைக் (சு) *கோட்டவாய்ச் சாக்குத்திக்

கொள்வார்ப் பெறாஅக் குறைய்ச்சேகில் காணிகா

(க)செயிரிற் குறைநாளாற் பின்சென்று சாடி

யுரிருண்ணுங் கூற்றமும் போனம்

எ - து: அங்ஙனம் பாய்ந்து கொம்பிடத்தே பிடித்துக்கொண்டும் மார்
பிலே உறும்படி தழுவிக்கொண்டும் கழும்கிடத்திலே அடங்கிக்கிடந்தும் குட்
டேறு முறியும்படி தழுவியும் தோளுக்குநடுவே கழுத்தைப் புகுதவிட்டுப்
பிடித்தும் நெருங்கிக் கொம்புகள் தம்மேலேபடுதலை ஏற்றுக்கொண்டும் நிறைத்
துத் தம்மேலே சென்ற ஆயரைப் பின்னர்க் கீழேவீழ்த்து நீண்ட மருப்புத்
தைக்கும்படி குத்தி அவர்கள் தழுவுகின்ற கழுத்திடத்தைத் கழுவக்கொடாதே
ஏறுகள் அவரை நீக்கி நிறுத்தின; அங்ஙனம் நிறுத்தினபின்பும் சென்று
தழுவுவாரைத் தழுவுவாரைக் கோட்டிடத்தே சாம்படி குத்திப்பின்பு சென்று

௧. “சாப்புல்லற் பாற்று” என்பதற்கு, “சாம் வண்ணம் பொருந்தற்
பான்மை யுடைத்து” என்று பொருள்கூறி, “சாவவென்பதனினுதிநிலை
விகாரத்தாற் றெுக்கது” என இலக்கணமெழுதி, “கோட்டின்வாய்ச்
சாக்குத்தி” என்புழிப்போல வென இதனை மேற்கோளுங் காட்டினர்
பரிமேல்; குறள். ௮௨௬. இந்நூற்பக்கம் ௬௨௩: ௨-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௨. (அ) “காலனுங் காலம் பார்க்கும்” புறம். ௪௧: ௧. (ஆ) “எண்ணி யுயிர்
கொள்வான் வேண்டித் திரியினு, முண்ணுந் துணைக்காக்குங் கூற்று”
பழ. ௮௬. (இ) “ஞாலத் தின்னயிர் வாழ்வோர் நாப்பட், காலம்
பார்க்குங் காலன் போல” பெருங். (க) ௩௩: ௨௦௪-௨௦௫. (ஈ) “சாற்று
நாளற்ற தெண்ணித் தருமம்பார்த், தேற்றும் விண்ணென்ப தன்றி
யிவளைப்போ, னாற்றங் கேட்டலுந் தின்ன நயப்பதோர், கூற்றுண்
டோ” கம்ப. தாடகை. ௬௪. (உ) “நோற்றநோன் புடைய வாழ்
நான் வரமிவை நுனித்த வெல்லாங், கூற்றினுக் கன்றே வீரன் சரத்
திற்குங் குறித்ததுண்டோ” கம்ப. நித்தனைப். ௪௩. (ஊ) “அடுத
லோம்பிய செய்கைய நென்பதா லவனைக், கொடிய நென்பரா லறி
விலார் செய்வனை குறித்து, முடிவி லாருயி ரெவற்றிற்கு முறை
புரிந் திடலா, னடுவ நென்கின்ற தவன்பெய ருலகெலா நவிலும்”
(எ) “கொல்வன்னெனக் காலந்தெரி கூற்றமென நின்றேன்” கந்த.
மார்க்கண்டேய. ௨௨௨. இரண்டாநாட் குரபன்மன். ௨௧௩. (ஏ) “நான்
வரைக்கு நமனெத்த வாளியார்” கழகிஞ். பசுவராக. ௮. (ஐ) “மாயு
நாளுந் நடுவ நோந்தேயாட்படுந்துதர் நீர்போ யாங்கவற் கொணர்மி
னென்ன” வேதாரணிய. சோரச். ௧௩. (ஒ) “நான்வரை யறையே
நோக்கு நடுவொர் தூத ரேய்ப்ப” திருவாணக்கா. திருநாட்டுச். ௮௩.

(பிரதிபேதம்) *கோட்டின்வாய்ச். † கழுத்திலே.

தழுவுவாணப் பெருமல் நின்ற நிறத்தையுடைய சிவந்த எறு உயிர்குறை
கின்றகாளிடத்தே அவர்பின்னேசென்று குற்றத்தைச்செய்து துக்கத்து
உயிரையுண்ணுங் கூறுவனையும்போலும்; இகனைப்பாராயென்றான். எ - று.

௩௬ பாடேற் றவரைப் படக் குந்திச் செங்காரிச்

கோடெழுந் தாடுங் கணாமணி காணிநா

*நகைசா லளிழ்ப்பத நோக்கி நறவின்

முதைகுழந் துமிடியும் போனம்

எ - து: சிவந்த கரிய எற்றி:றுடையகொம்புகள் படுதலை மார்பிலே
எற்றவர்களைக் கொம்புகளாலே பிம்பிடி குத்தி மேனோக்குகலாலே வீழ்ந்த
குருதியால் நனைந்து அசையும் பலவாகத் திரண்ட திட்சிறையுடைய சிறிய
மணிகள் ஒளியமைந்த நறம்புவினது முகையவிழுந் செவ்வியைநோக்கி
அதனைச் சூழ்ந்து திரியும் தும்பியையும்போலும்; அகனைப்பாராயென்றான்.
எ - று.

“நறவிதழ் கண்டன்ன ட்செவ்விரற் கேற்ப” (௩) என உவமைகூறலின்
நறம்பூவைஎன்மணிக்கு (௨) உவமைகூறவே சிறியமணிகள்கோத்துக்கட்டின
மையும் கோடெழுந்தென்றதனால் அக்கோடு எழுந்தகாலத்து வீழ்ந்த குருதி
யால் அவை சிவந்தமையும் பெற்றும்.

௪௩ இடைப்பாய்ந் தெருத்தத்துக் கொண்டானே டெய்தி

மிடைப்பாயும் வெள்ளேறு கண்டைகா

(௩)வான்பொரு வானத் தரவின்வாய்க் கோட்பட்டிர்

போதரும் பான்மதியும் போனம்

க. கலி. அச. ௨௨.

௨. நறம்பூவை எற்றின் கொம்புக்கும் தும்பியை அக்கொம்பிற் கட்டிய
மணிக்கும் உவமையாகக் கொள்வது பொருத்த மென்று தோற்று
கிறது. “அவ்விரை வெரிநி னரக்கீர்க் தன்ன. செவ்விரி யிதழ்
சேணுறு நறவி, னறுந்தா தாடிய தும்பி பசுங்கேழ்ப், பொன்னுரை
கல்லி னன்னிறம் பெறுஉம், வளமலை” (நீ. ௨. ௩) என்பதனால்தோழர்,
செவ்விரியையும் தும்பிமொய்த்தலையுமுடைய கென்பது விளங்கும்;
“நளிர் கொடியன நறுவிறையக நறுமலரன நறவாம்” (துளா. தூது.
சு.) என வருதலால் இதன் முகல் ஒருகொடி யென்று தெரிகிறது.
மயிலைநாதரும் ஒருகொடியென்றே கூறினர். இதனை ஒடையென்பது
போல ஒரு மரத்துக்கும் ஒருகொடிக்கும் பெயரென்பாரு முளர்.

௩. “வான்போழ் வானத்து வயங்குகதிர் சிதறி” நாற். கு. ௧௪௭. மேற்.
(பிரதிபேதம்) * தகைசால், + படுத்தலை மார்பிலே, † மெல்விரற்கேற்ப,

எ-து: நடுவே பாய்ந்தெய்திக் கழுத்திடத்தே தழுவிக்கொண்டு கிடந்தவ னோடே பரணின்மேலே தாவிப்பாயும் வெள்ளிய ஏறு பரம்பின்வாயாற் சிறிதிடம் விழுங்கப்பட்டு அப்பாம்புடனே ஒளியைத்தருகின்ற விசம்பிலே போதலைச்செய்கின்ற, பால்போலும் மதியையும்போலும்; இதனைக்காண யென்றான். எ - று.

(க)*இகா முன்னிலையசை. அது காவெனத் திரிந்தது.

௪௭ ஆங்க, ஏறும் பொதுவரு மாறுற்று †மாறா

நிருபெரு வேந்தரு மிகலிக்கண் ணுற்ற

பொருகளம் போலுந் தொழுக.

எ - து: அங்கனே ஏறுகளும் இடையரும் தம்மின் மாறுபடுகையினாலே அத்தொழு இருவராகிய பெரியவேந்தர் மாறுபட்டு எதிர்ப்பட்ட போர்மாறாத பொருகளத்தையொக்கும் என்றான். எ - று.

இத்துணையும்,தோழி தலைவிக்குக்காட்டிக் ‡கூறியது.

௫0 வெல்புக முயர்நிலைத் தொல்லியற் றுதைபுதை துளங்கிமி

னல்லேறு கொண்ட பொதுவன் முகனோக்கிப்

பாடின வாயமகள் கண்

எ - து: நெருங்கின கழுத்தையெல்லாம் மறைத்தலையுடைய அசை கின்ற குட்டேற்றினையுடைய || நல்ல எற்றைத்தழுவின, வெல்கின்ற புகழ் உயர்கின்ற நிலைமையையுடைய, பழைதாசிய குலத்தியல்பினையுடைய, பொதுவன் முகத்தை நோக்கி ஆப்சாசியிற்பிறந்த மகளுடைய கண் இமைத்தலை xயிலவாயிருந்தன. எ - று.

இது, தோழி தன் நெஞ்சோடே அவன் விரும்பக் கூறியது.

க. “நில்லிகா வென்பான்போ நெய்தற் றெடுத்தானே, மல்லிகா மாலை வளாம்” என்புழி, நில்லிகா வென்பான் போல் என்பதற்கு நில்லென் பான் போல் என்று பொருள் கூறி, ‘இவ்வென்னும் அசை இகாவென வீறு திரிந்தது’ என்று (பரிபாடல். ௪௧: ௧௦௪-௧௦௫.) பரிமேலழகரும் காண்கா வென்பதற்குக் காண்பாயாக வென்று பொருள்கூறி, ‘இவ வென்னும் முன்னிலையசை இகாவென ஈறு திரிந்தது’ என்று (சீலப். ௧௮: ௪௬) அரும்பதவுரைகாரரும் அடியார்க்கு நல்லாரும் எழுதியிருப்பதை நோக்க இங்கும் ‘இக, முன்னிலையசை; அது இகா வெனத் திரிந்தது’ என்று இருக்கவேண்டுமென்று தோற்றுவித்தது.

(பிரதிபேதம்) * இதுமுன்னிலையசை. † மாறாநிருபெரு, ‡கூறின வெல்புகழ். || வல்லேற் றை, x இல்லவாயிருந்தனவெனத் தோழி தன்னுள்ளையவன்விரும்பக்கூறின, ஈறுதலாய்.

நு௩ *நறுதுதா லென்கொர்குலைக் கூந்த லுளரச்

சிறுமுல்லை நாரிய தற்குக் + குறுமறுகி

யொல்லா துடன்றெமர் செய்தா ரவன்கொண்ட

கொல்லேறு போலுங் கதம்

எ-து: நரிய நுதலினையுடையாய்! ஐவகைப்பட்ட கூந்தலை ஆற்ற அது (உ)வெண்ணெயின் நாற்றம் நீங்கிச் சிறிய முல்லைப்பூவின் நாற்றம் மேலி மிக நாரியதற்கு + எம்முடைய சுற்றத்தார் பொருந்தாதே || அண்ணிதாக மனஞ் சுழன்று பாறுபட்டு அவன் தழுவின கொல்லுகின்ற ஏறபோலுங் கோபத் தினைச்செய்தார்; அன்று அவர் இங்ஙனம் + கோபித்தது என்னபயனையுடைத் தாயிற்றென்றான். எ - று.

இது தலைவியைநோக்கிக் கூறியது.

நு௪ (நு)நெட்டிருந் கூந்தலாய் கண்டை + யில்தோர்சொல்;

கோட்டினத் தாயர் மகனொடியாய் X பாட்டதற்

கெங்க நெமமீரா பொறுப்பர் பொருதார்

தங்கண் பொடிவ தெவன்

எ - து: நெடிய கரிய கூந்தலையுடையாய்! இன்னும் யான்கூறுகின்ற. நதொரு சொல்லையும் நெஞ்சால் ஆராய்ந்துபாராய்; கொம்பையுடைய வாகிய எருமையினத்தை யுடைய ஆயர்மகனோடே யாங் **கூடியதற்கு எம் முடைய சுற்றத்தார் இன்னும் பொறுப்பர்; அதுபொருத அயலார் ++தம் முடைய கண்கள் எங்கண்களை நோக்கித் தீய்த்துபோவது என்னபயனை ++யுடைத்தென்றான். எ - று.

௬௧ ஒண்ணுதால்

இன்ன ஷுவகை பிறிதியாதி (சு)யாயென்றைக்

(ரு)கண்ணுடைக் கோல வலைதததற் கென்னை

க. இந்நூற்பக்கம் நு௬௬: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. பாலையும் வெண்ணெயையும் நெய்யையும் தந்தலையில் தடவிக் கொள் ளுதல் ஆய்ச்சாதியாருக்கு இயல்பு.

நு. “நெட்டிருந் கூந்தற் கடவுளர்” கலி. ௬௩: ௩௫.

ச. “அன்னை யலையு மலைபோயிற்று” ஐந்திணையேழ். ௩.

டு. (அ) “நுண்ணிய மென்பா ரலைக்குங்கோல் காணுங்கால், கண்ணல்ல தில்லையிற்” என்பதும், “நுண்ணிய மென்றிருக்கு மமைச்சரை அமர்

(பிரதிபேதம்) * நறுதுதலா யென்கொலைக் கூந்தலுளாய்ச், + குறுமறுகுபொல்லாத, + கம் முடைய, || அண்ணிதாக அண்ணிதாக மனம், + கோபித்தென்ன பயனை. + இல்தோர், X பாட்டதற்கெங்கண். ** கூடியதற்கு, ++ தம்முடைய தங்கண்கள், ++ உடைத்தென்னத் தலைவியைநோக்கிக்கூறினான், ஒண்ணுதால்.

மலரணி கண்ணிப் பொதுவனோ டெண்ணி
பலர்செப்து விட்டதில் லூர்

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி, ஒள்ளிய துதலினையுடையாய்! (க)யாய் தன் கண்களுடையவாகிய கோலை *யுடையளாய் என்னைவருத்தியதற்கு இவ்வூர் என்னை மலரணிந்த கண்ணியை யுடைய பொதுவனோடே கூட்டமென் றெண்ணி (௨) அலரையுண்டாக்கிவிட்டது; இத்தன்மைத்தாகியஉவமை நமக்கு வேறியாதுதானென மகிழ்ந்து கூறினாள். எ - று.

அலைக்குங்கோலின் காரியத்தைக் கண்கள் செய்தமைபற்றிக் கண்க ளுடையவாகிய கோலென்றாள்.

சுஎ ஒன்றிப் புகரினத் தாயமகற் மொள்ளிழா
யின்றெவ னென்னை யொங்கொடுப்ப தன்றவன்
மிகுத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்
புக்கக்காற் புக்கதென் னெஞ்சு

எ - து: அங்கனம் கூறியபின்னரும் ஒள்ளிய இழையினையுடையாய்! தன்மேல் மிக்குசென்ற சிவந்த கரிய எற்றினுடைய கோட்டிடையிலே இம்மைநாள் தவ்வன்செல்ல என்னெஞ்சும் டன் சென்றது; இனிஞ்சுற்றத்தா ரெல்லாரும் பொருந்திப் புகையுடைய பாத்திரையுடைய ஆய்ச்சாதியிற் பிரந்த மகனுக்கு என்னைக்கொடுப்பதா? அறுதியிட்ட அம்மைநாளிற் கொடுக் கின்றது என்னபயனை யுடைத்தென் தலைவி மகிழ்ந்து கூறினாள். எ - று.

என (1௩)

அலைக்குங்கோலாவது கண்ணெனவுரைத்துத் தன்வெகுளிகோக்கால் ஆவர் வெகுடற் குறிப்பறிக வென்பது கருத்தாக்கு வாரமுளர் எனப் பரிமேலழகர் பிரர்கோட் கூறி யிருத்தலும் (தறள். ௭௯0) (ஆ) “கொந் தார் மலர்க்குழல் வல்லநம் மன்னை குரிசில்வந்த, செந்தா மரை யடி கண்டனள் போலுமித் தின்சிலம்பில், வந்தா ரெவரென, வந்தார் சிலரிலர் மற்றிக் கென்றே, நென்தா நெடிதுயிரத் தாங்கொடி தா யென்னை கோக்கினனே” (அம்பிகாபதி கோவை. ௨௩௬) என்பதும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௧. யாய் - என் தாய். “யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ” துறுந். ௪௦.

௨. “கவித்தொறுந் கள்ளுண்டல் வேட்டற்றூற் காமம், வெளிப்படுந் தோறு மினிது” துறள். ௧௧௬௫.

௩. எனவென்பது. இங்கே அசைநிலை.

(பிரதிபேதம்) * உடையாயாய் † ஆயர்மகற்கு. ‡ இயன்செல்ல.

எக (க)பாடியிழ் பரப்பகத் தரவணை யசைஇய
வாடுகொ ணேமியாற் பரவுது நாடுகொண்
டின்னிசை முரசிற் (உ)பொருப்பன் *மன்னி
யமைவர லருவி யார்க்கு
மிமையத் துப்பருந் †விளங்குக வெனவே.

எ-து: அதுகேட்ட தோழியாம்(ங)இல்லறம்நிகழ்த்தி இனிதிருக்குமாறு காத்தற்குப் பிறநாடுகளைக்கொண்டு இனிய ஒசையை யுடைத்தாகிய முரசினையுடைய பாண்டியன் அமைந்து வருதலையுடைய அருவி ஆரவாரிக்கும் இமயத்திற்கு வட திசையிலேயும் மன்னி விளங்குகவென்று உட்கொண்டு முறிதலையுடைத்தாகிய முழங்குகின்ற கடலிடத்துப் பாம்பணியிலே பள்ளி கொண்ட வெற்றி கொண்ட சக்கரத்தினை யுடையோனை வாழ்த்துவே மென்றான். எ -று.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இது தரவும் தனிச்சொல்லும் ஐஞ்சீரடி பலவும் விராய் முடுகுவண்ணம் அடியிறந்தோடிய கொச்சகவெண்பாவும் கொச்சகமும் இரண்டு நெடுவெண்பாட்டும் “வெண்பாட்டிறந்தடி முச்சிந்தாகும்” (14) என்றதனால் இடையிற்று முச்சீரடிவந்த நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடி பெற்ற குறுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடி முடிகியலோடு தொடர்ந்த கொச்சகவெண்பாவும் நெடுவெண்பாட்டும் ஓடியாடென்றும் குறுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் இரண்டு நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகம். (15)

(க0கூ.) கழுவொடு சுடுபடை சுருக்கிய தேர்நகண்

ணிமிழிசை மண்டை யுறியொடு தூக்கி

யொழுகிய கொன்றைத் தீங்குழன் முரற்சியப்

வழுஉச்சொற் கோவலர் தத்த மினநிரை

பொழுதொடு தோன்றிய கார்நனை வியன்புலத்தார்;

க. முல்லை நிலத்துக்குத் திருமால் தெய்வ மென்பதற்கு “பாடியிழ் பரப்பகத் தரவணை.....பரவுதும்” என்பது மேற்கோள்; தோல். அகத். கு. இ. 13.

உ. இந்துப் பக்கம் ௧௧0: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ங. “காவற்பொருட்டு அரசன் வாழ்க.....என யாய் இல்லறத்திற்கு வேண்டுவன விரும்பி ஒழுகியதல்லது பிறிது நினைத்திலன்” என்னும் (ஐங்குறுநூறு. க.) உரைப்பகுதி இங்கே நோக்கற்பாலது.

ச. தோல். செய். கு. எஉ.

(பிரதிபேதம் * முன்னி, † விளங்குகெனவே, ‡ திசையிலே மின்னி.

௬ அவ்வழி,

நீறெடுப்பவை நிலஞ்சாடுபவை

மாறேற்றுச் சிலைப்பவை மண்டிப்பாய் பவையாய்த்

துளங்கிமி னல்லேற் றினம்பல களம்புகு

மள்ளர் வனப்பொத் தன;

௧௧ தாக்குபு தம்முட் பெயர்த்தொற்றி யெவ்வாயும்

வைவாய் மருப்பினுன் மாறுது குத்தலின்

மெய்வார் குருதிய வேறெல்லாம் பெய்காலைக்

கொண்ட னிரையொத் தன;

அவ்வேற்றை;

௧௬ பிரிவுகொண் டிடைப்போக்கி யினத்தோடு புனத்தேற்றி

யிருதிறனா நீக்கும் பொதுவ

ருருகெழு மாநில மியற்றுவான்

விரிதிரை நீக்குவான் வியன்குறிப் பொத்தனர்;

௨0 அவரைக், கழல வழக்கி யெதிர்சென்று சாடி

யழல்வாய் மருப்பினுற் குத்தி யுழலை

மரத்தைப்போற் றெட்டன வேறு;

௨௩ தொடடதம், புண்வார் குருதியாற் கைபிசைந்து மெய்திமிரித்

தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ

ரம்பியூர்ந் தாங்கூர்ந்தா ரேறு;

௨௬ ஏறுதங், கோலஞ்செய் மருப்பினுற் றோண்டிய வரிக்குடர்

ஞாலக்கொண் டெழுமடம் பருந்தின் வாய்வட்டி

யாலுங் கடம்பு மணிமார் விலங்கிட்ட

மாலைபோற் றாங்குஞ் சினை;

ஆங்கு;

௩௧ தம்புல வேறு பரத்தர வுய்த்தத

மன்புறு காதலர் கைபிணைந் தாய்ச்சிட

ரின்புற் றயர்வர் தழுஉ;

௩௪ முயங்கிப் பொதிவே முயங்கிப் பொதிவே

முலைவேதி னெற்றி முயங்கிப் பொதிவேங்

கொலையேறு சாடிய புண்ணையெங் கேளே;

௩௭ பல்லுழ் தயிர்கடையத் தாஅய புள்ளிமேற்
கொல்லேறு கொண்டான் குருதி மயக்குறப்
புல்லெலர் தோளிற் கணியோவெங் கேளே;

௪௦ ஆங்கு, போரேற் றருந்தலை யஞ்சலு மாய்ச்சியர்
காரிகைத் தோள்கா முறுதலு மிவ்விரண்டு
மோராங்குச் சேற லிலவோவெங் கேளே;

௪௩ கொல்லேறு கொண்டா னிவன்கேள்வ நென் றூரார்
சொல்லுஞ்சொற் கேளா வளைமாறி யாம்பருஞ்
செவ்வெங் கேள்வன் றருமோவெங் கேளே;

ஆங்க;

௪௭ அருந்தலை யேற்றொடு கா கலர்ப் பேணிச்
சுரும்பிமிர் கானநாம் பாடினம பரவுது
மேற்றவர் புலங்கெடத் திறைகொண்டு
மாற்றாரைக் கடக்கவெம் மறங்கெழு கோவே.

இது தத்தம் இனம் தத்தம்புலத்துப் பிரிப்பான்புக்கவர் ஏறுகொண்ட
வாறுகண்டு* ஆய்ச்சியர்தங்காதன்மீதுதீயா ல்தங்காதலரைக் கைபிணந்து
நாவையாடித் ததென்னன்வாழ்கெனக் கானம்பாடியது.

இதன் பொருள்.

(௧) கழுவொடு சுடுபடை சுருங்கிய தோற்கண்
ணிமிழிசை மண்டை யுறியொடு தூக்கி

௧. “கொன்றையந் தீங்குழல்.....கோளமோ தோழி” (சிலப். ௧௭,
‘கன்றுகுணிலா’) என்னும்தாழிசைகளின்விடையுரையில், “கொன்றை
ஆம்பல் மூல்லை என்பன சிலகருவி. இனி அன்றைப் பண்ணென்று
கூறுபவெனின். அங்கனம் கூறுவாரும் ஆம்பலும் மூல்லையுமே பண்
னாதற்குப் பொருந்தக் கூறினல்லது கொன்றை என ஒருபண்ணில்லை
யாதலா(. . . .) னும் கலியுள் மூல்லைத் திணையின்கண் ஆறும்பாட்டி
னுள், இப்பாட்டில் ‘கழுவொடுவியன் புலத்தார்’ எனக்கருவி
கூறினமையானும் ‘அன்றைப் பகற்கழிந் தாளின் நிராப்பகற், கன்
றின் குரலுங் கறவை மண்கறங்கு, கொன்றைப் பழக்குழற் கோவல
ரார்பலு, மொன்றல் சுரும்பு நரம்பென வார்ப்பவும்’ என வளையா
பதியுள்ளும் கருவி கூறிப் பண்கூறுதலாலும் இவை ஒரு பொருண்
மேல் மூன்றறிக்கிவந்த வெத்தாழிசையாகலானும் இரண்டு பண்ணும்
(பிரதிபேதம்) * ஆச்சியர், † தங்கனகாதலரை, ‡ தென்னவன் வாழ்கென.

யொழுதிய கொன்றைத் தீங்குழன் முரற்சியர்

*வழுஉச்சொற் கோவலர் தத்த மினிரை

பொழுதொடு தோன்றிய கார்னை வியன் புலத்தார்

எ - து: பால் பற்றற் சீவுதலைச்செய்த(க)தறவைக்கலங்கள் வைத்த உறியோடே தோற்பையிடத்தே கழுவோடேகுட்டுக்கோல்களையும் இட்டுச்சருக்கிய பைகளையும் தூக்கி லேவனாந்த கொன்றைக்காயைத் திறந்து ஈரைத்த இனிய குழலில் உண்டான ஓசையராய் வழுவின சொல்லையுடைய †கோவலர் தம் முடைய தம்முடைய இனமாகிய பசுக்கள் கார்காலத்தோடே தோன்றின அப்பொழுது வரும் மழையாலே நனைந்து அசுற்சியையுடைய நிலத்திடத்தா ராயினார். எ - று.

பழிசை ||பாடமாயின், பழித்தலையுடையதென்க. பழித்தலையுடையது பழிசை. முரற்சியர் என்னும் எச்சம் உடையவென்னும் வினைக்குறிப்போடு +முடிந்தது. (உ) கழுவாவது கறத்தற்கரிய பசுக்களைக் கறத்தற்கு இரண்டு தலையுஞ் சீவி மாலையாக்கக்கட்டிக் கழுத்தில் இடுவது.

௬ அவ்வழி

(௩)நீறெடுப்பவை நிலஞ்சாடுபவை

மாதேற்றுச் சிலப்பவை மண்டிப்பாய் பவையாய்த்

ஒன்று கருவியுமாகக் கூறின் செய்யுட்கும் பொருட்கும் வழுஉச் சேறலானும் அங்கனங்கூறாத லமையாதென்க” என்று அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிமிருப்பது ஈண்டு அறிகற்பாலது.

௧. “திண்கா லுறியன் பாளையன்கலன்” அகநி. உஎச; ௬.

உ. (அ)“நாகு கு னீங்கிய சேதாத் தொகுத்துக், குளம்புங் கோடும் விளங்கு பொன்னுறீஇத், தலையுந் தாம்பு மலோகடை மத்துங், கழுவுங் கலனும் வழுவின பிறவும், பைம்பொனி னியன்றவை பாற்பட வகுத்துக், குன்றாக் கோடி கொடுத்துவப் போரும்” பெருநி. (௧) ௩௬: ௬௪-௬௬. (ஆ) “கழுவொடு பாகர் கலங்காமல் யாத்துத், தொழுவிடை யாயந் தொகுமின்” (தொல். புறந். கு. ௩. ௩௪. மேற்.) என்பவற்றில் இச்சொல் வருதல் காண்க.

௩. (அ) “அடியிட்டு நிலங் கிளைத்தண்டமெண் டிக்கும் போர்ப்பப், பொடியிட்டுயிர்த்தப் பொருகோட்டினிற் குத்திக் கோத்திட், டிடியிட்டதிற்கா ரெதிரேற்றெழுந் தாங்கு கோக்கிச், செடியிட்டிருகண் ணழல் சிந்த நடந்த தன்றே” திருவினா. மாயப்பசுவை. ௧௭. (ஆ) “கானிலங்

(9௪திபேதம்) * வழுச்சொல், † புலத்தர் எ-து: கழுவாவது.....கழுத்திலிடுவது பால் பற்றற், ‡ கோவர் தம்முடைய, || பாடமாயின் பழித்தலையுடையது பழிசையாம். முரற்சியர் என்னும், + முடிந்தது அவ்வழி.

துளங்கிமி னல்லேற் றீனம்பல களம்புது
மள்ளர் வனப்பொத் தன

எ - து: அவ்விடத்துத் துளங்குகின்ற குட்டேற்றினையுடைய நல்ல ஏற்-
றினங்கள் பலவும் முன்பு காலாலே வெட்டி நீற்றை எழுப்புவதை இப்-
பொழுது (க)மழைபெய்தமையிற் (உ) கோட்டுமண் கொள்ளுமவை ஒன்றோ-
டொன்று மாறுபடுதலை மேற்கொண்டு முழங்குமவை மிக்ஞ்பாயுமவையாய்ப்-
போர்க்களத்தே *செல்லும் வீரர் அழகையொத்தன. எ - று.

கக தாக்குபு தம்முட் பெயர்த்தொற்றி யெவ்வாயுந்
வைவாய் மருப்பினுன் மாறுது குத்தலின்
மெய்வார் குருதிய வேறெல்லாம் பெய்காலைத்
கொண்ட னிரையொத் தன

எ - து: ஒன்றோடொன்று தாக்கி மீண்டு அடிப்பறித்துச்சேர்ந்து கூரிய
இடத்தையுடைய கொம்பாலே மாறாமல் எவ்விடத்துங் குத்துகையினாலே
மெய்யினின்றும் வடிகின்ற குருதியையுடைய †எறுகளெல்லாம் நாட்காலைப்-
பெய்யும் ‡மேகநிரையையொத்தன. எ - று.

நாட்காலைமேகம் சிவந்திருத்தலின், உவமைபாரிற்று. பெய்யு மேகம்
அதற்கு அடைகூறிற்று.

கரு அவ்வேற்றை

பிரிவுகொண் டிடைப்போக்கி யினத்தோடு புனத்தேற்றி
யிருதினன நீக்கும் பொதுவ

கீறி வான்மிசை யுயர்த்துக் கதிர்மணி மருப்பிடை நோக்கி, யானின
வேறு யடுசமர்க் கெழுந்தா னசனியே நென்னவோ ரவுணன்” பாக.
(க௦) ஸ்ரீ நாரதர். ச.

க. “பெயல, கடுநீர் வாரித்த செந்நில மருங்கின், விடுநெறி யீர்மணல்
வாசணஞ் சிதறப், பாம்புறை புற்றத் தீர்ம்புறங் குத்தி, மண்ணுடைக்
கோட்ட வண்ண னல்லேள, றுடனிலை வேட்கையின் மடகாரு தழீஇ,
பூர்வயிற் பெயரும் பொழுதில்” அகம். கூச: எ - கக.

உ. (அ) “கோட்டுமண் கொண்ட மார்பம்” சீவக. உஉகச. (ஆ) “கோட்டு
மண் கொள்ளா முலை” ழுதீ (இ) “கோட்டுமண் கொண்ட
குளிர்திங்கள்” நள. சுயம். க௦உ. (ஈ) “கோட்டுமண் கொண்டு”
கூர்ம. ஆதவாசிதப்பு. அ. (உ) கோட்டுமண் கொள்ளும் வேழம்”
தணிகை. வீராட்ட. கூஉ.

(பாதிபேதம்) * கொல்லும் வீர, † ஏறெல்லாம், ‡ மேகநிரையையொத்தன.

ருருகெழு (க)மானில மியற்றுவான்

*விரிதிரை நீக்குவான் வியன்குறிப் பொத்தனர்

எ - து: † அவ்வேறுகள் போர்செய்யாமற் பிரிதலைத் தாம் உட்கொண்டு அவை இரண்டு கூறாக நீங்கும்படி நடுவே சிலவறுகளைச்செலுத்தி விலக்கிப் பின்னர் பசுத்திரனோடே மேயும்புலத்திலே ஏற்றித் தத்தம் இனங்களைப் பிரிக்கும் இடையர் பழையவடிவுகளெல்லாங்கெழுமும்படி பெரியநிலத்தைப் படைத்தற்கு அகற்சியையுடைய கருத்தினையுடைய, (உ) அந்நிலத்தை மறைத் துக்கிடந்த கடலைப் போக்கும் நான்முகனையொத்தார். எ - று.

ஏற்றையென்றது ஏற்றிற்கு ஐகாரவீற்றதோர்பெயர்; “ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் கெல்லா, மேற்றைக் கிளவி யுரித்தென மொழிப” (௩.) என்றலின்.

௨௦ அவரைக், (ச)கழல வழக்கி யெதிர்சென்று சாடி.

யழல்வாய் மருப்பினற் குத்தி (ந)யுழலை

மரத்தைப்போற் றொட்டன வேறு

எ - து: அங்கனம் நீக்குகின்றவர்களை அவ்வேறுகள் ஓடும்படி மிதித்து ஓடாமல் நின்றவர்களை எதிர் சென்று அமுலுகின்ற இடத்தையுடைய கொம்பாலே குத்திச் சாடி உழலைகோத்த மரத்தைப்போலத் துளைத்தன. எ - று.

க. (அ) “மாறியுலகம் வகுத்தநான் வரம்பு கடந்து மண்முழுது, மேறி யொடுங்கு மெறிகடல்போ லெயின்மா நகர மெய்தினர்” (ஆ) “தேர் செலும் வேகத்து வேலைநீ, ரோங்கு நாளி னொகங்கு முலகுபோற், ருங்க லாற்றகில் லார்தடு மாறித்தா, நீங்கினர்”

உ. “உடைசெய் நான்முக னுறங்குழிப் புலிகொள வொருங்கே, திரை செய் வான்கடல் சென்றெனச் சென்றது சேனை” கந்த. திக்கு. ௧௦.

௩. தொல். மரபி. கு. ௪௧.

௪. “கோவலர், கழலக் காடுபோய்” சீவக. ௪௨௨.

௫. உழலைமரம், தொழுவமுதலியவற்றுள் மாடுகளைப் புகாமல் தடுப்பதற்கு அவற்றின் வழியில் இருபக்கத்தும் உழலையை (கழிகளை) இழுத்துப் போடும்படி துளைத்துநிறுத்தியிருக்கும் மரம்; இது கடப்புக்காலென வழங்கும். “கன்று தாம்பரிச், துழலை பாய்ந்துலா முன்றில்” என்பது சீவக. ௪௨௨.

(பிரதிபேதம்) * விரிதிரை, † ஏற்றையென்றது.....என்றலின் அவ்வேறுகள், ‡ படைத்தற்கு இந்நிலத்தை மறைத்ததுக்கிடந்த அகற்சியையுடைய கடலைப் போக்கும் கருத்தினையுடைய நான்முகனையொத்தார், அவரைக்.

உங் தொட்டதம்; புன்வார் குருதியாற் கைபிசைந்து மெய்திமிரித்
தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ
(க)ரம்பியூர் தாங்கூர்ந்தா ரேறு

எ - து: பொதுவர் அங்மனன் துளைத்த தம்முடைய புண்களினின்றுஞ்
சோருகின்ற குருதி வழக்குதலாலே மணலை அள்ளிக் கையைப் பிசைந்து
*உடம்பையுந் (உ)திமிர்ந்து தாழ்க்க நில்லாராய்க் கடலுக்குள்ளே பரதவர்
(ங்)சிறியதெப்பத்தை ஏறினாற்போல ஏற்றைத் தழுவினார். எ - று.

உக வறுதங் கோலஞ்செய் மருப்பினாற் றேண்டிய வரிக்குடர்
நாலக்கொண் டெழுதம் பருந்தின் டவாய்வழிஇ
யாலுங் கடம்பு மணிமாடி விலங்கிட்ட
மாலையோற் றாங்குஞ் சீனை

எ - து: அவ்வேறுகள் தம்முடைய அழகுசெய்கின்ற கொம்பாலே
தாண்டிய வரிகளையுடைய குடர்கள் நான்கு விழும்படி எடுத்துக்கொண்டு
உயர்ந்துபோம் பருந்தின் வாயினின்றுந் தப்பி ஆலமரத்தையும் டகடம்பமரத்
தையும் (ஈ)ஆண்டு உறையுந்தெய்வங்கட்கு ||மகிழ்ச்சியுண்டாகவேண்டி அணி
தலைச்செய்தற்கு விலங்க இட்டிவைத்த மாலையென்போலே கொம்புகடோறும்
+ தாங்காநிற்கும். எ - று.

ங0 ஆங்கு

தம்புல வேறு பரத்தா வுய்த்தத

மன்புறு (ரு)காதலர் கைபிணைந் டவாய்ச்சிய

ரின்புற் றயர்வர் தழுத

க. “மறை யேற்றின் மேலிருந் தாடித் துறையம்பி, யூர்வான்போற்
றேன்று மவன்” ௩௦: ௧௦௩: ௩௮-௩௯.

உ. திமிர்தல் - பூசுதல்; “திமிர்த் திமிரக் கனலாய சந்தன சீதளமே” என
வருதல் காண்க. திமிருதச் செய்தலென்பாரு முள்.

ங. அம்பியென்பது தெப்பத்துக்கும் நீரிற் செலுத்தும் எல்லாக் கருவி
களுக்கும் பெயரென்பவாயினும் ஸ்பேர்முகுக்கு உவமையாய் வருதலிற்
சிறியதெப்பமென்று பொருள்கூறினார். “தண்புன லாடுந் தடங்கோட்
டெருமை, திண்பிணியம்பியிற் றேன்றுமு” என்பது ஐங்குறு. ௯௮.

ச. இந்துற்பக்கம் கூக: கூ, கூஉ: க-ஆம் குறிப்புக்கள் பார்க்க.

டு. குரவை யென்பது: (அ) “குரவை யென்பது கூறுங் காலைச், செய்
தோர் செய்த காமமும் விதலு, மெய்த வுரைக்கு மியல்பிற் றென்ப”

(ஆ) “குரவை யென்ப தெழுவர் மங்கையர், செந்நிலை மண்டலக்
(பிரதிபேதம்) * உடம்புந் திமிர்ந்து, ட வாய்வழியாலும், ட கடம்பமரத், || மகிழ்ச்சியுண்டாக
வேண்டியதணிதலைச் செய்தற்கு, + தாங்காநிற்கும். தம்புல. X ஆச்சியர்,

எ - து: அப்பொழுது ஆய்ச்சியர் தாம் மேயும் புலத்திலே ஏறு பரத்தலைச் செய்யும்படி செலுத்தின தம்முடைய அன்புமிக்க காதலருடைய கையைக் கோத்து இன்பமுற்றுக் குரவையாடுவர். எ - று.

௩௪ முயங்கிப் பொதிவே முயங்கிப் பொதிவே .

(க)முலைவேதி னெற்றி முயங்கிப் பொதிவேங்

கொலையேறு சாடிய புண்ணையெங் தேனே

எ - து: எம்முடையதோழி! கொலைத்தொழிலையுடைய ஏறுகள் சாடின புண்களைத் தழுவிக்கொண்டு பொதிந்துவிடக் கடவேம்; எவ்வளவு துறவுவ தென்று கேட்பாயாயின் முலையின் வெம்மையாலே ஆறும்படி ஒற்றித்தழுவிக்கொண்டு பொதிந்துவிடக் கடவேம். எ - று.

கடக்கக் கைகோத், தந்நிலைக் கொட்பின் றுட லாகும்” என்னும் (சீலப். பதி. எள. உரைமேற்.) குத்திரங்களால் தலைவனது காமமும் வென்றியும் தோன்றக்கூறி எழுமங்கையர் கைகோத்துச் சுழன்று ஆடுவதென்றே அறியப்படுமாயினும், (சீலப். நு: ௧௨.) “இருவகைக் கூத்தின்” என்பதன் விளக்க வுரையால், குரவையென்றது: காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச்செய்யுள் பாட்டாக எழுவினேனும் எண்மரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் கைபிணைந்தாடுவது என்று அறியப் படுகின்றது. இவையும் (இ) “மாயவனுடன் மம்முளைய, வாலசரிதை நாடகங்களில், வேனெடுங்கட் பிஞ்ஞையோடாடிய குரவையாடுதும்” (ஈ) “மாயவன்மன் முன்னினெடும் வரிவளைக்கைப் பின்னை யொடுங், கோவலர்தஞ் சிறுமியர்கள் குழந்தைகோதை புறஞ்சோர், வாய்வளைச்சீர்க் கடிபெயர்த்திட்டசோதையார் தெழுதேத்தத், நாதெருமன் றத்தாடுங் குரவையோ தகவுடைத்தே” சீலப். ௧௭. என வருபவைகளும் (உ) “இடவல” என்பதற்கு, ‘ஆய்ச்சியரோடு குரவைகோத்தலால் அவர்க்கு இடமும் வலமும் ஆயினேப்’ பரி. நு: ௮௩ என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் (ஊ) “நளிதலென்பதற்கு தன்னைச் சேவிக்கு மகளிரோடு குரவையாடிச் செறிதல்” (பதிநீ. நு: ௧௬) என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் (எ) “பாதவர், வெப்புடைய மட்டுண்டு, தண்குரவைச் சீர் துங்குந்து” (ஏ) “குரவர் மாக்கள், வாங்கமைப் பழுனிய தேறன் மகிழ்ந்து, வேங்கை முன்றிற் குரவையயரும்” புறம். ௨௪: ௪ - ௬, ௧௨௬: ௧ - ௩, என வருபவைகளும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௧. (அ) “புண்களைத் தடமுலை வேதுகொண் டொற்றியும்” கலிங்க. கடை. ௧௩.(ஆ) “புண்வருத்தத் தன்னைநோக்கிக், கொங்கையையொற் றிடுங்கொடுத்து” தனிப்பாடல். என்பவையும் (இ) “கொம்மை வரி முலை வெம்மை வேதுநீஇ” சீலப். ௨௮: ௧௬. (ஈ) “கொம்மை வரு முலை வெம்மையிற் றடைஇ” நெடுநல். ௬௬. என்பவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௩௭ பல்லுழ் (க)தயிர்கடையத் தாஅய *புள்ளிமேற்
கொல்லேறு கொண்டான் குருதி மயக்குறப்
புல்லெலந் தோளிற் கணியோவெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழீ! பலமுறையாகத் தயிரைக் கடைகையி
ளுலே பாய்ந்த புள்ளிகளின்மேலே கொல்லுகின்ற ஏற்றைத் தழுவினவ
னுடைய குருதி மயக்கமுறும்படி தழுவுதல் எம்முடைய தோளிற் கு அழகு
மாத்திரையோ? அதிலுஞ்சிறந்ததொன்றன்றோ. எ - று.

௪௦ ஆங்கு, போரேற் றருந்தலை யஞ்சலு மாய்ச்சியி
காரிகைத் தோள்கா முறுதலு மிவ்விரண்டு
மோராவஞ்சுச் சேற லிலவோவெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழீ! ஆயர் பொருகின்ற ஏற்றினது சேருதற்
கரியத்தலையை அஞ்சுதலும் ஆய்ச்சியர் ஏறுதழுவாதவருடைய காரிகைத்தோளை
விரும்புதலுமாகிய இவ்விரண்டு நிலையும் இக்குழப்பிற் றந்தவர்களுக்கு ஒன்றாகச்
செல்லுதல் ஈண்டு இல்லையோ. எ - று.

காரிகைத்தோளென்றது, இகழ்ச்சி; வடிப்படாததோளாதலின்.

௪௩ கொல்லேறு கொண்டா னிவன்கேள்வ னென்றாரா
சொல்லுஞ்சொற் கேளா வளைபாறி யாள்வருந்
செல்வமெங் கேள்வன் றருமோவெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழீ! இவளுடைய கணவன் கொல்லுகின்ற
ஏற்றைத் தழுவினென்று ||ஊரார் புதழ்ந்து|| சொல்லுகின்ற அச்சொல்லைக்
கேட்டு மோரைவற்று யாம் வருஞ் செல்வத்தை எங்கணவன் தருமோ. எ - று.

ஓகாரம், தெரிநிலை. என்றது, அவன் புறத்துப் + போய் இப்புதழ்கேட்க
என்னவிடானென அவன் தன்மேலுள்ள விருப்பங் கூறிற்று. இவை
குரவைப்பாட்டு.

௪௬ ஆங்கு

(உ)அருந்தலை யேற்றொடு கா தலர்ப் பேணிச்
சுரும்பிமிர் கானநாம் பாடினம் பரவுது
மேற்றவர் புலங்கெடத் திறைகொண்டு
மாற்றாரைக் கடக்கவெம் பறங்கெழு கோ லே

க. “தயிர்ப்புளி, மொய்த்த தோணலார்” சீவக. ௪௩௩.

உ. அருந்தலை யென்பதற்கு இங்கும் இச்செய்யுள் ௨௦-ஆம் அடியிற்குறித்த
பொருளே கொள்க.

(பாற்பதேதம்) * புள்ளியின்மேற், † தலையஞ்சுதலும், ‡ சொல்லுதலினாலிலையோ, ||ஊர்
புதழ்த்து, x போய்ப்புதழ்.

எ - து: ஏற்றையும் நங்காதலரையும் பாதுகாத்துச் சுரும்பினம் ஒலிக்
கின்ற கானத்தை நாம் பாடினமாய்த் திருமாலைப் பரவுவேம்; அப்பயனாலே
எம்முடைய மறம்பொருந்திய பாண்டியன் பகைவாரிலமென்னும் பெயர்
கெட்டுத் தன்னிலமென்னும் பெயர்பெறும்படி அவர்நாட்டைத் திறைகொண்டு
பகைவரை வெல்வானாக என்றார். எ - று.

இந்நிலப்பண்பிருந்தவா*மென்னென்று கண்டோர் கூறிற்றாகக்கொள்க.

இது, கண்டார்க்குப் புதுமையாகிய மருட்கை பிறந்தது.

இது முன் ஒருகொச்சகமும் தனிச்சொல்லும் முட்டடியின்றிக் குறைவு
சீர்த்தாகிய சொற்சீரடிபெற்ற கொச்சகவெண்பாவும் நெடுவெண்பாட்டும்
தனிச்சொல்லும் சொற்சீரடிவந்த கொச்சகமும் ஐஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண்
பாட்டிரண்டும் ஐஞ்சீரடுக்கிய நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் குறுவெண்
பாட்டும் நான்கு தாழியையும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்ற கொச்சகம்.

(௧௦௭.) எல்லா விஃதொன்று கூறு குறும்பிவர

புல்லினத் தார்க்குங் குடஞ்சுட் டவர்க்குமெங்

கொல்லேறு கோடல் குறையெனக் கோவினத்தார்

பல்லேறு பெய்தார் தொழை;

ரு தொழுவத்து;

சில்லைச், செவிமறைக் கொண்டவன் சென்னிக் குவிமுல்லைக்

கோட்டங்காழ் கோட்டி நெடுத்துக்கொண் டாட்டிய

வேழை யிரும்புகர் பொங்கவப் பூவந்தென்

கூழையுள் வீழ்ந்தன்று மன்;

௧௦ அதனைக், கெடுத்தது பெற்றார்போற் கொண்டியான் முடித்தது
கேட்டன நென்பவோ யாய்;

௧௨ கேட்டா லெவன்செய்ய வேண்டுமோ மற்றிகா
வவன் கண்ணி யன்றோ வது;

௧௪ பெய்போ தறியாத்தன் கூழையு னேதிலான்
கைபுனை கண்ணி முடித்தாளென் றியாய்கேட்டிற்
செய்வதி லாகுமோ மற்று;
எல்லாத் தவறு மறும்;
ஒலு அஃதறு மாறு;

௧௯ ஆயர் மகனாயி னாயமக் ணீயாயி
 னின்வெய்ய னாயி னவன்வெய்யை நீயாயி
 னின்னைநோ தக்கதோ வில்லைம னின்னெஞ்ச
 மன்னைநெஞ் சாகப் பெறின;
 அன்னையோ;

௨௦ ஆயர் மகனையுங் காதலை கைம்மிக
 ஞாய்யு மஞ்சதி யாயி னரிதரோ
 நீயுற்ற நோய்க்கு மருந்து;

௨௧ மருந்தின்றியா னுற்ற துயராயி னெல்லா
 வருந்துவே னல்லனோ யான்;

௨௨ வருந்தாதி;
 மண்ணிமா சற்றநின் கூழையு னோறவன்
 கண்ணிதந் திட்ட தெனக்கேட்டுத் திண்ணிதாத்
 தெய்வமால் காட்டிற் நிவட்கென நின்னையப்
 பொய்யில் பொதுவற் கடைஞ்ஞம்தார் தந்தையோ
 டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு.

இது தலைவி தோழிக்கு அறத்தோடுநிற்பத் தமர் *வரைவுடன்பட்டமை
 அபவிது அவள் சொல்லியது.

இதன் பொருள்.

எல்லா விரிவென்று ஈகூறு குறும்பிவர்
 (க)புல்லினத் தார்க்குங் (உ)குடஞ்சுட் டவர்க்குமெங்
 (ஈ)கொல்லேறு கோடல் (ச)குறைபெனக் கோவினத்தார்
 பல்லேறு பெய்தார் தொழுவ

௧. (அ) “புல்லினத்தாயனை நீ யாயிற் குடஞ் சுட்டு, நல்லினத் தாயரெமா”
 கலி. ௧௧௩: அ - கூ. (ஆ) “புல்லினத்தாய மகன்” கலி. ௧௧௩: ச.

௨. (அ) “நீரார் நிழல குடஞ்சுட் டினத்துள்ளும்” கலி. ௧௦௬: ஈ. (ஆ)
 “கடுஞ் சரையா னன்கு, குடஞ்சுட் டினத்தாற் கொடு” பு - வெ.
 வெட்சிப். ௧௮.

௩. “கொல்லேறு கொண்டான்” கலி. ௧௦௬: ச. ஈ.

௪. குறை யென்பதற்கு இன்றியமையாததென்று சேனாவரையரும் பர்மே
 வழகரும் முடிக்கப்படும் பொருளென்று புறநானூற்றுரையாசிரியரும்
 பொருள் கூறுவர்.

(பிரதிபேதம்) * வரைவுடம்பட்டமை,† கூறுங்குறும்பு.

எ - து: ஏ! குறும்பிடத்தே பார்திருக்கின்ற ஆட்டிடையர்க்கும் இப்பசு இன்னதனைக் குடம்பால் போதுமென்று சுட்டுதலையுடைய பசு விடையர்க்கு மாகக் கோவினத்தையுடைய நஞ்சுற்றத்தார் எம்முடைய கொல்லுகின்ற ஏற்றைத் தழுவுதலே காரியமென்று தொழுவிலே ஏறுகின்றபுகுவிட்டார்.

எ - று.

ரு தொழுவத்துச்

சில்லைச், (க)செவிமறைக் கொண்டவன் சென்னிக் குனிமுல்லைச்

(உ)கோட்டங்காழ் கோட்டி நெடுத்துக்கொண்டாட்டிய

வேழை யிரும்புகர் பொங்கவப் பூவந்தென்

கூழையுள் வீழ்ந்தன்று மன்

எ - து: அத்தொழுவத்துச் சிலுவைக்குணத்தையுடைய செவிமறை யாயிருக்கின்ற ஏற்றைத் தழுவினவனுடைய சென்னியிற் கிடந்த குவிந்த (உ) முல்லைப் பூவாற் சுட்டின வளைவினை யுடைய கண்ணியைக் கொம்பிலே எடுத்துக்கொண்டு அலைத்த எழையாகிய பெரிய புகரோறு துள்ளுகையினாலே அப்பூ வந்து என்மயிருக்குள்ளே மிகவும் வீழ்ந்தது. எ - று.

எழையென்றான் கனவொழுக்கம் *வெளிப்படுத்தல் இறவாமற் கோட்டால் அலைத்தமைபற்றி.

௧௦ அதனைக், (சு)கெடுத்ததுபெற்றார்போற் கொண்டியான்முடித்தது கேட்டன என்பவோ யாய்

எ - து: அக்கண்ணியை, கெடுத்ததொன்று மீண்டு பெற்றாரைப்போல எடுத்துக்கொண்டு யான்முடித்ததன்மையை யாய் கேட்டாளென்று சொல்லு வர்களோ? ஈதொரு வார்த்தையை எனக்கு விளக்கக் கூறுவாயென்றான். எ - று.

†இஃதொன்று கூறு என்னுஞ்சொல்லே என்பவோ என்பதன் பின்னே கூட்டிப் பொருள்கூறுக.

௧. “செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளை” கலி. ௧௦௧: ௨௭.

௨. (அ) “கோட்டங் கண்ணியுக் கொடுந் திரையாடையும்” புறம். ௨௭௫:

(ஆ) “கோட்டுப்பூச் சூடினும்” குறள். ௧௩௧௩.

௩. “தேன்சொரி முல்லைக்கண்ணிச் செந்துவரையையாய்” சீவக. ௪௮௫.

௪. (அ)கெடுத்துப்படு நன்கல மெடுத்துக் கொண்டாங்கு” நற். ௧௮௨: ௫.

(ஆ) “பழந்தன மிழந்தன படைத்தவரை யொத்தாள்” கம்ப. ௨௫௧

காட்டி: ௧௫. (இ) “இழந்ததனம் பெற்றவர்போ லிராக்கதர்க ளிரைத்

தீண்டி யிழந்ததன்கள், பழம்பதியிற் குடிபுகுந்து” இராமா. வரை

யெடுத்த. ௫௫.

(பிரதிபேதம்) * வெளிப்படுத்தல், † இவ்வொன்று.

கஉ கேட்டா லெவன்செய்ய வேண்டுமோ மற்(க)றிகா
வவன்கண்ணி யன்றோ வது

எ - து: மேல் தோழி, அக்கண்ணி வரைந்துகோடல் தாழாத அவ
னுடைய கண்ணியன்றோ? அதனாற் பின்னை யாய் கேட்டால் என்ன பரி
காரம் *யாஞ்செய்யவேண்டும்? அதற்கு ஒன்றும்வேண்டாவென்றான். எ - று.

ஓ: அசை.

கச (உ)பெய்போ தறியாத்தன் கூழையு னேதிலான்
கைபுனை கண்ணி முடித்தானென் றியாய்கேட்டிற்
செய்வதி லாகுமோ மற்று

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, (ங)முடிக்கும் பூ +இதுவென்றறியாத தன்
னுடைய மயிரில் ஏதிலான் கையாலே புனைந்தகண்ணியை முடித்தானென்று
தாய்கேட்டில் அதற்குப் பின்னை அவன் வெகுளாமற்செய்வதொரு பரிகாரம்
இல்லையாயிருக்குமோ என்றான். எ - று.

மயிருக்கு (ச)மணந்தரும் பூ முடித்தல் வேண்டுமென்று அறியாதவன்.

கஎ எல்லாத் தவறு மறும்

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இனி எல்லாக் தவறுகளும் நீங்குங்கா
ணென்றான். எ - று.

அவன் வரைவுணர்ந்தமையின்.

கஅ ஒஹ் அஹ் மொறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, ஒஹனவியந்து அத்தவறு அறுமாறென்னை
யென வினாவினான். எ - று.

க. இருத்தல் - தாழ்த்தல்.

உ. “புல்லினத் தாய மகன் குடி வந்ததோர், முல்லை யொருகாழங்
கண்ணியு மெல்லியால், கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்” கலி. ௧௧௫.
ச - சு.

ங. முடிக்கும் பூ - குடும்பு; குடாப்பூ, எருக்கு முருக்கு முதலியவை.

ச. மணத்தின் பொருட்டே பூக்களை மக்கள் அணிவரென்பது, “ஆண்க்
கனக மணந்தரிற் பூமண மார்கொள்ளுவர்” என்பதனாலும் எருக்கு
முதலியன மணமில்லாதன வென்பது, “துன்னியபூ ரினும் விரை
சார்ந், தறியாத புல்லெருக்கும்” (வாட்போக்கிக். ௧௧.) என்பது

• முதலியவற்றாலும் அறியலாகும்.

(பிரதிபேதம்) * செய்யவேண்டாமதற்கொன்றுவேண்டா, +சென்றறியாததன்மயிரில்.

௧௯ ஆயர் மகனாயி னாயமக ணீயாயி

(க) ின்வெய்ய னாயி னவன்வெய்யை நீயாயி
 னன்னைநோ தக்கதோ வில்லைம ஃனின்னெஞ்ச
 மன்னைநெஞ் சாகப் பெறின்

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, அவன் ஆயருடையமகனா யிருப்பானாயின், நீ ஆய்ச்சாதி யிற் பிறந்த மகளாய் யிருப்பையாயின்; (௨)† அவன் உன்னையிரும்பி யிருப்பானாயின், நீ அவனை விரும்பியிருப்பையாயின், தாய் மிகவும்! நோவத் ‡ தக்கதொருகாரிய மில்லைகாணென்றான்; அதுகேட்டதலைவி, அன்னையுடைய நெஞ்ச நின்னுடைய நெஞ்சாகப் பெயின் அவன் || நோவத்தக்கதோ இல்லை யென்றான். எ - று.

௨௩ அன்னையோ

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இன்னும் ÷ அத்தன்மையையோவென்றான்.
 எ - று.

என்றது, யான் இத்துணையெல்லாம் கூறவும் கொள்ளாத தன்மையை யோ? எ - று.

௨௪ (௩) ஆயர் மகனையுங் காதலை + கைம்மிக

(ச) ஞாயையு மஞ்சதி யாயி னரிதரோ
 நீயுற்ற நோய்க்கு மருந்து

௧. “தண்ணிய சிறிய வெய்ய தழற்சொலாற் சாற்று கின்றான்” (சீவக. எ௪௭:௭) என்பழி ‘வெய்ய’ என்பதற்கு, விரும்பப்படுதலின் வெய்ய வென்றொன்று விசேடவுண்மையுதி, ‘நின்வெய்யனாயின்’ என்பதை மேற்கோள்காட்டினர். நச்சு.

௨. “தாம்வீழ்வார் தம்வீழப் பெற்றவர் பெற்றாரே, காமத்துக் காயில் கனி” குறள். ௧௧௧௧.

௩. “ஆயர் வேட்டுவர்” என்னும் (தொல். அ. ௩. ௨௧.) குத்திடுவனாயில், ‘ஆயர் வேட்டுவென்னும் இரண்டுபெயரே எடுத்தோதினாரெனும் ஒன்றென முடித்தலான் அந்நிலங்கட்டுரிய எனைப் பெயர்களான் வருவனவுங் கொள்க’ என்று கூறி, “ஆயர்மகனையுங்..... நோய்க்கு மருந்து” என்பதை மேற்கோள்காட்டுவர். நச்சு.

ஞாய - நின்றாய்; (௨) “யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ” (குறுந். ௪௦.) என்பதனால் யாயென்பது தன்மைப் பெயரடியாகவும் ஞாயென்பது முன்னிலைப் பெயரடியாகவும் பிறத்த முறைப் பெயரென்று துணிய (பிரதிபேதம்) * நின்னெஞ்சமென்னை நெஞ்சாகப், + இவன், † தக்கதோர், || நோவத்தக்க தோ. + அத்தன்மையையோவென்றான், + கைமிக.

எ - து: *கைமிக ஆயர்முகனையுங் காதலித்தலையுடையாய்க் *கைம் மிகயாயையும் அஞ்சியிராநின்றாயின், இனி நீயுற்ற காமநோய்க்கும்ருந்து அரிதென்றான். எ - று.

அரோ, அசை.

உஎ மருந்தின்றியா னுற்ற துயராயி னெல்லா

வருந்துவே னல்லனோ யான்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, எஃ! யானுற்ற வருத்தத்திற்கு மருந்தில்லை யாயின், இனி வருத்தியே விடுவெனல்லனோ என்றான். எ - று.

உ௯ வருந்தாதி

(௧)மண்ணிமா சற்ற(உ)நின் கூழையு னோறவன்

கண்ணிதந் திட்ட தெனக்கேட்டுத் திண்ணிதாத்

தெய்வமால் காட்டிற் றிவட்கென நின்னையப்

பொய்யில் ட்பொதுவற் கடைசூழ்த்தார் தந்தையோ

டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இனி வருந்தாதேகொள்; கழுவி அழுக் கூற்ற ன்னுடைய மயிரிடத்தே எந் அவன் கண்ணையத் தந்ததென்று பிறர் சொல்லக் கேட்டு. தந்தையோடே தமையன்மாபெல்லாரும் சேரக் கூடியிருந்து, தெய்வமாகிய மால் இவளுக்கு இவனைக் || திண்ணிதாகக்கொண்டு வந்து காட்டிற்றென மகிழ்ந்து, ன்னை அந்தக் களவொழுக்கத்தைப் பிறர் அறியாமல் ஒழுகவல்ல பொதுவனுக்கு அடித்தலைச்சூழ்த்தார் காணென்றான். எ - று.

லாகும். பதிப்பில் ஞாயம் யகரமாக மாறியதனால் ஞயமாறிக்கிடந்த இப்பகுதியைத் திருத்தி யின்புறுத்தியது தமிழ்நெறி விளக்கமே. யாயென்பது தன்மையொட்டுத்த முறைப்பெயரென்பதும்பட்டும் தொல்காப்பிய உரைகளிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது; ஞா யென்பது முன்னிலையொட்டுத்த முறைப்பெயராதலை (ஆ) “ஞாயர் பயிற்ற” (இ) “ஞாயர்பா லுண்டி” (ஈ) “ஞாயர்மாட்டைப்பால்” கலி. அ: ௧௨; அடு: ௨௮, ௩௬. என இந்நூலிற் பலவிடத்தும் வருதலும் வலியுறுத்தும். இவைஇவ்வரம்புகடந்துதாயென்னும்பொருளிலும்வருதலுண்டு.

க. “மாசந் மண்ணுற்ற மண்யேசு மிருங் கூந்தல்” கலி. எஎ: ௧௬. என்பதும் அதன் குறிப்புக்களும் பார்க்க.

உ. “அவன்கண்ணி நீபுனைந்தா யாயி னமரு, மவன்க ணடைசூழ்த்தார் நின்னை” கலி. ௧௧௫: ௧௭ - ௧௮.

(பிறித்பேதம்) * கைமிக; † நின்றாய் இனிதீ, ‡ பொதுவர்க்குடை. || திண்ணியதாக.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுவகை உயிர்த்தது.

இது கொச்சகவெண்பாவும் தனிச்சொல்லும் ஐஞ்சேரடுக்கிய கொச்சக
*வெண்பாவும் ஐஞ்சேரடுக்கிய குறுவெண்பாட்டும் ஈரடியானொன்றும் கொச்ச
கவெண்பாவும் ஈமுச்சேரடியானொன்றும் இருசேரடியானொன்றும் செடுவெண்
பாட்டும் தனிச்சொல்லும் குறுவெண்பாட்டும் கொச்சகவெண்பாவும் தனிச்
சொல்லும் சுரிதகமும்பெற்ற கொச்சகக்கவி. (௭)

(௧0௮) (௧) இகல்வேந்தன் சேனை யிறுத்தவாய் போல

வகல்குறோள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி

துதலடி துசுப்பென மூவழிச் சிறுகிக்

கவலையாற் கரமனும் படைவிநி வனப்பினே

டகலாங்க ணனைமாறி யலமந்து பெயருங்கா

னகைவல்லேன் யானென்றென் னுயிரோடு படைதொட்ட

விகலாட்டி நின்னை யெவன்பிழைத்தே நெல்லாயான்;

அல்தவல மன்று மன;

கூ ஆய ரெமரானு லாய்த்தியேம் யாமிகக்

காயாம்பூங் கண்ணிக் கருந்துவ ராடையை

மேயு நிரைமுன்னர்க் கோலூன்றி நின்றையோ

ராயனை யல்லை பிறவே வமரநுண்

ஞாயிற்றுப் புத்தேண் மகன்;

கச அதனால் வாய்வாளேன்;

முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன

பல்லும் பனைத்தோளும் பேரம ருண்கண்ணு

நல்லேன்யா நென்று நலத்தகை நம்பிய

சொல்லாட்டி நின்னொடு சொல்லாற்று கிற்பார்யார் ;

கக சொல்லாதி;

நின்னைத் தகைத்தனே நல்லல்காண் மன் ;

உக மண்டாத கூறி மழகுழக் காகின்றே

கண்ட பொழுதே கடவரைப் போலநீ

க. புணர்த லென்னு முரிப்பொருள் வந்த முல்லைப்பாட்டுக்கு இச்
செய்யுள் மேற்கோள்; நாற்கவி. கு. ௨௮௬.

(9௮திபேதம்) * வெண்பாட்டு மீரடியானொன்றுக் கொச்சகவெண்பாவை ஐஞ்சேரடியானொன்
றும் செடுவெண், † ஐஞ்சேரடியானொன்றும் திரு.

பண்டம் வினாய படிற்றாற் றொடஇயநிற்
கொண்ட தெவனெல்லா யான் ;

கொண்டது;

௨௬ அனையாறிப் பெயர்தருவா யறிதியோ வஞ்ஞான்று
தளவமலர் ததைந்ததோர் கானச்சிற் றுற்றய
லிளமாங்காய் போழ்தன்ன கண்ணின லென்னெஞ்சங்
களமாக்கொண் டாண்டாயோர் கள்வியை யல்லையோ; [கும்;
நின்னெஞ்சங், களமாக்கொண் டியாமாள் லெமக்கெவ னெளிதா
௩௩ புனத்துளா னெந்தைக்குப் புகாவுய்த்துக் கொடுப்பதோ
வினத்துளா னென்னைக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ
தினைக்காலுள் யாய்விட்ட கன்றுமேய்க் கிற்பதோ;

அனையதாக;

௩௩ வெண்ணெய்த் தெழிகேட்கு மண்மையாற் சேய்த்தன்றி
யண்ணணித் தூராயி னன்பகற் போழ்தாயிற்
கண்ணைக் கொழிக்குங் கவின்பெறு பெண்ணீர்மை
மயிலெருத்து வண்ணத்து மாயோய்மற் றின்ன
வெயிலொ டெவன்விரைந்து சேறி யுதுக்காண்
பிடிதுஞ்ச வன்ன வறைமேல் நுங்கின்
றடிகண் புரையுங் குறுஞ்சுனை யாடிப்
பனிப்பூந் தாவொடு முல்லை பறித்துந்
தனிக்காயாந் தண்பொழி லெம்மொடு வைகப்
பனிப்படச் செல்வாய்தும் மூர்க்கு ;

இனிச்செல்வேய்யாம்;

௪௬ மாமருண் டன்ன மழைக்கட்சிற் றுய்த்தியர்
நீமருட்டுஞ் சொற்கண் மருள்வார்க் குரையவை
யாமுனியா வேறுபோல் வைகற் பதின்மரைக்
காமுற்றுச் செல்வாயோர் கட்டுத்திக் கள்வனை
நீயெவன் செய்தி பிறர்க்கு;
யாமெவன் செய்து நினக்கு;

௫௨ கொலையுண்கட் கூரெயிற்றுக் கொய்தளிர் மேனி
யினை வனப்பின் மாயோய் நின்னிற் சிறந்தார்
நிலவுலகத் தின்மை தெளிநீ வருதி

மலையொடு மார்பமைந்த செல்வ னடியைத்
தலையினுற் றெட்டுற்றேன் சூள் ;

௫௭ ஆங்குணசார் நேர்ப வதுபொய்ப்பாய் நீயாயிற்
றேங்கொள் பொருப்பன் சிறுசூடி யெம்மாயர்
வேந்தூட் டரவத்து நின்பெண்டிர் காணுமற்
காஞ்சித்தா துக்கன்ன தாதெரு மன்றத்துத்
தூங்குங் குரவையு ணின்பெண்டிர் கேளாமை
யாம்பற் குழலாற் பயிர்பரி ரெம்பட்ப்பைக்
காஞ்சிக்கிழ்ச் செய்தேங் குறி.

இஃது “அடியோர் பாங்கிலும் *வினைவல பாங்கிலும். கடிவரை யீல
புறத் தென்மனார் புலவர்”(௧) என்பதனும் பிறர் ஏவிய தொழிலைச் செய்தல்
†வல்ல அகப்பொருத் தலைவனும் தலைவியும் முன்னோருநாற் கூடிப் பின்னர்
அவனைநினைப்பட்டுழி அவன்வயிற் பாதிகைமையால் ஊடிச் குறிநேரிந்தது.

இதன் பொருள்.

இகல்வேந்தன் (௨) சேனை யிறுத்தவாய் போல
(௩) வகலல்குறேள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி
நுதலடி நுசுப்பென மூவழிச் சிறுகிக்
கவலையாற்(௪) காமனும் ப்படைவிடு வனப்பினோ
டகலாங்க ணனைமாறி ||யலமந்து பெயருங்கா
னகைவல்லேன் யானென்றென் னுயிரோடு படைதொட்ட
விகலாட்டி நின்னை பெவன்பிழைத்தே நெல்லாயான்

க. தொல். அகத். சூ. உரு.

உ. “சேனை யிறுத்தவாய்போல” என்பது இறுத்தலென்பது வந்து விடுத
லென்னும் பொருளில் வருதற்கு மேற்கோள்; சிலப்: ச: ௧௨.
அடியார்க்கு நல்.

௩. “பெருந்தோண் மடங்கை” (சிலப். ௩: ௬.) என்பதற்கு, மகளிர்க்குத்
தோள்பெருக்கை இலக்கணமென்று விசேடவுரை எழுதி ‘அகலல்கு
றேள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி’ என்பதை மேற்கோள்காட்டுவர்
உரைகாரரிருவரும்.

௪. (அ) “உருவி லாள் றொருபெருஞ் சிலையொடு. விரைமலர் வாளி
வெறுநிலத் தெறிய” சிலப். ௩: ௨௫ - ௨௬. (ஆ) “படையிட்டு நடுங்
குங் காமன்” மணி. ௩: ௨௩. எனவருபவையும் இங்கேநோக்கற்பாலன.

(5ரதிபேதம்) * வினைவர் பாங்கிலும், † வல்லாதவகப், ‡ படையிடுவனப். || அலம்பந்த.

எ-து: அகன்றவல்குல் தோள் கண் என்று சொன்ன மூன்றிடமும் பெருத்து துதல் அடி இடை என்று சொன்ன மூன்றிடமுஞ் சிறுத்துக் காமனும் பிறர்க்கு மனக்கவலை செய்தலோடே தன் அம்பை *விடுத்தற்குக் காரணமான அழகோடே(க) ஊரிடத்தே† அலமந்து மோரைவற்று நீ மீளுங் காலத்தே யான்றகுதலைவல்லேனென்று நக்கு, பின்னர் இகலிடத்தே சென்று விட்ட பாண்டியன்சேனை உயிரோடு போம்படி படை தொடு மாறுபோல என்னுயிரோடு போம்படி படையைத், தொட்ட மாறுபாட்டையுடையவளே ! எஃ ! யான் நினை எப்படித் தப்பினேன் கூறென்றான். எ - று.

இகல்வாழிற்றுத்த வேர்தன்சேனைபோல என மாறுக.

அ அஃகுதவல் மன்று மன

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, அநாமாழித் திரிகின்றது மிகவும் எங்குலத் திற்குத் தீதன்று. எ - று.

க (உ) ஆய ரொமரானு லாய்த்தியோம் யாமிகக்
காயாம்பூங் கண்ணிக் (நு) தருந்துவ ராடையை
(சு)மேயு நிரைமுன்னர்க் (ரு)கோ லூன்றி நின்றையோ
ராயனை || பல்லை பிறவோ வாரருண்
நாயிற்றுப் புத்தேண் மகன்

எ - து: X எஞ்சுறத்தார் ஆயரானல், யாங்கள் மிகவும் ஆய்த்தியரேம்; அதுகிடக்க, நீதான் காயாம்பூவாற்செய்த கண்ணியையும் துவருட்டின கரிய ஆடையையு முடையாய்; மேய்கின்ற நிரைகளுக்குமுன்னே ஒருகோலை

க. அகலாங்கண் - அகன்ற ஊரிடத்தே. மது. ௩௨௭.

உ. பார்ப்பார் அரசர் இடையர் குறவர் முதலியவர்பால் ஒருவரையொருவர் ஒவ்வாமற் கிடக்குஞ் சாதியில்பாகிய தன்மை யென்னு மெய்ப்பாட்டுள் இடையர் தன்மைக்கு, “ஆயரொமரானல்.....புத்தேண் மகன்” (ஒரு பிரதியில் “காயாம்பூங்.....ஆயனையல்லை”) என்பது மேற்கோள்; தொல். மெய்ப்பாட்டியல். கு. ௧௨. இளம்.

ங. “அந்துவ ராடைப் பொதுவனோடு” (கலி. ௧௦௨: ௩௭-) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. (அ) “மேயுநிரை... ..மகன்” என்பது தலைவன் வினைவல பாங்கினன் என்பதற்கும் தொல். அகக். கு. ௨௩. நசு; (ஆ) பிறவென்பது அசைநிலையாய்வருதற்கும், நன். இடை. கு. ௨௨. மயிலை. விருத்தி. இரா. மேற்கோள்.

டு. “தன்கொ லூன்றிய தனிநிலையிடையன்” அகம். ௨௭௪: அ.

பிரதிபேதம் * விடுத்தற்கு-† அலமந்து, ‡ அஃகுதவல், || அல்லபிறவோ. X எஞ்சுறத்தார், ஃ உடையாய், உடையாய்.

ஊன்றி அந்நிரை மேய்த்து நின்றீ இடையூர்தன்மையை உடையையல்லை;
வேறாகத் தேவர்களுள் ஞாயிறுகிய தெய்வத்தின் மகனோ? கூறென்றான்.
எ - று.

மகன், கன்னன்; *இஃது இகழ்ச்சி. ஆய்த்தியேம் யாமாயின் என்றும்
பாடம்.

௧௪ அதனான் வாய்வாளேன்

(௩)முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன
பல்லும் பணைத்தோளும் பேரம் நுண்கண்ணு
நல்லேன்பா நென்று நலத்தகை நட்டிய
சொல்லாட்டி நின்னெடு †சொல்லாற்று கிற்பார்யார்

எ - து: அதுகேட்டவன் நீ இங்நீனம் ‡ இகழ்த்துகூறுதலால் நின்
னெடு ஒன்றுங் ||கூறேன்; முல்லையினது முகையையும் (௨)பீலிமுருந்தையும்
நிரைத்தாலொத்த பல்லும் (௩)பணைபோலுங் தோளும் பெரிய அமர்செய்யும்
உண்கண்ணும் + யான் நல்லேனென்று, நின்னுடைய தகுதியைப் பிறர் நச்சுத
லன்றி நீதானே நச்சியிருக்கின்ற x சொல்லையுடையவளே! நின்னெடு மறு
மாற்றஞ் சொல்லுதலை யார் நிகழ்த்துவாரென்றான். எ - று.

[முல்லை](பல்லு)முதலியன, சினைவினை முதலொடு முடிந்தது. +ஆற்
றுகிற்பார். வினைத்திரிசொல்.

௧௫ சொல்லாதி

எ - து: அதுகேட்டவன், அங்ஙனமாயின் ஒன்றுஞ் சொல்லாதே
கொள்ளென்றான்; எ - று.

௨0 நின்னைத் தகைத்தனென்

எ - து: அதுகேட்டவன், **நின்னைப் போகாமல் விலக்கினேனென்
றான். எ - று.

அல்லல் காண்மன்

எ - து: அதுகேட்டவன், இவன் நம்மிடத்து நிகழ்த்துகின்றதோர்
வருத்தத்தைப் பாராயென கெஞ்சொடு கூறினான். எ - று.

௧. (அ)உருவென்னு மெய்ப்பாட்டிற்கு, “முல்லை முகையு.....யார்”
என்பது மேற்கோள்; தொல். மெய்ப். கு. உரு பேர். (ஆ) “முல்லை
முகையு முருந்துநிரைத்தன்ன, பல்லர்” (கலி. ௧0௩: ௬-௭) என்பதும்
அதன்குறிப்பும் இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

௨. பீலி - மயிலிறகு.

௩. பணை - மூங்கில்.

(பிரதிபேதம்) *இததுகட்டி, †சொல்லாற்றுகிற்பார், ‡ மகிழ்த்து. || கூறேனென்றான். என்ற
முல்லை, + யானல்லனென்று, x சொல்லுமுடையவளே, + ஆற்றுகிற்பார்,
**போகாமல் நனைவிலக்கி என்னென்னென்றான்.

உக (க)மண்டாத கூறி மழகீழக் (உ)*காகின்றே
கண்ட பொழுதே கடவரைப் போலநீ
பண்டம் வினாப படிற்றாற் றெழு இயநிற்
கொண்ட தெவனெல்லா யான்

எ - து: கூறி, பின்னும் மனம் மயங்குகலையுடைய குழவிப்பருவத்துக்கு
† ஆகின்ற; என்மனம் மிக்கு விரும்பிச் ‡ சொல்லாத சொற்களைச் சொல்லி
என்னைக் கண்டபொழுதே (ங)தனிசு கடவாரிடத்துக் கொடுத்தவர்கள் || அவ
வர்களுக்குள்ள பண்டங்களை உசாவுமாறபோல நீயும் என்னிடத்துள்ள
பண்டங்களை இலையாவை என்று வினாவின வஞ்சனையாலே எனது வட்டி
பைப் பிடித்தற்கு எடா! நின்னிடத்து யாம் வாங்கிக்கொண்ட பொருள்
எப்பொருள் என்றான்? எ - று.

(சு)குழக்கு, “தாங்கக்கு X வண்ணகக்கு” (ரு)என்றற்போல் நின்றது.

உரு கொண்டது

எ - து: அதுகேட்ட(வன்) நீ என்னிடத்து வாங்கிக்கொண்ட பொருள்
கூறக்கேள். எ - று.

உக அனைமாறிப் பெயர்தருவா யறிதியோ வஞ்ஞான்று

+ தளவமலர் ததைந்ததோர் கானச்சிற் றற்றய
வினாமாங்காய் போழ்த்தன்ன கண்ணினு லென்னெஞ்சங்
கனமாக்கொண் டாண்டாயோர் கள்வியை யல்லையோ [கும்
நின்னெஞ்சங், கனமாக்கொண் டியாமாநா லெமக்கெவ னெளிதா

க. “மண்டாத சொல்லி” கலி. கூ0: உ.

உ. கிடைத்த கையெழுத்துப்பிரதிகளுள் ஒன்றிலேனும் ‘ஆகின்றேன்’ என
னகரவீரண பாடம் இல்லை. முன்பதிப்பில் ‘ஆகின்றேன்’ என்று
மூலமும் ‘ஆகா நின்றேன்’ என்று உரையும் உள்ளன. அவ்வாறு படிக்
கும்படி சூரோட்டிலிருப்பினும் அவற்றை “ஆகின்றேன்” எனவும்
‘ஆகா நின்றேன்’ எனவும் கொள்ளலாமென்று தோற்றுகிறது.

ங. தனிசு - கடன். பழ. கூஅ.

ச. குழவென்பது இளமைப் பொருட்டென்பதை அறிஞர் பலரும் அறி
வர். இங்கே குழக்கென்பதற்கு எடுத்துக்காட்டியிருக்கும் மேற்கோளை
கோக்க. அச்சொல் குழமென மகர வீரகவும் இருக்குமோவென்று
ஐயமுண்டாகிறது.

ரு. “தாங்கக்கும் வண்ணகக்கும்” என்பது: யா-கா. ஒழி. எ.

(பிரதிப்பகம்) * ஆக்கின்றகண்ட, † ஆகாநின்றென்மனம், ‡ சொல்லாதசொற், || அவர்
களுக்குள்ள. X வண்ணகக்குள்ளும், + தளமலர்.

௩௧ (க) புனத்துளர் நெந்தைக்குப் (உ) புகாவய்த்துக் கொடுப்பதோ
வினத்துளா *நென்னைக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ
தினைக்காலுள் †யாய்விட்ட கன்றுமேய்க் கிற்பதோ

எ - து: அந்நாளிலே மோர்வற்று மீள்கின்ற நீ செம்முல்லை நெருங்கின
தோர் கானத்திடத்துச் ‡சிறிய யாற்றினயவிடத்தே (௩)|| இளையமாவடுவைப்
பிளந்தாலொத்த கண்ணுலே எனக்கு உரித்தாகிய என்னெஞ்சைநினக்கு இருப்
பிடமாக வாங்கிக்கொண்டு அடிமைத் தொழில்கொண்டாய்; ஒரு கள்வியை
யல்லையோ? அது நியதியாயோ என்றான்; அது கேட்டவன், நின் நெஞ்சை
எனக்கு இருப்பிடமாக + வாங்கிக்கொண்டியாம் அடிமைத் தொழில்கொள்ளுதல்
எமக்கு எவ்வனம் எளிதாயிருக்கும்? நின்னெஞ்சு புனத்திடத்தானாகிய (சு) என்
தமையனுக்கு உணவைக்கொண்டு சென்று கொடுக்குமதொன்றோ? பசத்திர
ளிடத்தானாகிய என் தந்தைக்குக் கறவைக்கலங்கொண்டு x செல்லுமதொன்றோ?
தினை அரிந்த + தாளிடத்தே, யாய் மேயவிட்ட கன்று மேய்க்குமதொன்றோ?
அன்றே! ஆதலால் அரிதேகாணென்றான். எ - று.

௩௨ அனைத்தாக .

எ - து: அது கேட்டவன், இனி நீ எவின் தொழில்களை என்னெஞ்சு
செய்வதொன்றாக என்றான். எ - று.

௧. தலைவி. வினைவல பாங்கின னென்பதற்கு “புனத்துளா.....
மேய்க்கிற்பதோ” என்பதை, (தொல். அசத். சூ. உ௩.) மேற்கோள்
காட்டி, இஃது ‘எமரேவலான் யாம் செய்வதன்றி யாங்களேவ நின்
நெஞ்சம் இத்தொழில்கள் செய்கின்றனவிலலை யென்றவின், வினை
வல பாங்கினுளாய தலைவி கூற்றாயிற்று’ என விளக்கினர். ௩௪.

௨. புகா-உணவு; தொல். கள. சூ. ௧௬: சு. அற. ௧௧௩, ௧௨௨.

௩. (அ) “வடுவிடை போழ்த்தகன்ற கண்ணாய்” கார். சு. (ஆ) “வடுப்
போழ்த் தன்ன வாளரிநெடுங்கண்” (இ) “வடிப்போழ்த் தன்ன வா
ளரித் தடங்கண்” பெருநீ. (க) ௪௬: ௨௨௩; (உ) ௪: ௧௨. என்பவையும்
கலி. ௬௪: ௨௧-ஆம் அடியும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

௪. என்னை யென்பதற்கு என் தமையனென்ற பொருளும் எந்தை
யென்பதற்கு என் தகப்பனென்ற பொருளுமே காணப்படுவதனால்,
இங்கே ஏதோ ஒரு முறைபற்றி அச்சொற்களை மாற்றி இயைந்தா
ரென்று தோற்றுகிறது. அன்றி எந்தையென்பதற்கு என் தமைய
னென்ற பொருளு முண்டெனின் பிரதிபேதத்தால் ஆற்றொழுக்
காகவே பொருள் அமையும்.

(பிரதிபேதம்) *எந்தைக்கு. † யாய்விட்ட. ‡ சிற்றூற்றய, சிற்றியாற்றய, || இளமாவடுவை. +
வாங்கிக்கொண்டு அடிமைத், x செல்லுமதொன்றோ, + தாளிடத்தேயா யா
மேயவிட்ட.

௩௫ வெண்ணெய்த் *தெழீகேட்டு மண்மையாற் சேய்த்தன்றி
 (க)யண்ணணித் தூராயி னன்பகற் †போழ்தாயிற்
 (உ)கண்ணோக் கொழிக்குங் கவின்பெறு பெண்ணீர்மை
 மயிலெருத்து வண்ணத்து மாயோய்மற் றின்ன
 வெயிலொ டெவண்விரைந்து சேறி (௩)புதுக்காண்
 (ச) ‡பிடிதுஞ்ச வன்ன வறைமேல நங்கின்
 றடிகண் டரையுங் (௫)குறுஞ்சுனை யாடிப்
 (எ)பணிப்பூர் (ஈ)தளவொடு முல்லை பறித்துத்
 தனிக்காயார் தண்பொழி லெம்மொடு வைகிப்
 பணிப்படச் செல்வாப்தும் மூர்க்கு

க. “இப்புணத்தின்; மருங்கண் ணையதுண்டோவந்த தீங்கொரு வான்
 கலையே” (கோவையார். ௫௩.) என்பதன் உரையில், ‘மருங்கென்பது
 மருங்கென ஈறுதிரிந்துநின்றது. அணித்தாகவென்னும் பொருட்
 டாய அணி, அண்ணனைக் குறைந்து நின்ற தெனிலு மமையும்’
 எனப் பேராசிரியர் எழுதியிருப்பதும் தொல்காப்பியவுரையில் அண்
 ணணி யென்பது அடையடித்தென்றது நச்சினுர்க்கினியரெழுதியிருத்
 தலும் இங்கே அறியத்தக்கன.

உ. (அ) “கண்கவர் காரிகை”... ..(ஆ) “எண்டவர் மனமுங் கண்ணும்
 கவர்ந்திட வண்பு வாய்த், வொண்டொடி” னைநத. போர்புரி. ௫.
 என்பவையும் (இ) “வாங்கெழி னல்லாரும்” (கலி. ௧௦௪: ௯௧.)
 என்பதற்கு, ‘நோக்கினார் கண்ணவாங்கிக்கொள்ளும் அழகினையுடைய
 ஆய்ச்சியரும்’ என்றெழுதியிருக்கு முரையும் இங்கே நோக்கற்பாலன.

௩. “உதுக்காண்” என்பது சுட்டு முதல் உகர ஈறுகிய சொல்லின்முன்
 வல்லெழுத்து மிக்கு வந்ததற்கு மேற்கோள்; தொல். உயிர். ௫. ௯௧.
 நச்சு. குறுந். ௯௯; ஐங்குறு. ௧௦௧, ௪௫௩; புறம். ௩௦௭: ௩.

௪. “சுரும்புணக் களித்த புகர்முக வேழ, மிரும்பிணர்த் துறகற் பிடி
 செத்துத் தழுஉகின், குன்று” ஐங்குறுநூறு. ௨௩௧.

௫. “குறுஞ்சுனைப் புறவம்” காஞ்சி. திருநாட்டுப். ௯௪.

௬. “பணிவளர் தளவின் சிவ்வாய்ச் செம்முகை”

௭. (அ) “தன்னெளிக் கேற்ற பைங்கொடி முல்லை, முகைதலை திறந்த
 நாரற்றம் புதன்யிசைப், பூமலர் தளவொடு தேங்கமழ்பு கருவ” (ஆ)
 “முல்லை, பிபாதவீழ் தளவொடு” (இ) “நெடுங்கொடி முல்லை
 யொடு தளவமல ருதி” (ஈ) “கல்லேர் புறவிற் கவினிப் புதன்யிசை,
 முல்லை தளவொடு போதவீழ்” (உ) “வெருகு வேட்பச் சிரிப்பனபோன்

(பிரதிபேதம்) * தொழில்கேட்டு, †பொழுதாயின், ‡பிடித்துஞ்ச வன்னவறைமேலுங்கின்

எ - து: என்று, பின்னர்க் கடைந்தமோரைந் கையால் *அலைக்கும் ஓசைகேட்கும் அனுமையினாலே தூரம் அன்றும் ஊர் மிகவும் அணித்தாயின், பொழுது உச்சியம் பொழுதாயின், கண் வேறொரு வடிவை நோக்குதலைத் தவிர்க்கும் அழகைப்பெறுகின்ற பெண்டன்மையினையும் மயிலினுடைய கழுத்தினுடைய நிறத்தைபுழுமடையமையோனே ! இப்படி வெய்தாகிய பொழுதோடே விரைந்து செல்லாநின்றாய்; இதனால் மற்றப் பெறும்பயனென் ? காயாம்பூவையுடைய குளிர்த் பொழிலை அவ்விடத்திற் பாராய்; அவ்விடத்திற் பிடி தஞ்சவனவற்றையொத்த பஹையிடத்தனவாகிய (௧) நங்கினது வெட்டின கண்ணையொக்கும் (உ) நீர்ச் சிறைத் தண்ணீர்சுனைகளிலே ஆடிக் குளிர்ச்சியையுடைத்தாடியபூக்களையுடைய(௩) செம்முல்லைமலரோடேமுல்லை மலரையும் பறித்துத் தனியே அப்பொழிவிடத்தே எம்முடனே தங்கிப் பொழுது குளிர்ச்சியுண்டாக நம்மூர்க்குச் செல்வாயென்றான். எ - து.

சுரு இனிச் || செல்வோன்யாம்

எ - து: அதுகேட்டவன், நீ போகவேண்டா என்கின்றாயாதலின் யாம் போவேமென ஊடல்தோன்றக் கூறினான். எ - து.

சசு (சு)மாமருண் டன்ன மழைத்தட்டிற் றுய்த்தியர்
நீமருட்டுஞ் சொற்கண் மருள்வார்ம் குரையவை
யாமுனியா வேறுபோல் வைகற் பதின்றரைக்
காழுற்றுச் செல்வாபோர் கட்டுத்திக் கள்வனை

முறைத்த முல்லை.....குருநிக் கூடியிரு கூத்தியர்கட் கொண்ட கொடித் தளவமே” என்பவற்றால் தளவமும் முல்லையும் வேறுவேறு ஆதலை அறிக.

க. “நங்கின் தடிக்கண்ணிலுள்ள நீர் சுனையின் நீருக்கும் அதன் நீர்நிறைவு சுனையின் நீர் நிறைவுக்கும் உவமை.

உ. “அகலத்தன்ன நிறைசுனைப் புறயின்” மலை. ௧௦௪.

ங. “தளவம் செம்முல்லைத்துப் பெயராய்வருதலை (அ) “சிரல்வா யுற்ற தளவின்” (ஆ) “புதன்மிசைத் தளவி னிதன்முட் செந்நனை” (இ) “சிரல்வாய் வனப்பின வாசி நிரலொப்ப, வீர்த்தண்டளவற் தகைந்தன” என்பவற்றுலும் இந்நூற்பக்கம் சுசுசு: சு; சுசுசு: எ (௩) குறிப்புக்க ளாலும் அறிக. இது முல்லையென்னும் பொருளிலும் வரும்.

ச. “சுலை குறிப்பானன்றிக் கூற்றல் வழிபாடு மறுத்தற்கு, “மாமருண் டன்ன... ..நினக்கு” என்பது மேற்கோள்; தொல். களவி. கு. உ௦. இளம்.

(பிரதிபேதம்) *அலைக்கும் ஓசைஓசைகேட்கும். † பாறைபட்டத்துக்களையாய். ‡ குளிச்சி, செல்வமே. எ-து: அது.

நீயெவன் செய்தி பிறர்க்கு
யாமெவன் செய்து நினக்கு

எ - து: கூறி, பின்னும் *மான் மருண்டுநோக்கினுலொத்த குளிர்ச்சிபையுடைய கண்ணையுடைய சிறியஆய்த்தியராய் நீமயக்கிக்குறுஞ் சொல்லிடத்தே மயங்குவார்க்கு அம்மொழிகளைக் கூறு; யான் அகற்கு மருளேன்; நீதான் பல பசுக்களையும் தெவிட்டாமற் கூடும் ஏறுபோல நாடோறும் பதின்மை ஒருவையப்பாலே விருப்பமுற்று அவர்மேற் செல்வாய்; ஒரு கட்டுத்தியாகிய கள்வன்; ஆதலால் நீ பிறர்க்கு என்ன நன்மை செய்வாய்? இத்தன்மையை யுடைய நினக்கு யாம் என்ன நன்மை செய்வேமென்றான். எ - று.

கட்கு வித்தகன்வன் என்றது, (௧) “விழித்திருக்கமிண்டையைக் கொள்வான்” என்னும் பழமொழி. (2) அசை. நீ அம்மகனாரையும் அவர் சுருத்து முற்ற நுகராத அவர்வருத்தநீங்குவையென்பதுதோன்ற ‘நீயெவன் செய்தி’ என்றான். ‘யாமெவன் செய்தும்’ என்றது எம்மிடத்து நீங்காத அன்புடையயல்லை என்பது தோன்ற நின்றது.

ருஉ கொலையுண்கட் கூரொழிற்றுக் கொய்தளிர் பேணி
யினைவனப்பின் மர போய் நின்றுநிற் சிறந்தாய்
நிலவுலகத் தின்மை தெளிநீ வருநீ
மலையோடு மார்பமைந்த செல்வ வபுடையத்
(௨) தலையினுற் றொட்டுநீறென் குள்

எ - து: அதுகேட்டவன், கொலைத்தொழிலையுடைய கண்ணையும் கூரிய எயிற்றினையும் கொய்யப்படுந் தளிர்போலும் நிரத்தினையும் கண்டார் வருந்தும் அழகினையுமுடைய மரையோளே! யான் விரும்புதற்கு வரியாராய் நின்றுநிகாட்டிற் சிறந்தமகனார் மண்ணுலகத்தில் இல்லாமையை நீதானே தெளிவாய்; இனி நீ நினைத்த கவறுக வின்வென்று யான் தெளிவித்தற்கு நீ அனுக வருவாய்; மார்பு மலையோடு ஒப்பமைந்த திருமாலடியைத் தலையிலே வணங்கித் கையினுற் றொட்டுச் சூளுற்றேனென்றான். எ - று.

ரு௩ ஆங்குணரார் தேர்ப வதுபொய்ப்பாய் நீபாயிற்
(௩) தேங்கொள் பொருப்பன் சிறுகுடி யொம்பாய்

௧. ‘விழித்திருக்கச்செய்தே’ விழியைக் கொண்டுபோய் விடுவான் என ஒருவன் திரைமை மிகுதியைச் சிறப்பித்தற்கு வழங்கும் வாக்கியம் இப்பழமொழியின்பொருட்டென்ற தோற்றுகிறது.

௨. “தலையொட்டென் மண்பரம் குன்று” பரி. சு: கடு.

௩. தலைவி மறுத்தெதிர்கோடலுக்கு, “தேங்கொள் குறி” என்பது மேற்கோள்; தொல். களவி. சூ. ௨௦. இளம்.

பேதம் * மாமனமருண்டு. † யிழித்திருக்க. ‡ ஆங்குணர்வார்போய்.

வேந்தூட் டரவத்து நிற்பெண்டிர் காணாமற்

(க)காஞ்சித்தா துக்கன்ன (உ)தாதெரு மன்றத்துத்

தூங்குங் குரவையு ணின்பெண்டிர் கேளாமை

(ஈ)யாம்பற் குழலாற் பயிர்யரி ரெம்படப்பைக்

காஞ்சிக்கீழ்ச் செய்தேங் குறி

எ - து: அதுகேட்டவன், அப்படியை மெய்யென்று உணரும் அறியா
* மகளிர் கூட்டத்திற்கு உடன்படுவார்; அச்சுருறவு பொய்க்குமவன் நீ; நின்
வருத்தத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கில், அதற்கு உடன்படுதலே வேண்டுகலின்
எம்முடைய புழைக்கடையிற் காஞ்சிமரத்தின் கீழே குறியிடஞ்செய்தேம்;
ஆண்டு வருங்கால் தேனைத் தன்னிடத்தே கொண்ட (ஈ) பொதியின்மலையை
புடையவனுடைய சிறகுடியில்வாழும் எம் ஆயர் அவ்வேந்தன் இனிதிருந்து
வாழ்வதற்கு அந்நிலத்திற் றெய்வத்திற்கு மடைகொடுக்கும் ஆரவாரத்தாலே
வந்த நின்னுடைய பெண்டிர் நின்னைக் காணாமல், காஞ்சிப்பூவின் தாது
உதிர்ந்தாற்போன்ற தாதாகியஎருவையுடைய மன்றத்திடுத்து ஆடுங் குரவைக்
கூத்திடுத்து வந்த நின்னுடைய பெண்டிர் கேளாமல், நீசெய்யுங்(ரு)குறியை

க: (அ) “புன்காஞ்சித் தாதுதன் புறம்புதையக் கிளியெனக்கண்,
டன்புகொண் டடப்பெடையலமந்தாங் ககல்வதனை, யென்புருகு கு
லழைஇ யிருஞ்சிறகர் குலைத்துகுத்துத், தன்பெடையைக் குயிறழுவத்
தலைவந்த திளவேளில்” (கீவக. ௧௪௮.) என்பதனால் காஞ்சித் தாது
* பச்சைநிறமுடையதென்பது அறியலாகும். (ஆ) “குயிற்கு ழாங்குடை
காஞ்சியின் கோமளத் தாது, வெயிற்கு ழாமறைத் திருவிசம் பிருள்
செய” என்பது காஞ்சிப்புராணம்.

உ. (அ) “தாதெரு மன்றத் தயர்வர் தழுவ” கலி. ௧௦௩: ௬உ. (ஆ) “தா
தெரு மன்றற் றானுடன் கழிந்து” (இ) “தாதெருமன் றத்தாடுங்
குரவையோ தகவுடைத்தே”(ஈ) “தாதெரு மன்றத்து மாதரியெழுந்து”
* (சீலப்ப. ௧௬: ௧௦உ, ௧௧: ‘மாயவன்றன்’, ௨௧: ௪௪ எனத் தாதெருக்
கூறப்பட்டிருக்கும் இடங்களையும் அதற்கு இங்கே காஞ்சித்தாதை
உவமை கூறியிருப்பதையும் கோக்க, தாதெருவென்றது சாணுத்தை
யென்று தோற்றுகிறது. இது யானை குதிரைகளின் இலத்தி முதலிய
வற்றிற்கும் வரும்.

ஈ. ஆம்பற் குழலென்பது வெண்கலத்தால் ஆம்பற்பூவுடிவாக அணைசு
பண்ணிச்செறித்த குழலென்று விளக்குவர் அடியார்க்குநல்லார்.

ச. இத்தூற் பக்கம் ௧௬௮: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ரு. “நின்னு ரகம்புருத் தாற்குறி காட்டு நெடுந்தகையே” நஞ்சை. ௧௮௮,
(பிரதிபேதம்) *மகளிர்கூட்டத்திற்கு.

(க) ஆம்பலென்னும் பண்ணையுடைய குழலாலே குறிசெய்த வருவாயாக
என்றான். எ -று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகைபிறந்தது.

இதனுள், தலைவன் வினைவலபாங்கினனாயவாறு காண்க. இது கைக்கிளை.

இது தரவும் சொற்சீரடியும் நெடுவெண்பாட்டும் சொற்சீரடியும் கொச்சுமும் தனிச்சொல்லும் சொற்சீரடியும் நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் ஒருதாழியையும் ஐஞ்சீரடியானொன்றும் கொச்சுமும் தனிச்சொல்லும் நெடுவெண்பாட்டும் சொற்சீரடியும் நெடுவெண்பாட்டும் முச்சீரானொன்றும் நெடுவெண்பாட்டும் வெள்ளைச்சுரிதகமும் பெற்ற வந்த கொச்சுக்கல்வி. (அ)

(க0௯.) காராரப் பெய்த கடிக்கொள் வியன்புலத்துப்

பேராது சென்று பெரும்ப்தவப் புன்மார்தி

நீரார் நிழல குடஞ்சுட் டினத்துள்ளும்

பேராரா வேற்றின் பொருநா கிளம்பாண்டி

நி நேருரச் செம்மார் ததுபோன் மதைஇனள்

பேருருஞ் சிற்றாருங் கெளவை யெடுப்பவன்போன்

மோரோடு வந்தா டகைகண்டை யாரோடுஞ்

சொல்லியா ளன்றே வனப்பு;

கூ பண்ணித் தமர்தந் தொருபுறந் தைஇய

கண்ணி யெடுக்கல்லாக் கோடேந் தகலக்குல்

புண்ணில்லார் புண்ணை நோக்கு முழுமெய்யுங்

கண்ணளோ வாய மகள்;

க௩ இவடான், திருத்தாச் சுமட்டின ளேனைத்தோள் வீசி

வரிக்கூழ வட்டி தழீஇ யரிக்குழை

யாடற் றகையன் கழுத்தினும் வாலிது

நுண்ணிதாத் தோன்று நுகப்பு;

க௪ இடைதெரியா வேள ரிருவருந் தத்த

முடைவனப் பெல்லா மிவட்கீத்தார் கொல்லோ

படையிடுவான் மற்றகண்டிர் காமன் மடையடும்

பாலொடு கோட்டம் புகின்;

க. (அ) “இயவர், தீங்குழ லாம்பலி னினிய வியிரும்” ஐங். உகடு. (ஆ)
“ஆய ரினம்பெயர்த் தாம்ப லடைதர” திணைமொழியைம். உ௪.

உக இவடான், வருந்தநோய் செய்திறப்பி னல்லான் வருத்தல்லன்
யார்க்கு மணங்காதல் சான்றானென் றூர்ப்பெண்டிர்
மாங்காய் நறுங்காடி கூட்டுவேம் யாங்கு
மெழுநின் கிளையொடு போகென்று தத்தங்
கொழுநரைப் போகாமற் காத்து முழுநாளும்
வாயி லடைப்ப வரும்.

இது வினைவலபாங்கிற் றலையையேகண்ட வினைவலபாங்கிற் றலையன்
“காமஞ் சாலா விளமை யோள்வழி; னேமஞ்சாலா விடுந்பை யெய்தி” (க)
கூறியது.

இதன் பொருள்.

காராரப் பெய்த கடிகொள் வியன்புலத்துப்
பேராது சென்று பெரும்பதவப் புன்மாந்தி
நீரார் நிழல (உ)குடஞ்சுட் டினத்துள்ளும்
(ங)போராரா வேற்றின் பொருநா (ச)கிளம்(ரு)பாண்டி
(நீ) நேருரச் (ஈ)செம்மாந் ததுபோன் *மதைஇனன்
பேருருஞ் சிற்றாருங் கெளவை யெடுப்பவன்போன்
(எ)†மோரோடு வந்தா டகைகண்டை யாரோடுஞ்
சொல்லியா ளன்றே வனப்பு

க. தோல். அகத். கு. நு. இச்சுத்தி த்தின் இவருரையிலும் இச்செய்யுள்
இச்செய்திக்கே மேற்கோள்.

உ. கலி. ௧௦௭: உ-ஆம் அடியையும் அதன் குறிப்பையும் பார்க்க.

ங. மத வென்னு முரிச்சொல் மிகுதிப்பொருளில் வருமென்பதற்கு “போ
ராரா வேற்றின்..... மதைஇனன்” என்பது (தோல். உரிச்.
கு. அ. ௩௪.) உரையிலும், “நாகிளம் பாண்டில்..... மதைஇனன்”
என்பது (தோல். உரிச். கு. ௬௪. “மிகுதியும்” தெய்.) உரையிலும்
மேற்கோள்.

ச. “செல்லு மழவிடைபோற் செம்மாந்து” நள. சுயம். ௧௫௬.

ரு. (அ)பாண்டில்; தேர்பூணு மெருகென்பர், பதிற்றுப்பத்தினுரைகாரர்;
பதிற். ௬௪: ௧௦. (ஆ) எருக்கைப் பாண்டி லென்பது தெலுங்குச்
சொல்லென்பர்; இ - வி. கு. ௧௭௪. நன். பெயரி. கு. ௧௬. இரா;

க. செம்மாத்தல். பழ. ௩௧௫, ௩௧௬.

எ. ‘கண்டை’ என்பது அசைநிலையாய் வந்ததற்கு, “மோரோடு.....
வனப்பு” என்பது மேற்கோள்; தோல். எச்ச. கு. ௩௦. ‘கேட்டை
யென்று’ தெய்.

(பிரதிபேதம்) * மதைஇனன், † மோருடன் வந்தா.

எ-து: மழைநிறையப்பெய்த விளக்கங்கொண்ட அகற்சியையுடையநிலத்தே
*சென்றுநின் துவ்விடத்தேநின்ற(க)பெரிய அறுகாய்புல்லை நிறையத்தின்ற
ரீர் நிறைந்த நிழலிடத்தனவாய (உ)இன்னதனைக் குடம்பால் போதுமென்ற
கருதப்படும் பசுத்திரளில் ஈவைத்துக்கொண்டும் எனையவற்றிற்கு (ங) ஒப்புச்
சொல்லப்படும் நாகு (ஈ) போர்த்தொழில் அமைபாத எற்றினுக்கின்ற இனைய
எருது(ஐ)கொல்லர்வண்டியை ஊரறிந்த இளமையால் இறுமாக்குமாறபோலக்
தலையில் மோர்ப்பானையுடனே அழகாலும் இளமையாலும் மிகுதியையுடைய
ளாய்ப் பெரிய ஊர்களை யுஞ் சிறிய ஊர்களையும் ஆவாரத்தை உண்டாக்கு
வான்போலே மோரோடே வத்தவனழகை கெஞ்சே காண்பாயாக; இவன்தான்
விக்க வனப்புடைய மகளிர் கொல்லாரொடும் தன் அழகு ஒவ்வாமை சொல்லப்
பட்டவன். எ - று.

இது சினைவினை முதலொரு முடிந்தது.

கூ (கூ)†பண்ணித் தமர்தந்தொருபுறந் தைஇய
கண்ணி || பெருக்கலாக் கோடேட் தகலத்தற

க. பெரிய அறுகு - யானை யறகு.

உ. இன்னதனைக் குடம்பால் போதும் - இத்தனை குடம்பால் கறக்கும்.

ங. “பொருந” என்பதற்கு. உவமிக்கப்படுவா யென்று பொருள் கூறி,
‘பொருவப் படுமவன் பொருந னென நின்றது’ என்றும் (முருகு.
உஎக.) ஒப்பற்றவனையென்று பொருள் கூறி, ‘பொருநென்றது
தான் பிரர்க்கு உவமிக்கப்படுவானென்னும் பொருட்டி’ என்றும்
(மது. சஉ.) இவரால் எழுதப்பெற்றிருக்கும் விசேடவுரை வாக்கியங்
களும் இங்கே அறிதற் பாலன.

ச. “கொப்புற் கொடுத்துக் குறைத்தென்றுத் தீற்றினும், வையம்பூண்
கல்லா சிறுஞ்ஞடை” நாலடி. ௩௫௦.

ஊ. ‘தள்ளிக் கோட்டை முதலிய இடங்களில் மாடுகட்டிய கூட்டு வண்டி
கொல்லர் வண்டி யென வழங்கப்படுகின்ற தென்பர்’ என்பது சிலக.
௩-ஆம் பதிப்பு அரும்படி. பக். ௯௬௫. இது கொல்லா வண்டியெனவும்
கொல்லாப்பண்டியெனவும் சிலப். உரையிற் காணப்படுகின்றது.

கூ. “சிறந்துழியையஞ்சிறந்ததென்ப” என்னும் (தொல்.களவி. ௩.) குத்தி
ரத்தின் விசேடவுரையில் உலகத்துத் தலைமகளும் தலைமகளுமாக
நம்மால்வேண்டப்பட்டார் அந்தணர்முதலாகிய நான்குவருணத்தினும்
ஆயர் வேட்டுவர் குறவர் பாதவ ரென்னும் தொடக்கத்தினும் அக்
குலத்தா ராகிய குறு நில மன்னர் மாட்டும் உளராவ ரன்றே. அவ
(பிரதிபேதம்) * கன்று நின்றவ்விடத்தே நின்றபெரிய, † வையத்துக்கொண்டே வைய,
‡ மண்ணித் தமர்த்தொரு, || எடுக்கல்லா.

புண்ணில்லார் புண்ணை நோக்கு (க)முழுமெய்யுங்

*வாய் மகள்

எ - து: சுற்றத்தார் கட்டிக்கொண்டு டீவந்து, மயிர்முடியில் ஒருபுறத்தே செருகிவைத்த கண்ணியைச்சுமக்கமாட்டாத பக்கம் எந்தின அகன்றவல்குலை யுடைய இவ்வாயர் மகள், மனத்திற் (உ)காமவேட்கையில்லாத டீருருடிகளும் புண்பட்டு நெஞ்சு வருந்தும்படி பார்த்தும்; அதுவேயன்றி மெய்முழுதுங் கண்ணையுடையவளோ? எ - து.

||என்பது, (ங)கண்கள்செய்கின்றவருத்தம்போல மெய்முழுதுங் வருத்து தலின், மெய்முழுதுங் கண்ணளோ என்றதாயிற்று.

௧௩ (ச)இவடான் ÷ திருத்தாச் சுமட்டின னேனைத்தோள் வீசி

வரிக் X கூழ வட்டி தழீஇ யரிக்குழை

யாடற் றகையள் கழுத்தினுள் + வாலிது

நுண்ணிதாய்த் தோன்று நுகப்பு

எ - து: இவள் தான் பல நிறத்தையுடைய செல்லையுடையவாகிய (ரு)வட்டியை ஒருகையால் அணைத்து மற்றைத்தோளை இளமைச் செருக்குத்

ரெல்லாரினும் செல்வத்தானும் குலத்தானும் வடிவானு முயர்ந்த தலை மகனுந் தலைமகளு மாயினார் மாட்டே ஐயம் நிகழ்வது. அல்லாதார் மாட்டு அவ்வழி மரபினையே சுட்டியுணர் நிற்கும்” என்று எழுதி “பண்ணித் மகள்” என்னும் பகுதியை ஐயமின்றிச் சுட்டியுணர்ந்தமைக்கு மேற்கோள்காட்டுவர் இளம்.

௧. “முழுமெய்யும்” சீவந. ௩௪௦. உகடுக; ‘முழுமெய்யும் - மெய்முழுது மென மாறுக’ என்பர் அடியார்ப்பு நல்லார்; சீலப். ச: கூ.

௨. (அ) “காமமொடு, கடுஞ்சினம் கடிந்த காட்சியர்.....முனிவர்” முருகு. ௧௩௪ - ௧௩௭. (ஆ) “பெண்டிரு முண்டியு மின்பமென் றிலகிற், கொண்டா ருறாஉம் கொள்ளாத் துன்பம், கண்டன ராகிக் கடவுளர் வரைந்த, காமம்” சீலப். ௧௪: ௩௯ - ௪௨.

௩. (அ) “கண்ணுற் கலையு நோய்செய்யு, நடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாறை” கலி. ௧௧௨: ௫-௬. (ஆ) “இருநோக் கிவருண்க ணுள்ள தொருநோக்கு, நோய்நோக்கு” துறன். ௧௦௧௧.

௪. ஐஞ்சீரெடுக்கி வந்ததற்கு “இவடான், நிருத்தாச்.....நுகப்பு” என்னும் பகுதி மேற்கோள்; தெநல். செய். ௫. ௧௫௪. ௩௪.

௫. வட்டி - கடகப்பெட்டி, இஃது உட்புறம் பணங்குருத்தாலும் வெளிப் புறம் பணியகணியாலும் தெற்றி மிடையப்படுவது.

(31ர்திபதம்) * ஆய்மகள், டீவந்த.....சொருகிவைத்த, டீருருடிகளுக்குமுட்பட்டநெஞ்சு || என்றது. ÷ திருத்தாச், X கூழவட்டி, + வாலிது நுண்ணிதாத்தோன்று.

தோன்ற வீசித் தன் அழகிற்கும் திருந்தியிராத் (க) சுமையினையுடையளாய்
மெய்க்கட் பூண்டனவன்றிக் கழுத்திடத்திலும் அழகையுடைய மகார்குழை
யாடுதலுண்டான அழகையுடையவன் ; அதுவேயன்றி அல்குலர் தோளுஞ்
சுமந்து இளைத்த றுசப்புக் கண்ணையெடுக்கலா மென்மைக்கேற்ப துண்ணிதாய்
*நன்றாய்த் தோன்றாநிற்கும். எ - று.

க௭ இடைதெரியா வேள ரிருவருந் தத்த

†முடைவனப் பெல்லா மிவட்கீத்தார் கொல்லோ

‡படையிடுவான் மற்கண்டர் காமன் (உ) மடையமும்

பாலொடு கோட்டம் புகுவ

எ-று; தம்மில்வெறு || பெயர்விளங்கி அழகையுடையராகிய (உ) உருப்பசியும்
திலோத்தமையும் தம்முடைய தம்முடைய அழகையெல்லாம் இவட்டுக்
கொடுத்தார் கொல்லோ ? அது தெரிந்ததில்லை ; † இவன் தெய்வத்திற்குப்
பலியாகச்சுமைக்கும் பாலோடே காமன் கரையிலிலேசெல்லில் (சு) அக்காமனும்
நெஞ்சழுந்து தன்கையிற் படையை மிகவும் x போகவேன். எ - று.

க. “தந்தை யிலைச்சுமடன்” என்புழி, சுமடென்பது சுமையென்னும்
பொருட்டுப்போலும்; “குழிசி பூஞ்சுமட்டி” என்புழி இது சும்மா
டென்னும் பொருளில் வருகிறது.

உ. “பான்மடை கொடுத்துப் பண்பிற் பெயர்வோ, ளாயர் முதுமகள்”
(சீலப். கரு: ௧௪௭ - ௧௧௮) என்பதனும் ஆய்ச்சியர் தெய்வத்
தருள்பெறப் பலியாக அட்டபாலளித்தல் அறியலாகும்.

ங. உருப்பசியும் திலோத்தமையும் அழகிய மகளிர்க்கு உவமை கூறும்படி
மிகச் சிறந்த அழகுடையராய் விளங்கும் தேவதாசியர்; இவர்களுள்
உருப்பசியாவான் திருமாலின்கூறுகிய நாராயணமுனிவர் வதரிகார
ண்யத்துத் தவஞ் செய்வதை அழித்தற் பொருட்டுத் தேவோந்திரனால்
விடுக்கப்பட்ட தேவதாசியர்கள் வெட்கியோடுபடி அம்முனிவரால்
தமது தொடையில் உண்டாகப்பெற்றவனென்றும் ஊரு (தொடை)
வில் தோன்றினமையால் அவளுக்கு ஊர்வசி யென்று பெயர்வந்த
தென்றும் சொல்லுவர். அப்பெயர் உருப்பசி யெனத்திரிந்து நின்று
திலோத்தமையாவான் பிாமதேவரால் அழகுடையபொருளொவ்வொன்
றினுமுள்ள சிறந்த அழகை எள்ளளவு எள்ளளவாக எடுத்துச்சேர்த்துப்
படைக்கப் பெற்றவனென்ப. இப்பெயரே இப்பொருளை அறிவிக்கும்.

ச. “சிலை வல்லான் போலுஞ் செறிவினன்” கல். (௧௪௩: ௩௪) என்று
சிறப்பிக்கப் படுதல் கருதி, காமனும் என் உம்மை கொடுத்தார்.

(பிரதிபேதம்) * நன்றாய்தோன்றிற்கும், † உடையவனப்பெல்லாமிவட்கீத்தார், ‡ படை
விடுவான், || போர்விளங்கி, + அயன், x போகவேன்.

காமன் மாயோன்மகளுதலின் அவனும்^௧ அந்நிலத்திற்குத் தெய்வமாதல்
“அவ்வகைபிறவும்” (௧) என்றவழி வகை என்றதனால் கொள்ளப்பட்டது.
தெரியா என்பது *செய்தெனெச்சம். இருவர், திருமகளும்^௨ பூமகளுமெனினு
மாம். (௨) கண்டர் வினாவொடு சிவனின் த அசை.

உக (௩) இவ்வான்

இவ்வான்^௩ என்று நெஞ்சொடு வினாவினன்.

வருந்தநோய் செய்திறப்பி னல்லான் வருந்தல்லன்
யார்க்கு மணங்காதல் சான்றானென் றூர்ப்பெண்டிர்
மாங்காய் || நறுங்காடி கூட்டுவேம் யாங்கு
மெழுநின் (௪) டினைபொடு போகென்று தத்தங்
கொழுநரைப் போகாமற் காத்து முழுநாளும்
வாயி லடைப்ப வரும்

௭ - து: அதுவேயுமன்றித் தன்னை நோக்கினவெல்லார்க்கும் வருந்த
மாதல் அமைந்தவனென்று கருதி இவ்வாறாகிற் பெண்டிரெல்லாரும் மேருக்கு
மாறாக மாங்காயை நறிய x ஊறுகாயாகக் கூட்டி நுகரக்கடவேம்; நீ எவ்விடத்
தும் + போய் மோர்முதலியன விற்றுத்திரியும் நின் சுற்றத்தாருடனே
போவாயாக என்று கூறித் தம்முடைய கணவரைப் புறத்துப் போகாமற்
காத்துக்கொண்டு இவள்வருங்காலமேயன்றி ஒருநாள்முழுதும் வாயிலே இடை

௧. நோல் அகத். கு. ௧௮. இவ்வரைகாரர் நோல். அகத். ௩ - ஆம்
சூத்திரவுரையில் “படையிடுவான்... ..புகின்” என்னும் பகுதியை
மேற்கோள் காட்டி இக்குறிப்பையும் எழுதியுள்ளார்.

௨. “படையிடுவான்... ..புகின்” என்னும் பகுதி கண்டிரென்பது
அசைநிலையாய்வருதற்கு மேற்; நோல். எச்ச. கு. உக. ‘கண்டர்’ தெய்.

௩. ஐஞ்சீரடுக்கிய கரிதகத்தான்வந்ததற்கு “இவ்வான், வருந்தநோய்,

௪. “கிளையொடுங் காக்கதன் கொழுநன் மாப்பே” குறுந். ௮௦. என்னுள்
தொடர் இங்கே நோக்கற்பாலது.

௫. காடியென்பது ஊறுகாயென்னும் பொருளில் வருதலை, “காடி
வைத்த கலனுடை மூக்கின்” என்புழி, ‘புளியங்காய் நெல்விக்காய்
முதலியன ஊறவிட்டு வைத்ததனைக் காடியென்றார்’ என்று இவர்
எழுதியிருக்கும் விளக்கத்தால் அறிக.

(பிரதீபேதம்) * செய்தெனெச்சம், + பூமகளுமாம் கண்டர், † என்றது நெஞ்சொடு
|| நறுங்காடி ‘கூட்டு’ ÷ கிளையொடும் போயென்று, x ஊறுகரியாகக்,
+ போயம்மோர்.

யிட்டுக்கொண்டு நிற்கும்படியாகவாராநிற்கும்; இவன் தான் மனம்வருந்தும் படி நோயைச்செய்து போவதன்றி அந் நோய்தீர்க்கும் *மருந்தல்லன்னென் சொல்லெதிர் பெறான் சொல்லி யின்புற்றான். எ - று.

சுற்றத்தொடு போவென்றார், அவரோடு இவன் போங்காலத்து; நங் கணவற்குப்பின் ஠சேறல் இயையா[ன]தென்பது பற்றி,

இதனால், இவனுக்கு அசைவு பிறந்தது.

இது காமஞ்சாலாவின்மையோளென்னும்(௧)குத்திரத்து வினைவலப்பாங்கி னேரும் இங்ஙனங் கூறலா மென்றமைந்தாம்.

மருந்தல்லன்னென்று, காமஞ்சாலா வினையோளென்றது.

மோர்விற்கின்றமை கூற வினைவலப்பாங்கினளாயிற்று.

இஃது இவடானென ஐஞ்சீர் அடுக்கிய சுரிதகத்தான் இற்ற கலிவெண் பாட்டு. (௧)

(௧௧௦.) கடிகொ ளிருங்காப்பிற் புல்லினத் தாயர்

ருடிதொறு நல்லாரை வேண்டுதி யெல்லா

விடுதேண் மருந்தோநின் வேட்கை தொடுதரத்

துன்னித்தந் தாங்கே நகைகுறித் தெம்மைத்

திளைத்தந் கெளியமாக் கண்டை யளாக்கெளியார்

வெண்ணொய்க்கு மன்ன னொனக்கொண்டா யொண்ணுதா

லாங்குநீ கூறி னனைத்தாக நீங்குக;

௮ அச்சுத்தான் மாறி யசைவினாற் போத்தந்து

நிச்சந் தடுமாறு மெல்லிய லாப்பகண்

மத்தம் பிணித்த கயிறுபோ னின்னலஞ்

சுற்றிச் சுழலுமென் னெஞ்சு;

௧௨ விடிந்த பொழுதினு மில்வயிற் போகாது

கொடுத்தொழுவி னுட்பட்ட கன்றிற்குச் சூழுங்

கடுஞ்சூலா நாகுபோ னிற்கண்டு நாளு

நடுங்களு நுற்றதென் னெஞ்சு;

௧௬ எவ்வ மீதுதர வெந்திறத் தெஞ்சூர்ந்து

நெய்கடை பாடிற் பயன்பாது மின்புகிக்

௧. தொல். அகத். கு. ௧௦.

(பிரதிபேதம்) * மருந்தல்லன். எ - று. மருந்தல்லன்னென்று காமஞ்.....வென்றது*
மோரை விற்கின்றமைகூற.....ளாயிற்று. இது இவடானென மருந்தாடுக்கிய
...பாட்டு. ஠சேறலியையாமையான் என்பது.

கைதோயன் மாத்திரை யல்லது செய்தி
யறியா தளித்தென் னுயிர் ;

உ௦ அன்னையோ, மன்றத்துக் கண்டாங்கே சான்றார் மகளிரை
யின்றி யமையேனென் நின்னவுஞ் சொல்லுவாய்
நின்றாய் சென்றீ யெமர்காண்பர் நாளையுங்
கன்றொடு சேறும் புலத்து.

இது வினைவலபாங்கினால் *வெண்ணெய் (க) நொடைக்குத் சென்ற
தலைவியைக்கண்டு வினைவலபாங்கிற்றலைவன் மெய்தீண்டித் தனது ஆற்ற
மையை அறிவித்துழி, அவள் ஈண்டுப் பிறரறிவர், நாளைக்கன்றொடு
+சேறுமென இடங்கூறியது.

இதன் பொருள்.

கடிகொ ளிருங்(உ)காப்பிற்(௩)புல்லினத் தாயர்
குடிதொறு நல்லாரை வேண்டுதி யெல்லா
விடுதேண் மருந்தோரின்த் வேட்கை தொடுதரத்
துன்னித்தந் தாங்கே நகைகுறித் தெம்மை மத்
தினோத்தந் கெளரியமாக் கண்டை யளைக்கெளியாள்
||வெண்ணெய்க்கு மன்ன ளெனக்கொண்டா ÷யொண்ணுதா
லாங்குநீ கூறி னனைத்தாக நீங்குக

எ - து: ஏடா! வரைவுகொண்ட பெரிய குறுப்பிடத்தே இருக்கின்ற
ஆட்டிடையருடைய குடிதோறுமுள்ள மகளிரை விரும்பாநின்றாய் ; =நினது
காம வேட்கை எறிந்த தேளுக்குக் கடுப்பற + அப்பொழுதே இட்டெக் தீர்க்கும்
மருந்துபோல வேட்கைதோன்றியபொழுதே கூடத்தீர்க்க வேண்வதொன்
றோ? அல்லவோ! நின்றோடு ஓர்நகைசெய்தலைக் குறித்து நீ என் மெய்யைத்
தீண்டிதற்கு யாம் நின்னை அணைந்து மெய்யைத் தந்த +அப்பொழுதே,
எம்மைப் புணர்ச்சிக்கும் x எளியமமாக நீ மனத்தாலேகண்டாய் ; அங்நனங்
கண்டது, மோரை வேண்டினார்க்குச் சிறிது மோரைவார்த்து எளியளானவ
ளொருத்தி வெண்ணெயை வேண்டினார்க்கு**வெண்ணெயைஇட்டு எளியளா

க. நொடைக்கு - விற்பதற்கு. இது நொடுவென்னும் பகுதியடியாகப்
பிறந்த தொழிற் பெயர்.

உ. கரப்பினென்றும் படிக்கலாம்.

௩. “புல்லினத்தாயர்” (கலி. க௦௩: ௪௭.) என்பது மதன்குறிப்பும்தார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * வெண்ணை, + சென்றுமென, † வாழ்க்கைதொழிதல், || வெண்ணைக்கும்
÷ ஒண்ணுதலாங்கு, =நீன்காமவாட்கை, +இப்பொழுதே, x எளியமாதல்.
** வெண்ணெயை.

யிருப்பன் என்று நெஞ்சாலே * கருதினாற்போலே இருந்ததென்றான் ; அது கேட்ட தலைவன் ஒன்றிய முதலினையுடையாய் ! அங்கனம் நீ கூட்டத்தை மறுத்துக் கூறுவையாயின், அக்கூட்டம் இல்லையாவதாக இனி நினைவிட்டு நீங்குக என்றான். எ - மு.

அ அச்சத்தான் மாறி யசைவினாற் போத்தந்தா

நிச்சந் தடுமாறு மெல்லிய லாய்மகன்

(க)மத்தம் பிணித்த கயிறுபோ னின்னலஞ்

சுற்றிச் சமுலுமென் னெஞ்ச

எ - து: மெல்லிய இயல்பினையுடைய ஆயச்சாகியிற் பிறந்த மகன் ! மத்தைச் + சுற்றிய கயிறுபோல + நின்னுடைய நலத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு சமுன்றுதிரிகின்ற என்னுடைய நெஞ்ச நீ கூறிப் கூற்றினால் தனக்கு உண்டாகிய அச்சத்தினாலே நின்னிடத்துகின்ற மீண்டு தான் நிலைபெறமாட்டாது பின்னரும் அசைகின்ற அசைவாலே என்னிடத்தினின்றும் புறப்பட்டு நாடோறும் மீளத் தடுமாறுகிற்கும் என்றான். எ - மு.

கஉ விடிந்த பொழுதுனு மில்வயிற் போகாது

(உ)கொடுந்தொழுவி னுட்பட்ட கன்றிற்குச் சூழும்

(ஈ)கடுஞ்சூலா நாடுபோ றிற்கண்டு நாளு

|| கடுங்களு ருற்றதென் னெஞ்ச

க. (அ) “மத்தம் புல்லிய கயிற்றின் மற்றவ, ருத்த லைவிடி னித்த லைவிடார்” சீவக. சஉ௩. (ஆ) “போயொருகான் மீளும் புகுந்தொருகான் மீண்டேகு. மாயர் கொணர்ந்த வடுபாலின்—ரேயல். கடைவார்தங்கைபோலு மாயிற்றே காலன், வடிவாய வேலான் மனம்” நள. கலி தொடர். ச௦௩.

உ. “நோக்கினின் றுள்சிறைப் பட்டதன், காவற்கன் றிற்புனிற் றுவன கார்மயிற் சாயலே” சீவக. கக௬. (ஆ) “கன்று தடையுண் டெதி ரழைக்கக் கதறிக் கனைக்குப் புனிற்றர்ப்போல்” பெரிய. சுழறிற். க௩௩. (இ) “கன்று பிடியுரத் தீர்க்குறு. தாயைப்போல” கம்ப. பிணைவீட்டு. ௩௪. (ஈ) “கன்றொழி புனிற்றா வெண்ணக் கதறினர்” கந்த. பாணு. ௨௦௩. (உ) “அணிக்காவீன்ற, நன்றெஞ்ச வினைத்தினைந்து மறகாரின்ற கபிலையைப்போலென் பட்டான்” வில்லி. பதினேழாம்போர். ௨௩௭. என்பவையும் (ஊ) இந்துறப்பகம் சஅ௩: ௨-வது குறிப்பில் இவ்விடத்திற்குப் பொருத்துவனவும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௩. கடுஞ்சூல் என்பது (அ) “கடுஞ்சூன் மந்தி” பெரும். ௩௧௩. (ஆ) “பிடிக்குற்ற, கடுஞ்சூல் வயாவிற்கு” கலி. ச௦: ௨௪-௨௭. (இ) “கடுஞ்

(பிரதிபேதம்) * கருதினாற்போலே, + சுழற்றிய, + நின்னலஞ்சூழ்ந்து, || கடுங்களுரிட்டதென்.

எ - து: என்று, பின்னும் முதற்குலக்கெண்ட பசு, இல்லிடத்தினின்றும் *தூரிய இடத்தில் இடப்படாத வளைந்த தொழுவினுள்ளே கட்டிவைத்த தன் கன்றிற்குப் பொழுது விடிந்த காலத்திலும் மேயப்போகாது சூழ்ந்துநிரியும்; அந்நாகு போலே நின்னைக் கண்டு என்னெஞ்சு நாடோறும் (க) நடுங்குகின்ற வருத்தத்தை உற்றதுகாணென்றான். எ - று.

(உ)நாகு, ஈண்டு இளமை.

கசு எவ்வ மிகுதர வெந்திறத் தெஞ்ஞான்று

(ஈ)நெய்கடை பாலிற் பயன்பாது மின்றாகிக்

கைதோயன் மாத்திரை யல்லது செய்தி

யறியா தளித்தென் னுயிர்

எ - து: †என்று பின்னரும் என்னிடத்து†எந்தாளும் வருத்தம் மிகுகையி னுலே அளித்தக்க என்னுடைய உயிர் மருந்தையிட்டு நெய்யைக் கடைந்து வாங்கின பாலிடத்து நுகர்வார்க்குச் சிறிதும் ||பயன்படுதலில்லையாய் அவர் கைசென்று தோய்ந்து விடுகின்ற அளவாய்விட்டது; அதுவும் ஒழிய மேல் தான் செய்வதோர் செயலையும் அறியாதென்றான். எ - று.

என்றதனால், †என் உயிரிடத்துள்ள நன்மையை ஒருவழியாலே வாங்கிக் கொண்டு விட்டாயென்றும் அது பின்னர் †பயன் கொள்ளுங்காலத்து நினக்கு ஓர் இன்பம் + தருதல் ஆற்றாதென்றங் கூறினாறுயிற்று.

குன் மடப்பிடி” அகந். எ.அ: சு. என விலங்குக்கும், (ஈ) “கடுஞ் குன் மகளிர்” மது. சு0க; (உ) “கடுஞ்குற் சிறுவன்” (ஊ) “கடுஞ் குன் மகளே” ஐங். ஈ0க, ஈ.அசு; (எ) “கடுஞ்குன் மகளிர்” மணி. எ: அஉ. என மக்கட்கும் கூறப்படுகலுமன்றி. (ஏ) “சடுஞ்குல் முண்டகங் கதிர்மணி கழாஅலவும்” கீறுபாண். கசஅ. என ஓர் அறிவுயிர்க்குங் கூறப்படுகிறது.

க. “நடுங்குஞ் - நடுங்குதற்கு ஏதுவாய அஞர்” கலி. ௫௩: கஅ; துறள். க0அசு. உரைபார்க்க.

உ. நாகு, ஈண்டு இளமை யென்றது: நாகென்பதனை, (தோல். மர. கு. உ.) பெண்பாற் பெயராகக் கொள்ளாது (தோல். மர. கு. உச.) இளமைப் பெயராகக்கொண்டு இளமையையுடைய கன்மென்று பொருள்கொள்ளவேண்டுமென்று கருதிப்போலும்; இஃது இப்பொரு ளில் வருவது, “நல்லாவின் கன்றாயி னாகும் விலைபெறுஉம்” (நாலடி. கக௫.) என்பதனாலும் அறியலாகும்.

ஈ. பாலேக் காய்ச்சாமலே இயந்திரத்தினுதலியால் அதிலுள்ள வெண்ணெ யை யெடுத்துவிட்டு, சென்னை முதலிய இடங்களில் விற்கும் பால் உண்பவர்க்குப் பயன்படாமை இங்கே அறிதற்பாலது.

(நினைபேதம்) * தூரிய இடப்படாத. † பின்னரும், ‡ எந்தாளும். ||பயன்படுதலில்லையாய வாசைசென்று, + தருமாதலாற்றாதென்றும்.

உ௦ (3) அன்னையோ, மன்றத்துக் கண்டாங்கே சான்றார் மகளிரை
யின் றி யனையெனென் றின்னவுஞ் சொல்லுவாய்
நின்றாய்நீ சென்றி பெயர் காண்பர் நாளையுங்
கன்றொடு சேறும் புலத்து

எ - து: அதுகேட்டவன், நீ அக்கன்மையையுடையையோ என அருள்
செய்து, பலருந் திரிசின்ற மன்றத்திலே எதிர்ப்பட்ட அப்பொழுதேதின்னைப்
போலன்றி அமைதியை யுடையோர் மகளிரை இவ்விடத்துப் புணர்ச்சி
யின்றாயின் உயிர்வாழேனென்று நின்றாய்; இவ்விடத்து நின்றால் எம்
முடையசுற்றத்தார் காண்பர்; இனிஇன்றேயன்றி நாளையும் புலத்திலே கன்று
மேய்த்தற்குப் போவேம்; ஆண்டு வந்து இக்கன்மையன || உற்றவை பேர்
சொல்லுவாய்; நீதானினி ஈண்டுநில்லாமற்போவென இடங்கூறினான். எ-று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சிவெட்கை பிறந்தது.

இது நெடுவெண்பாட்டும் x பின்னர் மூன்றவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்
லும் சரிதகமும் பெற்ற அசுப்பறக் கலிவெண்பாட்டி. (க௦)

(ககக.) (உ) தீம்பால் கறந்த கலாநற்றிக் (நு) கன்றெல்லாந்
தாம்பிற் பிணித்து மனைநிறிஇ யாய்தந்த

க. பழிதீர் முறவல் சிறிதே தோற்றலென்பதற்கு, (அ) “அன்னையோ...
.....புலத்து” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, இதனுள்
‘அன்னையோ’ என்பது நகையொடு கூடிய சொல் என்பர் இளம்
புரணர்; தொல். களவி. கு. உ௦. (ஆ) வறிது நகை தோற்றற்கு
“அன்னையோ... ..சொல்லுவாய்” என்னும் பகுதியை மேற்கோள்
காட்டுவர் நாகவிராசநம்பியும்; நாற்கவி. கு. கஉஎ.

உ. (அ) “ஆயர் வேட்டுவர்” என்னும் (தொல். அகத். உக.) குத்திர
வுரையில், ‘ஆயர் வேட்டுவரென்னும் இரண்டு பெயரே எடுத்து ஒதின
ரேனும் ஒன்றெனமுடித்தலான் அந்நிலங்கட்குரிய எனைப்பெயர்க
ளான் வருவனவுங் கொள்க’ என்றகூறி, அதற்கு இச்செய்யுளை மேற்
கோள் காட்டினர் நச்சினார்க்கினியர்; (ஆ) இதனைத் தலைமகள்
உள்ளப் புணர்ச்சியின் உரிமைபூண்டிருந்தவாற்றிற்கும் வரைக்கெய்தக்
கூறலுற்ற வாற்றிற்கும் (தொல். களவி. கு. அ.) (இ) * பிறதனையான்
(* இயற்றனையான் என்றும் பிரதிபேதம்) வந்த கலிவெண்பாட்டுக்கும்
(தொல். செய். கு. கசக. ‘ஒருபொருள்’) மேற்கோள் காட்டினர்
இளம்புரணர். (ஈ) இந்நூற்பக்கம் எகஎ: க-ஆம் குறிப்பும்பார்க்க.

ந. (அ) “சிறுதாம்பு கொடுத்த பசலைக்கன்றின்” முல்லைப்பாட்டு. கஉ.
(ஆ) “கன்று தாம்பரிந்து” சீவக. சஉஉ.

(பிரதிபேதம்) * கண்டாங்குக் சான்றார், † அன்றியமையலெனென். ‡ நாளையெல் கன்றொடு.
|| உற்றமேற். x பின்னிரண்டுபெண்பாட்டும், பின்னிரண்டுபெண்பாட்டும்.

(க)பூங்கரை நீலம் *புடைதாழ மெய்யசைஇப்(உ)பாங்கரு
முல்லையுர் †தாய (ஈ)பாட்டங்காற் றோழிநம்
இ (ச)புல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லா
மொருங்கு வினையாட வவ்வழி வந்த
(ஊ)குருந்தம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன்மற் றென்னை
‡முற்றிழை யேளர் மடநல்லாய் நீயாடுந்
சிறநில் புனைகோ சிறிதென்றா னெல்லாரீ
க0 பெற்றேம்யா மென்று பிறர்செய்த வில்லி ருப்பாய்
கற்ற திலைமன்ற காணென்றேன் ||முற்றிழாய்
(அ)தாதுகுழ் ÷ கூந்தற் றகைபெழுத் தைதியு
கோதை புனைகோ நினக்கென்றா னெல்லாரீ
யேதிலார் தந்தபூக் × கொள்வாய் நனிமிகப்
கதி பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் + மாதரா
யைய (௭)பிதிர்த் (அ)சுணங்கணி மென்முலைமேற்
றொய்யி லெழுதுகோ மற்றென்றான் யாம்பிறர்

க. “பூங்கரை நீலத் தழீஇ” கலி. கக்கு: கசு.

உ. ‘பாங்கரும்’ என்பதை நான்காமிடியின் முதற்சீராகக்கொண்டு அதனை ஐஞ்சீரடியாக்கலுமாம்.

ஈ. “பாங்கரும் பாட்டங்காற் கன்றொடு செல்வேம்” கலி, கக்கு: க.

ச. இந்துற்பக்கம் சுஅஎ: க-ஆங் குறிப்புப்பார்க்க.

இ. (அ) “குருந்தம் கண்ணிக் கோவலர்” ஐங். சநக. (ஆ) “குருந்தலை வான்படலை குடிச் ‘சுரும்பார்ப்ப, வாயன் புகுதரும் போழ்தினன்” ஐந் - எழ. உஅ. (இ) “குருந்தமென் கண்ணி குடிக் கோவலர் கொழுந்து” பாகவதம். (க0) வேயங்குழலிசைத்த. கக.

ஈ. “தாதுகுழ் கூந்தல்” என்பதனொடு, (அ) “கொய்பூந், தாதுகொண் டளகத் தப்பி” சீவக. உகசஅ; (ஆ) “போதுகொண் டணியிற் பொறுக்க லாற்றாத், தாதுகொண் டிருந்த தாழிருங் கூந்தலர்” பெருங். (க) சந: கச0 - கசக. என்பவை ஒப்புநோக்கற்பாலன.

எ. (அ) “சுணங்கு பிதிர்து.....வெம்முலை” சிறுபாண். உச - உக. (ஆ) “பிதிரு முலைமேற் சுணங்கு” திணைமொழி. உஅ. (இ) “பிதிர் சுணங்கணி வெம்முலை” நைடத. வேற்றுரு. க.

அ. “சுணங்கணி வனமுலை” நந். க: சு; கலி. சு0: க.

(பிரதிபேதம்) * புடைத்தாழ, † தாயப்பாட்டங்கால், ‡ முற்றிழையொணமட, முற்றிழையாம்பட, || முற்றிய, ÷ கூந்தற்கை, × கொள்வாணி, + ஆயிழாய்.

*செய்புற நோக்கி யிருத்துமோ நீபெரிது
மையலை மாதோ †விடுகென்றேன் றையலாய்

உ௦ சொல்லிய வாதெல்லா மாறுமா றியான்பெயர்ப்ப
வல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தா னவணை
யாயர் மகளி (க)ரியல்புரைத் (உ)தெந்தையும்
(ங்)யாயு மறிய வரைத்தீயின் யானுற்ற
நோயுங் களைஞவை மன்.

இது தலைவி ஆயத்திடைத் தலைவனைக் கண்டவாறும் அவனைக்கூறியனவும்கூறி, தோழியைத் தலைவனை வரைவுகடாவி யாய்க்கு அறத்தோடு நிற்கவேண்டுமென்பது.

இதள் பொருள்.

தோழி! இனிய பாலைக் கறந்த கலங்களை அவ்விடத்து நின்றும் எடுத்துவைத்துக் கன்றுகளையெல்லாந் தாம்பாற் கட்டி மனைக்கண்ணே நிறுத்தித் தாய்தந்த பூத்தொழிலினையுங்கரையினையுமுடைய நீலத்தையுடைய ஆடை பக்கத்தே தாழாநிக் மெய்யை அசைத்துப் (சு) பாங்கர்க்கொடியும் முல்லைக்கொடியும்பரந்த (ரு)முற்றாட்டாகிய தோட்டத்திடத்தே நம்முடைய ஆட்டினத்தையுடைய ஆயர்மகளிரோடே(க்)மற்றை இருகூற்றில் ‡ஆயர்மகளி ரெல்லாருஞ் சேர விளையாடாநிற்ப அவ்விடத்தேவந்த குருந்தம்பூவாற் செய்த கண்ணையையுடைய பொதுவன் ||பின்னை என்னேநோக்கிச் சூழ்ந்த அணிகலங் களையும் + அழகினையும் மடப்பத்தையுமுடைய நல்லாய்! நீ இழைத்து விளை யாடுஞ் சிற்றிலை யானுஞ் சிறிது புனைவேனோ என்றான்; யான் அதற்கு வடா!

க. ‘இயல்’ என்பது ‘இலக்கணம்’ என்னும் பொருளில் வருதல் பெரு வழக்கு. ‘இயல்பு’ என்பதும் அப்பொருளில்வருதலை(அ)“அந்நான்கே மொழிபுண ரியல்பே” (ஆ) “இயல்புற நாடின” என்னுந் தோல்காப் பியப்பகுதிகட்கு இவரெழுதியிருக்கும் உரையானுமறிக்க.

உ. “எந்தையும்.....மன்” என்பது குரவரை வரைவெதிர் கொள்ளு வித்தற்கு மேற்கோள்; நாங்கவி. கு. கசுச.

ங். “வாவி யுறையு மடவனமே யென்னுடைய, ஆவி யுவந்தளித்தா யாதி யால் - காவினிடைத், தேர்வேந்தற் கென்னிலைமை சென்றுரைத்தி”
நள. சுயம்வர. ௫.

ச. இந்நூற்பக்கம் சுந.அ: ௫-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ஞ. முற்றாட்டு - ளர்வமானியம்.

க. மற்றை இருகூறு - பசுவினம், எருமையினம்.

பிரதிபேதம்) * செய்புற. † விடுகென்றேன். ‡ ஆயமகளிர், || பின்னையென்னை. + அழகினையுமுடையமடப்பத்தையுடைய நல்லாளே.

வரைந்துகொண்டு எமக்கு ஒரில்லை அமைத்தலறியாயாய்த் தன் சுற்றத்தார் எடுத்த இல்லிலே இவளிருக்க யாம்பெற்றேமென்று நினைத்திருக்குமவன் நீ; ஆதலால், உறுதியாக நீ உலகியலிற்கற்றதொன்றும் இல்லைக்காணென்றேன்; *அதன்பின்புமுற்றிழாய்! கட்டினமாலையை நினக்குத் தாதுகுழந்தைத்தலிலே அழகு பெறப் புனைவேளே என்றான்; யான் †அதற்கு ஏடா! நீ வரைந்து கொண்டு, விடாமற் கோதை புனைதல் அறியாயாய், (க) எஞ் சுற்றத்தார் மிகக் கொண்டுவந்து குட்டின பூவை மிகப் பூவென்றுகொள்ளுமவன் நீ; ‡ஆதலால் உலகில் உறுதியாகப் பெரிதும் பேதைத்தன்மையையுடையை என்றேன்; அதன்பின்பு || மாதராய்! வியக்கத்தக்க சிதறின சுணங்கு அணிந்த மெல்லிய (உ) முலைமேலே தொய்யில் எழுதுங் கீழம்பால் எழுதுவேளே என்றான்; யான் அதற்கு நீ வரைந்துகொண்டு வெளிபாக எழுதுதல் நின் மனத்து இல்லை, யாம் எப்பொழுதும் (ங) என் சுற்றத்தார் கோலஞ்செய்து எழுதுங்காலம் பார்த்து திருப்பேமோ? இனி இங்ஙனம் இருத்தலாற்றேம், ∴ இங்ஙனங்கூறுதலின் நீ பெரிதும் மயக்கத்தையுடையை, இங்ஙனம் x அன்புள்ளார்போலக் கூறுகின்றாய், அவற்றைத்தவிர் என்று கூறினேன்; தையலாய்! அவற்றின் பின்னர் அவன் சொன்ன நெறிகளெல்லாவற்றையும் † இங்ஙனம் மாறாய் மாறாய் யான் மறுக்க, = இனிக் களவு நிகழாதென்று (ஈ) ** அலமந்தான் போலே மீண்டு போயினான்; அவனை நீ ஆயர்மகாரை †† வரைந்துகொள்ளும் இலக்கணத்தை அறிவித்து, பின்னர் என்னுடைய தந்தையும் (ரு) யாயும் இக்களவொழுக்கம் அறியும்படி அறத்தொடு ‡‡ நிலைவகையால் உரைப்பை

க. “பண்ணித்தமர்தற் தொருபுறம் தைஇய, கண்ண” கலி. க0க: க-க0.

உ. “இளமுலைமேற், ரெய்யி லெழுதவும் வல்லன்” கலி. கச௩: ௩௨-௩௩.

ங. “என்றோன்மேற், கரும்பெழுது தொய்யிற்கு” (கலி. கூ௩: ௬ - ௭.) என்பதனுரையால் மகளிர்க்கு அவர்களைவரையன்றிச் சுற்றத்தாரும் கோலஞ்செய்தலுண்டென்பது அறியலாகும்.

ஈ. அலமருதல் - சழலுதல்; என்றது, மனமயங்குதலை. இப்பொருளில் அல்லாததென்னுஞ்சொல் வருதலை, (அ) “அல்லாந்தா ரலவுற” (கலி. ௨௧: ௨) (ஆ) “அல்லாந் தவண்ணம்” (இ) “அல்லாந் தகன் கோயி லாழ்கடல்போ லாயிற்றே” (ஈ) “அலறி யல்லாப்ப போன் ருரே” (கீவக. ௨௧௬௩, ௨௧௬௪, ௨௧௬௫) என்பவற்றின் உரையாலும் அறிக. (உ) “அல்லாப்புற் றஞ்சினை” (கீவக. ௩௦௧௭) என்பழி, அல்லாப்பென்பதற்கு: வருத்தமென்னும்பொருளும்காணப்படுகிறது.

ரு. யாய் - என் தாய். (அ) “யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ” துறுந். ௪௦. (ஆ) “யாயேகண்ணனுங் கடுங்காதலனே” அகம். ௧௨: ௧; (இ) “நீனின்ற

(பிரதிபேதம்) * அதன்பின்பு கட்டினமாலையை நினக்கு முற்றினதாய், † அதற்குயரைந்து, ‡ ஆதலானுறுதியாக, || ஆயிழாய், ∴ இருப்போமோ. ∴ அங்ஙனம், x அன்புள்ளார்ப்போல, † இங்ஙனமாறாயன், = இக்களவு, ** அலமந்தான். †† யந்தகொள்ளும். ‡‡ நிலைவகையாயுரைப்பையாயின்.

யாயின், அவன் உற்ற நோயன்றி யான் உற்ற நோயையும் மிகப்போக்குவை ; இதனைக் குறிக்கொள் என்றான். எ - று.

இதனால், தலைவிக்கு அசைவு பிறந்தது.

இது (க) பன்னிரடியின் இகத்து தனையும் விரவி ஐஞ்சீரடியும்வந்து ஒரு பொருணுதலாது வந்த கலிவெண்பாட்டு. (கக)

(ககஉ.) யாரிவ நென்னை விலக்குவா னீருளர்

பூந்தா மரைப்போது தந்த விரவுத்தார்க்
கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு நின்னெடு
சொல்லலோம் பென்ற ரெமர் ;

நு எல்லா, கடாஅய கண்ணற் கலைஇயநோய் செய்யு
நடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாரைக் காணின்
விடாஅலோம் பென்ற ரெமர் ;

அ கடாஅயார், நல்லாரைக் காணின் விலக்கி நயந்தவர்
பல்வித முண்கண்ணற் தோளும் புகழ்பாட
நல்லது கற்பித்தார் மன்ற நாமர்பெரிதும்
வல்ல ரெமர்கட் செயல் ;

கஉ ஒஓ, வழங்காப் பொழுதுநீ கன்றுமேய்ப் பாய்போல்
வழங்க லறிவா ருரையாரே லெம்மை
யிகழ்ந்தாரே யன்றோ வெமர் ;
ஒக்கு, மறிவல்யா நெல்லா விடு ;

கக விடேன்யா, நென்னீ குறித்த திருங்கூந்தா
னின்னையென் முன்னின்று
சொல்லலோம் பென்றமை யன்றி யவனை
புல்லலோம் பென்ற துடையரோ மெல்ல

படிவத்தா னெடியோனை முதற்பயந்த, தாயென்ற முதுமறை ப. வ்
னும், யாயென் னல்ல தியாந்துயர் யல்மே” (தொல். செய். கு. கசக.
பேர். உரை.மேற்கோள்) என்பவையும் இது தன்மையொட்டித்தபெய
ரென்று நல்லாடும் தன்மையொடொட்டிய பெயரென்று நச்சினர்க்
கினியரும் எழுதியிருப்பவையும் இக்கே அறிதற்பாலன.

க. பன்னிரண்டடியின் இகத்து ஒரு பொருணுதலாவதும், கலிவெண்
பாட்டுக்கு இச்செய்யுள்மேற்கோள்; தொல். செய். கு. ககக. பேர். கச.

உ௦. முயங்குநின் முன்னெயி றுண்கு மெவன்கொலோ
மாயப் பொதுவ னுரைத்த வுரையெல்லாம்
வாயாவ தாயிற் றலைப்பட்டாம் பெரியாயிற்
சாயலின் மார்பிற் கமழ்தார் குழைத்தநின்
னயித முண்கண் பசப்பத் தடமென்றோள்
சாயினு மேள ருடைத்து.

இது வினைவலபாங்கிற் றலைவியை ஆற்றிடைக் கண்டு வினைவலபாங்
கிற்றலைவன் விலக்கி நகையாடி இருவருந் சீலமோழி கூறியவழி அவன்
கூட்டத்தீர்து உடம்பிட்டது. இது (க)கைக்கிளை.

இதன் பொருள்.

(உ)யாரிவ னென்னை விலக்குவா *னீ(நு)ருளர்
பூந்தா மரைப்போது தந்த விரவுத்தார்க்
(ச)கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு நின்னெநி
சொல்லலோம் பென்றா ரெமர்

எ - து: என்னை விலக்கு வாளுகிய இவன் எமக்கு என்ன உறவுடைய
னென(நு)முன்னிலைப்புறமொழியாகப் புலந்துகூறி, பின்னர் அவனைநோக்கி
நீரிவே! அசைகின்ற பொலிவையுடைய தாமரையினது பூவை எமக்கு விளை

க. (அ) “கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு” எனப்பொதுவியர் கூறலும்
“உடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாரைக் காணின், விடாஅலோம் பென்றா
ரெமர்” எனப் பொதுவர் கூறலும் மிக்க காமத்து மிடலாகிய பெருந்
திணை யாதலின் முல்லையுட் கோத்தாரென (தோல். அகத். கு. கக.)
உரையில் இவரே வேறு திணையாக எழுதியிருப்பது இங்கே ஆராயத்
தக்கது.

உ. தலைவன் சொல்லெதிர் தலைவி உடம்பாடிருப்பவும் இசைவில்லா
தாரைப்போல அல்ல கூற்றுக் கூறுதற்கு, ‘யாரிவ னென்னை.....
.....ரெமர்’ என்பதனை மேற்கோள் காட்டி, ‘எவன்கொலோ.....
.....எனருடைத்து’ என உடம்பாடு கூறினாளாதலின் முற்கூறியது
அல்ல கூற்றாயிற்று என்பர் இளம்பூரணர்; தோல். களவி. கு. கக.

ங. உளர்தல் - அசைதல்.

ச. “கல்லாக் கோவலர்” (ஐங். ௩௦௪) என்பது இங்கு ஒப்புநோக்கற்
பாலது.

டு. ‘யாரைநீ யென்னை விலக்குவாய்’ என்றது “யாரிவனென்னை விலக்கு
வான்” என்றது முன்னிலையிற் புறமாக மொழிந்தது.

(பிரதிபேதம்) * சீருளபூந்தாமரை. † புலந்து. ‡ அசைக்கின்ற பூவையுடையதாமரை.

யாடத் தந்த, (க)பலமலர் விரவுதலையுடைத்தாகிய தாரிணையுடைய, * நினது சாதித்தன்மை கல்லாதபடி இயல்பாகப்பட்ட இடையநர் தன்மையை உடைய; இவ்வொழுக்கம் அறிந்தாரைப்போல எம்முடைய சுற்றத்தார் நின்னோடு சிலசொல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள் என்றார்; ஆதலால் நீ ஈண்டு நில்லாது போ என்றான். எ - று.

“எந்நில மருங்கிற் ற்பூவும்” (உ)என்பதனால், தாமரை கூறினார்.

நூ எல்லா, கடாஅய (நு)கண்ணுற் கலைஇயநோய் செய்யு
நடாஅக் (சு)கடும்படம்ந கொளாரைக் காணின்
விடாஅலோம் பென்றா ரெமர்

எ - று: அதுகேட்டவன் எஃ! வேட்கை கொலுத்தின கண்ணுலே மனத்தைக் கலக்கின காமநோயை உண்டாக்கும் எழுதுகரும்பு நெருங்கின தோளினையுடைய மகளிரைக் கண்டாயாயிற் போகவிடாதே கொள்; அவர் செய்த நோயை அவரைக் கொண்டே பரிகரித்துக்கொள்ளென்று கூறினார் எம்முடைய சுற்றத்தார் என்றான். எ - று.

அ கடாஅயார், நல்லாரைக் காணின் விலக்கி நயந்தவர்
பல்லித முண்கண்ணுந் தோளும் புகழ்ப்பாட
நல்லது கற்பித்தார் மன்ற நாமர்பெரிதும்
வல்ல ரெமர்கட் செயல்

எ - று: அதுகேட்டவன் அந்நன்ம பரிகரித்துக்கொள்ளென்று கூறி அவர்கள் அதுவேயன்றி நல்ல மகளிரைக் கண்டாயாயிற் போகாமல் தடுத்து விரும்பி அவருடைய (நு) பல பூக்களையும் போலுந் கண்ணையும் புகழப்படுந்

க. (அ) “பிடவமுந் கோடலும் காயாவும் பிறவு, மணிகொள மலைந்த கண்ணியர்” (ஆ) “மெல்லிணர்க் கொன்றையு மென்மலர்க் காயாவும், புல்லலை வெட்சியும் பிடவுந் தளவுந், குல்லையுந் குருந்துந் கோடலும் பாங்கருந், கல்லவுந் கடத்தவுந் கமழ்கண்ணி மலைத்தனர்” கலி. ௧௦௧: ௨ - ௬; ௧௦௩: ௧ - ௪ என்பவையும் இந்நூற்பக்கம் ௬௩அ: ௨-ஆம் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

௨. தோல். அகத். கு. ௧௧.

௩. இந்நூற்பக்கம் ௭௦௬: ௩-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௪. “தோண்மேற், கரும்பெழுது தொய்யிற்கு” கலி. ௬௩ எ - அ என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௫. பல பூக்களென்பதற்கு, மகளிர் கண்ணுக்கு உவமையாகக் கூறப்படும் செந்தாமரை, குவளை, கருநெய்தல், கருவிளை, நறுமுதலியமலர்களென்று சிந்திப்பேம்) * சாதித்தன்மையைக்கல்லாதபடியியல்பாக. † பூவும்புள்ளும்.

தோளையும் பாடும்படியாக நல்லதொரு தொழில் கற்பித்தார்; அவர்தாம் அறுதியாக; எம்முடைய சுற்றத்தாரிடத்து அவர் வரைவுநேர்த்தஞ்சுச் செய்யுள் செயலு நம்முடைய சுற்றத்தார் பெரிதும் வல்லராயிருந்தாரென்றான். எ - று.

*இஃது, இகழ்ச்சி.

க௨ ஒஹு (௧)வழங்காப் பொழுதுநீ கன்றுமேய்ப் பாய்போல்
வழங்க லறிவா ருரையாரே டிலெம்மை
யிகழ்ந்தாரே யன்றே வெம்

எ - து: அதுகேட்டவன் தன் மனத்தே ஒஹு! என வியந்து, பின்னர் வெயில்வெம்மையால் ஒருவரும் வழங்காத உச்சிக்காலத்தே நீ கன்றுமேய்ப் பாய்போலப் பிறர்க்கு நோயைச் செய்து திரிகின்றதன்மையை அறிந்திருக்கின்றவர்கள் இப்படித் திரிகின்றார்களென்று எனக்கு உரையாதிருப்பாராயில் எம்முடைய சுற்றத்தார் எம்மை இகழ்ந்தாரோயல்லவோ என்றான். எ - று.

கநி ஒக்கு, மறிவல்பா நெல்லா விடு

எ - து: அதுகேட்டவன் நீ கூறியது ஒக்கும்; ஏடா! இது பொய்யென்று யான் அறியவேண்டா; இக்கூற்றைக் கைவிடென்றான். எ - று.

ககூ விடேனயா, நென்னீ குறித்த திருங்கூந்தா

னின்னையென் முன்னின்று

சொல்லலோம் பென்றமை யன்றி யவனை

புல்லலோம் பென்ற துடையரோ மெல்ல

௨0 ||முயங்குநின் முன்னெயி றுண்கு மெவன்கொலோ

மாயப் பொதுவ னுரைத்த வரையெல்லாம்

கொள்ளலாம். இவ்வுரையாசிரியர் இதழென்பதைச் சீனையாகு பெயராக்கிப் பல்லிதழென்பதற்கு, பல பூவென்று பொருள் கூறியார். இதற்கே பலவாகிய இதழினையுடையதென்று அன்மொழித் தொகையாக்கிப் பூவென்று பொருள் கூறவாருமுளர். ‘பல்லித முண்கண்’ என்னுந்தொடர்மொழி, (நங். ௨௪௦: கக; துநங். ௫; ஐங். கஎ௦, கக௦, நட௨௪, நட௬, ௪௭௧; கலி. ௪௫: கக, ௧௦௦: ௧௦) பலவிடங்களிலும் வருதல்காண்க.

க. வினைவல பாங்கின ளாய தலைவியை நோக்கித் தலைவன் கூறியதற்கு,
“வழங்காப் பொழுதுநீ.....வெம்” என்பது மேற்கோள்; தொல்.
அகத். ௫. ௨௩. ௩௪.

(9ாதிபேதம்) * இதுஇகட்சி. † எண்ணை. ‡ மேய்ப்பாணப்போலே. || முயங்குநின் முன்னெயி றுண்குமெவன்.

வாயாவ தாயிற் றலைப்பீட்டாம் பொய்யாயிற்
(க)சாயலின் மார்பிற் கும்(உ)தார் *குழைத்தநின்
னயித முண்கண் பசப்பத் தடமென்றோள்
சாயினு மேள ருடைத்து

எ - து: அதுகேட்டவன் யான் நினை விடேன்; சரிய கூந்தலை யுடையாய்! யான் கூறிய கூற்றை நீ பொய்யாகக் குறித்தென்? யான் பொய்கூறிற்றிலேன்; அது நிற்க, நின் சுற்றத்தார் நினை என்முன்னே நின்ற சில சொல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளெனச் சொன்னமையன்றி அவனை நீ புல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளென்ற வார்த்தையை அவர் உடையரோ? இல்லையன்றே! ஆகலால் நீ மெத்தென முயங்குவாய், அப் பொழுது யான் நின் கூறிய (உ) எயிற்றை உண்பேனென்றான்; அதுகேட்டவன், இவன்கூறியது எத்தன்மைத்தோவென நெஞ்சொடு உசாவி, பின்னும் தன்னெஞ்சை கோக்கி, பொய்யை வல்ல பொதுவன் கூறிய கூற்றெல்லாம் மெய்யாயிருப்பதோர் வார்த்தை யாயில் அவனிடத்து † மனைவாழ்க்கையிலே பட்டேமாகின்றேம்; அன்றி அது பொய்யாயிற்றேல் மென்மை இனிதாகிய மார்பிற் கழுகின்ற மாலைபை வருத்தின நின்னுடைய அழகிய இதழ்போலங் (ச)கண்கள் பசுலிநிற் கொள்ளப் ப் பெருமையையுடைய மெல்லியதோள் பின் னர் மெலியினும் நின் மேனி இப்பொழுது பெறுகின்ற அழகையுடைத்துக் காண் எனக் கூட்டத்திற்கு உடம்பட்டுக் கூறினான். எ - று.

குழைத்த என்னும் பெயரெச்சம் நின் என்னும் பெயரொடு முடிந்தது. கன்று மேய்ப்பாய் போ லென்பதனால், வினைவல பாங்காயிற்று. “கோயு

க. (அ) “ஊரன் மார்பே,..... இன்சா யற்றே” (ஐங். ௧௪.) என்பதும் (ஆ) “இன்சாயன் மார்பன்” (கலி. ௬௫: ௫.) என்பதும் அதன் குறிப் பும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

உ. தார்குழைதலைக்குறித்து, சீவக. ௨௦௩௪, ௨௦௪௨; பு - வே. பெருந். ௧௨; இவற்றில் வருபவையும் “குழைத்தநின் றாரும்” (கலி. ௧௧: ௧௧ - ௧௨.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே கோக்கற்பாலன.

ங. (அ) “சரும்பின், காலரி சடினைக் கண்ணயின் தன்ன, வாலெயி னறிய வசையி நீநீர்” குறந். ௨௪௭. (ஆ) “முள்ளுறழ் முனையெயிற் றமிழ்தாறுந் தீநிரைக், கள்ளினு மகிழ்செய்யுமெனவுரைத்தும்” கலி. ௪: ௧௩ - ௧௪. (இ) “பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பண்மொழி, வாலெயி னறிய நீர்” குறந். ௧௪௨௪. என்பவையும் (ஈ) இந்துற்பக்கம் ௩௩: ௧-ஆங்குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப்பொருத்துவனவும் அப்பக்கம் ௩ - ஆங் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. இந்துற்பக்கம் ௨௭௧: ௫ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(விதிபேதம்) * குழைத்தவன், † மனைவாழ்க்கையிலே. ‡ பெருமையையுடைய தோள்.

மின்பமும்” என்னும்(க)ருத்திரத்து, “உறுப்புடை யதபோ லுணர்வுடையது போன், மறுத்துரைப் பதுபோ னெஞ்சொடு *புணர்த்தும்” என்பதனால் உறுப் புடைத்தாகக் கூறினான்.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது முச்சீரடியும் இருசீரடியும் இடையேவந்த கொச்சகக் கலி. (௧௨)

(௧௧௩.) நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றோ

ளலமர லமருண்க ணநநல்லாய் நீயுமீஇ
யுலமர லுயவுநோய்க் குய்யுமா றுரைத்துச்செல் ;

ச பேரேழுற் றுர்போல முன்னின்று விலக்குவா
யாரெல்லா நின்னை யறிந்ததூஉ மில்வழி ;

சு தளரியா லென்னறிதல் வேண்டிற் பகையஞ்சாப்
புல்லினத் தாயர் மகனென் மற்றியான் ;

அ ஒக்குமன் ;
புல்லினத் தாயனை யாயிற் குடஞ்சாட்டு
நல்லினத் தாய ரெமர் ;

கக எல்லா ;
நின்னொடு சொல்லி னேதமோ வில்லைமன் ;
எதமன் நெல்லை வருவான் விடு ;

கச விடேன் ;
உடம்பட்டு நீப்பார் கிளவி மடம்பட்டு
மெல்லிய வாத லறியினு மெல்லியா
னின்மொழிகொண் டியானோ விடுவேன்மற் றென்மொழிகொண்
டென்னெஞ்ச மேவல் செயின் ;

கக நெஞ்சேவல் செய்யா தெனநின்றாய்க் கெஞ்சிய
காதல்கொள் காமங் கலக்குற வேதிலார்
பொய்ம்மொழி தேறுவ தென் ;

௨௨ தெளிந்தேன் நெரியிழா யான் ;

௨௩ பல்கால்பாங் கான்யாற் றவிர்மணற் றன்பொழி
லல்க லகலறை யாயமொ டாடி

ச. தொல். பொருளி. சூ. ௨.

(பிரதிபேதம்) * கிளந்தமென்பதனால், கிளந்த மென்பதனால்.

முல்லை குருந்தொடு மூச்சிவையந் தெல்லை
பிரவுற்ற தின்னங் கழிப்பர்
யரவுற் றுருமி னதிருந் குரல்போற் பொருமுர
ணல்லேறு நாகுட னின்றன
பல்லா னினநிரை நாமுடன் செலற்கே.

இது வினைவலாங்கீற் றலைவியை ஆற்றிடக்கண்டு அவனை வினை வலபாங்கிற் றலைவன் விலக்கி அவனோடு சிறிது கூறியவழி அவன் *கூட லுறுகின்றான் கூறியது. இது கைக்கிளை.

இதன் பொருள்.

கலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றே

(க) ளலமர (உ) லமருண்க ணர்நல்லாய் நீயுமி

(ங) யுலமர லுயவுநோய்க் குய்யுமா றுரைத்துச்செல்

எ - து: நன்மை மிகப் பெருகிய விருப்பம் வருகின்ற பெருமையை யுடைய மெல்லிய தோளினையும் சுழலுதலுடைய, முகத்தோடு பொருந்தின கண்ணினையும் அழகினையுடைய நல்லாளே! நீ உற்றதனால் உழத்தலை யுடைய வருந்து நோய்க்கு (ச) உய்யும் நெறியைக் கூறிப் பின்புபோ என விலக்கினான். எ - று.

ச (ந) || பேரேழுற் றுர்போல முன்னின்று விலக்குவா
யாரெல்லா நின்னை யறிந்ததூஉ மில்வழி

க. “அலமர லுண்கண்ணார்” (கலி. எங்: ௧௨) என்பதும் இந்நூற்பக்கம்
சசக: உ-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. அமர்க்கண் கலி ச: ௧; நெ: ௨௩.

ங. (அ) “உலமரல் வருத்த முறுதும்” அகம். ௧௮: ௧௩; (ஆ) “யா முல மர” கலி. அங்: ௨.

ச. உய்யும் நெறி - தப்பிப் பிழைக்கும் வழி; உயவு நோயைப் போக்கு கின்ற வழியென்றமாம்.

இ. (அ) எல்லான் என்பது எல்லாவென அண்மைக்கண் ஁றழிந்ததென்று கொண்டு, “பேரேழுற் றுர்போல.....யாரெல்லா” என்னும்பகுதியை மேற்கோள்காட்டுவர், யயிலைநாதர்; நன். பெயரி. கு. ௫௦ (ஆ) “எழுற விரண்டு முளவென மொழிப்” என்புழி, எழுறல் மயங்குதலை யுணர்த்திவருதற்கு, “பேரேழுற் றுர்போலமுன்னின்றுவிலக்குவாய்”

(பிரதிபேதம்) * கூட உடம்பட்டானாக அவன் கூறியது. இது, † நீயுறியவுலமரல், ‡ உறுதி குழ்தலையுடைய, || பேரேழுற் றுர்போல.

ஏ - து: அதுகேட்டவன், ஏடா! நின்னை முன்பு கண்டு அறிந்தது உமில்லாத என்னிடத்தே பெரிய பித்தேறினாரைப் போல முன்னே நின்ற (க)விலக்குகின்ற நீ யார்தான் என்றான். ஏ - து.

க (உ)தளரியா லென்னறிதல் வேண்டிற் புகையஞ்சாப்
(ஈ)புல்லினத் தாயர் மகனேன் மற்றியான்

ஏ - து: அதுகேட்டவன், என்னை நீ அறிதலை விரும்பின் மனத்தளர் கின்ற இயல்பினையுடையாய்! யான் பகைக்கு அஞ்சாத ஆட்டினத்தை யுடைய ஆயரானவர்க்கு ஒருமகனாக * லுள்ளென்று தன் செல்வக்குடிப் பிறப்பு உணர்த்தினான். ஏ - து.

அ ட் ஓக்குமன்

புல்லினத் தாயனை நீ யாயிற் (சு) குடஞ்சுட்டு
நல்லினத் தாய ரொமர்

ஏ - து: அதுகேட்டவன், அது மிகவும் ஒக்குமென அதற்கு உடம்பட்டு, பின்னர் நீ ஆட்டினத்தையுடைய ஆயனார் தன்மையை யுடையாயின் எம்முடைய சுற்றத்தார் தும் இனத்திற் சிறந்த இன்னதனைக் குடம் பால் போதுமென்று கருதப்படும் பசுவினத்தையுடைய இடையரொனத்தன்செல்வக் குடிப்பிறப்பு உணர்த்தினான். ஏ - து.

கக எல்லா

நின்னொடு சொல்லி நேதமொ வில்லைமன்

ஏ - து: அதுகேட்டவன், ஏடா! இம்மனஞ் சிறந்த நின்னோடே சில மொழி கூறின் மிகக் குற்றமோ இல்லை என்றான். ஏ - து.

கக ட் ஏதமன் நெல்லை வருவான் விடு

ஏ - து: அதுகேட்டவன், இருவரும் ஒத்த குடியாயிற் பின்னைச் சில ||கூறிற் குற்றமென்? யான் நாளாவருதற்கு இப்பொழுது போகவிடு ன். ஏ - து.

என்பது மேற்கோள்; தொல். கள. கு. கடி. நச். (இ) “எம்மை, முன்னேநின் றாங்கே விலக்கிய வெல்லாநீ, யென்னேமுற் றாய் விடு” (கலி. ககக: உ - ச.) என்பது இதனோடு ஒப்புநோக்கற்பாலது. (ஈ) “பேரே முறுநர்” என்பது நற். உஉ௦: எ. (உ) இந்நூற்பக்கம் ௪௪௫: ௪-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

க. “நின்னைத் தகைத்தனென்” கலி. ௧௦௮: ௨௦.

உ. “தளரிய வவரொடு” கலி. ௧௧: ௧௭. என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ஈ. கலி. ௧௦௭: ௨. அடியையும் அதன் குறிப்பையும் பார்க்க.

ச. இந்நூற்பக்கம் ௪௮௭: ௨ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(பரதிபேதம், * உடையெனென்று, ட் ஓக்கும்புல்லி. ட் ஏதமன்நென்னை, ||கூறிக்குற்றமென்.

கச விடேன்

உடம்பட்டு நீப்பார் கிளவி மடம்பட்டு

மெல்லிய வாத லறியினு மெல்லியா [கொண்

(க) னின்மொழிகொண் டியானோ † விடுவேன்மற் றென்மொழி
டென்னெஞ்ச மேவல் செயின்

எ - து: அதுகேட்டவன், யான் விடேனென்று கூறி, மன்னரும்
(உ)என்னுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு என் நெஞ்சம்அறியாமையிலேபுகுத்
தது எனக்கு எவலைச்செய்யுமாயின், உலகத்தில் ஒருகாரியக்கூற்றால் (ங) உடன்
பட்டு மனத்தால் உடன்படாதார் கூற்றுச் செவிக்கு மெத்தென்றிருக்கலை
அறிந்திருந்தேனாயினும், மெல்லியஇயல்பினையுடையாய் நின்னுடைய வஞ்ச
மானமொழியை உண்மையாகக்கொண்டு யானோ போகவிடுவேன்; அத்தனும்
பெற்றதென்? அஃது எவல்செய்யாதாயிற்றே என்றான். எ - று.

கக நெஞ்சேவல் செய்யா தெனநின்றாய்க் கெஞ்சிய

(ச)காதல்கொள் காமங் கலக்குற (ரு)வேதிலார்

||பொய்ம்மொழி தேறுவ தென்

எ - து: நின்னைக் கைகடந்து நின்ற காதலைக்கொண்ட காமங் கலக்குத்
துறுகையினாலே என்னெஞ்சு எனக்கு எவலைச்செய்யாதெனச் சொல்லிநின்ற
உனக்கு எதிலார் கூறிய பொய்யாகிய வார்த்தையைத் தெனியுத்தன்மை
எங்கனே உண்டாயிற்று என்றான். எ - று.

க. “நின்மொழி.....செயின்” என்பது மறுத்துரைப்பதுபோல் தலை
மகன் கூற்று உவகைபற்றிவந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். பொருளி.
கு. உ. இளம்.

உ. “அவர்கெஞ் சவர்க்காநல் கண்டு மெவனெஞ்சே, நீயெமக் காகா
தது” துறங். கஉகச.

ங. (அ) “மனத்தி னமையா தவரை யெனைத்தொன்றுஞ், சொல்லினாற்
தேறற்பாற் றன்று” (ஆ) “நட்டார்போ னல்லவை சொல்லினு
மொட்டார்போ, சொல்லையுணரப் படும்” துறங். அஉரு, அஉச.

ச. (அ) “காதற் காமங் காமத்துச் சிறந்தது” பரி. க: கச. (ஆ) “காதல்
செய் காமங் கனற்ற” பு-வே. கைக்கிளை. பெண்பாற். ச.

ரு. “எதிலார் யாதும் புகல விறைமகன், கோதொரீஇக் கொள்கை
முதுக்குறைவு - நோர்நின்று, காக்கை வெளிதென்பா டென்சொலார்
தாய்க்கொலை, சாற்புடைத் தென்பாரு முண்டு” நீதிநறி. க.க.

(பரிதேபம்: * ஆகலறியதும். † விடுவேனென்மொழி, ‡ ஆயினும், ||நின்மொழி.

ஏதிலாரென்றது, தான் ஏதிலேனல்லேனென்னும்பொருண்மை குறிப்பாய்த் தோன்றக் கூறியது. பொய்ம்மொழியென்றது தான் உண்மைகூறவும் பொய்யாகக் கொண்டானென்பது தோன்றக் கூறியது.

உஉ தெளிந்தேன் *மெரியிழா யான்

எ - து: அதுகேட்டவன், தெரிந்த இழையினையுடையாய்! நீ இப்பொழுது கூறிய கூற்றால் நீ முன்னர் 'வருவான் விடி' என்றது உண்மையென்று யான் *தெளிந்தேன் என்றான். எ - று.

உ௩ பல்கால்யாங் கான்யாற் றவிர்மணற் றண்பொழி

ல்லக் கலலை யாயமொ டாடி

முல்லை குருந்தொடு முச்சிவேயந் தெல்லை

யிரவுற்ற †தின்னங் கழிப்பி

யரவுற(க)றுருமி னதிருங் குரல்போற் பொருமுர

ணல்லேறு நாகுட னின்றன

பல்லா னினநிரை நாமுடன் செலந்தே

எ - து: என்று பின்னர், யாம் முல்லைப்பூவைக் குருந்தம்பூவோடே முடியிலே சூடிப் பலகாலுங் காட்டாற்றில் விளங்குகின்ற மணலையுடைய குளிர்ந்த பொழிலிடத்து யாம் முன்பு || தங்கும் அகன்ற பாதையிலே ஆயத் தோடே விளையாடுகையினாலே பகற்பொழுது போய் இராப்பொழுது வந்து தோன்றிற்று; அது வருவதற்குமுன்னர்ப் போகாமல் +தாழ்க்கின் நம்மைக் கோப்பிப்பார்கன்; அதனை உணராது நீ இன்னங் காலங்கழியாநின்றாய்; பல பசுவின் தினுடைய திரளுக்குள்ளே, (உ)பாப்புசேர்க்கையினாலே அதிரும் உரும் னுடைய குரல்போல அதிரும் பொருகின்ற மாறுபாட்டினையுடைய நல்ல (௩)ஏறுநாகுடனே தம்மிற் கூடி நின்றன; அவைபோல நாமுங்கூடிச் சேரப் போதற்குக் கூட்டத்திற்கு உடம்பெவாயாக என்றான். எ - று.

- க. (அ) "வானேறு வானத் துரற்ற வயமுர, னானேற் றெருந்த லதனே டெதிர்செறுப்ப" காரீ. க௦. (ஆ) "இடியார் கடுமழக் கேறு" தே. (இ) "இடிக்குர லானேற் றினமெதிர் செறுப்ப" கல். கூஅ: ௧௦. (ஈ) "(அடலேறு)இடியிட்டதிர்கா ரெதிமேற்றெழுந் தாங்கு நோக்கி" திருவிளை. மாயப்பசுவை வதைத்த. க௭.

உ. இந்நூற்பக்கம் உஎச: ௫-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௩. "மல்லன் மறுகின் மடநா குடனாகச், செல்லத் தழவிடைபோற் செம் மாந்து" நன. சுயம். க௫௬.

பிரத்தேதம்) * தெரியிழாய் எ-து, † தெளிந்தேன், ‡ இன்னும், || தங்கும்பாதையிலே +, தாட்கின்.

“ஒங்குசினைத் தொடுத்த*ஹூல் பாம்பென, முழுமுத றமிய வருமெறிந் தன்றே”(க)என்றார் பிறரும்.

(௨)யாங் கூட ஆயத்தோடி ஆடியெனத் தானுங்கூட ஆடினென்றதன னும், பொழுது †வைகிப்போதற்குத் தாம் தமக்குரியரல்லரென்றமையானும், ஏறும் நாகுங் கூடப் போமாறபோல நாமுங் கூடப்போக என்றமையானும், வினைவல பாங்கினராயிற்று. அரவுறவெனத் திரிக்க.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சிவட்டைகை பிறந்தது.

இது தரவும் இரண்டடியான் இரண்டு கொச்சகமும் தனிச்சொல்லும் குறுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் ஓரடியான் இரண்டும் தனிச்சொல்லும் நெடுவெண்பாட்டும் குறுவெண்பாட்டும் சிந்தடி ‡யோடியா னென்றும் சொற்சீரடியும் ஐஞ்சீரும் வந்து (ங) போக்கிலக்கண || மில்லாத ஆசிரியச் சரிதகமும் பெற்ற x உறழ்கலி.

(கங)

(ககசு.) வாரி நெறிப்பட்ட டிரும்புறந் தாஅழ்ந்த

வோரிப் புதல்வ னழுத்தன னென்பவோ
புதுவ மலர்தைஇ யெமரென் பெயரால்
வதுவை யயர்வாரைக் கண்டு மதியறியா
வேழையை யென்றகல நக்குவர் சீயாய்நீ
தோழி யவனுழைச் சென்று ;

எ சென்றியா னறிவேன் கூறுக மற்றினி ;

க. அகம். சுஅ; சு - எ

உ. “அடியோர் பாங்கினும்” என்னும் தோல். அகத். உஉ-ஆம் சூத்திர வுரையிலும் இவ்வுரையாசிரியர் தலைவனும் தலைவியும் வினைவல பாங் கின ரென்பதற்கு “பல்கால்யாங்.....செலந்தே” என்னும்பகுதியை மேற்கோள்காட்டி, இக்குறிப்புக்குச் சிறிது வேறாக “இது தாழ்த்துப் போதற்குத் தலைமையின்றிக் கடிதிற்போகல் வேண்டுமென்றமை யானும், நல்லேறும் நாகும்போல் நாமுங் கூடப் போகல் வேண்டு மென்றமையானும் தலைவன் வினைவலபாங்கின னாயிற்றென்க. வினை வல்லானென்னாதுபாங்கினென்றதனால்தமரேவல்செய்வதுபெறுதும்; இஃது அவ்வநிலத்து இழிந்தோர்க்கு எஞ்ஞான்றும் தொழிலேயாய் நிகழும்” என்று எழுதியிருக்கிறார்.

ங. இது போக்கிலக்கணமில்லாத ஆசிரியச்சரிதகம் பெற்று உறழ்கலி யாயிற்றென்பர் பேராசிரியரும். நச்சினூக்கினியரும் அவ்வாதே கூறு வர். தோல். செய் சூ. ககசு.

(பிரதிபேதம்) * ஹூல்பாம்பென, † வைகிப்போதற்கு. ‡ ஓரடியானென்றமஞ்சீரும். || இல் லபிஆசிரியச், x-ஓத்தாழிசைக்கலி.

அ சொல்லறியாப் பேதை மடவைமற் றொல்லா
நினக்கொரு உ மற்றென் றகலகலு நீடின்று
நினக்கு வருவதாக் காண்பா யனைத்தாகச்
சொல்லிய சொல்லும் வியுங்கொளக் கூறு ;

கஉ தருமணற் றுழப்பெய் தில்பூவ லூட்டி
பெருமைப் பெடையோ டெமரீங் கயரும்
பெருமண மெல்லார் தனித்தே பொழிய
வரிமணன் முன்றுறைச் சிற்றில் புனைந்த
திருநத லாயத்தார் தம்முட் புணர்ந்த
வொருமணர் தானறியு மாயி னெனைத்துந்
தெருமால் கைவிட் டிருக்கோ வலர்ந்த
விரிநீ ருடுக்கை யுலகம் பெறினு
மருநெறி யாயர் மகளிர்க்
கிருமணங் கூடுத லில்லியல் பன்றே.

இஃது, “ஆங்கதன் புறத்துப் புரைபட வந்த மறுத்தலோடுதொகைஇ
(க) *என்பது, அவன் வரைவுவேண்டின டுடத்து அவ்வரைவு புறத்த
தாகியவழித் தலைவி தன்னுயர்வு உண்டாகத் தோன்றிய மறுத்தலோடே
முற்கூறியவற்றைத் டுதொகுத்து” என்று பொருள்கூறி, “அதன்புறமெனவே
அதற்கு அயலாகிய நொதுமலர்வரைவாயிற்று” என்றும்; உயர்வு, (உ)துடிப்
பிறப்புந் கற்பும்; அதற்கேற்பப் பிறர்வரைவு மறுத்துத் || தலைவன்
வரையுமாறு நீ கூறேனத் தொழிக்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

வாரி நெறிப்பட்ட டிரும்புறந் ÷ தாஅழ்ந்த
(ங)வோரிப் புதல்வ னழுதன + நென்பவோ

க. தோல். களவி. கு. கசு. இதனுரையில் இவர் இச்செய்திக்கே இச்
செய்யுளைமேற்கோள்காட்டி, சிறிதுவேறுபட இக்குறிப்பையும் எழுதி
யிருக்கிறார்.

உ. (அ) “இற்பிறப்பு யொழுக்கு மிழுக்க மில், கற்பும் யான்பிரர்க்
கெவ்வனங் காட்டுகேன்” (ஆ) “இற்பிறப் பென்ப தொன்று மிரும்
பொறையென்ப தெய்துங், கற்பெனும் பெயராதொன்றுங் களிநடம்
புரியக் கண்டேன்” க. ப. குடாமணி. கள, திருவடி. கஉ.

ங. ஓரி-ஆண்பிள்ளையின் தலைமயிர்.

(பிரதிபேதம்) * என்பது. † இடத்தே வரைவு. இடத்துவரைவு. ‡தொகுத்தென்பதற்குப்
பொருள். அதன்புறமெனவே நொதுமலர்வரைவாயிற்று. உயர்வு. || தலைவன்
வரையுமாறு. = கூறின். + தாழ்ந்த. + என்பவோ வோகும்புதவ.

புதுவ மலர்தைஇ யெஃரென் பெயரால்
வதுவை யயர்வாரைக் * கண்டு மதியறியா
வேழைபை யென்றகல நக்குவந் தீயாய்நீ
தோழி யவனுழைச் சென்று

†௭ - து: தோழி! புதியனவாகிய மலர்களைச் சூடி எம்முடைய சுற்றத் தார் என்பெயரைச் சொல்லிப் பெண்பிள்ளைக்கலியாணஞ் செய்கின்றவர் களைக் கண்டு வைத்தும் கோதி நெறித்தற்றொழிலிலே பட்டுப் பெரிய முது கிலே தாழ்ந்துகிடக்கின்ற மயிரினையுடைய புதல்வன் அழுதனென்பவோ? அங்ஙனங் கூறுவார்களாயின், நீ அவனிடத்தே சென்று இவ்வதுவை நின்னை விட்டு அகலாநிற்க அது நின்னிடத்தே ஆம்படி வரைந்துகொள்ளும் மதியை அறியாதவழைத்தன்மையையுடையென்ற சிரித்துவாரா||யென்றான்-ஈ-று.

கோதி நெறித்து முதுகிலே கிடக்கின்ற மயிரினையுடைய புதல்வனென் றதொற் பயன், மயிர்முடி கூடி இளமை முற்றித்து காமச்செல்வி அறிந்து களவொழுக்கத்திற்கு உரியனையும் தான் வரைந்து கொள்ளுந் தன்மை அறியாமல் இருமுதுகுரவர்கீழே நிற்கின்ற பிள்ளையாயிருக்கின்றவனென்பது உணர்த்திற்று.

அழுதனென்பவோ என்றது, (க)நொதுமலர்வரைவுவந் தீழியும் தான் வரைவின்முயலாது வருந்திடுனென்று ஊரிலுள்ளார் கூறுவார்களோ என்ற வாறு-இஃது அழுகையென்னும் மெய்ப்பாடு.பெயராலென்பது உருபுமயக்கப்.

௭ சென்றியா ளறிவேன் கூறுக = மற்றினி

௭ - து: அதுகேட்ட தோழி ஆண்டுச்சென்று அவனிலையை அறிவேன்; பின்னை, அவற்குக் கூறுவனவற்றை இனிச் கூறுவாயாக என்றான். ஈ - று.

அ சொல்லறியாப் பேதை மடமைமற் றெல்லா
நினக்கொருட ÷ மற்றெவர் நகலது நீடின்று
நினக்கு வருவதாக் காண்பா யனைத்தாகச்
சொல்லிய சொல்லும் வியங்கொளக் X கூறு

௭ - து: அதுகேட்ட தலைவி, மடவாய்! நீ அவனிடத்தே சென்று ஈடா! நின்குரவரை நோக்கி இவ்வதுவை என்னிடத்தே + யாகவேண்டு

க. நொதுமலர் - அயலார்.

(பிரதிபேதம்) * கண்டுவிலக்கிமதி, † ௭-து, கோதி நெறித்தம்.....தாழ்ந்துகிடக்கின்ற புதல்வனென்றதொற் பயன்.....களவொழுக்கத்திற்கு முறியனாய்..... மெய்ப்பாடு. தோழி! புதியவாகிய, நீ தண்டுவைத்துமோரில்புதல்வன், || என் றான். பெயராலென்பது, = மாற்றினி, ÷, மற்றென்றகல். ௭-து: அதுகேட்ட தலைவி மடவாய் என்றான்.....வினாவினமைபற்றி. அகலாநின்று நினக்கு, + கூறு என்பது மடவாய்நீ, X ஆகவேண்டுமென்று.

மென்று சொல்லுஞ் சொல்லை அறியாதபேணி; ஆகையினாலே *இவ்வதுவை
கினக்குரித்தன்றி அகலும்; அவ்வகற்சிதான் நீட்டித்தலில்லை; அது கொது
மலர்க்கின்றி நினக்குவருவதாக நெஞ்சாலே காண்பாய்; அங்ஙனம் †காணு
யாயின் அது நின்னை ஒருவுமென்று நீங்கு; அங்ஙனம் நீங்கும்பொழுது
இவ்வதுவை தனக்குரித்தாக முயலும்படி நீ சொல்லிய சொற்றனும் முன்பு
வரைவுகடாயவுஞ் ‡சொல்லாத அவன் நினையாமல்(க)நின் ஏவலை அவன்மனம்
காரியமென்றே கொள்ளும்படி கூறுவாயாக ||என்றான். ௭ - று.

மடவாயென்றான், ஆண்டுக்கூறுவனவற்றைத்(உ)தான் அறியாள்போலத்
தன்னை வினாவினமைப்பற்றி.

கஉ (௩) தரு(ச)மணற் றுழப்பெய் தில்(௩)பூவ லூட்டி

பெருமைப் பெடையோ டெமரீங் கயரும்

பெருமண மெல்லாந் (௫)தனித்த (௭)யொழிய

(அ)வரிமணன் முன்றுறைச் சிறநில் ÷ புனைந்த

க. “வினைந்து தொழில் க்கட்கு ஞால நிரந்தினிது, சொல்லுதல் வல்
லார்ப் பெறின” துறந. ௭௪௮.

உ. “தானறிந்து கூறுந் தலைமற் றிடையது, கோனடைந்த தீதென்று
கூறுமால்” பாரதம்.

ங. (அ) “தருமணன் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து” நெடுநல். ௧௦. நந்.
௧௪௩. உ. பெருங். (க) சள: ௧௧௭. (ஆ) “தருமணன் ஞெமிரிய திருநகர்
முற்றம்” அகம். ௧௮௭. ௧. (இ) “தருமணன் முற்றத்து” மது. ௬௮௪;
பெருங். (க) ௩௪: ௪௦. (ஈ) “தருமணன் ஞெமிரிய திருநா றெருகிடை”
மண: ௧௮: ௪௪. (உ) “தருமணற் பேரில்” (ஊ) “தருமணற் பந்தர்”
(எ) “தருமணன் ஞெமிரிய தண்பூம் பந்தருள்” பெருங். (க) ௩௩:
௧௩௪; ௩௬: ௪௧; (ச) ௬: ௧௨.

ச. “வரைப்பின் மணற்றாழப் பெய்து” கலி. ௧௧௩: ௧௬.

டு. (அ) “பூவலூட்டிய புனைமாண் பந்தர்க், காவற்சிற்றிற்கடிமனை” சீவட்.
௧௬: ௩ - ௬. (ஆ) “பூவற் படுவில்” புறம். ௩௧௧: ௧. (இ) “பூவலங்
குன்றம்” களவழி. ௧௨.

சு. “தனித்து” என்பதைத் தனிக்கவெனத் திரித்து, யான் தனியே
நீங்கிவ்னனாக என்.

எ. ‘ஒழிய’ என்பதற்கு அவனையன்றி வேறு சிலரிடத்தே தங்குகையி
லே என்பதைப் பொருளாகக்கொள்க; ஒழிதல் - நீங்குதல். இஃது
இப்பொருட்டாதலை ‘ஒழிய’ ‘ஒழித்திட்டான்’ (சீவக. ௨௩௬௧, ௨௩௦௪)
என்பவற்றைக் கெழுதியருக்கும் உரையான் உணர்க.

அ. “வரிமணன்” பட். ௧௦. கலி. ௧௨௭. ௩.

(பிரதேபதம்) * பின்னை இவ்வதுவை, † காணாயிறு பின்னை அது, ‡ சொல்லாக அவன்.
|| என்னுந்தருமணல், ÷ புனைந்திருததல்.

திருதுத லாயத்தார் * தம்முட் புணர்ந்த
வொருமணத் தானறியு மாயி னெனைத்துந்
தெருமரல் கைவிட் டிருக்கோ † வலர்ந்த
விரிநீ ருடுக்கை(க)யுலகம் பெறினு
மருநெறி யாயர் மகளிர்க்
கருமணங் ‡ கூடுத லில்லியல் பன்றே

எ-து: என்று பின்னும்தோழியை நோக்கி, ஆராய்ந்துபார்க்கில் அறவினை யுடைத்தாகிய மணலினையுடைய (௨) துறையின்முன்னே சிற்றிலிழைத்து விளையாடிய அழகிய நுகலினையுடைய ஆயத்தார் கம்முள்ளே சீன்ற ||பான் தனியே நீங்கினேனாக அவன் புணர்ந்த ஒருமணத்தை நம்முடைய நெஞ்சு தான் அறியும்; அங்ஙனம் அறிவேகொளிக்கவும். (௩)கொண்டுவந்து ருவித்த மணலைத் தங்கப் பரப்பி இல்லை (௪)செம்மண்ணைப்பூசித் தெய்வமாக வைக்க (௫)எருமையாகிய பேட்டினைக்கொம்போடே எம்முடையசுற்றத்தார்இவ்விடத்து நடத்தும் பெண்பிள்ளைக் கல்லியாண்மெல்லாம் அவனை யின்றி வேறுசில ரிடத்தே தங்குகையினாலே இருமணம் + உண்டாகாதின்றது; இவ்விருமணம் பார்த்த திரை விரிகின்ற கடலை உடுக்கையாகவுடைய உலகத்தைப் பெறிலும் அரிய நெறியையுடைய ஆயர்மகளிர்க்கு உண்டாகல் குடிப்பிறப்பிற்கு இயல் பன்றென்று யான் தெருமருகலைச் x சிறிது கைவிட்டிருக்கவோ? கைவிட் டிருக்கின், குடிப்பழுதுமாய்க் கற்பும் நீங்குமன்றோ என்றான். எ -று.

இனி, இருமணங்கூடுதல் இயல்பன்றாரிருக்க ஒருமணந்தான் அறியு மாயிற் பெருமணமெல்லாந் தனித்தே + ஓழியச்செய்தே தெருமரல் கைவிட் டிருக்கோ என்றும் பொருண்முடிபாமை காண்க.

இதனால், தலைவிக்குத் தம் மிறையால் அச்சமே தோன்றிற்று.

- க. “பழியெனினி, னுலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர்” புறம். ௧௮௨: ௫ - ௬.
உ. “முன்றுறை” என்பதற்குத் ‘துறை முன்’ என்றே. பொருள் கூறுவர், பிறரும்; பரி. ௧௨: ௩௬: புறம். ௧௩௬: ௨௫.
௩. “தாயே, புனைமா ணிஞ்சி பூவ லூட்டி, மனைமண லடுத்து மாலே நாற்றி, யுவந்தினி தயரும்” அகம். ௧௯௫: ௨ - ௫.
௪. “பூவலூட்டி” (அகம். ௧௯௫: ௩) என்பதற்கு, சுவரைப் புதுக்கோலஞ் செய்து என்றும் பூவல் - சிவப்பு என்றும் குறிப்புக் காணப்படுகிறது.
௫. இச்செய்தி வேறெங்கும் கண்டதன்று.

(பிரதிபேதம்) * தம்மிற்புணர்ந்த, † மலர்ந்த, ‡ கூறுதல். || யானீங்கினேனாக. + உண்டா கின்றது, x சிறிதுக்கை, + ஒழிக்கசெய்தே.

எருமைப் பெடையென்றது * “பேடையும் பெடையும்” என்னும் (க)
சூத்திரத்து நாடினென்றதனால் அமைத்தாம்.

(௨) இது வெள்ளைக்கொச்சகமும் ஓரடியானென்றும் கொச்சகமும் போக்
கிலக்கண நீமில்லாத ஆசிரியச்சுரிதகமும் பெற்ற உறழ்கலி. (௧௪)

(௧௧௫.) தோழிநரங், காணுமை யுண்ட கடுங்கள்ளை மெய்கூர

நாணது சென்று நடுங்க வுரைத்தாங்குக்

கார்த்ததூஉங் கையொடு கோட்பட்டாங் கண்டாய்நம்

புல்லினத் தாய மகன்குடி வந்ததோர்

நி முல்லை யொருகாமுங் கண்ணியு மெல்லியால்

கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்மற் றோழியாய்

வெண்ணெ யுரைஇ விரித்த கதுப்போடே

யன்னையு மத்தனு மில்லரா யாய்நாண

வன்னைமுன் லீழ்ந்தன்றப் பூ ;

௧௦ அதுனை, வினவலுஞ் செய்யாள் சினவலுஞ் செய்யா

ணெருப்புக்கை தொட்டவர் போல விதிர்த்திட்டு

நீங்கிப் புறங்கடைப் போயினான் யானுமென்

சாந்துளர் கூழை முடியா நிலந்தாழ்ந்த

பூங்கரை நீலந் தழீஇத் தளர்பொல்கிப்

பாங்குருங் கானத் தொளித்தே னதற்கெல்லா

விங்கெவ னஞ்ச வது ;

௧௧ அஞ்சல், அவன் கண்ணி நீபுனைந்தா யாயி னமரு

மவன்க ணடைசூழ்ந்தார் நினை யகன்கண்

வரைப்பின் மணற்றாழப் பெய்து திரைப்பில்

வதுவையு மீங்கே யயர்ப வதுவேயா

மல்கலுஞ் சூழ்ந்த வினை.

இது தலைவிகளவுவெளிப்பட்டதென்று அஞ்சித்தொழிக்குச்சொல்ல,
|| நமர் நீனை அவற்கே கொடுக்கச் சூழ்ந்தாரெனச் சொல்லி அச்சம்
நீக்கியது.

௧. தொல். மரபியல். சூ. ௫௪.

௨. இச்செய்யுள் போக்கிலக்கணமில்லாத ஆசிரியச் சுரிதகம்பெற்ற உறழ்
கலிக்கு மேற்கோள்; தொல். செய். சூ. ௧௫௬. பேர். ௩௪.

(பிரதிபேதம்) * பேடை பெடையும், பெட்டையும் பெடையும், † இல்லாபாசிரிய,
சொல்லவேயின்னை. எமர்.

இதின் பொருள்.

- (க)தோழிநாக், (உ)காணமை(ங)யுண்ட கமிகள்களை மெய்கூர
(ச)நாணது சென்று நடுங்க வுரைத்தாங்குக்
கார்த்துடங் (டு)கையொடு கோட்பட்டாங் கண்டாய்நம்
(ஈ)புல்லினத் *தாய மகன்கூடி வந்ததோர்
டு முல்லை யொருகாமுங் கண்ணியு மெல்லியரல்
கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்மற் றோழியாய்
(எ)†வெண்ணெ யுரைஇ விரித்த,கதுப்போடே
யன்னையு மத்தனு ‡மில்லா யாய்நாண
வன்னமுன் வீழ்ந்தன்றப் பூ

க. 'ஆயர்வேட்டுவர்' என்னும் (தொல். அகத். உக.) குத்திரவுரையில்
'ஆயர்வேட்டுவரென்னும் இரண்டு பெயரே எடுத்தோதினாரேனும்
ஒன்றென முடித்தலான் அந்நிலங்கட்குரிய எனைப்பெயர்களான்
வருவனவுங் கொள்க' என்று கூறி, "தோழி நாக்.....மகன்"
என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டுவர். ௩௪.

உ. (அ) "நம்மு னாணுநர் போலத் தம்முண், மதுமறைத் துண்டோர்
மகிழ்ச்சிபோல, வுள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப" தொல். களவி. கு. உக.
௩௪; நூற். கு. ௧௪௧. மேற். (ஆ) "கன்னொற்றிக் கண்சாய் பவர்"
தறள். ௧௨௭. (இ) "மட்டொளிக் துண்ணு மாந்தர் மாண்புபோன்
மறைந்து வண்ணப், பட்டொளிக் தொழிய வல்குற் பசந்தகிர்க் கலா
பந் தோன்ற" சீவக. உருகூ.

ங. "அந்தீந்தேதன் மாந்தினர் மயங்கிபுலவிக்காலத்துப்
போற்றா துரைத்த. காவியங்கண்ணார் கட்டுரை யெட்டிக்கு, நாரொடு
நவிலா நகைபடு கிளவியும்" சீலப். ௧௪: ௧௩௩ - ௧௩௬.

ச. "நாணென்னு நல்லாள் புறங்கொடுக்குங் கன்னென்னும், பேணுப்
பெருஞ்முற்றத் தார்க்கு" தறள். ௧௨௪.

டு. "தலைப்பெய்து, கையொடு கண்டாய்" கலி. ௧௫: ௨௭ - ௨௮ என்பதும்
அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. "புல்லினத் தாய்மகன்" (கலி. ௧௦௩: ௪௭) என்பதும் அதன்குறிப்பும்
பார்க்க.

எ. "ஐங் கூந்த லுளரச், சிறுமுல்லை நாரியதற்கு" (கலி. ௧௦௫: ௫௩-௫௪.)
என்தற்கு, 'ஐவகைப்பட்ட கூந்தலை ஆற்ற அது வெண்ணெயின்
நாற்றம் நீங்கிச் சிறிய முல்லைப்பூவின் நாற்றம் மேவி மிக நாரியதற்கு'
என்று எழுதியிருக்குமுறை ஈண்டு அறிதற்பாலது.

தீபேதம் ஆயர்மகன். † வெண்ணையுரைஇ. ‡ இல்லாப்பாய்நாண.

*எ - து: மெல்லிய இயல்பினையுடையாய்! நம்பாட்டினத்தையுடைய (க)ஆயர்மகன் சூடிவந்ததொரு முல்லைத்தொடையினையும் அதனாற் செய்த தோர்(உ)கண்ணியையுட்கந்தலிலேயிட்மெிகவும், முடித்தேன்; தோழி! அப்பூச் செவிலித்தாய் || வெண்ணெய்தேய்க்கவிரித்த மயிரோடே நற்றாயுந் தந்தை முதலியோரும் இல்லிடத்தேயிராநிற்க நற்றாயுந் கெட்டுநாணும்படியாகச் செவிலிமுன்னே வீழ்ந்தது; ஆகையினாலே () தோழி! பிறர் காணாமையுண்ட (உ)களின்ன்களிப்பு மெய்யிடத்தே தோன்றி மிகுக்கையினாலே பின்னே நாண மற்சென்று பிறர் நடுங்கும்படி அக்கடுங்கன்னைத் தாமுண்டபடியை உரைத் தாற்போல - நாம் கரந்தகளவொழுக்கமுந் கையோடே பிடித்துக்கொள்ளப் பட்டுங் காணென்றான். எ - று.

க0 அதனை, + வினவலுஞ் செய்யாள் சினவலுஞ் செய்யா

ணெருப்புக்கைத் தொட்டவர் பேர்ல விதித்திட்டு

ரீங்கிப் புறங்கடைப் போயினான் யானுமென்

சாந்துளர் கூழை முடியா நிலந்தாழ்ந்த

(சு)பூங்கரை நிலம் தழீஇத் தளர்பொல்கிப்

(ரு)பாங்கருந் தானத் தொளித்தே னாதற்கெல்லா

வீங்கெவ X னஞ்ச வது

எ - து: பின்னரும் அப்புவை வந்தபடி என்னென்று கேட்டலுஞ் செய் யாளாய்ச் சினத்தலுஞ் செய்யாளாய் நெருப்பைக் கையாலே தீண்டினவர்கள் = அக்கையைப் பிதிர்க்கு மாறுபோலக் கையைப் பிதிர்ந்து ரீங்கிப் புறமாகிய புறத்தேபோனான்; அவன்போனபின்பு யானும் என்னுடைய மயிர்ச் . சந்தனம் பூசி உலர்த்தின மயிரை முடித்து ரிலத்தே ** தாழ்ந்த பூத்தொழிலையுடைத்

க. (அ) “முல்லைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்” பதிந். உக: உ0.

(ஆ) “முல்லையங் கண்ணிசிந்தக் கால்விசை முறுக்கியாய், ரொல்லென வொலிப் போடி” சீவக. ச.௩.அ.

உ. “கூழையு ளேதிலான், கையுனை கண்ணி முடித்தான்” கலி. க0௭: கச - கரு.

௩. “மெய்க்கண், மகிழா னறிப நரு” நான்மணி. எக.

ச. “பூங்கரை நிலம் புடைதாழ” கலி. க௧௧: ௩.

ரு. “பாங்கரும் பாட்டங்கால்” கலி. க௧௬: க.

(பிரதிபேதம்) * எ - து, மெல்லியலாய் நம்மாட்டினத்தை. + செய்தவழியினையுடைய கண் னியையும். † முடித்தேன் அப்பூ. || வெண்ணெய்தேய்க்க. எண்ணெய்தேய்க்க (1) தோழி. + நாகங்கந்த ஒழுக்கமும். + வினவலுஞ்சொல்லான் சினவலுஞ் சொல்லான். X அஞ்சவது அஞ்சல். எ-து: = தக்கையைப், . சந்தனமெழுந் யுலர்த்தின, ** தாழ்ந்துபூத்தொழிலை.

தாகிய கரையினையுடைய 'நீல' ஆடையைக் கையாலே சிறிதேறத் தழுவித்
கொண்டு அச்சத்தால் தளர்ந்து நடந்து பக்கத்திலுண்டான செல்லுதற்கரிய
காணத்திலே சென்று ஒளித்தே சென்றாள்; அதுகேட்டதோழி, ஏ! அப்ப
வீழ்ந்ததற்கு நீ அவ்விடத்தே அஞ்சுவது என்னகாரியத்திற் *கென்றாள். எ-று.

க௭ அஞ்சல், (௧) அவன்கண்ணி நீ புனைந்தாயி னடரு

மவன்க ணடைசூழ்ந்தார் நின்னை யகன்கண்

வரைப்பிள் (௨) மணற்றாழப் +பெய்து திரைப்பிள்

வதுவையு மீங்கே யயர்ப வதுவேயா

மல்கலுந் சூழ்ந்த வினை

எ - து: என்று பின்னும் நின் தலைவன் கண்ணியை நீ குமுடியாயின்
அதற்கேற்ப நம்முடைய சற்றத்தாரும் நின்னை அவனிடத்தே அடுத்தலைச்
சூழ்ந்தார்; அதுவேயன்றி அகன்ற இடத்தையுடைய முற்றத்தே மணலைத்
+ தங்கப்பெய்து திரையிட்டுக் கல்யாணமும் இப்பொழுதே செய்வார்கள்;
பகலேயன்றிப் போன இரவிலும் ஆராய்ந்த காரியம் || அக்காரியமேயாம் :
நீ அஞ்சாதேகொள்ளென்றாள். எ - று.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுடைய பற்ற்த்தது.

+இஃது ஐஞ்சேரென்கி வந்த தவும் பாட்டுஞ் சரிதகமும் பெற்ற கவி
வெண்பா. (கஞ)

(கக௩) பாங்கரும் பாட்டங்காற் கன்றொடு செல்லேமொந்

தாம்பி னொருதலை பற்றினை மீங்கெம்மை

முன்னைநின் றுங்கே விலக்கிய வெல்லாநீ

யென்னையே முற்றாய் விநி;

நு விடேளன், தொடைய செல்வார்த் துமித்தெதிர் மலர்நிங்

கடுவய நாகுபோ னேக்கிக் கொடுமையா

னீங்கிச் சினவுவாய் மற்று ;

க. "நின் கூழையு னேறவன், கண்ணிதற் திட்ட தெனக்கேட்டு.....
நின்னையப், பொய்யில் பொதுவற் கடைசூழ்ந்தார் தந்தையோ,
டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு" கலி. க௦௭: ௩௦ - ௩௪.

௨. "மணற்றாழப் பெய்து" (கலி. கக௪: ௧௨) என்பதும் அதன் குறிப்பும்
பார்க்க.

(தோதிபேதம்) * என்னுள் அவன்கண்ணி, +பெய்து வதுவையும், +தங்கப்பெய்து கல்
யாணமிப்பொழுதே. || அக்காரியமேயாமினியஞ்சாதே, +இதனஞ்சேரென்கி.

அ நீநீங்கு, கன்றுசேர்ந் தார்கட் கதவீற்றாச் சென்றாங்கு
வன்கண்ண ளாய்வர லோம்பு ;

க௦ யாய்வருக வொன்றோ பிறர்வருக மற்றுநின்
கோவரினு மிங்கே வருக தளரேன்யா
னீயருளி நல்கப் பெறின் ;

க௩ மின்னையான் சொல்லினவும் பேணாய் நினை இக்
கண்பெய லேற்றிற் றலையாய்த் தெனையதூஉ
மாதெதிர் கூறி மயக்குப் படுகுவாய்
கலத்தொடியாஞ் செல்வுழி நாடிப் புலத்தும்
வருவையா னுணியி நீ.

இது வினைவலபாங்கிற் றலைவியை பூற்றிடைக்கணிந் விலக்கிய
தலைவனோடு அவள் சில மொழிகூறிக் தறியிடங் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)பாங்கரும் (உ)பாட்டங்கால் (௩)கன்றொடு செல்லவெம்
† தாம்பி னொருதலை பற்றினை யீங்க(சு)கெம்மை
முன்னையின் ருங்கே விலக்கிய வெல்லாநீ
‡ யென்னை (௩)யே முற்றாய் விடு

எ - து: மனைப் ||பக்கத்திற், பிறர் சேருதற்கரிய, நாம் பயிர் செய்யு
தோட்டத்திடத்தேகன்றோடுபோகாநின்றேம்; அங்ஙனம்போகின்றஎம்முடைய
கையில் தாம்பின் ஒரு தலையைப் பிடித்தனையாய் எம்மை இவ்விடத்தே + முன்
பேயும் ஒருதா நின்று விலக்கினாற்போல விலக்குதற்கு, எடா ! நீ என்ன
பித்தேறினாய் ? நீ என்னைப் போகவிடு என்றான். எ - டு.

க. “பாங்கருங் கானத்து” கலி. கக௩: கடு.

க. “பாட்டங்கால்” கலி. கக௧: ச.

௩. “கன்றெல்லார் தாம்பில்” கலி. க௧௩: க - உ. என்பதும் அதன்
குறிப்பும் பார்க்க.

ச. “பேரேமுற்றார்போல முன்னின்று விலக்குவா, யாடெல்லா நின்
யறிந்ததூஉ மில்வுழி” கலி. கக௩: ச - டு.

௩. இந்துர்பக்கம் எ௩௩: ௩ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க

(பிரதிபேதம்) * விலக்கியதலைவனோடு, † தாம்பிலொருதலை, ‡ என்னை முற்றாய்விடு,
|| பக்கத்திற்சேருதற்கரிய நாம்பயிரைச்செய்யும், ÷ முன்பேவுமொருத்தா
ரின்றி விலக்கினாற்போல.

ந * விடேஎன், (க)தொடீஇய செல்வார்த் துமித்தெதிர் மண்டுங்
கடு தவய நாகுபோ னோக்கித் (உ)தொடுவாயி
னிங்கிச் சினவுவாய் † மற்று

எ - து: அதுகேட்டவன், யான் நினைப்போகவிடேன்; தன்னைத்
தீண்டெற்குச் செல்லுமவர்களை இடையே லிலக்கி எதிரே மிக்குச்செல்லுங்
கடிய வலியினையுடைய நாகுபோலே செறுத்துநோக்கித் தொழுவின் வாயிலி
னின்றும் போந்து நின்று பினைச் சினப்பா ||யென்றான். எ - று.

அ நீநீங்கு, கன்றுசேர்ந் தார்கட் † கத (நு)வீற்றாச் சென்றாங்கு
வன்கண்ண ளாய்வர லோம்பு

எ - து: அதுகேட்டவன், நீ இவ்விடத்து நின்றுப் போ; அதுவென்
னெனில் தன்னுடைய கன்றைச் சேர்ந்தார்மேலே கோபத்தையுடைய புனிற்
ருச் Xசென்றாற்போல நீ என்மேலே வந்தது காணில் யாய் தறுகண்மையை
யுடையளாய் வந்துதீறுதலுமுண்டாகாண்; அவ்வரவை நீபேணித் †கொள்வா
யென்றான். எ - று.

க0 யாய்வருக வொன்றோ பிறர்வருக மற்றுநின்

கோவரினு மிங்கே வருக * : தளரேன்பா

(சு)னீயருளி நல்கப் பெறின்

க. வயாவென்பது வேட்டைப் பெருக்கத்தை யுணர்த்துமென்பதற்கு,
“தொடீஇய செல்வார்த் துமித்தெதிர் மண்டுங், கடுவயா நாகுபோ
னோக்கி”என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, வயாவென்பது கன்றின்மேற்
காதன்மிகுதி குறித்து நின்றதென்பர், தெய்வச்சிலையார்; தொல்.
உரி. கு. ௫௪. ‘வயாவென்’

உ. எழுப்புதல் எடுப்புதலென வருதல்போல, தொழு, தொடுவென முகரம்
டகரமாய் வந்ததுபோலும்.

ந. (அ) “சுற்று, அச்சப்பொருளில் ஒன்றாகக் (தொல். மெய்ப். கு. ௧)
கூறப்பட்டிருத்தலும் (ஆ) “கடுஞ்ஞலா நாகுபோ னிற்கண்டு நாளு,
நடுக்கஞ் சூற்றதென் னெஞ்சு” (கலி. ௧௧௦: ௧௪- ௧௫) என்பதும் (இ)
“கன்றமர் கறவை மான, முன்சமத் தெதிர்த்ததன் றேழற்கு வருமே”
(புறம்: ௨௪௫: ௮ - ௯) என்பதும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

ச. (அ) “நின்றேழுழி யென்னை, யருளியல் வேண்டுவல்” (ஆ) “கனிநன்
னான் தன்னையொரு, பெண்டி ரருளக் கிடந்த தெவன்கொலோ”

(பிரதிபேதம்) * விடேன் தொடிய செல்வோர். † யயநாகுபோனோக்கித் கொடுமையா.

† மற்ற நீநீங்கு. எ-து: || என்ருன் தன் கன்று, † கதவீற்றாய், X சென்
ருப்போல, செற்குந்தபோல, † கொள்ளென்றான். யழ்ப்.

எ - து: அதுகேட்டவன், நீ அருள்செய்து என்னைக் கூடப்பெறின், அவ்விடத்தே ஒன்று தாய் வருக; ஒன்று அயலார் வருக; அவர்களேயன்றிப் பின்னை நின் தந்தை தான் வரினும் வருக; அதற்கு யான் வருந்தேனென் றான். எ - று.

கக. *நின்னையான் சொல்லினவும் பேணாய் நினைஇக்
(க)களைபெய டிலேற்றிற் றலைசாய்த் தெனைய.தூஉ.
மாறெதிர் கூறி மயக்குப் படுருவார்
கலத்தொடியாஞ் செல்வுழி நாடிப் புலத்தும்
புருவையா னுணியி நீ

எ-து: அதுகேட்டதலைவி, நின்னையான் எத்தன்மையவாகவுஞ்சொன்ன || வார்த்தைகளைப் பரிகரியாயாய்க் கூட்டத்தையே நினைந்து செறிந்த மழையிடத்து ஏறுபோலே தலையைச் சாய்த்து யான் கூறியவற்றிற்கு எதிராகச் சில சொற்களைக் கூறி இங்ஙனம் மயக்கமுறுகின்றவனே ! நாணமில்லாதவனே ! நீ கறவைக்கலத்தோடே யாஞ் செல்லும் பசுமேய்க்கின்ற இடத்தையும் நாடி என் தமையன்மார் நிற்கும் புலத்திலும் வருவையாபிருந்தாய்; ஆண்டுக் கூடுது மெனக் குறியிடங் கூறினான். எ - று.

இதனால், + இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுடனாக பிரிந்தது.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த கவிவெண்பாட்டு.

(க௭)

(கக௭) மாண வருக்கிய நன்டொன் மணியுறீஇப்
பேணித் துடைத்தன்ன மேனியாய் கோங்குன்
முதிரா விளமுறை யொப்ப வெதிரிய
தொய்யில் பொறித்த வனமுலையாய் மற்றுநின்
கைய தெவன்மற் றுரை ;

க. கையதை, சேரிக் கிழவன் மகளேன்யான் மற்றில்தோர்
மாதர்ப் புலத்தி விலையாகச் செய்ததோர்
போழிற் புனைந்த வரிப்புட்டில் புட்டிலு னென்னுள
காண்டக்கா யெற்காட்டிக் காண் ;

(இ) “இருளுறழ் கூந்தலா னென்னை, யருளுறச் செயினுமக் கறனுமா ரதுவே” (ஈ) “நீநல்கி னுண்டென் னுயிர்” கவி. கக: க௭ - க௭, க௭ - ௨௦; க௭௦: க௭ - ௭௭; க௭: க௭.

க. “களைபெயல்” (கவி. ௭௭: ௭) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * கிளைபெயல், + ஏற்றித் தலைசாய்த்து, புருவையால், || வார்த்தைகளையும். பரிகரியாய், + இருவரும் புணர்ச்சியுடனாக யெய்தினார் இஃது அஞ்சிர்

௧௦ காணினி; தோட்டார்^௧கதுப்பினென் றேழி யவரொடு
காட்டுச்சார்க் கொய்த சிறுமுல்லை மற்றிவை
முல்லை யிவையாயின் முற்றிய கூழையா
யெல்லிற்றுப் போழ்தாயி னீதோளிக் கண்டேனாற்
செல்லென்று நின்னை விடுவேன்யான் மற்றெனக் கு
மொல்லிப் போரா வறிவு.

*குட்டுதுழ்ந்திடத்தலைவன் தலைவியை மையதுவிலுயிச்சேர்ந்தது.

இதன் பொருள்.

மலர் வுருக்கிய நன்(க)பொன் மணியுரிஇப்
பேணிக் குடைத்தன்ன மேனியாய்(உ)கோங்ஙன்
முதிரா விவமுடை மொப்ப வெதிரிய

௧. “பொன்னுபை மணியன்ன மாமைக்கண்” (கலி. ௪௮: ௧௭) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

௨. கோங்கு பாலிலிடுத்துக்குறித்தாகக் கூறப்படுவது; பொரியரைபுடையது; வேணிர்காலத்து மலரும் இயல்பினது; தோகதச்செய்கையில் மகளிர்குழை கேட்டு மலர்வதாகக் கூறப்படுவது. இம்மலர் பொன்னிறமும் விரிந்து தோன்றலுமுடையதாதலால், இதற்கு விளக்கும் பொற்கிண்ணமும் பொற்றட்டும் பொற்றாசுத்தட்டும்பொற்றகுடையும் சரிதக்கமன்னுமாபரணமும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. இவை (அ) “அலர்முலை உதரநே ரான கோங்கமு, யிலவமு மெல்லடி யினை வுருவகைத், தலைவனோ டவ்வுழிச் சார்ந ரின்புற, நிலைபெறு பஞ்சியி னெறிக றேர்க்குமே” எனவும் (ஆ) “பொரியரைக் கோங்கின் பொன் மருள் பசுவீ” எனவும் (இ) “தினநிலைக் கோங்கம் பயந்த, வண்மிரு கொழுமுதை யுடையும் பொழுதே” (ஈ) “வேணிற் கோங்கின் பூம் பொருட்டு” எனவும் (உ) “சோங்க மாதர் குதலையைக் கேட்டலுந், தேன்கொள் போது சினைதோறும் பூத்தலால்” எனவும் (ஊ) “பொன் போதலர்கோங் கோங்கு சோலை” எனவும் (எ) “கோங்கின், கா லுறச் சழன்ற கண்கமழ் பனிமலர், கைவிடு சுடறிற் றேன்றும்” (ஏ) “செல்குடர் செடுங்கொடி போலப், பல்பூங் கோங்க மணிந்த காதே” எனவும் (ஐ) “வள்ளம்போற் கோங்கு மலருந் திருநாடன்” எனவும் (ஓ) “கோங்கலர் சேர்ந்த மாங்கனி தன்னைப், பாங்குற லிருந்த பல்பொறி மஞ்ஞையிச், செம்பொற்றட்டிற் றீம்பா லேந்திப், பைங்கிளி பூட்டுமோர் பாவையா மென்றும்” எனவும் (ஔ) “பொன்

(பிரதிபேசம்.) * இவ் ஆற்றிடத்தலைவியை.

(க)தொய்யில் பொறித்த வனமுலைபாய் மற்றுநின்
கைய தெவன்மற் றுரை

எ - து: மாட்சிமைப்பட உருக்கி ஓடவைத்த நல்ல பொன்னிலே நீல
மணியை அழுத்திப் பேணி ஒப்பமிட்டாற்போன்ற கரிய நிறத்தையுடையாய்!
முதிராற் கோங்கினது இளைய முகையையொப்பத் தோன்றின தொய்யி
லெழுதினவனமுலையையுடையாய்! பின்னை நின் கையிடத்தது யாதுதான்
உரையென்றான். எ - று.

ஈ கையதை, சேரிக் கிழவன் மகளேன்யான் மற்றிஃதோர்
மாதர்ப் புலைத்தி விலையாகச் செய்ததோர்
போழிற் புனைந்த வரிப்புட்டில் புட்டிலு ளென்னுள
ஃகாண்டக்கா யெற்காட்டிக் காண்

எ - து: அதுகேட்டவன், என் கையிடத்தது, இச்சேரிக்குரிய இடை
யர்க்களாயிருப்பேன் யான், பின்னை என் கையில் இருக்கின்ற இது காதலை
யுடைய புலைத்தி விற்கப்படுவதொன்றாக முடைந்ததொரு புட்டில்; அது
தான் பின்பு பனங் குருத்தின் வகிராற் பொத்தின தொழிலையுடைய புட்டி
லென்றான். அதுகேட்டவன், (2) காட்சிதக்கவளே! இப்புட்டிலுள் என்ன
பண்டங்களுள்? அவற்றை எனக்குக் காட்டிக்காட்டுகின்றான். எ - று

செய் கண்ணம் பொலிய வெள்ளி, நுண்கோ லறைகுறைத் துதிர்வன
பேல், வரவ வண்டின மூதுதொறும் குரவத், தோங்குகினை நறுவீ
கோங்கல ருறைப்ப" எனவும் (ஔ) "புல்லிதழ்க் கோங்கின் மெல்
விதழ்க் குடைப்பூ" (ஃ) "குடைமாக மெனவேந்திக் கோங்கம்போ
தவிழ்ந்தனவே" (அஅ) "குடையவிழ்வன கொழுமலரின குளிர்களி
யன கோங்கம்" (ஆஆ) கோங்கு பொற்குடை கொண்டு கவித்தன"
எனவும் (இஇ) "கைவல் வினைவன் றையுபு சொரிந்த, சுரிதக அரு
லின வாகிப் பெரிய, கோங்கல் குவிமுனை யவழி" எனவும் வருவன
வற்றால் அறியலாகும். இதன் ருது பொன்னிறமுடையதென்பது
கலி. ஈஈ: ௧௨-ஆம். அடியானுணரப்படும். இதன் காய் சால்போன்ற
தென்றும் பஞ்சுடையதென்றும் கூறுவர்; இதன் அரும்பும் மகளிர்
கொங்கையும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாகக் கூறப்படுதலை இந்நூற்
பக்கம் ஈஈ: ௨ - ஆம் குறிப்பால் உணர்க.

க. (அ) "தொய்யில் பொறித்த சுணங்கெதிரிளமுலை" மது. ௪௧௬. (ஆ)
"தொய்யில் பொறித்த வனமுலை" (இ) "தொய்யில் பொறித்த வழி"
கலி. ௧௭: ௧௨; ௧௪௪: ௨௪.

உ. காண் - அழகுமாம்.

பிரதிபேதம் *காண்டக்காய் காட்டிக்காண். † என்ருன் தோட்டார்.

காணினி, (க)தோட்டார் கதுப்பினென் றோழி யவரொடு
காட்டுச்சாரக் கொய்த சிறுமுல்லை மற்றிவை
முல்லை யிவையாயின் முற்றிய கூழையா
மெல்லிற்றுப் போழ்தாயி ன்தோளிக் கண்டேனாற்
(உ)செல்லென்று நின்னை விடுவேன்யான் மற்றெனக்கு
மெல்லிய தோரா வறிவு.

எ - து: அதுகேட்டவன், இனிக்காண்பாயாக; பின்னை இவை இது
முாலே நிறையப்பட்ட மயிரினையுடைய ஏன் தோழி ஆயத்தாருடனே காட்
டிடத்தே பறித்த சிறுமுல்லையென்றான்; அது கேட்டவன், முடிக்கூடின்
மயிரினையுடையாய்! யான்தனியே இவ்விடத்தே * கண்டேனாற்; இருந்த இவை
முல்லைப்பூவாயின், இவை தொடுத்தமுடித்து நான் கூடித்திருப் பொழுதா
யின், ஒளி இத்தன்மைத்தாயிராநின்றது; நின் நினைவு போக்கில்லயாகில்
யான் போவென்று விடுவதுஞ் செய்வேன்; பின்னை எனக்கு நின்னைப்
போகவிடுதலை * ஓராது இவன் என் அறிவு இளைத்திராக்ன்றது; இனி இக்
கூட்டத்திற்கு உடம்பட நில்லென்றான். எ - து.

இது (உ)†இதோளி ஈதோளியெனச் சுட்டு நின்று நின்றது; இது சுட்டு
முதலாகிய இசைவீற்று வல்லெழுத்து மிக்கு நின்றது.

க. (அ) “தோட்டார் கதுப்பினென்” துறன். க. 600. (ஆ) “தோட்டார்
குழவியொடு” சிலப். க. 60. க. 60.

உ. “நின்மொழிகொண் டியானே விடுவேன்மற் றென்மொழியொன்,
டென்னெஞ்ச மேவல் செயின்” கவி. க. 60. க. 60 - க. 60.

ங. “ஒரு காலத்து வழங்கப்பட்ட சொல் ஒரு காலத்து வாராநாட்டும்
பொருள் வேறுபடுதலுமுடைய; அதோளி இதோளி உதோளி எனவும்
குயின் எனவும் நின்ற இவை ஒருகாலத் துளவாகி இக்காலத் தில்
வாயின. இவை முற்காலத் துளவென்பதேகொண்டு வீழ்த்தகாலத்தும்
செய்யுள் செய்யப்படா. அவை ஆசிரியர் தால் செய்த காலத்து
உளவாயினும் கடைச்சங்கத்தார் காலத்து வீழ்த்தமையிற் பாட்டினுற்
தொகையினும் அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு செய்யுள் செய்தவர்;
அவற்றுக்கு இது மரபிலக்கணமாகலி னென்பது” என்று பேராசிரி
யரும் “ஒரு காலத்து வழங்கிய சொற்கள் ஒருகாலத்து வழங்காந்
து” என்பதற்கு, அதோளி இதோளி உதோளி குயின் என்ப
வற்றை மேற்கொள் நாட்டி, “இவை இடைச்சங்கத்திற் காகாவான்”

பிரதிபேதம்) * கண்டேனா மிருத்தியை; † ஓராயினன்றறிய, ஓராது வன்னன்றறிய
† இது தொளிய்தோளியென.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவுகை *பிறந்தது.

என்று நச்சினர்க்கினியரும், “மரபேதானும்” என்னும் (தொல். செய். ௮௦.) சூத்திரத்தினுரையில் எழுதி யிருக்கிறார்கள்; ‘இவை இடைச் சங்கத்திற் காகாவாயின’ என்ற நச்சினர்க்கினியருக்குக் கடைச்சங்கத்திற் காகுமென்பது கருத்தென்று கொள்ளலாகாது; இச்சொற்கள் வழக்கி லில்லையென்பதே கருத்தென்று கொள்ள வேண்டும். ஆனால், ‘சட்டி முதலாகிய விகரவிறதியும்’ என்னும் (தொல். தொகை. ௧௭) சூத்திரவுரையில் இளம்பூரணர்சட்டிமுதலாகிய இகரவிறதிக்கு, அதோளி, இதோளி, உதோளி என்னுஞ் சொற்களே உதாரணங்காட்டி யிருக்கிறார். நச்சினர்க்கினியரும் அவரையே பின்பற்றி அச்சூத்திரவுரையில் அப்பகுதிக்கு அச்சொற்களையே உதாரணங் காட்டி யிருப்பதோடு ‘அதோளி - அவ்விடமென்னும் பொருட்டு’ என்று குறிப்பும் எழுதியிருக்கிறார். ‘ஞமவவென்னும் புள்ளிமுன்னர், யஃகா னிற்தன் மெய்பெற் றன்றே” என்னும் (தொல். நூன்மரபு ௨௭.) சூத்திரத்துரையில், இங்ஙனம் ஆசிரியர் சூத்திரஞ்செய்தலின் அக்காலத்து இந்நான்கு புள்ளிகளின் முன்னும் யகரம் வரப்பெற்று ஒரு மொழியாக வழங்கிய சொற்கள் உள்வென்பது பெற்றும். அவை இக்காலத்து இறந்தன என்று கூறுபவராகிய இவர், அதோளி முதலியசொற்கள் முற்காலத்துளவாகி இவர்காலத்து இலையாயின் ‘சட்டி முதலாகிய விகரவிறதியும்’ என்னுஞ்சூத்திரவுரையிலும் ‘இங்ஙனம் ஆசிரியர்சூத்திரஞ்செய்தலின் அக்காலத்துச், சட்டிமுதல் இகரவீரன சொற்கள் உள்வென்பது பெற்றும்; அவை இக்காலத்து இறந்தன’ என்றன்றோ கூறவேண்டும். இவர் கூற்றுள்ளே முன்னுக்குப் பின்பு முரணுகின்றதே எனின் முரணது அமைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். நாமறிந்த அளவில் இச்சொற்குப் பொருளறிவித்தவர் இவரே. அங்கு, அதோளியென்பதற்கு அவ்விடமென்று பொருள்கூறி யிருப்பது போலவே இந்நூலிலும் இச்செய்யுளில் ‘இதோளி’ என்னுஞ் சொல்லுக்கு ‘இவ்விடம்’ என்று பொருள் கூறியிருக்கிறார். இவற்றையும் செய்யுளியலுரையில் இவர் எழுதியிருப்பதையும் நோக்கின், இச் சொற்கள் மிகுதியாக வழங்காமை கருதிச் செய்யுளியலில் அவ்வாறு எழுதினாரென்றும் இவை அருகி வழங்குமென்பதே இவர் கருத்தென்றும் கொள்ளத்தலேதகுதியாம். “கதிர்த்ததன் பூணி கம்புடாழ் பீலிக் கணைரா ன்றாவண் டானம்” (சீவக. ௨௧௦௮.) என்பதனுரையில் ‘பூணிகம்பு னென்பன இறந்தவழக்கு’ என்று இவர் எழுதியுள்ள (பாதிபேதம்) * தோன்றிற்று.

இது கொச்சகக் கவி.

(கஎ)

*முல்லைக்கவி முற்றம்.

கருத்தையும் நோக்குக. 'இதோளி' என்னுஞ்சொல் ஒன்றே முதல்
நீண்டாவது இந்நூலில் காணப்படுகின்றது; அதோளி உதோளி
யென்பன நாமறிந்த அளவில் ஒரிடத்துங் காணப்படவில்லை. வடமலை
யாளமாகிய தளிச்சேரிப்பக்கத்து இப்போதும் ஒளியென்பது இட
மென்னும் பொருளில் பெரியோரைச் சுட்டி உயர்ச்சொற் கிளவியாய்
வழங்குமென்பு; இச்சொற்கள் பண்டைக்காலத்தே சுற்றிகரங்குறைந்து
ளகர ஈரூயும் வழங்கின வென்பது தோல். புள்ளி. ௧௦௩-ஆம் குத்தி
வுரைகளிலுள்ள உதாரணங்கூறல் அறியலாகும். கன்னடத்தில் அத
ரோள் இக்ரோள் என்பன அதில் இதிலென்னும் பொருளில் வழங்கு
மென்பதும் இங்கே கருத்தத்தக்கது. அன்றியும் இக்காலத்து அவ்விடம்
இவ்விடமென்னும் பொருளில் வழங்கும் அதோ இதோ என்னுஞ்
சொற்களும் அதோள் இதோள் என்பவற்றின் சிதைவோன்றும்
ஐயமுண்டாகிறது. இவற்றைப் பாகதச் சிதைவென்பாருமுனர்.
இவற்றுள், இதோவென்பது சிவஞானமுனிவரார் செய்யுளிலும் பல
இடத்து எடுத்தாளப்படுகிறது. "மற்றிதா தோன்றுகின்ற, சோலைகுழி
வரையினெற்றி" (சீவக. ௧௨௩௨) என்புழி, இதா வென்பது இவ்விட
மென்னும் பொருளில் சிந்தாமணியிலும் வந்துள்ளது. அங்கு 'இதா,
திசைச்சொல்' என்று இவ்வுரையாசிரியர் குறிப்பு எழுதியிருக்கிறார்.

(பிரதிபேதம்) * முல்லைப்பாட்டு முற்றம், முல்லை முற்றம்.

கலித்தொகை

மூலமும்

நச்சினூர்க்கினியருரையும்.

ஐந்தாவது நெய்தற்கலி.

(க்கடி.) வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய பொழுக்கத்தா
னல்லாற்றி னுயிர்காத்து நடுக்கறத் தான்செய்த
தொல்வினைப் பயன்றுய்ப்பத் துறக்கம்வேட் டெழுந்தாற்போற்
பல்கதிர் ஞாயிறு பகலாற்றி மலைசேர

டு வாளுது கலுழ்கொண்ட வுலகத்து மற்றவ
னேனையா னளிப்பான்போ லிகலிருண் மதிசீப்பக்
குடைநிழ லாண்டாற்கு மானிய வருவாற்கு
மிடைநின்ற காலம்போ ளேறுத்தந்த மருண்மால் ;

கூ மாலைநீ, தூவறத் துறந்தாரை நினைத்தலிற் கயம்பூத்த
போதுபோற் குவிந்தவென் னெழினல மெள்ளுவா
யாய்சிறை வண்டார்ப்பச் சினைப்பூப்போற் றனைவிட்ட
காதலிப் புணர்ந்தவர் காரிகை கடிகல்லாய் ;

கூ மாலைநீ, தையெனக் கோவலர் தனிக்குழ விசைகேட்டுப்
பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய்
செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன கிளவியார் பாராட்டும்
பொய்தீர்த புணர்ச்சியுட் புதுநலங் கடிகல்லாய் ;

கௌ மாலைநீ, தகைமிக்க தாழ்சினைப் பதிசேர்ந்து புள்ளார்ப்பப்
பகைமிக்க நெஞ்சத்தேம் புன்மைபா ராட்டுவாய்

தகைமிக்க புணர்ச்சியார் தாழ்கொடிநறுமுல்லை
முறைமுதர் திறந்தன்ன முறுவலுங் கடிக்கல்லாய் ;

எனவாங்கு;

உஉ மாலைபு மலரு நோன தெம்வயி
னெஞ்சமு மெஞ்சுமற் றில்ல வெஞ்சி
யுள்ளா தமைந்தோ ருள்ள
முள்ளி லுள்ள முள்ளு ளுவந்தே.

இது பிரிவிடையாற்றாத தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு அதனோடு
புலம்பித் தோழிகேட்ப அதனோடு புலந்தது.

இதன் பொருள்.

(க)வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய வொழுக்கத்தா
னல்லாற்றி னுயிர்காத்து நடுக்கறத் (உ)தான்செய்த
தொல்வினைப்பயன் றுய்ப்பத் துறக்கம்வேட்டெழுந்தாற்போற்
(ங)பல்கதிர் ஞாயிறு பகலாற்றி மலேசேர

நி வாளுது. †கலுழ்கொண்ட வுலகத்து மற்றவ
னேனையா னளிப்பான்போ ளிகலிருண் ||மதிசீப்பத்

க. (அ) “வென்றிப் பல்புகழ்” மலை. ௫௪௪. (ஆ) “மறம் வீங்கு பல்புகழ்”
பதிற். கஉ: அ. என்பவைகளும் (இ) இத்தூற்பக்கம் கசடு: ச - ஆம்
குறிப்பும் ஒப்புநோக்குக.

உ. (அ) “அறம்பெரி தாற்றி யதன்பயன் கொண்டார், சிறந்தோ ருலகம்
படருநர் போல” பரி. கக: க௦ - கக. (ஆ) “வினோந்தார் வினையின்
விழுப்பயன் றுய்க்குந், துளங்கா விழுச்சீர்த் துறக்கம்” பரி. ‘வாளுர்’
சச - சஎ. (இ) “புண்ணியம் புரிந்தோர் புகுவது துறக்க மென்னுமீ
தருமறைப் பொருளே” (ஈ) “எண்ணிய வின்ப மன்றித் துன்பங்க
ளில்லை யான, புண்ணியம் புரிந்தோர் வைகுந் துறக்கமே போன்ற
தன்றே” (உ) “மாண்டதோர் நலத்திற் றுமென் றுணர்த்துதல் வாய்
மைத் தன்றால், வேண்டிய வேண்டி நெய்தி வெறுப்பின்றி விழைந்த
துய்க்கு, மீண்டரும் போக வின்ப மீறில தியாண்டுக் கண்டா, மாண்
டது துறக்க மத்தே யருமறைத் துணிவு மம்மா” கம்ப. நகரப். ௫.
சுவரிபிறப்பு. க. கட்டுருவு. கச.

ங. “கல்சேர்த் தன்றே பல்கதிர் ஞாயிறு” அகம். கஉ௦: இ.

(பிரதிபேதம்) * பயன் றுய்ப்பான், † உழந்தாற், ‡ கலிழ்கொண்ட, || மதிசீப்ப, மதி
சிறப்பு.

குடைநிழ (க)*லாண்டூற்கு மாளிய வருவாற்கு
மிடைநின்ற காலம்போ லிறுத்தந்த மருண்மலை

எ - து: (௨) பகைவரிடத்துப் போர்த்தொழில்நிகழ்த்த வல்ல விளங்கிய ஒழுக்கத்தாலே வெல்கின்ற புகழையுடைய அரசன் நல்ல தருமமானெறியாலே (௩) பல்லுயிர்களையும் பாதுகாத்துத் தீவினையால் உளதான நெக்கம் மனத்திலில்லையாம்படி தான்செய்த பழவினையின்பயனை துகர்த்தற்குச் சுவர்க்கத்தை விரும்பிப் போளுற்போல பலகதிரையுடைய (௪) ஞாயிறு தனக்குப் பகையாகிய இருளைக் கெடுத்து உலகத்திற்குப் பகற்பொழுதை முறைமையாற் செலுத்தி மலையிலே சென்று சேராநிற்க, அமையாதே கலக்கம் கொண்ட உலகத்தினிடத்தே பின்னை †அவ்வரசனுக்குப்பகைவனாகிய அரசன் வந்து அவ்வுலகைச் சிறிதே அளிப்பான்போல, தனக்கு மாறுபாட்டையுடைய இருளை மதி போக்காரிந்க, அந்தக்குடையால் நிறுத்தெய்து ஆண்ட அரசனுக்கும் அவ்வுலகை ஆளவரும் அரசனுக்கும் நடுவுநின்ற வருத்தந்தருகின்ற காலம்போல வந்துவிட்ட மாலாய்! நீ மருட்சியையுடைய மாலையாய் இருந்தாயென்றான். எ - து.

க மாலையீ, (௪) †தூவறத் துறந்தாரை நினைத்தலிற் கயம்பூத்த
போதுபோற் குவிந்தவென் னெழிலை மெள்ளுவா

க “புற்கென்ற ரந்தி புனைமலர்க்க ண்ரரும்ப, நிற்கின்ற தந்தோ நிலங் காப்பான்-முற்கொண்டடைகின்ற வேந்தர்க்கு மாண்டஞ்சி னோர்க்கு, மிடைநின்ற காலம்போ லின்று” நள. சுயம்வர. ௧௦௦.

உ. “விரியிருட் பகையை யோட்டித் திசைகளை வென்று மேனின், நெருதனித் திகிரியுந்தி யுயர்புகழ் நிறுவி நானு, மிருநிலத்தெவர்க்கு முள்ளத் திருந்தன னென்ன விர்த், செருவலி வீர னென்னச் செங்கதிர் செல்வன் சென்றான்” கம்ப. ௧௧௦௧. கங்கைப். ௪௭.

௩. “மன்னுயி போய்பி யருளாள்வாற் கில்லென்ப, தன்னுயி மஞ்சம் வீளை” குறள். ௨௪௪.

௪. (அ) “விரிகதிர் பரப்பி.....மல்லன் மூதூர் மாலையார் திறுத்தென..... அந்திவானத்து வெண்பிறை தோன்றிப், புன்கண்மாலேக் குறும் பெறிந்தோட்டி” சிலப். ௪: ௧ - ௨௦.

௫. (அ) “இனந்துய்மை துவா வரும்” (குறள். ௪௫௫) என்பதன் விசேடவுரையில், துவென்பது பற்றுக்கோட்டின்னும் பொருளில் வருகற்கு, ‘துவறத் துறந்தாை’ என்பதனை மேற்கோள் காட்டிவர், பரி. தாவென்பதற்கு நன்றித் துவென்பதும் வலியென்னும் பொருளில் வருமென்பதை, (ஆ) “துவறுத்தலின்” மது. ௧௮௮. (இ) “துவெ திரந்து” பதிற்று. ௮: ௩௪. (ஈ) “துவாகாது” உ. “துவறத் துறந்த னன்” (ஊ) “துவற நீபய” கலி. ௯௭: ௨௦, ௧௧௬: ௧, ௧௪௬: ௧௬.

(பிரதிபேதம்) * ஆண்டோற்கும், ஆண்டார்க்கும். † அரசனுட்பகைவனாகிய, † தூவறத்

யாய்சிறை வண்டார்ப்பச் சினைப்பூப்போற் றனவிட்ட

(க)காதலர்ப் *புணர்ந்தவர் காரிகை கடிக்கல்லாய்

எ - து: அதற்குக் காரணம் என்னெனில், நமக்கு வலியில்லையாம்படி நம்மைத் துறந்தவரை நினைக்கையினாலே (௨)கயங்கள்பூத்த போதுபோலே நினைக்கண்டு மனங்குவலிந்த என்னுடைய அழகினையுடைய நலத்தை இகழ்கின்ற நீ அழகிய + சிறகினையுடைய வண்டிகள் ஆரவாரிக்கும்படி முறுக்கு நெகிழ்ந்த கோட்டுப்பூப்போலே மன நெகிழ்ந்த காதலரைக் கடியிருக்கின்ற மகளிருடைய அழகைப் போக்கமாட்டாயென்று அதன் மருட்சி கூறினான். எ - று.

||இதனால், நீ வருந்தினவர்களை வருத்தியே விடுவையென்றும் x மகிழ்ந்தவர்களை மகிழ்ப்பண்ணியே விடுவையென்றும் அதன் அருளின்மையோடு மருட்சியையுடைய மாலையாய் இருந்தாபென்றான்.

இறுத்தந்தமாலாய்! நீ மருண்மாலையாய் இருந்தாயென மேல்வரும் 'மாலே' என்பனவற்றையும் இங்ஙனங்கூட்டிப் பொருள்கூறிக்கொள்க.

௧௧ (௩)மாலேநீ, தையெனக் கோவலர் தனிக்குழ லிசைகேட்டுப் பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய்

(௪)செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன = கிளவியார் பாராட்டும்

பொய்தீர்ந்த புணர்ச்சியுட் புதுநலங் கடிக்கல்லாய்

எ - து: கோவலருடைய தனித்தகுழலோசை தையென்னும் ஒசைப்பட ஒலிப்ப அதுகேட்டுக் குறைந்த நெஞ்சத்தை + யுடையேம் பக்கத்தேநின்று

என வருபவையும் வலியுறுத்தும். (௭) "தாவறத் துறத்தல்" கலி. ௧௨௧: ௧-ஆம் அடிக்குறிப்புப் பார்க்க.

௧. "தாழ்துணை துறந்தோர் தனித்துய ரெய்தக், காதலர்ப் புணர்ந்தோர் களிமகிழ் வெய்த,மாலேவந் திறத்தென" சீலப். ௪: ௧௩ - ௨௦.

௨. (அ) "கோட்டுப்பூப் போல மலர்ந்துபிற் கூம்பாது, வேட்டதே வேட்டதா நட்பாட்சி - தோட்ட, கயப்பூப்போன் முன்மலர்ந்து பிற கூம்பு வாரை, நயப்பாரு நட்பாரு மில்" நாலடி. ௨௧௫. (ஆ) "உலகத் தழீஇய தொட்ப மலர்தலுங், கூம்பலு மில்ல தறிவு" குறள். ௪௨௫. (இ) "நலமிக வுயர்ந்தோர் தம்மை நண்புறத் தழுவிக்கொள்க, நிலவிய கயத்துப் பூவை நிகர்தரா துயர்ந்த கோட்டி, னலரென வவர்பானிற்க வாக்கமிக் கடித்த காலே, மலர்வதும் வறங்கூர் காலேக் கூம்பலு மொழிக ஸ்மர்தா" விநாயக. அரவியற்கை. ௫௧.

௩. ஞாயிறு முதலியன சொல்லுந் போலவும் கேட்டுந் போலவும் சொல்லி யமையப் பெறுமென்புழி, கேட்டுந் போலப் பொழுதொடு

(பிழிபேதம்) * புணர்ந்தவர்காரிகை, + சிறகினையுடைய, † நெகிழ்ந்த காதலரை. || இதனால் வருந்தின. x மகிழ்ந்தவரை, = கிளவியார் பாராட்டும், ÷ உடையே முடைய பக்கத்தே.

உயிரைக்கொள்ளாதே வினோதித்துப் பாராட்டுகின்ற நீ தங்கணவர் பூரிந்த காலத்துச் (க) செவ்வழியென்னும் பண்ணையுடையயாழினது நரம்போசை போலவருந்திக்கும் மொழியினையுடையமகளிர் அக்கணவர்(?) வருந்தின எம் போற் (உ) கனவிற் புணர்ச்சியின்றிப் பாராட்டப்படும் நனவிற்புணர்ச்சியிற் பெற்ற புதியகலத்தைக் கடியமாட்டாய். எ - று.

௧௭ மாலை, †தகைமிக்க தாழ்க்கினைப் பதிசேர்ந்து புள்ளார்ப்பப்

‡பகைமிக்க நெஞ்சத்தேம் || புன்மைபா ராட்டுவாய்

தகைமிக்க ÷ புணர்ச்சியார் தாழ்கொடி நறுமுல்லை

முனைமுகந் திறந்தன்ன முறுவலுங் கடியகல்லாய்

எ - து: அமுகு மிக்க தாழ்ந்த கிணிகளில் தமக்கிருப்பட்டத்தே(௩)பேடுஞ் சேவலுமாகச் சேர்ந்து பறவைகள் ஆரவாரியாநிற்க, மற்றுள்ள பகைகளாலும் வருத்தமிக்க நெஞ்சத்தினை x யுடையேம் புன்மையையாங்கன் இறந்துபடாது படி பண்ணி வினோதித்துப் பாராட்டுகின்ற நீ அமுகு மிக்ககூட்டத்தையுடைய + மகளிரது தாழ்ந்த கொடியினையுடைய நரிய முல்லையினுடைய முகையின் முகத்தை வண்டிகள் திறந்தாற்போல ஆடவரால் திறக்கப்படும் முறுவலையுங் கடியமாட்டாய். எ - று.

**எனவாங்கு அசை.

௨௨ ††மாலையு மலரு நோனா தெம்வயி

னெஞ்சமு மெஞ்சுமற் றில்ல வெஞ்சி

‡‡ யுள்ளா தமைந்தோ ருள்ள

முள்ளி லுள்ள முள்ளு னாவந்தே

கூறியதற்கு, “மாலையு, கையெனக் கோவலர்.....பக்கம்பா ராட்டு வாய்” என்பதுமேற்கோள்; தொல். செய. கு. ௧௧௦. ‘ஞாயிறு’இனம்.

௧. “நனவிற்புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே, கனவிற்புணர்ச்சி கடிது மா மன்றோ” கலி. ௩௯: ௩௫ - ௩௬.

௨. (அ) “என் கிளவிபோற் செவ்வழி யாழிசை” கலி. ௧௪௩: ௩௮. (ஆ) “செவ்வழி நல்யா, முசையோர்த் தன்ன வின்றித் திளவி, யன் னுகூர லரிவையை” அகம். ௨௧௨: ௬ - ௮.

௩. பேடென்பது பெண்பறவையென்னும் பொருளில் இவருகைகளிலும் கம்பர் வில்லிபுத்தூராத்வார குமரகுருப் சுவாமிகள் சீகாழி அருண சலக் கவிராயர் முதலியவர் செய்யுட்களிலும் வந்துள்ளது.

(பிரதிபேதம்) * வருந்தின எம்போற், † தலைக்கத்தாழிசை, ‡ புரிமிக்க, || பன்மைபாராட்டு வாய், ÷ புணர்ச்சியாற்றழு, புணர்ச்சியாய்தாழ், x உடையேமுடைய பன் மையை, + மகளிருடைய தாழ்ந்த, ** ஆங்க, மாலை, †† பனையுமலரு, ‡‡ உன்னஞ்சுமைந்தோருள்ள முள்ளினுள்ள.

எ - து: நம்மைப் பிரிந்து உள்ளில்லாத உள்ளத்தாலே நம்மை நினை யாமல் அமைந்திருந்தோரை உள்ளே உள்ளே உவந்து உன்றும் நம்முடைய கொஞ்சமும் இம் *மாலையையும் ஊரார் கூறும் அலரையும் பொருதே நம்மை விட்டுப் போகாநின்றது; இனி என்செய்வேமென வருந்திக் கூறினான். எ-று.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவு பிறந்தது.

இது “நடைநவின் ரொழுது மாங்கென் கிளவி” (க) என்ற இலக்கணஞ் சிதைய இடையிடை சொற்சீரடி வருதலின் ஒத்தாழிசையாகாது எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங்குன்றிய(உ)கொச்சகமாயிற்று.

இது முதலிய மூன்றுபாட்டும் (ங)மாலேக்காலத்தைக்கூறினமையின் “காரு மாலையுமுல்ல” என்னும் (ஈ) பொதுவிதிபற்றி முல்லையுட் கோத்தல்வேண்டு மெனின், அது பெரும்பான்மைபற்றிக்கூறியது; மலை எம்பாட்டின் பின் நிகழும் காலமாதலின் அதற்கியையுபட்டு செய்தற்கும் உரித்தாயிற்று. அது

க. தோல். செய். சூ. கநடு.

உ. (அ)இச்செய்யுளை ‘தாழிசைதோறும் தனிச்சொற்பெற்றுவந்த நேரிசை யொத்தாழிசைக்கலிப்பா’ என்றுகூறி, “வெல்புகழ்... ..மருண் மலை” இது தரவு “மாலேநீ, தாவறத்.....காரிகை கடிகல்லாய்” “மாலேநீ, தையெனக்.....புதுநலங் கடிகல்லாய்” “மாலேநீ, தகை மிக்க.....முறவலங்கடிகல்லாய்” இவை மூன்றுந்தாழிசை. ஆங்க- தனிச்சொல் “மாலையு.....ளுவந்தே” இது சுரிதகம் என்று விளக்கினர் இளம்; (தோல். செய். சூ. கநக. ‘போக்கியல்’) பேராசிரி யர்க்கும் நச்சினார்க்கினியர்க்கும்இது உடம்பாடன்றென்பது.(ஆ)பேரா சிரியர் இச்செய்யுள் தரவுந் தாழிசையும் போக்கும் முறையானே வந்த தாயினும் ‘இடைநிலைக்கிளவி தாழிசைப்பின்னர், நடைநவின்ரொழுது மாங்கென் கிளவி’ (தோல். செய். சூ. கநடு.) என்னும் இலக்கணஞ் சிதைய[ரத் தவலிறுதியினுங்] தாழிசை[யிறுதி]கடோறுஞ் சொற்சீர்பல வருதலான் ஒத்தாழிசையெனப்படாது அதன்வகைத்தாய் எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியதாஉ(கொச்சக)மாயிற் றென்பதாலும் நச்சி னார்க்கினியர் அதனையே தழுவி, “இது ‘நடைநவின் ரொழுது மாங் கென் கிளவி’ என்னும் இலக்கணஞ் சிதைய இடையிடை சொற்சீரடி பலவருதலின் ஒத்தாழிசையாகாது எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங் குன்றிய கொச்சகமாயிற்று” என்று எழுதுவதாலும்விளங்கும். தோல். செய். சூ. கநடு.

ங. “கலியுன், மாலேக்காலம் நெய்தலின்கண் வந்தது”; தோல். அகத். சூ. அ. நச்சு.

ச. தோல். அகத். சூ. க.

(பிரதிபேதம்) *மாலையுமிஊரார் கூறும்.

“திணை மயங்குதலும்” என்னும் (க) சூத்திரத்தா “நிலநெருங்குமயங்குத
*வின்று” என்றதனாற் காலமொருங்கு மயங்குமென்றது கொண்டு சான்றோர்
பலருஞ் செய்யுள்செய்தார். “காணன் மாலைக் கழிப்புக் டகம்ப” என்னும்
(2) அகப்பாட்டும் நெய்தற்கண் மாலைவந்தது. “தொல்லாழிதடுமாறி” என்னும்
(ங) நெய்தற்கலியுட் கங்குலம் மாலையும் முன்பனியும் வந்தவாறுகாண்க.
இந்நிலத்து மாலைவந்த பாட்டுக்கள் பல்பலமுள. பிற சான்றோர்செய்யுட்களுட்
காலம் மயங்குமாறு பலவுங் கண்டுகொள்க. (க)

(ககக.) அகன்றாலும் விளக்குந்தன் (ச) பல்சுதிர் வராகர்

பகனுங்கி யதுபோலப் (ரு) படுசுடர் கல்சேர

விசன்மிது நேமியா னிறிந் போல || விநுளிவர

(3) நிலவுக்காண் பதுபோல வணி X மதி யேய்தராக்

ரு கண்(எ) பாயல் பெற்றபோற் (அ) கணைக் + கால மலர்கூம்பச்

(க) தம் + புகழ் கேட்டார்போற் றலையாய்த்து மரந்துஞ்சு |

க. தோல். அகத். சூ. கஉ.

உ. அகம். சௌ.

ங. கலி. கஉக.

ச. “பல்குதிர் மண்டிலங் கல்சேர்பு மறைய” குறிஞ்சி. உகக.

ரு. “ஒண்சுடர் கல்சேர” கலி. கஉக: க.

சு. பிறிதொடு படாது பிறப்பொடு நோக்கி முன்னத்தான் உவமை கூறு
தற்கு இவ்விடையை மேற்கோள்காட்டி, இது காணப் பிறிதாகிய பொரு
ளோடு உவமை கூறுமையிற் பிறிதொடுபடாதாயிற் நென்றும், மதியின
தெழுச்சியை நோக்குதலிற் பிறப்பொடுநோக்கிநென்றும் கூறவர்,
இளம்; தோல் உவமை. சூ. உங. ‘பிறிதொடு’

எ. “பாயல்கொள் பண்புபோலக் கயமலர் வாய்கூம்ப” கலி. கங.ச: அ.

அ. கணைக்காலென்பது, நீர்ப்பூக்களுள் நங். உரு. ஐங்.சுஅ; ஆம்பலுக்கும்,
நங். உசுஉ, குவளைக்கும், நங். கங.அ, குறுங். க. நெய்தலுக்கும் வருக
லோடு திணைமொழி. ஈஉ - இல் மருதுக்கும் அடையாக வந்துள்ளது.

க. (அ) “சான்றோர், புகழு முன்னர் நாணுப” குறுங். உருஉ. (ஆ) “கோ
வெனப் பெயரிய காலை யாங்கது, தன்பெயராகலி னாண்” (இ) “பரந்
தோ ரெல்லாம் புகழத் தலைபணிந், திறைஞ்சியோனே” புறம். கருஉ:
உக-உஉ, உஅரு: கங -கச. (ஈ) “பிறர் தன்னைப் பேணுங்கா டுணலும்
..... ணராண்னும யென்னுஞ் செருக்கு” திரிக்குகம். சு.

(பிரதிபேதம்) * இலயென்றதனால், டகம்பும், கம்பும். பல்பலமுளவென்றுணர்க. பிறசாள்,

|| இருள்வர, X மதிபோதராக், + காலயலர், காலலர், + புகழ்க்கேட்டார்.

முறுவல்கொள் பவைபோல முடையவிழ்பு புதனந்தச்
சிறு (க)வெதிர்த் குழல்போலச் சுரும்பியிர் (உ)திம்மெனப்
(ஈ)பறவைதம் பார்ப்புள்ளக் (சி)கறவைதம் பதிவயிர்

க0 கன்றமர் விருப்பொடு மன்றுநிறை புகுதர
மாவதி சேர டால வான்கொளா
(டு)வந்தி யந்தண ரெதிர்கொள வயர்ந்து
செந்தீச் செவ்வழ ிரோடங்க வந்ததை
(சி)வாலிழை மகளி ிருயிர்பொதி மவிழ்க்குங்

க. “ஆரும் வெதிரும்... ..மெல்லெழுத்து மிகுதன் மெய்பெறத்
தோன்றும்” (தொல். புள்ளியாய். கு. ௫௮) என்பதனால், வெதிர்த்
குழலென வந்தது.

உ. “இம்மென” கலி. ஈசு: டு; கஉஈ: ஈ.

ங. பார்ப்பென்பது பறவையின் இளமைப் பெயராய் வருதற்கு, “பறவை
தம்பார்ப்புள்ள” என்பது மேற்கோள்; தொல். மரபி. கு. ௫. ‘பார்ப்
பு’ இளம், இச்சொல் பார்வலெனவும் வழங்கும்.

ச. (அ) “ஆன் கணங், கன்றுயிர் குரல மன்று நிறைபுகுதர” துறிஞ்சி.
உக௭ - உக௮. (ஆ) “மதவுநடை நல்லான், வீங்குமாண் செருத்த
நீம்பால் பிலிற்றக், கன்றுயிர் குரல மன்றுநிறை புகுதரு, மாலையும்”
அகம். கச: கூ - கஉ. (இ) “சேதா, முலைபொழி நீம்பாலெழுதுக
ளவிற்பக், கன்று நிறைகுரலமன்றுவழிப்படர” மணி. டு: கஉ௦ - கஉ௨.
(ஈ) “கறவை கன்று வயிற்படர” துறுந். க௦௮.

டு. (அ) “அந்தியந்தண ரயர” துறிஞ்சி. உஉ௫. (ஆ) “அந்தி யந்தணர்
செந்தீப்பேண்” மணி. டு: கஉ௩. (இ) “கருதி யந்தணர் யாவருந்
தங்கடன் கழிப்பச், சுருதியென்னும் வெஞ் சாபமே லம்புகை தொடுத்
துப், பருதி தன்பெரும் பகைவர்மேல் விடுத்தலிற் பரந்த, குருதி
யாமென நிவந்தெழுச் சிவந்தது குடபால்” வில்லி. கிருட்டிணன் றாது.
அக. (ஈ) “(மறையவன்) வாம்பரித் தடந்தேர்ப் பரிதிவா னவன்போய்
மறிதிரைக் குடகடல் குளிப்ப, வாம்பல்வா யவிழு மாலையக் காலத்
தந்திவந்தனைத்தொழின் முடித்துத், தீம்புனற் றுறைநின் நகன்று”
பிரமோத்தர. உமாமகேசவரபூசை. எ.

சு. “மாலையோவல்லு” என்னுங் குறளின் விசேடவுரையில் “வாலிழை
மகளிருயிர்பொதி யவிழ்க்குங், காலு” என்றும்போல ஈண்டுப் பொது
மையாற் கூறப்பட்ட தென்பர் பரி; துறந். கஉ௨௧.

(19திபேதம்) * கொள்பவர்போல, † துடங்க, ‡ உயிர்ப்பொதி.

கடு காலையாவதறிபார்

(க)மலை (உ)யென்மனார் மயங்கி யோரே.

இது பிரிவிடை மலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றத் தலைவி தோழிக்கு உரைத்தது.

- க. மன் அசைநிலைக்கண் வந்ததற்கு, “மலை யென்மனார் மயங்கியோரே” என்பது மேற்கோள்; நன். இடை. கு. க. மயிலை. இவ்வடியே துறுந். உ.உ.ச - ஆம் செய்யுளிலும் மூன்றாம் அடியாக வந்துள்ளது.
- உ. (அ) என்மனா ரென்பது, இடைச்சொல் தான்சாரப்படுஞ் சொல்லிற்கு வேறாய் வருதலே யன்றி அதற்கு உறுப்பாயும் வருமென்பதற்கு மேற்கோள்; தொல். இடை. கு. க. சே. (ஆ) “என்மனா ரென்பது செய்யுண் முடிபெய்தி நின்றதோ ராரீற்று எதிர்கால முற்றுச்சொல்,... .. என்ப என்னு முற்றுச் சொல்லினது பகரங் குறைத்து மன்னும் ஆருமென இரண்டிடைச்சொற்பெய்து விரித்தாரென்று உரையாசிரியர் கூறினாரா லெனின்;-என்மனாரென்பது இடர்ப்பட்டிழிச் சிறப்பான்மை வாராது, நூலுள்ளும் சான்றோர் செய்யுளுள்ளும் பயின்று வருதலானும், இசை நிறையென்பது மறுத்துப் பொருள் கூறுகின்றார் பின்னும் இசை நிறையென்றல்மேற்கோண்மலைவாதலானும் அவர்க்கு அதுகருத்தன் றென்க. மாணக்கர்க்கு உணர்வு பெருகல் வேண்டி வெளிப்படக் கூறுது உய்த்துணரவைத்தல் அவர்க்கு இயல்பாகலாற் செய்யுண்முடி பென்பது கூறாராயினர்” (தொல். கிளவி. கு. க.) என்றும் (இ) இ.கிளை வினைத்திரிசொல் லென்பாருமுள ரென்றும். (தொல். எச்ச. கு. க.) கூறுவர் சேனாவரையர்; (ஈ) “என்பவென்னு முற்றுச்சொல் ‘குறைக்கும்வழிக் குறைத்தலும்’ என்பதனும் பகரங்குறைத்து, ‘விரிக்கும்வழி விரித்தல்’ என்பதனால் ‘மன்’ ‘ஆர்’ என்பன இரண்டிடைச்சொற் பெய்து விரித்து, என்மனா ரென்றாயிற்று” என்று (இறை. கு. க.) இறையனா ரகப்பொரு ளுரைகாரரும் (தொல். கிளவி. கு. க) கல்லாடனரும் (உ) என்பவென்னுமொழி, ஈற்றுப் பகரங்கெட்டு மன் ஆரென்னும் இடைச்சொற்களைப்பெற்று என்மனா ரென முடிந்ததென்று (யா - வி. கு. உ.உ.) யா - வி. உரைகாரரும் உரையாசிரியரெனப் பேர்பெற்ற இளம்பூரணர் கொள்கையையே பின்பற்றுவர்; (ஊ) “என்மனாரென்பது செய்யுண்முடி பாயதோ ராரீற்று முற்றுச்சொல்; மன் எதிர்காலவிடைநிலை. அது ‘உயர்தினை யென்மனார் மக்கடூட்டே’ என்னுஞ் சூத்திரத்துச் சேனாவரைய ருரையானுமறி” என்று கூறுவர் சிவஞானமுனிவர்; சீவஞான போத மாபாடியம். கு. க. உரை.

இதன் பொருள்.

அகன்ற (க) உலகத்தை எவ்வுயிர்க்குள் தோற்றுவிக்கும் தன்னுடைய பல கிரணங்களைத் தனக்கு வாயாகக்கொண்டு (உ) கான்ற பகற்காலத்தை மீண்டும் அவ்வாயாலே விழுங்கினாற்போல அவற்றைச் சுருக்கிக்கொண்டு படுகின்ற சுடர் அத்தகிரியைச் சேர்கையினாலே போரின்கண் மிகுகின்றசுக்கரப்படையை யுடைய மாயோனிற்றம்போல இயல்பாகவுள்ள இருள் பரந்துவாராநிற்க, அதனைப் பொறுதே தன் நிலவாலே ஓட்டிப் புறங்காண்பாரைப்போலே அழகியுடைய மதிதோன்ற, கணவரைக் கூடித் துயிலைப்பெற்ற கண்கள் போலே திரண்ட தண்டுகளையுடையவாகிய தாமரை (ங) முதலியன குவிய, தம்புகழ்களைக் கேட்ட சான்றோரைப்போலே தலையைச் சாய்த்து மரங்கள் துயில, சிறுதுறுகள் பிரிந்த மகளிரை (ச) இகழ்ந்து சிரிப்பவைபோலே முகைகள் அலிழ்ந்து விளங்க, சிறிய மூங்கிலாகிய குழல்போலச் சுரும்புகள் ஆர்ப் பரவஞ்செய்து பாட, புட்கள் தம் பார்ப்புக்களை நினைத்துக் குடம்பையைச் சேரப், பசுக்கள் தாந் தங்கும் ஊர்களிடத்திற் கன்றின்மேல் அமர்ந்த விருப்பத் தோடே மன்றுக ணிறையப் புகுதலைச்செய்ய, மாக்கள் தாந் தங்குமிடத்தே சென்று தங்க, அந்தணர் தாஞ் செய்யுந் தொழில்களைச் செய்து அந்திக் காலத்தை எதிர்கொள்ள, (ரு) மகளிர் செந்தியால் உண்டான விளக்கை ஏற்றத் தொடங்க, மாலை விளக்கங்கொள்ள வந்ததனை அறிவுகெட்டோர் வாலிய இழையினையுடைய மகளிருயிரை அதனைப் பொதிந்துநின்ற உடலினின்றும்

- க. "இருவிழிகள் வாண்முகத்தி லிருந்தாலும் வானிரவி யெழுந்தா லன்றிக், கருதுநிலப்பல்பொருளுங் காண்டலரிதாம்" திருக்குற்றலப். நூற்பயன். க.
- உ. (அ) "வெயில்கான் றிருள்சீத் தெழுவுவங்கதிர்ச் செல்வன் மைந்தன்" கூர்ம. இராவணவதை. கள. (ஆ) "பாயிருள் பருகுப பகலைக்கான் மெழுங், காயெரிக் கதிவான்" திருவாணைக்கா. தீர்த்தவிசேடப். சுசு.
- ங. முதலியனவென்றது, குவளை நெய்தல்களை; இவை காலை மலர்ந்து மாலைக் குவிவனவென்றே பண்டைநூல்கள் கூறுகின்றன; இதற்கு மாறாக, குவளை மாலை மலர்ந்து காலைக் குவியுமென்று பிற்காலத்து நூல்கள் கூறுகின்றன. இவற்றின் உண்மை நோக்கி அறியத்தக்கது.
- ச. "முல்லைத், தொகுமுதை யிலங்கெயி ருக், நகுமே தோழி" குறுந். கஉசு.
- டு. (அ) "வளமனைப், பூந்தொடி மகளிர் சுடர்தலைக் கொளுவி, யந்தி யந்தண ரயர்" குறிஞ்சி. ௨௨௩ - ௨௨௪. (ஆ) "உள்ளினே னல்லனோ யானே யுள்ளிய, வினைமுடித் தன்ன வினியோண், மனைமாண் சுட ரொடு படர்பொழு தெனவே" நற். நு. ௭ - ௯. (இ) "எல்வளை மகளிர் மணிவிளக் கெடுப்ப, மல்லன் மூதூர் மாலைவந் திறுத்தென" சீலப். ச: கக - ௨௦.

போக்குங் காலத்தினது இயல்பாவதறியாராய் மாலைக்காலமென்று அதுவும் ஒருகாலமாகக் கூறாநிற்பரென ஆற்றாளாய்த் தோழிக்குக் கூறினான். எ - று.

கல்சேரகையினாலே * இருள் இவராரிற் று † அதுபொருது மதிதோன்ற என ஒருவினையாகமுடிக்க. “பகல்கான் நெழுதரும் பல்கதிர்ப் ‡ பருதி” (௧) என்றார் பிறரும்.

|| மதியேந்தர என்பது முதலிய செயவெனெச்சங்கனெல்லாம் நிகழ்கால முணர்த்திலின்று † மாலைவாழ்கொள[ர] என்னுஞ்செய[யா]வெனெச்சத்தோடு முடிந்தன. அது பின் வந்ததை என்னுந் தொழிற்பெயர்த்திரிசொல்லோடு முடிந்தது.

மயங்கியோர் என்றது தோழியைக்கருதி. x “திணைமயங்குமுகதலும்”(௨) என்றதனாற் கருப்பொருண்மயங்குதலும் அமைத்தாம்.

இனி மாலை + வாழ்கொளவென்று பாடமாயின் அப்பாடத்திற்கு, மாலை தான் வாழ்தல்கொள்ள வந்ததினை என்க.

** அழகுடங்க என்பதும் பாடம்.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவுபிறந்தது.

இஃது அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்தோடிய கொச்சகவொருபோகின் பகுதியாய்த் தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுமின்றிச் சுரிதகம் பெற்று அடி நிமிர்ந்தோடிய †† அகநிலைக்கொச்சகம். (௨)

(௧௨௦.) அருடிரந்த காட்சியா னறனோக்கா னயஞ்செய்யான்

வெருவுற வுய்த்தவ னெஞ்சம்போற் பைபய

விருநீர்பு புலம்பூரக் கலைசுடர் கல்சேர

வுறவுத்தகை மழுங்கித்தன் னிடும்பையா லொருவனை

நு யிரப்பவ னெஞ்சம்போற் புல்லென்று புறமறிக்க

கரப்பவ னெஞ்சம்போன் மரமெல்லா மிலகடம்பத்

தோற்றஞ்சால் செக்கருட் பிறைதுதி யெயிறாக

நாற்றிசையு நடுக்குறூஉ மடங்கற் காலைக்

கூற்றுநக் கதுபோலு முட்டுவரு கடுமலை;

க. பெரும்பாண். உ.

உ. தொல். அகத். கு. ௧௨.

(பிரதிபேதம்) * இருள்வாராரிற் று, † அது பொருமதி, ‡ பரிந். || மற்போத, † மாலை வளர்கொள வென்னுஞ் செய்யாவென்னு மெச்சத். x திணைமயங்குமுகதலும் என்பதனாற் றருப்பொருண், † வாழ்கொளவென்ற பாடத்திற்கு மாலைதான் வாழ்தல், ** அழகுடங்க. †† யகைநிலை.

௧௦ மாலைநீ, உள்ளங்கொண்டகன்றவர் துணைதாராப்பொழுதின்கண்
வெள்ளமா நிறநோக்கிக் கணைதொடுக்குங் கொடியான்போ
ல்லற்பட்ட டிருந்தாரை யயர்ப்பிய வந்தாயோ

௧௩ மாலைநீ, ஈரமில் காதல ரிகந்தருளா விடனோக்கிப்
போர்தொலைந் திருந்தாரைப் பாடெள்ளி நகுவார்போ
லாரஞ் நற்றாரை யணங்கிய வந்தாயோ ;

௧௬ மாலைநீ, கந்தாதல் சான்றவர் களைதாராப் பொழுதின்கண்
வெந்ததோர் புண்ணின்கண் வேல்கொண்டு நுழைப்பான்போற்
காய்ந்தனோ யுழப்பானாக் கலக்கிய வந்தாயோ;

எனவாங்கு;

௨௦ இடனின் றலைத்தரு மின்னாசெப் மாலை
துனிகொ யெர்தீரக் காதலர் துணைதர
மெல்லியான் பருவத்து மேனின்ற கடும்பகை
யொல்லென நீக்கி யொருவாது காத்தோம்பு
நல்லிறை தோன்றக் கெட்டாங்
கில்லா கின்றா லிருளாகத் தொலிந்தே.

இது பரிவிடையாற்றாத தலைவி, மாலைப்பொழுதுகண்டு கழிய ஆற்ற
ளாயின இடத்துத் தலைவன்வரவும் அவளது அகமலர்ச்சியுங் கண்டார்
கூறியது.

இதன் பொருள்.

அருமர்ந்த காட்சியா னறனோக்கா * னாயஞ்செய்யான்
வெருவுற வுய்த்தவ னெஞ்சம்போற் பைபய
விருநீர்பு புலம்பூரக் (க)கணைசுடர் கல்சேர
வுரவுத்தகை (உ)மழுங்கித்தன் னரிடம்பைபா லொருவனை
ரு யிரப்பவ னெஞ்சம்போற் புல்லென்று புறமாறிக்
கரப்பவ னெஞ்சம்போன் பரமெல்லா மிலைகூம்பத்

௧. (அ) “கணைசுடர் கல்சேர்பு மறைய” அகம். ௪௭: ௧. (ஆ) “படுசுடர்
கல்சேர” (இ) “ஒண்சுடர் கல்சேர” (ஈ) “கல்சேர்பு ஞாயிறு கதிர்
வாங்கி மறைதலின்” கலி. ௧௧௧: ௨, ௧௨௧: ௧, ௧௩௪: ௪.

௨. மழுங்க லென்பது ‘மழுகல்’ எனவும் ‘மாழ்கல்’ எனவும் வழங்கும்.
(பிரதிபேதம்) * அறஞ்செய்யான், பயஞ்செய்யான்.

தோற்றஞ்சால் செக்கருட் (க)பிறைதுதி யெயிறுக
நாற்றிசையு நடுக்குறா உ மடங்கற் காலைக்
கூற்றுநக் கதுபோலு முட்குவரு கடுமலை

எ - து: (௨)அருள் ஒருகாலத்தும் இல்லையான அறிவாலே (௩) அறஞ் செய்தல் இருமைக்கும் பயன்றருமென்று கருதாறாய், பண்புஞ்செய்யாறாய், எல்லாரும்வெருவுதலுதம்படி தனக்குள்ளநானைப் பயன்படாமற்செலுத்தினவனுடைய நெஞ்சின் மருட்சிபோலே, மெத்தென மெத்தென இருளாலே உலகம் நிறைந்து கணவரைப் பிரிந்தோர்க்குத் தனிமைமேலிடும்படி செறித்த சுடரையுடைய ஞாயிறு *அத்தகிரியைச்சேர, மிடியாலே இரத்தங்கஞ்சினவன் வலியின்றகைமை கெட்டிச்சென்று ஒருவனை வேண்டுகின்றவனுடையநெஞ்சு போலே, மரமெல்லாம் முத்தப் பொலிவழிந்து, பின்பு அம்மரமெல்லாம் இரப்பாரைக்கூண்டுருந்தவிடத்தினின்றும் எழுந்திருந்துபோய் மறைகின்றவனெஞ்சு கண்ணோடாதுகுவிபுமாறுபோல, இலைகெல்லாம் குவிய வருகின்ற மாலாய்! நீதான் நாலுதிக்குஞ் சேர நடுக்கமுதும் ஸ்ரீமுடிவாகிய காலத்திலே கூற்றுவன் விளக்கம் அமைத்த செக்கர்வாளிட்டதுத் தோன்றின ஹதியையுடைய பிறை தனக்கு எயிறுக்கொண்டு(௪)பல்லுயிரையுஞ் சேரக்காடற்கு நக்காற்போலும் உட்குதலையுடைய கடியமாலையா யிருந்தாய். எ - று.

க. (அ) “ஒன்றையெயிற்ற தொருபெருமீட்ப யுலகம் விழுங்க வங்காந்து, நின்றற்போல நிழலுமிழ்ந்து நெடுவெண்டுக னெயிற்றிலங்க, வின் றருகுதி வானவா யங்காங் தென்னை விழுங்குவா, னன்றே வந்த கிம்மலை யளியே ஞாவி யாடாங் கொல்” கீவக. ௧௬௦. (ஆ) “விரி மலர்த் தென்றலாம் வீசுபாசமு, மெரிதற் செக்கரு மிருநங் காட்டலா, வரியவட் கனறரு மந்தி மாலையாக, கருநிற் செம் மயிர்க் காலன் ருன்றிறான்” கம்ப. மிதுலைக்காட்சிப். ௬௨. (இ) “கூற்றங் கரத்து கொடியபுன் மலை வடிவுகொண்டு, தோற்றஞ் சிறு பிறை யெயெயிறுகத் துறையிருந்து, தேற்றற் தரும்பெடை யன்ன முஞ் சேவலுஞ் சேக்கைபுகு, மாற்றற் திறமறி யேனவ ரோசென் மகன்மனரே” அப்பிகாபதி கோவை. ௧௬௪.

உ. (அ) “மெல்லெ, னருளிற் பிறக்கு மறநெறி” நான்மணி. ௭. (ஆ) “அறனு, மருளுடையான் கண்ணதே யாகும்” சிறுபதிக. ௩.

௩. (அ) “தருமமென் றெருபொரு ளுளது ஞாலிலா, விருமையி ண்ப்புற மெளிதி னுக்குமால்” கந்த.....(ஆ) “அறமே, விருமை யுந்துணை யாகுவ தன்றிமற் றில்லை”

௪. (அ) “மன்னுயிர்ப் பன்மையுங் கூற்றத் தொருமையு, நின்னெடு தூக்கிய” புறம். ௧௬: ௩ - ௪. (ஆ) ஒருமைக் கடும்பரி யூரவோ னுயிர்த் தொகை, யொருபக லெல்லையி னுண்ணு மென்ப, தாரிய வரச

(பித்திபேதம்) * அத்தகிரியை.

முன்னர் நின்றமலை உட்குதலையுடைய மாலையெனப் பின்னர் வந்த
* மால் விசேடித்துநின்றது.

க௦ மாலேநீ, உள் ளங்கொண்டகன்றவர் துணைதாராப்பொழுதின்கண்
வெள்ளமா (க)னிறநோக்கிக் கணைதொடுக்குங் கொடியான்போ
லல்லற்பட்டிருந்தாரை யபரப்பிய வந்தாயோ

எ - து: இங்ஙனங் கடிய நீ என்னெஞ்சத்தைத் தம்மிடத்தே கொண்டு
நீங்கினவர் எனக்குத் துணையாந்தன்மையைத் தாராத காலத்திலே வெள்ளத்
திலே அகப்பட்டிக் கையையற மாட்டாத மானினது மருமத்தைப் பார்த்து
அம்பைத் தொடுக்குங் கொடியவனைப்போல அல்லலிலே அழுந்தியிருந்த
என்னைக் கையறவெய்துவிக்க வந்தாயோ? எ - று.

மால் நீ என வருகின்றவற்றையும் தாவொடு கூட்டி மூம் கூறியவாறே
பொருளுரைக்க.

க௧. மாலேநீ, ஈரமில் காதல் நிகந்தருளா (உ)விடனோக்கிப்
(நு)போர்(சு)தொலைத் திருந்தாரைப் பாடெள்ளி நகுலார் போ
லாரஞ் குற்றாரை யணங்கிய வந்தாயோ

எ - து: இங்ஙனங் கடிய நீ அருளில்லாத காதலர் விட்டுநீங்கி அருளா
திருந்த காலத்தைப் பார்த்துப் (நு) போரிலே தோற்றிருந்தவர்களை அவர்கள்
பட்ட தோல்வியை இகழ்ந்து சிரிப்பாரைப்போலே பொறுத்தற்கரிய வருத்த
முற்ற என்னை வருத்துவிக்கவந்தாயோ? எ - று.

ரமார்க்கனத் தறிய, தூழி லாட்டிய குழ்கழல் வேந்தன்” சீலப்: உச:
உக௫ - உகஅ.

க. (அ) “சிலைமாண் கடுவிகை+ கலேநிறத் தழுத்தி” (ஆ) “வரிமர னோன்
ஞாண் வன்சிலைக் கொளீஇ, யருநிறத் தழுத்திய வம்பினர் பலருட,
னண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டு” (இ) “வெள்வோ, லாத
னெழினி யருநிறத் தழுத்திய, பெருங்களிற் றெவ்வம் போல”
என்பவையும் இந்நூற்பக்கம் ௩௧௪: ௧ - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. இடன் - காலம். கலி. ௧௨௧: ௨௩.

௩. “போர்.....வந்தாயோ” என்பது செய்கை யல்லாத மாலைப்
பொழுதினைச் செய்யாமரபிற் றொழிப்படுத்தடக்கி உவமவாயிற்படுத்த
தென்பர். ௩௪; தோல். பொருளி. ௫. ௨.

௪. “ஒருவனை யொருவனெதலுந் தொலைதலும், புதுவ தன்று” புறம்.
எசு: ௧ - ௨.

௫. (அ) “தன்கிளிந் தானைப் பெயர்புற நகுமே” புறம். ௨௮௪: ௮;

(ஆ) “வானக மண்ணு மெல்லா நகுநெடு வயிற் தோளா, னானகும்
(பிரதிபேதம்) * மாலைய விசேடித்து.

போர்தொலைந்திருந்தார், தொழிவின்றொழில் தொழிலுடையதன்மேல் நின்றது.

க. (க)மாலேநீ, கந்தாதல் சான்றவர் களைதாராப் பொழுதின்கண்
(உ) வெந்ததோர் புண்ணின்கண் வேல்கொண்டு நுழைப்பான்
காய்ந்தனோ யுழப்பாரைக் கலக்கிய வந்தாயோ [போற்

எ - து: இங்ஙனம் *கடிய நீ எனக்குப் பற்றுக்கோடாதலை அமைந்தவர்
என் வருத்தத்தைப் போக்குதலைச் செய்யாத காலத்தே முன்பேவெந்ததொரு
புண்ணிலே பின்பு ஒருவேலைக்கொண்டு சொருகுவாண்போலே மெய்
வெதும்புதற்குக் காரணமான காமநோயிலே அழுந்துகின்ற என்னையுள்ளி
உள்ள அறிவையுங் கலங்குவிக்க வந்தாயோ? எ - து.

† எனவாங்கு

எ - து: என்று அவன் கூறும்படியாக. எ - து.

ஆங்கு, அசை.

உ. இடனின் றலைத்தரு மின்னசெய் மலை

துனிகொ டயர்தீரக் காதலர் துனைதர

(௩) மெல்லியான் பருவத்து மேனின்ற கடும்பகை

யொல்லென நீக்கி மொருவாது ‡ காத்தோம்பு

நல்லிறை தோன்றக் கெட்டாங்

கில்லா கின்ற லிருளாகத் தொளித்தே

பகைவ மெல்லா நகுவனென் றதற்கு நாணன்” கம்ப. கும்ப. கக.

(இ) “முன்னை வைகலின் முரிந்தன னென்றே, பன்னு மோர்வசை
பரந்ததுமன்றிப், பின்னு மிப்பகல் பிழைத்தன னென்ற, லென்னை
யாவர்களு மெள்ளுவர் மாதோ” கந்த. மூன்றாட்பாண. கசஅ.

க. பொழுதொடு கேட்டுநபோலக் கூறியதற்கு, “(மாலேநீ.....)
காய்ந்த நோயுழப்பாரைக் கலக்கிய வந்தாயோ [..... மலை]”
என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. உ. ௦௦. ௩௪.

உ. (அ) “மலை, வெந்துயர்க் கண்ணின் வேலிட்டதுபோல், வந்திறுத்
தன்றால் வலியெனக் கில்லென” (பெருங். (க) ௩௩: ௧௪ - ௧௬)
என்பதும் (ஆ) “வெந்தபுண் வேலெறிந் தன்றால்” (கலி. அ. ௩: ௩௦)
என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௩. “நல்லற நெறிநிரீஇ யுலகாண்ட வரசன்பி, னல்லது மலைந்திருந் தற
நெறி நிறுக்கல்லா, மெல்லியான் பருவம்போன் மயங்கிரு டலைவர,
வெல்லைக்கு வரம்பாய விடும்பைகூர் மருன்மலை” கலி. கஉ௬: ௪-௭.

(பிரதீபேதம்) *கடியநீ, † எனவாங்கென்றில் ஆங்கை. ‡ காத்தாற்று நல்லிறை.

*எ-து: ஆற்றுதற்கோரிட மின்றாக அலைத்தலைச்செய்யும் பொல்லாங்கே செய்யும் மாலைக்காலத்தாலே வெறுப்புக்கொண்ட வருத்தந்தீரும்படி காதலர் விரைந்து வருகையினாலே, அம்மாலை இராக்காலத்திடத்தே சென்றொளித்து. நாற்படையாலே இளைத்த †அரசன் இளைத்த பருவத்தே அவனுக்கு மேலாய் வந்த ‡கடியபகையானது அந்தப் பகைமையை விரையப்போக்கி நீங்காமல் நின்று காத்து நடத்தும் நல்ல இறைவன் வந்து தோன்றக் கெட்டுப்போனாற் போலே, இல்லையாகாநின்றதெனக் கண்டோர் கூறினார். எ - று.

|| பகை கெட்டாங்கு மாலை ஒளித்து இல்லாகின்றதென்க.

இதனால், கண்டோர்ந்து ஆக்கம்பற்றிய மருட்கை பிரந்தது.

(௧)இஃது இடையிடை சொற்சீரடிவந்து எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங் குன்றிய கொச்சகம். (௩)

(௧௨௧.) ஒண்சுடர் கல்சேர வுலகூநந் தகையது

தெண்கட லழுவுத்துத் திரைநீக்கா வெழுதருஉந்

தண்கதிர் மதியத் தணிநிலா நிறைத்தரப்

புள்ளின மிரைமாந்திப் புகல்சேர வெலியான்று

வள்ளிதழ் கூம்பிய மணிமரு ளிருங்கழி

பள்ளிபுக் கதுபோலும் பரப்புரீர்த் தண்சேர்ப்ப;

எ தாங்கருங் காமத்தைத் தணந்துரீ புறமாறத்

தூங்குரீ ரிமிழ்திரை துணையாகி யொலிக்குமே

யுறையொடு வைகிய போதுபோ லொய்யென

நிறையானு திழிதருஉ நீர்நீந்து கண்ணுட்கு;

கஃ வாராப்ரீ புறமாற வருந்திய மேனிபாட்

காரிருட் டுணையாகி யசைவளி யலைக்குமே

௧. (அ) இச்செய்யுளுக்கு (தோல். செய். கு. ௧௫௫. ௩௪.) இக்குறிப்பே சிறிது வேறுபடக் காணப்படுகின்றது; (ஆ) பேராசிரியரும் “அரு டீர்ந்த காட்சியா னறனோக்கா னயஞ்செய்யான்” எனவும்..... அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்தொழுகியது போலும் கொச்சகம் வருங் கால், ஒத்தாழிசையும் வண்ணகமும்போலத் தனிச்சொற்பெற்றும் பெறாதும் வரும்” என்று கூறி, இதனைத் தனிச்சொற் பெற்று வந்த தற்கு உதாரணங்காட்டினர்; தோல். செய். கு. ௧௫௫.

(பிரதிபீதம்) * எ-து என்று அவன் கூறும்படியாகஆற்றுதற்கு, † அரசனைத்த. ‡ கடியபகையறிந்து, அப்பகை, கடியபகையான அந்தப்பகை, || பகைகெட்டாக் 'கென்க மாலை.

கமழ்தண்டா துதிர்த்து வழுற்ற கோடல்வி
யிதழ்சோருங் குலைபோல விறைநீவு வளையாட்டு;

கரு இன்றுணை நீநீப்ப விரவினுட் டுணையாகித்
தன்றுணைப் பிரிந்தயாஅந் தனிக்குரு குசவுமே
யொண்சுடர் ஞாயிற்று விளக்கந்தா னொளிசாம்பு
நண்பகன் மதியம்போ னலஞ்சாயந்த வணியாட்டு;
எனவாங்கு;

உற எறிகிறை தந்திட விழிந்தமீ னின்றிறை
மறிகிறை வருந்தாமற் கொண்டாங்கு நெறிதாழ்ந்து
சாயினள் வருந்தியா விடும்பை
பாய்பரிக் கடுந்தின்டேர் களையினே விடனே.

இது தலைவர் ஒருவழித் தணந்தவிடத்துத் தலைவி ஆற்ற மைகூறி
வரையக் கருதியாயின் இஃதிடமெனச்சொல்லியது.

இதன் பொருள்.

ஒண்(க)சுடர் கல்சேர வலகூருந் தகையது
தெண்(உ)கட லழுவத்துத் திரை *நீக்கா வெழுதருஉந்
தண்கதிர் மதியத் தணிநிலா †நிறைத்தரப்
புள்ளின மிரைமாந்திப் புக்கேர வொலியான்ரு
(ஈ) வள்ளிதழ் கூம்பிய (பு)மணிமரு ளிருங்கழி
பள்ளி†புக் கதுபோலும் பரப்புரீர்த் தண்சேர்ப்ப

எ - து: ஒள்ளிய ஞாயிறு அக்ககிரியைச் சேர்தலானும் உலகெல்லார்
தன் ஒளிபரக்குந் || தன்மையதாகித் தெளிந்த கடற்பரப்பிற் றிரையைநீக்கித்

க. இந்நூற்பக்கம் எடுக்க: க - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ) “கடலழுவ நீந்தி” கீவக. ௩௦௬. (ஆ) “கருக்கட லழுவத்து”
பெருங். (க) சரு: அஅ.

ஈ. பிறிது பொருளோடு உவமை கூறாது பொருள்தோற்றிய விடத்தோடு
நோக்கி முன்னமரபால் உவமை கூறியதற்கு, “வள்ளிதழ்.....தண்
சேர்ப்ப” என்பது மேற்கோள்; தோல். உவமை, கு. உஈ. ‘பிறிதொடு’
இனம்.

ச. “இனமீ ளிருங்கழி யோத முலாவ, மணிநீர் பர்க்குந் துறைவ”
திணைமொழி. சச.

(198திபேதம்) * நீக்காமெழுதருந். † நிறுத்தா, நிகத்தா. ‡ புக்கபோதும்; ||தன்மையதாகி.

தோன்றுத் தண்ணியதாகிய கதிரையுடைய மதியத்தினது அழகையுடைய நிலாமிருதலைச்செய்கையினாலும் (க) பறவைகள் இளையை நிறையத்தின்று தாந்தற்கும் (உ) புகல்களைச் சேர்கையினாலே தன்னிடத்து ஆரவாரம் அடங்கப்பட்டு வளவிய இதழ்களுந் குவிர்த நிலமணியென்று மருளும் பெரியகழி துயில் கொண்ட தன்மையை யொக்கும் கடலையுடைய குளிர்த சேர்ப்பனே! எ-று.

தகையதாகி எழுதரும் மதி. ஞாயிறு படுதலும் மதியத் தோன்றுதலும் பறவைகள் புகல்சேர்தற்குக் காரணமென்றுகொள்க.

அவை சேர்கையினாலே ஒலியவிந்து *போயதைப் பள்ளிபுக்காற்போலே இருந்ததென்றது தன்குறிப்பை அதன்மேலேற்றிக்கூறியதோர் உவமவிசேடம். இஃது “ஒரீ இக்கூறலுமரீ இயப்பன்பே” என்னும் (ங) உவமவியற்குத்திரத்தில் அடக்கிலும். இதழ் கூம்புகலும் துயிற்கு அடையாய் நின்றது.

ஞாயிறு கல்சேர்த்ததனைத் தலைவன் இட்டுப்பிரிந்து தன் மனையிலே சேர்த்திருத்தலிற் களவு புலப்படாத தன்மையாகவும் மதியத்தின் நிலாப் பரந்ததனை அவ்விடத்துக் காவலின் விளக்கமாகவும் பறவைகளின் ஆரவாரங் கெட்டதனை இவ்விரண்டினாலும் அவர்தாற்றுகின்ற மகளிரொலி அவிந்து இவ்வூர் துயில்கின்றாற்போலிருந்த தன்மையாகவும் உன்னுறை யுவமங்கூறுக.

எ தாங்கருங் காமத்தைத் தணந்துநீ புறமாறத்
தூங்குநீ ரிமிழ்திரை துணையாகி யொலிக்குமே
(ச) யுறையொடு வைகிய போதுபோ லொய்யென
(ரு) நிறையானு திழிதழுஉ (ங) நீர்நீந்து கண்ணாட்டு

எ - து: நீ இட்டுவைத்துப் பிரிந்து நின்னூரிடத்தே உறைந்து முன்பு நின்னெஞ்சில் தாங்குதற்கரிதாய்ப் போந்த காமத்தை நின்னிடத்தினின்றும் கைவிலகையினாலே துளியோடே தங்கின பூப்போலே நிறக்குமளவில் அமையாதே விரைய விழும் நீரிலேகிடந்து நீந்துகின்ற கண்ணையுடையவாட்டு

க. “பறவைபாட் டடங்கினலே பகல்செய்வான் மறைத்தனனே”
சீலப். எ: ௪௨.

உ. புகலென்றது, புகுமிடமாகிய மரப்பொந்து கூடு முதலியவற்றை.

ங. நோல். உவம. சூ. ௩௩.

ச. “நிலங் காரெதிர் பவைபோ, வினேநோக் குண்கண் ணீர்நில் லாவே”
(கலி. எ: ௧௧ - ௧௨) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

டு. “நிறைநிலா நோய்கூர நெடுங்கணீ ருகுத்தனலே” சீலப். எ: ௪௨.

சு. (அ) “உள்ளம்போன்றுள்வழிச் செல்கற்பின்வெள்ளநீர், நீந்தலமன்றோ
வென் கண்” துறள். ௧௧௭௦. (ஆ) “நெடும்பெருங்க ணீர்தின நீர்”

பு - வெ. பெருந்திணைப். பெண்பாற். அ.

பரிதிபெதம்* பொய்கைபன்னி, † இயலிடக்கிலும்.

அசைகின்ற கடலிலே எழுந்து முழங்குகின்ற திரைதான் துணையாகி நின்று ஆரவாரியாநிற்கும். எ - று.

(க) *வருத்துகின்ற திரை தான் துணையாக †ஒலிக்குமென்று அஃது (௨)இறந்துபடுத்தாது நின்றமைபற்றிக் கூறினான்.

கக (௩)வாராய்நீ புறமாற வருந்திய மேனியாட்

காரிருட் டுணையாகி பசைவளி யலைக்குமே

கமழ்தண்டா துதிர்ந்துக (௪)ஆழுற்ற கோடல்வீ

யிதழ்ச்சோரும் குலைபோல விழைநீவு வலையாட்டு

எ - து: நீ ஈண்டு வாராயாய் நின்மனையிடத்தே இருந்து வருந்திய மேனியையுடையவாக்கு நீ வைத்த வேட்கை நின்னிடத்தினின்றும் கைவிடு கையினாலே கமழ்கின்ற தண்ணீயதாது உதிர்ந்து சிந்தும்படி முறைமையுற்ற இகழ்கள்வீழும் குலையினையுடைய கோடல்வீபோல இறையினின்றும் கழலும் வலையினையுடையாக்கு நிறைந்த இராக்காலத்தே அசைத்து வருகின்ற காற்றுத்தான் துணையாகிநின்று வருத்தாநிற்கும். எ - று.

இனி மேனியாட்டு வருந்திய நீ வாராயாய்ப்புறமாற என்றுமாம்.

கரு இன்றுணை நீநீப்ப விரவினுட் டுணையாகித்

தன்றுணைப் ||பிரிந்தயாஅந் தனிக்(௩)||குரு சூசுவுமே

க. “கத்துங் கடலும்பெரும்பகை யாய்விட்ட வாடொரு பைத் தொடிக்கே” என்பது இங்கே கருத்தபாலது.

உ. இறந்து படுத்தல் - இறந்துபடச் செய்தல்.

௩. வேற்றுமையெக்கினுள் ஒருருபு ஒருபொருண்மேற் பலவெக்கிவந்து ஒரு வினையான் முடித்தற்கு, “வாராய்நீ... ..வலையாட்டு” என்னும் பகுதியை மேற்கோள்காட்டி. ‘இதனுள் நான்காவது அடிக்கிவந்து அலைக்குமென்பதனோடு முடிந்தவாறு கண்டுகொள்க’ என்பர், தெய்; தொல். வேற்றுமையங்கி. கு. கஅ. ‘உருபுதொடர்ந்து’

௪. “அலங்கிதழ்க் கோடல் வீயுகுபவைப்பா, விலங்கே ரெல்வனை யிறையு, ரும்மே” (கல். எ: கரு - கசு) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இந்நூற் பக்கம் ௬௧௬: ௬-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

௫. குருகு: நெய்தனிலத்துக்குறித்தாகக் கூறப்படும் ஒருபறவை; கரிய காலையும் வெண்ணிறத்தையும் உடையது; பனைமடலிற் கூடுகட்டிக் கொண்டு விதிவது; மீன் யாமை முதலிய நீர்வாழ்வின்களையுண்டு உயிர் வாழ்வது; துணைபிரிந்திருப்பின் வருந்தி அதனை அழைக்கும் இயல்பினது; நள்ளிவில உயவுவது; இத்தருச் சங்கும் இதன் காலுக்குத்

(புறப்பேதம்) * வருத்துகின்றதான். † ஒலிக்குமென்றது இறந்து. ‡ சேரும் ||பிரிந்தயாம்

.யொண்சுடர் * ஞாயிற்று விளக்கத்தா னொளிசாம்பு

† நண்பகன் மதியம்போ னலஞ்சாயந்த வணியாட்டு

தினையரிதானும் வெண்டாமழம்பூவுக்கும் வெண் கூதாளம்பூவுக்கும் இதுவும் உவமையாகக் கூறப்படும்; இதனிற்கும் துவியென்று அருகி வழங்கும்; இதனைக் கொக்கென்பாரும் நாரையென்பாரும் அன்ன மென்பாருமுளர்; இப்பெயர் நீர்வாழ் பறவைக்கெல்லாம் பொதுவாய் வருமாயினும் (அ) “கொக்கினங்காள் குருகினங்காள்” என வேறு வேறு விளிக்கப்படுதலின், கொக்கு அன்றென்றும் கருங்கால் கூறப் படுதலின் நாரையும் அன்னமும் அன்றென்றும் துணியலாகும். இதன் இன்குரலுக்கு யாழொலியும் இதன் கூட்டத்தின் ஆர்ப்புக்குத் தேர்மணயொலியும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. இது வெண் ணிறமுடைமையால் வெள்ளாங்குருகென்றும் வழங்கும். அதனோடு சிறுமையென்னும், அடையுமடுத்துச் சிறுவெள்ளாங் குருகென்றும் வழங்கும்; அது யானையங் குருகினும் இது சிறிதென்பது பற்றிப் போலும். (ஆ) “புண்ணை, வாலிணர்ப் படுகினைக் குருகிறை கொள்ளு, மல்குறு கான லோங்குமண லடைகரை” (இ) “கருங்கால் வெண் குருகு” (ஈ) “பெண்ணை, வீங்குமடற் குடம்பைப் பைதல்வெண் குருகு, நள்ளென் யாமத் துயவுதோ றுருகி” (உ) “பெண்ணைத் தோடுமட லேறிக், கொலொய்ப் பேடைக் குடம்பைச் சேரிய, வுயிர்செலக் கடைஇப் புணர்துணைப், பயிர்த லாளு பைதலங்குருகே” (ஊ) “நெய்த் தலைக் கொழுமி னருந்த வினக்குருகு, குப்பை வெண்மண லேறி” (எ) “குருகுடைத் துண்ட வெள்ளகட் டியாமை” (ஏ) “கோடுதுணர்ந் தன்ன குருகொழுக்கு” (ஐ) “தினைத்தா ளன்ன சிறுபசுக் கால, வொழுகுநீ ராரல் பார்க்கும், குருகுமுண்டு” (ஓ) “தாழை குருகினுந் தண்ணந் துறைவனை” (ஔ) “தாழை வெண்பூக், குருகென மலரும் பெருந்துறை” (ஐ) “பிணர்முடத் தாழை விரிமலர் குருகென, நெடுங் கழிக் குறுங்கயல் நெய்தலுண மறைந்தும்” (ஃ) “குருகிந் தன்ன, வண்பிணி யவழிந்த வெண்கூ தாளத், தலங்குருகை யலரி” (அஅ) “துறைபோ கறுவைத் தாமடி யன்ன, நிறங்கிளர் தூவிச் சிறு வெள்ளாங் குருகே” (ஆஆ) “யாழ், நரம்பிசைத் தன்ன வின்சூற் குருகின்” (இஇ) “விருத்தின் வெண்குரு கார்ப்பின்.....பண்ணமை நெடுந்தேர்ப் பாரணயி னெலிக்குந், தண்ணந் துறைவன்” (ஈஈ) “வெள் ளாங்குருகின் பிள்ளை” (உஉ) “யானையங் குருகின் கானலம் பெருந் தோ, டட்ட மள்ள ரார்ப்பிசை வெருஉங், குட்டுவன் மரந்தை” என வருபவை இங்கே அறிதற்பாலன. வடமொழியில் ‘க்ரொளஞ்சுகிரி’ என்பது தமிழில் ‘குருகுபெயர்க் குன்றம்’ என்று கூறப்படுதலானும்

எ - து: இனிய துணையாகிய நீ கைவிட்டு உன்மனையிடத்தே இருக்கையிலே ஒன்றிய சடரையுடைய (க)ஞாயிற்றினது மிக்க ஒளியாலே தன் ஒளி கெடுகின்ற உச்சிக்காலத்து மதிபோலே நன்மைகெட்ட முகத்தினையுடையார்கு இராக்காலத்திடத்தே தன் சேவலைப் பிரிந்து வருந்துந் *தனிக்குருகு தான் துணையாகி உசாவாநிற்கும். எ - று

எனவாங்கு, அசை.

உ0 எறிதிரை தந்திட விழிந்தமீ னின்றிறை

மறிதிரை வருந்தாமற் கொண்டாங்கு நெறிதாழ்ந்து

சாயினன் வருந்தியா னிடும்பை

பாய்பரிக் கடுத்திண்டேர் களையினோ விடனே

எ - து: இனிய துறையிடத்தே எறிகின்ற திரை எறக் கொண்டுவந்து †போகடுகையினால் எக்கரிலேகிடந்த மீனை மீள்கின்ற அத்தினை வருந்தா கபடி கைக்கொண்டுபோன தன்மைபோலே நீ முன்பு சடத்தின நெறி தாழ்கையிலே மெலிந்தனளாய் வருந்தினவளுடையவருத்தத்தைப் பாய்ந்துசெல்லும் பரிபூண்ட கடிய திண்ணிய தேர் வெளியாக வரைவோடே வாந்து களையு மாயின் நல்லகாலமென வரைவுகடாயினான். எ - று.

இதனால், சிலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக் கலி.

(ச)

(3உஉ.) கோதை யாயமு மன்னையு மறிவுறப்

போதெழி லுண்கண் புகழ்நல னிழப்பக்

காதல்செய் தருளாது துறந்தார்மாட் டே தின்றிச்

சிறிய துனித்தனை துன்னுசெய் தமர்த்தனை

பலவுதா றடுக்கினை யினைபேங்கி யழுதனை

யலவலை யுடையை யென்றி தோழி;

கேளினி;

க்ரௌஞ்சமென்பது அன்றிலின் பெயமென்பராதலாலும் அன்றிலுக்கு(ஊஊ) “தடவுநிலைப்பெண்ணைக், கொழுமடலிழைத்தசி றுபொற் குடம்பைக், கருங்காலன்றிற் காமர் கடுஞ்சூல், வயவுப்பெடையகவும் பாளுக்கங்குல்” எனப் பனைமடல்வாழ்க்கையும் கருங்காலுடைமையும் துணைபிரியா வியல்பும் கூறப்படுதலாலும் குருகென்பது அன்றிலா விருக்கலாமென்று தோற்றுகிறது; இன்னும் ஆராய்தற்பாலது. அன்றிலின்செய்தி கலி. ௧௨௬: ௧௨-ஆம் அடிக்குறிப்பிற் காணலாகும்,

க. (அ) “பகலாங்கட் பையென்ற மதியம்போல்” கலி. ௩௪௩: ௨; (ஆ)

“விரிகதிர்ப் பரிதி முன்னர் வெண்மதி மழுங்கும்” நைடந். போர். ௨.

(பிரதிபேதம்) * தனிக்குருகுதனை. † போடுகையினாலே.

அ மாணெழின் மாதர் மகளிரோ டமைந்தவன்
காணும்பண் பிலனாத லறிவேன்மன் னறியினும்
பேணி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்
னணி னெஞ்ச நெகிழ்தலுங் காண்பல் ;

௧௨ இருளுற ழிருங்கூந்தன் மகளிரோ டமைந்தவன்
றெருளும்பண் பிலனாத லறிவேன்மன் னறியினும்
மருளி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்
மருளி நெஞ்ச மகிழ்தலுங் காண்பல் ;

௧௩ ஒள்ளிழை மாதர் மகளிரோ டமைந்தவ
னுள்ளும்பண் பிலனாத லறிவேன்மன் னறியினும்
புல்லி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்
னல்ல னெஞ்ச மடங்கலுங் காண்பல் ;

௨௦ அதனால்;

யாம நடுநாட் டியில்கொண் டொளித்த
காம நோயிற் கழீஇய நெஞ்சந்
தானவர் பாற்பட்ட தாயி
னமுயிர் வாழ்தலோ நகைநனி யுடைத்தே.

இது காமஞ்சாலா இளமையோள்வயிற் பின் களவொழக்கம் ஒழுகிய தலைவன் இடையிட்டுப் பிரிந்து தோன்முறை மனைவியரோடு புணர்ச்சி யெய்தி இருந்தானாக, அதனையறிந்து ஆற்றளாய தலைவி *ஆற்றமையைக் கண்டு வினா தோழிக்கு அத்தலைவ் அவனொழுகின்றவாறுத் தன்னெஞ்ச அவன் வயத்ததாயவாறுங் கூறியது. “மறையின் வந்த மனையோள் செய் வினை, பொறையின்று பெருகிய பருவாற் கண்ணும்” (௧) என்பதனும் “பிழ்முறை யாக்கிய பெரும்பொருள் வதுவை” என்னும் (௨) துத்திரத்தானு முணர்க.

இதன் பொருள்.

கோதை யாயமு மன்னையு மறிவுறப்
பொதெழி லுண்கண் புகற்றல னிழப்பக்
காதல்செய் தருளாது துறந்தார்மாட் டேதின்றிச்

௧. நோல். கற். கு. ௧௦.

௨. நோல். கற். கு. ௩௧.

(பிரதிபேதம்) * ஆற்றம்மாண்டு, † பருவற்கண் என்பதனும்.

சிறிய துளித்தனை துண்ணசெய் தமர்ந்தனை
பலவுநா நடுக்கினை மினைபேங்க யழுதனை
யலவலை யுடையை பென்றி கோழி

கேளினி

எ-து: (க) கோதைபோல ஒழுங்குவிட்டு விளையாமல் ஆயத்தாரும் தாயும் அறிதலுறும்படி பூவினது அழகையுடைய கண்கள் புகழ்ந்த நலத்தை இழக்கும்படி முன்னர் நம்மிடத்தே மிக்க காதலை நிகழ்த்திப் பின்னர் நமக்கு அருளாதே ஒருகாரணமின்றி நம்மைத் துறந்தாரிடத்தே முன்னர்ச்சிறியவாக வெறுத்தனை; பின்னர் அவர் நமக்குப் பொருந்தாக் குறைகளைச் செய்கையி னாலே அக்குறைகள் பல நூறுமாக அடுக்கிக்கூறி அதிலே அமர்ந்தனை; அதுவெயுமன்றி வருந்திவெங்கி அழுதுதுஞ்செய்தாய்; ஆகலான்நீ (உ) அலமருதலை யுடையையாயிருந்தாயென்று சொல்லாநின்றாய்; கோழி! இனி அலமரலைக் கேளென்றாள். எ - று.

ஏது, வடமொழி திரிந்து விகாரமாய் நின்றது.

அ (நு) மானொழிந் மாதர் மகளிரோ டமைந்தவன்
காணும்பண் பிலனாத லறிவேன்மன் னறியினும்
பேணி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்
ணணி னெஞ்ச நெகிழ்தலுங் காண்பல்

௧. (அ) “திணிநிலைக் கடம்பின் திரளா வளையு, துணையறை மாலையிற் கைபிணி விடேளம்” துறிநீசி. ௧௭௬-௧௭௭. (ஆ) “கோதை யாயமொ டோரை தழீஇ” அகம். ௪௬: ௧௬. (இ) “கடம்பு குடியு கன்னிமலை போற், றொடர்ந்து கைவிடாத் தோழி மாரொடும்” சீவக. ௧௬௦.

௨. அலவல்-அலமருதல் போலும்; “அலவுற்ற” (துறிநீசி. ௭) என்பதற்கு, ‘அலம் வந்து’ என்று பொருளுழுதப் பட்டிருத்தலும் காண்க. ‘அல வலை’ எனின் மனத்திற் றேன்றியதை ஆராயாது செய்தலாம்; “அலவலை யில்லாக் குடியும்” திரிகடுகம். ௩௪. “அலவலைச் செய்திக் கஞ்சினன்” மணி எ: ௫௧. “அலவலை நீர்த்தா லத்தைநின் னலவென” பேருங். (௧) ௩௬: ௩௮௬. எனவருதல்காண்க. “அலவலைத்து வாழ் பவா” பழ. ௩௨௬. என்பதற்கு, ‘நாணமில்லாததன்மையைச் செய்து வாழ்பவர்’ என்று பொருள்செய்திருப்பது நோக்கி அலவலை யென்ப தற்கு, நாணமின்மை யென்று பொருள் கொள்வாரு முளர். பின் “நாணி னெஞ்சம்” என வருதலும் நோக்குக.

௩. கலி. ௬௭ - ஆம் செய்யுட்டாழிசைகள் இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன. (பிரதிபேதம்) * இன்றியே நம்மை.

எ - து: மாட்சிமையையுடைய அழகினையும் காதலையுமுடையமனைவிய ரோடே அவன் பொருந்தி நம்வருத்தத்தைப் பார்க்கும் குணமில்லையிருத்தலை மிகவும் அறிவேன்; அறிந்திருப்பினும் அவன் வந்து என்னைப் (க) பேணிச் சிறிதாக அளிக்க என்னுடைய நாணமில்லாத நெஞ்சம் என்வயத்ததன்றி அவனிடத்தே நெகிழ்ந்து செல்லுதலையும் கண்டிருப்பேன். எ - று.

௧௨ (௨) இருளுற முருங்கூந்தன் மகளிரோ டமைந்தவன்

நெருளும்பண் பிலதை லறிவேன்மன் னறியினு

மருளி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்

மருளி நெஞ்ச மகிழ்தலுங் காண்பல்

எ - து: இருளோடே மாறுபடுகின்ற கரிய கூந்தலையுடைய தொன் முறை மனைவியரோடே அவன் பொருந்தி நம் வருத்தத்தைத் தெளியும் குண மில்லையிருத்தலை மிகவும் அறிவேன்; அறிந்திருப்பினும் ஒருகால் அருள் பண்ணி அவன் சிறிதாக அளிக்க என்னுடைய மருளியாகிய *நெஞ்சம் அதற்கு மகிழ்தலையும் கண்டிருப்பேன். எ - று.

௧௩ ஒள்ளிழை மாதர் மகளிரோ டமைந்தவ

னுள்ளும்பண் பிலதை லறிவேன்மன் னறியினும்

புல்லி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்

னல்ல நெஞ்ச மடங்கலுங் காண்பல்

எ - து: ஒள்ளிய இழையினையும் காதலையுமுடைய தொன்முறைமனைவிய ரோடே அவன் பொருந்தி நம்மை நினைக்கும் குணமில்லாதலை † மிகவும் அறிவேன்; அறிந்திருப்பினும் அவன் சிறிதாகப் புல்லி அளிக்க என்னுடைய வருத்தத்தையுடைய நெஞ்சம் வருத்தமீளுதலுங் கண்டிருப்பேன். எ - று.

௨௦ அதனால்

(௩) யாம நடுநாட் டியில்கொண் டொளித்த

காம நோயிற் கழீஇய(ச)நெஞ்சந்

௧. “துணிசிறந் திழிதருங் கண்ணினீ ரதல்வார, வினிதமர் காதல னிறைஞ்சித்தன் னடிசேர்பு, நனிவினார் தளித்தலி னகுபவண் முகம் பேரல” கலி. எக: ௪ - ௬.

௨. “இருளுற முருங்கூந்த லிவண்மாட்டி” கலி. ௪௬: ௧௮.

௩. “யாமத்துந் துயிலல ளலமரு மென்றோழி” (கலி. ௪௫: ௧௮) என் பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௪. கலி. ௬௭: ௧௬-௨௧, ௭௭: ௨௧-௨௪-ஆம் அடிகளும் அவற்றின் குறிப்புக் களில் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்துவனவும் இங்கே அறிதற் பாலன. (பிரதிபேதம்) * நெஞ்சமெழ்தலையும், † மிகவறியேன்.

* தானவர் பாற்பட்ட தாயி

னாழியிர் வாழ்தலோ நகைநனி யுடைத்தே

எ - து: ஆகையினாலே காமநோயாலே மிக்க நெஞ்சுந்தான் (க) நடுநான் யாமத்தில் நாக்கொள்ளுந் துயிலுவாங்கிக் கொண்டு ஒளித்தவர் பருதியிலே பட்டுவிட்டதாயின், இனி நாமிருந்து உயிர்வாழ்கையோ மிகப் பிறர் சிரித்தலை யுடைத்தென்று தோழி வரைவுகடாவுதற்குக் கூறினாள். எ - று.

இதனால், 'தன்வயினுரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தையும்' (உ) கூறினாள்.

இதனால், தலைவிக்கு டிழிவு பிறத்தது.

இது, கேளினி எனச் சொற்சீரடிவந்த்மையிற் கொச்சகம். (கி)

(கஉரு.) (ரு) கருங்கோட்டு நறுப்புனை மலர்சினி மிசைதொறுஞ்

சுரும்பார்க்குந் குரலினே டீருந் தும்மி யியைபூத

வொருங்குட னிம்மென ஸ்மிர்தலிற் பாடலோ

டரும்பொருண் மரபின்மால் யாழ்கேளாக் கிடத்தான்போற்

பெருங்கட றுயில்கொள்ளும் வண்டிமிர் நறுங்கானல்;

காணமை யிருள்பரப்பிக் கையற்ற கங்குலான்

மாணநோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனைநீ

காணவும் பெற்றாயோ காணயோ மடநெஞ்சே;

கொல்லேற்றுச் சுறவினங் கடிகொண்ட மருண்மலை

யல்லினைய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனைநீ

புல்லவும் பெற்றாயோ புல்லாயோ மடநெஞ்சே;

கஉ. வெறிகொண்ட புள்ளினம் வதிசேரும் பொழுதினற்

செறிவளை நெகிழ்த்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனைநீ

யறியவும் பெற்றாயோ வறியாயோ மடநெஞ்சே;

எனவாங்கு;

க. நடுநான் - இடையாமம்; "நடுநான் யாமத்தும் பகலுந் தஞ்சான்" புறம். கஅக: ரு.

உ. தோல். கன. கு. உஉ.

ரு. இச்செய்யுள், தாவகப்பட்ட மாயிற்றுகித் தாழ்சை வந்ததற்கும் (தோல். செய். கு. கருசு. பேர்.) தாவிற்கு அடியைந்தாகச் சுரிதகம் நான்கடியாய்ச் சுருங்கி வந்ததற்கும் (தோல். செய். கு. கருஎ. பேர்.) மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * தாமவர், † ஓளவு.

க௭ எல்லையு மிரவுந் துயிறுறந்து பல்லு
 மூரும்பட சவலநோய் செய்தான்கட் பெறனசைஇ
 யிருங்கழி யோதம்போற் றடுமாறி
 வருந்தினை யளியவென் மடங்கெழு நெஞ்சே.

இது காப்புமீதுதிக்கண் ஆற்றாத தலைவி தலைவன்பாற்சென்ற நெஞ்சினை நோக்கி அழிந்து கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) கருங்கோட்டு நறும்புன்னை மலர்சின்னை *மீசைதொறுஞ்
 சுரும்பார்க்குங் குரவினோ (உ) டிருந்தும்பி யியைபூத
 வெருங்குட னிம்மொன விமிர்தலிற் பாடலோ
 டரும்பொருண்மரடின்மால்(௩) யாழ்கேளாக் கிடந்தான்போற்
 பெருங்கட றுயில்கொள்ளும் வண்டிமிர் நறுங்கானல்

எ - து: கரியகொம்பினையுடைய || புன்னையின்! சிறிய சின்னையில் நறிய
 தாகிய + மலர்தோறும் (சு) மலருஞ்செவ்வி பார்த்து நுகருதற்குச் சுரும்பினம்
 ஆரவாரிக்கும் ஒசையோடே + கரிய தும்பிகளும் ஒருங்கியைந்து ஊத எழுந்த
 குரலுஞ் சேர இம்மெனும் ஒசைபட ஒலிக்கையினாலே அவற்றைக்கேட்டு
 யாவராலும் பெறுதற்கரியபொருளாகிய முறைமையினையுடைய திருமால்

க. (அ) “இரும்பி னன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை” (ஆ) “கருங்கோட்டுப்
 புன்னை மலரிற் றுதருந்தி, யிருங்களிப் பிரச மூத” நங். உசு: க,
 நக: கூ - க௦; (இ) “கருங்கோட்டுப் புன்னைப் பூம்பொழில்” குறுந்.
 கஉ௩. (ஈ) “கருங்கோட்டுப் புன்னைத் தங்குத் துறைவற்கு” ஐங்.
 கசு: (உ) “பெருங்காற் புன்னைக் கருங்கோட்டு” பெருங். (க) ௪௦:
 சுஅ. (ஊ) “இரும்புகவைத் தன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை” கல்.
 நசு: கக என்பவற்றால் புன்னை கருங்கோட்டென்பது விளங்கும்.
 அம்மரத்தைப்பற்றிய மற்றைச் செய்திகள் கலி. கநசு: க௩ - ஆம்
 அடிக்குறிப்பிற் காணலாகும்.

உ. (அ) “இருந்தும்பி யியைபூத” கலி. கஉ௭: நசு. (ஆ) “திருந்தி
 னிளிவண்டு பாட விருந்தும்பி, யின்குழ லாதும் பொழுது” காந். கடு.

௩. யாழ் கேட்டா னென்னு மிடத்து யாழிற் பிற்த இசையை யாமென்
 றலால், அது பிற்தவழிக் கூறவென்னும் ஆகுபெயரென்பர் தெய்
 வச்; தோல். வேற்றமைமயங்கி. சூ. ந௦. ‘முதலிற்’

௪. “மலராக்காற், செல்லாவாஞ் செம்பொறி வண்டினம்” நல்லடி. உஅ௩.

(பிரதிபேதம்) * மீமிசைச் சுரும்பார்க்குங் குழவினோடு, † இசையூத, ‡ யாழ்கொள்கிடல்,
 || புன்னையினுடைய சிறிய, + மலர்மீசைதொறும், + கரியதாகிய.

பாட்டோடே யாழையுஞ்சேட்டி பள்ளிகொண்டவனைப்போலப் பெரிதாகிய
கடலும் ஒலியலிந்து உறக்கத்தைக்கொள்ளும் வண்டு ஒலிக்கின்ற கானலின்
கண்ணே. எ - று.

நெஞ்சே சென்றாய் என மேலே உட்டிக.

ஒதும் வடிந்தகாலத்து மிக்க ஒலியின்மை பற்றிக் கூறிற்று.

புன்னை மலருஞ் செவ்விபார்த்து அவற்றை துகர்த்தருகியன துகர்கின்ற
மையுங் கண்டு யாழும் காமச்செவ்வி அறிந்து நந் தலைவர் நகரப்பெற்றிலே
மேயென்று வருந்தியும், பாட்டையும் யாழையும்போலும் ஒசைகேட்டுக் கட
லுட்படத் துயில்கின்ற காலத்தே யாழும் அவற்றைக் கேட்டுத் தலைவனிடத்
தே துயிலப் பெறுகின்றிலேமேயென்று வருந்தியும், நெஞ்சசென்றதென
மேலே வருகின்ற இரக்கற்பொருட்கு முன்னின்ற கருப்பொருள் இறைச்சிப்
பொருளாய் நின்று உபகாரப்பட்டு நின்றது. இஃது, “இறைச்சி தானே
பொருட்புறத் ததுவே” (க) என்பதனான் உணர்க.

கூ (உ)காணமை யிருள்பரப்பிக் கையற்ற * கங்குலான்

(நு)மாணநோய் செய்தான்கட் சென்றாய் பற் றவனை(சு)நீ

காணவும் பெற்றாயோ காணாயோ மடநெஞ்சே

எ - து: அறியாமையுடைய நெஞ்சே! கானலின்கண்ணே பொருள்
களைக் கண்கள் காணாதுபடி இருளைத்தான் பரப்பி உயர்களைல்லாஞ் செயலறு
தற்குக் காரணமான கங்குலத்தே ஒரு மருந்தாலும் மாட்சிமைப்படாத
காமநோயைச் செய்தவனிடத்தே போனாய்; போன நீ புன்னை அவனைக்
கண்ணாற் காண என்கின்ற அவ்வளவுதானும் பெற்றாயோ, அவனைக் காண
திருந்தாயோ கூறென்றான். எ - று.

உம்மை இழிவுசிறப்பு. †இனிக் காணப்பெற்றாயோ இல்லையோ என
||ஒகாரத்தைஐயமாக்கி உரைத்துநிற்க, நீஅவனும் காணப்பட்டாயெனக்கூறி
--ஒகாரத்தினை இரக்கமாக்கிக் கூறலுமாம்.

இது +நடுயாமத்துச் சென்றமை கூறினான்.

க. தோல். பொருளி. கு. நடு.

உ. “காணமை.....காணாயோ மடநெஞ்சே” என்பது தாழிசை
யெனவும் இடைநிலைப் பாட்டெனவும் படுமென்பர் பேராசிரியர்;
தோல். செய். கு. கநஉ* நர்சிஞர்க்கினியரும் அவ்வாறே கூறுவர்;
தோல். செய். கு. கநஉ.

ந. (அ) “மாணநோயுழப்பதை” கலி. கநஉ: கக. மாணமை. அளவிறத்த
லென்னும் பொருளிலும் வரும்.

ச. நெஞ்சொடு கேட்குந் போலக் கூறியதற்கு “நீ..... நெஞ்சே”
என்பது மேற்கோள்; தோல். செய். கு. உஓ. நச.

(பிரதிபேதம்) * கங்குலவாய், † போனாய், ‡ இனிப்பெற்றாயோ, || ஒகாரமைய, +இரக்க
மாகக்கூற, +நடுயாமத்த.

க. (க)கொல்லேற்றுச் (உ)சுறவினங் கடிக்கொண்ட டருண்மலை
யல்லோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை
புல்லவும் பெற்றாயோ புல்லாயோ மடநெஞ்சே

எ - து: மடநெஞ்சே! கானலின்கண்ணே கொல்கின்ற(ங்) ஏறுகியசுறவி
னுடைய திரள் போவாரைப் போகாமற்காத்தலைக்கொண்ட மயக்கத்தை
யுடைய மாலுக்காலத்தே வருத்தத்தையுடைய காமநோயைச் செய்தவனிடத்
தேபோனாய் ; போன நீ பின்னை அவனைப் புல்லஎன்கின்ற அவ்வளவுதானும்
பெற்றாயோ, புல்லாதிருந்தாயோ கூறென்றான். எ - து.

இனிப் புல்லப்பெற்றாயோ இல்லையோ என ஒகாரத்தை ஐயமாக்கி
உரைத்துநிற்க, *நீ அவனும் புல்லப்பட்டாயெனக்கூறிஒகாரத்தினை இரக்க
மாக்கிக் கூறலுமாம்.

கஉ †வெறிகொண்ட (ச) புள்ளினம் ‡வதிசேரும் பொழுதினாற்
செறிவனை நெகிழ்த்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை(டு)நீ
யறியவும் பெற்றாயோ வறியாயோ மடநெஞ்சே

க. தொல். செய். சூ. கஉச. நச். மேற்கோளில் 'கொல்லேற்று' என்னும்
தாழிசை மூன்றாவதாகவும் 'வெறிகொண்ட' என்னும்தாழிசை இரண்
டாவதாகவும் காணப்படுகின்றது.

உ. "செழுங்கதிர் மண்டில, மால்வரை மறைய.....மல்குகழித்,
துணைச்சுர வழுங்கலும் வழுங்கும்"

ங. (அ) "கடல்வாழ் சுறவு மேறெனப் படுமே" தொல். மர. சூ. க.
(ஆ) "சுறவுப்பிறழிருங்கழி நீந்தி" தொல். கள. சூ. 1உங. நச். மேற்
கோள். என்பனவும்(இ) "கோட்குர வினத்தொடு"(சீவக. கரு) என்
பதன் விசேடவுரையில் 'முன்ன கழியணைந்தமைபெறுதலின், சுறவு
கூறினார்' என்று எழுதியிருப்பதும் (ஈ) கடல் 'மகராலயம்' என்று
கூறப்படுதலும் நோக்க, சுறவு நெய்தனிலத்திற்கே உரியதென்று
கொள்ளலாகும். (உ) மேலுள்ள தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் இளம்
பூரணருரையில், 'பின்னைச்சுறவு, யாற்றுச் சுறவு உண்மையின், செய்
புட்காவது கடல்வாழ் சுறவொன்றே யெனப் பிரித்தான்' என
ஒரு குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. இச்செய்தி ஆராய்தற்பாலது.

ச. "புள்ளின மிரைமார்திப் புகல்சேர" கலி. கஉஉ: ச.

டு. "நீ.....நெஞ்சே" என்பது உணர்வுடையதுபோல் நனை
பற்றிக் கூறியதற்கு மேற்கோள்; தொல். பொருளி. சூ. உ. நச்.

(பிரதிபேதம்) * தானனைப் புலப்பட்டா, † பொறிகொண்ட, நெறிகொண்ட. ‡ பதி
'சேரும்பொழுதினாற்.

எ - து: மடநெஞ்சே! அக்கானலின்கண்ணே ஒழுங்குகொண்ட பறவைத்திரன் தான் தங்கும் இடத்தே சென்றுசேரும் மாலக்காலத்தே முன்பு செறிந்தவனை கழல்ப் பண்ணினா னிடத்தே போனும்; போன நீ பின்னை அவனை மனத்தினோ *அறிய என்கின்ற அவ்வளவுதானும் பெற்றாயோ, அது தானும் அறியாதிருந்தாயோ கூறென்றான். எ - து.

இனி அறியப் பெற்றாயோ இல்லையோ என ஓகாரத்தை ஐயமாக்கி உரைத்ததுநிற்க, நீதான் அவளுடையப்பட்டாயென உரைத்து ஓகாரத்தை இரக்கமாக்கலுமாம்.

†எனவாங்கு அசை.

கக எல்லையு மிரவுந் துயிறுறந்து பல்லூ

(க)மூரும்பட ரவலநோய் செய்தான்கட் பெறனசைஇ

யிருங்கழி யோதம்போற் (உ)றடுமாறி

வருந்தினை ‡யளியவென் மடங்கெழு நெஞ்சே

எ - து: அது கூருமையின், பின்னும் அறியாமை பொருந்திய அளிக்கத் தக்க என்னெஞ்சே! பொறுத்தற்கரிய வருத்தத்தையுடைய காமநோயைச் செய்தவனிடத்தே பகலுமிரவுந் துயிலைக் கைவிட்டுக் கரியகழியில் ஓதம் போவதுவருவதாய்த் தடுமாறுத்தன்மைபோல நீயும் பலமுறையாகச் சென்றும் வந்துந் தடுமாறி அவனைப் பெறுதல் கூச்சி முடிவில் வருந்திவிட்டாய்; ஈதன்றோ நீபெற்றதென நெஞ்சினையோக்கி அழிந்துகூறினான். எ - து.

இஃது “உறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடை யதுபோன், மறுத்துரைப் பதுபோ + நெஞ்சொடு புணர்த்தும்” (௩) என்பதனாக்கறியது.

க. “அரும்பட ரவலநோ யாற்றுவ னென்றோது” (கலி.உஅ:க௦) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) “மணர்நிற நெய்த லிருங்கழிச் சேர்ப்ப: னண்ணல முண்டகன்ற னென்றுகொ லெம்போற், நிண்மண லெக்கர்மே லோதம் பெயரத், துணர்முந்நீர் தஞ்சா தது” (ஆ) “பறைவா யொலியோதம் பந்த ருகளுந், துறைசேர் சிறுகுடியார் தஞ்சினுந் தஞ்சாய், நிறையின் மருண்மலை யெம்போல நீத்த, துறைவ னுடையையோ நீவாழி வீராய்” (இ) “வருதி பெயர்தி வருந்துதி தஞ்சாய், பொருதி புலம்புதி நீயுந் - கருதுங்காற், பண்டினை யல்லையாற் பாழித்தோட் கோதையைக், கண்டனையோ வாழி கடல்” (ஈ) “போவாய் வருவாய் புரண்டு விழுந்திரங்கி, நாவாய் குழை நடுக்குறவாய்.....ஆர்கலியே”

௩. தோல். பொருளி. கு. உ.

(பிரதிபேதம்) * நீ அறிய, † ஆக்க எல்லையும், ‡ அளியையென். || இதயன்றோ. + நெஞ்சொடு கிளத்தலென்பதனால்.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவு தோன்றிற்று.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி.

(சு)

கட்சு.) ஞாலமூன் றடித்தாய முதல்வற்றா முதுமுறைப்
பாலன்ன மேனியா னணிபெறத் தைஇய
நீலநீ ருடைபோலத் தகைபெற்ற வெண்டிரை
வாலெக்கர் வாய்குமும் வயங்குநீர்த் தண்ணீர்ப்ப;

ரு ஊரல ரெடுத்தரற்ற வுள் ளாய்நீ துறத்தலிற்
கூருந்தன் னெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாண்மற்
காரிகை பெற்றதன் கவினவாடக் கலுழ்பாங்கே
பிரல ரணிகொண்ட பிறைநுத லல்லாக்கால்;

கூ இணையிவ்வு ரலர் தூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்தலிற்
புணையிலலா வெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாண்மற்
றுணையாருட் டகைபெற்ற தொன்னல மிழந்தினி
யணிவனப் பிழந்ததன் னணைமென்றோ ளல்லாக்கால்;

கங. இன்றிவ்வு ரலர் தூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்தலி
னின் றதன் னெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாண்மன்
வென்றவே ஹதியேய்க்குந் திறனல நிழத்தினி
நின்றானீ ருக்கலுமு நெடும்பெருங்க ணல்லாக்கால்;

கௌ அதனால்;

பிரிவில்லாப் போலநீ தெய்வத்திற் றெளித்தக்கா
லரிதென்னு ணினிந்தவ ளாய்நலம் பெயர்தரப்
புரியுளைக் கலிமான்தோர் கடவுபு
விரிதண்டார் வியன்மார்ப விரைகரின் செல்வே.

இது “வேளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதலேன், றுயிரண்டென்ப
வரைத லாறே” (க) என்பதனும் களவு வேளிப்பட்டபின் வரையாது
பொருள்வயிற் பிரிந்துவந்தானைத் தோழி எதிர்ப்பட்டுநின்ற தலைவியது
ஆற்றமை கூறி வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

(கஉச.) ஞாலமுன் றடித்தாய் முதல்வற்கு முதுமுறைப்

(க)பாலன்ன மேனியா னணிபெறத் தைஇய

(உ)நீலநீ *ருடையோலத் தைகபெற்ற வெண்டிசை

வாலெக்கர் வாய்குமும் வயங்குநீர்த் தன்சேர்ப்ப

எ-து: (ங)உலகமுன்றையும் தன் திருவடியாலே அளந்த எப்பொருட்டும் அடியாயிருக்கின்றவனுக்கு மூத்தமுறைமையினையுடைய(சு)நம்பிமூத்தபிரான் அழகுபெற உடுத்த நீலத்தினது நீர்மையையுடைய ஆடையை ஒக்கும்படி அழகைப்பெற்ற வெண்டிசையினையுடைய கடல் வெண்மையையுடைய இமெண்டிடத்தே வந்து குழந்து விளங்குகின்ற † நீரையுடைய தண்ணிய ‡சேர்ப்பனே. எ - நு.

வெண்மை திரைக்கு அடையாய்த் திரை ஆகுபெயராய் நின்றது; || நீல வுடைக்கு வெண்மை = ஒப்பன்மையின்.

கடல் தன்கரையை இகவாமை நிற்கின்ற சேர்ப்பென்றதனால், நீயும் குடிப்பிறந்தார்க்குவரைந்துகொண்டுஇல்லறநிகழ்த்தவெண்டிமென்று + கூறிய கரையைக் கடவாமல் வரைந்துகொடல்வேண்டுமென்று உன்னுறையுமவம் கொள்க.

நி ஊரல ரெடுத் x தரற்ற வுன்னாய்நீ (நி)அறத்தவிற

கூருந்தன் நெவ்வநோ பெண்ணையு மறைத்தாண்மற்

க. “பானிற வண்ணன்போல்” கலி. ௧௦௪. அ.

உ. (அ) “அலத்தான் முன்னம் பிளந்தபகை யடர்ப்பான் கருதிப் பிளப் புண்ட, சலத்தால் யமுனை பணித்ததெனத் தயங்கும் படிசேர் தானையினுள்” வில்லி. திளைபதி. ௪௦. (ஆ) “துளங்கொளி நீலநுண் கிசுலு மெத்தநல், விளங்களி மன்னவங் விராமனோடு” (இ) “கொய்யு நாண்மலர் விரைகமழ் யமுனை கொய்யாத, செய்ய பொற்றணர், தேந்தொடை யொன்றோடு செறிந்த, நெய்யி ருங்குழ லிரேவிதி கொழுநற்கு செய்யா, வைய நீலநுண் கிலிரண் டளித்ததையன்றே” பாகவ. அக்குரான்வந்த: ௧௧. நம்பிமூத்தபிரான் கோகுல. அ.

ங. “மூவுலகு மீரடிபீரான் முறைநிரம்பா வகைமுடியத், தாலியசே வடி” சீலப். ௧௭.

ச. இந்துற்பக்கம் ௧௪௪: ௨ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

டு. “தன்னெவ்வங் கூரினு நீசெய்த வருளிண்மை, பெண்ணையு மறைத்தா ளென்றோழி” (கலி ௪௪: ௮ - ௯) என்பதும் அதன் குறிப்புக்களில் இவ்விடத்துக்கு ஒத்தனவும் இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(பிழிபேதம்) * உடையோற்றகை, † நிரையையுடைய, ‡ சேர்ப்பனே கடல் தன் கரையைஉன்னுறைய உயமங்கொள்க வெண்டிசை நிரைக்கு. || நீலவாடைக்கு. = ஒப்பன்மையின் ஊரலர், + கூறித் கரையை. + என்ற உன்னுறைய, x ஆர்ப்புவுன்னாய்.

காரிகை பெற்றதன் கவின்வாடக் கலுழ்பாங்கே

(௧) டீரல ரணிகொண்ட பிறைநாத லல்லாக்கால்

எ - து: காரிகைபெற்ற *தன் அழகு கெடும்படி மனக்கலங்குதலாலே அப்பொழுதே பீர்க்கினது பூவினது அழகைத் தன்னிடத்தேகொண்ட பிறைபோலும் நுதலல்லாத இடத்து, இவ்வூரிலுள்ளார் அலரை உயர்த்துக் கூப்பிடும்படி நீ இவளைக் கைவிடுகையினாலே மிகுகின்ற தன்னுடைய வருத் தத்தையுடைய (௨) காமநோயை என்னையும் உட்பட மறைத்தான்; அதனாற் பெற்றதென்? நுதல் புலப்படுத்தா நின்றதே. எ - து.

காரிகைபெற்ற தன் கவின் - பிறர் இவளழகைப் பெறுதற்குக் காரண மான தன் அழகு; என்றது பிறர் (௩) மகளுக்கு ஒப்புக் கூறுமிடத்து இவள் உவமையாய் நிற்பனென்பதாம்.

௬ இணைபிவ்வு ரலர்தூற்ற (௪) வெய்யாய்நீ துறத்தலிற் புணைபில்லா வெவ்வனோ பெண்ணையு மறைத்தாண்மற் றுணையாருட் டகை||பெற்ற தொன்னல மிழந்தினி யணிவனப் + பிழந்ததன் (௫) னனைமென்றோ எல்லாக்கால்

௧. “நுதல், டீரல ரணிகொண்ட பிறைவனப் பிழவாக்கால்” (கலி. ௧௩. ௧௪ - ௧௫) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௨. “என்றுதன் னகம்புடை யியலக் கானையா, லொன்றிய வுள்ளனோ யொளிக்க லுற்றன, ளின்றிவ னகத்தது காமநோ யெனப், பொன் றவழ் பசலைமெய் புகல லுற்றதே” துளா. கல்யாண. ௨௧௬.

௩. (அ) “உரவோ ரெண்ணினு மடவோ ரெண்ணினும், பிறர்க்கு நீ வாயி னல்லது நினக்குப், பிறருவம மாகா வொருபெரு வேந்தே” பதிற். ௭௩: ௧ - ௩. என்பதும் (ஆ) “சூர்மருங் கறுத்த மொய்ப்பின் மதவலி, போர்மிகு பொருந” (திருமுருகு. ௨௭௫. ௬) என்புழி, “பொருந” என்பதற்கு, “உவமிக்கப்படுவாய்” என்று உரையும், “பொருவப்படுமவன், பொருநனென நின்றது” என்று விசேடவுரையும் (இ) “பொருப்பிற் பொருந” (மது. ௪௨) என்புழி, “பொருந” என்பதற்கு “ஒப்பற்றவனே” என்று உரையும் “பொருநனென்றது தான் பிறர்க்கு உவமிக்கப்படுவா னென்னும், பொருட்டி” என்று எழுதியிருக்கும் விசேடவுரையும், (ஈ) “ஒரு வீரரு முவமைக்கெதி ரில்லாவிற லுரவோன்” வில்லி. மணிமான். ௨௮ என்பதும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

௪. “எய்யா மையே யறியா மையே” தோல். ௨௫. கு. ௪௪.

௫. “அனைமென்றோன்” பரி. ௭: ௧௫. இந்நூல் ௪௦௦: ௪. குறிப்பும் பார்க்க. (பிரதிபேதம்) * தன்கவின் பிறர் இய.....நிற்பனென்பதாம், தன் அழகு கெடும்படி

† நின்றதே இணையிவ்வுரையிதமகளுக்கு, || பெறத்தொன், + இழந்தன்னனை,

எ - து: தோழியர் தோள்களில் அழகுபெற்ற இயற்கை நலத்தையும் இப்பொழுது இழந்து, நீ அணிதலாற் பெற்ற செயற்கை நலத்தையும் இழந்த சன்னுடைய அணைபோன்ற மெல்லியதோ எல்லாத் இடத்து, தம்மிற்குடி இவ்வூரிலுள்ளார் அலர் தூற்றும்படி இவள் வருத்தத்தை நீ அறியாயாய் நீ துறக்கையினாலே * உண்டான தனக்கு உவமை கூறவொண்ணாத வருத் தத்தையுடைய காமநோயை என்னையும் உட்பட மறைத்தாள் ; அதனாற் பெற்றதென் ? தோள் புலப்படுத்தா நின்றதே. எ - று.

கந. இன்றிவ்வு ரலர் தூற்ற வொய்யாய்நீ துறத்தலி

னின்றதன் னெவ்வநோ யெண்ணியு மறைத்தாண்மன்

வென்றவே னுதிபெய்க்கும் விறனல னிழந்தினி

†நின்றநீ ருக்ககலுழு நெடும்பெருங்(க)க ணல்லாக்கால்

எ - து: வென்றவேலினது முனையையொக்கும் வெற்றியினையுடைய நலத்தை இப்பொழுது இழந்து நீர் நின்று உரும்படியாக அழுத நெடிய பெரியகண் அல்லாத இடத்து, இன்று இவ்வூரிலுள்ளார் அலர் தூற்றும்படி இவள் வருத்தத்தை அறியாயாய் நீ துறக்கையினாலே தன்னிடத்தே நின்ற எவ்வநோயை என்னையும் உட்பட மறைத்தாள் ; அதனாற் பெற்றதென் ; கண் புலப்படுத்தாநின்றதே. எ - று.

கள

அதனால்

பிரிவில்லாய் †போலநீ தெய்வத்திற் றெளித்தக்கா

லரிதென்னா நினிந்தவ (உ)ளாய்நலம் பொய்தாப்

புரியுளைக்|| கலிமான்னேர் கடவு||

விரிதண்டார் வியன்மார்ப விரைகநின் செலவே

எ - து: அலர்ந்த குளிர்த மாலையினையுடைய அகற்சியையுடைய மார்பனே ! அவ்வருத்தத்தாலே பிரிவில்லாதாரைப்போலே நீ இயற்கைப் புணர்ச்சிப் பின்னர்த் தெய்வத்தாலே பிரியேனென்று தெளிவிக்க, அப்பிரி வின்மை அரிதென்றுகருதாளாய் அதனை உண்மை என்று துணிந்தவளுடைய கெட்ட நலம் பண்டுபோலே நன்றும்படி நின்னெஞ்சிலே புரிந்த உளையினை யுடைய கலிமார்ப்பூண்ட தேரைச்செலுத்தாநின்று எம்மனையிடத்துச் செல்லும் நின் செலவை விரைவாயாகவென வரைவுகடையினுள். எ - று.

க. “கரப்பினுங் கையிகந் தொல்லாநின் னுண்க, னுரைக்கலுறுவதொன் றுண்டு” குறள், கஉஎக.

உ. “மாணியை யரிவை காணிய வொருநாட், பூண்க மாநின் புரவி நெடுந்தேர்” பதிற். அக: நக - நஉ.

(பிரதிபேதம்) * உண்டானதற்கு உவமை, † நின்றநீ ருக்ககலிமும், ‡ போலத் தெய்வத் திற்றெளித்தசொல், || பரிமான், வயமான், நெடுமான்.

அதனால் விரைகவென்க. ஆய்நலம் - நுணுகியநலம்.

இதனால், தலைவற்குப் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது (க) *நான்கடியே நான்கடித் தரவிற்கு மரபென்றதனாற் கொண்ட நான்கடித் தாழிசையும் நடைநவிலாது பொருள்பெற்ற தனிச்சொல்லும் தரவியலொத்து இறுதிநிலையுரைத்த சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி.(எ)

(௧௨௫.) கண்டவ ரில்லென வுலகத்து ஞ்ணராதார்

தங்காது தகைவின்றித் தாஞ்செய்யும் வினைகளு

ணைஞ்சறிந்த கொடியவை முறைப்பினு மறிபவர்

நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரியில்லை யாகனின்

வண்பரி நவின்ற வயமான் செல்வ

நன்கதை யறியினு நயனில்லா நாட்டத்தா

லன்பிலை யெனவந்து கழறுவ லைபுகேள்;

அ மகிழ்செய் தேமொழித் தொய்யில்கு ழிளமுலை

முகிழ்செய முள்கிய தொடர்பவ ஞ்ணக

ணவிழ்பனி யுறைப்பவு நல்காது விடுவா

யிமிழ்திரைக் கொண்ட கொடியை காணீ;

௧௨ இலங்கே ரெல்வளை யேர்தழை தைஇ

நலஞ்செல நல்கிய தொடர்பவன் சாஅய்ப்ப

- க. (அ) “இடைநிலைப்பாட்டே, தரவகப்பட்ட மரபின் தென்ப” என்னும் தோல். செய். ௧௩௪-ஆம் சூத்திரவுரையில் ‘தரவிற் றருங்கு மென் னாது அகப்படுமென்றான், தரவோடு ஒத்து வருந் தாழிசை என்ப தூஉங் கோடற்கு. என்னை? மக்களகத்துப் பிறந்தான் என்றவழி அச்சாதியோடொக்கப் பிறந்தானென்பது படுமாகலின்’ என்றுகூறி, அதற்கும் தோல். செய். ௧௩௭ - ஆம் ‘சூத்திரவுரையில் அளவியலாற் சரிதகமொத்ததென்பதற்கும் இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டுவர் பேராசிரியர். (ஆ) நச்சினூர்க்கினியர் தோல். செய். ௧௩௭ - ஆம் சூத்திரவுரையில், ‘இது நாலடி யிழிபாகிய நான்கடித்தரவிற்கு மரபென்ற இலேசாற்கொண்டநான்கடித்தாழிசை தம்முள் அளவொத்து வந்து நடை நவிலாது பொருள்பெற்ற தனிச்சொல்லும்பெற்றுத் தரவியலொத்து இறுதிநிலை யுரைத்த சரிதகமும்பெற்ற வொத்தாழிசைக்கலிப்பா’ என்று இங்குள்ள செய்தியையே தெளிவாக எழுதியிருக்கிறார்.

(பிரதிபேதம்) * நான்கடியேய நான்கடித்.

புலந்தழப் புல்லாது விடுவா
யிலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப கொடியை காணீ;

கக இன்மணிச் சிலம்பிற் சின்மொழி யைம்பாற்
பின்னொடு கெழீஇய தடவா வல்கு
னுண்வரி வாட வாராது விடுவாய்
தண்ணந் துறைவ தகாய் காணீ;
எனவாங்கு;

உக அனையனென் தளிமதி பெருநா நின்னின்
நிறைவரை நில்லா வனைய விவட்கினிப்
பிறையேர் சுடர்நுதற் பசலை
மறையச் செல்லுநீ மணந்தனை விடினே.

இது வரைவுநீட ஆற்றத தலைவிநிலைமை தலைவந்தத் தோழி கூறி
அவனை நேருங்கி வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

(க) கண்டவ ரில்லென ஃவுலகத்து ஞாணராதார்
தங்காது தகைவின்றித் தாஞ்செய்யும் வினைகளு
னெஞ்சுநிற்க கொடியவை †மறைப்பினு மறிபவா
நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரியில்லை யாகவின்
வண்பரி நவின்ற வயமான் செல்வ
நன்கதை யறியினு நயனில்லா (உ)நாட்டத்தா
லன்பிலை யெனவந்து கழறுவ லையகேள்

க. (அ) “தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின், நன்னெஞ்சே
தன்னைச் சுமம்” என்னும் குறளின் உரையில் நெஞ்சு கரியாதற்கு,
“கண்டவ ரில்லென.....கரியில்லை யாகவின்” என்னும் அடிகளை
மேற்கோள்காட்டி, ‘பொய்யமையாமையின் அது கூறலாகாதென்பது
இதனால் கூறப்பட்டது’ என்பர், பரி; குறள். உகந. (ஆ) “தன்னைத்தன்
னெஞ்சந் கரியாகத் தானடக்கிற், பின்னைத்தானெய்தா நலனில்லை”
அறநெறி. உ௦௭. (இ) “வஞ்சித் தொழுகு மதியிலிகாள் யாவரையும்,
வஞ்சித்தோமென்று மகிழன்மின் -வஞ்சித்து வெங்கு முனனொருவன்
காணுகொ வென்றஞ்சி, யங்கக் குலைவ தறிவு” நீதிநெறி. கச.
என்பவை இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. நாட்டம் - ஆராய்ச்சி. 1 | றம். நடு: கச. எ: கக.

(பிரதிபேதம்) * உலகத்தனாராதார், † மறைப்பவு மறையாயா நெஞ்சத்திறகுறுகிய.

௭ - து: அறியாதவர்கள் தம் மனம் இது செய்யலாகாதென்று மீளாதே வேறு விலக்குவாரும் இன்றி உலகத்திற் கண்டவர்களும் இல்லையென்று கருதித் தாஞ் செய்யுந் தீவினைகளுள் தாம் நெஞ்சறியவே செய்த கொடிய தீவினைகளைப் பின்பு பிறர் அறியாமல் மறைத்தார்களாயினும் தாஞ் செய்த மையை அறிந்திருக்கின்றவர்கள் தம்முடைய நெஞ்சத்திற்காட்டில் அணுகிய சான்று வேறில்லையாகையினாலே வளவிய பரியிலேபயின்ற வலியினையுடைத் தாகியகுதிரையையுடைய செல்வனே! நின்னை யான் கழறவேண்டுவதில்லை. அக்கழறவேண்டாமையை நன்றாக அறிந்தேனாயினும் நின்றோடு யான் கொண்ட நலம்பாடிவல்லாத ஆராய்ச்சியாலே, நீ அன்புடையை யல்லைவென்று சொல்லிவந்து நின்னைக்கழறுவேன், ஐயனே! நீ அதனைக்கேள். ௭-து.

நயன் - உறவு(மாம்.)

அ (க)மகிழ்செய் தேமொழித் தொய்யில்கு ழிளமுலை

முகிழ்செய (உ)*முள்கிய தொடர்பவ ஞன்க

(ந) ணவிழ்பனி யுறைப்பவு நல்காது விடுவா

யிமிழ்திரைக் கொண்க கொடியை காணி

௭ - து: மகிழ்ச்சியைச் செய்கின்ற †இனிமையுடைத்தாகிய மொழியினை யுடையாளுடைய தொய்யில் எழுதின இளையமுலை தோன்றுதலைச் ‡செய்யா நின்ற இளமைப்பருவத்தே நீ கூடிய தொடர்ச்சியை, அவள்கண் தோற்று வித்ததீர் துளியாகவழிவும் அதுகண்மெல்லாது விடுகின்றவனே! ஒலிக்கின்ற திரையையுடைய கொண்கனே! நீ மிகக் கொடியைகாண். ௭ - து.

௧௨ (ச)இலங்(ரு)கே ரெல்வளை யேர்தழை தைது

நலஞ்செல நல்கிய தொடர்பவன் சாஅய்ப்

||புலந்தழப் புல்லாதுவிடுவா

(க்)யிலங்குரீர்ச் சேர்ப்ப X கொடியை காணி

க. தோழி தலைவனை “அன்பிலை கொடியை” என்றற்கு, “மகிழ்செய்சேர்ப்ப கொடியை காணி” என்னும் பகுதிகள் மேற்கோள்; தோல் கற்பி. கு. கரு. ‘பரத்தைவரையில்’ இளம்.

உ. முன்குதல் - கூடுதல்: சீவக. ௪௨௦, ௬௮௭, ௧௧௬௩, ௧௫௧௪, ௧௧௮௬, ௨௧௮௪.

ங. வகர மகரமும் தம்முள் ஒன்றிற்கொன்று எதுகையெனப்படும். உயி ரெதுகை, மூன்ற மெழுத்தொன்றெதுகை யென்பாருமுளர்.

ச. “இலங்கே ரெல்வளை” கலி. ௭: ௧௬; ௪௬: ௨௭.

ரு. இந்நூற்பக்கம் ௩௫௮: ௪ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

க. “இலங்குரீர்த் தண்சேர்ப்ப” கலி. ௧௨௬: ௫.

(பிரதிபேதம்) * முழுவது, † இனிமையையுடைத்தாகிய, ‡ செய்யா நிற்கின்ற, || புலந்தழவு லுலந்தழிப்புல்லாது(என்பது தோல். பிரதிபேதம்). X வலியை.

எ-து: எவ்வளவையினையுடையானது அழகையுடைய(க)தழையை உடுத்து இலங்குகின்ற இளமைப்பருவத்து * எழுச்சியினுடைய நலம் மேன்மேல் வளர்த்துசெல்லும்படி நீ நல்கிய தொடர்ச்சியை, அவன்மேனிசாய்ந்து நினைவெழுத்து அழாநிற்க அது கண்டும் பொருந்தாதே கைவிடுகின்றவனே இலங்குகின்ற நீரையுடைய சேர்ப்பனே ! நீ மிகக்கொடியையகாண். எ - று.

கசு (2.) †இன்மணிச் (ந)சிலம்பிற் (சு)சின்மொழி பைம்பயற்

பின்னெடு ‡கெழீஇய தடவர வல்து

னுண்வரி வாட வாராது விடுவாய்

(ரு)தண்ணந் துறைவ தகாஅய் காணீ

எ - து: இனிதாகிய உள்ளிடுமணியையுடையுடைய சிலம்பினையுடைய சிலவாகிய மொழியினையுடையானது மயிரைப் பின்னிழுக்கின்ற இளமைப்பருவத்தே வந்து பொருந்தின உறவின்பெருமை இடையறுது வாராநிற்க, அவளல்குலின் துண்ணிய வரி வாடும்படி அவன்பால் வாடாமல் அவளைக் கைவிடுகின்றவனே ! தண்ணந்துறைவனே ! நீ இனித் தகுதிப்பாண்டாகாய் காண். எ - று.

எனவாங்கு, அசை.

உக அனையமொன் றறிமதி பெரும நிண்ணின்

பிறைவரை நிலல வளைய ||ளியாட்குணிப்

பிறையேர் சுடர்நுதற் +பசுலை

மறையச் செல்லுநீ மணந்தனை விடிவே.

எ - து: பெருமா ! அவளை யான் கூறிய அத்தன்மையையுடையனென்று உட்கொண்டு அளிப்பாய் ; அளித்துவரைந்து தோன்மணந்தனையாய்

1. தழை, இன்னதென்பதும் அதனை இளையமகளி ருடுப்பொன்பதும் இந்நூற்பக்கம் சுருக; க-ஆம் குறிப்பால் அறியலாகும்.

உ. தாழிசையிலல்லாத இடைநிலைப் பாட்டுக்கு “இன்மணிச்..... தகாய் காணீ” என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. கருஉ. பேர். கு. கருஉ. ௧௪.

ந. “ஆய்சிலம் பெழுந்தார்ப்ப வஞ்சில வியலுநின்; பின்னுலிட் டிருளிய வைம்பால்கண்டு” கலி. ௫௩: எ - அ.

ச. இந்நூற்பக்கம் கருக: க ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

டு. விரிக்கும்வழி விரித்தலுக்கு, “தண்ணந் துறைவன்” என்பது மேற்கோள்; தொல். எச்ச. கு. ௪௦௩. சேனா.

(9ாதிபேதம்) * எழிச்சி. †இன்மொழிச்சிலம்பின். இன்னெலிச் சிலம்பின். இன்னரிச்சிலம்பின். ‡ தழீஇயதட. || அயட்கிணி, + பயலை.

விடின் நினையின்றி *இறையினெல்லெல்லாம் கழன்ற வோயினையுடைய இவட்டு இனிப் பிறையையொக்குந்திருநதலிற் றேன்றியபசலை ஒருகாலமும் வாராமல் மறையும்படியாகப் போமென வரைவுகடாயினான். எ - று.

இதனால், தலைவற்குப் புணர்ச்சியுவகை † பிறந்தது.

இது “பரத்தை மறுத்தல்வேண்டியும்” என்னும் (க) சூத்திரத்தார் கை கோளிரண்டற்கும் பொதுவாகப் பொருள் கூறவும் பெறும்.

இது தாழிசையல்லா இடைநிலைப் பாட்டுப்பெற்றுப் புல்லாது விடுவா யெனக் குறைந்துவருதலின் யாப்பின்வேறுபட்டகொச்சகம். (அ)

(௧௨௩.) பொன்மலை சுடர்சேரப் புலம்பிய விடனோக்கித்
தன்மலைந் துலகேத்தத் தகைமதி யேர்தரச்
செக்கார்கொள் பொழுதினா னெலிரீயி யினநாரை
முக்கோல்கொ ளந்தணர் முதுமொழி நினைவார்போ
லெக்கர்மே லிறைகொள்ளு மிலங்குரீர்த் தண்சேர்ப்ப;

௭ அணிச்சிறை யினக்குரு கொலிக்குங்கா னின்றிண்டேர்
மணிக்ஞர லென்னவிவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
யுள்ளான் லொலியவா யிருப்பக்கண் டவைகானற்
புள்ளென வுணர்ந்துபிற் புலம்புகொண் டினையுடும்;

௧௦ நீர்நீலிக் கஞன்றபூக் கமழுங்கா னின்மார்பிற்
முர்நாற்ற மெனவிவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
யலர்பதத் தசைவளி வந்தொல்கக் கழிப்பூத்த
மலரென வுணர்ந்துபின் மம்மர்கொண் டினையுடும்;

௧௧ நீணகர் நிறையாற்று ணிணையுநர் வதிந்தக்காற்
றேண்மேலா யெனநின்னை மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
நனவெனப் புல்லுங்காற் காணொய்க் கண்டது
கனவென வுணர்ந்துபிற் கையற்றுக் கலங்குமே;

எனவாங்கு;

௧. தொல். கத்.கு ௧௭. இச்சூத்திரத்தினுடையிலும் இவர் இச்செய்யுளை இச்செய்திக்கே மேற்கோள்காட்டி, இதனைக் கைகோ ளிரண்டிற்குங் கொள்கவென்பர்.

(பிரதிபேதம்) * இனி இறையினெல்ல. † பிறந்தது. இது தாழிசை.....கொச்சகம். இவ் பரத்தை மறுத்தல்வேண்டியும்.

கக பலரினைத் தீனையும் பைத நெஞ்சி
 னலமர னேயு ஞமுக்குமென் னேழி
 மதிமருள் வாண்முகம் விளங்கப்
 புதுநல மெந்தரப் பூண்களின் நேரே.

இது தோழி தலைவியது ஆற்றமை கூறத் தலைவனை வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

பொன்மலை (க)சுடர்சேரப் புலம்பிய விடனோக்கித்
 தன்மலைத் துவகெத்தத் *தலைமதி யேர்தரர்
 செக்கர்கொள் பொழுதின னெலிரீனியினநாரை
 முக்கோல்கொ ளங்கண் முதுமொழி நினைவார்போ
 லெக்கர்மே லிறைகொள்ளு (உ)மில்ங்குநீர்த் தன்சேர்ப்பு

எ-து: (ங)பொன்னையுடைய அத்தகிரியிலே ஞாயிறு சென்றுசேர, அஞ்
 ஞாயிறு †உடனேபட, ஞாயிறின்றி வருந்தின உலகைகோக்கி உலகங்கொண்
 டாடும்படியாகத் தகைமையினையுடைய மதி எழாநிற்க, செக்கர்வானத்தைக்
 கொண்ட அந்திக்காலத்தின்கண்ணே, (சு) முக்கோலைக் கையிலே கொண்ட
 அந்தணர் முதியமொழியை நினைக்கின்றவர்களைப்போலே, இனமான நானா
 கள் ஆரவாரத்தைக் கைவிட்டு இடுமணன்மேலே இறுத்தலைச் செய்யும்
 இலங்குகின்ற நீரையுடைய சேர்ப்பனே ! எ - று.

(ரு)அந்தணர், காலவாயம் போர்த்த குழாங்கள். முதுமொழி - பிரணவம்.

பெரியநாரைசிறகுசிவந்திருத்தலானும்முக்குத் தரையிலேசென்று||குத்து
 தலானும் அதனை முக்கோலை ஊன்றியிருந்தஅந்தணரோடு + ஒப்புரைத்தார் .

(க)நாரை பகற்பொழுதெல்லாம் பல்லுயிர்க்கு வருத்தஞ்செய்து இரை
 கவர்த்து அந்திக்காலத்து ஓர் ஆரவாரமின்றித் திங்குசெய்யாதாரைப் போலே

க. “தினக ரன்கரந் திகழ்க மண்டலம், பனிகொள் செக்கர்தம் படம
 தாகவே, யினிய வந்தனைக் கெறியும் வேலைசேர், புளரி ரொத்ததப்
 புன்கண் மாலையே” வில்லி. குதுபோர். கசஉ.

உ. “இலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப” கலி: கஉரு: கரு.

ங. “அத்தமென்னும், பொன்னஞ் சிலம்பு கதிரோன் மறைதலும்” இறை.
 கு. கஅ.மேற்கோள்.

ச. இந்நூற்பக்கம் ருஅ: உ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ரு. “சிறுமீன் கவுட்கொண்ட செந்தாவி நாராய” ஐந் - எழு. கஅ.

க. “கூர்வாய்ப் பறைதபு பெருங்கிழ நாரை, வஞ்சனை தாங்கி யார
 லுண்ணு, நீங்காப் பழனப் பெருநகர்க் கூடல்” கல். நக: உ - ச.

(பிரதிபேதம்) * தலைமதி, † உடனேபட்டு, ‡ தறையிலே, || குத்தலானுமுக்கோலை,
 + ஒப்புத்தார்.

